Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ald. 2/2

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE - FIRENZE
ALDINI
2
17
RACCOLTA NENCINI

Ex Libris Joannis Nencini
1874

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

CONSTANTINI LASCARIS BYZANTINI GRAMMATICAE COMPENDIVM.

Adiectis in fine quibusdam opuscu-
lis, ad græcæ linguæ scien-
tiam aptissimis.

Cum latina interpretatione è regione apposita, ut conferri à quo-uis tyrone possint.

6958
8

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE
FIRENZE

AL DVS

Apud Paulum Manutium, Aldi F.
VENETIIS, MDLVII.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΟΚΤΩ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ μερῶν, καὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων, συντεθεῖσα παρὰ Κωνσταντίνου Λασκάρεως τοῦ Βυζαντίου.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ γραμμάτων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Γράμμα ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον φωνῆς ἀδιαίρετον. εἰσὶ δὲ γράμματα εἰκοσιτέσσαρα. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω. τούτων φωνήεντα μὲν ἑπτά. α ε η ι ο μικρὸν, υ ψιλὸν, καὶ ω μέγα. σύμφωνα δὲ δεκαεπτά. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν δύο, η καὶ ω μέγα. βραχέα δὲ δύο, ε ψιλὸν καὶ ο μικρόν. δίχρονα δὲ τρία, α ι υ. ἐξ ὧν δίφθογγοι κυρίως μὲν ἓξ γίνονται, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. καταχρηστικῶς δὲ τέσσαρες, ᾳ ῃ ῳ υι. τῶν δὲ συμφώνων, ἡμίφωνα μὲν ὀκτὼ, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. ὧν διπλᾶ μὲν τρία, ζ ξ ψ. ἀμετάβολα δὲ τέσσαρα, λ μ ν ρ. ἄφωνα δὲ ἐννέα, β γ δ, κ π τ, θ φ χ. ὧν ψιλὰ μὲν τρία, κ π τ. δασέα δὲ τρία, θ φ χ. μέσα δὲ τρία, β γ δ. ἐκ τῶν διῃρημένων δὲ τῶνδε γραμμάτων αἱ συλλαβαὶ γίνονται, οἷον πε. ὅθεν αἱ λέξεις, οἷον πέτρος. ἐξ ὧν ὁ λόγος, οἷον ὁ πέτρος ἀναγινώσκει.

ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Συλλαβή ἐστι σύλληψις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ φωνήεντα συλλαβαὶ λέγονται. διαιρεῖται δὲ ἡ συλλαβὴ εἰς τρία. εἰς μακρὰν, οἷον ἥρως. εἰς βραχεῖαν, οἷον λόγος. εἰς κοινὴν, οἷον ἄρης.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De dictione.

Dictio est pars minima constructæ orationis diuisi- (bilis.

De oratione.

Oratio est dictionũ cõpositio, sentẽtiam perfectam declarans. Huius aũt partes octo: Nomen, *Verbũ, Participium, Articulus, Pronomen, Præpositio, Aduerbiũ, Coniunctio. Harum declinabiles quidem quinq; : Nomen, Verbũ, Participiũ, Articulus, Pronomen. Indeclinabiles aũt tres Præpositio, Aduerbium, Coniunctio.*

De nomine.

Nomen est pars orationis declinabilis, substantiam propriam uel cõmunem significans. Accidunt aũt ipsi quinq; : Genus, Species, Figura, Numerus, Casus.

De generibus.

Genera quidem sunt quinque: masculinum, ut hic bonus femininum, ut hæc bona. neutrũ, ut hoc bonum. commune, ut hic & hæc homo. promiscuum, ut hæc aquila, & hæc hirundo: quòd una uoce & uno articulo masculino uel feminino declarat duo genera.

De speciebus.

Species autem duæ: Primitiua, ut magnus: Deriuatiua, ut magnanimus.

De figuris.

Figuræ autem tres: Simplex, ut equus. Composita, ut Philippus. Decomposita, ut philippides.

De numeris.

Numeri autem tres: Singularis, ut bonus. Dualis, ut boni, bonos. Pluralis, ut boni.

De casibus.

Casus aũt quinq; : nominatiuus, genitiuus, datiuus, accu-

ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ συντακτικοῦ λόγου διαιρετικόν.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. τούτου δὲ μέρη ὀκτώ. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος. τούτων κλιτὰ μὲν πέντε. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία. ἄκλιτα δὲ τρία πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, σύνδεσμος.

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Ονομά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν, οὐσίαν ἰδίαν ἢ κοινὴν σημαῖνον. παρέπονται δὲ αὐτῷ πέντε. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Γένη μὲν εἰσὶ πέντε. ἀρσενικὸν, οἷον ὁ ἀγαθός. θηλυκὸν, οἷον ἡ ἀγαθή. οὐδέτερον, οἷον τὸ ἀγαθόν. κοινὸν, οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ἐπίκοινον, οἷον ὁ ἀετὸς, καὶ ἡ χελιδών. ὅπερ μιᾷ φωνῇ καὶ ἑνὶ ἄρθρῳ ἀρσενικῷ ἢ θηλυκῷ δηλοῖ τὰ δύο γένη.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ.

Εἴδη δὲ δύο. πρωτότυπον, οἷον μέγας. παράγωγον, οἷον μεγαλόψυχος.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα δὲ τρία. ἁπλοῦν, οἷον ἵππος. σύνθετον, οἷον φίλιππος. παρασύνθετον, οἷον φιλιππίδης.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Αριθμοὶ δὲ τρεῖς. ἑνικὸς, οἷον ὁ ἀγαθός. δυϊκὸς, οἷον τὼ ἀγαθώ. πληθυντικὸς, οἷον οἱ ἀγαθοί.

ΠΕΡΙ ΠΤΩΣΕΩΝ.

Πτώσεις δὲ πέντε. ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

accusatiuus, & uocatiuus. quorum recti et directi duo uocantur, nominatiuus & uocatiuus: recte enim stantes, rectam substantiam significant. alij autẽ obliqui.

De accentibus.

Accentus est extensio uocis literatæ. Sunt autem accentus decem: Acutus ´: Grauis `: Circunflexus ~: Longus ¯: Breuis ˘: Aspiratus ʽ: Tenuis ʼ: Inuersio ʼ: Subunio ‿: & Subdistinctio. ,

De articulo.

Articulus est pars orationis declinabilis, præposita declinationi nominum, & postposita. huius aũt aliqui præpositiui: ut hic, hæc, hoc. aliqui suppositiui: ut qui, quæ, quod. Accidunt aũt ei tria: genus, numerus casus.

Articuli præpositiui masculini.

Nominatiuus, hic. gtũs, huius. datiuus, huic. accũs, hunc. Ntũs & accũs, hi, hos. genitiuus & datiuus, horũ, his. Ntũs, hi. gtũs, horum. datiuus, his. accũs, hos.

Articuli feminini. Hæc, huius, huic, hãc. hæ, has, harum, his. hæ, harũ, his, has. Articuli neutri. *Hoc, huius, huic, hoc. hæc, horum, his. hæc, horum, his, hæc.*

Articuli suppositiui masculini.

Qui, cuius, cui, quem. qui, quos. qui, quorum, quibus, quos. Feminini. Quæ, cuius, cui, quam. quæ, quas. quæ, quarum, quibus, quas. Neutri *Quod, cuius, cui, quod. quæ, quæ. quæ, quorum, quibus, quæ.*

Vocatiuus autem nullus articulum habet: ò enim aduerbium est uocandi.

De diuisione nominum.

Nominũ aliqua quidẽ flectuntur æquisyllabice, ut æneas æneæ. aliqua uerò inæquisyllabice, ut aiax, aiacis.

κὴ, καὶ κλητική. ὧν ὀρθαὶ καὶ εὐθεῖαι δύο καλοῦνται, ὀνομαστικὴ καὶ κλητική. ὀρθῶς γὰρ ἱστάμεναι, ὀρθὴν τὴν οὐσίαν σημαίνουσιν. αἱ ἄλλαι δὲ πλάγιαι.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα, ὀξεῖα ´: βαρεῖα `: περισπωμένη ῀: μακρὰ ¯: βραχεῖα ˘: δασεῖα ῾: ψιλὴ ᾿: ἀπόστροφος: ὑφὲν ‿: καὶ ὑποδιαστολή ,

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. τούτου δὲ τὰ μὲν προτακτικὰ, οἷον, ὁ, ἡ τό. τὰ δὲ ὑποτακτικά. οἷον ὅς, ἥ, ὅ. παρέπονται δὲ αὐτῷ τρία, γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις.

Ἄρθρα προτακτικὰ, ἀρσενικά.

Ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ. ἡ γενικὴ, τοῦ. ἡ δοτικὴ, τῷ. ἡ αἰτιατικὴ, τόν. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, τώ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν. ἡ ὀνομαστικὴ, οἱ. ἡ γενικὴ, τῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς. ἡ αἰτιατικὴ, τούς. Ἄρθρα θηλυκά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. τὰ, ταῖν. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Ἄρθρα οὐδέτερα. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. τὼ, τοῖν. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Ἄρθρα ὑποτακτικὰ, ἀρσενικά.

ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. ὥ, οἷν. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. ἅ, αἷν. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. ὥ, οἷν. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Κλητικὴ δὲ οὐδεμία ἄρθρον ἔχει. τὸ γὰρ ὦ, ἐπίρρημά ἐστι κλητικόν.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ὀνομάτων.

Τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κλίνονται ἰσοσυλλάβως, οἷον, αἰνείας, αἰνείου. τὰ δὲ περιττοσυλλάβως, οἷον, αἴας, αἴαν-

cis. & æquisyllaba declinantur quadrifariam, sed inæquisyllaba unice. quapropter & quinq; declinationes sunt, quarum alia prima uocatur, alia secunda, alia tertia, alia quarta. sed quinta inæqualium syllabarũ.

Prima declinatio.

Prima declinatio æquisyllabicorum est masculinorum nominũ in as desinentium, & in is masculinorum & cõmuniũ quorũ gtũs in u desinit, dtũs in alpha uel in ita, secundũ uocalẽ nominatiui: accũs in n, cũ uocali nominatiui. Nominatiuus*, hic* Aeneas.*gtũs, huius* Aeneæ.*dtũs, huic* Aeneæ.*accusatiuus, hunc* Aeneã.*uocatiuus, ò* Aenea *cõmuniter, & ò* Aeneas *attice*. N*tũs & accusatiuus*, Aeneæ, Aeneas. *genitiuus & datiuus,* Aenearũ, Aeneis.*uocatiuus, o* Aeneæ.Nominatiuus*, hi* Aeneæ. *genitiuus, horum* Aenearum. *datiuus, his* Aeneis.*accusatiuus, hos* Aeneas.*uocatiuus, o* Aeneæ.

Hic *chryses, huius chrysæ, huic chrysæ, hunc chrysen, o chryse communiter, & o chryses attice. hi chrysæ, & hos chrysas, horum chrysarum, & his chrysis, o chrysæ. hi chrysæ, horum chrysarum, his chrysis, hos chrysas, o chrysæ.*

Hic & hæc latro, huius latronis, huic latroni, hũc & hanc latronem, o latro. hi & hæ, hos & has latrones, horum & harum latronum, his latronibus, o latrones. hi & hæ latrones, horum et harum latronum, his latronibus, hos & has latrones, o latrones.

Secunda declinatio.

Secũda declinatio æquisyllaborũ est femininorum nominũ in alpha et in ita desinentiũ, quorũ gtũs in is, dtũs in ita, accusatiuus in n cum uocali nominatiui.

Hæc

τος. καὶ τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα κλίνονται τετραχῶς. τὰ δὲ περιττοσύλλαβα μοναχῶς. διὸ καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη. ἡ δὲ πέμπτη περιττοσύλλαβος.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς ας ληγόντων, καὶ εἰς ης, ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν. ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, ἡ δοτικὴ εἰς ᾳ ἢ εἰς ῃ, κατὰ τὸ φωνῆεν τῆς ὀνομαστικῆς, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ αἰνείας. ἡ γενικὴ, τοῦ αἰνείου. ἡ δοτικὴ, τῷ αἰνείᾳ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν αἰνείαν. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, τὼ αἰνεία. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰνείαιν. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεία. ἡ ὀνομαστικὴ, οἱ αἰνεῖαι. ἡ γενικὴ, τῶν αἰνειῶν. ἡ δοτικὴ, τοῖς αἰνείαις. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς αἰνείας. ἡ κλητικὴ, ὦ αἰνεῖαι.

Ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα. οἱ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρύσαι.

Ὁ καὶ ἡ ληστὴς, τοῦ καὶ τῆς ληστοῦ, τῷ καὶ τῇ ληστῇ, τὸν καὶ τὴν ληστὴν, ὦ ληστά. τὼ καὶ τὰ ληστὰ, τοῖν καὶ ταῖν λησταῖν, ὦ ληστά. οἱ καὶ αἱ λησταὶ, τῶν ληστῶν, τοῖς καὶ ταῖς λησταῖς, τοὺς καὶ τὰς ληστὰς, ὦ λησταί.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶ θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς α καὶ εἰς η ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ης, ἡ δοτικὴ εἰς η, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Hæc musa, huius musæ, huic musæ, hanc musam, ò musa. musæ, musas, musarum, musis, ò musæ. hæ musæ, harum musarum, his musis, has musas, ò musæ.

Hic honor, huius honoris, huic honori, hunc honorem, ò honor. hi, hos honores, horum honorum, his honoribus, ò honores. hi honores, horum honorum, his honoribus, hos honores, ò honores.

Nota quòd sola in alpha longũ, & in alpha purum, et in ra, et in da, et in tha desinẽtia nomina feminina, seruãt alpha in genitiuo & datiuo, ut minerua, mineruæ, mineruæ. maia, maiæ, maiæ. dies, diei, diei. leda, ledæ, ledæ. martha, marthæ, marthæ. Alia autem omnia mutant alpha in ita in genitiuo & datiuo, ut musa, musæ, musæ. sitis, sitis, siti. fames, famis, fami.

Tertia declinatio.

Tertia declinatio æquisyllaborum est masculinorum, & femininorum, communium, & promiscuorum nominum atticorum, desinentium in os, & neutrorum in on. Quorum genitiuus & datiuus in o, accusatiuus in n, cum uocali nominatiui.

Hic menelaus, huius menelai, huic menelao, hunc menelaum, ò menelaë. hi menelai, hos menelaos, ò menelai. hi menelai, horum menelaorum, his menelais, hos menelaos, ò menelai.

Hæc area, huius areæ, huic areæ, hanc aream, ò area. hæ areæ, has areas, ò areæ. hæ areæ, harum arearum, his areis, has areas, ò areæ.

Hic & hæc ferax, huius & huius feracis.

Hoc ferax, huius feracis, huic feraci, hoc ferax, ò ferax. hæc & hæc feracia, ò feracia. hæc feracia, horũ fera-

Ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Σημείωσαι ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα λήγοντα ὀνόματα θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, μαῖα, μαίας, μαίᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. τὰ δὲ ἄλλα πάντα τρέπουσι τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ. πεῖνα. πείνης, πείνῃ.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Quarta.

Τρίτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ἀττικῶν, ληγόντων εἰς ως, καὶ οὐδετέρων εἰς ων. ὧν ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ εἰς ω, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων, ὦ μενέλεως. τὼ μενέλεω, τῶν μενέλεῳν, ὦ μενέλεω. οἱ μενέλεῳ, τῶν μενέλεων, τοῖς μενέλεῳς, τοὺς μενέλεως, ὦ μενέλεω.

[marginal note: Τοῖν]

Ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως. τὰ ἅλω, ταῖν ἅλων, ὦ ἅλω. αἱ ἅλῳ, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω.

Ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω.

Τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων, ὦ εὔγεων. τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεῳν, ὦ εὔγεω. τὰ εὔγεω, τῶν εὔγεων,

τοῖς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

feracium, his feracibus, hæc feracia, o feracia.

Quarta declinatio.

Quarta declinatio æquisyllaborũ, est masculinorũ, et femininorũ, cõmunium, & promiscuorũ nominũ, desinentiũ in os, et neutrorũ in on. quorũ genitiuus in u, datiuus in o, accusatiuus in n, cum uocali nominatiui.

Hic sermo, huius sermonis, huic sermoni, hunc sermonem, o sermo communiter, & o sermo attice. hi & hos sermones, o sermones. hi sermones, horum sermonum, his sermonibus, hos sermones, o sermones.

Hæc uia, huius uiæ, huic uiæ, hanc uiam, o uia communiter, & o uia attice. hæ uiæ, has uias, o uiæ. hæ uiæ, harum uiarum, his uijs, has uias, o uiæ.

Hic & hæc homo, huius hominis, huic homini, hunc & hanc hominem, o homo, & o homo.

Hæc aquila, huius aquilæ, huic aquilæ, hãc aquilã.

Hoc lignũ, huius ligni, huic ligno, hoc lignum, o lignum. hæc ligna, horum lignorum, o ligna. hæc ligna, horum lignorum, his lignis, hæc ligna, o ligna.

Nota autem, quòd in neutris nominibus tres casus sunt similes in omni numero, nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus.

Quinta declinatio.

Quinta declinatio est omniũ inæqualiũ nominũ masculinorũ, & femininorũ, & neutrorũ, communium, & promiscuorũ, diuersas terminationes habentiũ. quorũ genitiuus in os, dtũs in iota, accusatiuus in alpha.

Hic aiax, huius aiacis, huic aiaci, hũc aiacẽ, o aiax cõmuniter, & o aiax attice. hi & hos aiaces, o aiaces. hi aiaces, horũ aiacũ, his aiacibus, hos aiaces, o aiaces.

Hæc

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τοῖς εὐγέῳς, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις τῶν ἰσοσυλλάβων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ληγόντων εἰς ος, καὶ οὐδετέρων εἰς ον, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου, ἡ δοτικὴ εἰς ῳ, ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν, μετὰ τοῦ φωνήεντος τῆς ὀνομαστικῆς.

Ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδὲ κοινῶς, καὶ ὦ ὁδὸς ἀττικῶς. τὼ ὁδὼ, ταῖν ὁδοῖν, ὦ ὁδώ. αἱ ὁδοὶ, τῶν ὁδῶν, ταῖς ὁδοῖς, τὰς ὁδοὺς, ὦ ὁδοί.

Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ὦ ἄνθρωπος.

Ὁ ἀετὸς, τοῦ ἀετοῦ, τῷ ἀετῷ, τὸν ἀετόν.

Τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐν τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι ἐν παντὶ ἀριθμῷ, ὀνομαστικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις ἐστὶ πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ οὐδετέρων, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων, διαφόρους καταλήξεις ἐχόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ος, ἡ δοτικὴ εἰς ι, ἡ αἰτιατικὴ εἰς α.

Ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Ἡ τρυ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Hæc turtur,turturis,turturi, turturem, ò turtur. hæ has turtures,ò turtures, turturum, turturibus. hæ turtures,turturum,turturibus,turtures,ò turtures.

Hic gradus,huius gradus,huic gradui,hũc gradũ,ò gradus. hi gradus, horũ graduũ,ò gradus. hi gradus, horum graduum, his gradibus, hos gradus, ò gradus.

Hic et hæc amãs urbis,huius et huius amãtis urbis.

Hic coruus , huius corui .

Terminationes diuerſæ nominum quintæ declinationis .

Maſculina.

Hic thoas,huius thoantis, huic thoanti , hunc thoantem,ò thoan,& ò thoas.

Hic laches,huius lachetis,huic lacheti,hunc lachetẽ, ò laches.

Hic paris , huius paridis , huic paridi , hunc paridem, & parin, ò pari, & ò paris.

Hic gratioſus,huius gratioſi,huic gratioſo, hunc gratioſum,ò gratioſe, & ò gratioſe.

Hic uelox,huius uelocis,huic ueloci,hunc uelocem,& uelocem , ò uelox .

Hic racemus,huius racemi,huic racemo , hũc racemũ.

Hic bos,huius bouis,huic boui,hunc bouem, ò bos.

Hic ſudor,huius ſudoris,huic ſudori,hunc ſudorem.

Hic heros,huius herois,huic heroi,hũc heroẽ, ò heros.

Hic ſal,huius ſalis,huic ſali,hunc ſalem,ò ſal .

Hic tiryns,huius tirynthis,huic tirynthi , tirynthem.

Hic pæan,huius pæanis,huic pæani,hunc pæanem.

Hic paſtor,huius paſtoris,huic paſtori,hũc paſtorem.

Hic græcus,huius græci,huic græco,hunc græcum.

Hic delphin,huius delphinis,delphini, delphinem.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Η τρυγὼν, τῆς τρυγόνος, τῇ τρυγόνι, τὴν τρυγόνα, ὦ τρυγών. τὰ τρυγόνε, ταῖν τρυγόνοιν, ὦ τρυγόνε. αἱ τρυγόνες, τῶν τρυγόνων, ταῖς τρυγόσι, τὰς τρυγόνας, ὦ τρυγόνες:

Τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, τοῖν βημάτοιν, ὦ βήματε. τὰ βήματα, τῶν βημάτων, τοῖς βήμασι, τὰ βήματα, ὦ βήματα.

Ο καὶ ἡ φιλόπολις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπόλιδος.

Ο κόραξ, τοῦ κόρακος.

ΚΑΤΑΛΗΞΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ τῆς πέμπτης κλίσεως.

ΑΡΣΕΝΙΚΑ.

Ο θόας, τοῦ θόαντος, τῷ θόαντι, τὸν θόαντα, ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας.

ὁ λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης.

ὁ πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χάριεν.

ὁ ὠκὺς, τοῦ ὠκέως, τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα, καὶ ὠκὺν, ὦ ὠκὺ, καὶ ὦ ὠκύς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα.

ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, τῷ βοῒ, τὸν βοα, καὶ βοῦν, ὦ βοῦ.

ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥροως, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς, τοῦ τίρυνθος, τῷ τίρυνθι, τὸν τίρυνθα.

ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα.

ὁ ποιμὴν, τοῦ ποιμένος, τῷ ποιμένι, τὸν ποιμένα.

ὁ ἕλλην, τοῦ ἕλληνος, τῷ ἕλληνι, τὸν ἕλληνα.

ὁ δελφὶν, τοῦ δελφῖνος, τῷ δελφῖνι, τὸν δελφῖνα.

ὁ φόρ-

Hic phorcyn, huius phorcynis, phorcyni, phorcynem.
Hic theon, huius theonis, huic theoni, theon, o theon.
Hic xenophon, huius xenophontis, huic xenophonti.
Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, thoracem.
Hic rapax, huius rapacis. hæc formica, huius formicæ.
Hic stimulus, huius stimuli, huic stimulo.
Hic perdix, huius perdicis.
Hoc cocleare, huius coclearis, huic coclear.
Hic lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem.
Hæc peluis, huius peluis, huic pelui, hanc peluim.
Hic æther, huius ætheris.
Hic iber, huius iberis, huic iberi.
Hic nestor, huius nestoris, huic nestori, hunc nestorē.
Hic arabs, huius arabis.
Hic aphricus, huius aphrici, huic aphrico.
Hic homo, huius hominis, huic homini.
Hic cyclops, huius cyclopis, huic cyclopi, hunc cyclopem, o cyclops.

Feminina.

Hæc agragas, huius agragantis, huic agragāti, hanc agragantem.
Hæc trœzen, huius trœzenis, huic trœzeni.
Hæc salamin, huius salaminis, huic salamini.
Hæc gortyn, huius gortynis, huic gortyni, hanc gortynem.
Hæc columba, huius colūbæ, huic colūbæ.
Hæc philomela, huius philomelæ, huic philomelæ, hāc philomelā.
Hic sulcus, huius sulci, huic sulco, hunc sulcum.
Hæc calx, huius calcis, huic calci, hanc calcem.
Hæc uulpes, huius uulpis, huic uulpi.
Hoc poculum, huius poculi, huic poculo.
Hoc flagellum, huius flagelli, huic flagello.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυος, τῷ φόρκυι, τὸν φόρκυα.

ὁ θέων, τοῦ θέωνος, τῷ θέωνι, τὸν θέωνα, ὦ θέων.

ὁ ξενοφῶν, τοῦ ξενοφῶντος, τῷ ξενοφῶντι.

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα.

ὁ ἅρπαξ, τοῦ ἅρπαγος. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος.

ὁ βουπλὴξ, τοῦ βουπλῆγος, τῷ βουπλῆγι.

ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος.

ὁ δοίδυξ, τοῦ δοίδυκος, τῷ δοίδυκι. pistillo [illegible]

ὁ πλὼξ, τοῦ πλωκὸς, τῷ πλωκὶ, τὸν πλῶκα.

ὁ λουτὴρ, τοῦ λουτῆρος, τῷ λουτῆρι, τὸν λουτῆρα. uacino

ὁ αἰθὴρ, τοῦ αἰθέρος.

ὁ ἴβηρ, τοῦ ἴβηρος, τῷ ἴβηρι.

ὁ νέστωρ, τοῦ νέστωρος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα.

ὁ ἄραψ, τοῦ ἄραβος.

ὁ λὶψ, τοῦ λιβὸς, τῷ λιβί.

ὁ μέροψ, τοῦ μέροπος, τῷ μέροπι. epitheto a uoce di uisa.

ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος, τῷ κύκλωπι, τὸν κύκλωπα, ὦ κύκλωψ.

ΘΗΛΥΚΑ.

ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, τῇ ἀκράγαντι, τὴν ἀκράγαντα.

ἡ τροιζὴν, τῆς τροιζῆνος, τῇ τροιζῆνι.

ἡ σαλαμὶν, τῆς σαλαμῖνος, τῇ σαλαμῖνι.

ἡ γόρτυς, τῆς γόρτυος, τῇ γόρτυι, τὴν γόρτυα.

ἡ τρήρων, τῆς τρήρωνος, τῇ τρήρωνι.

ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, τῇ ἀηδόνι, τὴν ἀηδόνα.

ἡ αὖλαξ, τῆς αὔλακος, τῇ αὔλακι, τὴν αὔλακα.

ἡ χάληξ, τῆς χάληκος, τῇ χάληκι.

ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος, τῇ ἀλώπεκι.

ἡ κύλιξ, τῆς κύλικος, τῇ κύλικι.

ἡ μάστιξ, τῆς μάστιγος, τῇ μάστιγι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Hæc flamma, huius flammæ, huic flammæ.
Hic currus, huius currus, huic currui.
Hæc uxor, huius uxoris, huic uxori.
Hæc manus, huius manus, huic manui, hanc manum.
Hæc mater, huius matris, & matris, huic matri, &
matri, hanc matrem, o mater.
Hæc lampas, huius lampadis, huic lampadi.
Hoc conuiuium, huius conuiuij.
Hic puer, hæc puella, huius pueri, huius puellæ.
Hic amor, huius amoris, huic amori.
Hæc ira, huius iræ, huic iræ, hanc iram, & iram.
Hic puluis, huius pulueris, huic pulueri. (clauim.
Hæc clauis, huius clauis, huic claui, hanc clauim, &
Hæc chlamys, huius chlamydis, huic chlamydi.
Hæc erinnys, huius erinnyis, huic erinnyi.
Hæc gena, huius genæ, huic genæ.
Hæc uxor, huius uxoris, huic uxori.
Hoc mare, huius maris.
Hæc tiryns, huius tirynthis. Hæc uox, huius uocis.
Hæc uena, huius uenæ, huic uenæ.

Neutra.

Hic gradus, huius gradus, huic gradui, hunc gradũ.
Hoc mel, huius mellis, huic melli.
Hic grex, huius gregis, huic gregi.
Hæc hasta, huius hastæ, & hastæ.
Hoc omne, huius omnis. Hoc atrum, huius atri.
Hoc gratiosum, huius gratiosi. Hoc positum, huius
Hoc uerberaturum, huius uerberaturi. (positi.
Hoc iungens, huius iungentis.
Hoc maius, huius maioris. Hoc felix, huius felicis.

Hæc

ἡ φλὸξ, τῆς φλογὸς, τῇ φλογί.

ἡ ἄντυξ, τῆς ἄντυγος, τῇ ἄντυγι.

ἡ δάμαρ, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.

ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα.

ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρι καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ.

ἡ λαμπὰς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι.

ἡ δαὶς, τῆς δαιτός.

ὁ καὶ ἡ παῖς, τοῦ καὶ τῆς παιδός.

ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι.

ἡ μῆνις, τῆς μήνιδος, τῇ μήνιδι, τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν.

ἡ κόνις, τῆς κόνιος, τῇ κόνιϊ.

ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν.

ἡ χλαμὺς, τῆς χλαμύδος, τῇ χλαμύδι.

ἡ ἐριννὺς, τῆς ἐριννύος, τῇ ἐριννύϊ.

ἡ γένυς, τῆς γένυος, τῇ γένυϊ.

ἡ δάμαρς, τῆς δάμαρτος, τῇ δάμαρτι.

ἡ ἅλς, τῆς ἁλός.

ἡ τίρως, τῆς τίρωθος. ἡ ὄψ, τῆς ὀπός.

ἡ φλέψ, τῆς φλεβὸς, τῇ φλεβί.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ.

τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, τῷ βήματι, τὸ βῆμα.

τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος, τὸ μέλιτι.

τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ.

τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ δουρός.

τὸ πᾶν, τοῦ παντός. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος.

τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνῦντος.

τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος.

Hæc eſca, huius eſcæ. Hoc hepar, huius hepatis.
Hoc nectar, huius nectaris. Hoc cor, huius cordis.
Hic ignis, huius ignis.
Hic tractus, huius tractus. Hæc aqua, huius aquæ.
Hic animus, huius animi. Hic ſal, huius ſalis.
Hæc maſſa, huius maſſæ. Hic murus, huius muri.
Hoc uerberans, huius uerberantis.
Hoc lumen, huius luminis.
Et hæc quidem de ſimplicibus declinationibus. nunc autem de contractis dicamus.

De contractis declinationibus.

Sunt et aliæ quinque declinationes, cõtractæ appellatæ, à quinta declinatione per ſynæreſin et craſin factæ. Synæreſis quidem eſt duarum uocalium ſeruatarum coniunctio, ut demoſtheni, ni. Craſis autem eſt duarum uocalium mutatarũ coniunctio, ut demoſthenem, nem. uel unius, ut demoſthenis, nis.

Prima flexio.

Prima declinatio contractorũ, eſt maſculinorũ, & femininorũ, & communiũ nominũ deſinentiũ in is, & neutrorum in es, & in os: quorum genitiuus per eos exiſtens ionice, in us communiter contrahitur.

Hic demoſthenes. demoſthenis, nis, demoſtheni, ni. demoſthenẽ, nem. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes. demoſthenum, num. ò demoſthenes, nes. hi demoſthenes, nes. demoſthenum, num. demoſthenibus. demoſthenes, nes. ò demoſthenes, nes.

Hæc triremis. huius triremis, is. huic triremi, i. hanc triremem, mem.

τὸ δέλεαρ, τοῦ δελέατος. τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος.
τὸ νέκταρ, τοῦ νέκταρος. τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς.
τὸ πῦρ, τοῦ πυρός.
τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος.
τὸ ἦτορ, τοῦ ἤτορος. τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος.
τὸ σαῦς, τοῦ σαυτός. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος.
τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
τὸ φῶς, τοῦ φωτός.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἁπλῶν κλίσεων. νῦν δὲ περὶ τῶν συνῃρημένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ κλίσεων.

Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πέντε κλίσεις συνῃρημέναι καλούμεναι, ἀπὸ τῆς πέμπτης κλίσεως κατὰ συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν γινόμεναι. Συναίρεσις μέν ἐστι δύο φωνηέντων φυλαττομένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Κρᾶσις δὲ, δύο φωνηέντων ἀλλοιουμένων συναλοιφὴ, οἷον δημοσθένεα, η. ἢ τοῦ ἑνὸς, οἷον δημοσθένεος, ους.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πρώτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων, ληγόντων εἰς ης, καὶ οὐδετέρων εἰς ες καὶ εἰς ος. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος οὖσα ἰωνικῶς, εἰς ους κοινῶς κιρνᾶται.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος, ους. τῷ δημοσθένεϊ, ει. τὸν δημοσθένεα, η. ὦ δημόσθενες, καὶ ὦ δημοσθένης. τὼ δημοσθένεε, η. τοῖν δημοσθενέοιν, οῖν. ὦ δημοσθένεε, η. οἱ δημοσθένεες, εις. τῶν δημοσθενέων, ῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, εις. ὦ δημοσθένεες, εις.

Ἡ τριήρης. τῆς τριήρεος, ους. τῇ τριήρεϊ, ει. τὴν τριήρεαν, η.

Hic & hæc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci. hunc & hanc ueracem,cem.o uerax,& o uerax.hi & hæ ueraces.horum & harum ueracium.o ueraces, ces. hi & hæ ueraces,horum & harum ueracium,his ueracibus,hos & has ueraces,ces.o ueraces, ces.

Hoc uerax.huius ueracis,cis.huic ueraci,ci.hoc uerax.o uerax. hæc ueracia, horum ueracium, o ueracia. hæc ueracia, horum ueracium, his ueracibus, hæc ueracia, o ueracia.

Hic murus.huius muri, ri.huic muro,ro.hunc murum.o mure. hi muri,horũ murorum,o muri.hi muri, horum murorum, his muris,hos muros,o muri.

Secunda declinatio.

Secũda declinatio contractorũ, est masculinorum, & femininorum, & cõmunium, & promiscuorũ nominũ in is desinentiũ,et neutrorum in i. quorũ genitiuus per ios communiter,& eos ionice,& eos attice fit.

Hic serpens.huius serpentis cõmuniter, & serpẽtis ionice,& serpentis attice.huic serpẽti. hũc serpẽtẽ solum.o serpẽs cõmuniter,& o serpẽs attice. hi serpentes.horũ serpentũ.& serpentũ,et serpentũ.o serpẽtes, & serpẽtes. hi serpẽtes. horũ serpentũ, & serpentũ, & serpentum.his serpentibus,& serpentibus. hos serpentes,& serpentes.o serpentes,& o serpentes.

Hæc ciuitas.huius ciuitatis cõmuniter, & ciuitatis ionice,& ciuitatis attice.huic ciuitati,& ciuitati.hãc ciuitatẽ solũ.o ciuitas,& o ciuitas. hæ ciuitates.harũ ciuitatũ,& tatum,& tatum.o ciuitates, & ciuitates. hæ ciuitates,& ciuitates.harum ciuitatum, & ciuitatum,& ciuitatũ.his ciuitatibus,& tatibus.has ciuitates,

Ο καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, οῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, εῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθὲς, καὶ ὦ ἀληθής. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, ῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, εῖς. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, εῖς. ὦ ἀληθέες, εῖς.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, οῦς. τῷ ἀληθέϊ, εῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. τὼ ἀληθέε, ῆ. τοῖν ἀληθέοιν, οῖν. ὦ ἀληθέε, ῆ. τὰ ἀληθέα, ῆ. τῶν ἀληθέων, ῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, ῆ. ὦ ἀληθέα, ῆ.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, ους. τῷ τείχεϊ, ει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε, η. τοῖν τειχέοιν, οῖν. ὦ τείχεε, η. τὰ τείχεα, η. τῶν τειχέων, ῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, η. ὦ τείχεα, η.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

Δευτέρα κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων εἰς ις ληγόντων, καὶ οὐδετέρων εἰς ι. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ο ὄφις, τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ι. καὶ ὄφεϊ, ει. τὸν ὄφιν μόνως. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. τὼ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε, καὶ ὄφεε, η. οἱ ὄφιες, ις. καὶ ὄφεες, εις. τῶν ὀφίων, καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ις. καὶ ὄφεας, εις. ὦ ὄφιες, ις. καὶ ὦ ὄφεες, εις.

Η πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, ι. καὶ πόλεϊ, ει. τὴν πόλιν μόνως. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, η. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε, καὶ ὦ πόλεε, πόλη. αἱ πόλιες, ις. καὶ πόλεες, εις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις. καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

tes,tes.& ciuitates,tes.ò ciuitates,tes.et ciuitates,tes.

Hoc ſinapi.huius ſinapis cõmuniter, et ſinapis ionice,& ſinapis attice.huic ſinapi, & ſinapi. hoc ſinapi. ò ſinapi. hæc ſinapia,& ſinapia. horum ſinapium . his ſinapibus, & ſinapibus. ò ſinapia, & ſinapia. hæc ſinapia, & ſinapia. horum ſinapium, & ſinapium. his ſinapibus, & ſinapibus. hæc ſinapia, & ſinapia. ò ſinapia, & ſinapia.

Nota autem, quòd contracto ſingulari genitiuo, ut in prima declinatione, contrahitur & genitiuus dualis & pluralis: illo autem non contracto, ſicut in ſecunda declinatione, neque ipſi contrahuntur.

Tertia declinatio.

Tertia declinatio eſt contractorum maſculinorum nominum in eus deſinẽtium, quorum nominatiuus per eos communiter, & ios ionice,& eos attice fit.

Hic rex.huius regis communiter,& regis ionice,& regis attice. huic regi, regi, & regi. hunc regem ,& regẽ. ò rex,& ò rex. hi reges,& reges,reges.horum regum, & regum. ò reges, & reges, reges. hi reges, reges, & reges.horum regum, & regum. his regibus, & regibus.hos reges,reges,& reges. ò reges, reges, & reges.

Quarta declinatio.

Quarta declinatio eſt contractorum femininorum nominum in ω & in os deſinentium, quorum genitiuus per os cum ſit, in us per craſin fit.

Hæc latona,huius latonæ,huic latonæ,hãc latonã, ò latona.hæ latonæ,harũ latonarũ, ò latonæ. hæ latonæ,harũ latonarũ,his latonis,has latonas, ò latonæ.

Hic

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις. καὶ ὦ πόλεες, πόλεις.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, ι. καὶ σινήπεϊ, ει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. τὼ σινήπιε, καὶ σινήπεε, η. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε, καὶ ὦ σινήπεε, η. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, ι. καὶ σινήπεα, η. ὦ σινήπια, ι. καὶ ὦ σινήπεα, η.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι συναιρουμένης τῆς ἑνικῆς γενικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῆς πρώτης κλίσεως, συναιρεῖται καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντική. ἐκείνης δὲ μὴ συναιρουμένης ὥσπερ ἐπὶ τῆς δευτέρας κλίσεως, οὐδὲ αὗται συναιροῦνται.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τρίτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων ἀρσενικῶν ὀνομάτων εἰς ευς ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ εος κοινῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς γίνεται.

Ὁ βασιλεύς, τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς. τῷ βασιλέϊ, εῖ. καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ, καὶ ὦ βασιλεύς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆε, ῆ. τοῖν βασιλέοιν, καὶ βασιλήοιν. ὦ βασιλέε, καὶ ὦ βασιλῆε, ῆ. οἱ βασιλέες, εῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, εῖς. καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, εῖς. καὶ βασιλῆες.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Τετάρτη κλίσις ἐστὶ τῶν συνῃρημένων θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς ω καὶ εἰς ως ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ οος οὖσα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν γίνεται.

Ἡ λητώ. τῆς λητόος, οῦς. τῇ λητόϊ, οῖ. τὴν λητόα, ώ. ὦ λητοῖ. τὰ λητώ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοί, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητούς, ὦ λητοί.

Hic pudor, huius pudoris, huic pudori, hūc pudorē, ò pudor. hi pudores, horum pudorū, ò pudores. hi pudores, pudorum, pudoribus, pudores, ò pudores.

Quinta declinatio.

Quinta declinatio contractorū, est neutrorum nominum in as & in ras desinentium. quorum genitiuus per atos communiter, & aos ionice, & os atticè fit.

Hæc caro. huius carnis communiter, & carnis ionicè, & carnis atticè. huic carni, & carni, & carni. hanc carnem. ò caro. hæ carnes, & carnes, & carnes. harū carniū. his carnibus. ò carnes, & carnes, & carnes. hæ carnes, & carnes, & carnes. harū carnium, & carniū, & carniū. his carnibus. has carnes, & carnes, & carnes. ò carnes, & ò carnes, & ò carnes.

Hoc cornu. huius cornu communiter, & cornu ionicè, & cornu atticè. huic cornu, & cornu, & cornu. hoc cornu. ò cornu. & reliqua similiter carni.

Nota quòd in oos nomina contrahuntur in omnibus casibus.

Hæc mens, huius mentis, huic menti, hanc mentē, ò mens. hæ mentes, harum mentiū, ò mentes. hæ mentes, harum mentiū, his mentibus, has mentes, ò mētes. Sic & nauigatio, & fluxus, & color. & simplex, & duplex, & triplex, quorum & neutra contrahuntur.

Hoc simplex, huius simplicis, huic simplici, hoc simplex. hæc simplicia, horum simplicium, his simplicibus, hæc simplicia, ò simplicia.

Item contrahuntur & in ys acutisona & grauisona. acutisona, hic suauis. suauis. suaui, & suaui. suauē, & suauē. ò suauis, & suauis. hi suaues, suauium, suauibus, ò

Η αἰδὼς. τῆς αἰδόος, οῦς. τῇ αἰδόϊ, οῖ. τὴν αἰδόα, ῶ. ὦ αἰδοῖ. τὼ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ. αἱ αἰδοὶ, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδοὺς, ὦ αἰδοί.

ΠΕΜΠΤΗ ΚΛΙΣΙΣ.

Πέμπτη κλίσις τῶν συνῃρημένων ἐστὶν οὐδετέρων ὀνομάτων εἰς ας καὶ εἰς ρας ληγόντων. ὧν ἡ γενικὴ διὰ τοῦ ατος κοινῶς, καὶ αος ἰωνικῶς, καὶ ως ἀττικῶς γίνεται.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν. καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ ὦ κρέαε, καὶ ὦ κρέα. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, ἰωνικῶς. καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ ὦ κρέαα, καὶ ὦ κρέα.

Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος κοινῶς, καὶ κέραος ἰωνικῶς, καὶ κέρως ἀττικῶς. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως τῷ κρέατι.

Σημείωσαι, ὅτι τὰ εἰς οος ὀνόματα συναιροῦνται ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν.

Ὁ νόος, οῦς. τοῦ νόου, οῦ. τῷ νόῳ, ῷ. τὸν νόον, οῦν. ὦ νόε, οῦ. τὼ νόω, ῶ. τοῖν νόοιν, οῖν. ὦ νόω, ῶ. οἱ νόοι, οῖ. τῶν νόων, ῶν. τοῖς νόοις, οῖς. τοὺς νόους, οῦς. ὦ νόοι, οῖ. Οὕτω καὶ ὁ πλόος, οῦ. καὶ ῥόος, οῦς. καὶ χόος, οῦς. καὶ ἁπλόος, οῦς. καὶ διπλόος, οῦς. καὶ τριπλόος, οῦς. ὧν καὶ τὰ οὐδέτερα συναιροῦνται.

Τὸ ἁπλόον, οῦν. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸ ἁπλόον, οῦν. τὰ ἁπλόα, ᾶ. τῶν ἁπλόων, ῶν. τοῖς ἁπλόοις, οῖς. τὰ ἁπλόα, ᾶ. ὦ ἁπλόα, ᾶ.

Ἔτι συναιροῦνται καὶ τὰ εἰς υς ὀξύτονα καὶ βαρύτονα. ὀξύτονα μὲν, ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος. τῷ ἡδέϊ, καὶ ἡδεῖ. τὸν ἡδέα, καὶ ἡδύν. ὦ ἡδὺ, καὶ ὦ ἡδύς. τὼ ἡδέε, τοῖν ἡδέοιν, ὦ

ἡδέε

bus,ò ſuaues. hi ſuaues,ſuauium,ſuauibus,ſuaues, ò ſuaues. Grauiſona uero: *hic racemus, racemi, racemo,racemum,ò raceme. hi racemi, racemos, ò racemi. hi racemi, racemorum, racemis, racemos, o racemi.*

Hæc nauis.huius nauis,& nauis,et nauis.huic naui,& naui.hãc nauẽ,& nauẽ,& nauẽ.o nauis,& nauis. hæ naues,& naues,& naues. harum nauium,et uium,& uium.his nauibus,& uibus,& uibus.has naues,& ues,& ues,& ues.ò naues,& naues, et naues.

Hæc anus.huius anus,& anus.huic anui,& anui. hanc anum,& anũ.o anus,& anus.hæ anus, & anus. harum anuum,& anuum,& anuum.his anibus,et anibus,& anibus.has anus,& anus.ò anus, & anus.

De contractionibus & miſtionibus.

E et o in u diphthongum miſcẽtur, ut demoſthenis, nis.Longũ o & e in u miſcentur, ut boues. E & i in e iota contrahũtur,ut demoſtheni,ni. E & a in ſingulari accuſatiuo in ita uertũtur,ut demoſthenem,nem. In plurali uero in e iota dipht.ut demoſthenes, nes. Duo ee in ntõ duali in ita uertuntur, ut demoſthenes, nes. In plurali uero,in e iota, ut demoſthenes, nes. E & o iota,in o iota uertũtur,ut demoſthenũ,num. E et o mega in ω uertuntur,ut demoſthenũ, num. E et a in nominatiuo & accuſatiuo & uocatiuo contractorum neutrorum in ita commiſcentur, ut hi muri, ri. hæc uera, ra. Duo breuia iota, in unum longum conuertuntur,ut huic ſerpẽti,ti. I & e, in iota longũ uertuntur, ut ſerpentes,tes. Iota & alpha, in iota lõgum contrahuntur,

ἠδέε. οἱ ἠδέες, καὶ ἠδεῖς. τῶν ἠδέων. τοῖς ἠδέσι. τοὺς ἠδέας, καὶ ἠδεῖς. ὦ ἠδέες, καὶ ὦ ἠδεῖς. Βαρύτονα δὲ, ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυα, υν. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς. τὼ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν, ὦ βότρυε. οἱ βότρυες, υς. τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας, υς. ὦ βότρυες, υς.

Η ναῦς. τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναῒ, καὶ νηῒ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ νηῦς. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς νῆας, καὶ ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Η γραῦς. τῆς γραὸς, καὶ γρηός. τῇ γραῒ, καὶ γρηῒ. τὴν γραῦν, καὶ γρηῦν. ὦ γραῦς, καὶ γρηῦς. αἱ γρᾶες, καὶ γρῆες. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσὶ, καὶ γρηυσὶ, καὶ γρήεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηῦς. ὦ γρᾶες, καὶ γρῆες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΡΕΣΕΩΝ καὶ κράσεων.

Τὸ ε καὶ ο, εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεος, ους. Τὸ ο καὶ ε, εἰς ου κιρνᾶται, οἷον βόες, βοῦς. Τὸ ε καὶ ι, εἰς ει συναιρεῖται, οἷον δημοσθένεϊ, ει. Τὸ ε καὶ α, ἐν μὲν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ εἰς η κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεα, η. ἐν δὲ τῇ πληθυντικῇ, εἰς ει δίφθογγον, οἷον δημοσθένεας, εις. Τὰ δύο εε, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ δυϊκῇ, εἰς η κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεε, η. ἐν δὲ τῇ πληθυντικῇ, εἰς ει, οἷον δημοσθένεες, εις. Τὸ ε καὶ οι, εἰς οι κιρνᾶται, οἷον δημοσθένεοιν, οῖν. Τὸ ε καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον δημοσθενέων, ῶν. Τὸ ε καὶ α ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, καὶ αἰτιατικῇ, καὶ κλητικῇ τῶν συνῃρημένων οὐδετέρων, εἰς η κιρνᾶται, οἷον τὰ τείχεα, η. τὰ ἀληθέα, ἀληθῆ. Τὰ δύο βραχέα ιι, εἰς ἓν μακρὸν κιρνᾶται, οἷον τῷ ὄφιϊ, ὄφι. Τὸ ι καὶ ε, εἰς ι μακρὸν, κιρνᾶται, οἷον ὄφιες, ὄφις. Τὸ ι καὶ α, εἰς ι μακρὸν κιρνᾶται,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

buntur,ut ſerpētes,tes. Duo oo *in u cōtrahuntur,ut la tonæ,næ.* O *& iota in o iota contrahuntur, ut latonæ, næ.* O *& a,in o miſcētur,ut latonā,nā.* A *et o, in o miſcētur,ut carnis.* Iota *& alpha,in alpha lōgū miſcentur,ut carni,ni.* A *et e,in a lōgum cōmiſcentur,ut carnes,nes.* A *& o,o iota diphthōgi in o mega conuertuntur,ſed iota adſcribitur,ut carniū.* A *et o in o mega cōuertūtur.ut carniū,um.* Y *et e in y lōgū uertūtur, ut racemi,mi.* Itē *y pſilon & alpha,ut racemos, racemos.*

De numeralibus nominibus.

His *ſic dictis ſcire oportet, quòd unum ſignificantia numeralia nomina, ſingulariter ſolum flectuntur: quæ uero duo,dualiter:quæ autē plura,pluraliter,ſic.* V*nus, unius,uni, unum.* V*na, unius, uni, unam.* V*num, unius, uni, unum.* Duo, *duorum, & duarum in feminino. & duo,non ſolum dualiter dicitur, ſed et pluraliter,ſic:* Hi *duo,hæ duæ,hæc duo,duorum, duobus, duos, duas, duo.*

T*res, trium, tribus, tres.* T*ria, trium, tribus, tria.*

Q*uatuor,quatuor,quatuor,quatuor.*

Q*uatuor,quatuor,quatuor,quatuor.*

A *quatuor autem uſque ad centum omnis numerus indeclinabilis eſt.* Ab *articulis uero diſcernimus genera & caſus, ut:* Hi *quinque,horum quinq;, his quinq;, hos quinque.hæ quinq;,harū quinque, his quinq;, has quinq;.hæc quinq;,horū quinq;,his quinq;,hæc quinq;* S*imiliter & ſex,& ſeptē,& octo,& nouē, & decem, & reliqua.* A *ducentis autem declinatur omnis numerus pluralis trigeneriter,ut hi ducenti,horum ducentorum,*

νᾶται, οἷον ὄφιας, ις. Τὰ δύο οο, εἰς οῦ κιρνᾶται, οἷον λητόος, οῦς. Τὸ ο καὶ ι, εἰς οι συναιρεῖται, οἷον λητόϊ, οἷ. Τὸ ο καὶ α, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον λητόα, ώ. Τὸ α καὶ ο, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον κρέαος, έως. Τὸ ι καὶ α, εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, οἷον κρέαϊ, κρέα. Τὸ α καὶ ε, εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, οἷον κρέαε, κρέα. Τὸ α καὶ ο τῆς οι διφθόγγου, εἰς ῳ κιρνᾶται, τὸ δὲ ι προσγράφεται, οἷον κρεάοιν, κρεῷν. Τὸ α καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται, οἷον κρεάων, ῶν. Τὸ υ καὶ ε, εἰς υ μακρὸν κιρνᾶται, οἷον βότρυες, βότρυς. ἔτι τὸ υ καὶ α, οἷον βότρυας, βότρυς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ὀνομάτων.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ ἓν σημαίνοντα ἀριθμητικὰ ὀνόματα ἑνικῶς μόνον κλίνονται. τὰ δὲ δύο, δυϊκῶς. τὰ δὲ πλείω, πληθυντικῶς, ὧδε. [declinatur]

Εἷς, ἑνός, ἑνί, ἕνα. Μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Εν, ἑνός, ἑνί, ἕν.

Δύο, δυῖν, καὶ δυεῖν ἐπὶ θηλυκοῦ. καὶ τὸ δύο, οὐ μόνον δυϊκῶς λέγεται, ἀλλὰ καὶ πληθυντικῶς, οὕτως.

Οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο, τῶν δύο, τοῖς δυσὶ, τοὺς δύο, τὰς δύο, τὰ δύο.

Τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. Τρία, τριῶν, τρισί, τρία.

Τέσαρες, τεσάρων, τέσαρσι, τέσαρας.

Τέσαρα, τεσάρων, τέσαρσι, τέσαρα.

Απὸ δὲ τῶν τεσάρων μέχρι καὶ ἑκατὸν, πᾶς ἀριθμὸς ἄκλιτος τυγχάνει. ἀπὸ τῶν ἄρθρων δὲ διακρίνομεν τὰ γένη, καὶ τὰς πτώσεις, οἷον. Οἱ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. αἱ πέντε, τῶν πέντε, ταῖς πέντε, τὰς πέντε. τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς πέντε, τὰ πέντε. ὁμοίως καὶ ἓξ, καὶ ἑπτὰ, καὶ ὀκτὼ, καὶ ἐννέα, καὶ δέκα, καὶ τὰ λοιπά. ἀπὸ δὲ τῶν διακοσίων κλίνεται πᾶς ἀριθμὸς πληθυντικὸς τριγενῶς, οἷον, οἱ διακόσιοι, τῶν διακοσίων, [mascul. foem. neutr.]

*torum,his ducentis,hos ducentos.hæ ducentæ, harum ducentarum,his ducentis,has ducentas. hæc ducenta, horum ducentorũ,his ducentis,hæc ducenta.*Similiter *& trecenti,quadringenti,quingenti,sexcenti,septingenti,octingenti,noningenti,mille,duo millia,tria millia,quatuor millia,quinque millia,& reliqua.*

De terminationibus adiectiuorum.

Adiectiuorũ *aliqua quidẽ in as,ut hic omnis, huius omnis.hæc omnis,huius omnis.hoc omne, huius omnis.* Aliqua *autẽ in is,ut hic & hæc uerax,ueracis. & hoc uerax,ueracis.*Aliqua *aũt in in, ut hic & hæc mollis, huius mollis,& hoc molle,huius mollis.* Aliqua *aũt in is,ut hic gratiosus, gratiosi . hæc gratiosa , gratiosæ. hoc gratiosum,gratiosi.*Aliqua *aũt in is,ut hic & hæc amans patriæ,huius amãtis patriæ. & hoc amans patriæ,huius amãtis patriæ.*Aliqua *aũt in os, ut hic fortis,huius fortis.hæc fortis, huius fortis.hoc forte, huius fortis.*Hic *sapiens,hæc sapiens, hoc sapiens. & attice,*Hic *& hæc philosophus,& hoc philosophum.*Hic *& hæc elegãs,& hoc elegãs.*Oportet *aũt scire, quòd in os purum adiectiua faciunt femininum in a, ut fortis,fortis.eloquens,eloquens.præter octauus, octaua.* Q*uæ autẽ non in os purũ,in ita,ut sapiẽs.bonus, bona. præter habẽtia rho,ut terribilis,terribilis.*Aliqua *uero in us,ut hic & hæc multipes, huius multipedis. & hoc multipes,multipedis.* Simplex *aũt sic declinatur:* Hic *simplex,huius simplicis,huic simplici,hunc simplicẽ.& reliqua,ut dictũ est. hæc simplex,simplicis. hoc simplex,simplicis.similiter & aureus,aurea,aureum.*

argen-

σίων, τοῖς διακοσίοις, τοὺς διακοσίους. αἱ διακόσιαι, τῶν διακοσίων, ταῖς διακοσίαις, τὰς διακοσίας. τὰ διακόσια, τῶν διακοσίων, τοῖς διακοσίοις, τὰ διακόσια. ὁμοίως καὶ τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ τῶν ἐπιθέτων.

Τῶν ἐπιθέτων τὰ μὲν εἰς ας, οἷον ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. Τὰ δὲ εἰς ης, οἷον ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, οῦς. καὶ τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, οῦς. Τὰ δὲ εἰς ην, οἷον ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. καὶ τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Τὰ δὲ εἰς εις, οἷον ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσα, τῆς χαριέσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. Τὰ δὲ εἰς ις. οἷον ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. Τὰ δὲ εἰς ος, οἷον ὁ ἀνδρεῖος, τοῦ ἀνδρείου. ἡ ἀνδρεία, τῆς ἀνδρείας. τὸ ἀνδρεῖον, τοῦ ἀνδρείου. ὁ σοφός, ἡ σοφή, τὸ σοφόν. καὶ ἁπλῶς. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, καὶ τὸ φιλόσοφον. ὁ καὶ ἡ φιλόκαλος, καὶ τὸ φιλόκαλον.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ος καθαρὸν ἐπίθετα, ποιοῦσι θηλυκὸν εἰς α, οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. λόγιος, λόγια. πλὴν τοῦ ὄγδοος, ὀγδόη. Τὰ δὲ μὴ εἰς ος καθαρόν, εἰς η, οἷον σοφός, σοφή. ἀγαθός, ἀγαθή. πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ, οἷον φοβερός, φοβερά. Τὰ δὲ εἰς ους, οἷον ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. καὶ τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. ἁπλοῦς δὲ, ἁπλῆ, ἁπλοῦν, οὕτω κλίνεται. ὁ ἁπλόος, οῦς. τοῦ ἁπλόου, οῦ. τῷ ἁπλόῳ, ῷ. τὸν ἁπλόον, οῦν. καὶ τὰ λοιπά, ὡς εἴρηται. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. ὁμοίως καὶ χρυσοῦς, χρυσῆ, χρυσοῦν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

argenteus, argentea, argenteũ. æneus, ænea, æneum. plumbeus, plumbea, plumbeum. quæ ionice, aureus, aurea, aureum dicuntur: & argenteus, argentea, argenteum. Aliqua uero in ys, ut hic dulcis, hæc dulcis, hoc dulce. hic & hæc illachrymis. Aliqua aũt in on, ut hic & hæc felix, huius felicis. & hoc felix, huius felicis. Aliqua autem in os, ut hic & hæc ferax, huius feracis. & hoc ferax, huius feracis. Solum uero quidam tres suscipit articulos: Quidam, cuiusdam, cuidã, quendã. quædam, cuiusdam. quoddam cuiusdam. Sed de declinatione nominum satis. nunc autem de uerbo dicamus.

De uerbo.

Verbũ est pars orationis declinabilis, cũ diuersis tẽporibus actionẽ, uel paßionẽ, uel neutrũ quiddã significãs. Accidũt aũt ipsi octo. modus, genus siue affectus, species, figura, numerus, persona, tẽpus, & cõiugatio.

De modis.

Modi sunt quinque. Indicatiuus, ut uerbero. Imperatiuus, ut uerbera. Optatiuus, ut utinam uerberem. Subiũctiuus, ut si uerberẽ. Infinitiuus, ut uerberare.

De generibus.

Genera sunt quinque. Actiuũ, ut uerbero. Paßiuũ, ut uerberor. Neutrum, ut sanus sum. Commune uel medium, ut uiolo, uiolor. Deponens, ut pugno.

De speciebus.

Species autem duæ. Primitiua, ut rigo. Deriuatiua, ut irrigo.

De figuris.

Figuræ autem tres. Simplex, ut fero. composita, ut infero. Decomposita, ut adinfero.

De nu-

ἀργυροῦς, ἀργυρᾶ, ἀργυροῦν. χαλκοῦς, χαλκῆ, χαλκοῦν. μολιβδοῦς, μολιβδῆ, μολιβδοῦν. ἅτινα ἰωνικῶς, χρύσεος, χρυσέα, χρύσεον λέγεται. καὶ ἀργύρεος, ἀργυρέα, ἀργύρεον. Τὰ δὲ εἰς υς, οἷον ὁ ἡδὺς, ἡ ἡδεῖα, τὸ ἡδύ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ τὸ ἄδακρυ. Τὰ δὲ εἰς ων, οἷον ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. καὶ τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. Τὰ δὲ εἰς ως, οἷον ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. καὶ τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. Μόνον δὲ ὁ δεῖνα, τρία ἐπιδέχεται ἄρθρα. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων ἱκανῶς: νῦν δὲ περὶ τοῦ ῥήματος λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ῥῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν, μετὰ διαφόρων χρόνων ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον. Παρέπεται δὲ αὐτῷ ὀκτώ. ἔγκλισις, γένος, εἴτε διάθεσις, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πρόσωπον, χρόνος, καὶ συζυγία.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ.

Ἐγκλίσεις εἰσὶ πέντε. ὁριστικὴ, οἷον τύπτω. προστακτικὴ, οἷον τύπτε. εὐκτικὴ, οἷον εἴθε τύπτοιμι. ὑποτακτικὴ, οἷον ἐὰν τύπτω. ἀπαρέμφατος, οἷον τύπτειν.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Γένη εἰσὶ πέντε. ἐνεργητικὸν, οἷον τύπτω. παθητικὸν, οἷον τύπτομαι. οὐδέτερον, οἷον ὑγιαίνω. κοινὸν ἢ μέσον, οἷον βιάζομαι. ἀποθετικὸν, οἷον μάχομαι.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ.

Εἴδη δὲ δύο. πρωτότυπον, οἷον ἄρδω. παράγωγον, οἷον ἀρδεύω.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχήματα δὲ τρία. ἁπλοῦν, οἷον φέρω. σύνθετον, οἷον ἐπιφέρω. παρασύνθετον, οἷον προσεπιφέρω.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De numeris.

Numeri autem tres. Singularis, ut uerbero. Dualis, ut uerberatis. Pluralis, ut uerberamus.

De personis.

Personæ autem tres. Prima, ut uerbero. Secunda, ut uerberas. Tertia, ut uerberat.

De temporibus.

Tempora aũt sex. Præsens, ut uerbero. Præteritum imperfectũ, ut uerberabã. Præteritum perfectũ, ut uerberaui. Præteritũ plusquãperfectũ, ut uerberaueram. Indefinitum, ut uerberaui. Futurum, ut uerberabo.

De coniugationibus.

Cõiugationes aũt tredecim. sex grauisonorũ uerborum, tres circunflexorũ, & quatuor uerborũ in mi.

Grauisonorum prima.

Prima coniugatio est grauisonorum uerborum desinentium in uita, pi, phi, pi taf: ut libo, delecto, scribo, uerbero. quorum futurum in psi, ut libabo, delectabo, scribam, uerberabo. Præteritum perfectum in phi, ut libaui, delectaui, scripsi, uerberaui.

Secunda.

Secunda est desinentium in gamma, cappa, chi, cappa taf: ut dico, plico, curro, pario. quorum futurum in xi, ut dicam, plicabo, curram, pariam. Præteritum. perfectum in chi, ut dixi, plicui, cucurri, peperi.

Tertia.

Tertia est desinentiũ in d, th, t: ut cãto, impleo, perficio. quorũ futurũ in s, ut cãtabo, implebo, perficiam. Præteritum perfectum in c, ut cecini, impleui, perfeci.

Quarta.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς. ἑνικὸς, οἷον τύπτω. δυϊκὸς, οἷον τύπτετον. πληθυντικὸς, οἷον τύπτομεν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.

Πρόσωπα δὲ τρία. πρῶτον, οἷον τύπτω. δεύτερον, οἷον τύπτεις. τρίτον, οἷον τύπτει.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

Χρόνοι δὲ ἕξ. ἐνεστὼς, οἷον τύπτω. παρατατικὸς, οἷον ἔτυπτον. παρακείμενος, οἷον τέτυφα. ὑπερσυντελικὸς, οἷον ἐτετύφειν. Ἀόριστος, οἷον ἔτυψα. Μέλλων, οἷον τύψω.

ΠΕΡΙ ΣΥΖΥΓΙΩΝ.

Συζυγίαι δὲ δεκατρεῖς. ἓξ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων, τρεῖς τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι.

ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ

πρώτη.

Πρώτη συζυγία ἐστὶ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων τῶν ληγόντων εἰς β, π, φ, πτ. οἷον λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς ψ, οἷον λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. ὁ παρακείμενος εἰς φ, οἷον λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δευτέρα ἐστὶ τῶν ληγόντων εἰς γ, κ, χ, κτ. οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς ξ, οἷον λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. ὁ παρακείμενος εἰς χ, οἷον λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶ τῶν ληγόντων εἰς δ, θ, τ. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. ὧν ὁ μέλλων εἰς σ, οἷον ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ᾖκα πέπληκα, ἤνυκα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Quarta.

Quarta eſt in z,& duo ſſ cõmuniter,& duo tt attice,ut dico,fodio, & fodio. Et uerba in zo,interdũ quidẽ xi in futuro habẽt,ut ludo,ludã.clamo,clamabo.iugulo,iugulabo.pugno,pugnã.gemo gemam. ploro,plorabo.ſuſpiro,ſuſpirabo.firmo firmabo.lamẽtor, lamentabor.populor,populabor.ululo,ululabo . quorum præteritũ perfectũ chi habet. Interdũ aũt ſigma in futuro habẽt,ut dico, dicã.condo,condã.porto,portabo.uado, uadam.certo,certabo.græciſſo,græciſſabo.philippiſſo, philippiſſabo.quorũ præteritum perfectũ cappa habet. Sed in ſſo uel in tto,ut plurimũ in xo futurũ faciunt, ut fodio,& fodio, fodiã.percutio, & percutio, percutiã.quorũ præteritũ perfectũ chi habet,ut fodi,percuſſi. Excipiũtur hæc,in ſo futurũ faciẽtia,ut loro uerbero,loro uerberabo.do fortitudinẽ,dabo fortitudinem. fingo,fingã.ſpargo,ſpargã.uideo, uidebo. remigo, remigabo. quorum præteritum perfectum cappa habet.

Quinta.

Quinta eſt quatuor immutabiliũ,lambda,mi,gni, rho, ut canto,paſco, iudico, ſemino.quorum futurum per eandẽ immutabilẽ circunflexũ eſt, penultimã breuem habẽs,immutabilẽ uel iota diphthongon abijciẽs, ut cantabo,paſcã,iudicabo,ſeminabo.præteritũ perfectum in cappa,ut cecini,paui,iudicaui,ſeminaui.

Sexta.

Sexta eſt in o mega purũ,ut equito,nauigo, regno, audio.quorum futurũ in ſigma,ut equitabo,nauigabo, regnabo,audiã. præteritũ perfectũ in cappa, ut equitaui,regnaui, audiui communiter,& audiui attice.

His

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τετάρτη ἐστὶ τῶν εἰς ζ, καὶ δύο σσ κοινῶς, καὶ δύο ττ ἀττικῶς, οἷον φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω. Καὶ τὰ μὲν εἰς ζω, ποτὲ μὲν τὸ ξ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οἷον παίζω, παίξω. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. στίζω, στίξω. τρύζω, τρύξω. οἰμώζω, οἰμώξω. στενάζω, στενάξω. στηρίζω, στηρίξω. αἰάζω, αἰάξω. ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει. ποτὲ δὲ τὸ σ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσιν, οἷον φράζω, φράσω. κτίζω, κτίσω. κομίζω, κομίσω. βαδίζω, βαδίσω. ἀγωνίζω, ἀγωνίσω. ἑλληνίζω, ἑλληνίσω. φιλιππίζω, φιλιππίσω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ ἔχει. τὰ δὲ εἰς σσω, ἢ εἰς ττω, ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν, οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. πλήσσω, καὶ πλήττω, πλήξω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ χ ἔχει, οἷον ὤρυχα, πέπληχα. ἐξαιρεῖται τὰ εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦντα, οἷον ἱμάσσω, ἱμάσω. ἱνάσσω, ἱνάσω. πλάσσω, πλάσω. πάσσω, πάσω. λίσσω, λίσω. ἐρέσσω, ἐρέσω. ὧν ὁ παρακείμενος τὸ κ ἔχει.

ΠΕΜΠΤΗ.

Πέμπτη ἐστὶ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων, λ μ ν ρ. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. ὧν ὁ μέλλων διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμεταβόλου περισπώμενός ἐστι τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν ἔχων, ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλων, οἷον ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. ὁ παρακείμενος εἰς κα, οἷον ἔψαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

ΕΚΤΗ.

Ἕκτη ἐστὶ τῶν εἰς ω καθαρὸν, οἷον ἱππεύω, πλέω, βασιλεύω, ἀκούω. ὧν ὁ μέλλων εἰς σ, οἷον ἱππεύσω, πλεύσω, βασιλεύσω, ἀκούσω. ὁ παρακείμενος εἰς κ, οἷον ἵππευκα, βεβασίλευκα, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

His ſic habentibus ſcire oportet, quòd omne uerbum uel in o grauiſonũ deſinit, ut uerbero, ſcribo. uel in ô circunflexum, ut facio, clamo. uel in mi, ut pono, ſto. de quibus dicendum, & primum de declinatione barytonorum.

Verbum indicatiuum actiuum coniugationis primæ grauitonorum.

Præſens.	*Verbero, uerberas, uerberat.* *uerberatis, uerberant.* *uerberamus, uerberatis, uerberant.*
Præteritum imperfectum.	*Verberabã, uerberabas, uerberabat.* *uerberabatis, uerberabant.* *uerberabamus, uerberabatis, rabant.*
Præteritum perfectum.	*Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.* *uerberauiſtis, uerberauerunt.* *uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.*
Et medium per pi.	*Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.* *uerberauiſtis, uerberauerunt.* *uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.*
Præteritum pluſquamperfectum.	*Verberaueram, uerberaueras, uerat.* *uerberaueratis, uerberauerant.* *uerberaueramus, raueratis, rauerant.*
Et medium per pi.	*Verberaueram, uerberaueras, uerat.* *uerberaueratis, uerberauerant.* *uerberaueramus, raueratis, rauerãt.*
Indefinitum primum.	*Verberaui, uerberauiſti, uerberauit.* *uerberauiſtis, uerberarunt.* *uerberauimus, uerberauiſtis, rarunt.*

Inde-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τούτων οὕτως ἐχόντων, εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἢ εἰς ω βαρύτονον λήγει, οἷον τύπτω, γράφω. ἢ εἰς ῶ περισπώμενον, οἷον ποιῶ, βοῶ. ἢ εἰς μι, οἷον τίθημι, ἵστημι. περὶ ὧν λεκτέον, καὶ πρῶτον περὶ τῆς κλίσεως τῶν βαρυτόνων.

ΡΗΜΑ ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ΕΝΕΡΓΗΤΙκὸν συζυγίας πρώτης τῶν βαρυτόνων.

Ἐνεστώς.	Τύπτω, τύπτεις, τύπτει.
	τύπτετον, τύπτετον.
	τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.
Παρατατικός.	Ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
	ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην.
	ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.
Παρακείμενος.	Τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
	τετύφατον, τετύφατον.
	τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.
Καὶ μέσος διὰ π.	Τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
	τετύπατον, τετύπατον.
	τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασιν.
Ὑπερσυντελικός.	Ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει.
	ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.
	ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.
Καὶ μέσος διὰ π.	Ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει.
	ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.
Ἀόριστος α.	Ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.
	ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
	ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Ἀόρι-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Indefinitum	Verberaui, uerberauisti, uerberauit.
secundum.	uerberauistis, uerberarunt.
	uerberauimus, uerberauistis, uerunt.
Futurum	Verberabo, uerberabis, uerberabit.
primum.	uerberabitis, uerberabunt.
	uerberabimus, uerberabitis, rabunt.
Futurum	Verberabo, uerberabis, uerberabit.
secundum.	uerberabitis, uerberabunt.
	uerberabimus, uerberabitis, rabunt.

Imperatiua actiua.

Præseus & præ	Verbera, uerberet.
teritũ imperf.	uerberate, uerberent.
	uerberate, uerberent.
Præteritũ per	Verberato tu, uerberato ille.
fect. & plusq.	uerberatote, uerberanto.
	uerberatote, uerberanto.
Et medium	Verberato tu, uerberato ille.
per pt.	uerberatote, uerberanto.
	uerberatote, uerberanto.
Indefinitum	Verberato tu, uerberato ille.
primum.	uerberatote, uerberanto.
	uerberatote, uerberanto.
Indefinitum	Verberato tu, uerberato ille.
secundum.	uerberatote.
	uerberatote, uerberanto.

Optatiua actiua.

Præsens &	Verberarẽ, uerberares, uerberaret.
præteritũ im	uerberaretis, uerberarent.
perfectum.	uerberaremus, uerberaretis, rarent.

Præte-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ἀόριστος β.	Ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
	ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
	ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.
Μέλλων α.	Τύψω, τύψεις, τύψει.
	τύψετον, τύψετον.
	τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.
Μέλλων β.	Τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
	τυπεῖτον, τυπεῖτον.
	τυποῦμεν, τυπεῖτε. τυποῦσι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ πα-	Τύπτε, τυπτέτω.
ρατατικός.	τύπτετον, τυπτέτων.
	Τύπτετε, τυπτέτωσαν.
Παρακείμενος	Τέτυφε, τετυφέτω.
καὶ ὑπερσυν-	τετύφετον, τετυφέτων.
τελικός.	τετύφετε, τετυφέτωσαν.
Καὶ μέσος. &	Τέτυπε, τετυπέτω.
διὰ π.	τετύπετον, τετυπέτων.
	τετύπετε, τετυπέτωσαν.
Ἀόριστος α.	Τύψον, τυψάτω.
	τύψατον, τυψάτων.
	τύψατε, τυψάτωσαν.
Ἀόριστος β.	Τύπε, τυπέτω.
	τύπετον, τυπέτων.
	τύπετε, τυπέτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ πα	Τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι.
ρατατικός.	τύπτοιτον, τυπτοίτην.
	τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Παρα-

Præteritum perfectum & plusquāperf.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset. uerberauissetis, uerberauissent. uerberauissemus, uissetis, uissent.*
Et medium per pi.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset. uerberauissetis, uerberauissent. uerberauissemus, uissetis, uissent.*
Indefinitun primum.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset. uerberauissetis, uerberauissent. uerberauissemus, uissetis, uissent.*
Aeolice.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset. uerberauissetis, uerberauissent. uerberauissemus, uissetis, uissent.*
Indefinitū 2.	*Verberauissem, uerberauisses, uisset.*
Futurum 1.	*Verberem, uerberes, uerberet.*
Futurum 2.	*Verberem, uerberes, uerberet.*

Subiunctiua actiua.

Præsens & præteritū imperfectum.	*Si uerberem, uerberes, uerberet. si uerberetis, uerberent. si uerberemus, uerberetis, uerberent.*
Præteritum perfectum & plusquāperf.	*Si uerberauerim, uerberaueris, uerit. si uerberaueritis, uerberauerit. si uerberauerimus, ueritis, uerint.*
Et medium per pi.	*Si uerberauerim, ūerberaueris, uerit. si uerberaueritis duo, rint duo. si uerberauerimus, ueritis, uerint.*
Indefinitū 1.	*Si uerberauero, uerberaueris, uerit.*
Indefinitū 2.	*Si uerberauero, uerberaueris, uerit.*

Infinitiua actiua.

Præsens & preteritum imperfectum. *Verberare.*

Præteritū perfectū & plusquamperf. *Verberauisse.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρακείμενος	Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.
καὶ ὑπερσυν-	τετύφοιτον, τετυφοίτην.
τελικός.	τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.
Καὶ μέσος.	Τετύποιμι, τετύποις, τετύποι.
διὰ π.	τετύποιτον, τετυποίτην.
	τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.
Ἀόριστος α.	Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.
	τύψαιτον, τυψαίτην.
	τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.
Αἰολικῶς.	Τύψεια, τύψειας, τύψειε.
	τυψείατον, τυψειάτην.
	τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.
Ἀόριστος β.	Τύποιμι, τύποις, τύποι.
Μέλλων α.	Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.
Μέλλων β.	Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ πα-	Ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ.
ρατατικός.	ἐὰν τύπτητον, τύπτητον.
	ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσιν.
Παρακείμενος	Ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.
καὶ ὑπερσυν-	ἐὰν τετύφητον, τετύφητον.
τελικός.	ἐὰν τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσιν.
Καὶ μέσος	Ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ.
διὰ π.	ἐὰν τετύπητον, τετύπητον.
	ἐὰν τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσιν.
Ἀόριστος α.	Ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.
Ἀόριστος β.	Ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτειν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Τετυφέναι.

Καὶ μέ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et medium per pi.	Verberauisse.
Indefinitum primum.	Verberare.
Indefinitum secundum.	Verberare.
Futurum primum.	Verberaturum esse.
Futurum secundum.	Verberatum ire.

Nota, quòd plurali prima persona actiuorum & neutrorum uerborum in men desinente, deficit dualis prima persona. Insuper plurali tertia persona desinente in iota, uel in alpha iota, duales secundæ & tertiæ personæ similes sunt. quando autem aliter habēt, dissimiles sunt. Insuper futura imperatiuis & subiunctiuis non sunt: indefinita autem futurorum significationem habent.

De participio.

Participium est pars oratiōis declinabilis, proprietatis nominis & uerbis particeps. Accidunt autem ei octo: genus, species, figura, numerus, casus, tempus, affectus, & coniugatio.

Participia actiua.

Præsens & præteritū imperfectum.	Hic uerberans, huius uerberantis. hæc uerberans, huius uerberantis. hoc uerberans, huius uerberantis.
Præteritū perfectū & plusquāperfectū.	Qui uerberauit, eius qui uerberauit. quæ uerberauit, eius quæ uerberauit. quod uerberauit, eius quod berauit.
Et medium per pi.	Qui uerberauit, eius qui uerberauit. quæ uerberauit, eius quæ uerberauit. quod uerberauit, eius quod berauit.
Indefinitum primum.	Qui uerberauit, eius qui uerberauit. quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.

Καὶ μέσος διὰ π.	Τετυπέναι.
Ἀόριστος α.	Τύψαι.
Ἀόριστος β.	Τυπεῖν.
Μέλλων α.	Τύψειν.
Μέλλων β.	Τυπεῖν.

Σημείωσαι, ὅτι τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν καὶ οὐδετέρων ῥημάτων εἰς μεν λήγοντος, ἀπολείπει τὸ δυϊκὸν πρῶτον πρόσωπον. Ἔτι τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου προσώπου λήγοντος εἰς ι ἢ εἰς αι, τὰ δυϊκὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα ὅμοια εἰσίν. ὅτε δὲ ἄλλως ἔχει. ἀνόμοια διατελοῦσιν. Ἔτι μέλλοντες ἐν τοῖς προσακτικοῖς καὶ ὑποτακτικοῖς οὐκ εἰσίν. οἱ ἀόριστοι δὲ τὴν τῶν μελλόντων σημασίαν ἔχουσιν.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν, τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ῥήματος μετέχον. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ὀκτώ. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμὸς, πτῶσις, χρόνος, διάθεσις, καὶ συζυγία.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	Ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.
	ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης.
	τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος.
	ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.
	τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
Καὶ μέσος διὰ π.	Ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος.
	ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας.
	τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.
Ἀόριστος α.	Ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.
	ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.

τὸ τύ-

	quod uerberauit, eius quod uerberauit.
Indefinitum	Qui uerberauit, eius qui uerberauit.
secundum.	quæ uerberauit, eius quæ uerberauit.
	quod uerberauit, eius quod uerberauit.
Futurum	Hic uerberaturus, huius raturi.
primum.	hæc uerberatura, huius uerberaturæ.
	hoc uerberaturum, huius uerberaturi.
Futurum se-	Hic uerberaturus, huius raturi.
cundum.	hæc uerberatura, huius uerberaturæ.
	hoc uerberaturum, huius uerberaturi.

Oportet aũt scire quòd participia actiua et neutra in masculino et neutro genere secũdũ quintã simplicẽ declinãtur declinationẽ, sed feminina secundũ secundã.

Indicatiua passiua.

Præsens.	Verberor, uerberaris, uerberatur.
	uerberamur, uerberamini, rantur.
	uerberamur, uerberamini, rantur.
Præteritũ im	Verberabar, uerberabaris, batur.
perfectum.	uerberabamur, uerberabamini, bãtur.
	uerberabamur, uerberabamini, bãtur.
Præteritum	Vapulaui, uapulauisti, uapulauit.
perfectum.	uapulauimus, uapulauistis, uerunt.
	uapulauimus, uistis, uerberati sunt.
	& ionice, uapulauerunt.
Paulopost fut.	Verberabor, uerberaberis, bitur.
Præteritum	Vapulaueram, uapulaueras, uerat.
plusquamperf.	uapulaueramus, ueratis, uerant,
	uapulaueramus, uapulaueratis, uerberati erant, & ionice uapulauerant.

Nota aũt, quòd singulari tertia persona passiui præteriti

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Ἀόριστος β. Ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος.
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος.

Μέλλων α. Ὁ τύψον, τοῦ τύψοντος.
ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης.
τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.

Μέλλων β. Ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος.
ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι αἱ μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ καὶ οὐδέτεραι ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, κατὰ τὴν πέμπτην ἁπλὴν κλίνονται κλίσιν. αἱ δὲ θηλυκαὶ, κατὰ τὴν δευτέραν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται.
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.
τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Παρατατικός. Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος. Τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται.
τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.
καὶ ἰωνικῶς, τετύφατε.

Μετ' ὀλίγον μέλ. Τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται.

Ὑπερσυντελικός. Ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.
καὶ ἰωνικῶς, ἐτετύφατο.

Σημειώση δὲ, ὅτι τοῦ ἑνικοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητι-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

teriti perfecti & plusquamperfecti ante taf consonantem habente, propter inconcinnitatem non fit tertia persona pluralis. usus autem eam supplet per participium & substantiuum uerbum.

Indefinitum. primum.	*Vapulaui, uapulauisti, uapulauit. uapulauistis, uapulauerunt. uapulauimus, uapulauistis, uerunt.*
Et secundum per pi.	*Vapulaui, uapulauisti, uapulauit. uapulauistis, uapulauerunt. uapulauimus, uapulauistis, uerunt.*
Futurum 1.	*Verberabor, uerberaberis, rabitur.*
Et 2. per pi.	*Verberabor, uerberaberis, rabitur.*
Medium indefinitũ primũ.	*Verberaui, uerberauisti, uerberauit. Verberauimus, uerberauistis, uerunt. uerberauimus, uerberauistis, uerunt.*
Mediũ indefinitum secundum.	*Verberaui, uerberauisti, uerberauit. uerberauimus, uerberauistis, uerunt. uerberauimus, uerberauistis, uerunt.*
Mediũ fut. 1.	*Verberabo, uerberabis, uerberabit.*
Mediũ fut. 2.	*Verberabo, uerberabis, uerberabit.*

Imperatiua pasṡiua.

Præsens & præteritũ imperfectum.	*Verberare, uerberetur. uerberamini, uerberentur. uerberamini, uerberentur.*
Præteritũ perfectũ & plusquãperfectũ.	*Verberator tu, uerberator ille. uerberaminor, uerberantor. uerberaminor, uerberantor.*
Indefinitum primum.	*Verberator tu, uerberator ille. uerberaminor, uerberantor. uerberaminor, uerberantor.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

χοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πρὸ τοῦ τ σύμφωνον ἔχοντος, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν οὐ γίνεται τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος.

Ἀόριστος α.	Ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
	ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.
Καὶ δεύτερος	Ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
διὰ π.	ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.
Μέλλων α.	Τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
Μέσος ἀόριστος α.	Ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.
Μέσος ἀόριστος β.	Ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.
Μέσος μέλλων α.	Τύψομαι, τύψῃ, τύψεται.
Μέσος μέλλων β.	Τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	Τύπτου, τυπτέσθω.
	τύπτεσθον, τυπτέσθων.
	τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τέτυψο, τετύφθω.
	τέτυφθον, τετύφθων.
	τέτυφθε, τετύφθωσαν.
Ἀόριστος α.	Τύφθητι, τυφθήτω.
	τύφθητον, τυφθήτων.
	τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Et secundum per pi.	Verberator tu, uerberator ille. uerberaminor, uerberantor. uerberaminor, uerberantor.
Medium indefinitum primũ.	Verbera, uerberet. uerberate, uerberent. uerberate, uerberent.
Mediũ indefinitum secundum.	Verbera, uerberet. uerberate, uerberent. uerberate, uerberent.

Optatiua passiua.

Præsens & præteritũ imperfectum.	Verberarer, uerberareris, retur. uerberaremur, uerberaremini, rẽtur. uerberaremur, uerberaremini, rẽtur.
Præteritum perfectum & plusquãperf.	Verberatus essem, esses, esset. uerberati essetis, essent. uerberati essemus, essetis, essent.
Paulo post futurum.	Verberer, uerbereris, retur.
Indefinitum primum.	Vapulauissem, uapulauisses, uisset. uapulauissetis, uapulauissent. uapulauissemus, uapulauissetis, uissẽt.
Et secundum per pi.	Verberer, uerbereris, uerberetur. uerberemini, uerberentur. uerberemur, uerberemini, uerberẽtur.
Futurũ primũ.	Verberer, uerbereris, uerberetur.
Futurũ secundũ.	Verberer, uerbereris, uerberetur.
Medium indefinitũ primũ.	Verberauissem, uerberauisses, uisset. uerberauissemus, uissetis, uissent. uerberauissemus, uissetis, uissent.
Mediũ indefinitũ secundũ.	Verberauissem, sses, sset.
Medium futurum primũ.	Verberem, uerberes, ret.

Medium

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Καὶ δεύτερος διὰ π.	Τύπητι, τυπήτω.
	τύπητον, τυπήτων.
	τύπητε, τυπήτωσαν.
Μέσος ἀόριστος α.	Τύψαι, τυψάσθω.
	τύψασθον, τυψάσθων.
	τύψασθε, τυψάσθωσαν.
Μέσος ἀόριστος β.	Τυποῦ, τυπέσθω.
	τύπεσθον, τυπέσθων.
	τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.	Τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
	τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
	τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός.	Τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
	τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
	τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.	Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
Ἀόριστος α.	Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
	τυφθείητον, τυφθειήτην.
	τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.
Καὶ β. διὰ π.	Τυπείην, τυπείης, τυπείη.
	τυπείητον, τυπειήτην.
	τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.
Μέλλων α.	Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
Μέλλων β.	Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α.	Τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
	τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
	τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.
Μέσος ἀόριστος β.	Τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
Μέσος μέλλων α.	Τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Medium futurum ſecundum. Verberem, uerberes, ret.

Subiunctiua paſsiua.

Præſens &	Si uerberer, uerbereris, uerberetur.
præteritũ im-	ſi uerberemur, uerberemini, rentur.
perfectum.	ſi uerberemur, uerberemini, rentur.
Præteritum	Verberatus ſi fuerim, fueris, fuerit.
perfectum &	ſi fueritis, fuerint.
pluſquamperf.	uerberati ſi fuerimus, fueritis, fuerint.
Indefinitum	Si uapulauero, uapulaueris, uerit.
primum.	ſi uapulaueritis, uapulauerint.
	ſi uapulauerimus, ueritis, uerint.
Et ſecundum	Si uapulauero, uapulaueris, uerit.
per pi.	ſi uapulaueritis, uapulauerint.
	ſi uapulauerimus, ueritis, uerint.

Medium indefinitum primum. Si uerberauero, ris, rit.

Medium indefinitum ſecundũ. Si uerberauero, ris, rit.

Infinitiua paſsiua.

Præſens & præteritũ imperfectum.	Verberari.
Præteritũ perfectũ & pluſquamperf.	Vapulauiſſe.
Paulo poſt futurum.	Vapulatũ ire.
Indefinitum primum.	Vapulauiſſe.
Et ſecundum per pi.	Vapulauiſſe.
Futurum primum.	Verberatũ iri.
Futurum ſecundum.	Verberatũ iri.
Medium indefinitum primum.	Verberare.
Medium indefinitum ſecundum.	Verberare.
Medium futurum primum.	Verberatũ ire.
Medium futurum ſecundum.	Verberatũ ire.

Participia paſsiua.

Præſens & Hic uapulans, huius uapulantis.

præte-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Μέσος μέλλων β. Τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Εὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται.
ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.
τετυμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον.
τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν.

Αόριστος α. Εὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.
ἐὰν τυφθῆτον, τηφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Καὶ β. διὰ π. Εὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
ἐὰν τυπῆτον, τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

Μέσος ἀόριστος α. Εὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται.
Μέσος ἀόριστος β. Εὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Τύπτεσθαι.
Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Τετύφθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τετύψεσθαι.
Αόριστος α. Τυφθῆναι.
Καὶ δεύτερος διὰ π. Τυπῆναι.
Μέλλων πρῶτος. Τυφθήσεσθαι.
Μέλλων δεύτερος. Τυπήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Τύψασθαι.
Μέσος ἀόριστος β. Τυπέσθαι.
Μέσος μέλλων πρῶτος. Τύψεσθαι.
Μέσος μέλλων δεύτερος. Τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστὼς καὶ πα- Ο τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

præteritum im- hæc uapulans, huius uapulantis.
perfectum. hoc uapulans, huius uapulantis.

Præteritum Hic uerberatus, huius uerberati.
perfectum & hæc uerberata, huius uerberatæ.
plusquãperf. hoc uerberatum, huius uerberati.

Paulo post futurum. Hic uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.

Indefinitum Hic uerberatus, huius uerberati.
primum. hæc uerberata, huius uerberatæ.
hoc uerberatum, huius uerberati.

Et secundum Hic uerberatus, huius uerberati.
per pi. hæc uerberata, huius uerberatæ.
hoc uerberatum, huius uerberati.

Futurum primum. Hic uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.

Et secundum per pi. Hic uerberandus, hæc uerberanda, hoc uerberandum.

Medium indefinitum primũ. Qui uerberauit, quæ uerberauit, quod uerberauit.

Medium indefinitum secundum. Qui uerberauit, quæ uerberauit, quod uerberauit.

Medium futurum primum. Hic uerberaturus, hæc uerberatura, hoc uerberaturum.

Medium futurum secundũ. Hic uerberaturus, hæc uerberatura, hoc uerberaturum.

Nota quòd participia paßiua, & cõmunia, et deponentia, in masculino et neutro genere declinantur secundum quartã simplicẽ declinationẽ, præter primum & secundũ aoristum inæqualiter declinatos in masculino & neutro genere. feminina secundum secundam simplicem.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ρατατικός. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης.
τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικός. Ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου.
ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης.
τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ὁ τετυψόμενος, ἡ τετυψομένη, τὸ τετυψόμενον.

Ἀόριστος α. Ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος.
ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης.
τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.

Καὶ δεύτερος διὰ π. Ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος.
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης.
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

Μέλλων α. Ὁ τυφθησόμενος, ἡ τυφθησομένη,
τὸ τυφθησόμενον.

Καὶ δεύτερος διὰ π. Ὁ τυπησόμενος, ἡ τυπησομένη.
τὸ τυπησόμενον.

Μέσος ἀόριστος α. Ὁ τυψάμενος, ἡ τυψαμένη,
τὸ τυψάμενον.

Μέσος ἀόριστος β. Ὁ τυπόμενος, ἡ τυπομένη,
τὸ τυπόμενον.

Μέσος μέλλων α. Ὁ τυψόμενος, ἡ τυψομένη,
τὸ τυψόμενον.

Μέσος μέλλων β. Ὁ τυπούμενος, ἡ τυπουμένη,
τὸ τυπούμενον.

Σημείωσαι, ὅτι αἱ μετοχαὶ παθητικαὶ, καὶ κοιναὶ, καὶ ἀποθετικαὶ, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει κλίνονται κατὰ τὴν τετάρτην ἁπλῆν κλίσιν, χωρὶς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, περιττοσυλλάβως κλινομένων ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει. αἱ θηλυκαὶ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ἁπλῆν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſimplicem. Et de declinatione barytonorum ſatis. nunc autem de circunflexis dicamus.

De circunflexis uerbis.

Circunflexa uerba, à ſexta coniugatione barytonorum per ſynæreſin fiunt, ut à facio, facio. Sunt autem horum coniugationes tres, quarum prima per eo profertur, ut facio, facio. & in penultima futuri, & omnium præteritorum, præter præteritum imperfectum, ita habet, ut feci, fecerã, feci, faciam. præter quædam per eſo futurũ facientia, uelut perficio, ut perficiã. perdo, perdam. ſapio, ſapiam, & ſapiam. laudo, laudabo, & laudabo. ſufficio, ſufficiam, uoco, uocabo. induor, induar, & induar. laboro, laborabo, & laborabo.

Indicatiua actiua.

Præſens. Facio, facis, facit. facitis duo, faciunt duo. facimus, facitis, faciunt.

Præteritũ imperfectũ. Faciebã, faciebas, faciebat. faciebatis duo, faciebãt duo. faciebamus, faciebatis, bãt.

Præteritum perfectum. Feci, feciſti, fecit.

Præteritũ pluſquãperfectũ. Feceram, feceras, fecerat.

Indefinitum primum. Feci, feciſti, fecit.

Futurum. Faciam, facies, faciet.

Imperatiua actiua.

Præſens. Fac, faciat. facite duo, faciant duo. facite, faciant.

Præteritum perfectum. Facito tu, facito ille.

Indefinitum. Facito tu, facito ille.

Optatiua actiua.

Præſens. Facerem, faceres, faceret. faceretis, facerent.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἁπλῆν. Καὶ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν βαρυτόνων ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῶν περισπωμένων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων κατὰ συναίρεσιν γίνεται, οἷον ἀπὸ τοῦ ποιέω, ποιῶ. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὧν ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προφέρεται, οἷον ποιέω, ποιῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος, καὶ πάντων τῶν παρωχημένων, πλὴν τοῦ παρατατικοῦ, τὸ η ἔχει, οἷον πεποίηκα, ἐπεποιήκειν. ἐποίησα, ποιήσω. πλὴν τινῶν διὰ τοῦ εσω τὸν μέλλοντα ποιούντων, οἷον τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. ἀρκῶ, ἀρκέσω. καλῶ, καλέσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. πονῶ, πονέσω, καὶ πονήσω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ποιέω, ῶ. ποιέεις, εῖς. ποιέει, εῖ. ποιέετον, εῖτον. ποιέετον, εῖτον. ποιέομεν, οῦμεν. ποιέετε, εῖτε. ποιέουσι. οῦσι.
Παρατ. Εποίεον, ουν. ἐποίεες, εις. ἐποίεε, ει. ἐποιέετον, εῖτον. ἐποιεέτην, είτην, ἐποιέομεν, οῦμεν. ἐποιέετε, εῖτε, ἐποιέον, (ουν.
Παρακείμενος. Πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκε.
Υπερσυντελικός. Επεποιήκειν, ἐπεποιήκεις, ἐπεποιήκει.
Αόριστος α. Εποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε.
Μέλλων. Ποιήσω, ποιήσεις, ποιήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστὼς. Ποίεε, ει. ποιεέτω, είτω. ποιέετον, εῖτον. ποιεέτων, είτων. ποιέετε, εῖτε. ποιεέτωσαν, είτωσαν.
Παρακείμενος. Πεποίηκε, πεποιηκέτω.
Αόριστος. Ποίησον, ποιησάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς. ποιέοι, οῖ. ποιέοιτον, οῖτον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

vent. faceremus, faceretis, facerent.
Præteritum perfectum. Fecissem, fecisses, fecisset.
Indefinitum. Fecissem, fecisses, fecisset.
Et æolice. Fecissem, fecisses, fecisset.
Futurum. Faciam, facias, faciat.

Subiunctiua actiua.

Præsens. Si faciam, facias, faciat. si faciatis, faciant. si faciamus, faciatis, faciant.
Præteritum perfectum. Cum fecerim, feceris, fecerit.
Indefinitum primum. Si fecero, feceris, fecerit.

Infinitiua actiua.

Præsens. Facere.
Præteritum perfectum. Fecisse.
Indefinitum primum. Fecisse.
Futurum. Factum ire.

Participia actiua.

Præsens. Hic faciens, huius facientis. hæc faciens, huius facientis. hoc faciens, huius facientis.
Præteritum perfectum. Qui fecit, eius qui fecit. quæ fecit, eius quæ fecit. quod fecit, eius quod fecit.
Indefinitum primum. Qui fecit, quæ fecit, quod fecit.
Futurum. Hic facturus, hæc factura, hoc facturum.

Indicatiua pasſiua.

Præsens.	Fio, fis, fit.
	fimus duo, fitis duo, fiunt duo.
	fimus, fitis, fiunt.
Præteritum im perfectum.	Fiebam, fiebas, fiebat.
	fiebamus, fiebatis, fiebant.
	fiebamus, fiebatis, fiebant.

præte-

τον. ποιεοίτην, οίτην. ποιέοιμεν, οῖμεν. ποιέοιτε, οῖτε. ποιέοιεν, οῖεν.

Παρακείμενος. Πεποιήκοιμι, πεποιήκοις, πεποιήκοι.

Αόριςος. Ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι.

Καὶ αἰολικῶς. Ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε.

Μέλλων. Ποιήσοιμι, ποιήσοις, ποιήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενες. Εὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ῇς. ποιέῃ, ῇ. ἐὰν ποιέητον, ῆτον. ποιέητον, ῆτον. ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν. ποιέητε, ῆτε. ποιέωσι, ῶσι.

Παρακείμενος. Εὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ.

Αόριςος α. Εὰν ποιήσω, ποιήσῃς, ποιήσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ποιέειν, εῖν. Παρακείμενος. Πεποιηκέναι.

Αόριςος α. Ποιῆσαι. Μέλλων. Ποιήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο ποιέων, ῶν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος. ἡ ποιέουσα, οῦσα. τῆς ποιεούσης, ούσης. τὸ ποιέον, οῦν. τοῦ ποιέοντος, οῦντος.

Παρακείμενος. Ο πεποιηκώς, τοῦ πεποιηκότος. ἡ πεποιηκυῖα, τῆς πεποιηκυίας. τὸ πεποιηκὸς, τοῦ πεποιηκότος.

Αόριςος α. Ο ποιήσας, ἡ ποιήσασα, τὸ ποιῆσαν.

Μέλλων. Ο ποιήσων, ἡ ποιήσουσα, τὸ ποιῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ῇ. ποιέεται, εῖται. ποιεόμεθον, ούμεθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιεόμεθα, ούμεθα. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιέονται, οῦνται.

Παρατατικός. Εποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, οῦ. ἐποιέετο, εῖτο. ἐποιεόμεθον, ούμεθον. ἐποιέεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην, είσθην. ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, εῖσθε. ἐποιέοντο, οῦντο.

Παρα-

Præteritum perfectum. Factus sum, factus es, factus est.
facti sumus, estis, sunt.
facti sumus, estis, sunt.
Postpaulo futurum. Fiam, fies, fiet.
Præteritũ plusquãperfectum. Factus fueram, ras, rat.
Indefinitum primum. Factus fui, fuisti, fuit.
Futurum primum. Fiam, fies, fiet.
Medium indefinitum primum. Feci, fecisti, fecit.
Medium futurum primum. Faciam, facies, faciet.

Imperatiua pasſiua.

Præsens. Fi, fiat, fite duo, fiant duo. fite, fiant.
Præteritum perfectum. Fito tu, fito ille.
Indefinitum primum. Fito tu, fito ille.
Medium indefinitum primum. Facito tu, facito ille.

Optatiua pasſiua.

Præsens. Fierem, fieres, fieret. fieremus duo, fieretis duo, fierent duo. fieremus, fieretis, fierent.
Præteritum perfectum. Factus eſſem, eſſes, eſſet.
Postpaulo futurum. Fiam, fias, fiat.
Indefinitum primum. Factus eſſem, eſſes, eſſet.
Futurum primum. Fiam, fias, fiat.
Medium indefinitũ primũ. Facerem, faceres, faceret.
Medium futurum primum. Fiam, fias, fiat.

Subiunctiua pasſiua.

Præsens. Si fierem, fieres, fieret.
si fieremus duo. retis duo, rent duo.
si fieremus, retis, rent.
Præteritum perfectũ. Si factus fuerim, fueris, fuerit.
Indefinitum primum. Si factus fuero, fueris, fuerit.

Medium

Παρακείμενος. Πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλ. Πεποιήσομαι, πεποιήσῃ, πεποιήσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
Ἀόριστος α. Ἐποιήθην, ἐποιήθης, ἐποιήθη.
Μέλλων α. Ποιηθήσομαι, ποιηθήσῃ, ποιηθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐποιησάμην, ἐποιήσω, ἐποιήσατο.
Μέσος μέλλων α. Ποιήσομαι, ποιήσῃ, ποιήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιέου, οῦ. ποιεέσθω, είσθω. ποιέεσθον, εῖσθον. ποιεέσθων, είσθων. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.
Παρακείμενος. Πεποίησο, πεποιήσθω. Ἀόριστος α. Ποιήθητι, ποιηθήτω. Μέσος ἀόριστος α. Ποίησαι, ποιησάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, οῖο. ποιέοιτο, οῖτο. ποιεοίμεθον, οίμεθον. ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην, οίσθην. ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.
Παρακείμενος. Πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλ. Πεποιησοίμην, πεποιήσοιο, πεποιήσοιτο.
Ἀόριστος α. Ποιηθείην, ποιηθείης, ποιηθείη.
Μέλλων α. Ποιηθησοίμην, ποιηθήσοιο, ποιηθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α. Ποιησαίμην, ποιήσαιο, ποιήσαιτο.
Μέσος μέλλων α. Ποιησοίμην, ποιήσοιο, ποιήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ῇ, ποιέηται, ῆται. ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. ποιέησθον, ῆσθον. ποιέησθον, ῆσθον. ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.
Παρακείμενος. Ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
Ἀόριστος α. Ἐὰν ποιηθῶ, ποιηθῇς, ποιηθῇ.

Μέσος

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Medium indefinitum primum. *Si factus fuero, ris, rit.*

Infinitiua pasſiua.

Præſens.	*Fieri.*
Præteritum perfectum.	*Factum fuiſſe.*
Paulopoſt futurum.	*Factum iri.*
Indefinitum primum.	*Fieri.*
Futurum primum.	*Factum iri.*
Mediũ indefinitũ primũ.	*Facere.*
Medium futurũ primũ.	*Facturum eſſe.*

Participia pasſiua.

Præſens. *Qui fit, eius qui fit.*
quæ fit, eius quæ fit.
quod fit, eius quod fit.

Præteritum perfectum. Hic factus, hæc facta, hoc factum.

Paulopoſt futurum. Hic faciendus, hæc facienda, hoc faciendum.

Indefinitum primum. Hic factus, hæc facta, hoc factum.

Futurum primum. Hic faciendus, hæc facienda, hoc faciendum.

Medius aoriſtus primus. Qui fecit, quæ fecit, quod fecit.

Medium futurum primum. Hic facturus, hæc factura, hoc facturum.

De ſecunda coniugatione circunflexorum.

Secunda coniugatio circunflexorum per ao profertur, ut clamo, facio. & in penultima futuri ita uel alpha habet, ut clamabo, faciam.

Indi-

Μέσος ἀόριστος α. Ἐὰν ποιήσωμαι, ποιήσῃ, ποιήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ποιέεσθαι, εῖσθαι.
Παρακείμενος. Πεποιῆσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Πεποιήσεσθαι.
Ἀόριστος α. Ποιηθῆναι.
Μέλλων α. Ποιηθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Ποιήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Ποιήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς. Ὁ ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ουμένης.
τὸ ποιεόμενον, ούμενον. τοῦ ποιεομένου, ουμένου.
Παρακείμενος. Ὁ πεποιημένος, ἡ πεποιημένη, τὸ πεποιημένον.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Ὁ πεποιησόμενος, ἡ πεποιησομένη, τὸ πεποιησόμενον.
Ἀόριστος α. Ὁ ποιηθεὶς, ἡ ποιηθεῖσα, τὸ ποιηθέν.
Μέλλων α. Ὁ ποιηθησόμενος, ἡ ποιηθησομένη, τὸ ποιηθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ ποιησάμενος, ἡ ποιησαμένη, τὸ ποιησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ ποιησόμενος, ἡ ποιησομένη, τὸ ποιησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ τῶν περισπωμένων.

Ἡ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ αω προφέρεται, οἷον βοάω, ῶ. δράω, ῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ η ἢ τὸ α ἔχει, οἷον βοήσω, δράσω.

Indicatiua actiua.

Præsens. Clamo, clamas, clamat.
clamatis, clamant.
clamamus, clamatis, clamant.

Præteritũ imperfectum. Clamabam, clamabas, clamabat.
clamabatis, clamabant.
clamabamus, clamabatis, clamabãt.

Præteritũ perfectũ. Clamaui, clamauisti, clamauit.

Præteritum plusquamperfectũ. Clamaueram, ras, rat.

Indefinitum primum. Clamaui, clamauisti, clamauit.

Futurum. Clamabo, clamabis, clamabit.

Imperatiua actiua.

Præsens. Clama, clamet.
clamate, clament.
clamate, clament.

Præteritum perfectum. Clamato tu, clamato ille.

Indefinitum primum. Clamato tu, clamato ille.

Optatiua actiua.

Præsens. Clamarem, clamares, clamaret.
clamaretis, clamarent.
clamaremus, clamaretis, clamarent.

Præteritum perfectum. Clamauissem, uisses, uisset.

Indefinitum primum. Clamauissem, uisses, uisset.

Aeolice. Clamauissem, clamauisses, uisset.

Futurum. Clamem, clames, clamet.

Subiunctiua actiua.

Præsens. Si clamem, clames, clamet.
si clamemus, clametis, clament.
si clamemus, clametis, clament.

Præteritum perfectum. Si clamauerim, ueris, uerit.

Inde-

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βοάω, ῶ. βοάεις, ᾷς. βοάει, ᾷ.
βοάετον, ᾶτον. βοάετον, ᾶτον.
βοάωμεν, ῶμεν. βοάετε, ᾶτε. βοάουσι, ῶσι.
Παρατατικός. Εβόαον, ων. ἐβόαες, ας. ἐβόαε, α.
ἐβοάετον, ᾶτον. ἐβοαέτην, άτην.
ἐβοάομεν, ῶμεν. ἐβοάετε, ᾶτε. ἐβόαον, ων.
Παρακείμενος. Βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε.
Υπερσυντελικός. Εβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, ἐβεβοήκει.
Αόριςος α. Εβόησα, ἐβόησας, ἐβόησε.
Μέλλων. Βοήσω, βοήσεις, βοήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βόαε, α. βοαέτω, άτω.
βοάετον, ᾶτον. βοαέτων, άτων.
βοάετε, ᾶτε. βοαέτωσαν, άτωσαν.
Παρακείμενος. Βεβόηκε, βεβοηκέτω.
Αόριςος α. Βόησον, βοησάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Βοάοιμι, ῷμι. βοάοις, ῷς. βοάοι, ῷ.
βοάοιτον, ῷτον. βοαοίτην, ῴτην.
βοάοιμεν, ῷμεν. βοάοιτε, ῷτε. βοάοιεν, ῷεν.
Παρακείμενος. Βεβοήκοιμι, βεβοήκοις, βεβοήκοι.
Αόριςος α. Βοήσαιμι, βοήσαις, βοήσαι.
Αἰολικῶς. Βοήσεια, βοήσειας, βοήσειε.
Μέλλων. Βοήσοιμι, βοήσοις, βοήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν βοάω, ῶ. βοάῃς, ᾷς. βοάῃ, ᾷ.
ἐὰν βοάητον, ᾶτον. βοάητον, ᾶτον.
ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν. βοάητε, ᾶτε. βοάωσι, ῶσι.
Παρακείμενος. Εὰν βεβοήκω, βεβοήκῃς, βεβοήκῃ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Indefinitũ primũ. Si *clamauero, clamaueris, uerit.*

Infinitiua actiua.

Præsens, Clamare. *Præteritũ perfectũ,* Clamauisse.
Indefinitũ primũ, Clamauisse. *Futurũ,* Clamatũ ire.

Participia actiua.

Præsens. Hic *clamans, huius clamantis.*
hæc clamans, huius clamantis.
hoc clamans, huius clamantis.

Præteritum perfectum. Qui *clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.*
Indefinitũ 1. Qui *clamauit, quæ clamauit, quod clama(uit.*
Futurum. Hic *clamaturus, hæc clamatura, hoc turum.*

Indicatiua passiua.

Præsens. *Clamor, clamaris, clamatur.*
clamamur, clamamini, clamantur.
clamamur, clamamini, clamantur.

Præteritum imperfectum. *Clamabar, clamabaris, clamabatur.*
clamabamur, clamabamini, bantur.
clamabamur, clamabamini, bantur.

Præteritum perfectum. Clamatus *sum, es, est.*
Paulo post futurum. Clamabor, *clamaberis, bitur.*
Præteritum plusquamperf. Clamatus *fuerã, ras, rat.*
Indefinitum primum. Clamatus *fui, fuisti, fuit.*
Futurum primũ. Clamabor, *clamaberis, clamabitur.*
Mediũ indefinitũ primũ. Clamaui, *clamauisti, auit.*
Mediũ futurũ primũ. Clamabo, *clamabis, clamabit.*

Imperatiua passiua.

Præsens. *Clamare, clametur.*
clamenini, clamentur.
clamemini, clamentur.

Præte-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Αόριςος α. Ἐὰν βοήσω, βοήσῃς, βοήσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςώς. Βοάειν, ᾶν.
Παρακείμενος. Βεβοηκέναι.
Αόριςος α. Βοῆσαι.
Μέλλων. Βοήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεςώς. Ὁ βοάων, ῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.
ἡ βοάουσα, ῶσα. τῆς βοαούσης, ώσης.
τὸ βοάων, ῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος.
Παρακείμενος. Ὁ βεβοηκώς, ἡ βεβοηκυῖα, τὸ βεβοηκός.
Αόριςος α. Ὁ βοήσας, ἡ βοήσασα, τὸ βοῆσαν.
Μέλλων. Ὁ βοήσων, ἡ βοήσουσα, τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςώς. Βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, ᾶ. βοάεται, ᾶται.
βοαόμεθον, ώμεθον. βοάεσθον, ᾶσθον. βοάεσθον, ᾶσθον.
βοαόμεθα, ώμεθα. βοάεσθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.
Παρατατικός. Ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ῶ. ἐβοάετο, ᾶτο.
ἐβοαόμεθον, ώμεθον. ἐβοάεσθον, ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην.
ἐβοαόμεθα, ώμεθα. ἐβοάεσθε, ᾶσθε, ἐβοάοντο, ῶντο.
Παρακείμενος. Βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοήσομαι, βεβοήσῃ, βεβοήσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
Αόριςος α. Ἐβοήθην, ἐβοήθης, ἐβοήθη.
Μέλλων α. Βοηθήσομαι, βοηθήσῃ, βοηθήσεται.
Μέσος ἀόριςος α. Ἐβοησάμην, ἐβοήσω, ἐβοήσατο.
Μέσος μέλλων α. Βοήσομαι, βοήσῃ, βοήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεςώς. Βοάου, ῶ. βοαέσθω, άσθω. βοάεσθον, ᾶσθον. βοαέσθων, άσθων. βοάεσθε, ᾶσθε. βοαέσθωσαν, άσθωσαν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Præteritum perfectum. clamator tu, clamator ille.
Indefinitum primum. clamator tu, clamator ille.
Medium indefinitũ primũ. Clamato tu, clamato ille.

Optatiua passiua.

Præsens. Clamarer, clamareris, clamaretur.
clamaremur, clamaremini, rentur.
clamaremur, clamaremini, rentur.
Præteritum perfectum. Clamatus essem, esses, esset.
Paulo post futurum. Clamer, clameris, clametur.
Indefinitum primum. Clamarer, clamareris, retur.
Futurum primum. Clamer, clameris, clametur.
Mediũ indefinitũ primum. Clamem, clames, clamet.
Medium futurum primum. Clamem, clames, clamet.

Subiunctiua passiua.

Præsens. Si clamarer, clamareris, clamaretur.
si clamaremur, clamaremini, rentur.
si clamaremur, clamaremini, rentur.
Præteritũ perfectũ. Si clamatus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primũ. Si clamatus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitum primum. Si clamauero, ris, rit.

Infinitiua passiua.

Præsens. Clamari.
Præteritum perfectum. Clamatum esse.
Paulo post futurum. Clamatum iri.
Indefinitum primum. Clamatum esse.
Futurum primum. Clamatum iri.
Medium indefinitum primum. Clamauisse.
Medium futurum primum. Clamatum iri.

Participia passiua.

Præsens. Qui clamatur, eius qui clamatur.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρακείμενος. Βεβόησο, βεβοήσθω.
Αόριστος α. Βοήθητι, βοηθήτω.
Μέσος ἀόριστος α. Βόησαι, βοησάσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, ῷο. βοάοιτο, ῷτο.
βοαοίμεθον, ῴμεθον. βοάοισθον, ῷσθον. βοαοίσθην, ῴσθην.
βοαοίμεθα, ῴμεθα. βοάοισθε, ῷσθε. βοάοιντο, ῷντο.
Παρακείμενος. Βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοησοίμην, βεβοήσοιο, βεβοήσοιτο.
Αόριστος α. Βοηθείην, βοηθείης, βοηθείη.
Μέλλων α. Βοηθησοίμην, βοηθήσοιο, βοηθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος α. Βοησαίμην, βοήσαιο, βοήσαιτο.
Μέσος μέλλων α. Βοησοίμην, βοήσοιο, βοήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ, ᾷ. βοάηται, ᾶται.
ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. βοάησθον, ᾶσθον. βοάησθον, ᾶσθον.
ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα, βοάησθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται.
Αόριστος α. Εὰν βοηθῶ, βοηθῇς, βοηθῇ.
Μέσος ἀόριστος α. Εὰν βοήσομαι, βοήσῃ, βοήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Βοάεσθαι, ᾶσθαι.
Παρακείμενος. Βεβοῆσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Βεβοήσεσθαι.
Αόριστος α. Βοηθῆναι.
Μέλλων α. Βοηθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Βοήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Βοήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο βοαόμενος, ώμενος. τοῦ βοαομένου, ωμένου.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

quæ clamatur, eius quæ clamatur.
quod clamatur, eius quod clamatur.
Præteritum perfectum. Hic *clamatus, hæc clamata, hoc clamatum.*
Paulo post futurum. Hic *clamandus, hæc clamanda, hoc clamandum.*
Indefinitũ I. Hic *clamatus, hæc clamata, hoc clamatũ.*
Futurum primum. Hic *clamandus, hæc clamanda, hoc clamandum.*
Medium indefinitum primum. Qui *clamauit, quæ clamauit, quod clamauit.*
Medium futurum primum. Hic *clamaturus, hæc clamatura, hoc clamaturum.*

De tertia coniugatione.

Tertia *coniugatio circunflexorum per oo profertur, ut inauro, et in penultima futuri o mega habet, ut inaurabo. præter aro, arabo. iuro, iurabo. quatio, quatiam. pasco, pascam. contemno, contemnam.*

Indicatiua actiua.

Præsens. Inauro, *inauras, inaurat.*
inauratis duo, inaurant duo.
inauramus, inauratis, inaurant.
Præteritum imperfectum. I*naurabam, inaurabas, inaurabat.*
inaurabatis, inaurabant.
inaurabamus, inaurabatis, inaurabãt.
Præteritum perfectũ. Inauraui, *inaurauisti, rauit.*
Præteritũ plusquãperfectũ. Inauraueram, *ras, rat.*
Indefinitũ primũ. I*nauraui, inaurauisti, inaurauit.*
Futurum. I*naurabo, inaurabis, inaurabit.*

Impe-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἡ βοαομένη, ωμένη. τῆς βοαομένης, ωμένης.
τὸ βοαόμενον, ώμενον. τοῦ βοαομένου, ωμένου.
Παρακείμενος. Ὁ βεβοημένος, ἡ βεβοημένη, τὸ βεβοημένον.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Ὁ βεβοησόμενος, ἡ βεβοησομένη,
τὸ βεβοησόμενον.
Ἀόριστος α. Ὁ βοηθεὶς, ἡ βοηθεῖσα.
τὸ βοηθέν.
Μέλλων α. Ὁ βοηθησόμενος, ἡ βοηθησομένη,
τὸ βοηθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ βοησάμενος, ἡ βοησαμένη,
τὸ βοησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ βοησόμενος, ἡ βοησομένη,
τὸ βοησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΥζυγίας.

Ἡ τρίτη συζυγία τῶν περισπωμένων, διὰ τοῦ όω προφέρεται, οἷον χρυσόω, ῶ. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ ω ἔχει, οἷον χρυσώσω. πλὴν τοῦ ἀρόω, ἀρόσω. ὀμόω, ὀμόσω. ἐννόω, ἐννόσω. βόω, βόσω. ὀνόω, ὀνόσω.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς. χρυσόει, οῖ.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι.
Παρατατικός. Ἐχρύσοον, ουν. ἐχρύσοες, ους. ἐχρύσοε, ου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, ουν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωκα, κεχρύσωκας, κεχρύσωκε.
Ὑπερσυντελικός. Ἐκεχρυσώκειν, ἐκεχρυσώκεις, σώκει.
Ἀόριστος α. Ἐχρύσωσα, ἐχρύσωσας, ἐχρύσωσε.
Μέλλων. Χρυσώσω, χρυσώσεις, χρυσώσει.

ΠΡΟΣΤΑ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Imperatiua actiua.

Præſens. *Inaura,inauret.*
inauretis,inaurent.
inaurate,inaurent.
Præteritum perfectum. *Inaurato tu,inaurato ille.*
Indefinitum primum. *Inaurato tu,inaurato ille.*

Optatiua actiua.

Præſens. *Inaurarem,inaurares,inauraret.*
inauraretis,inaurarent.
inauraremus,inauraretis, inaurarēt.
Præteritum perfectum. *Inaurauiſſem,uiſſes,uiſſet.*
Indefinitum primum. *Inaurauiſſem,uiſſes,uiſſet.*
Aeolice. *Inaurauiſſem,uiſſes,uiſſet.*
Futurum. *Inaurem,inaures,inauret.*

Subiunctiua actiua.

Præſens. *Si inaurem,inaures,inauret.*
ſi inauretis,inaurent.
ſi inauremus,inauretis,inaurent.
Præteritū perfectum. *Inaurauerim, inauraueris , rit.*
Indefinitum primum. *Inaurauero,inauraueris, rit .*

Infinitiua actiua .

Præſens. *Inaurare.*
Præteritum perfectum. *Inaurauiſſe.*
Indefinitum primum. *Inaurauiſſe.*
Futurum. *Inauratum ire.*

Participia actiua.

Præſens. *Hic inaurans,huius inaurantis.*
hæc inaurans,huius inaurantis.
hoc inaurans,huius inaurantis .

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Χρύσοε, ου. χρυσοέτω, ούτω.
χρυσόετον, οῦτον. χρυσοέτων, ούτων.
χρυσόετε, οῦτε. χρυσοέτωσαν, έτωσαν.
Παρακείμενος. Κεχρύσωκε, κεχρυσωκέτω.
Αόριστος α. Χρύσωσον, χρυσωσάτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Χρυσόοιμι, οῖμι. χρυσόοις, οῖς. χρυσόοι, οῖ.
χρυσόοιτον, οῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.
χρυσόοιμεν, οῖμεν. χρυσόοιτε, οῖτε. χρυσόοιεν, οῖεν.
Παρακείμενος. Κεχρυσώκοιμι, κεχρυσώκοις, κεχρυσώκοι.
Αόριστος α. Χρυσώσαιμι, χρυσώσαις, χρυσώσαι.
Αἰολικῶς. Χρυσώσεια, χρυσώσειας, χρυσώσειε.
Μέλλων. Χρυσώσοιμι, χρυσώσοις, χρυσώσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν χρυσόω, ῶ. χρυσόῃς, οῖς. χρυσόῃ, οῖ.
ἐὰν χρυσόητον, ῆτον. χρυσόητον, ῆτον.
ἐὰν χρυσόωμεν, ῶμεν. χρυσόητε, ῆτε. χρυσόωσι, ῶσι.
Παρακείμεν. Εὰν κεχρυσώκω, κεχρυσώκῃς, κεχρυσώκῃ.
Αόριστος α. Εὰν χρυσώσω, χρυσώσῃς, χρυσώσῃ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Χρυσόειν, οῦν.
Παρακείμενος. Κεχρυσωκέναι.
Αόριστος α. Χρυσῶσαι.
Μέλλων. Χρυσώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο χρυσόων, ῶν. τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.
ἡ χρυσόουσα, οῦσα. τῆς χρυσοούσης, ούσης.
τὸ χρυσόον, οῦν. τοῦ χρυσόοντος, οῦντος.

Παρα-

Præteritum perfectum.	*Qui inaurauit, eius qui inaurauit. quæ inaurauit, eius quæ inaurauit. quod inaurauit, eius quod inaurauit.*
Indefinitum primum.	*Qui inaurauit, eius qui inaurauit. quæ inaurauit, eius quæ inaurauit. quod inaurauit, eius quod inaurauit.*
Futurum.	*Hic inauraturus, huius inauraturi. hæc inauratura, huius inauraturæ. hoc inauraturum, huius inauraturi.*

Indicatiua passiua.

Præsens.	*Inauror, inauraris, inauratur. inauramur, inauramini, inaurantur. inauramur, inauramini, inaurantur.*
Præteritum imperfectum.	*Inaurabar, inaurabaris, inaurabatur, inaurabamur, inaurabamini, bantur. inaurabamur, inaurabamini, bantur.*

Præteritum perfectum. *Inauratus fui, inauratus fuisti, inauratus fuit.*

Paulopost futurum. *Inaurabor, inauraberis, rabitur.*

Præteritũ plusquamperf. *Inauratus fueram, ras, rat.*

Indefinitum primum. *Inauratus fui, fuisti, fuit.*

Futurum primum. *Inaurabor, inauraberis, rabitur.*

Mediũ indefinitũ primum. *Inauraui, inauraui∫ti, uit.*

Medium futurũ primum. *Inaurabo, inaurabis, rabit.*

Imperatiua passiua.

Præsens.	*Inaurare, inauretur. inauraminor, inaurantor. inauraminor, inaurantor.*

Præteritum perfectum. *Inaurator tu, inaurator ille.*

Indefinitum primum. *Inaurator tu, inaurator ille.*

Mediũ indefinitũ primũ. *Inaurato tu, inaurato ille.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρακείμενος. Ὁ κεχρυσωκὼς, τοῦ κεχρυσωκότος.
ἡ κεχρυσωκῦα, τῆς κεχρυσωκύας.
τὸ κεχρυσωκὸς, τοῦ κεχρυσωκότος.

Ἀόριστος α. Ὁ χρυσώσας, τοῦ χρυσώσαντος.
ἡ χρυσώσασα, τῆς χρυσωσάσης.
τὸ χρυσῶσαν, τοῦ χρυσώσαντος.

Μέλλων. Ὁ χρυσώσων, τοῦ χρυσώσοντος.
ἡ χρυσώσουσα, τῆς χρυσωσούσης.
τὸ χρυσῶσον, τοῦ χρυσώσοντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Χρυσόομαι, οῦμαι. χρυσόῃ, οῖ. χρυσόεται, οῦται. χρυσοόμεθον, ούμεθον. χρυσόεσθον, οῦσθον. σόεσθον, οῦσθον. χρυσοόμεθα, ούμεθα. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσόονται, οῦνται.

Παρατατικός. Ἐχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου, οῦ. ἐχρυσόετο, οῦτο. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον. ἐχρυσόεσθον, οῦσθον. ἐχρυσοέσθην, ούσθην. ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα. ἐχρυσόεσθε, οῦσθε. ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Παρακείμενος. Κεχρύσομαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται.
Μετ' ὀλί. μέλ. Κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσῃ, κεχρυσώσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, χρύσωτο.
Ἀόριστος α. Ἐχρυσώθην, ἐχρυσώθης, ἐχρυσώθη.
Μέλλων α. Χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσῃ, χρυσωθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐχρυσωσάμην, ἐχρυσώσω, ἐχρυσώσατο.
Μέσος μέλλων α. Χρυσώσομαι, χρυσώσῃ, χρυσώσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Χρυσόου, οῦ. χρυσοέσθω, ούσθω. χρυσόεσθον, οῦσθον. χρυσοέσθων, ούσθων. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν.

Παρακείμενος. Κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
Ἀόριστος α. Χρυσώθητι, χρυσωθήτω.
Μέσος ἀόριστος α. Χρύσωσαι, χρυσωσάσθω.

ΕΥΚΤΙ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Optatiua pasſiua.

Præſens. Inaurarer, inaurareris, inauraretur.
inauraremur, inauraremini, rentur.
inauraremur, inauraremini, rentur.
Præteritum perfectum. Inauratus eſſem, eſſes, eſſet.
Paulo poſt futurum. Inaurer, inaureris, inauretur.
Indefinitum primum. Inauratus, eſſem, eſſes, eſſet.
Futurum primum. Inaurer, inaureris, inauretur.
Medium indefinitum primū. Inaurem, inaures, ret.
Medium futurū primū. Inaurem, inaures, inauret.

Subiunctiua pasſiua

Præſens. Si inaurer, inaureris, inauretur.
ſi inauremur, inauremini, inaurētur.
ſi inauremur, inauremini, inaurētur.
Præteritū perfectū. Si inauratus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primum. Si inauratus fuero, fueris, rit.
Medium indefinitum primū. Si inaurauero, ris, rit.

Infinita pasſiua.

Præſens. Inaurari.
Præteritum perfectum. Inauratum eſſe.
Paulo poſt futurum. Inauratum iri.
Indefinitum primum. Inauratum eſſe.
Futurum primum. Inauratum iri.
Medium indefinitum primum. Inaurauiſſe.
Medium futurum primum. Inauratum ire.

Participia pasſiua.

Præſens. Qui inauratur, eius qui inauratur.
quæ inauratur, eius quæ inauratur.
quod inauratur, eius quod inauratur.

Præte-

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, οῖο. χρυσόοιτο, οῖτο. χρυσοοίμεθον, οίμεθον. χρυσόοισθον, οῖσθον. χρυσοοίσθην, οίσθην. χρυσοοίμεθα, οίμεθα. χρυσόοισθε, οῖσθε. χρυσόοιντο, οῖντο.

Παρακείμενος. Κεχρυσώμην, κεχρύσωο, κεχρύσωτο.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλ. Κεχρυσωσοίμην, κεχρυσώσοιο, σώσοιτο.

Αόριςος α. Χρυσωθείην, χρυσωθείης, χρυσωθείη.

Μέλλων α. Χρυσωθησοίμην, χρυσωθήσοιο, χρυσωθήσοιτο.

Μέσος ἀόριςος α. Χρυσωσαίμην, χρυσώσαιο, χρυσώσαιτο.

Μέσος μέλλων α. Χρυσωσοίμην, χρυσώσοιο, χρυσώσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. Ενεςώς.

Εὰν χρυσόομαι, ῶμαι. χρυσόῃ, οῖ. χρυσόηται, ῶται. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. χρυσόησθον, ῶσθον. χρυσόησθον, ῶσθον. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. χρυσόησθε, ῶσθε. σόωνται, ῶνται.

Παρακείμενος. Εὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῶται.

Αόριςος α. Εὰν χρυσωθῶ, χρυσωθῇς, χρυσωθῇ.

Μέσος ἀόριςος α. Εὰν χρυσώσωμαι, χρυσώσῃ, σώσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Χρυσόεσθαι, οῦσθαι.

Παρακείμενος. Κεχρυσῶσθαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Κεχρυσώσεσθαι.

Αόριςος α. Χρυσωθῆναι.

Μέλλων α. Χρυσωθήσεσθαι.

Μέσος ἀόριςος α. Χρυσώσασθαι.

Μέσος μέλλων α. Χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο χρυσοόμενος, ούμενος. τοῦ χρυσοομένου, ουμένου. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τῆς χρυσοομένης, ουμένης. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον. τοῦ χρυσοομένου, ουμένου.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Præteritum perfectum. Hic inauratus, hæc inaurata, hoc inauratum.

Paulopost futurum. Hic inaurandus, hæc inauranda, hoc inaurandum.

Indefinitum primum. Hic inauratus, hæc inaurata, hoc inauratum.

Futurum primum. Hic inaurandus, hæc inauranda, hoc inaurandum.

Medium indefinitum primum. Qui inaurauit, quæ inaurauit, quod inaurauit.

Medium futurum primum. Hic inauraturus, hæc inauratura, hoc inauraturum.

Oportet autem scire, quòd raro inueniuntur media præterita perfecta, & secundi aoristi in prima & secunda coniugatione circunflexorum, ut pulso, pulsaui, pulsaui. strepo, strepui, strepui. resono, resonui, resonui. iuuo, iuui. labor, lapsus sum. pecco, peccaui. germino, germinaui. expello iuuans, expuli iuuans. Sed in tertia nequaquam.

De uerbis in mi.

In mi uerba, à circunflexis uerbis fiunt. Sunt autem horum coniugationes quatuor, quarum prima à prima circunflexorum fit, ut pono, pono. Habet uero ita in penultima actiui: e autem in penultima passiui, ut pono, ponor.

Indicatiua actiua.

Præsens. Pono, ponis, ponit.
ponitis, ponunt.
ponimus, ponitis, ponunt.
& ionice, ponunt.

Præte-

Παρακείμενος. Ὁ κεχρυσωμένος, ἡ κεχρυσωμένη,
τὸ κεχρυσωμένον.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ὁ κεχρυσωσόμενος, ἡ κεχρυσωσομένη, τὸ κεχρυσωσόμενον.
Ἀόριστος α. Ὁ χρυσωθεὶς, ἡ χρυσωθεῖσα,
τὸ χρυσωθέν.
Μέλλων α. Ὁ χρυσωθησόμενος, ἡ χρυσωθησομένη,
τὸ χρυσωθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος α. Ὁ χρυσωσάμενος, ἡ χρυσωσαμένη,
τὸ χρυσωσάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ὁ χρυσωσόμενος, ἡ χρυσωσομένη,
τὸ χρυσωσόμενον.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι σπανίως εὑρίσκονται μέσοι παρακείμενοι καὶ δεύτεροι ἀόριστοι ἐπὶ τῆς α. καὶ β. συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον κτυπῶ, ἔκτυπα, ἔκτυπον. δουπῶ, δέδουπα, ἔδουπον. μυκῶ, μέμυκα, ἔμυκον. χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης οὐδαμῶς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗμάτων.

Τὰ εἰς μι ῥήματα, ἀπὸ τῶν περισπωμένων ῥημάτων γίνονται. Εἰσὶ δὲ τούτων αἱ συζυγίαι τέσσαρες, ὧν ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων γίνεται, οἷον τιθέω, ῶ. τίθημι. ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ ε δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον τίθημι, τίθεμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Τίθημι, τίθης, τίθησι.
τίθετον, τίθετον.
τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι.
καὶ ἰωνικῶς, τιθέασι.

Præteritum imperfectum. ponebam, ponebas, ponebat.
ponebatis, ponebant.
ponebamus, ponebatis, ponebant.

Præteritum perfectum. posui, posuisti, posuit.

Præteritum plusquãperfectũ. posuerã, posueras, rat.

Scribuntur aũt per e iota diphthongũ, more Bœotico.

Indefinitum primum. posui, posuisti, posuit.

Pro posui extra regulam, similiter & dedi, & misi, & tuli, & dixi. hæc enim non seruauerunt consonantem proprij futuri.

Indefinitum secundum. posui, posuisti, posuit.
posuistis, posuerunt.
posuimus, posuistis, posuerunt.

Futurum. ponam, pones, ponet.

Imperatiua actiua.

Præsens. pone, ponat.
ponite, ponant. ponite, ponant.

Præteritum perfectum. ponito tu, ponito ille.

Indefinitum secundum. ponito, uel ponito, ponito.

Optatiua actiua.

Præsens. ponerem, poneres, poneret.
poneretis, ponerent.
poneremus, poneretis, ponerent.

Præteritũ perfectũ. posuissem, posuisses, posuisset.

Indefinitum secundum. posuissem, posuisses. posuisset.

Futurum ponam, ponas, ponat.

Subiunctiua actiua.

Præsens. Si ponam, ponas, ponat.
si ponatis, ponant.
si ponamus, ponatis, ponant.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρατατικός. Ετίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.
Παρακείμενος. Τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε.
Υπερσυντελικός. Ετεθείκειν, ἐτεθείκεις, ἐτεθείκει.

Γράφονται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔθει βοιωτικῷ.

Αόριϛος α. Εθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε.
ἀντὶ ἔθησα, ἔξω τοῦ κανόνος. ὁμοίως καὶ ἔδωκα, καὶ ἧκα, καὶ ἤνεγκα, καὶ εἶπα. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐφύλαξαν τό σύμφωνον τοῦ οἰκείου μέλλοντος.

Αόριϛος β'. Εθην, ἔθης, ἔθη.
ἔθετον, ἐθέτην.
ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.
Μέλλων. Θήσω, θήσεις, θήσει.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Τίθετι, τιθέτω. τίθετον, τιθέτων.
τίθετε, τιθέτωσαν.
Παρακείμενος. Τέθεικε, τεθεικέτω.
Αόριϛος β'. Θέτι, ἢ θὲς, θέτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Τιθείην, τιθείης, τιθείη.
τιθείητον, τιθειήτην.
τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.
Παρακείμενος. Τεθείκοιμι, τετείκοις, τεθείκοι.
Αόριϛος α. Θείην, θείης, θείη.
Μέλλων. Θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεϛώς. Εὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.
ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Præteritum perfectũ. Si posuerim, posueris, posuerit.
Indefinitũ secundũ. Si posuerim, posueris, posuerit.

Infinitiua actiua.

Præsens, ponere. Præteritum perfectum, posuisse.
Indefinitum secundum, posuisse. Futurũ, positurũ esse.

Participia actiua.

Præsens. Qui ponit, eius qui ponit.
quæ ponit, eius quæ ponit.
quod ponit, eius quod ponit.
Præteritũ perfectũ. qui posuit, quæ posuit, quod posuit.
Indefinitum 2. Qui posuit, quæ posuit, quod posuit.
Futurũ. Hic positurus, hæc positura, hoc positurum.

Indicatiua pasſiua.

Præsens. Ponor, poneris, ponitur.
ponimur, ponimini, ponuntur.
ponimur, ponimini, ponuntur.
Præteritum imperfectum. ponebar, ponebaris, ponebatur.
ponebamur, ponebamini, ponebantur.
ponebamur, ponebamini, ponebantur.
Præteritum perfectum. positus sum, es, est.
Paulo post futurum. ponar, poneris, ponetur.
Præteritũ plusquãperf. positus fueram, ras, rat.
Indefinitum primum. positus fui, fuisti, fuit.
Futurum primum. ponar, poneris, ponetur.
Medium indefinitum secundũ. posui, posuisti, posuit.
Medium futurum primum. ponam, pones, ponet.

Imperatiua pasſiua.

Præsens. ponere, ponatur.
ponimini, ponantur.
ponimini, ponantur.

Præte-

παρακείμενος. Εὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ.

Αόριςος β. Εὰν θῶ, θῇς, θῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς, Τιθέναι. Παρακείμενος, Τεθεικέναι.

Αόριςος β. Θεῖναι. Μέλλων, Θήσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςὼς. Ο τιθεὶς, τοῦ τιθέντος.

ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης.

τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Παρακείμενος. Ο τεθεικὼς, ἡ τεθεικῦα, τὸ τεθεικός.

Αόριςος β. Ο θεὶς, ἡ θεῖσα, τὸ θέν.

Μέλλων. Ο θήσων, ἡ θήσουσα, τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς. Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.

τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.

τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Παρατατικός. Ετιθέμην, ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου, ἐτίθετο,

ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.

ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος. Τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται.

Υπερσυντελικός. Ετεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο.

Αόριςος α. Ετέθην, ἐτέθης, ἐτέθη.

Μέλλων α. Τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μέσος ἀόριςος β. Εθέμην, ἔθεσο, καὶ ἔθου, ἔθετο.

Μέσος μέλλων α. Θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςὼς. Τίθεσο, καὶ τίθου, τιθέσθω.

τίθεσθον, τιθέσθων.

τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Præteritum perfectum. ponitor tu, ponitor ille.
Indefinitum primum. ponitor, ponitor.
Medium indefinitum primũ. ponito, & ponito, ponat.

Optatiua passiua.

Præsens. *ponerer, ponereris, poneretur.*
poneremur, remini, rentur.
poneremur, poneremini, ponerentur.
Præteritum perfectum. positus essem, esses, esset.
Paulo post futurum. ponar, ponaris, ponatur.
Indefinitum primum. positus essem, esses, esset.
Futurum primum. ponar, ponaris, ponatur.
Medium indefinitum 2. posuissem, posuisses, posuisset.
Medium futurum primum. ponam, ponas, ponat.

Subiunctiua passiua.

Præsens. *Si ponar, ponaris, ponatur.*
si ponamur, ponamini, ponantur.
si ponamur, ponamini, ponantur.
Præteritum perfectũ. Si positus fuerim, fueris, rit.
Indefinitum primum. Si positus fuero, fueris, fuerit.
Medium indefinitũ 2. Si posuero, posueris, posuerit.

Infinitiua passiua.

Præsens. *poni.*
Præteritum perfectum. positum esse.
Paulo post futurum. *positum iri.*
Indefinitum primum. *positum esse.*
Futurum primum. *positum iri.*
Medium indefinitum 2. posuisse.
Medium futurum 2. *positurum esse.*

Participia passiua.

Præsens. *Qui ponitur, quæ ponitur, quod ponitur.*

Præte-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρακείμενος. Τέθεισο, τεθείσθω.
Αόριςος α. Τέθητι, τεθήτω.
Μέσος ἀόριςος β. Θέσω, καὶ θοῦ, θέσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Τιθείμην, τίθειο, τίθειτο.
τιθείμεθον, τίθεισθον, τιθείσθην.
τιθείμεθα, τίθεισθε, τίθειντο.
Παρακείμενος. Τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο.
Αόριςος α. Τεθείην, τεθείης, τεθείη.
Μέλλων α. Τεθεισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο.
Μέσος ἀόριςος β. Θείμην, θεῖο, θεῖτο.
Μέσος μέλλων α. Θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
ἐὰν τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
ἐὰν τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
Αόριςος α. Εὰν τεθῶ, τεθῇς, τεθῇ.
Μέσος ἀόριςος β. Εὰν θῶμαι, θῇ, θῆται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Τίθεσθαι.
Παρακείμενος. Τεθεῖσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Τεθείσεσθαι.
Αόριςος α. Τεθῆναι.
Μέλλων α. Τεθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριςος β. Θέσθαι.
Μέσος μέλλων α. Θήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Præteritũ perfectũ. Hic positus, hæc posita, hoc tum.
Paulo post futurum. Hic ponendus, hæc ponenda, hoc ponendum.
Indefinitum I. Hic positus, hæc posita, hoc positum.
Futurũ I. Hic ponendus, hæc ponenda, hoc ponendum.
Medium indefinitum secundum. Qui posuit, quæ posuit, quod posuit.
Medium futurum primum. Hic positurus, hæc positura, hoc positurum.

De secunda coniugatione uerborum in mi.

Secunda coniugatio uerborum in mi, fit à secunda circunflexorum. ut statuo. Habet autem ita in penultima actiui, alpha uero in penultima paßiui: ut statuo, statuor.

Indicatiua actiua.

Præsens.	Statuo, statuis, statuit.
	statuitis, statuunt.
	statuimus, statuitis, statuunt.
Præteritum	Statuebam, statuebas, statuebat.
imperfectum.	statuebatis, statuebant.
	statuebamus, statuebatis, statuebant.

Præteritum perfectũ. Statui, statuisti, statuit. et non extiti, ad differentiam extiti ab existo facti. similiter & præteritũ plusquamperfectum, statuerã, ras, rat.
Indefinitum primum. Statui, statuisti, statuit.

Indefinitum	Statui, statuisti, statuit.
secundum.	statuistis, statuerunt.
	statuimus, statuistis, statuerunt.
Futurum.	Statuam, statues, statuet.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρακείμενος. Ο τεθειμένος, ἡ τεθειμένη, τὸ τεθειμένον.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Ο τεθεισόμενος, ἡ τεθεισομένη, τὸ τεθεισόμενον.
Αόριστος α. Ο τεθεὶς, ἡ τεθεῖσα, τὸ τεθέν.
Μέλλων α. Ο τεθησόμενος, ἡ τεθησομένη, τὸ τεθησόμενον.
Μέσος ἀόριστος β. Ο θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον.
Μέσος μέλλων α. Ο θησόμενος, ἡ θησομένη, τὸ θησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΣΥΖΥγίας τῶν εἰς μι.

Δευτέρα συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς δευτέρας τῶν περισπωμένων, οἷον ἱστάω, ῶ. ἵστημι. ἔχει δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ α δὲ ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον ἵστημι, ἵσταμαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιστημι, ἵστης, ἵστησι.
ἵστατον, ἵστατον.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.
Παρατατικός. Ιστην, ἵστης, ἵστη.
ἵστατον, ἱστάτην.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.
Παρακείμενος. Εστακα, ἕστακας, ἕστακε. καὶ οὐχ ἕστηκα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω γινομένου. ὁμοίως καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει.
Αόριστος α. Εστησα, ἔστησας, ἔστησε.
Αόριστος β. Εστην, ἔστης, ἔστη.
ἔστητον, ἐστήτην.
ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.
Μέλλων. Στήσω, στήσεις, στήσει.

ΠΡΟΣΤΑ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Imperatiua actiua.

Præſens. Statue, ſtatuat,
statuite, ſtatuant.
Statuite, ſtatuant.

Præteritum perfectum. Statuito tu, ſtatuito ille.

Indefinitum primum. Statuito tu, ſtatuito ille.

Indefinitum ſecundum. Statuito tu, statuito ille.

Optatiua actiua.

Præſens. Statuerem, ſtatueres, statueret.
ſtatueretis, statuerent.
statueremus, statueretis, statuerent.
& ſtatuerent.

Præteritum perfectum. Statuiſſem, statuiſſes, iſſet.

Indefinitum primũ. Statuiſſem, ſtatuiſſes, statuiſſet.

Aeolice. Statuiſſem, statuiſſes, ſtatuiſſet.

Indefinitũ ſecundũ. Statuiſſem, ſtatuiſſes. statuiſſet.

Futurum. Statuam, statuas, statuat.

Subiunctiua actiua.

Præſens. Si ſtatuam, statuas, ſtatuat.
ſi ſtatuatis, statuant.
ſi statuamus, ſtatuatis, statuant,

Præteritum perfectũ. Si statuiſſem, statuiſſes, iſſet.

Indefinitum primũ. Si statuero, statueris, statuerit.

Indefinitũ ſecundũ. Si ſtatuero, statueris, statuerit.

Infinitiua actiua.

Præſens. Statuere.

Præteritum perfectum. Statuiſſe.

Indefinitum primum. Statuiſſe.

Indefinitum ſecundum. Statuiſſe.

Futurum. Statutum ire.

Parti-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ιςαθι, ἱςάτω.
ἵςατον, ἱςάτων.
ἵςατε, ἱςάτωσαν.
Παρακείμενος. Εςακε, ἑςακέτω.
Αόριςος α. Στῆσον, ςησάτω.
Αόριςος β. Στῆθι, ςήτω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ιςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη.
ἱςαίητον, ἱςαιήτην.
ἱςαίημεν, ἱςαίητε, ἱςαίησαν.
καὶ ἱςαῖεν.
Παρακείμενος. Εςάκοιμι, ἑςάκοις, ἑςάκοι.
Αόριςος α. Στήσαιμι, ςήσαις, ςήσαι.
Αἰολικῶς, Στήσεια, ςήσειας, ςήσειε.
Αόριςος β. Σταίην, ςαίης, ςαίη.
Μέλλων. Στήσοιμι, ςήσοις, ςήσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν ἱςῶ, ἱςᾷς, ἱςᾷ.
ἐὰν ἱςᾶτον, ἱςᾶτον.
ἐὰν ἱςῶμεν, ἱςᾶτε, ἱςῶσι.
Παρακείμενος. Εὰν ἑςάκω, ἑςάκῃς, ἑςάκῃ.
Αόριςος α. Εὰν ςήσω, ςήσῃς, ςήσῃ.
Αόριςος β. Εὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ιςάναι.
Παρακείμενος. Εςακέναι.
Αόριςος α. Στῆσαι.
Αόριςος β. Στῆναι.
Μέλλων. Στήσειν.

ΜΕΤΟ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Participia actiua.

Præsens. Hic statuens, huius statuentis.
hæc statuens, huius statuentis.
hoc statuens, huius statuentis.

Præteritum perfectum. Qui statuit, quæ statuit, quod statuit.

Indefinitum 1. Qui statuit, quæ statuit, quod statuit.

Indefinitum 2. Qui statuit, quæ statuit, quod statuit.

Futurũ. Hic statuturus, hæc statutura, hoc turum.

Indicatiua passiua.

Præsens. Statuor, statueris, statuitur.
statuimur, statuimini, statuuntur.
statuimur, statuimini, statuuntur.

Præteritum imperfectum. Statuebar, statuebaris, statuebatur.
statuebamur, statuebamini, bantur.
statuebamur, statuebamini, bantur.

Præteritum perfectum. Statutus sum, es, est.

Paulo post futurum. Statuar, statueris, statuetur.

Præteritũ plusquãperf. Statutus fueram, ras, rat,

Indefinitum primum. Statutus fui, fuisti, fuit.

Futurum primum. Statuar, statueris, statuetur.

Medium indefinitum 1. Statui, statuisti, statuit.

Medium futurum 1. Statuam, statues, statuet.

Imperatiua passiua.

Præsens Statuere, statuatur.
statuimini, statuantur.
statuimini, statuantur.

Præteritum perfectum. Statuitor tu, statuitor ille.

Indefinitum primum. Statuitor tu, statuitor ille.

Medium indefinitum 1. Statuito tu statuito ille.

Opta-

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς. Ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.
τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.
Παρακείμενος. Ὁ ἑστακὼς, ἡ ἑστακυῖα,
τὸ ἑστακός.
Ἀόριστος α. Ὁ στήσας, ἡ στήσασα, τὸ στῆσαν.
Ἀόριστος β. Ὁ στὰς, ἡ στᾶσα, τὸ στάν.
Μέλλων. Ὁ στήσων, ἡ στήσουσα, τὸ στῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.
Παρατατικός. Ἱστάμην, ἵστασο, καὶ ἵστω, ἵστατο.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.
Παρακείμενος. Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται.
Ὑπερσυντελικός. Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
Ἀόριστος α. Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη.
Μέλλων α. Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται.
Μέσος ἀόριστος α. Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο.
Μέσος μέλλων α. Στήσομαι, στήσῃ, στήσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἵστασο, καὶ ἵστω, ἱστάσθω.
ἵστασθον, ἱστάσθων.
ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.
Παρακείμενος. Ἕστασο, ἑστάσθω.
Ἀόριστος α. Στάθητι, σταθήτω.
Μέσος ἀόριστος α. Στῆσαι, στησάσθω.

ΕΥΚΤΙ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Optatiua pasſiua.

Præſens. Statuerer, ſtatuereris, ſtatueretur.
ſtatueremur, ſtatueremini, rentur.
ſtatueremur, ſtatueremini, rentur.

Præteritũ perfectũ. Statutus fuiſſem, fuiſſes, fuiſſet.

Paulo poſt futurum. Statuar, ſtatuaris, ſtatuatur.

Indefinitum primum, Statutus eſſem, eſſes, eſſet.

Medium indefinitum I. Statuiſſem, ſtat uiſſes, iſſet.

Futurum primum. Statuar, ſtatuaris, ſtatuatur.

Medium futurum primum. Statuam, ſtatuas, ſtatuat.

Subiunctiua pasſiua.

Præſens. Si ſtatuar, ſtatuaris, ſtatuatur.
ſi ſtatuamur, ſtatuamini, ſtatuantur.
ſi ſtatuamur, ſtatuamini, ſtatuantur.

Præteritũ perfectũ. ſi ſtatutus fuiſſem, fuiſſes, iſſet.

Indefinitum primum. Si ſtatutus ero, eris, erit.

Mediũ indefinitũ I. Si ſtatuero, ſtatueris, ſtatuerit.

Infinitiua pasſiua.

Præſens. ſtatui.

Præteritum perfectum. ſtatutum eſſe.

Paulo poſt futurum. ſtatutum iri.

Indefinitum primum. ſtatutum eſſe.

Futurum primum. ſtatutum iri.

Medium indefinitum I. ſtatuiſſe.

Medium futurum I. ſtatutum eſſe.

Participia pasſiua.

Præſens. Qui ſtatuitur, quæ ſtatuitur, quod ſtatuitur.

Præteritum perfectum. Hic ſtatutus, hæc ſtatuta, hoc ſtatutum.

Inde-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Ιςαίμην, ἵςαιο, ἵςαιτο.
ἱςαίμεθον, ἵςαισθον, ἱςαίσθην.
ἱςαίμεθα, ἵςαισθε, ἵςαιντο.
Παρακείμενος. Εςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Εςασοίμην, ἑςάσοιο, ἑςάσοιτο.
Αόριςος α. Σταθείην, ςαθείης, ςαθείη.
Μέσος ἀόριςος α. Στησαίμην, ςήσαιο, στήσαιτο.
Μέλλων α. Σταθησοίμην, σταθήσοιο, σταθήσοιτο.
Μέσος μέλλων α. Στησοίμην, στήσοιο, στήσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Εὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται.
ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστῆσθον, ἱστῆσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστῆσθε, ἱστῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν ἑστῶμαι, ἑστᾶ, ἑστᾶται.
Αόριστος α. Εὰν σταθῶ, σταθῇς, σταθῇ.
Μέσος ἀόριστος α. Εὰν στήσομαι, στήσῃ, στήσηται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ιστασθαι.
Παρακείμενος. Εστάσθαι.
Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. Εστάσεσθαι.
Αόριστος α. Σταθῆναι.
Μέλλων α. Σταθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριστος α. Στήσασθαι.
Μέσος μέλλων α. Στήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεστώς. Ο ἱστάμενος, ἡ ἱσταμένη,
τὸ ἱστάμενον.
Παρακείμενος. Ο ἑσταμένος, ἡ ἑσταμένη,
τὸ ἑσταμένον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Indefinitum primum. Hic *statutus, hæc statuta, hoc statutum.*

Futurum primum. Hic *statuendus hæc statuenda, hoc statuendum.*

Mediũ indefinitũ I. Hic *statutus, hæc statuta, hoc statutum.*

Medium futurum I. Hic *statuturus, hæc statutura, hoc statuturum.*

De tertia coniugatione uerborum in mi.

Tertia coniugatio uerborum in mi, fit à tertia circunflexorum, ut do, do. Habet *autem o mega in penultima actiui, sed o micron in penultima paßiui: ut do, dor.*

Indicatiua actiua.

Præsens. Do, *das, dat.*
datis duo, dant duo.
damus, datis, dant.
& ionice, dant.

Præteritum imperfectum. Dabam, *dabas, dabat.*
dabatis, dabant.
dabamus, dabatis, dabant.

Præteritum perfectum. Dedi, *dedisti, dedit.*

Præteritum plusquamperfectum. Dederam, *ras, rat.*

Indefinitum primum. Dedi, *dedisti, dedit.*

Indefinitum secundum. Dedi, *dedisti, dedit.*
dedistis, dederunt.
dedimus, dedistis, dederunt.

Futurum. Dabo, *dabis, dabit.*

Impe-

Αόριςος α. Ο ςαθεὶς, ἡ ςαθεῖσα,
τὸ ςαθέν.
Μέλλων α. Ο ςαθησόμενος, ἡ ςαθησομένη,
τὸ ςαθησόμενον.
Μέσος ἀόριςος α. Ο ςησάμενος, ἡ ςησαμένη,
τὸ ςησάμενον.
Μέσος μέλλων α. Ο ςησόμενος, ἡ ςησομένη,
τὸ ςησόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΥζυγίας τῶν εἰς μι.

Η τρίτη συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, οἷον διδόω, ῶ. δίδωμι. ἔχει δὲ τὸ ω μέγα ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ ο μικρὸν ἐν τῇ τοῦ παθητικοῦ, οἷον δίδωμι, δίδομαι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
δίδοτον, δίδοτον.
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι.
καὶ ἰωνικῶς, διδόασι.
Παρατατικός. Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδωσαν.
Παρακείμενος. Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.
Υπερσυντελικός. Εδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.
Αόριςος α. Εδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε.
Αόριςος β. Εδων, ἔδως, ἔδω.
ἔδοτον, ἐδότην.
ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδωσαν.
Μέλλων. Δώσω, δώσεις, δώσει.

Imperatiua actiua.

Præsens. Da, *det.*
date duo, dent duo.
date, dent.
Præteritum perfectum. Dato tu, *dato ille.*
Indefinitum secundum. Dato tu, *uel dato, dato.*

Optatiua actiua.

Præsens. Darem, *dares, daret.*
daretis duo, darent duo.
daremus, daretis, darent.
& darent.
Præteritum perfectum. Dedissem, *dedisses, dedisset.*
Indefinitum secundum. Dedissem, *dedisses, dedisset.*
Futurum. Dem, *des, det.*

Subiunctiua actiua.

Præsens. Si *dem, des, det.*
si detis duo, dent duo.
si demus, detis, dent.
Præteritum perfectum. Si *dederim, dederis, dederit.*
Indefinitum secundum. Si *dedero, dederis, dederit.*

Infinitiua actiua.

Præsens. Dare.
Præteritum perfectũ. Dedisse.
Indefinitum secũdũ. Dedisse.
Futurum. Daturum esse.

Participia actiua.

Præsens. Hic *dans, hæc dans, hoc dans.*
Præteritũ perfectũ. Qui *dedit, quæ dedit, quod dedit.*
Indefinitũ secundũ. Qui *dedit, quæ dedit, quod dedit.*
Futurum. Hic *daturus, hæc datura, hoc daturum.*

Indi-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Δίδοθι, διδότω.
δίδοτον, διδότων.
δίδοτε, διδότωσαν.
Παρακείμενος. Δέδωκε, δεδωκέτω.
Ἀόριστος β. Δόθι, ἢ δὸς, δότω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Διδοίην, διδοίης, διδοίη.
διδοίητον, διδοιήτην.
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.
καὶ διδοῖεν.
Παρακείμενος. Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι.
Ἀόριστος β. Δοίην, δοίης, δοίη.
Μέλλων. Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ.
ἐὰν διδῶτον, διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.
Παρακείμενος. Ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ.
Ἀόριστος β. Ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ἐνεστώς. Διδόναι.
Παρακείμενος. Δεδωκέναι.
Ἀόριστος β. Δοῦναι.
Μέλλων. Δώσειν.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

Ἐνεστώς. Ὁ διδοὺς, ἡ διδοῦσα, τὸ διδόν.
Παρακείμενος. Ὁ δεδωκὼς, ἡ δεδωκυῖα, τὸ δεδωκός.
Ἀόριστος β. Ὁ δοὺς, ἡ δοῦσα, τὸ δόν.
Μέλλων. Ὁ δώσων, ἡ δώσουσα, τὸ δῶσον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Indicatiua passiua.

Præsens.	Dor, *daris, & dare, datur.*
	damur duo, damini duo, dantur duo.
	damur, damini, dantur.
Præteritum imperfectum.	Dabar, *dabaris, & dabare, dabatur.*
	dabamur, dabamini, dabantur.
	dabamur, dabamini, dabantur.
Præteritum perfectum.	Datus *sum, es, est.*
Paulo post futurum.	Dabor, *daberis, dabitur.*
Præteritũ plusquãperf.	Datus *fueram, ras, rat.*
Indefinitum primum.	Datus *fui, fuisti, fuit.*
Futurum primum.	Dabo, *dabis, dabit.*
Medium indefinitum 2.	Dedi, *dedisti, dedit.*
Medium futurum 1.	Dabo, *dabis, dabit.*

Imperatiua passiua.

Præsens.	Dare, *& dare, detur.*
	demini, dentur.
	demini, dentur.
Præteritum perfectum.	Dator *tu, dator ille.*
Indefinitum primum.	Dator *tu, dator ille.*
Medium indefinitum 2.	Da, *& da, det.*

Optatiua passiua.

Præsens.	Darer, *dareris, daretur.*
	daremur, daremini, darentur.
	daremur, daremini, darentur.
Præteritum perfectũ.	Datus *fuissem, fuisses, fuisset.*
Paulo post futurum.	Der, *deris, detur.*
Indefinitum primũ.	Datus *fuissem, fuisses, fuisset.*
Futurum primum.	Der, *deris, detur.*
Medium indefinitũ 2.	Dedissem, *dedisses, dedisset.*

Medium

BIBLIOTECA NAZIONALE CENTRALE FIRENZE

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Δίδομαι, δίδοσαι, καὶ δίδου, δίδοται.
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
Παρατατικός. Εδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο.
ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.
Παρακείμενος. Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται.
Υπερσυντελικός. Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο.
Αόριστος α. Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη.
Μέλλων α. Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται.
Μέσος ἀόριστος β. Εδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο.
Μέσος μέλλων α. Δόσομαι, δόσῃ, δόσεται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω.
δίδοσθον, διδόσθων.
δίδοσθε, διδόσθωσαν.
Παρακείμενος. Δέδοσο, δεδόσθω.
Αόριστος α. Δόθητι, δοθήτω.
Μέσος ἀόριστος β. Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω.

ΕΥΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Διδοίμην, δίδοιο, δίδοιτο.
διδοίμεθον, δίδοισθον, διδοίσθην.
διδοίμεθα, δίδοισθε, δίδοιντο.
Παρακείμενος. Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο.
Αόριστος α. Δοθείην, δοθείης, δοθείη.
Μέλλων α. Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο.
Μέσος ἀόριστος β. Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Medium futurum primum. Dem, des, det.

Subiunctiua passiua.

Præsens. *Si der, deris, detur.*
si demur, demini, dentur.
si demur, demini, dentur.
Præteritum perfectũ. *Si datus fuerim, fueris, fuerit.*
Indefinitum primum. *Si datus fuero, fueris, fuerit.*
Medium indefinitum 2. *Si dedero, dederis, dederit.*

Infinitiua passiua.

Præsens. *Dari.*
Præteritum perfectũ. Datum esse.
Paulo post futurum. Datum iri.
Indefinitum primum. Datum fuisse.
Futurum primum. Datum iri.
Medium indefinitũ 2. Datum esse.
Medium futurum 1. *Daturum esse.*

Participia passiua.

Præsens. *Qui datur, quæ datur, quod datur.*
Præteritũ perfectũ. *Hic datus, hæc data, hoc datum.*
Paulo post futurũ. *Hic dandus, hæc dãda, hoc dandũ.*
Indefinitum primũ. *Hic datus, hæc data, hoc datum.*
Futurum primũ. *Hic dãdus, hæc danda, hoc dandum.*
Mediũ indefinitũ 2. *Qui dedit, quæ dedit, quod dedit.*
Mediũ futurum 1. *Hic daturus, hæc datura, hoc turũ.*

De quarta coniugatione uerborum in mi.

Quarta coniugatio uerborum in mi, fit à sexta coniugatione barytonorum uerborum in yo desinentium, ut iungo, iungo. Habet autem y psilon in penultima actiui & passiui, ut iungo, iungor.

Μέσος μέλλων α. Δοσοίμην, δόσοιο, δόσοιτο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Εὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
ἐὰν διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
ἐὰν διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.
Παρακείμενος. Εὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.
Αόριςος α. Εὰν δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ.
Μέσος ἀόριςος β. Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεςώς. Δίδοσθαι.
Παρακείμενος. Δεδόσθαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.
Αόριςος α. Δοθῆναι.
Μέλλων α. Δοθήσεσθαι.
Μέσος ἀόριςος β. Δόσθαι.
Μέσος μέλλων α. Δόσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑΙ.

Ενεςώς. Ο διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.
Παρακείμενος. Ο δεδομένος, ἡ δεδομένη, τὸ δεδομένον.
Μετ' ὀλίγ. μέλ. Ο δεδοσόμενος, ἡ δεδοσομένη, τὸ μένον.
Αόριςος α. Ο δοθεὶς, ἡ δοθεῖσα, τὸ δοθέν.
Μέλ. α. Ο δοθησόμενος, ἡ δοθησομένη, τὸ δοθησόμενον.
Μέσος ἀόριςος β. Ο δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.
Μέσος μέλλων α. Ο δοσόμενος, ἡ δοσομένη, τὸ δοσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ τῶν εἰς μι.

Η τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι, γίνεται ἀπὸ τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ῥημάτων εἰς υω ληγόντων, οἷον ζδγνύω, ζδύγνυμι. ἔχει δὲ τὸ υ ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, οἷον ζδύγνυμι, ζδύγνυμαι.

Indicatiua actiua.

Præsens. Iungo, iungis, iungit.
iungitis, iungunt.
iungimus, iungitis, iungunt.
& ionice, iungunt.
Præteritum imperfectum. Iungebam, iungebas, iungebat.
iungebatis, iungebant.
iungebamus, iungebatis, iungebant.

Alia autem tempora defecerunt. nam ea quæ quartæ, usque ad præteritum imperfectum inflectuntur.

Imperatiuum. Iunge, iungat.
Infinitiuum. Iungere.
Participiũ. Hic iungens, hæc iungens. hoc iungens.

Indicatiua passiua.

Præsens. Iungor, iungeris, iungitur.
iungimur, iungimini, iunguntur.
iungimur, iungimini, iunguntur.
Præteritum imperfectum. Iungebar, iungebaris, iungebatur.
iungebamur, iungebamini, iũgebãtur.
iũgebamur, iungebamini, iungebãtur.
Imperatiuum. Iungere, iungatur.
iungimini, iungantur.
iungimini, iungantur.
Infinitiuum. Iungi.
Participia. Qui iungitur, quæ iungitur, quod iungitur.

Substantiuum uerbum.

Præsens. Sum, es, est.
estis, sunt.
sumus, estis, sunt.

Præte-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.
καὶ ἰωνικῶς, ζευγνύασι.

Παρατατικός. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐξέλιπον. τὰ γὰρ τῆς τετάρτης, μέχρι παρατατικοῦ κλίνονται.

Προστακτικόν. Ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
Απαρέμφατον. Ζευγνῦναι.
Μετοχή. Ο ζευγνὺς, ἡ ζευγνῦσα, τὸ ζευγνῦν.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Παρατατικός. Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Προστακτικόν. Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Απαρέμφατον. Ζεύγνυσθαι.
Μετοχαί. Ο ζευγνύμενος, ἡ ζευγνυμένη, τὸ ζευγνύμενον.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ.

Ενεστώς. Εἰμὶ, εἶ, ἐστί.
ἐστὸν, ἐστόν.
ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.

Παρατα-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Præteritũ im perfectum & perfectum. Fui, fuisti, fuit, & fuit.
& fuistis, fuerunt.
fuimus, fuistis, fuerunt.

Præteritũ plusquãperfectũ. Fueram, fueras, fuerat,

Futurum. Ero, eris, erit, & erit.
erimus, eritis, erunt.
erimus, eritis, erunt.

Imperatiuum.

Es, esto.
este, sint.
este, sint, & sint.

Optatiuum.

Essem, esses, esset.
essetis, essent.
essemus, essetis, essent.
& essent.

Futurum. Sim, sis, sit.
simus, sitis, sint.
simus, sitis, sint.

Subiunctiuum.

Si fuero, fueris, fuerit.
si fueritis, fuerint.
si fuerimus, fueritis, fuerint.

Infinitiuum.

Esse.

Futurum. Fore.

Participia.

Hic ens, huius entis.
hæc ens, huius entis.
hoc ens, huius entis.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρατατικὸς ἦν, ἦς, ἦ, καὶ ἦν.
καὶ παρακείμε- ἦτον, ἤτην.
νος. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Ὑπερσυντελικός. Ημην, ἦσο, ἦτο.
Μέλλων. Εσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, καὶ ἔςαι.
ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
ἐσόμεθα, ἔσεσθαι, ἔσονται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Εσο, ἔςω.
ἔςον, ἔςων.
ἔςε, ἔςωσαν, καὶ ἔςων.

ΕΥΚΤΙΚΟΝ.

Εἴην, εἴης, εἴη.
εἴητον, εἰήτην.
εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
καὶ εἶεν.
Μέλλων. Εσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΝ.

Εὰν ὦ, ἦς, ᾖ.
ἐὰν ἦτον, ἦτον.
ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

Εἶναι.
Μέλλων. Εσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΑΙ.

Ο ὢν, τοῦ ὄντος.
ἡ οὖσα, τῆς οὔσης.
τὸ ὂν, τοῦ ὄντος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Futurum. Hic futurus, huius futuri. hæc futura, huius futuræ. hoc futurum, huius futuri.

Sed de declinatione uerborum satis. Nunc autem de coniugatione temporum, & mutationibus uocaliũ & diphthongorum, & formatione temporum, & quibusdam necessarijs regulis dicamus.

DE COGNATIONE TEMporum, & mutabilibus et immutabilibus uocalibus & diphthongis, & de formatione temporum, & nonnullis regulis necessarijs.

DE COGNATIONE temporum.

Cum tria sint principalia tempora, uidelicet præsens, præteritum perfectũ, & futurum, à quibus fiunt alia tria, præteritũ imperfectũ, præteritũ plusquãperfectum, & indeterminatũ, tres cognationes sex uidentur temporum, præsentis, & præteriti imperfecti, præteriti perfecti, & plusquamperfecti, futuri, & indefiniti. Vnde & præteritum imperfectũ præsentis seruat consonãtem, ut scribo, scribebã. præteritum plusquam perfectum, præteriti perfecti: ut scripsi, scripserã. indefinitum, futuri: ut scribam, scripsi. Sunt autem finales futuri tres, psi, xi, sigma. præter immutabiles. & tres præteritorum perfectorũ, phi, chi, cappa. Vnde si futurũ psi habet, præteritũ perfectũ phi: ut scribã scripsi. Si uero futurũ xi, præteritum perfectũ chi: ut dicã, dixi. Si autẽ futurũ sigma, præteritũ perfectũ cappa: ut implebo, impleui. Et in immutabilem, & etiam contracta, & in mi, in ca faciunt præteritum perfectum.

De-

Μέλλων. Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης. τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς κλίσεως τῶν ῥημάτων ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῆς συγγενείας τῶν χρόνων, καὶ μεταβολῶν τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων, καί τινων ἀναγκαίων κανόνων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΧΡΟνων, καὶ μεταβολικῶν καὶ ἀμεταβόλων φωνηέντων, καὶ διφθόγγων, καὶ περὶ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων, καί τινων κανόνων ἀναγκαίων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ χρόνων.

Τριῶν ὄντων τῶν ἀρκτικῶν χρόνων, δηλονότι ἐνεστῶτος, παρακειμένου, καὶ μέλλοντος, ἀφ' ὧν γίνονται ἄλλοι τρεῖς, παρατατικὸς, ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος, τρεῖς συγγένειαι τῶν ἓξ φαίνονται χρόνων, ἐνεστῶτος, καὶ παρατατικοῦ, παρακειμένου, καὶ ὑπερσυντελικοῦ, μέλλοντος, καὶ ἀορίστου. ὅθεν καὶ ὁ παρατατικὸς τὸ τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττει σύμφωνον. οἷον γράφω, ἔγραφον. ὁ ὑπερσυντελικὸς, τοῦ παρακειμένου. οἷον γέγραφα, ἐγεγράφειν. ὁ ἀόριστος, τοῦ μέλλοντος. οἷον γράψω, ἔγραψα. Εἰσὶ δὲ τελικὰ τῶν μελλόντων τρία, ψ, ξ, σ. πλὴν τῶν ἀμεταβόλων. καὶ τρία τῶν παρακειμένων, φ, χ, κ. ὅθεν εἰ μὲν ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ. οἷον γράψω, γέγραφα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ. οἷον λέξω, λέλεχα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ σ, ὁ παρακείμενος τὸ κ. οἷον πλήσω, πέπληκα. καὶ τὰ εἰς ἀμετάβολον δὲ, καὶ ἔτι τὰ συνῃρημένα, καὶ τὰ εἰς μι, εἰς κα ποιοῦσι τὸν παρακείμενον.

ΠΕΡΙ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De omni uerbo.

Omne uerbum uel à uocali incipit, uel diphthõgo, uel consonante. Si à uocali, uel mutabili, uel immutabili.

De uerbis ab immutabilibus uocalibus incipientibus.

Si ab immutabili, uidelicet ita, iota, y, o magno, nulla mutatio fit in præteritis, ut resono, o. resonabã, bam. resonui, resonueram, resonui. aucupor, aucupabar, aucupatus sum, fueram, fui. iniuriam facio, iniuriam faciebam, iniuriam feci, iniuriam feceram, iniuriã feci. iuuo, iuuabam, iuui, iuueram, iuui. Hæ tamen & immutabiles appellatæ sunt, quoniam non mutantur. Si uero uerbum incipit à uocali mutabili, siue uertibili, uidelicet a, e, o, fit mutatio in præteritis, quod temporale augmentum uocamus. Et si incipit ab alpha, mutatur communiter alpha in ita, ut perficio, perficiebam, perfeci, perfeceram, perfeci. Excipitur desuesco, desuescebam. & abhorreo, abhorrebam. propter concursum duorum ita. & spiro, quod spiro, spirabam, ne coincidat in ibam. & audio, quod audio, audiebam, ne coincidat in ibam, quod ibã. Si autem ab e incipit, similiter mutatur e in ita, ut misereor, miserebar, misertus sum, fueram, sum. Præter notata, in quibus manẽs e psilon, assumit & iota: ut habeo, habebam. dico, dicebam. capio, capiebam. sto, stabam. sequor, sequebar. dimitto, dimittebam. conuiuor, conuiuabar. serpo, serpebam. serpo, serpebam. traho, trahebã. traho, trahebã. traho, trahebam. consuesco, consuescebam. consuesco, consueui. induo, indutus sum. operor, operabar. Si ab o micron,

ο μικρὸν, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα. οἷον ὠνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, ὠνομάκειν, ὠνόμασα. Παρὰ ποιηταῖς δὲ τὰ τοιαῦτα ἀναύξητα, εἴτε ἄτρεπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔθει ἰωνικῷ. οἷον ἄκουσεν, ἀντὶ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ ἤλαυνεν. ὀνόμηνεν, ἀντὶ ὠνόμηνε.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΠΑ-ρακειμένου.

Ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν μεταβολικῶν τούτων φωνηέντων, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικὸν, καὶ παθητικὸν, καὶ μέσον, τὰ ἀρκτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προστιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ, καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν συστέλλοντες τοῦ τετρασυλλάβου, εἰ μακρὰ εἴη. οἷον ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς, ἐλεύθω, ἤλευθα κοινῶς, καὶ ἐλήλυθα ἀττικῶς, μέσος παρακείμενος. ἐνέγκω, ἤνοχα κοινῶς, καὶ ἐνήνοχα ἀττικῶς. ὀμῶ, ὤμοκα κοινῶς, καὶ ὀμώμοκα ἀττικῶς. ὀλέω, ὀλῶ, ὤλεκα, καὶ ὀλώλεκα. ὀρύσσω, ὤρυχα, καὶ ὀρώρυχα. ὄλλω, ὦλα, μέσος παρακείμενος, καὶ ἀττικῶς ὤλωλα. ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς. οἷον ἤλειμμαι, ἀλήλιμμαι. ἤρεισμαι, ἐρήρεμαι. ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προστιθέασιν ε, οἷον ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. ὠνούμην, ἐωνούμην. ὥρακα, ἑώρακα. ὥρων, ἑώρων. ἀνῶγα, ἀνέωγα. Τὸ δὲ ξυνέηκε, καὶ ἔειπε, ποιητικά. Εὕρηται δὲ καί τινα, ὧν ἡ τρίτη συλλαβὴ οὐ συστέλλεται. οἷον ἀλήλημαι. ἐρήρεικα, ἀπὸ τοῦ ἐρείδω. καὶ ὤρηκα, ὀρώρηκα, ἀπὸ τοῦ ὀρῶ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ ἀρχομένων ῥημάτων.

Εἰ δὲ ἀπὸ διφθόγγου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ἢ ἀπὸ τρε-

bili, uel ab immutabili. Si ab immutabili, uidelicet ᾶ, ει, ου, *nulla mutatio fit: ut dormio, dormiebam, & dormiebam attice. coniector, coniectabar. mingo, mingebam. Si autem è mutabili, uidelicet* αι, αυ, οι, *fit eadem mutatio mutabilium uocalium. Et si ab* αι, *mutatur alpha in ita, & iota subscribitur. unde &* ῃ *diphthōgus est impropria, ut tollo, tollebam, sustuli, sustuleram. Si autē ab* αυ, *mutatur alpha in ita, ut modulor, modulabar, modulatus sum, fueram, sum. Si aūt ab* οι, *mutatur o micron in o mega, & iota subscribitur, unde &* ῳ *diphthongus est impropria, ut misereor, miserebar, misertus sum. Præter excepta immutabilia, ut solus sum, solus fui. cōcito, cōcitaui. ebrio, ebriaui. uinū emo, uinnm emi. insanio, insaniui. auguror, auguratus sum. auguror, auguratus sum. auguror, auguratus sum. temonem rego, rexi. temonem dirigo, direxi. Quidam uero & tumeo, & domum guberno notauerunt.*

De uerbis à consonantibus incipientibus.

Si uero à consonante incipit uerbum, præteritum imperfectum, & aoristus primus & secundus assumunt e, quod syllabicum incrementū uocamus: ut scribo, scribebam, scripsi, scripsi.

De præterito perfecto, & quando geminatur.

Quando autem præteritum imperfectum horū incipit à longa natura, uel positione, ab eadem incipit & præteritum perfectum, ut emebam, emi. rumpebā, rupi. seminabam, seminaui. Quando autem incipit à breui, uel communi, geminatur præteritum perfe-

ctum

πλῆς, ἢ ἀπὸ ἀτρέπλου. εἰ μὲν ἀπὸ ἀτρέπλου, δηλονότι ει, ου, οὐδεμία τροπὴ γίνεται. οἷον εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. εἰκάζω, εἴκαζον. οὐρέω, ῶ. οὔρεον, ουν. εἰ δὲ ἀπὸ τρεπλῆς, δηλονότι αι, αυ, οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. Καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ αι, τρέπεται τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῃ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. οἷον αἴρω, ἦρον, ἦρκα, ἤρκειν. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η. οἷον αὐλέω, ῶ. ηὔλεον, ουν. ηὔληκα, ηὐλήκειν, ηὔλησα. Εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῳ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. οἷον οἰκτείρω, ᾤκτειρον, ᾤκτειρα. Πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέπλων. οἷον οἰοῦμαι, οἰώθην. οἰμῶ, οἴμησα. οἰνῶ, οἴνησα. οἰστρῶ, οἴστρωσα. οἰωνίζομαι, οἰωνισάμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακονομῶ, οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοστρόφησα. ἔνιοι δὲ καὶ τὸ οἰδαίνω, καὶ οἰκουρῶ ἐσημειώσαντο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟ ΣΥΜΦΩνων ἀρχομένων ῥημάτων.

Εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε, ὅπερ συλλαβικὴν αὔξησιν καλοῦμεν. οἷον γράφω, ἔγραφον, ἔγραψα, ἔγραφον.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ, ΚΑΙ ΠΟτε ἀναδιπλασιάζεται.

Ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς τούτων ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει ἢ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. οἷον ἠγόραζον, ἠγόρακα. ἔφθειρον, ἔφθαρκα. ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ὅτε δὲ ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ἀναδιπλασιάζεται ὁ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ctum per consonantem præsentis: ut uerberabam, uerberaui. dicebam, dixi. libabam, libaui. scribebam, scripsi. sculpebam, sculpsi. lauabam, laui. Præter incipientia à gno & gri: ut cognosco, cognoscebam, cognoui. uigilo, uigilo. uigilabam, uigilabam, uigilaui. propter enim malum sonum non geminantur. Et incipientia à rho: ut exerceo rhetoricam, exercui rhetoricam. Sed maculata, & alia, poetica. Et incipientia à duplicibus zita, xi, psi. ut uiuo, uixi. rado, rasi. canto, cecini. Sed ab aspiratis thita, phi, chi incipientia geminantur quidem, sed uertũtur aspiratæ in tenues. quorum thita in taf uertitur: ut speculor, speculatus sum. phi in pi: ut uoco, uocaui. chi in cappa: ut digero, digeßi. Cum uerò præsens incipit à lambda uel mi, Attici faciunt proprium præteritum perfectum, abiectione primi lambda & mi, & abundantia iota. ut capio, capiam, cepi communiter, & cepi atticè. sortior, sortiar, sortitus sum, & sortitus sum. sortior, sortiar, sortitus sum, & sortitus sum. unde fatum. Cum uerò præteritum perfectum incipit à consonante, breuem habet incipientem, uel communem. Notantur, extensus sum, cecidi, possedi, memini. licet enim non habeant mutã ante immutabilem tamen faciunt communem syllabam.

De præterito plusquamperfecto.

Præteritũ plusquãperfectũ uerò assumit e augmentum: ut scripsi, scripseram. uerberaui, uerberaueram.

De augmento composito-rum uerborum.

Istis sic habentibus, oportet scire, quòd cum præpositiones nil plus uerbo significant in compositione, fit

consuetum

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

παρακείμενος διὰ τοῦ συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος. οἷον ἔτυπτον, τέτυφα. ἔλεγον, λέλεχα. ἔλειβον, λέλειφα. ἔγραφον, γέγραφα. ἔγλυφον, γέγλυφα. ἔπλυνον, πέπλυκα. Πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ γνω καὶ γρη. οἷον γνωρίζω, ἐγνώριζον, ἐγνώρικα. γρηγορέω, γρηγορῶ. ἐγρηγόρεον, ἐγρηγόρουν, ἐγρηγόρηκα. διὰ γὰρ κακοφωνίαν οὐκ ἀναδιπλασιάζονται. Καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ. οἷον ῥητορεύω, ἐρρητόρευκα. Τὰ δὲ ῥερυπωμένα, καὶ ἄλλα, ποιητικά. Καὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν ζ, ξ, ψ. οἷον ζῶ, ἔζηκα. ξέω, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλκα. Τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ ἀρχόμενα, ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ δασέα εἰς ψιλά. ὧν τὸ θ εἰς τ τρέπεται. οἷον θεωρέω, θεωρῶ, τεθεώρηκα. τὸ φ εἰς π. οἷον φωνέω, φωνῶ, πεφώνηκα. τὸ χ εἰς κ. οἷον χωνεύω, κεχώνευκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ λ, ἢ μ, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσι τὸν ἴδιον παρακείμενον, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου λ, καὶ μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. οἷον λήβω, λήψω, λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. λήχω, λήξω, λέληχα, καὶ εἴληχα. μείρομαι, μεροῦμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. ὅθεν εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, ἢ κοινήν. Σεσημείωται τὸ πέπταμαι, πέπτωκα, κέκτημαι, μέμνημαι. εἰ γὰρ καὶ οὐκ ἔχουσιν ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου, πλὴν ποιοῦσι κοινὴν συλλαβήν.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς δὲ λαμβάνει τὸ ε αὔξησιν. οἷον γέγραφα, ἐγεγράφειν. τέτυφα, ἐτετύφειν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ ῥημάτων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δεῖ εἰδέναι, ὅτι ὅτε αἱ προθέσεις οὐδὲν πλέον τοῦ ῥήματος σημαίνουσιν ἐν τῇ συνθέσει, γίνεται ἡ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

consuetum augmentum in principio uerbi ante præpositionem: ut dico, dicebam. dormio, dormiebam. purgo, purgabam. Cum uero plus eo significant, fit augmentum post præpositionem in principio uerbi: ut obaudio, obaudiebam. peiero, peierabam. laudo, laudabam. describo, describam. significo, significabam. in his enim ingrediente augmento, abijcitur uocalis præpositionis. Sed incipientia à præpositionibus, more attico extrinsecus faciunt augmentum: ut supplico, supplicabam. dubito, dubitabam. Sed turbo, turbabam. & corrigo, corrigebam. & tolero, tolerabam. & debacchor, debacchabar, et debacchatus sum. et iudico ut arbiter, iudicaui ut arbiter, duplex augmentum faciunt. Item quædam à dys & eu incipientia, intrinsecus augēt: ut facile credo, facile credebā. placeo, placebā. bene iuro, bene iurabā. beneficio afficio, beneficio afficiebam. nuncio, nunciabam. His sic dictis, formanda essent & tempora specialiter, & quædam regulæ maxime necessariæ manifestandæ.

De formatione temporum.

A uerbero, præteritum imperfectum uerberabam, mutatione o in on, addito e augmento: uel à uerberātis, adiectione tos, & additione e. seruat autem omnia præsentis.

De præterito perfecto.

Præteritū perfectū à futuro, mutatione o in alpha, & psi in phi. Vnde quādo futurū psi habet, præteritū perfectū phi. habet autē eandem penultimā futuro: ut uerberabo, uerberaui. scribā, scripsi. faciā, feci. dabo, dedi.

συνήθης αὔξησις ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ῥήματος πρὸ τῆς προθέσεως. οἷον ἐνέπω, ἤνεπον. καθεύδω, ἐκάθευδον. καθαίρω, ἐκάθαιρον. ὅτε δὲ πλέον αὐτοῦ σημαίνουσι, γίνεται ἡ αὔξησις μετὰ τὴν πρόθεσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος. οἷον παρακούω, παρήκουον. ἐπομνύω, ἐπώμνυον. ἐπαινῶ, ἐπῄνουν. καταγράφω, κατέγραφον. ἐπιστέλλω, ἐπέστελλον. ἐν τούτοις γὰρ εἰσερχομένης τῆς αὐξήσεως, ἀποβάλλεται τὸ φωνῆεν τῆς προθέσεως. Τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ προθέσεων, ἔθει ἀττικῷ ἔξωθεν ποιοῦσι τὴν αὔξησιν. οἷον ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. Τὸ δὲ ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. καὶ ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. καὶ ἀνέχομαι, ἠνεχόμην. καὶ παροινῶ, ἐπαρῴνουν, καὶ πεπαρώνηκα. καὶ διαιτῶ, δεδιῄτηκα, διπλῆν τὴν αὔξησιν ποιοῦσιν. Ἔτι ἔνια τὰ ἀπὸ τοῦ δυς καὶ εὖ ἀρχόμενα, ἔσωθεν αὐξάνουσιν. οἷον δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην. Τούτων οὕτως εἰρημένων, σχηματιστέον ἂν εἴη καὶ τοὺς χρόνους εἰδικῶς, καί τινας κανόνας ἀναγκαιοτάτους ἐκδοτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ τῶν χρόνων.

Ἀπὸ τοῦ τύπτω, ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον, τροπῇ τοῦ ω εἰς ον, προστιθεμένου τοῦ ε τῆς αὐξήσεως. ἢ ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τοῦ τος, καὶ προθέσει τοῦ ε. φυλάττει δὲ πάντα τοῦ ἐνεστῶτος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ τοῦ ψ εἰς φ. ὅθεν ὅτε ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν τῷ μέλλοντι. οἷον τύψω, τέτυφα. γράψω, γέγραφα. ποιήσω, πεποίηκα. δώσω,

dedi. Præter disyllaba uerba quintæ coniugationis, e penultimantia. hæc enim e futuri in a uertunt in præterito perfecto: ut tondeo, tōdebo, totondi. semino, seminabo, seminaui. mitto, mittã, misi. interficio, iuterficiam, interfeci. Et præter disyllaba primæ & secundæ coniugationis barytonorum. hæc enim mutant e in o, more attico: ut dico, dicam, dixi communiter, & dixi attice. plico, plicabo, plicui communiter, & plicui attice. mitto, mittam, misi communiter, & misi attice. irrigo, irrigabo, irrigaui communiter, & irrigaui attice. Omne autem præteritum perfectũ in ca longa penultimans, si abijcit cappa, corripit penultimam more ionico: ut sto, steti. ascendi, ascendi. mortuus sum, interij. timui, timui. genui, genitus sum.

De medio.

Medium præteritũ perfectũ, uerberaui, per pi. de quo sciendũ, quòd quando præsens per unã simplicem consonantẽ profertur, per eandẽ et mediũ præteritum perfectũ: ut dico, dixi. suadeo, fretus sum. linquo, liqui. Quando autem præsens per duas consonantes profertur, tunc mediũ præteritũ perfectum seruat consonantem uerbalis, quod à præsenti deducitur: ut à furor, furtũ uerbale, mediũ præteritũ perfectũ, furatus sum. A` uerbero, forma, medium præteritũ perfectũ, uerberaui. à noceo, nocumentũ, nocui, mediũ præteritum perfectum, quod & ab obsum nascitur. Si aũt uerbale duas consonãtes habet ex præsenti, seruat easdẽ et mediũ præteritũ perfectũ: ut à sterto, sternutamẽtum, mediũ præteritũ perfectũ stertui. Cum uero præsens finiens in zita, uel duo sigma, in xi futurũ facit, tunc medium

δέδωκα. Πλὴν τῶν δισυλλάβων ῥημάτων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν ε παραληγόντων. ταῦτα γὰρ τὸ ε τοῦ μέλλοντος εἰς α τρέπουσιν ἐν τῷ παρακειμένῳ. οἷον κείρω, κερῶ, κέκαρκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα. κτείνω, κτενῶ, κτακα. Καὶ χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ ε εἰς ο ἔθει ἀττικῷ. οἷον λέγω, λέξω, λέλεχα κοινῶς, καὶ λέλοχα ἀττικῶς. πλέκω, πλέξω, πέπλεχα κοινῶς, καὶ πέπλοχα ἀττικῶς. πέμπω, πέμψω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. βρέχω, βρέξω, βέβρεχα κοινῶς, καὶ βέβροχα ἀττικῶς. Πᾶς δὲ παρακείμενος εἰς κα μακρᾷ παραλήγων. εἰ ἀποβάλει τὸ κ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἔθει ἰωνικῷ. οἷον ἕστακα, ἕσταα. βέβηκα, βέβαα. τέθνηκα, τέθναα. δέδοικα, δέδια. γέγηκα, γέγαα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ.

Ὁ μέσος παρακείμενος, τέτυπα διὰ π. περὶ οὗ ἰστέον ὅτι ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον λέγω, λέλεγα. πείθω, πέποιθα. λείπω, λέλοιπα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. οἷον ἀπὸ τοῦ κλέπτω, κλοπὴ τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος κέκλοπα. ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπος, μέσος παρακείμενος τέτυπα. ἀπὸ τοῦ βλάπτω, βλάβη, βέβλαβα μέσος παρακείμενος. ὃς καὶ ἀπὸ τοῦ βλάβω γίνεται. Εἰ δὲ τὸ ῥηματικὸν δύο σύμφωνα ἔχει ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος, φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, ῥόγκος, ὁ μέσος παρακείμενος ἔρρογκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς λήγων εἰς ζ, ἢ εἰς δύο σσ, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ

μέσος

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

medium præteritum perfectũ gamma habet: ut clamo, clamabo, clamaui. percutio, percutiã, percußi. Cũ uero præsens in ζο desinens, in sigma futurũ facit, delta mediũ præteritũ perfectum habet: ut dico, dicã, dixi. Quando aũt præsens pure profertur, & mediũ præteritũ perfectũ similiter: ut audio, audiui cõmuniter, & audiui attice. Penultimã aũt eãdẽ habet mediũ præteritũ perfectũ primo præterito perfecto: ut uerberaui, uerberaui. percußi, percußi. neui, neui. Quãdo aũt inuentũ fuerit e in disyllabo futuro, si solũ, mutatur in o in medio præterito perfecto: ut dicã, dixi. pariã, peperi. gignã, genitus sum. seminabo, seminaui. corrupã, corrupi. Si aũt cum iota in diphthõgo e iota, similiter mutatur in o, & iota adscribitur: ut suadeo, suadebo, suasi, fretus sum. cognosco, cognoscam, cognoui. scio, cedo, cedã, ceßi, & attice uisus sum. Sed disyllaba in unũ l, seruant e etiã in medio præterito perfecto: ut curo, curabo, curaui, & curaui, conuersione e in ita, unde curans. finiã, finiui. Quando aũt præsens per duas immutabiles profertur, tunc medium præteritum perfectũ alpha immutabilẽ habet: ut laboro, laboraui. incido, incidi. Quãdo aũt præsens αι diphthongo penultimat, conuertitur alpha in ita in medio præterito perfecto, & iota subscribitur: ut appareo, apparui. oscito, oscitaui. furo, insaniui. scio, sciui. Cum uero futurum superat syllabis præsens, tunc præteritum perfectum, medium præteritum perfectũ: ut strepo, strepam, strepui, strepui. pulso, pulsabo, pulsaui, pulsaui. impero, imperabo, imperaui, imperaui. Item sæpe eadem sunt prima preterita & media: ut scripsi, unxi.

De

μέσος παρακείμενος τὸ γ ἔχει. οἷον κράζω, κράξω, κέκραγα. πλήσσω, πλήξω, πέπληγα. Ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω λήγων, εἰς σ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τὸ δ ὁ μέσος παρακείμενος ἔχει. οἷον φράζω, φράσω, πέφραδα. Ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς καθαρῶς προφέρεται, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ὁμοίως. οἷον ἀκούω, ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος παρακείμενος τῷ πρώτῳ παρακειμένῳ. οἷον τέτυφα, τέτυπα. πέπληχα, πέπληγα. νένηκα, νένηθα. ὅτε δὲ εὑρεθῇ ε ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι, εἰ μὲν μόνον, τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. οἷον λέξω, λέλογα. τέξω, τέτοκα. γενῶ, γέγονα. σπερῶ, ἔσπορα. φθερῶ, ἔφθορα. Εἰ δὲ μετὰ τοῦ ι ἐν διφθόγγῳ ει, ὁμοίως τὸ ε τρέπεται εἰς ο, καὶ τὸ ι προσγράφεται. οἷον πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα. εἴδω, εἴσω, εἶκα, οἶδα. εἴκω, εἴξω, οἶκα, καὶ ἀττικῶς ἔοικα. Τὰ δὲ δισύλλαβα εἰς ἓν λ, τηροῦσι τὸ ε καὶ ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. οἷον μέλω, μελῶ, μέμελα, καὶ μέμηλα, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. ὅθεν μεμηλώς. τελῶ, τέτελα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ α ἀμετάβολον ἔχει. οἷον κάμνω, κέκαμα. τέμνω, τέταμα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγει, τρέπεται τὸ α εἰς η ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. οἷον φαίνω, πέφηνα. χαίνω, κέχηνα. μαίνω, μέμηνα. δαίω, δέδηα. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττοσυλλαβεῖ τοῦ ἐνεστῶτος, τότε ὁ παρακείμενος τοῦ μέσου παρακειμένου. οἷον δουπῶ, δουπήσω, δεδούπηκα, δέδουπα. κτυπῶ, κτυπήσω, ἐκτύπηκα, ἔκτυπα. ἀνωγῶ, ἀνωγήσω, ἠνώγηκα, ἤνωγα. ἔτι πολλάκις οἱ αὐτοί εἰσι πρῶτοι παρακείμενοι καὶ μέσοι. οἷον γέγραφα, ἤλειφα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De præterito plusquamperfecto.

Præteritum plusquamperfectum à præterito perfecto, mutatione alpha in in, adiuncto e augmento: ut uerberaui, uerberaueram, uerberaui, uerberauerã. seruat autem omnia præteriti perfecti.

De indefinito primo.

Primum indefinitum à primo futuro, mutatione o in alpha: ut uerberabo, uerberaui. Habet autem eandem penultimam futuro, & uel natura longa penultimat, ut feci. uel posit one, ut plicui. uel natura & positione, ut retribui. uel positione apud poetas, ut finiui. Habet autem finales semiuocales septem: psi, ut uerberaui. xi, ut dixi. sigma, ut feci. lambda, ut misi. mi, ut tribui. gni, ut iudicaui. rho, ut seminaui. Seruat autem semper consonãtem futuri: ut dicam, dixi. faciam, feci. Notantur dedi, posui, tuli, misi, dixi, extra regulam. Veniebam autem pro ueniebam, Bœotiorum, mutatione cappa in xi. ut similes sunt, pro similes sunt. Notabis autem & quintæ coniugationis aoristos primos, natura longa penultimantes. quando enim futurum eorum circunflexum habet e, aoristus assumit i: ut pascã, paui. seminabo, seminaui. mittã, misi. corrumpam, corrupi. Cum uero alpha solum habet futurum, mutat ipsum in ita aoristus: ut cantabo, cantaui. armabo, armaui. Cum autem alpha ab alpha iota diphthongo præsentis, similiter uertit ipsum ita, uel seruat ipsum longũ: ut appareo, apparebo, apparui. hio, hiabo, hiaui. significo, significabo, significaui, & significaui, & calefeci, & tepefeci, alpha longo ente.

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ̃.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ α εἰς ειν, προτεθέντος τοῦ ε τῆς αὐξήσεως. οἷον τέτυφα, ἐτετύφειν. τέτυπα, ἐτετύπειν. φυλάττει δὲ πάντα τὰ τοῦ παρακειμένου.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥ πρώτου.

Ὁ πρῶτος ἀόριστος ἀπὸ τοῦ πρώτου μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς α. οἷον τύψω, ἔτυψα. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν τῷ μέλλοντι. καὶ ἢ φύσει μακρᾷ παραλήγει. οἷον ἐποίησα. ἢ θέσει, οἷον ἔπλεξα. ἢ φύσει καὶ θέσει, οἷον ἤμειψα. ἢ θέσει παρὰ ποιηταῖς, οἷον ἐτέλεσσα. ἔχει δὲ τελικὰ ἡμίφωνα ἑπτά. ψ, οἷον ἔτυψα. ξ, οἷον ἔλεξα. σ, οἷον ἐποίησα. λ, οἷον ἔστειλα. μ, οἷον, ἔνειμα. ν, οἷον ἔκρινα. ρ, οἷον ἔσπειρα. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος. οἷον λέξω, ἔλεξα. ποιήσω, ἐποίησα. Σεσημείωται τὸ ἔδωκα, ἔθηκα, ἤνεγκα, ἧκα. εἶπα, ἔξω τοῦ κανόνος. Τὸ δὲ εἶξον ἀντὶ εἶκον, βοιωτῶν, τροπῇ τοῦ κ εἰς ξ. ὥσπερ τὸ εἴξασιν ἀντὶ εἴκασι. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοὺς τῆς πέμπτης συζυγίας ἀορίστους πρώτους, φύσει μακρᾷ παραλήγοντας. ὅτε γὰρ ὁ μέλλων αὐτῶν περισπώμενος ἔχει ε, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει ι. οἷον νεμῶ, ἔνειμα. σπερῶ, ἔσπειρα. στελῶ, ἔστειλα. φθερῶ, ἔφθειρα. ὅτε δὲ τὸ α μόνον ἔχει ὁ μέλλων, τρέπει αὐτὸ εἰς η ὁ ἀόριστος. οἷον ψαλῶ, ἔψηλα. ἀγαλῶ, ἤγηλα. ὅτε δὲ τὸ α ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου τοῦ ἐνεστῶτος, ὁμοίως τρέπει αὐτὸ εἰς η, ἢ φυλάττει αὐτὸ μακρόν. οἷον φαίνω, φανῶ, ἔφηνα. χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. σημαίνω, σημανῶ, ἐσήμηνα, καὶ ἐσήμανα, καὶ ἐθέρμανα, καὶ ἐχλίανα, τοῦ α μακροῦ ὄντος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De secundo aoristo.

Secundus aoristus in on desinit: ut uerberaui, seruans consonantẽ medij præteriti perfecti. Quæcunq; igitur dicta sunt de eo, & de aoristo secũdo dicentur. Cum præsens per unam simplicẽ consonantem profertur, per eandem & secundum præteritũ perfectũ, & secũdus aoristus: ut relinquo, reliqui, reliqui. Cũ uero præsens per duas consonantes profertur, per quã uerbale profertur, per eandẽ & mediũ præteritum perfectum, & secundus aoristus: ut fodio, effossio, fodi, effodi. noceo, nocumentũ, nocui, obfui. Cum uero præsens in ζω uel in σσω desinens, in ξω futurũ facit, mediũ præteritum perfectũ & secundus aoristus gãma habent: ut clamo, clamabo, clamaui, clamaui. fodio, fodiã, fodi, fodi. Cum uero præsens in ζω desinens, in σω futurum facit, delta medium præteritum perfectum & secũdus aoristus habẽt: ut dico, dicam, dixi, dixi. Cum uero medium præteritum perfectum pure profertur, similiter & aoristus, ut audiui, audiui. Itẽ cum secũdus aoristus à barytono themate factus, æquisyllabat primo: ut uerberaui, uerberaui. audiui, audiui. Sed à circunflexo factus minuitur: ut strepo, strepui, strepui. mugio, mugiui, mugiui. iuuo, iuui, iuui. labor, lapsus sum, lapsus sum. strepo, strepui, strepui. iubeo, iussi, iussi. Item secundus aoristus disyllabus & hyperdisyllabus, siue à barytono, siue circũflexo themate fit, breui desinit ancipiti penultimãs: ut uerberaui, scripsi, reliqui. Et si est ει diphthongus in præsenti, abijcitur ε eius in secundo aoristo: ut fugio, fugi. compos sum, compos fui. uenio, ueni. Si autem αυ, υ:

ut

ΠΕΡΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ.

Ο δεύτερος ἀόριστος εἰς ον λήγει. οἷον ἔτυπον, φυλάττων τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. ὅσα οὖν εἴρηται ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ῥηθήσεται. ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι᾽ ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος. οἷον λείπω, λέλοιπα, ἔλιπον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, δι᾽ οὗ τὸ ῥηματικὸν ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος. οἷον σκάπτω, σκαφὴ, ἔσκαφα, ἔσκαφον. βλάπτω, βλάβη, βέβλαβα, ἔβλαβον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω, ἢ εἰς σσω λήγων, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιεῖ, ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος τὸ γ ἔχουσιν. οἷον κράζω, κράξω, κέκραγα, ἔκραγον. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα, ὤρυγον. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς εἰς ζω λήγων, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τὸ δ ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ δεύτερος ἀόριστος ἔχουσιν. οἷον φράζω, φράσω, πέφραδα, ἔφραδον. ὅτε δὲ ὁ μέσος παρακείμενος καθαρῶς προφέρεται, ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος. οἷον ἦκοα, ἤκοον. ἔτι ὅτε ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γινόμενος, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. οἷον ἔτυψα, ἔτυπον. ἤκουσα, ἤκουον. Ἀπὸ δὲ περισπωμένου γινόμενος, ἐλαττοῦται. οἷον δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον. μυκῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον. χαισμῶ, ἐχαίσμησα, ἔχαισμον. ὀλισθῶ, ὠλίσθησα, ὤλισθον. κτυπῶ, ἐκτύπησα, ἔκτυπον. ἀνωγῶ, ἠνώγησα, ἤνωγον. Ἔτι ὁ δεύτερος ἀόριστος δισύλλαβος καὶ ὑπερδισύλλαβος, εἴτε ἀπὸ βαρυτόνου, εἴτε περισπωμένου θέματος γίνεται, βραχυπαραληκτεῖ διχρόνῳ παραλήγων. οἷον ἔτυπον, ἔγραφον, ἔλιπον. καὶ εἰ μὲν ἐστὶν ευ δίφθογγος ἐν τῷ ἐνεστῶτι, ἀποβάλλεται τὸ ε αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ. οἷον φεύγω. ἔφυγον. τεύχω, ἔτυχον. ἐλεύθω, ἤλυθον. εἰ δὲ αυ, τὸ υ.

οἷον

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ut sedo,sedaui. Similiter si est e iota,abijcitur e: ut relinquo,reliqui.persuadeo,persuasi.iuuo,iuui. Etiam si est alpha iota,abijcitur iota : ut ostendo, ostendi. uro, ussi.scio,sciui. Si uero est ita,mutatur in alpha : ut capio,cepi.patior,passus sum.sortior,sortitus sum.comedo,comedi.mordeo,momordi. Cum uero mediũ præteritum perfectum alpha immutabilẽ habet , à præsenti duas immutabiles habẽte factũ,similiter & indefinitũ secundũ alpha habet:ut laboro,laboraui,laboraui. domo,domui,domui.incido,incidi,incidi. Quando autem in disyllabis præsentibus inuentũ fuerit e psilon,uel solum, uel cum iota,immutabili præcedẽte uel subsequẽte,ut plurimũ uertitur e psilon in alpha in secũdo indefinito:ut mitto,misi.incido,incidi. excorio, excoriaui. populor,populatus sum,& populatus sum.uideo,uidi, & uidi.furor,furatus sum.plico, plicui. uerto , uerti. nutrio,nutriui. irrigo, irrigaui. tondeo, totondi . corrumpo,corrupi.semino, seminaui . His sic habentibus, inuenta sunt indefinita secunda à circunflexis longa penultimãtia:ut iuuo,iuui.labor,lapsus sum.germino, germinaui.expello,expuli.pecco,peccaui.strepo, strepui.iubeo,iussi. Et etiam à barytonis:ut dixi,cepi, traxi,uidi,ueni,inueni,ueni,egi,tuli, uulneratus sum corporaliter,stupui autem anima,occidi.

De primo futuro.

Futurũ primũ fit à præsenti,& coincipit ei:ut scribo,scribã.dico,dicã.easdẽ syllabas habens. Sed in unũ lambda desinentia barytona,superans futurũ faciunt: ut curo, curabo. uolo, uolam . debeo , debebo . Etiam augeo , augebo facit . & elixo, elixabo . & auxilior,

auxilia-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

οἷον παίω, ἔπαον. ὁμοίως εἰ ἔστιν ει, ἀποβάλλεται τὸ ε. οἷον λείπω, ἔλιπον. πείθω, ἔπιθον. ὀφείλω, ὤφιλον. ἔτι εἰ ἔστιν αι, ἀποβάλλεται τὸ ι. οἷον φαίνω, ἔφανον. καίω, ἔκαον. δαίω, ἔδαον. εἰ δέ ἐστιν η, τρέπεται εἰς α. οἷον λήβω, ἔλαβον. πήθω, ἔπαθον. λήχω, ἔλαχον. φήγω, ἔφαγον. δήκω, ἔδακον. ὅτε δὲ ὁ μέσος παρακείμενος τὸ α ἀμετάβολον ἔχει, ἀπὸ ἐνεστῶτος δύο ἀμετάβολα ἔχοντος γινόμενος, ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος τὸ α ἔχει. οἷον κάμνω, κέκαμα, ἔκαμον. δάμνω, δέδαμα, ἔδαμον. τάμνω, τέταμα, ἔταμον. ὅτε δὲ ἐν δισυλλάβοις ἐνεστῶσιν εὑρεθῇ τὸ ε, ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι, ἀμεταβόλου προηγουμένου ἢ ἐπιφερομένου. ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. οἷον στέλλω, ἔσταλον. τέμνω, ἔταμον. δέρω, ἔδαρον. πέρθω, ἔπαρθον, καὶ ἔπραθον. δέρκω, ἔδαρκον, καὶ ἔδρακον. κλέπτω, ἔκλαπον. πλέκω, ἔπλακον. τρέπω, ἔτραπον. τρέφω, ἔτραφον. βρέχω, ἔβραχον. κείρω, ἔκαρον. φθείρω, ἔφθαρον. σπείρω, ἔσπαρον. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὕρηνται ἀόριστοι δεύτεροι ἀπὸ περισπωμένων μακροπαραληκτοῦντες. οἷον χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. δουπῶ, ἔδουπον. ἀνωγῶ, ἤνωγον. καὶ ἔτι ἀπὸ βαρυτόνων. οἷον εἶπον, εἷλον, εἷλκον, εἶδον, ἧκον, εὗρον, ἦλθον, ἦγον, ἤνεγκον, ἔπληγον σωματικῶς, ἔπλαγον δὲ ψυχικῶς, ἔπεφνον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΛλοντος.

Ὁ μέλλων πρῶτος γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ συνάρχεται αὐτῷ. οἷον γράφω, γράψω. λέγω, λέξω, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἔχων. τὰ δὲ εἰς εν λ λήγοντα βαρύτονα, περιττεύοντα μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον μέλω, μελήσω. θέλω, θελήσω. ὀφείλω ὀφειλήσω. Ἔτι τὸ αὔξω, αὐξήσω ποιεῖ. ἕψω, ἑψήσω. ἀλέξω,

auxiliabor.quoniam apud antiquos circunflexa existentia, Athenienses barytona fecerunt.retinent tamen circunflexorum declinationem.Etiam omnia circunflexa:ut facio,faciam.clamo,clamabo.inauro,inaurabo. Sed in mi contrariũ patientia,abijciunt in principio geminationem in futuro: ut sto,stabo.do, dabo. Retinet uero futurum penultimam proprij præsentis,ut scribo,scribam. relinquo,relinquã.Præter quintæ coniugationis barytonorũ: huius enim futura abijciunt unã immutabilem, uel iota diphthongi,ut penultimam ipsorum breuem faciant: ut cano,canam.uulnero,uulnerabo.ostendo, ostendam.semino,seminabo.& præter notata: ut nauigo, nauigabo.fluo, fluam.fundo,fundam.spiro,spirabo. nam horum futura assumũt e psilon ab antiquis præsentibus facta, nauigo, fluo, fundo, spiro.Etiam & uro, uram.& ploro, plorabo, uel ab uro & ploro fiunt: uel quoniam Atheniensibus abijcientibus iota præsentis, uro & ploro dicentibus, superabundat y psilon in futuro. Etiam Athenienses in ζο barytonis superbissyllabis, breue iota habentibus, abiectione sigma,circunflexum futurum faciunt: ut puto, putabo communiter, & putabo attice. porto, portabo,portabo. exerceor, exercebor, exercebor.uado,uadam,uadam.

De secundo futuro.

Secundum futurum uerberabo circunflexum, à secundo indefinito, unde & consonantem ipsius semper retinet. coincipit autem primo futuro.Et quidem de actiuis satis.nunc autem de passiuis dicamus.

ἀλεξήσω. ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς περισπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασι. φυλάττουσι μέν τοι τὴν τῶν περισπωμένων κλίσιν. Ετι πάντα τὰ περισπώμενα. οἷον ποιῶ, ποιήσω. βοῶ, βοήσω. χρυσῶ, χρυσώσω. Τὰ εἰς μι δὲ τοὐναντίον πάσχοντα ἀποβάλλουσι τὴν κατ᾽ ἀρχὴν ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον ἵστημι, στήσω. δίδωμι, δώσω. Φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνεστῶτος. οἷον γράφω, γράψω. λείπω, λείψω. Πλὴν τῶν τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων. ταύτης γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν αὐτῶν βραχεῖαν ποιήσωσιν. οἷον ψάλλω, ψαλῶ. βάλλω, βαλῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Καὶ πλὴν τῶν σεσημειωμένων. οἷον πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. χέω, χεύσω. πνέω, πνεύσω. οἱ γὰρ τούτων μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ ἀπὸ ἀρχαίων ἐνεστώτων γινόμενοι, πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. Ετι καὶ τὸ καίω, καύσω. καὶ κλαίω, κλαύσω, ἢ ἀπὸ τοῦ καύω καὶ κλαύω γίνονται. ἢ ὅτι τῶν ἀθηναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λεγόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. Ετι οἱ ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ σ, περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς. κομίζω, κομίσω, κομιῶ. ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. βαδίζομαι, βαδίσομαι, βαδιοῦμαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ μέλλοντος.

Ο δεύτερος μέλλων τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ ἀεὶ φυλάττει. συνάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ μέλλοντι. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν ἱκανῶς. νῦν δὲ περὶ τῶν παθητικῶν λέγωμεν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De formatione pasſiuorum.

Præſens uerberor, à uerbero, mutatione o magni in o paruum, & additione me.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum, ab actiuo præterito, imperfecto, additione mi: ut uerberabam, uerberabar. Ponitur autem incipientibus à conſonantibus e pſilon augmentum. Sed Attici augmentum ſuper augmẽtum facientes, uolebam pro uolebam, & poteram pro poteram, & etiam debebam pro debebam dicunt.

De paſsiuo præterito perfecto.

Paſsiuum præteritum perfectum, ab actiuo, mutatione pha in me: ut uerberaui, uerberatus ſum. Cum uero actiuum ante alpha phi habet, paßiuum deſinens ſemper in me, ante mi aſſumit aliud mi: ut ſcripſi, ſcriptus ſum, uerberaui, uerberatus ſum. Cum uero actiuum habet chi, paßiuum aſſumit gamma: ut plicui, implicitus ſum. Cum autem actiuum habet cappa, ſiquidem longa penultimat, à circunflexo themate exiſtens, paßiuum nihil aſſumit: ut facio, feci, factus ſum. clamo, clamaui, clamatus ſum. Si autem breui penultimat paßiuum, aſſumit ſigma: ut perficio, perfeci, perfectus ſum. Item cum in ca præteritum perfectũ à barytono themate fit tertiæ & quartæ coniugationis, ſimiliter paßiuum aſſumit ſigma: ut perſuadeo, perſuaſi, perſuaſus ſum. calcitro, calcitraui, calcitratus ſum. Quintæ autem coniugationis ab in lo & rho facti, ante mi ſeruant immutabilem: ut cano, cantatus ſum. ſemino, ſeminatus ſum. Sed in no, ut plurimum mutant gni in gamma in actiuo præterito perfecto.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ παθητικῶν.

Ὁ ἐνεστὼς τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ τύπτω, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ προσθέσει μαι.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ὁ παρατατικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρατατικοῦ, προσθέσει μην. οἷον ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Τίθεται δὲ τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ συμφώνων, ε αὔξησις. οἱ ἀττικοὶ δὲ αὔξησιν ἐπ᾽ αὐξήσει ποιοῦντες, ἠβουλόμην, ἀντὶ ἐβουλόμην, καὶ ἠδυνάμην, ἀντὶ ἐδυνάμην, καὶ ἔτι ἤμελλον, ἀντὶ ἔμελλον λέγουσι.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παθητικὸς παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ φα εἰς μαι. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς πρὸ τοῦ α φ ἔχει, ὁ παθητικὸς λήγων ἀεὶ εἰς μαι, πρὸ τοῦ μ λαμβάνει καὶ ἕτερον μ. οἷον γέγραφα, γέγραμμαι. τέτυφα, τέτυμμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει χ, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει γ. οἷον πέπλεχα, πέπλεγμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει κ, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγει, ἀπὸ περισπωμένου θέματος ὢν, ὁ παθητικὸς οὐδὲν προσλαμβάνει, οἷον ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. βοῶ, βεβόηκα, βεβόημαι. Εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγει ὁ παθητικὸς, προσλαμβάνει σ. οἷον τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι. ἔτι ὅτε ὁ εἰς κα παρακείμενος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γίνεται τῆς τρίτης καὶ τετάρτης συζυγίας, ὁμοίως ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει σ. οἷον πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. λακτίζω, λελάκτικα, λελάκτισμαι. Οἱ δὲ τῆς πέμπτης συζυγίας ἀπὸ λῶν εἰς λω καὶ ρω γινόμενοι, πρὸ τοῦ μ φυλάττουσι τὸ ἀμετάβολον. οἷον ψάλλω, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρμαι. Τὰ δὲ εἰς νω ὡς ἐπιτοπλεῖστον τρέπουσι τὸ ν εἰς γ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Quoniam gni ante gamma, uel cappa, uel xi, uel chi, in gamma mutatur: ut fœdo, fœdaui. inquino, inquinaui. Hoc autem conuersum gamma in gni, uertitur communiter in mi in passiuo præterito perfecto: ut fœdaui, fœdatus sum. pollui, pollutus sum. Attici uero mi in sigma uertentes, fœdatus sum & pollutus sum dicunt. Sed sextæ coniugationis præteritorum perfectorum hæc quidẽ assumũt sigma: ut extinguo, extinctus sum. rado, rasus sum. iubeo, iussus sum. pulso, pulsatus sum. hæc uero non: ut regno, regnatus sum. Semper autem passiuum præteritum perfectum ab ijs quæ in o mega factum, eandem penultimam habet actiuo: ut uerberaui, uerberatus sum. feci, factus sum. persuasi, persuasus sum. Præterea quæ facta sunt à disyllabis primæ & secundæ coniugationis barytonorum. hæc enim accipiunt penultimam præsentis, quæ uertitur in o micron in actiuo præterito perfecto, ut dictum est, more attico: ut dico, dixi, dictus sum. furor, furatus sum, furatus sum, & furatus sum inuenitur. Et item præter habentia rho cum complicatione consonantis. horum enim passiua præterita perfecta mutant e psilon in alpha: ut uerto, uerti, uersus sum. nutrio, nutriui, nutritus sum. uerto, uerti, uersus sum. Notatur irrigo, irrigaui, irrigatus sum. & item dedi, datus sum.

De præterito plusquamperfecto.

Præteritum plusquamperfectum, à præterito perfecto, conuersione me in min. Assumit autem e psilon augmentum, ut & actiuum, retinens omnia præteriti perfecti: ut uerberatus sum, uerberatus fueram, scriptus sum, scriptus fueram.

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ γ, ἢ κ, ἢ ξ, ἢ χ, εἰς γ τρέπεται. οἷον μιαίνω, μεμίαγκα. μολύνω, μεμόλυγκα. Τοῦτο δὲ τὸ τραπὲν γ ἀπὸ τοῦ ν, τρέπεται κοινῶς εἰς μ ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον μεμίαγκα, μεμίαμμαι. μεμόλυγκα, μεμόλυμμαι. Οἱ δὲ ἀττικοὶ τὸ μ εἰς σ τρέποντες, μεμίασμαι, καὶ μεμόλυσμαι λέγουσι. Τῶν δὲ τῆς ἕκτης συζυγίας παρακειμένων, οἱ μὲν προσλαμβάνουσι σ. οἷον σβέω, ἔσβεσμαι. ξέω, ἔξεσμαι. κελεύω, κεκέλευσμαι. κρούω, κέκρουσμαι. οἱ δὲ οὔ. οἷον βασιλεύω, βεβασίλευμαι. Ἀεὶ δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀπὸ τῶν εἰς ω γινόμενος, τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. πέπεικα, πέπεισμαι. Πλὴν τῶν γινομένων ἀπὸ δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. οὗτοι γὰρ ἀναλαμβάνουσι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος, ἥτις τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς εἴρηται ἔθει ἀττικῷ. οἷον λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι, καὶ κέκλαμμαι εὕρηται. Καὶ ἔτι πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνου. τούτων γὰρ οἱ παθητικοὶ παρακείμενοι τρέπουσι τὸ ε εἰς α. οἷον στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέθρεφα, τέθραμμαι. τρέπω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Σεσημείωται τὸ βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι. καὶ ἔτι δέδωκα, δέδομαι.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕλικοῦ.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς μην. Προσλαμβάνει δὲ τὸ ε αὔξησιν, ὥσπερ καὶ ὁ ἐνεργητικός, φυλάττων πάντα τὰ τοῦ παρακειμένου. οἷον τέτυμμαι, ἐτετύμμην. γέγραμμαι, ἐγεγράμμην.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De paſsiuo primo indefinito.

Paßiuum primum indefinitum, à paßiuo præterito perfecto, mutatione me in thin, deſinens ſemper in thin. Et *ſiquidem præteritũ perfectũ incipit à uocali, uel diphthongo abuſiua, coincipit ipſi & indefinitũ: ut armatus ſum, armatus ſum. electus ſum, electus ſum.* Si *aũt incipit præteritũ perfectũ à cõſonãte, abijcit indefinitum conſonantẽ geminationis: ut factus ſum, factus fui. uerberatus ſum, uerberatus fui. & inuentam cõſonantẽ ante mi paßiui præteriti perfecti retinet: ut tonſus ſum, tonſus fui. cantatus ſum, cãtatus fui. raſus ſum, raſus fui.* Niſi *fuerit mi uel gãma. cũ enim inuẽtũ ſit mi à phi mutatũ, uertit ipſum in phi: ut uerberaui, uerberatus ſum, uerberatus ſum. ſcripſi, ſcriptus ſum, ſcriptus ſum.* Cũ *uero gamma à chi mutatũ, uertit ipſum in chi: ut dixi, dictus ſum, dictus ſum. ſed inquinatus ſum, et fœdatus ſum, habet gni propter illationẽ thita.* Eãdẽ *penultimã habet aoriſtus cũ paßiuo præterito perfecto: ut uerberatus ſum, uerberatus fui. factus ſum, factus fui.* Præter *inuẽtus ſum, inuentus fui. unde & inuẽtor. et laudatus ſum, fui. et corrũpo, corruptus ſum, fui. et memini, memini aſſumẽs ſigma. et ſaluatus ſum, fui, abijciens ipſum.* Sed *ualui, nõ à roboro, ſed à ualeo. & præter habeo, habebo, habitus ſum, habitus ſum. & à tollo circunflexa: ut deſtructus ſum, deſtructus ſum. ablatus ſum, ablatus ſum. & præter habẽtia rho cũ cõplicatione conſonantiũ, et uertẽtia e pſilon in alpha in paßiuo præterito perfecto: ut uerſus ſum, uerſus ſum, uerſus ſum, uerſus ſum.* Nota *memini, memini, cuius contrarium ſaluatus ſum, ſaluatus ſum.*

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ἀορίστου.

Ὁ παθητικὸς πρῶτος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς θην, λήγων ἀεὶ εἰς θην. καὶ εἰ μὲν ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ἢ διφθόγγου καταχρηστικῆς, συνάρχεται αὐτῷ καὶ ὁ ἀόριστος. οἷον ὥπλισμαι, ὡπλίσθην. ᾕρημαι, ᾑρέθην. Εἰ δὲ ἄρχεται ὁ παρακείμενος ἀπὸ συμφώνου, ἀποβάλλει ὁ ἀόριστος τὸ σύμφωνον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. οἷον πεποίημαι, ἐποιήθην. τέτυμμαι, ἐτύφθην. Καὶ τὸ αἱρεθὲν σύμφωνον πρὸ τοῦ μ, τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου φυλάττει. οἷον κέκαρμαι, ἐκάρθην. ἔψαλμαι, ἐψάλθην. ἔξεσμαι, ἐξέσθην. πλὴν εἰ μὴ εἴη μ ἢ γ. ὅτε γὰρ αἱρεθῇ μ ἀπὸ τοῦ φ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ φ. οἷον τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην. γέγραφα, γέγραμμαι, ἐγράφθην. ὅτε δὲ τὸ γ ἀπὸ τοῦ χ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ χ. οἷον λέλεχα, λέλεγμαι, ἐλέχθην. Τὸ δὲ ἐμολύνθην, καὶ ἐμιάνθην, ἔχει ν διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ θ. τὴν αὐτὴν δὲ παραλήγουσαν ἔχει ὁ ἀόριστος τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον τέτυμμαι, ἐτύφθην. πεποίημαι, ἐποιήθην. Πλὴν τοῦ ᾕρημαι, ᾑρέθην, ὅθεν καὶ αἱρετής. καὶ ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. καὶ ῥῶ, ἔῤῥημαι, ἐῤῥέτην. καὶ τοῦ μέμνημαι, ἐμνήσθην, προσλαμβάνοντος τὸ σ. καὶ σέσωσμαι, ἐσώθην, ἀποβάλλοντος αὐτό. Τὸ δὲ ἐῤῥώσθην, οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥῶ, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ῥώζω. Καὶ πλὴν τοῦ χῶ, χήσω, ἔχηκα, ἔχημαι, ἐχέσθην. Καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων. οἷον καθῄρημαι, καθῃρέθην. ἀφῄρημαι, ἀφῃρέθην. Καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνων, καὶ τρεπόντων τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. οἷον ἔστραμμαι, ἐστρέφθην. τέτραμμαι, ἐτρέφθην. Σημείωσαι τὸ μέμνημαι, ἐμνήσθην. οὗ ἐναντίον τὸ σέσωσμαι, ἐσώθην.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De passiuo secundo indefinito.

Passiuum secundum indefinitum, ab actiuo secundo indefinito, mutatione on in in. unde et illius retinet cõsonantem: ut uerberaui, uerberatus sum.

De medio indefinito primo.

Medium primum indefinitium, ab actiuo primo, additione min: ut uerberaui, uerberaui.

De medio indefinito secundo.

Itẽ mediũ indefinitũ secũdũ, à secũdo, additione mi: ut uerberaui, uerberatus sum. scripsi, scriptus sum.

De medio futuro primo.

Medium futurum primum, ab actiuo, mutatione o magni in o paruum, et additione me: ut uerberabo, uerberabo. scribam, scribam.

De medio futuro secundo.

Medium futurum secundum, ab actiuo secundo futuro, mutatione o magni in u, & additione me: ut uerberabo, uerberabo. cantabo, cantabo. seminabo, seminabo. Item paulo post futurum, à secunda persona passiui præteriti perfecti. ut uerberatus es, uerberabor. Et à uerberatus est indefinito primo, futurum primũ uerberabor, uerberaberis, uerberabitur. Et à uerberatus est indefinito secundo, futurum secundũ uerberabor, uerberaberis, uerberabitur.

De baritonorum con- *iugationibus.*

His sic formatis, dicendũ sane esset et de barytonorũ cõiugationibus. quas sex existẽtes apud antiquos, si quis quatuor faciet, nõ erraret. Harũ prima est ante o mega uita, uel pi, uel phi, uel pt habẽs: ut sacrifico,

linquo,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ο παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου ἀορίστου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ην. ὅθεν καὶ τὸ ἐκείνου φυλάττει σύμφωνον. οἷον ἔτυπον, ἐτύπην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Α.

Ο μέσος πρῶτος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ πρώτου, προσθέσει μην. οἷον ἔτυψα, ἐτυψάμην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ Β.

Ετι ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει μη. οἷον ἔτυπον, ἐτυπόμην. ἔγραφον, ἐγραφόμην.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Α.

Ο μέσος μέλλων πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ προσθέσει μαι. οἷον τύψω, τύψομαι. γράψω, γράψομαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ Β.

Ο μέσος μέλλων δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου μέλλοντος, τροπῇ τοῦ ω εἰς ου, καὶ προσθέσει τοῦ μαι. οἷον τυπῶ, τυποῦμαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι. σπερῶ, σπεροῦμαι. Ετι ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. οἷον τέτυψαι, τετύψομαι. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη ἀορίστου πρώτου, μέλλων πρῶτος τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπη ἀορίστου δευτέρου, μέλλων δεύτερος τυπήσομαι, τυπήσῃ, σεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ. συζυγιῶν.

Τούτων οὕτως ἐσχηματισμένων, ῥητέον ἂν εἴη καὶ περὶ τῶν βαρυτόνων συζυγιῶν, ἃς ἓξ οὔσας κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εἴ τις τέσσαρας ποιήσῃ, οὐκ ἂν ἁμάρτοι. Τούτων ἡ πρώτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ ἔχουσα. οἷον λείβω, λείπω,

linquo, ſcribo, incido. Quorum futurum ante o mega pſi habet: ut ſacrificabo, relinquam, ſcribam, incidam. Præteritum perfectum ante alpha phi: ut ſacrificaui, reliqui, ſcripſi, incidi.

Secunda.

Secũda eſt ante o mega gãma, uel cappa, uel chi, uel cappa taf, uel zita, uel duo ſſ habẽs: ut dico, plico, habeo, pario, ludo, fodio. Quorum futurũ ante o mega xi habet: ut dicã, plicabo, habebo, pariã, ludã, fodiã. Præteritũ perfectũ ante alpha chi habet: ut dixi, plicui, habui, peperi, luſi, fodi. Oportet aũt ſcire, quòd quæcũq; in zo uerborũ faciũt futurũ in xo, ſecũdæ ſint cõiugationis. quæcũq; aũt in ſo, tertiæ. diſcernemus uero ipſa ſic. In zo ſuperbiſyllaba, in ſo futurũ faciũt: ut mutuo, mutuabo. fiſtula cano, fiſtula canã. uado, uadã. leuo, leuabo. ſpero, ſperabo. calcitro, calcitrabo. præparo, rabo. dominor, dominabor. cõgruo, cõgruam. rapio, rapiam. Præter ploro, plorabo. firmo, firmabo. lamẽtor, lamentabor. ſuſpiro, ſuſpirabo. ululo, ululabo. populor, populabor. tero, terã. Sed diſyllaba aliquãdo quidẽ in xo futurũ faciũt: ut ludo, ludã, & ludã attice. clamo, clamabo. iugulo, iugulabo. Aliquãdo aũt in ſo: ut ædifico, ædificabo. dico, dicã. incido ſecuri, incidã. ſedere facio, faciam. Etiam in duo ſigma, quæ attice per duo taf ſcribuntur, in xi futurũ faciunt. ut fodio, et fodio, fodiam. pungo, & pũgo, pungã. Præter notata, in unum ſigma futurũ facientia, quæ tertiæ ſint coniugationis: ut fingo, & fingo, fingã. unde finxi, indefinitũ primũ. remigo, remigabo. flagris cædo, cædam. fortifico, fortificabo. ſpargo, ſpargam. uideo, uidebo. uideo, uidebo.

Tertia.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

λείπω, γράφω, κόπτω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω, ψ ἔχει. οἷον λείψω, λείψω, γράψω, κόψω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α, φ. οἷον λέλειφα, λέλειφα, γέγραφα, κέκοφα.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Δευτέρα ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ ἔχουσα. οἷον λέγω, πλέκω, ἔχω, τίκτω, παίζω, ὀρύσσω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω ξ ἔχει. οἷον λέξω, πλέξω, ἕξω, τέξω, παίξω, ὀρύξω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α τὸ χ ἔχει. οἷον λέλεχα, πέπλεχα, εἶχα, τέτεχα, πέπαιχα, ὤρυχα. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ὅσα τῶν εἰς ζω ῥημάτων ποιοῦσι τὸν μέλλοντα εἰς ξω, τῆς δευτέρας ἔσωσαν συζυγίας. ὅσα δὲ εἰς σω, τῆς τρίτης. διακρινοῦμεν δὲ αὐτὰ οὕτω. Τὰ εἰς ζω ὑπερδισύλλαβα, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον δανείζω, δανείσω. συρίζω, συρίσω. βαδίζω, βαδίσω. κουφίζω, κουφίσω. ἐλπίζω, ἐλπίσω. λακτίζω, λακτίσω. ἑτοιμάζω, ἑτοιμάσω. δεσπόζω, δεσπόσω. ἁρμόζω, ἁρμόσω. ἁρπάζω, ἁρπάσω. Χωρὶς τοῦ οἰμώζω, οἰμώξω. στηρίζω, στηρίξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. ἀλαπάζω, ἀλαπάξω. θρυλλίζω, θρυλλίξω. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ποτὲ μὲν εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. ποτὲ δὲ εἰς σω. οἷον κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω. πρίζω, πρίσω. ἵζω, ἵσω. ἔτι τὰ εἰς δύο σσ, ἅπερ ἀττικῶς διὰ δύο ττ γράφονται, εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. νύσσω, καὶ νύττω, νύξω. Πλὴν τῶν σεσημειωμένων εἰς ἓν σ τὸν μέλλοντα ποιούντων, ἃ τῆς τρίτης ἔσωσαν συζυγίας. οἷον πλάσσω, καὶ πλάττω, πλάσω. ὅθεν ἔπλασα ἀόριστος πρῶτος. ἐρέσσω, ἐρέσω. ἱμάσσω, ἱμάσω. ἰνάσσω, ἰνάσω. πάσσω, πάσω. λάσσω, λάσω. λίσσω, λίσω.

ΤΡΙΤΗ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Tertia.

Tertia est ante o magnũ delta,uel thita,uel duo tt, uel zita,uel duo ss,uel o mega purũ habens:ut cãto,impleo,perficio,dico, fingo, audio.quorum futurũ ante o mega sigma habet:ut cantabo,implebo, perficiã, dicã, fingã, audiã. Præteritum perfectum ante alpha cappa habet:ut cecini,impleui,perfeci, dixi,finxi, audiui. Et circunflexa,et item in mi, in ca præteritum perfectum faciunt. Nota autem, quòd à perficio factum est perficio, deinde perficio attice. & ab haurio, haurio, & haurio.unde & in so talia futurum faciunt.

Quarta.

Quarta est ante o mega quatuor immutabiles,lambda, mi,gni,rho habẽs:ut canto,tribuo, iudico, semino. Quorũ futurum circunflexũ ante o mega ipsam immutabilẽ retinens,corripit penultimã immutabilẽ,uel iota diphthongi abijciens:ut canã,tribuã,iudicabo,seminabo. Præteritũ perfectũ ante alpha cappa habet, & ante cappa immutabilẽ:ut cecini,seminaui. Nota aũt tribui assumens ita.tribui enim debebat esse, sed propter dissonãtiã additũ est ita. Sic et incido,incidã,incidi.ædifico,ædificabo, ædificaui.fremo, fremã, fremui. Itẽ notantur in no dissyllaba nõ retinentia immutabilem:ut iudico,iudicabo,iudicaui.lauo, lauabo,laui. In polluo autem,polluam,pollui:inquino, inquinabo, inquinaui,uertitur gni in gamma,sequente cappa.

De Circunflexis.

His sic dictis, etiam de circunflexis dicamus.quibus tribus existentibus, prima per eo prolata, in penultima futuri ita uel e psilon habet. Cun enim

præsens

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω δ, ἢ θ, ἢ δύο ττ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ, ἢ ω καθαρὸν ἔχουσα. οἷον ᾄδω, πλήθω, ἀνύττω, φράζω, πλάσσω, ἀκούω. ὧν ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω τὸ σ ἔχει. οἷον ᾄσω, πλάσω, ἀνύσω, φράσω, πλάσω, ἀκούσω. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α κ ἔχει. οἷον ἦκα, πέπληκα, ἤνυκα, πέφρακα, πέπλακα, ἤκουκα. Καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ ἔτι τὰ εἰς μι, εἰς κα τὸν παρακείμενον ποιοῦσι. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνύω ἐγένετο ἀνύτω, ἔπειτα ἀνύττω ἀττικῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρύω, ἀρύτω, καὶ ἀρύττω. ὅθεν καὶ εἰς σω τὰ τοιαῦτα τὸν μέλλοντα ποιοῦσι.

ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τετάρτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα λ, μ, ν, ρ ἔχουσα. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. ὧν ὁ μέλλων περισπώμενος πρὸ τοῦ ω αὐτὸ τὸ ἀμετάβολον φυλάττων, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἀμετάβολον, ἢ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλων. οἷον ψαλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ α τὸ κ ἔχει, καὶ πρὸ τοῦ κ τὸ ἀμετάβολον. οἷον ἔψαλκα, ἔσπαρκα. Σημειῶσαι δὲ τὸ νενέμηκα προσλαμβάνον η. νένεμκα γὰρ ὤφειλεν εἶναι. ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον προσετέθη η. Οὕτω καὶ τέμω, τεμῶ, τετέμηκα. δέμω, δεμῶ, δεδέμηκα. βρέμω, βρεμῶ, βεβρέμηκα. Ἔτι σεσημείωνται τὰ εἰς νω δισύλλαβα, μὴ φυλάττοντα τὸ ἀμετάβολον. οἷον κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. πλυνῶ, πλυνῶ, πέπλυκα. ἐν δὲ τῷ μιαίνω, μιανῶ, μεμίαγκα. καὶ μολύνω, μολυνῶ, μεμόλυγκα, τρέπεται τὸ ν εἰς γ, ἑπομένου κ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, καὶ περὶ τῶν περισπωμένων λέγωμεν. ὧν τριῶν οὐσῶν, ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ η, ἢ τὸ ε ἔχει, ὅτε μὲν ὁ

ἐνεστὼς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

præſens longa penultimat, tunc & futurum ita penultimat: ut facio, faciã. inuẽio, inueniã. habito, habitabo. ſeruo, ſeruabo. certo, certabo. Excipitur dominor, dominabor. uitupero, uituperabo. uerecũdor, uerecundabor. laudo, laudabo. unde et laudo, laudabo. Apud aũt antiquos, laudabo, & laudabo. unde et Homerus uerbũ laudãtes Vlyſſis diuini. Cũ uero præſens breui penultimat, tũc futurũ aliquãdo quidẽ ita habet: ut amo amabo. intelligo, intelligã. aliquãdo aũt e: ut perficio, perficiã. uoco, uocabo. perdo, perdã. Aliqua aũt utrũq; habẽt: ut geſto, geſtabo, & geſtabo. laboro, laborabo, & laborabo. ſapio, ſapiã, et ſapiã. Sed penultimã futuri retinet præteritũ perfectũ, & pluſquãperfectum, et indefinitum primũ in omni coniugatione circunflexa.

Secunda.

Secũda per ao prolata, aliquando alpha, aliquando aũt ita in penultima futuri habet, ſic. In o mega purũ, præcedẽte e pſilon uel iota, per aſo futurũ faciũt: ut dimitto, dimittã. ſpecto, ſpectabo. cõtriſto, cõtriſtabo. rubeſco, rubeſcã. percutio aũt, percutiã, ionicum. Etiã penultimãtia o micrõ: ut audio, audiã. Excipitur clamo, clamabo. lugeo, lugebo. tero, terã, & terã. Etiã in rho ſupra unã ſyllabã, nõ præcedẽte conſonãte: ut trãſeo, trãſibo. ſubigo, ſubigã. ſeneſco, ſeneſcam. rado aũt, radis. Itẽ in lo ſupra unã ſyllabã, e pſilon penultimãtia: ut rideo, ridebo. impello, impellã. Itẽ quæ in rho & lo monoſyllaba, nõ faciẽtia deriuatiua in mi: ut facio, faciã. incido, incidã. rũpo, rumpã. frãgo, frangã. Sed penultimantia y, per iſo futurũ faciũt: ut promitto, promittam. ſeditione agito, agitabo. populor, populabor.

Etiam

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἐνεστὼς μακρᾷ παραλήγει, τότε καὶ ὁ μέλλων τῷ η παραλήγει. οἷον ποιῶ, ποιήσω. ἀρῶ, ἀρήσω. οἰκῶ, οἰκήσω. τηρῶ, τηρήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Εξαιρεῖται τὸ ἀρκῶ, ἀρκέσω. νεικῶ, νεικέσω. αἰδῶ, αἰδέσω. αἰνῶ, αἰνέσω. ὅθεν καὶ ἐπαινῶ, ἐπαινέσω. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, αἰνήσω, καὶ ἐπαινήσω. ὅθεν καὶ Ομηρος, μῦθον ἐπαινήσαντες Οδυσσῆος θείοιο. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς βραχείᾳ παραλήγει, τότε ὁ μέλλων ποτὲ μὲν τὸ η ἔχει. οἷον φιλῶ, φιλήσω, νοῶ, νοήσω. ποτὲ δὲ τὸ ε. οἷον τελῶ, τελέσω. καλῶ, καλέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. ἔνιοι δὲ ἀμφότερον ἔχουσιν. οἷον φορῶ, φορήσω, καὶ φορέσω. πονῶ, πονήσω, καὶ πονέσω. φρονῶ, φρονήσω, καὶ φρονέσω. Τὴν δὲ παραλήγουσαν τοῦ μέλλοντος φυλάττει ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος πρῶτος, ἐν πάσῃ συζυγίᾳ περισπωμένῃ.

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Η δευτέρα διὰ τοῦ αω προφερομένη, ποτὲ μὲν τὸ α, ποτὲ δὲ τὸ η ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος ἔχει, οὕτω. Τὰ εἰς ω καθαρὸν προηγουμένης ε, ἢ ι, διὰ τοῦ ασω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. ἐρυθριῶ, ἐρυθριάσω. ἀλλοιῶ δὲ, ἀλλοιήσω, ἰωνικόν. ἔτι τὰ παραληγόμενα τῷ ο. οἷον ἀκροῶ, ἀκροάσω. Εξαιρεῖται τὸ βοῶ, βοήσω. γοῶ, γοήσω. ἀλοῶ, ἀλοήσω, καὶ ἀλοάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω ὑπερμονοσύλλαβα, μὴ προηγουμένου συμφώνου. οἷον περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γηρῶ, γηράσω. ξυρῶ δὲ, ξυρεῖς. ἔτι τὰ εἰς λω ὑπερμονοσύλλαβα, τῷ ε παραληγόμενα. οἷον γελῶ, γελάσω. ἐλῶ, ἐλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω μονοσύλλαβα, μὴ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι. οἷον δρῶ, δράσω. κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. θλῶ, θλάσω. Τὰ δὲ παραληγόμενα τῷ υ, διὰ τοῦ ησω τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ἐγγυῶ, ἐγγυήσω. λυῶ, λυήσω. δυῶ, δυήσω.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Etiam in lo sola, uel cum consonante, per comprehensionem, siue per diuisionem: ut prædor, prædabor. crapulor, crapulabor. irasci facio, irasci faciã. irascor, irascar. exerceo, exercebo. clamo, clamabo. podagras patior, podagras patiar. Excipitur deprimo, deprimã. propitius sum, propitius ero. Item in rho & lo, deriuatiua in mi faciẽtia: ut uaticinor, uaticinor, uaticinabor emo, emo, emã. impleo, impleo, implebo. tolero, tolero, tolerabo. Item in aliam consonantẽ desinentia: ut purgo, purgabo. scabo, scabã. uiuo, uiuam. uinco, uincam. guberno, gubernabo. honoro, honorabo. pubesco, pubescã. delicior, deliciabor. uindemio, uindemiabo. sitio, sitiam. taceo, tacebo. taceo, tacebo. sequor, sequar, quod sequor. euello autem, euellam, euello.

Tertia.

Tertia est per oo prolata, in penultima futuri o magnũ uel o paruũ habet. Quæcunq; igitur uerba habẽt præexistens uerberale, o magno penultimãt in futuro: ut aurũ, inauro, inaurabo. argentũ, argẽto, argentabo. gypsus, gypso, gypsabo. manus, mãcipo, mãcipabo. ignis, igne examino, igne examinabo. corona, corono, coronabo. rectus, dirigo, dirigã. prauus, torqueo, torquebo. malus, uexo, uexabo. humilis, humilio, humiliabo. Quæcũq; uero nõ habẽt, penultimãt o micrõ: ut iuro iurabo. aro, arabo. uitupero, uituperabo. His sic dictis. quatuor sunt & eæ quæ in mi. quarũ prima ita habet in penultima actiui præsentis, & futuri, & indefiniti: ut pono, ponã, posui. sed posui & posuerã, per ei ota diphthongũ scribitur, more Bœotorum. Et secũda aũt ita habet: ut sto, stabo, steti. steti aũt præteritũ perfectum,

ἔτι τὰ εἰς λω μόνα, ἢ μετὰ συμφώνου, κατὰ σύλληψιν, εἴτε κατὰ διάστασιν. οἷον συλῶ, συλήσω. κραιπαλῶ, κραιπαλήσω. χολῶ, χολήσω. μελαγχολῶ, μελαγχολήσω. ἀσχολῶ, ἀσχολήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. Ἐξαιρεῖται τὸ χαλῶ, χαλάσω. ἱλῶ, ἱλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω, παράγωγα εἰς μι ποιοῦντα. οἷον χρῶ, χρῆμι, χρήσω. πρῶ, πρῆμι, πρήσω. πλῶ, πίμπλημι, πλήσω. τλῶ, τλῆμι, τλήσω. ἔτι τὰ εἰς ἄλλο σύμφωνον λήγοντα. οἷον σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. τιμῶ, τιμήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυφῶ, τρυφήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. διψῶ, διψήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σιωπήσω. σπῶ, σπήσω, τὸ ἀκολουθῶ. σπῶ δὲ, σπάσω, τὸ ἀνασπῶ.

ΤΡΙΤΗ.

Τρίτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος τὸ ω μέγα ἢ ο μικρὸν ἔχει. ὅσα μὲν οὖν τῶν ῥημάτων ἔχουσιν προεπικείμενον ῥηματικὸν, τῷ ω μεγάλῳ παραλήγουσιν ἐν τῷ μέλλοντι. οἷον χρυσὸς, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύψος, γυψῶ, γυψώσω. χεῖρ, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθὸς, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλὸς, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακὸς, κακῶ, κακώσω. ταπεινὸς, ταπεινῶ, ταπεινώσω. ὅσα δὲ οὐκ ἔχουσι, παραλήγουσι τῷ ο μικρῷ. οἷον ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνῶ, ὀνόσω. Τούτων οὕτως εἰρημένων, τέσσαρές εἰσι καὶ αἱ τῶν εἰς μι. ὧν ἡ πρώτη τὸ η ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος, καὶ μέλλοντος, καὶ ἀορίστου. οἷον τίθημι, θήσω, ἔθηκα. Τὸ δὲ τέθεικα, ἐτεθείκειν, διὰ ει διφθόγγου γράφεται, ἔθει βοιωτικῷ. Καὶ ἡ δευτέρα δὲ τὸ η ἔχει. οἷον ἵστημι, στήσω, ἔστησα. ἕστακα δὲ ὁ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

fectum, & non steti, ad differentiã extiti ab existo facti. & amplius præteritũ plusquamperfectũ steterã. Tertia autẽ, o magnũ: ut do, dabo, dedi, dederam, dedi. Quarta uero y psilon: ut coniungo. Nota autẽ in his duo: Vnũ quidẽ, quia in futuro prima syllaba præsentis aufertur: ut pono, ponam. sto, stabo. do, dabo. Alterum uero, quoniam in passiuis corripitur penultima: ut pono, ponor. sto, sto. do, tribuor. iũgo, iũgor. Sed de his, ut possibile fuit nobis, breuiter & utiliter introducẽdis dictum est. Sed in de uerbo tertio libro latissime dicetur.

De uerbis usque ad præteritum imperfectum declinatis.

Per ano uerba barytona, usq; ad præteritũ imperfectum declinãtur: ut accipio, accipiebã. disco, discebã. lateo, latebã. Item per atho, & etho, & ytho: ut ulciscor, ulciscebar. ardeo, ardebã. minuo, minuebã. Insuper in uo, habẽtia ante uita consonantẽ, uel e: ut circũuerto, tebã. colo, colebã. Itẽ in sco, ut placeo, placebã. uendo, uendebã. Præter morior, moriar. & fugio, fugiã. Sed docebo, non à doceo, sed à doceo. Itẽ per ino supra duas syllabas: ut interrogo, interrogabã. splendeo, splẽdebã. Itẽ per io deriuatiua à præsenti uel futuro: ut ab inuenio, cõsequor, cõsequebar. perficio, perficiã, perficiebã, à comedebã, comedo, comedebã. bellabo, bello. uidebo, uideo. Itẽ per yo supra duas syllabas, faciẽtia in mi deriuatiua, & etiam ab ipsis deducta: ut conglutino, cõglutino. iuro, iuro. perdo, perdo. Itẽ omnia quintæ coniugationis secundũ ueteres primã syllabam geminatã habentia: ut luceo, lucebam. murmuro,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

παρακείμενος, καὶ οὐχ ἕστηκα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα ἀπὸ τοῦ ἑστήκω γινομένου. καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἑστάκειν. ἡ δὲ τρίτη τὸ ω. οἷον δίδωμι, δώσω, δέδωκα, ἐδεδώκειν, ἔδωκα. ἡ δὲ τετάρτη τὸ υ. οἷον ζεύγνυμι. Σημειώσῃ δὲ ἐν τούτοις δύο. ἓν μὲν, ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἀφαιρεῖται. οἷον τίθημι, θήσω. ἵστημι, στήσω. δίδωμι, δώσω. ἕτερον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς παθητικοῖς συστέλλεται ἡ παραλήγουσα. οἷον τίθημι, τίθεμαι. ἵστημι, ἵσταμαι. δίδωμι, δίδομαι. ζεύγνυμι, ζεύγνυμαι. ἀλλὰ περὶ τούτων, ὡς οἷόν τε ἦν ἡμῖν, συντόμως καὶ ὠφελίμως τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἴρηται. ἐν δὲ τῷ περὶ ῥήματος γ´ βιβλίῳ, διεξοδικώτατα ῥηθήσεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕ-χρι παρατατικοῦ κλινομένων.

Τὰ διὰ τοῦ ανω ῥήματα βαρύτονα, μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνονται. οἷον λαμβάνω, ἐλάμβανον. μανθάνω, ἐμάνθανον. λανθάνω, ἐλάνθανον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ αθω, καὶ εθω, καὶ υθω. οἷον ἀμυνάθω, ἠμυνάθον. φλεγέθω, ἐφλέγεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. ἔθι τὰ εἰς βω, ἔχοντα πρὸ τοῦ β σύμφωνον, ἢ ε. οἷον ῥέμβω, ἐρέμβον. σέβω, ἔσεβον. ἔτι τὰ εἰς σκω. οἷον ἀρέσκω, ἤρεσκον. πιπράσκω, ἐπίπρασκον. χωρὶς τοῦ θνήσκω, θνήξω, καὶ ἀλύσκω, ἀλύξω. Τὸ δὲ διδάξω, οὐκ ἀπὸ τοῦ διδάσκω, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ διδάχω. ἔτι τὰ διὰ τοῦ εινω ὑπερδισύλλαβα, οἷον ἐρεείνω, ἠρέεινον. φαείνω, ἐφάεινον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ειω παράγωγα, ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ μέλλοντος. οἷον ἀπὸ τοῦ κίχω, κιχείω, ἐκίχειον. τελῶ, τελείω, ἐτέλειον. ἀπὸ τοῦ βρώσω, βρωσείω, ἐβρώσειον. ἔτι τὰ διὰ τοῦ υω ὑπερδισύλλαβα, ποιοῦντα εἰς μι παράγωγα, καὶ ἔτι τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν παραγόμενα. οἷον πηγνύω, πήγνυμι. ὀμνύω, ὄμνυμι. ὀλλύω, ὄλλυμι. καὶ τὰ τῆς πέμπτης συζυγίας, κατὰ παλαιοὺς τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιαζομένην ἔχοντα. οἷον μορμύρω, ἐμόρ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

murmurabam. Item *ante o mega duas conſonantes habentia per cõnexionem, quarum ſecunda immutabilis eſſet : ut curo, debeo, ſurgo, mordeo.* Etiam *in o mega purum, ų diphthongo penultimantia: ut coeo, uio.* Item *in do, ante delta gni habentia : ut uoluo, ſacrifico.*

De pronominibus.

Pronomen *eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta.* Huius *autem aliquod primitiuum, aliquod poſſeßiuum, aliquod demõſtratiuum, aliquod relatiuum, aliquod compoſitum.* Accidunt *autem ipſi quatuor : genus, numerus, caſus, perſona.*

De primitiuis primæ *perſonæ.*

Ego, *mei, mihi, me. nos, noſtrum. nos, noſtrum, nobis, nos.* Secundæ *perſonæ :* Tu, *tui, tibi, te. uos, ueſtrum. uos, ueſtrum, uobis, uos.* Tertiæ *perſonæ,* ὅς, *ſui, ſibi, ſe. ſui, ſe.* σφεῖς, *ſui, ſibi, ſe.*

De poſſeſsiuis.

Poſſeßiua *aũt à primitiuis deriuata, octo :* Meus, *tuus, ſuus, noſter, ueſter, noſter, ueſter, ſuus. quæ trigenerice declinãtur: meus, mea, meũ. tuus, tua, tuũ. et maſculina quidem & neutra, ſecundũ quartã declinãtur declinationem, ſed feminina ſecundum ſecundam.*

De demonſtratiuis.

Demonſtratiua *autem duo: hic, ille. trigenerice & ipſa declinata, ſic :* Hic, *huius, huic, hunc, ò tu. hi, horum, ò uos. hi, horũ, his, hos, ò uos.* Hæc, *huius, huic, hanc, ò tu. hæ, harum, ò uos. hæ, harũ, his, has, ò uos.* Hoc, *huius, huic, hoc, ò tu. hæc, horũ, ò uos. hæc, horum, his, hæc, ò uos.* Ille, *illius. illa, illius. illud, illius.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἐμόρμυρον. ἔτι τὰ πρὸ τοῦ ω δύο σύμφωνα ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν, ὧν τὸ δεύτερον ἀμετάβολον εἴη. οἷον μέμβλω, ὄφλω, ἔγρω, δάκνω. ἔτι τὰ εἰς ω καθαρὸν τῇ ι διφθόγγῳ παραληγόμενα. οἷον ὀπυίω, ἀγυίω. ἔτι τὰ εἰς δω, πρὸ τοῦ δ, ν, ἔχοντα. οἷον κυλίνδω, ἀπένδω.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Ἀντωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. Ταύτης δὲ ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δεικτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. Παρέπονται δὲ αὐτῇ τέσσαρα. γένος, ἀριθμὸς, πτῶσις, πρόσωπον.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ προσώπου.

Ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμέ. νῶ, νῷν. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. Τοῦ δευτέρου προσώπου. Σὺ, σοῦ, σοὶ, σέ. σφῶ, σφῷν. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. Τοῦ τρίτου προσώπου. Ὃς, οὗ, οἷ, ἕ. σφὲ, σφῷν. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΩΝ.

Κτητικαὶ δὲ ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων παραγόμεναι ὀκτώ. Ἐμὸς, σὸς, ἑὸς, νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. αἳ τριγενῶς κλίνονται. Ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμόν. Σὸς, σὴ, σόν. Καὶ αἱ μὲν ἀρσενικαὶ καὶ οὐδέτεραι, κατὰ τὴν τετάρτην κλίνονται κλίσιν. αἱ δὲ θηλυκαὶ κατὰ τὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

Δεικτικαὶ δὲ δύο. οὗτος, ἐκεῖνος. τριγενῶς καὶ αὗται κλινόμεναι οὕτως. Οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. Αὕτη ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα. Ἐκεῖνος, ἐκείνου. ἐκείνη, ἐκείνης. ἐκεῖνο, ἐκείνου.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De relatiuo.

Relatiuum autem unum trigenerice dictum, sic: Ipse, ipsius, ipsi, ipsum. ipsi, ipsorum. ipsi, ipsorum, ipsis, ipsos. Ipsa, ipsius, ipsi, ipsam. ipsæ, ipsarum. ipsæ, ipsarum, ipsis, ipsas. Ipsum, ipsius, ipsi, ipsum. ipsa, ipsorũ. ipsa, ipsorũ, ipsis, ipsa. Proprium aũt huius, triũ personarũ significatio. ipse enim, pro ego, tu, ille.

De compositis.

Composita autem tria, nominatiuos non habentia.

Primæ personæ.

Meiÿpsius, mihiÿpsi, meipsum. meiÿpsius, mihiÿpsi, meipsam. meiÿpsius, mihiÿpsi, meipsum.

Secundæ personæ.

Tuiÿpsius, tibiÿpsi, teipsum. tuiÿpsius, tibiÿpsi, teipsam. tuiÿpsius, tibiÿpsi, teipsum. Et quidem primæ & secundæ personæ usq; huc solum flectuntur. sed tertiæ et pluraliter, coniunctimq; simul, & diuisim sic.

Tertiæ.

Suiÿpsius, sibiÿpsi, seipsum. suiÿpsius, sibiÿpsi, seipsam. suiÿpsius, sibiÿpsi, seipsum. suiÿpsorum, & suiÿpsorum. sibiÿpsis, & sibiÿpsis. seipsos, & seipsos.

De præpositionibus.

Præpositio est pars orationis indeclinabilis, præposita omnibus orationis partibus, & in compositione, & cõstructione. Præpositionibus octo et decem existentibus, sex sunt monosyllabæ: in, in, ex, cũ, ad, præ. duodecim autem dissyllabæ: per, secundum, per, cum, apud, contra, in, circum, circũ, ab, sub, super. Sed de harum constructione, in fine compendii dicemus.

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Ἀναφορικὴ δὲ μία τριγενῶς λεγομένη, ὧδε. Αὐτὸς, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτὼ, αὐτοῖν. αὐτοὶ, αὐτῶν, αὐτοῖς, αὐτούς. Αὐτὴ, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτὰ, αὐταῖν. αὐταὶ, αὐτῶν, αὐταῖς, αὐτάς. Αὐτὸ, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. αὐτὼ, αὐτοῖν. αὐτὰ, αὐτῶν. αὐτοῖς, αὐτά. Ἴδιον δὲ ταύτης, ἡ τριπρόσωπος σημασία. αὐτὸς γὰρ, ἀντὶ ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Σύνθετοι δὲ τρεῖς, ὀνομαστικὰς οὐκ ἔχουσαι.

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

Σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό. Καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, μέχρι τούτου μόνον κλίνονται. αἱ δὲ τοῦ τρίτου, καὶ πληθυντικῶς, συνθέτως τε ἅμα, καὶ διῃρημένως ὧδε.

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον. προτιθέμενον πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν, καὶ ἐν τῇ συνθέσει, καὶ συντάξει. Τῶν δὴ προθέσεων ὀκτωκαίδεκα οὐσῶν, ἓξ εἰσὶ μονοσύλλαβοι. ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρό. δυοκαίδεκα δὲ δισύλλαβοι. ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς τούτων συντάξεως, ἐν τῷ τέλει τῆς ἐπιτομῆς ἐροῦμεν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De aduerbio.

Aduerbium est pars orationis indeclinabilis, iuxta uerbum dicta, uel post dicta. Huius autem *aliqua uocantur tēporis: ut nunc, tunc, rursus, tunc, quamdiu, usq;, quādo, deinde, postea, hodie, cras, heri, quod et heri dicitur, iam, diu semper.* Aliqua *aūt loci: ut supra, infra, extra, intra, intus, prope, lōge, corā, humi, ibi, unde, ulterius, lōge.* Aliqua *aūt qualitatis: ut bene, pulchre, iucunde, sapiēter, canine, racematim, gregatim.* Harū *aūt quæcūq; fiunt à genitiuo plurali, et medietatis appellātur: ut sapiēter, à sapientibus. bene, à bonis.* Aliqua *aūt quantitatis: ut semel, bis, ter, quater, sæpe, raro.* Aliqua *aūt congregationis: ut simul, una, collectum, cōfertim.* Aliqua *aūt exhortationis: ut eia, age, age, agite.* Aliqua *aūt diuisionis: ut sine, absq; diuisim.* Aliqua *aūt exceptionis: ut præter.* Aliqua *autē ordinis: ut deinceps, deinceps.* Aliqua *similitudinis: ut sicut, sicut, sicut, sicut.* Aliqua *separationis: ut itaq;.* Aliqua *cōparationis: ut magis, minus.* Aliqua *expositiua: ut uidelicet, uidelicet, uidelicet.* Aliqua *quātitatis infinitæ, et qualitatis: ut aliquomodo, quomodocunq; aliquomodo, utcūq;, utūcq;.* Aliqua *sublationis: ut raro, minime, uix.* Aliqua *electionis: ut quin immo.* Aliqua *deprecatiua: ut hercules, apollo.* Aliqua *gētilia, ut græce, romane, hebraice, syriace, phrygie, armeniace.* Aliqua *difficultatis: ut uix, uix.* Aliqua *autē dubitationis: ut forsan.* Aliqua *organica: ut mordicus, calcibus.* Aliqua *depositiua & præconstitutiua, ut esto.* Aliqua *intētionis: ut ualde, nimis, ualde, maxime, uehemēter.* Aliqua *remißionis: ut paulatim, sensim.* Aliqua *cōfirmationis:*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ τοῦ ῥήματος
λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον. Τούτου δὲ τὰ μὲν κα-
λοῦνται χρόνου. οἷον νῦν, τότε, αὖθις, τόφρα, τέως, ἕως,
πηνίκα, ἔπειτα, μετέπειτα, σήμερον, αὔριον, χθὲς, ὃ καὶ
ἐχθὲς λέγεται, ἤδη, πάλαι, ἀεί. Τὰ δὲ τόπου. οἷον, ἄνω,
κάτω, ἔξω, ἔσω, ἔνδον, ἐγγὺς, πόῤῥω, ἐναντίον, χαμαὶ,
ἔνθα, ὅθεν, ἐπέκεινα, μακράν. Τὰ δὲ ποιότητος. οἷον εὖ,
καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, κυνηδὸν, βοτρυδὸν, ἀγεληδόν. Τού-
των δὲ ὅσα γίνονται ἀπὸ τῆς γενικῆς πληθυντικῆς, καὶ με-
σότητος προσαγορεύονται. οἷον σοφῶς, ἀπὸ τῶν σοφῶν. κα-
λῶς, ἀπὸ τῶν καλῶν. Τὰ δὲ ποσότητος. οἷον ἅπαξ, δὶς,
τρὶς, τετράκις, πολλάκις, ὀλιγάκις. Τὰ δὲ ἀθροίσεως. οἷον
ἅμα, ὁμοῦ. συλλήβδην, ἀθρόως. Τὰ δὲ παρακελεύσεως.
οἷον εἶα, ἄγε, φέρε, δεῦτε. Τὰ δὲ διαιρέσεως. οἷον ἄνευ, χω-
ρὶς, διχῆ. Τὰ δὲ ἐξαιρέσεως. οἷον πλήν. Τὰ δὲ τάξεως.
οἷον ἑξῆς, ἐφεξῆς. Τὰ δὲ ὁμοιώσεως. οἷον ὡς, ὥσπερ, καθὰ,
καθάπερ. Τὰ δὲ ἀποστάσεως. οἷον ὥστε. Τὰ δὲ συγκρί-
σεως. οἷον μᾶλλον, ἧττον. Τὰ δὲ ἐξηγηματικά. οἷον δηλο-
νότι, δηλαδὴ, ἤγουν, οἷον. Τὰ δὲ ποσότητος ἀορίστου, καὶ
ποιότητος. οἷον ἀμηγέπως, ὁπωσοῦν, ἀμηγέπη, ὁπωσδήπο-
τε, ὁπωσδηποτοῦν. Τὰ δὲ ὑφαιρέσεως. οἷον σπανίως, ἐλά-
χιστα, μόγις. Τὰ δὲ ἐκλογῆς. οἷον μενοῦν γε. Τὰ δὲ ἀπο-
τρεπτικά. οἷον ἥρακλεις, ἄπολλον. Τὰ δὲ ἐθνικά. οἷον ἑλ-
ληνιστὶ, ῥωμαϊστὶ, ἑβραϊστὶ, συριστὶ, φρυγιστὶ, ἀρμενιστί.
Τὰ δὲ βιασμοῦ. οἷον μόλις, μόγις. Τὰ δὲ διστάσεως.
οἷον σχεδόν. Τὰ δὲ ὀργανικά. οἷον ὀδὰξ, λάξ. Τὰ δὲ
ἀποθετικὰ, καὶ προκαταστακτικά. οἷον εἶεν. Τὰ δὲ ἐπι-
τάσεως. οἷον λίαν, ἄγαν, πάνυ, μάλιστα, σφόδρα. Τὰ
δὲ ἀνέσεως. οἷον ἠρέμα, ἡσυχῆ. Τὰ δὲ βεβαιώσεως.
οἷον

ut uidelicet, certe, sane, quidē, profecto. Aliqua affirmationis: ut næ. Aliqua aūt adiurationis, ut per, per. Aliqua abiurationis, ut per. Aliqua negationis: ut nō, nequaquā, minime. Aliqua aūt prohibitiōis: ut ne, neutiquā. Aliqua aūt euētus, ut forsitan, forte, fortuitu. Aliqua interrogationis: ut unde, ubi, quādo, quomodo. Aliqua demōstrationis: ut en, ecce. Aliqua uocationis, ut ò. Aliqua declarationis, ut ueluti. Aliqua positionis: ut legendū, nauigandū, scribendū, sciendū. Aliqua doloris, ut ò, heu, heu, heu. Aliqua admiratiōis, ut papæ, papæ. Aliqua terroris, ut a. Aliqua furoris: ut euæ, euan. Accidit ei species, & figura, hæc quidē primitiua, uelut nūc: hæc deriuatiua, ut nunc. & hæc quidem simplex, uelut diu: sed composita, ut iamdiu.

De coniunctio- nibus.

Cōiūctio est pars orationis indeclinabilis, cōiungēs alias partes orationis in sentētiā cū ordine. Huius aūt aliæ quidē copulatiuæ: ut quidē, aūt, et, sed, at. Aliæ āt disiūctiuæ, ut, quā idest. aliquæ aūt cōtinuatiuæ ut si, siquidē, quidē. Aliæ aūt subcontinuatiuæ: ut quoniā, quoniā, quoniā, quoniā. Aliæ aūt causales: ut, ut, ut, ut, propter, quoniā, enim, quoniā. Aliæ aūt dubitatiuæ: ut forsan, postea, an, nunquid. Alie aūt collectiuæ: ut igitur, sed, uerum, igitur, ergo, itaq;. Aliæ aūt cōpletiuæ: ueluti quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidem, quidē, quidem, quidem. Aliæ autem potētiales, ut, ut quā. Aliæ aūt discretiuæ, siue collectiue, ut utiquā. Alie aūt diminutiuæ, ut certe, saltē. Aliæ aduersatiuæ, ut tamen, quāuis, quanquā, tamen.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

οἷον δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, ὄντως, ἦ. Τὰ δὲ καταφάσεως οἷον ναί. Τὰ δὲ κατομώσεως. οἷον νὴ, μά. Τὰ δὲ ἀπομώσεως. οἷον μά. Τὰ δὲ ἀρνήσεως. οἷον οὔ, οὐδαμῶς, ἥκιστα. Τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως. οἷον μὴ, μηδαμῶς. Τὰ δὲ εἰκασμοῦ. οἷον ἴσως, τάχα, τυχόν. Τὰ δὲ ἐρωτήσεως. οἷον πόθεν, ποῦ, πηνίκα, πῶς. Τὰ δὲ δείξεως, οἷον ἰδοὺ, ἠνί. Τὰ δὲ κλίσεως. οἷον ὦ. Τὰ δὲ διασαφήσεως. οἷον, οἷον. Τὰ δὲ θέσεως. οἷον ἀναγνωστέον, πλευστέον, γραπτέον, ἰστέον. Τὰ δὲ σχετλιασμοῦ. οἷον ὢ, ἰοὺ, οἴμοι, φεῦ. Τὰ δὲ θαυμασμοῦ. οἷον φεῦ, βαβαί. Τὰ δὲ ἐκπλήξεως. οἷον ἆ. Τὰ δὲ θειασμοῦ. οἷον εὐοῖ, εὐάν. Παρέπεται δὲ αὐτῷ εἶδος, καὶ σχῆμα. τὸ μὲν γὰρ πρωτότυπον, οἷον νῦν. τὸ δὲ παράγωγον. οἷον νυνί. καὶ τὸ μὲν ἁπλοῦν, οἷον πάλαι. τὸ δὲ σύνθετον, οἷον πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως. Τούτου δὲ οἱ μὲν συμπλεκτικοί. οἷον μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἀλλὰ, ἀτάρ. Οἱ δὲ διαζευκτικοί. οἷον ἢ, ἤτοι. Οἱ δὲ συναπτικοί. οἷον εἰ, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδήπερ. Οἱ δὲ παρασυναπτικοί. οἷον ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Οἱ δὲ αἰτιολογικοί. οἷον ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἕνεκα, οὕνεκα, γὰρ, ὅτι, διότι. Οἱ δὲ ἀπορηματικοί. οἷον ἆρα, εἶτα, μῶν, μή. Οἱ δὲ συλλογιστικοί. οἷον ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλαμὴν, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί. οἷον δὴ, ποῦ, τοι, δῆτα, περ, πω, μὴν αὖ, οὖν, γε. Οἱ δὲ δυνητικοί. οἷον ἄν. Οἱ δὲ διακριτικοί. εἴτ' οὖν ἐπιλεκτικοί. οἷον ἤ. Οἱ δὲ ἐλαττωτικοί. οἷον γοῦν, γε. Οἱ δὲ ἐναντιωματικοί. οἷον ὅμως, καίτοι, καίπερ, ἔμπης.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Accidit autem ei figura, hæc quidem ſimplex, ut poſtquam. hæc autem compoſita, ut poſtquam. His *ſic cognitis, conſequens eſſet & de alijs quibuſdam neceſſarijs dicere, & primum de ſpeciebus deductorum.*

De ſpeciebus deriuatiuorum.

Species deriuatiuorum ſeptem: patronymicum, poſſeßiuum, comparatiuum, ſuperlatiuum, diminutiuum, denominatiuum, & uerbale.

De patronymico.

Patronymicū nomē proprie eſt, quod à patre formatū, filiū patris ſignificat: ut à peleus, pelei, pelides, achilles. Ab*uſiue aūt & ab auo dicitur: ut æacus, æaci, æacides, idē.* H*uius aūt aliqua quidē maſculina, aliqua aūt feminina.* Et *quidē maſculinorū tres terminationes ſunt: des cōmunis, ut pelides. on ionica, ut peleon. adios, ut hyrradios. Cū aūt genitiuus nominis deſinit in os, uel in us, uel in os, tunc in idis cōmuniter formatur patronymicū: ut peleus, pelei, peleides, & per ſynæreſin pelides.* Demo*ſthenes, demoſthenis, demoſthenides.* Aga*memnon, agamēnonis, agamēnonides.* It*ē ſi genitiuus deſinit in u, quartæ declinationis exiſtens, non penultimans iota, in ides formatur patronymicum: ut priamus, priami, priamides:* Tanta*lus, tantali, tantalides.* Si *aūt ipſe penultimat iota, in ades formatur patronymicū: ut ſol, ſolis, heliades.* Item *primæ declinationis, in adis formant: ut æneas, æneæ, æneades. hippotes, hippotæ, hippotades.* O*mme aūt patronymicū deſinit uel in iota, ut ſaturnius. uel e pſilon iota diphthongo: ut pelides per ſynæreſin. uel alpha,*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Παρέπεται δὲ αὐτῷ σχῆμα, ὃ μὲν γὰρ ἁπλοῦς, οἷον ἐπεί. ὃ δὲ σύνθετος, οἷον ἐπειδή. Τούτων οὕτως ἐγνωσμένων, ἑπόμενον ἂν εἴη καὶ περὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων εἰπεῖν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰδῶν τῶν παραγώγων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ παραγώγων.

Εἴδη τῶν παραγώγων ἑπτά. πατρωνυμικὸν, κτητικὸν, συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκοριστικὸν, παρώνυμον, καὶ ῥηματικόν.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΩΝΥΜΙΚΟΥ.

Πατρωνυμικὸν ὄνομα κυρίως ἐστὶ, τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον, ὃ υἱὸν πατρὸς σημαίνει. οἷον ἀπὸ τοῦ πηλεὺς, πηλέως, πηλείδης, ὁ ἀχιλλεύς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πάππου λέγεται. οἷον αἰακὸς, αἰακοῦ, αἰακίδης, ὁ αὐτός. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκά. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσί. δης κοινὴ, οἷον πηλείδης. ων ἰωνικὴ, οἷον πηλείων. αδιος, οἷον ὑρράδιος. ὅτε δὲ ἡ γενικὴ τοῦ ὀνόματος λήγει εἰς ως, ἢ εἰς ους, ἢ εἰς ος, τότε εἰς ιδης κοινῶς σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον πηλεὺς, πηλέως, πηλεΐδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ἀγαμεμνονίδης. ἔτι εἰ ἡ γενικὴ λήγει εἰς ου, τῆς τετάρτης κλίσεως οὖσα, μὴ παραληγομένη τῷ ι, εἰς ιδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. τάνταλος, ταντάλου, ταντα λίδης. εἰ δὲ αὕτη παραλήγει τῷ ι, εἰς αδης σχηματίζεται τὸ πατρωνυμικόν. οἷον ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. ἔτι τὰ τῆς πρώτης κλίσεως εἰς αδης σχηματίζουσιν. οἷον αἰνείας, αἰνείου, αἰνειάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης. Πᾶν δὲ πατρωνυμικὸν παραλήγει ἢ ι, οἷον κρονίδης. ἢ ει διφθόγγῳ, οἷον πηλείδης κατὰ συναίρεσιν. ἢ α,

οἷον

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ut æneades.uel o iota diphthõgo per synæresin,ut pan thoides,panthœdes. Sed femininorum tres terminationes sunt,as, is, ni.et quædã in as et is,à propriis masculinis formãtur,abiectiõe di,ut helias,ab heliades. priamis, à priamides. Sed in ni æolica ens, à gtõ formatur,ut adrastina, ab adrasto. acrisione, ab acrisione.

De possessiuo.

Possessiuum nomen est, possessionem alicuius rei significans. Terminationes autem eius duæ. cos,ut musicus.cuius terminationes tres. iota,ut musicus.alpha, ut cyprianus. y,ut femininus. Et os. cuius terminationes sex.iota,ut eloquẽs.e psilon,ut hectoreus.ει ut heraclius. αι,ut romanus.οι,ut uarius.ω ut paternus.

De comparatiuo.

Comparatiuum nomẽ est, per quod comparatio fit ad ea quæ sunt eiusdem generis, & diuersi generis. Terminationes autem ipsius duæ. on anomala,ut maior,melior. & eros communis, ut ditior, prudentior. Formatur autem à trium generum nominibus, quæcunq; magis intentionem suscipiunt. Sed à desinentibus in os, abiectiõe sigma,et additiõe teros formãtur, ut mansuetus,mansuetior. antiquus,antiquior.utilis, utilior.prudẽs,prudentior. Itẽ à neutro eorũ quæ in is duũ generũ: ut uerũ,uerior.diligens,diligentior. fortunatum,fortunatior. Item ab in on,& in is,et in us: ut castus, casti, castior. gratiosus, gratiosi, gratiosior. beneuolus,beneuoli,beneuolentior. Et à participio,ut robustior. Itẽ ab in ys non seruato sigma,ut suauis, suauitor.acutus,acutior.grauis,grauior. et à uerbis facta: ut melior,& melior. et à præpositionibus,et

οἷον αἰνειάδης. ἢ οι διφθόγγῳ κατὰ συναίρεσιν, οἷον πανθοΐδης, πανθοίδης. Τῶν δὲ θηλυκῶν τρεῖς καταλήξεις εἰσίν. ας, ις, νη. Καὶ αἱ μὲν εἰς ας καὶ ις, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν σχηματίζονται, ἀποβολῇ τοῦ δη. οἷον ἠλιάς, ἀπὸ ἠλιάδης, πριαμίς, ἀπὸ πριαμίδης. ἡ δὲ εἰς νη αἰολικὴ οὖσα, ἀπὸ τῆς γενικῆς σχηματίζεται. οἷον ἀδραςίνη, ἀπὸ τοῦ ἀδράςου. ἀκρισιώνη, ἀπὸ τοῦ ἀκρισίωνος.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΤΙΚΟΥ.

Κτητικὸν ὄνομα ἐςὶ τὸ κτῆσίν τινος πράγματος δηλοῦν. καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο. κος, οἷον μουσικός. οὗ παραλήξεις τρεῖς. ι, οἷον μουσικός. α, οἷον κυπριακός. υ, οἷον θηλυκός. καὶ ος, οὗ παραλήξεις ἕξ. ι, οἷον λόγιος. ε, οἷον ἑκτόρεος. ει, οἷον ἡράκλειος. αι, οἷον ῥωμαῖος. οι, οἷον ἀλλοῖος. ῳ, οἷον πατρῷος.

ΠΕΡΙ ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΥ.

Συγκριτικὸν ὄνομα ἐςὶ, δι᾽ οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμοφυεῖς, καὶ ἑτεροφυεῖς. Καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο. ων ἀνόμαλος, οἷον μείζων, βελτίων. καὶ ερος κοινὸς, οἷον πλουσιώτερος, φρονιμώτερος. Σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῶν τριγενῶν ὀνομάτων, ὅσα τὴν τοῦ μᾶλλον ἐπίτασιν ἀναδέχονται. ἀπὸ δὲ τῶν ληγόντων εἰς ος, ἐκβολῇ τοῦ σ, καὶ προσθέσει τοῦ τερος σχηματίζονται. οἷον πρᾶος, πραότερος. παλαιὸς, παλαιότερος. ὠφέλιμος, ὠφελιμώτερος. φρόνιμος, φρονιμώτερος. ἔτι ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου τῶν εἰς ης διγενῶν. οἷον ἀληθὲς, ἀληθέςερος. ἀκριβὲς, ἀκριβέςερος. εὐτυχὲς, εὐτυχέςερος. ἔτι ἀπὸ τῶν εἰς ων, καὶ εἰς εις, καὶ εἰς ους. οἷον σώφρων, σώφρονος, σωφρονέςερος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέςερος. εὔνους, εὔνου, εὐνουςερος. καὶ ἀπὸ μετοχῆς, οἷον ἐῤῥωμενέςερος. ἔτι ἀπὸ τῶν εἰς υς, μὴ φυλαττομένου τοῦ σ. οἷον ἡδὺς, ἡδύτερος. ὀξὺς, ὀξύτερος. βαρὺς, βαρύτερος. καὶ τὰ ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, οἷον φέρτερος, καὶ βέλτερος. καὶ τὰ ἀπὸ προθέσεων καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

aduerbijs: ut ſuperior, propior. Conſtruuntur autem genitiuo: ut Achilles erat fortior Aiace, et idem erat robuſtior Troianis. et datiuo exceſſum ſignificāti: ut Crœſus fuit ditior Cyro centum talentis.

De ſuperlatiuo.

Superlatiuū nomē eſt, per quod ſuperlatio fit. Terminationes aūt ipſius duæ, tatos in teros cōparatiui, ab ipſo formata: ut manſuetus, mãſuetior, manſuetiſsimus. prudens, prudentior, prudentiſsimus. diligēs, diligentior, diligentiſsimus, gratioſiſsimus, beneuolentiſsimus, ſupremus, acutiſsimus. Et in ſtos in on cōparatiui anomalū: ut bonus, melior, optimus. malus peior, uel peior, peſsimus. magnus, maior, maximus. bonus, melior, melior, melior, melior, optimus, optimus, optimus. multus, plus, plurimus. iucundus, iucundior, iucundiſsimus. uelox, uelocior, uelociſsimus. paruus, minor, uel minor, minimus. inimicus, inimicior, inimiciſsimus. turpis, turpior, turpiſsimus. facilis, facilior, facillimus. amicus, amicior, amiciſsimus. Cōſtruuntur aūt ſuperlatiua genitiuo: ut Homerus fuit ſapientiſsimus omnium poetarū. Itē quæ per oteros, & otatos, ſiquidē habeāt ante o micron ſyllabā breuē, per o mega ſcribuntur: ut ſapiēs, ſapientior, ſapiētiſsimus. Si uero longā natura, uel poſitione, per o micron: ut manſuetus, manſuetior, manſuetiſsimus. glorioſus, glorioſior, glorioſiſsimus.

De diminutiuo.

Diminutiuū nomē, eſt diminutionē primitiui ſignificās. Huius aūt aliqua quidē maſculina, aliqua aūt feminina, aliqua aūt neutra, à proprijs & appellatiuis deducta. Et maſculinorū terminationes ſunt quinque:

as, ut

ἐπιρρημάτων. οἷον ὑπέρτερος, ἐγγύτερος. Συντάσσονται δὲ γενικῇ. οἷον ἀχιλλεὺς ἦν ἀνδρειότερος τοῦ αἴαντος, καὶ ὁ αὐτὸς ἦν ἰσχυρότερος τῶν τρώων. καὶ τῇ δοτικῇ ὑπερβολὴν σημαινούσῃ. οἷον ὁ Κροῖσος ἦν πλουσιώτερος Κύρου ἑκατὸν ταλάντοις.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΟΥ.

Ὑπερθετικὸν ὄνομά ἐστι, δι᾽ οὗ ὑπέρθεσις γίνεται. Καταλήξεις δὲ αὐτοῦ δύο, τατος τοῦ εἰς τερος συγκριτικοῦ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σχηματιζομένη. οἷον πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος. φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. ἀκριβὲς, ἀκριβέστερος, ἀκριβέστατος. χαριέστατος, εὐνούστατος, ὑπέρτατος, ὀξύτατος. Καὶ εἰς στος τοῦ εἰς ων συγκριτικοῦ ἀνώμαλος. οἷον καλὸς, καλλίων, κάλλιστος. κακὸς, κακίων, ἢ χείρων, κάκιστος. μέγας, μείζων, μέγιστος. ἀγαθὸς, βελτίων, ἀρείων, κρείττων, ἀμείνων, βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος. πολὺς, πλείων, πλεῖστος. ἡδὺς, ἡδίων, ἥδιστος. ταχὺς, ταχίων, τάχιστος. μικρὸς, μείων, καὶ ἥττων, ἐλάττων, ἐλάχιστος. ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος. αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος. ῥάδιος, ῥάων, ῥᾶστος. φίλος, φίλτερος, φίλτατος. Συντάσσονται δὲ τὰ ὑπερθετικὰ γενικῇ. οἷον, ὁ ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. ἔτι τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος, εἰ μὲν ἔχωσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. οἷον φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Εἰ δὲ μακρὰν φύσει, ἢ θέσει, διὰ τοῦ ο μικροῦ. οἷον πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΟΡΙΣΤΙΚΟΥ.

Ὑποκοριστικὸν ὄνομα, ἐστὶ τὸ μείωσιν τοῦ πρωτοτύπου δηλοῦν. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἀρσενικὰ, τὰ δὲ θηλυκὰ, τὰ δὲ οὐδέτερα, ἀπὸ κυρίων καὶ προσηγορικῶν παραγόμενα. Καὶ τῶν μὲν ἀρσενικῶν καταλήξεις εἰσὶ πέντε.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

as,ut menas.on,ut morion. ax,ut lapillus. ſcos,ut homuncio. los,ut nauta. Sed femininorum duæ: is,ut ancillula. & ſci,ut ancillula. Sed neutrorum penultimationes octo in on deſinentium: ni,ut obſonium. ci,ut adoleſcentulus. eieci,ut ſermunculus. li,ut adoleſcentulus. phi,ut animalculum. chni,ut ciuitatula. pi,ut homullulus. di, ut caruncula.

De denominatiuo.

Denominatiuum, nomē eſt à nomine deductum: ut Theon, à deus. Tryphon, à delicijs. Plato, à latus.

De uerbali.

Verbale autē, ſimiliter à uerbo deriuatum: ut intelligens, ab intellectus ſum. et philemon, ab amatus ſum.

De ſubiectis ſpeciebus nomini.

Inſuper nominū aliqua quidem propria uocantur, ut Socrates, Plato. Alia autem appellatiua, ut hic & hæc homo. hic & hæc uirgo. Alia aūt adiectiua, ut fortis, fortis, forte. ſapiens, ſapiens, ſapiens. Alia aūt ad aliquid, ut pater, filius. ſeruus, dominus. Alia aūt tanquam ad aliquid, ut nox, dies. mors, uita. Alia aūt gentilia, ut Phryx, Perſes. Alia autem interrogatiua, ut quis, qualis, quantus, qualis. Alia aūt infinita, ut quiſquis, quicunq; quantuſcūq;. Alia aūt collectiua, ut populus, chorus, turba. Alia autē partitiua, ut alter, uterq;, quiſq;, alius. Partiuntur aūt hæc quadrifariam: unus ex duobus, ut alter. duo ad unū, ut uterq;. unus ex multis, ut alius. & multi ad unū, ut quiſq;. Alia autem contentiua, ut lauretū, cubiculū, oliuetum. Alia autem tāquā cōtentiua, ut deceptor, potio ex melle & uino.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ας, οἷον μνᾶς. ων, οἷον μωρίων. αξ, οἷον λίθαξ. σκος, οἷον ἀνθρωπίσκος. λος, οἷον ναυτίλος. Τῶν δὲ θηλυκῶν δύο. ις, οἷον θεραπαινίς. καὶ σκη, οἷον παιδίσκη. Τῶν δὲ οὐδετέρων παραλήξεις ὀκτὼ εἰς ον ληγόντων. νι, οἷον ὀψώνιον. κι, οἷον μειράκιον. δρι, οἷον λογύδριον. λλι, οἷον μειρακύλλιον. φι, οἷον ζωύφιον. χνι, οἷον πολίχνιον. πι, οἷον ἀνθρώπιον. δι, οἷον κρεάδιον.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΩΝΥΜΟΥ.

Παρώνυμον ὄνομα, ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὀνόματος παραγόμενον. οἷον Θέων, ἀπὸ τοῦ θεός. τρύφων, ἀπὸ τῆς τρυφῆς. πλάτων, ἀπὸ τοῦ πλατύς.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΙΚΟΥ.

Ῥηματικὸν ὁμοίως τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον, οἷον νοήμων, ἀπὸ τοῦ νενόημαι. καὶ φιλήμων, ἀπὸ τοῦ πεφίλημαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΠΕΠΤΩΚΟΤΩΝ εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

Ἔτι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν κύρια καλοῦνται, οἷον Σωκράτης, Πλάτων. Τὰ δὲ προσηγορικά. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ὁ καὶ ἡ παρθένος. Τὰ δὲ ἐπίθετα. οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρεία, ἀνδρεῖον. σοφὸς, σοφὴ, σοφόν. Τὰ δὲ πρός τι. οἷον πατὴρ, υἱός. δοῦλος, δεσπότης. Τὰ δὲ ὡς πρός τι. οἷον νὺξ, ἡμέρα. θάνατος, ζωή. Τὰ δὲ ἐθνικά. οἷον φρὺξ, πέρσης. Τὰ δὲ ἐρωτηματικά. οἷον τίς, ποῖος, πόσος, πηλίκος. Τὰ δὲ ἀόριστα. οἷον ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος. Τὰ δὲ περιληπτικά. οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος. Τὰ δὲ ἐπιμεριζόμενα. οἷον ἕτερος, ἑκάτερος, ἕκαστος, ἄλλος. Μερίζονται δὲ ταῦτα τετραχῶς. εἷς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος. δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος. εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος. πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος. τὰ δὲ περιεκτικά. οἷον δαφνὼν, κοιτὼν, ἐλαιών. Τὰ δὲ ὡς περιεκτικά. οἷον ἀπατεὼν, κυκεών.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Alia factitia, ut sonus fluctum, stridor sibili. Alia autem generalia, ut animal, planta. Alia aũt specialia, ut bos, equus, canis. Alia aũt ordinalia, ut primus, secundus. Alia aũt numeralia, ut unus, duo tres. Alia autẽ absoluta, ut deus, uerbũ, angelus. Alia aũt cõsubstantialia, ut triticeus, lapideus, quernus. Alia aũt æquiuoca, ut Aiax Telamonis, & Aiax Oilei. Alia uero uniuoca, siue multinomina, ut ensis, mucro, spatha, machæra, gladius. Alia aũt pheronyma, ut megapẽthes. Alia aũt binomina, ut Alexander, qui & Paris: Scamander, qui & Xanthus. Alia autem agnomina, ut terram quatiens Neptunus, & illustris Apollo.

De accentibus.

Accentus est extensio literatæ uocis, uel tenor ad quem cantamus. Sunt aũt accentus decem, ut dictum est, & diuiduntur in quatuor: in tonos, in tẽpora, in spiritus, & in passiones. Toni sunt tres: acutus, grauis, & circunflexus. quibus utimur in dictionibus. Omnis enim dictio suscipit tonũ unũ, uel in ultima, uel penultima, uel antepenultima. In ultima quidẽ suscipit acutũ, grauem, & circunflexũ. Acutũ, quãdo suscipiens fuerit incontractũ: ut spectator, bonus. Grauẽ similiter, ut oliuetũ, lauretũ. & maxime in consequẽtia. Omnis enim nominatiuus & accusatiuus incõtractus per seipsum, acuitur. in cõsequentia aũt pro acuto grauem suscipit. Circunflexũ autem, cum suscipiens fuerit longum à cõtractione, ut à lumen, lumen. & à xenophon, xenophon. Omnis enim synæresis ex acuto & graui, circunflexũ facit. In penultima aũt, acutum & circunflexum. Acutum quidem, cum uel suscipiens fuerit breue,

Τὰ δὲ πεποιημένα. οἷον φλοῖσβος, ῥοῖζος. Τὰ δὲ γενικά. οἷον ζῶον, φυτόν. Τὰ δὲ εἰδικά. οἷον βοῦς, ἵππος, κύων. Τὰ δὲ τακτικά. οἷον πρῶτος, δεύτερος. Τὰ δὲ ἀριθμητικά. οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. Τὰ δὲ ἀπολελυμένα. οἷον θεός, λόγος, ἄγγελος. Τὰ δὲ μετουσιαστικά. οἷον πύρινος, λίθινος, δρύϊνος. Τὰ δὲ ὁμώνυμα. οἷον αἴας ὁ τοῦ τελαμῶνος καὶ αἴας ὁ τοῦ ὀϊλέως. Τὰ συνώνυμα, εἴτε πολυώνυμα. οἷον ἄορ, ξίφος, σπάθη, μάχαιρα, φάσγανον. Τὰ δὲ φερώνυμα, οἷον μεγαπένθης. Τὰ δὲ διώνυμα, οἷον ἀλέξανδρος, ὁ καὶ πάρις. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Τὰ δὲ ἐπώνυμα. οἷον ἐνοσίχθων ὁ ποσειδῶν, καὶ φοῖβος ἀπόλλων.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ.

Προσῳδία ἐστὶ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς, ἢ τόνος πρὸς ὃν ᾄδομεν. Εἰσὶ δὲ προσῳδίαι δέκα, ὡς εἴρηται. καὶ διαιροῦνται εἰς τέσσαρα. εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Τόνοι εἰσὶ τρεῖς. ὀξεῖα, βαρεῖα, καὶ περισπωμένη. οἷς χρώμεθα ἐπὶ ταῖς λέξεσι. Πᾶσα γὰρ λέξις ἐπιδέχεται τόνον ἕνα, ἢ ἐν τῇ ληγούσῃ, ἢ παραληγούσῃ, ἢ προπαραληγούσῃ. ἐν μὲν τῇ ληγούσῃ ἐπιδέχεται ὀξεῖαν, βαρεῖαν, καὶ περισπωμένην. ὀξεῖαν, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ ἀσυναίρετον. οἷον θεατής, ἀγαθός. βαρεῖαν δὲ ὁμοίως, ὡς ἐλαιὼν, δαφνὼν. καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνεπείᾳ. πᾶσα γὰρ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος καθ' ἑαυτὴν, ὀξύνεται. ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ, ἀντὶ τῆς ὀξείας, βαρεῖαν ἐπιδέχεται. περισπωμένην δὲ, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ μακρὸν ἀπὸ συναιρέσεως. οἷον ἀπὸ τοῦ φάος, φῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ ξενοφάων, ξενοφῶν. πᾶσα γὰρ συναίρεσις ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, περισπωμένην ποιεῖ. Εν τῇ παραληγούσῃ δὲ, ὀξεῖαν καὶ περισπωμένην. ὀξεῖαν μὲν, ὅταν ἢ τὸ δεχόμενον ᾖ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

breue, ut laches, sermo. supra enim breuem circunflexus non ponitur. Vel cum suscipiens longum, & post ipsum longum: ut æneas, chryses. longa enim ante longam penacuitur. Vel cum fuerit positione longum, ut perses. supra enim positione longũ circunflexus nõ ponitur. Circunflexum uero, cum suscipiens fuerit natura longum, & post ipsum breue: ut maia, terra, musa. omne enim natura longum ante breue positum, circunflectitur. Insuper & si contractione longũ fit, ut clamatur, sit. In antepenultima autem semper acutũ ponimus, ut philosophus, philocalus. ante duas enim syllabas semper acutus ponitur. In tempora, longũ & breue. quibus utebantur antiqui in bitemporeis, ut signis declarantes longum & breue, ut audio, incito, incito, mars. In spiritus, aspiratum & tenuem. quibus utimur in uocalibus & diphthongis. Omnis enim dictio à uocali uel diphthongo incipiens, uel attenuatur, uel aspiratur. Quomodo autem hoc fit, in de spiritibus libro Georgij Gheroboschi querendum. Aspiratur autem & rho in principio dictionis, ut rhetor, rhetorice. duobus autem existentibus, ubicunq; fuerint, primum attenuatur, & secundum aspiratur secũdum ueteres: ut secretum, ægrotus. In paßiones: auersionem, subunionem, & subdistinctionẽ. Vtimur autem auersione in paßionibus dictionum, in fine sequente uocali, pro quatuor literis. pro breui alpha, ut utiq; hic, pro utiq; hic. pro e psilon, ut age dic, pro age dic. pro o paruo, ut hoc meum, pro hoc meum. pro breui iota, ut in littoribus, pro in littoribus. Poetæ autem pro alpha iota, & o iota diphthongo hac utuntur: ut uolo ego, &

beu

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

βραχὺ, ὡς λάχης, λόγος. ἐπάνω γὰρ βραχέος περισπωμέ-
νη οὐ τίθεται. ἢ ὅταν τὸ δεχόμενον μακρὸν, καὶ τὸ μετ᾽
αὐτὸ μακρόν. ὡς αἰνείας, χρύσης. μακρὸν γὰρ πρὸ μα-
κροῦ παροξύνεται. ἢ ὅταν ᾖ θέσει μακρὸν, οἷον πέρσης.
ἐπάνω γὰρ θέσει μακροῦ περισπωμένη οὐ τίθεται. Περι-
σπωμένην δὲ, ὅταν τὸ δεχόμενον ᾖ φύσει μακρὸν, καὶ τὸ
μετ᾽ αὐτὸ βραχύ. οἷον μαῖα, γαῖα, μοῦσα. πᾶν γὰρ φύ-
σει μακρὸν πρὸ βραχέος κείμενον, περισπᾶται. Ετι καὶ
εἰ ἀπὸ συναιρέσεως μακρὸν εἴη. οἷον βοᾶται, ποιεῖται.
Εν τῇ προπαραληγούσῃ δὲ ἀεὶ ὀξεῖαν τίθεμεν, ὡς φι-
λόσοφος, φιλόκαλος. πρὸ δύο γὰρ συλλαβῶν, ἀεὶ ὀξεῖα
τίθεται. Εἰς χρόνους, μακρὰν καὶ βραχεῖαν, οἷς ἐ-
χρῶντο οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῖς διχρόνοις, ὡς σημείοις δη-
λοῦντες τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχύ. οἷον ἀκούα, ὀρίνω,
ὀτρύνω, ἄρης. Εἰς πνεύματα, δασεῖαν καὶ ψιλὴν,
οἷς χρώμεθα ἐπὶ τῶν φωνηέντων καὶ διφθόγγων. πᾶσα
γὰρ λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη, ἢ ψι-
λοῦται, ἢ δασύνεται. Πότε δὲ τοῦτο γίνεται, ἐν τῷ περὶ
πνευμάτων βιβλίῳ Γεωργίου τοῦ χοιροβοσκοῦ ζητητέον. Δα-
σύνεται δὲ καὶ τὸ ῥ ἐν ἀρχῇ λέξεως: οἷον ῥήτωρ, ῥητορική.
Δυοῖν δὲ ὄντοιν, ὅπου ἂν τύχωσι, τὸ πρῶτον ψιλοῦται, καὶ
τὸ δεύτερον δασύνεται κατὰ τοὺς παλαιούς. οἷον ἄῤῥητον, ἄῤ-
ῥωστος. Εἰς πάθη, ἀπόστροφον, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολήν. Χρώ-
μεθα δὲ τῇ ἀποστρόφῳ ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων, ἐν τέ-
λει ἑπομένου φωνήεντος, ἀντὶ τεσσάρων γραμμάτων.
ἀντὶ βραχέος α, οἷον ἄρ᾽ οὗτος, ἀντὶ ἄρα οὗτος. ἀν-
τὶ ε, οἷον φέρ᾽ εἰπὲ, ἀντὶ φέρε εἰπέ. ἀντὶ ο μικροῦ,
οἷον τοῦτ᾽ ἐμὸν, ἀντὶ τοῦτο ἐμόν. ἀντὶ βραχέος ι, οἷον
ἐπ᾽ ἀκταῖς, ἀντὶ ἐπὶ ἀκταῖς. Οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἀντὶ αι
καὶ οι διφθόγγου ταύτῃ χρῶνται, οἷον βούλομ᾽ ἐγώ. καὶ
οἴμ᾽

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

heu quàm tristor. Subunione autem utimur in coniunctione duarum dictionum natura diuisarũ. & in compositis nominibus, ut ab initio, primum, philosophus, philodorus. Subdistinctione autem utimur in distinctionibus coniunctarum dictionum, ut quodcunque, hocq;. & in interrogationibus cum puncto, ut Tu hæc dicis?

De puncto.

Punctum est sententiæ perfectæ signum. Diuiditur autem in perfectum punctum, medium, & suppunctum. Perfectum punctum est, quando sententia perfecta est. Medium, cum sententia medians, & imperfecta. Suppunctum, cum pendens, & quærit reliqua.

De locis tonorum.

Loci acuti tres, ultima, penultima, & antepenultima. Habens acutum in ultima, uocatur acutitonum, ut spectator. Habens in penultima, penacutitonum & grauitonum, ut aiax. Habens in antepenultima, penacutitonum & grauitonum, ut philodemus. Locus grauis unus, ultima. & omnis autem dictio ipsum suscipiens, secundum æqualitatem legitur. Est autem tonus syllabice, & non proprie. Loci circunflexi duo, ultima, & penultima. Habens circunflexum in ultima, uocatur anflexum, ut demophon. Habens in penultima, antanflexum, ut populus, hortus. Sed de his quidem satis. nunc autem de constructione præpositionum dicamus, necessaria existente introducendis.

οἴμ' ὡς ἄχθομαι. Τῇ δὲ ὑφὲν χρώμεθα ἐν συναφείᾳ δυοῖν λέξεων φύσει διῃρημένων, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ὀνόμασιν. οἷον τηναρχῆν, τοπρῶτον, φιλόσοφος, φιλόδωρος. Τῇ ὑποδιαστολῇ δὲ χρώμεθα ἐν ταῖς διαστολαῖς τῶν συνημμένων λέξεων. οἷον ὅ, τι. τό, τε. καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι μετὰ στιγμῆς. οἷον, σὺ ταῦτα λέγεις;

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ.

Στιγμὴ ἐστὶ διανοίας τελείας σημεῖον. Διαιρεῖται δὲ εἰς τελείαν στιγμὴν, μέσην, καὶ ὑποστιγμήν. Τελεία στιγμὴ ἐστὶν, ὅτε ἡ διάνοια τελεία ὑπάρχει. Μέση, ὅτε ἡ διάνοια μεσάζουσα, καὶ ἀτελής. Ὑποστιγμὴ, ὅτε κρεμασμένη, καὶ ζητεῖ τὸ ἐπίλοιπον.

ΠΕΡΙ ΤΟΠΩΝ ΤΩΝ τόνων.

Τόποι τῆς ὀξείας τρεῖς. ἡ λήγουσα, ἡ παραλήγουσα, καὶ ἡ προπαραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται ὀξύτονον. οἷον θεατής. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, παροξύτονον καὶ βαρύτονον. οἷον αἴας. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, προπαροξύτονον, καὶ βαρύτονον. οἷον φιλόδημος. Τόπος τῆς βαρείας εἷς, ἡ λήγουσα. καὶ πᾶσα δὲ λέξις αὐτὴν δεχομένη, καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγινώσκεται. ἔστι δὲ τόνος συλλαβικῶς, καὶ οὐ κυρίως. Τόποι τῆς περισπωμένης δύο, ἡ λήγουσα, καὶ ἡ παραλήγουσα. Τὸ ἔχον τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς ληγούσης, καλεῖται περισπώμενον. οἷον δημοφῶν. Τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς παραληγούσης, προπερισπώμενον. οἷον δῆμος, κῆπος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῆς συντάξεως τῶν προθέσεων λέγωμεν, ἀναγκαίας οὔσης τοῖς εἰσαγωγικοῖς.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De præpositionibus, quibus casibus construuntur. et quid significant.

De monosyllabis. In.

In, semper datiuo cõstruitur, in quodam declarans: ut in domo, in argo. Attice autem & genitiuo, per defectum datiui: ut in inferni, pro in loco inferni. apud poetas autem dicitur in, & in. sed in, uim est habet.

In.

In, quæ attice in dicitur, accusatiuo construitur: in templum, in forum. attice autem & genitiuo, per defectum accusatiui: ut in magistri, pro in domũ magistri. Vtimur autem hac in inanimatis. ut eo in forum.

Ex.

Ex, quæ & ec dicitur, semper genitiuo construitur: ut ex foro, ex senatu. Habet autem xi sequente uocali, cappa uero sequente consonante.

Cum.

Cum, quæ & cũ attice dicitur, datiuo soli cõstruitur, consensum significans: ut cum Deo, cum Ioanne.

Ad.

Ad, genitiuo, & datiuo, & accusatiuo construitur. Genitiuo, quum à persona significet motum: ut à Deo bona, pro à. uel quando in iuramento ponitur, ut fac per Deum. uel coram significat, ut coramq; deis im mortalibus, coramq; mortalibus hominibus. uel officium, ut non est medici sapientis. Datiuo autem, quando prope: ut prope pedes, ad hoc. Accusatiuo uero, quando motum ad aliquod animatum ut plurimum significet, ut ad Ioannem. uel unionem,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ, ΤΙΣΙ πτώσεσι συντάσσονται, καὶ τί σημαίνουσι.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΩΝ. ΕΝ.

Η ἐν, ἀεὶ δοτικῇ συντάσσεται, τὸ ἔν τινι δηλοῦσα. οἷον ἐν οἴκῳ, ἐν ἀγρῷ. Αττικῶς δὲ καὶ γενικῇ, κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς. οἷον ἐν ᾅδου, ἀντὶ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου. Παρὰ ποιηταῖς δὲ λέγεται ἐνὶ, καὶ εἰν. τὸ δὲ ἔνι, δύναμιν τοῦ ἔστιν ἔχει.

ΕΙΣ.

Η εἰς, ἥτις ἀττικῶς ἐς λέγεται, αἰτιατικῇ συντάσσεται. εἰς ναὸν, εἰς ἀγοράν. Αττικῶς δὲ καὶ γενικῇ, κατ᾽ ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς. οἷον εἰς διδασκάλου. ἀντὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. Χρώμεθα δὲ ταύτῃ ἐπὶ ἀψύχων, οἷον πορεύομαι εἰς ἀγοράν.

ΕΞ.

Η ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται. οἷον ἐξ ἀγορᾶς, ἐκ τοῦ βουλευτηρίου, ἔχει δὲ τὸ ξ ἑπομένου φωνήεντος. τὸ κ δὲ, ἑπομένου συμφώνου.

ΣΥΝ.

Η σὺν, ἥτις καὶ ξὺν ἀττικῶς λέγεται, δοτικῇ μόνῃ συντάσσεται, ὁμόνοιαν σημαίνουσα. οἷον σὺν θεῷ, σὺν τῷ ἰωάννῃ.

ΠΡΟΣ.

Η πρὸς, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ, ὅταν τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνῃ κίνησιν. οἷον πρὸς θεοῦ τ᾽ ἀγαθὰ, ἀντὶ παρά. ἢ ὅτ᾽ ἐπὶ ὅρκου κεῖται, οἷον ποίησον πρὸς θεοῦ. ἢ τὸ ἐνώπιον δηλοῖ, οἷον πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. ἢ τὸ καθῆκον, οἷον οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ. Δοτικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλησίον. οἷον πρὸς τοῖς ποσὶ, πρὸς τῷδε. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅταν κίνησιν πρός τι ἔμψυχον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνῃ, ὡς πρὸς τὸν ἰωάννην. ἢ ἕνωσιν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ut ad deum, pro cum deo. Vel rationem quandam, ut si cut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo. Vel exemplum, ut ad tibiam canit.

Ante.

Ante, semper genitiuo construitur, locum & tempus significans: ut ante ianuam, ante Persicum bellum fuit Troianum.

De disyllabis. Per.

Per, accusatiuo cōmuniter cōstruitur: ut per uiam, per exercitū, per ciuitatem. pro in uia, per exercitum, in ciuitatē. Sed aureo cum sceptro, poeticū, pro cum.

Secundum.

Secundum, genitiuo & accusatiuo construitur. Genitiuo quidem, cum inuectionē & accusationem significat: ut impius Nestorius contra omnes bonos & sapientes & dicit & scribit. Vel super, & circa quid: ut super terra sedeo. Sed ab olympi cacuminibus iratus, pro ab. Accusatiuo autem, cum similitudinem: ut secundum Demosthenem scribit, secundum Homerum. uel tempus, ut nostro tempore fuit homo sapiens. uel motum, ut secundum naues Achiuorum.

Per.

Per, genitiuo & accusatiuo construitur. Genitiuo quidem, actionem, uel mediū significans: ut per te hoc fiat, per forum ibat. Accusatiuo autē, causam: ut propter pecunias omnia fiunt. Et medium raro, ut perq; arma & nigrum sanguinem.

Cum.

Cum, genitiuo, & datiuo, & accusatiuo cōstruitur. Genitiuo quidē, cū unionē significat: ut tecū. Datiuo autem,

ὡς πρὸς τὸν θεὸν, ἀντὶ μετὰ θεοῦ. ἢ λόγον τινά. οἷον, ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέτταρα, οὕτω τὰ τέτταρα πρὸς τὰ ὀκτώ. ἢ παράδειγμα, οἷον πρὸς αὐλὸν ᾄδει.

ΠΡΟ.

Η πρὸ, ἀεὶ γενικῇ συντάσσεται, τόπον καὶ χρόνον σημαίνουσα. οἷον πρὸ τῆς θύρας, πρὸ τοῦ περσικοῦ πολέμου ἐγένετο ὁ τρωϊκός.

ΠΕΡΙ ΔΙΣΥΛΛΑΒΩΝ ΑΝΑ.

Η ἀνὰ, αἰτιατικῇ κοινῶς συντάσσεται. οἷον ἀνὰ τὴν ὁδὸν, ἀνὰ τὸ στρατόπεδον, ἀνὰ τὴν πόλιν. ἀντὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ στρατοπέδου, εἰς τὴν πόλιν. Τὸ δὲ χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ποιητικὸν, ἀντὶ σύν.

ΚΑΤΑ.

Η κατὰ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. γενικῇ μὲν, ὅταν ἐπιφορὰν καὶ κατηγορίαν σημαίνῃ. οἷον ὁ ἄθεος Νεστόριος κατὰ πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν καὶ λέγει καὶ γράφει. ἢ τὸ ἐπάνω, καὶ περί τι. οἷον κατὰ γῆς κάθημαι. Τὸ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος, ἀντὶ ἀπό. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε ὁμοιότητα. οἷον κατὰ Δημοσθένην γράφει. καθ' Ὅμηρον. ἢ χρόνον. οἷον καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἀνὴρ σοφός. ἢ κίνησιν. ὡς κατὰ νῆας ἀχαιῶν.

ΔΙΑ.

Η διὰ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ἐνέργειαν ἢ τὸ μέσον σημαίνουσα. ὡς διὰ σοῦ τοῦτο γένοιτο. διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐβάδιζον. Αἰτιατικῇ δὲ, αἰτίαν. οἷον διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνονται. καὶ τὸ μέσον σπανίως. ὡς διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

ΜΕΤΑ.

Η μετὰ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἕνωσιν δηλοῖ. ὡς μετὰ σοῦ. Δοτικῇ

δὲ, τὸ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

autem, idem poetice: ut cum hominibus tertiæ ætatis regnabat. Accusatiuo autem, cum postea: ut post te ego ueni.

Apud.

Apud, genitiuo, & datiuo, & accusatiuo construitur. Et genitiuo quidē, cum ab aliquo motū significat: ut apud regem iustitia. Datiuo autē, cum iuxta cum animato: ut apud regem sedet, apud te uersor. Accusatiuo autem: cum uel prope cum inanimato: ut apud mare. uel motum ad aliquid, ut apud te uenio. uel propter quid, ut propter iniuriam ultio. uel extra, ut præter iustum facit, & præter sententiam contingit.

Pro.

Pro, genitiuo construitur: ut pro te, pro illo, pro multis. In compositione autem interdum æquum significat, ut æquideum Polyphemum, pro æquideum. Interdum autem contrarium, ut antichristus, antidem dogma, quod contrarium Deo.

In.

In, genitiuo, & datiuo, & accusatiuo construitur. Genitiuo quidem, cum supra significat: ut animalia in terra. uel tempus, ut principe Pythocle. uel circa quid, & in aliquo: ut in multis, uel motū attice, ut in regionem Datiuo autem, cum causam: ut causa boni concionabatur. uel supra, ut in carina nauis. uel post, ut post hæc & alia narrabat. uel potestatem quandam, ut in pontifice ecclesiæ negocia. uel insidias, ut in populum, pro contra populum. Accusatiuo autem, quando motum significat: ut ad atticam ibat. uel dolum, ut in nos impetum fecit.

De,

δὲ, τὸ αὐτὸ ποιητικῶς. οἷον μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσεν. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τὸ ὕστερον. οἷον, μετὰ σὲ ἐγὼ ἦλθον.

ΠΑΡΑ.

Η παρὰ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Καὶ γενικῇ μὲν, ὅτε τὴν ἀπό τινος κίνησιν δηλοῖ. ὡς παρὰ τοῦ βασιλέως ἡ δικαιοσύνη. Δοτικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλησίον μετ᾽ ἐμψύχου. οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθηται, παρὰ σοὶ διατρίβω. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε ἢ τὸ ἐγγὺς μετὰ ἀψύχου. ὡς παρὰ τὴν θάλατταν. ἢ κίνησιν ἐπί τι, οἷον παρὰ σὲ ἔρχομαι. ἢ τὸ διά τι, ὡς παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία. ἢ τὸ ἔξω, οἷον παρὰ τὸ δίκαιον πράττει, καὶ παρὰ γνώμην συμβαίνει.

ΑΝΤΙ.

Η ἀντὶ, γενικῇ συντάσσεται. οἷον ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ ἐκείνου, ἀντὶ πολλῶν. Εν τῇ συνθέσει δὲ, ποτὲ μὲν τὸ ἴσον σημαίνει. ὡς ἀντίθεον Πολύφημον, ἀντὶ ἰσόθεον. ποτὲ δὲ τοὐναντίον, ὡς ἀντίχριστος, καὶ ἀντίθεον δόγμα, τὸ ἐναντίον τῷ θεῷ.

ΕΠΙ.

Η ἐπὶ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ ἐπάνω δηλοῖ. οἷον τὰ ζῶα ἐπὶ γῆς. ἢ χρόνον, οἷον ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοκλέους. ἢ τὸ περί τι, καὶ ἔν τινι. οἷον ἐπὶ πολλῶν. ἢ κίνησιν ἀπλικῶς, οἷον ἐπὶ τῆς χώρας. Δοτικῇ δὲ, ὅτε αἰτίαν. οἷον ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐδημηγόρει. ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ἐπὶ τρόπιδι ἡ ναῦς. ἢ τὸ ὕστερον, ὡς ἐπὶ τούτοις καὶ ἕτερα διηγεῖτο. ἢ αὐτεξουσιότητά τινα, ὡς ἐπὶ τῷ ἀρχιερεῖ τὰ τῆς ἐκκλησίας πράγματα. ἢ ἐπιβουλὴν, οἷον ἐπὶ τῷ δήμῳ, ἀντὶ κατὰ τοῦ δήμου. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε κίνησιν δηλοῖ, οἷον ἐπὶ τὴν, ἀπλικὴν ἐπορεύετο. ἢ δόλον, οἷον ἐφ᾽ ἡμᾶς ὥρμησε.

De.

De, genitiuo,& datiuo,& accuſatiuo conſtruitur. Genitiuo quidem,quando cauſam ſignificat : ut pugno pro te. Datiuo autem, quaſi idem poetice : ut timui de flauo Menelao. Etiam & fluet de haſta, pro in & de turri, pro circa. Accuſatiuo autem ,quādo circum, & defenſiuum, & congregatiuum : ut circum ciuitatem exercitus. quid ad me negocium?

Circum.

Circum, idem ſignificans, & ſimiliter conſtructa eſt huc de. Vſitatior quidem de. ſæpe autem apud poetas ſimul ponūtur : ut Hector autem circumuertebat pulchripilos equos.

Ab.

Ab, ſemper genitiuo conſtruitur, à loco motum ſignificans : ut ab urbe, à iuſto.

Sub.

Sub, genitiuo,& datiuo, & accuſatiuo cōſtruitur. Genitiuo quidē, cum uel cauſam ſignificat : ut propter morbum non ambulat. Vel ſub,ut ſub ueſte. Datiuo autem, & accuſatiuo, idem : ut ſub arbore, & ſub arborem. & miles ſub imperatorem.

Super.

Super, genitiuo & accuſatiuo conſtruitur. Genitiuo quidē,cum uel auxiliū ſignificat : ut pro Cteſiphonte oratio. Vel cauſam, ut de quibus dixi, iterū dicam. Vel ſupra, ut ſupra fumū ponit clauum. Accuſatiuo aūt, cum plus uel ulterius ſignificat : ut ſupra hominē ſapit, ſuper Thraciam Macedonia. Accidunt autem præpoſitionibus quinq; : acui, in breuem deſinere,

ΠΕΡΙ.

Η περὶ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε τὸ αἴτιον δηλοῖ. οἷον μάχομαι περὶ σοῦ. Δοτικῇ δὲ, σχεδὸν τὸ αὐτὸ ποιητικῶς. οἷον δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. ἔτι καὶ τὸ, ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ἀντὶ ἐν. καὶ περὶ πύργῳ, ἀντὶ κύκλῳ. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τῷ κύκλῳ, καὶ περιποιητικὸν, καὶ συστατικόν. οἷον περὶ τὴν πόλιν τὸ στράτευμα. τί τὸ περὶ ἐμὲ πρᾶγμα.

ΑΜΦΙ.

Η ἀμφὶ, ὁμοιόσημος, καὶ ὁμοιοσύντακτός ἐστι τῇ περί. Συνηθεστέρα μέν τοι ἡ περί. πολλάκις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὁμοῦ κεῖνται, ὡς Εκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρόφα καλλίτριχας ἵππους.

ΑΠΟ.

Η ἀπὸ, ἀεὶ τῇ γενικῇ συντάσσεται, τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαίνουσα. οἷον ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀπὸ τοῦ δικαίου.

ΥΠΟ.

Η ὑπὸ, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἢ τὸ αἴτιον σημαίνει. οἷον ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ. ἢ τὸ ὑποκάτω, οἷον ὑφ᾽ εἵματος. Δοτικῇ δὲ καὶ αἰτιατικῇ, τὸ αὐτό. οἷον ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον. καὶ ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν.

ΥΠΕΡ.

Η ὑπὲρ, γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Γενικῇ μὲν, ὅτε ἢ βοήθειαν σημαίνει. οἷον ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. ἢ αἰτίαν, οἷον ὑπὲρ ὧν ἔλεξα, πάλιν λέξω. ἢ τὸ ἐπάνω, οἷον ὑπὲρ καπνοῦ τίθησι τὸ πηδάλιον. Αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε τὸ πλέον ἢ ἐπέκεινα δηλοῖ, οἷον ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία. Παρέπονται δὲ ταῖς προθέσεσι πέντε. τὸ ὀξύνεσθαι, τὸ βραχυκαταληκτεῖν,

præter in,& ex. usq; ad duas syllabas augeri. per leuem consonantem proferri,præter circum. attenuari, præter sub & super. nam y præcedens dictionem, aspiratur. Sunt autem & multa aduerbia genitiuo constructa: ut extra, sine, sine, præter, satis, intus, intro. Sed congregatiua, datiuo. positiua autem datiuo & accusatiuo. Et quibuscunq; casibus sua construuntur uerba: sed per,& per, accusatiuo. & quidē per,ut plurimum negat: sed per affirmat. Et hæc quidem introducēdis satis,ut in compendij specie. sed in secundo latißime de nomine & uerbo tractabimus.

Finis compendii.

DE PASSIONIBVS DIctionum,ex scriptis grammatici Tryphonis.

Dictionum paßiones in duo generalißima diuiduntur, quantitatemq;, & qualitatem. Ac quantitatis quidem species, defectus, & superabundantia. qualitatis autem, trāspositio, & transumptio. ambobus autem simul conuenientibus, sectio fit. Sunt autem, ut summatim dicam, paßiones quinq;: superabundātia, defectus, transpositio, transumptio, sectio. Superabundantia igitur est superfluitas temporum, uel temporis, elementorum, uel elementi.

Defectus.

Defectus autem, contra, temporis, uel temporum, elementi, uel elementorum diminutio.

Transpositio.

Transpositio autē, est elementi mutatio ex proprio ordine

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ. τὸ μέχρι τῆς δισυλλαβίας αὔξεσθαι. τὸ διὰ ψιλοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι, πλὴν τῆς ἀμφί. τὸ ψιλοῦσθαι, πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. τὸ γὰρ υ προηγούμενον τῆς λέξεως, δασύνεται. Εἰσὶ δὲ καὶ πολλὰ ἐπιρρήματα γενικῇ συντασσόμενα, οἷον ἔξω, χωρὶς, ἄνευ, πλὴν, ἄλις, ἔνδον, εἴσω. Τὰ δὲ ἀθροιστικὰ, δοτικῇ. τὰ δὲ θετικὰ, δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ αἷς ἂν πτώσεσι τὰ αὐτῶν συντάσσονται ῥήματα. τὸ δὲ μὰ, καὶ νὴ, αἰτιατικῇ. καὶ τὸ μὲν μὰ, ὡς τὰ πολλὰ ἀποφάσκει, τὸ δὲ νὴ καταφάσκει. Καὶ ταῦτα μὲν τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἱκανὰ, ὡς ἐν ἐπιτομῆς εἴδει, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ διεξοδικώτατα περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος διαληψόμεθα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΟΜΗΣ.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε, καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, καὶ πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις, καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε. πλεονασμὸς, ἔνδεια, μετάθεσις, μετάληψις, τμῆσις. Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστὶ περισσότης χρόνων, ἢ χρόνου στοιχείων, ἢ στοιχείου.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια δὲ, τοὐναντίον, χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ordine in alterum ordinem: ut excoriata, pro excoriata. & cor, pro cor. fortitudo, pro fortitudo. Vocatur *autem & immutatio, & superpositio.*

Transumptio.

Transumptio *autem est elementi mutatio: ut debilis, pro debilis. sanguipotor, pro sanguipotor.*

Sectio.

Sectio *autem, est compositi sermonis resolutio in duas dictiones: ut arx, pro arx.* Harum *aut̃ quinque paßionum, aliquæ quidẽ in species secantur, & superabundantia, & defectus. aliquæ uero sunt insecabiles.* Sed *superabundantiæ species sunt nouem: additio, geminatio, productio, porrectio, diuisio, interpositio, duplicatio, insertio, & adfiguratio.* Sed *indigentiæ species sunt nouem: ablatio, ademptio, correptio, concisio, collisio, defectus, prætermißio, elisio, amputatio.* Op*posita igitur sunt inter se, additio ablationi, geminatio ademptioni, productio correptioni, porrectio concisioni, diuisio collisioni, interpositio defectioni, duplicatio prætermißioni, insertio elisioni, adfiguratio amputationi.*

Additio.

Additio *igitur, est additio elementi in principio syllabæ: ut uua passa, pro uua passa. spica, pro spica. simul, pro simul.*

Geminatio.

Geminatio *autem, est primarũ uel secundarũ syllabarum per easdem consonãtes, uel similes alterna prolatio. fit aũt in aduerbijs, & participijs, et nominibus. abũdat aũt apudq; Ionas &* Aeoles, *ut laborauerint,*

pro

τάξεως ἐφ᾽ ἑτέρας. οἷον δρατὰ, ἀντὶ δαρτά. καὶ κραδία, ἀντὶ καρδία. κάρτος, ἀντὶ κράτος. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ ἀπεδανός. αἱμηπότης, ἀντὶ αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ ἀκρόπολις. Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν, τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε πλεονασμὸς καὶ ἡ ἔνδεια. τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα. πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, παρένθεσις, διπλασιασμὸς, παρέμπτωσις, καὶ προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα. ἀφαίρεσις, ἄρσις, συστολὴ, συγκοπὴ, συναλοιφὴ, ἔλλειψις, παρέλλειψις, ἔκθλιψις, καὶ ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει, ἀναδίπλωσις δὲ ἄρσει, ἔκτασις συστολῇ, ἐπέκτασις συγκοπῇ, διαίρεσις συναλοιφῇ, παρένθεσις ἐλλείψει, διπλασιασμὸς παρελλείψει, παρέμπτωσις ἐκθλίψει, προσχηματισμὸς ἀποκοπῇ.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ᾽ ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, οἷον ἀσαφὶς, ἀντὶ σαφὶς. ἄσταχυς, ἀντὶ στάχυς. θαμὰ, ἀντὶ ἅμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις δέ ἐστιν ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρά τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσιν,

pro laborauerint. sortiti fuerint, pro sortiti fuerint. conuiciatorius, pro conuiciatorius. uerum, pro uerum.

Productio.

Productio, *est quando correptæ bitemporeæ producuntur, uel breues in longas similes earum mutantur: ut bonus, bonus. puella, puella.*

Porrectio.

Porrectio, *est superabundantia syllabæ in medio eiusdem accentus, cum non generalis obseruatio probibeat: ut munitum, pro munitum. frater, pro frater. bellica, pro bellica.*

Diuisio.

Diuisio, *est syllabæ resolutio, uel disiunctio in duo. sed paßio* Ionum *&* Thessalorum*: ut puer, pro puer. cauum, pro cauum. sagitta, pro sagitta.*

Interpositio.

Interpositio, *est additio uocalis in medio, non facientis syllabam: ut spirantes, pro spirantes. uacua, pro uacua. morbus, pro morbus. hospes, pro hospes. profectus, pro profectus. sed paßio* Ionum.

Duplicatio.

Duplicatio, *est eiusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabã: ut quoniam, pro quoniam. satis, pro satis. medium, pro medium. dic, pro dic. quando, pro quando. sed paßio* Ionum.

Insertio.

Insertio, *est additio consonantiũ in medio, non perficientium syllabam: ut ciuitas, pro ciuitas. bellum, pro bellum.*

Adfigu-

ἀντὶ κάμωσι. λελάχωσιν, ἀντὶ λάχωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ ἀτηρός. ἐτήτυμον, ἀντὶ ἔτυμον.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Εκτασις ἐστὶν, ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον καλὸς, καλός. κόρη, κώρη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Επέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον εὐτύχεον, ἀντὶ εὔτυχον. ἀδελφεὸς, ἀντὶ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος ἰώνων καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ παῖς. κόϊλον, ἀντὶ κοῖλον. βέλεος, ἀντὶ βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον πνείοντες, ἀντὶ πνέοντες. κεινὴ, ἀντὶ κενή. νοῦσος, ἀντὶ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ ξένος. εἰληλυθὼς, ἀντὶ ἐληλυθώς. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον ὅττι, ἀντὶ ὅτι. ἄδδην, ἀντὶ ἄδην. μέσσον, ἀντὶ μέσον. ἔννεπε, ἀντὶ ἔνεπε. ὁππότε, ἀντὶ ὁπότε. Τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. οἷον πτόλις, ἀντὶ πόλις. πτόλεμος, ἀντὶ πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Adfiguratio.

Adfiguratio, est additio syllabæ in fine. est autem quatuor linguarum propria: ut uerbis, pro uerbis. musis, pro musis. personæ, pro personæ. ego, pro ego. Dicendum autem & de defectu.

Defectus.

Defectus, est ablatio in principio elementi: ut festũ, pro festum. terra, pro terra. ille, pro ille. Sed hæc passio Ionum.

Sublatio.

Sublatio, est abiectio in principio geminatæ syllabæ: ut iaci, pro iaci. suscipi, pro suscipi. uulneratus, pro uulneratus.

Correptio.

Correptio, est quando productæ bitemporeæ corripiuntur, uel longæ in breues contrarias suas mutantur: ut alma, pro alma. aridum, pro aridum.

Concisio.

Concisio, est abiectio syllabæ in medio: ut infelix, pro infelix. opacum, pro opacum.

Collisio.

Collisio, est duarum syllabarũ ad uocalẽ unitas, depreßione tonorũ. Fit aũt per modos septem, simplices quidẽ tres, per elisionẽ, per crasin, per synæresin. compositos aũt quatuor. per elisionẽ & mistionẽ, per elisionem & contractionẽ, per crasin & synæresin, per elisionẽ et crasin et synæresin. Per elisionẽ, aduersum me, pro aduersum me. per crasin, mea pro mea. per synæresin, neredes, pro nereides. per elisionẽ & crasin, & ego, pro & ego. per elisionem & synæresin, me subit,

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς, ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις. μούσαισιν, ἀντὶ μούσαις. πρόσωπατα, ἀντὶ πρόσωπα. ἐγὼν, ἀντὶ ἐγώ. λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, ἐστὶν ἀφαίρεσις κατ᾽ ἀρχὴν στοιχείου. οἷον ὀρτὴ, ἀντὶ ἑορτή. αἶα, ἀντὶ γαῖα. κεῖνος, ἀντὶ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

ΑΡΣΙΣ.

Ἄρσις, ἐστὶν ἀποβολὴ κατ᾽ ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ βεβλῆσθαι. δέχθαι, ἀντὶ δεδέχθαι. βλήμενος, ἀντὶ βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολὴ ἐστὶν, ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος, ἀντὶ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις καταβολῇ τόνου. Γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτὰ, ἁπλοῦς μὲν τρεῖς. κατὰ θλῖψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ τέσσαρας. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. κατὰ θλῖψιν, ἐπ᾽ ἐμὲ, ἀντὶ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῆδες, ἀντὶ νηρηΐδες. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ ἀντὶ καὶ ἐγώ. κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοῦ ποδύνει, ἀντὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

pro me ſubit. per craſin & ſynæreſin, caprarius, pro caprarius. per eliſionem & craſin & ſynæreſin, in Aethiopia, pro in Aethiopia.

Defectus.

Defectus, eſt abiectio uocalis in medio, non faciẽtis ſyllabam: ut cruentare, pro cruentare. ſenem, pro ſenem.

Prætermiſsio.

Prætermiſsio, eſt quando una aliqua geminatarum conſonantium omittitur: ut pulchrius, pro pulchrius. citius, pro citius.

Eliſio.

Eliſio, eſt abiectio unius conſonantis inter primam & ultimam ſyllabam, non facientis ſyllabam: ut ſceptrum, pro ſceptrum.

Amputatio.

Amputatio, eſt ablatio ſyllabæ in fine: ut domus, pro domus. Apollinem, pro Apollinem. Neptunum, pro Neptunum.

De anomalis uerbis per ordinem literarum. Principium alpha.

Sicco, unde aoriſtus I. ſiccatus fui, & ſiccatus fui.

Miror. Futurum, mirabor. Indefinitum, miratus fui. Medium indefinitum, miratus fui, à miror.

Ago. Futurum, agam. Indefinitum ſecundum, egi, & attice egi. Præteritũ perfectum, egi, & attice egi.

Dico. Futurum, dicam. Indefinitum, dixi.

Cano. Futurum, canam. Indefinitũ primũ, cecini.

Eligo.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἀντὶ ἐμοὶ ὑποδμώει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡ᾽πόλος, ἀντὶ ὁ αἰπόλος. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾀθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ελλειψις, ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον ἀμύξαι, ἀντὶ αἰμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις ἐστὶν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. οἷον κάλιον, ἀντὶ κάλλιον, θᾶτον. ἀντὶ θᾶττον.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Εκθλιψις, ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον σκῆπτον, ἀντὶ σκῆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Αποκοπὴ, ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ δῶμα. Απόλλω, ἀντὶ Απόλλωνα. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ κατὰ στοιχεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Αζω. ὅθεν ἀόριστος πρῶτος, ἄσθην, καὶ ἀάσθην.

Αγαμαι. Μέλλων, ἀγάσομαι. Αόριστος πρῶτος, ἠγάσθην. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἠγασάμην.

Αγω. Μέλλων, ἄξω. Αόριστος δεύτερος, ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον. Παρακείμενος, ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα.

Αγορεύω. Μέλλων, ἀγορεύσω. Αόριστος α. ἠγόρευσα.

Αἴδω. Μέλλων, ᾄσω. Αόριστος πρῶτος, ᾖσα.

Αἱροῦμαι.

Eligo. Futurum, eligam. Præteritum perfectum, elegi. Indefinitum primum, elegi. Medium indefinitum ſecundum, elegi, ab eligo, inuſitato.

Capio, capio. Futurum, capiam.

Sẽtio. Mediũ futurũ, ſentiã. Præteritũ perfectũ, ſenſi. Medium indefinitum, ſenſi, à ſentio, inuſitato.

Pecco. Præteritũ imper. peccabã. & plus minime. Futurum, peccabo. Præteritũ perfectũ, peccaui. Aoriſtus ſecundus, peccaui, a pecco, pecco, inuſitato.

Aperio. Futurum, aperiam. Indefinitum primum, aperui attice.

Odio ſum. Futurum, odio ero. Præteritum perfectum, odio fui. Medium indefinitum primum, odio fui, ab odio ſum, odio ſum, inuſitato.

Augeo, & augeo. Futurũ, augebo, tanquam ab antiquo themate augeo, augeo. Indefinitum primum, auxi, & augeo. Præteritum imperfectum, augebam.

Capio, capio. Futurum, capiam. Indefinitum ſecundum, cepi, à capio. Participium, hic captus, capti.

Induo, & induo. Futurum, induam.

Lego. Præteritum imperfectũ, legebã ſolum. Medium futurum, legam. Præteritũ perfectum, legi. Indefinitum ſecundum, legi, à lego, & lego, lego.

Moueo caſtra. Futurum, mouebo caſtra.

Exclamo. Futurũ, exclamabo. Mediũ præteritum perfectũ, exclamaui. Indefinitũ ſecundum, exclamaui.

Reſpiro. Futurum, reſpirabo. Aoriſtus, reſpiraui, à reſpiro antiquo.

Reſcindo, et reſcindo. futurũ, reſcindã, à reſcindo.

Euello. Futurum, euellam.

Capior.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Αἱροῦμαι. Μέλλων, αἱρήσομαι. Παρακείμενος, ᾕρημαι. Ἀόριστος πρῶτος, ᾑρέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλωμαι, ἀχρήστου.

Αἱρέω, ῶ. Μέλλων, αἱρήσω.

Αἰσθάνομαι. Μέσος μέλ. αἰσθήσομαι. Παρακεί. ᾔσθημαι. Μέσος ἀόριστος β. ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι.

Ἁμαρτάνω. Παρατατικὸς, ἡμάρτανον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλων, ἁμαρτήσω. Παρακείμενος, ἡμάρτηκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἥμαρτον, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ, ἀχρήστου.

Ἀνοίγω. Μέλλων, ἀνοίξω. Ἀόριστος α. ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀπεχθάνομαι. Μέλλων, ἀπεχθήσομαι. Παρακείμενος ἀπήχθημαι. Μέσος ἀόριστος, ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, ἀπεχθοῦμαι, ἀχρήστου.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. Μέλλων, αὐξήσω, ὡς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ θέματος τοῦ αὐξέω, ῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ηὔξησα, καὶ αὐξάνω. Παρατατικὸς, ηὔξανον.

Ἁλόω, ῶ, Μέλλων, ἁλώσω. Ἀόριστος δεύτερος, ἥλων, ἀπὸ τοῦ ἁλῶμι. Ἡ μετοχὴ, ὁ ἁλοὺς, τοῦ ἁλόντος.

Ἀμφίημι, καὶ ἀμφιέννυμι. Μέλλων, ἀμφιέσω.

Ἀναγινώσκω. Παρατατικὸς, ἀνεγίνωσκον μόνον. Μέσος μέλλων, ἀναγνώσομαι. Παρακείμενος, ἀνέγνωκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνῶμι, καὶ ἀναγνόω, ῶ.

Ἀναζεύγνυω. Μέλλων, ἀναζεύξω.

Ἀνακράζω. Μέλλων, ἀνακράξω. Μέσος παρακείμενος, ἀνακέκραγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἀνέκραγον.

Ἀναπνέω. Μέλλων, ἀναπνεύσω. Ἀόριστος, ἀνέπνευσα· ἀπὸ τοῦ ἀναπνεύω παλαιοῦ.

Ἀναῤῥηγνύω, καὶ ἀναῤῥήγνυμι. Μέλλων, ἀναῤῥήξω, ἀπὸ τοῦ ἀναῤῥήγω.

Ἀνασπάω, ῶ. Μέλλων, ἀνασπάσω.

Ἁλίσκο-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Capior. Futurum primum, capiar, à capior. futurum, capiar. Indefinitum primum, captus fui. Indefinitum secundum, captus sum, à capio, capio.

Renuo. Indefinitum primum, renui.

Sufficit. Futurum, sufficiet. Indefinitum, suffecit.

Dimitto. Futurum, dimittam. Indefinitum, dimisi.

Conuerto. Futurum, conuertam. Medium præteritum perfectum, conuerti.

Explico, & explico. Futurum, explicabo, ab explico, explico.

Abstineo. Futurũ, abstinebo. quoniam habebo aspiratur, mutatur pi in phi. Præteritum perfectũ, abstinui. Indefinitum secundum, abstinui, ab abstineo, abstineo.

Aufugio. Futurum, aufugiam. Indefinitum primum, aufugi.

Ostendo, & ostendo. Futurũ, ostendã, ab ostendo.

Perdo, perdo. Futurum, perdam. Præteritum perfectum, perdidi. & attice, perdidi. & perdo, perdam, perdidi. & attice, perdidi. & perdo, & perdo.

Extinguo, & extinguo. Futurum, extinguam. Indefinitum secundum, extinctus sum.

Abscindo. Futurum, abscindam, & abscindam. Indefinitum secundum, abscidi.

Extendo. Futurum, extendam.

Fruor. Indefinitum primum, fruitus sum.

Amoueo. Futurum, amouebo.

Deploro. Futurum, deplorabo, à ploro, antiquo.

Contentus sum. Futurum, contentus ero. Et impersonale, placet. Præteritum imperfectum, placebat.

Inhonoro. Futurum, Inhonorabo.

Peruenio.

Αλίσκομαι. Μέλλων πρῶτος, ληφθήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήβομαι. μέλλων, λήψομαι. Αόριστος πρῶτος, ἐλήφθην. Αόριστος δεύτερος. ἑάλων, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ῶ.

Απαναίνομαι. Αόριστος πρῶτος, ἀπηνηνάμην.

Απόχρη. Μέλλων, ἀποχρήσει. Αόριστος, ἀπέχρησε.

Αφίημι. Μέλλων, ἀφήσω. Αόριστος, ἀφῆκα.

Αντιστρέφω. Μέλλων, ἀντιστρέψω. Μέσος παρακείμενος, ἀντέστροφα.

Αναπεταννύω, καὶ ἀναπετάννυμι. Μέλλων, ἀναπετάσω, ἀπὸ τοῦ ἀναπετάω, ῶ.

Απέχω. Μέλλων, ἀφέξω. διότι τὸ ἕξω δασύνεται, τρέπεται τὸ π εἰς φ. Παρακείμενος, ἀπέσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ἀπέσχον, ἀπὸ τοῦ ἀποσχέω, ῶ.

Αποδιδράσκω. Μέλ. ἀποδράσκω. Αόριστος α. ἀπέδρα.

Αποδεικνύω, καὶ ἀποδείκνυμι. Μέλλων, ἀποδείξω, ἀπὸ τοῦ ἀποδείκω.

Απολέω, ῶ. Μέλλων, ἀπολέσω. Παρακείμενος, ἀπώλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. καὶ ἀπόλλω, ἀπολῶ, ἀπῶλα, καὶ ἀττικῶς ἀπόλωλα. καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι.

Αποσβεννύω, καὶ ἀπόσβημι. Μέλλων, ἀποσβέσω. Αόριστος δεύτερος. ἀπέσβην.

Αποτέμνω. Μέλλων, ἀποτεμῶ, καὶ ἀποτμήσω. Αόριστος δεύτερος, ἀπέτεμον.

Αποτανύω. Μέλλων, ἀποτάσω.

Απαυράω, ῶ. Αόριστος πρῶτος, ἀπηῦρα.

Αποσυφελίζω. Μέλλων, ἀποσυφελίξω.

Αποκλαίω. Μέλ. ἀποκλαύσω, ἀπὸ τοῦ κλαύω παλαιοῦ.

Αρέσκομαι. Μέλλων, ἀρέσομαι, καὶ τὸ ἀπρόσωπον ἀρέσκει. Παρατατικὸς, ἤρεσκε.

Ατίζω. Μέλλων, ἀτίξω.

Peruenio. Futurum, perueniam. Præteritum perfectum, perueni. Medius aoristus, perueni.

Euolo. Indefinitum secundum, euolaui. Medium indefinitum primum, euolaui.

Tristor. Futurum, tristabor. Indefinitũ primum, tristatus sum.

Principium uita.

Mitto. Futurũ, mittam. Indefinitum secundũ, misi. Præteritum perfectum, misi, à mitto futurũ mittam.

Germino, & germino. Indefinitum, germinaui.

Clamo. Futurum, clamabo.

Volo. Futurum, uolam. Præteritum perfectum, uolui, uolueram, uolui.

Principium gamma.

Duco uxorem. Futurum, ducam uxorem. Indefinitum primum, duxi uxorem.

Gigno. Futurũ, gignã. Medius aorictus I. genui.

Lætor. Futurum, lætabor. Medium præteritum perfectum, lætatus sum. & lætor, lætabor.

Senesco, & senesco. Futurum, senescam.

Vigilo. Futurum, uigilabo. Medium præteritum perfectum, uigilaui. Præteritum plusquamperfectum, uigilaueram.

Fio, & fio. Futurum, fiam, à fio. Præteritum perfectũ, factus sum. Medius aoristus primus, feci. Medius aoristus secundus, factus sum. Medium præteritum perfectum, factus sum. à gigno, gignam.

Cognosco, cognoscebã, & amplius non. Mediũ futurum, cognoscã. Præteritũ perfectũ, cognoui. Aoristus 2. cognoui, à cognosco, cognosco, & cognosco.

Princi-

Ἀφικνοῦμαι. Μέλλων, ἀφίξομαι. Παρακείμενος, ἀφῖγμαι. Μέσος ἀόριστος, ἀφικόμην.

Ἀφίπταμαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἀπέπτην. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἀπεπτάμην.

Ἄχθομαι. Μέλλων, ἀχθήσομαι. Ἀόριστος πρῶτος, ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βάλλω. Μέλλων, βαλῶ. Ἀόριστος δεύτερος, ἔβαλον. Παρακείμενος, βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ. Μέλλων, βλήσω.

Βλαστάνω, καὶ βλαστέω, ῶ. Ἀόριστος δεύτερος, ἔβλαστον.

Βόω, ῶ. Μέλλων, βόσω.

Βούλομαι. Μέλλων, βουλήσομαι. Παρακείμενος, βεβούλημαι, ἐβεβουλήμην, ἐβουλήθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. Μέλλων, γαμήσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔγημα.

Γείνομαι. Μέλλων, γενοῦμαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐγεινάμην.

Γήθω. Μέλλων, γήσω. Μέσος παρακείμενος, γέγηθα. καὶ γηθέω, ῶ. γηθήσω.

Γηράσκω, καὶ γηράω, ῶ. Μέλλων, γηράσω.

Γρηγορέω, ῶ. Μέλλων, γρηγορήσω. Μέσος παρακείμενος, ἐγρήγορα. Ὑπερσυντελικὸς, ἐγρηγόρειν.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. Μέλλων, γενήσομαι, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι. Παρακείμενος, γεγένημαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐγενησάμην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐγγενόμην. Μέσος παρακείμενος, γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω, γενῶ.

Γινώσκω, ἐγίνωσκον, καὶ πλέον οὔ. Μέσος μέλλων, γνώσομαι. Παρακείμενος, ἔγνωκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔγνων, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. καὶ γνῶμι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Principium delta.

Diuido. Futurũ, diuidam. & ſcio, ſciam. Diuidor.

Mordeo, mordebam. Futurũ, mordebo. Aoriſtus ſecundus, momordi, à mordeo.

Domo. Futurum, domabo.

Scio. Futurum, ſciam. Indefinitum, ſciui.

Oportet. Futurum, oportebit. Aoriſtus, oportuit. Præteritũ imperfectũ, oportebat. Infinitum, oportere.

Timeo. Futurum, timebo. Præteritum perfectum, timui. Præteritum pluſquamperfectum, timueram.

Medium præteritum perfectũ, timui. Medium præteritum pluſquamperfectum, timueram.

Ligo. Futurum, ligabo, & ligabo.

Rogo. Futurum rogabo. Præteritum perfectum, rogaui, à rogo, rogo.

Suſcipio. Futurum, ſuſcipiam. Præteritum perfectum, ſuſcepi. Medius aoriſtus primus, ſuſcepi.

Combuſsi, à comburo, medium præteritum perfectum.

Diſcingo, & diſcingo. Futurũ, diſcingam, à diſcingo, diſcingo.

Sortior. Aoriſtus ſecundus, ſortitus ſum, à ſortior.

Docco, doccbam, & plus nequaquam. Futurum, docebo, à docco. Aoriſtus primus, docui.

Aufugio, & aufugio. Aoriſtus primus, aufugi.

Corrumpo. Futurum, corrumpam. Medium præteritum perfectum, corrupi.

Exiſtimo, exiſtimo. Futurum, exiſtimabo, ab exiſtimo. Aoriſtus primus, exiſtimaui. ſed exiſtimaui, ab exiſtimo, exiſtimo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαΐζω. Μέλλων, δαΐξω. καὶ δαΐω, δαΐσω, δαΐζομαι.

Δάκνω, ἔδακνον. Μέλλων, δήξω. Ἀόριστος δεύτερος, ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω, ἀχρήστου.

Δαμάζω. Μέλλων, δαμάσω.

Δαίω. Μέλλων, δαήσω. Ἀόριστος, ἐδάην.

Δεῖ. Παρατατικὸς, ἔδει. Μέλλων, δεήσει. Ἀόριστος, ἐδέησε. Ἀπαρέμφατον, δεῖν.

Δείδω. Μέλλων, δείσω. Παρακείμενος, δέδοικα. Ὑπερσυντελικὸς, ἐδεδοίκειν. Μέσος παρακείμενος, δέδια. Μέσος ὑπερσυντελικὸς, ἐδεδίειν.

Δέω. Μέλλων, δέσω, καὶ δήσω.

Δέομαι. Μέλλων, δεήσομαι. Παρακείμενος, δεδέημαι, ἀπὸ τοῦ δεέομαι, οῦμαι.

Δέχομαι. Μέλλων, δέξομαι. Παρακείμε. δέδεγμαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐδεξάμην.

Δέδηα, ἀπὸ τοῦ δαίω, μέσος παρακείμενος.

Διαζωννύω, καὶ διαζώννυμι. Μέλλων, διαζώσω, ἀπὸ τοῦ διαζόω, ῶ.

Διαλαγχάνω. Ἀόριστος δεύτερος, διέλαχον, ἀπὸ τοῦ διαλήχω.

Διδάσκω, ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλων, διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. Ἀόριστος πρῶτος, ἐδίδαξα.

Διδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. Ἀόριστος πρῶτος, διέδρα, καὶ ἀπέδρα.

Διαφθείρω. Μέλλων, διαφθερῶ. Μέσος παρακείμενος, διέφθορα.

Δοκέω, ῶ. Μέλλων, δόξω, ἀπὸ τοῦ δόκω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔδοξα. Τὸ δὲ δεδόκηκα, ἀπὸ τοῦ δοκέω, ῶ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Facio. Futurum, faciam. Præteritum perfectum, feci. Aoristus primus, feci.

Subeo, & subeo, & subeo. Futurum, subibo, Aoristus secundus, subiui, à subeo.

Principium epsili.

Sino, sino. Futurum, sinam. Aoristus primus, siui.

Cucurri, à curro, curram. Aor. 2. cucurri, à curro.

Criminor, criminor. Futurum, criminabor. Præteritum perfectum, criminatus sum.

Erigo. Futurum, erigam. Aoristus primus, erexi.

Infundo. Futurũ, infundam, ab infundo. Aoristus primus, infudi, & infudi æolice.

Scio. Futurũ, sciã. Mediũ præteritũ perfectũ, sciui. Præteritũ plusquãperfectũ, sciuerã. debebat autem esse sciuerã. uertitur aũt e in ιta, & iota subscribitur.

Dixi aoristus 1. & dixi aoristus 2. à dico, nõ in usu.

Annauigo. Futurum, annauigabo, à nauigo.

Venio. Futurum, ueniam. Medium præteritum perfectum, ueni. & attice, ueni. Aoristus secundus, ueni, & ueni, uenisti, uenit.

Interrogo. Futurum, interrogabo. Medius aoristus, interrogaui.

Sedeo. Futurum, sedebo. Aoristus primus, sedi.

Exuro & exuro attice. Futurum, exuram.

Teneo, unde aoristus secundus, tenui.

Sortitus sum, medium præteritum perfectum, à sortior, sortior, sortitus sum, & sortitus sum. uel à sortior, sortiar, sortitus sum, & sortitus sum.

Incido. Futurum, incidam. Præteritũ perfectum, incidi. Aoristus secundus, incidi.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Δράω,ῶ. Μέλλων, δράσω. Παρακείμενος, δέδρακα. Αόριστος πρῶτος, ἔδρασα.

Δυώω, καὶ δύω, καὶ δῦμι. Μέλλων, δύσω. Αόριστος δεύτερος, ἔδυν, ἀπὸ τοῦ δῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εάω,ῶ. Μέλλων, ἐάσω. Αόριστος πρῶτος, εἴασα.

Εδραμον, ἀπὸ τοῦ τρέχω, δραμοῦμαι. Αόριστος δεύτερος, ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω.

Εγκαλέω,ῶ. Μέλλων, ἐγκαλέσω. Παρακεί. ἐγκέκληκα.

Εγείρω. Μέλλων, ἐγερῶ. Αόριστος πρῶτος, ἤγειρα.

Εγχέω. Μέλλων, ἐγχεύσω, ἀπὸ τοῦ ἐγχεύω. Αόριστος πρῶτος, ἐνέχεα, καὶ ἐνέχευα αἰολικῶς.

Εἴδω. Μέλλων, εἴσω. Μέσος παρακείμενος, οἶδα. Υπερσυντελικὸς, ᾔδειν, ὤφειλε δὲ εἶναι εἴδειν. τρέπεται δὲ τὸ ε εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται.

Εἶπα, αόριστος πρῶτος. καὶ εἶπον, αόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀχρήστου.

Εἰσπλέω. Μέλλων, εἰσπλεύσω, ἀπὸ τοῦ πλεύω.

Ελεύθω. Μέλλων, ἐλεύσομαι. Μέσος παρακείμενος, ἤλυθα, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. Αόριστος δεύτερος, ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε.

Ερομαι. Μέλλων, ἐρήσομαι. Μέσος αόριστος, ἠρόμην.

Εζω. Μέλλων, ἕσω. Αόριστος πρῶτος, εἷσα.

Εκκαίω, καὶ ἐκκάω ἀττικῶς. Μέλλων, ἐκκαύσω.

Ελω, ὅθεν αόριστος δεύτερος, εἷλον.

Εμμορα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μορέω, μορῶ, μέμορα, καὶ ἔμμορα. ἢ ἀπὸ τοῦ μείρω, μερῶ, μέμορα, καὶ ἔμμορα.

Εμπίπτω. Μέλλων, ἐμπεσοῦμαι. Παρακείμενος, ἐμπέπτωκα. Αόριστος δεύτερος, ἐνέπεσον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Incendo. Futurum, incendam.

Curo. Futurum, curabo.

Speraui, à spero. Medium præteritum perfectum, speraui, & speraui.

Laudo. Futurum, laudabo. Præteritum perfectum, laudaui. Aoristus, laudaui.

Dico. Futurũ, dicam. Præteritum perfectum, dixi.

Inuenio. Futurum, inueniam. Præteritũ perfectum, inueni. Aoristus secundus, inueni, ab inuenio, inuenio.

Vado. Futurum, uadam. Præteritum perfectum, iui. Medium præteritum perfectum, iui. Præteritum plusquamperfectum, iueram.

Habeo. Futurũ, habebo. Præteritum perfectum, habui. Aoristus secundus, habui, ab habeo, habeo. Et quidẽ habeo attenuatur, sed habebo aspiratur, ad differentiam extra, aduerbij attenuati.

Principium zita.

Iungo, & iungo. Futurum, iungam, à iungo.

Cingo, & cingo. Futurum cingam.

Principium ita.

Iueram, præteritum plusquamperfectum, iueras, iuerat, ab eo.

Tristauit, à tristo.

Inclino. Futurum, inclinabo.

Principium thita.

Sepelio. Futurum, sepeliam. Aoristus, sepeliui.

Volo. Futurum, uolam. Aoristus, uolui. & uolo, uolam. aoristus, uolui.

Morior, moriebar. Futurum, moriar. Præteritum perfectũ, mortuus sum. Aoristus secundus, mortuus sum. Optatiuum, moriar. Infinitum, mori.

Princi-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Εμπίμπρημι. Μέλλων, ἐμπρήσω.

Εμπάζω. Μέλλων, ἐμπάξω.

Εολπα, ἀπὸ τοῦ ἔλπω. Μέσος παρακείμενος, ἦλπα, καὶ ἔολπα.

Επαινέω, ῶ. Μέλλων, ἐπαινέσω. Παρακείμενος, ἐπῄνεκα. Αόριστος, ἐπῄνεσα.

Εἴρω. Μέλλων, ἐρῶ. Παρακείμενος, εἴρηκα.

Ευρίσκω. Μέλλων, εὑρήσω. Παρακείμενος, εὕρηκα. Αόριστος δεύτερος, εὗρον, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, ῶ.

Εἴω. Μέλλων, εἴσω. Παρακείμενος, εἶκα. Μέσος παρακείμενος, εἶα. Υπερσυντελικὸς, ᾔειν.

Εχω. Μέλλων, ἕξω. Παρακείμενος, ἔσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ. Καὶ τὸ μὲν ἔχω ψιλοῦται, τὸ δ᾽ ἕξω δασύνεται, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω, ἐπιρρήματος ψιλουμένου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι, καὶ ζευγνύω. Μέλλων, ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.

Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. Μέλλων, ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ηἴειν. Υπερσυντελικὸς, ᾔεις, ᾔει, ἀπὸ τοῦ εἴω.

Ηκαχεν, ἀπὸ τοῦ ἄχω.

Ημύω. Μέλλων, ἠμύσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. Μέλλων, θάψω. Αόριστος, ἔθαψα.

Θέλω. Μέλλων, θελήσω. Αόριστος, ἐθέλησα. καὶ ἐθέλω, ἐθελήσω. Αόριστος, ἠθέλησα.

Θνήσκω, ἔθνησκον. Μέλλων, θανοῦμαι. Παρακείμενος, τέθνηκα. Αόριστος δεύτερος, ἔθανον. Εὐκτικὸν, τεθναίην. Απαρέμφατον, τεθνᾶναι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Principium iota.

Peruenio Futurũ, perueniam. Aoristus secundus, perueni. Præteritum perfectum, perueni, à peruenio.

Placo. Futurum, placabo. Medius aoristus primus, placaui.

Volo. medius aoristus I. uolaui, uolauisti, uolauit.

Vidi, aoristus secundus poeticus, à uideo, & à uideo, uidi purus.

Principium cappa.

Incendo, & incendo. Futurum, incendam.

Sedeo, & sedeo. Futurum, sedebo.

Sedeo. Futurum, sedebo.

Subuerto, subuertam. Aoristus secundus, subuerti, à subuerto.

Purgo. Aoristus secundus, purgaui.

Demitto. Aoristus primus, demisi.

Clango. Futurũ, clangam. Aoristus primus, clanxi. Præteritum perfectum, clanxi.

Laboro, & laboro. Indefinitum secundum, laboraui. Præteritum perfectum, laboraui, à laboro. futurum, laborabo.

Tondeo. Futurum, tondebo. Indefinitum primum, totondi. Præteritum perfectum, totondi.

Satio, satio, & satio, satio. Futurum, satiabo.

Clamo. Futurum, clamabo. Præteritum perfectum medium, clamaui. Indefinitum secundum, clamaui.

Suspendo, & suspendo, suspendo, & suspendo. Futurum, suspendam.

Absconditus, & absconditus fui, ab abscondor, uel abscondor, antiquo.

Princi-

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱκνοῦμαι. Μέλλων, ἵξομαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἱκόμην. Παρακείμενος, ἷγμαι, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι.

Ἱλάσκομαι. Μέλλων, ἱλάσομαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἱλασάμην.

Ἵπταμαι. Μέσος ἀόριστος α. ἱπτάμην, ἵπτω, ἵπτατο.

Ἴδον, ἀόριστος δεύτερος ποιητικὸς, ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἶδον καθαρός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω, καὶ κάω. Μέλλων, καύσω.

Καθέζω, καθέζομαι. Μέλλων, καθεδοῦμαι.

Κάθημαι, Μ΄λλων, καθήσομαι.

Καθαιρέω, καθαιρῶ. Ἀόριστος δεύτερος, καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Καθαίρω. Ἀόριστος πρῶτος, ἐκάθηρα.

Καθίημι. Ἀόριστος πρῶτος, καθῆκα.

Κλάγγω. Μέλλων, κλάγξω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔκλαγξα. Παρακείμενος, κέκληγα.

Κάμνω, καὶ κάμω. Ἀόριστος δεύτερος, ἔκαμον. Παρακείμενος, κέκμηκα, ἀπὸ τοῦ κμῶ. μέλλων, κμήσω.

Κείρω. Μέλλων, κερῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ἔκειρα. Παρακείμενος, κέκαρκα.

Κορέω, κορῶ, καὶ κορέννυμι, καὶ κορεννύω. Μέλλων, κορέσω.

Κράζω. Μέλλων, κράξω. Παρακείμενος μέσος, κέκραγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔκραγον.

Κρεμάζω, καὶ κρεμάω, ῶ. καὶ κρέμαμαι. Μέλλων, κρεμάσω.

Κρυβεὶς, καὶ ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, ἢ κρύβομαι παλαιοῦ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Principium lambda.

Sortior. Futurum, ſortiar, à ſortior, ſortior. Indefinitum ſecundum, ſortitus ſum. Medium præteritum perfectum, ſortitus ſum, à ſortior. Futurum, ſortiar. Indefinitum ſecundum, ſortitus ſum.

Capio, capiebã. Futurũ, capiam, à capio. unde indefinitum ſecundum, cepi. Præteritũ perfectum, cepi, et attice cepi. præteritum pluſquam perfectũ, ceperam.

Lateo, latebam. Futurũ, latebo, à lateo. Medium præteritum perfectum, latui. Indefinitum ſecundum, latui. Præteritum perfectum, abſconditus ſum. Medium indefinitum ſecundum, latui.

Relinquo. Futurum, relinquam. Indefinitum primum, reliqui. Indefinitum ſecundum, reliqui.

Principium mi.

Inſanio. Medium præteritum perfectum, inſaniui.

Diſco, diſcebam. Futurum, diſcam, à diſco, diſco. Præteritum perfectum, didici. Indefinitũ ſecundum, didici, à diſco.

Pugno. Futurum, pugnabo, à pugno. Medium indefinitum primum, pugnaui.

Partior. Medium præteritum perfectum, partitus ſum, & partitus ſum.

Curo. Futurum, curabo, à curæ eſt. Præteritum perfectum, curæ fuit. Futurum, curæ erit.

Recordor, à recordor. Præteritum pluſquam perfectum, memineram. Indefinitum primum, memini. Futurum primum, recordabor.

Maneo. Futurum, manebo. Indefinitum primum, manſi. Præteritum perfectum, manſi.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω. Μέλλων, κληρώσομαι, ἀπὸ τοῦ κληρόω, ῶ. Ἀόριστος δεύτερος, ἔλαχον. Μέσος παρακείμενος, λέλογχα, ἀπὸ τοῦ λήχω. μέλλων, λήξω. ἀόριστος δεύτερος, ἔλαχον.

Λαμβάνω, ἐλάμβανον. Μέλλων, λήψομαι, ἀπὸ τοῦ λήβω, ὅθεν ἀόριστος δεύτερος ἔλαβον. Παρακείμενος, λέληφα, καὶ ἀττικῶς εἴληφα. ὁ ὑπερσυντελικὸς, εἰλήφειν.

Λανθάνω, ἐλάνθανον. Μέλλων, λήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήθω. μέσος παρακείμενος, λέληθα. ἀόριστος δεύτερος, ἔλαθον. Παρακείμενος, λέλησμαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐλαθόμην.

Λείπω. Μέλλων, λείψω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔλειψα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔλιπον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μαίνομαι. Μέσος παρακείμενος, μέμηνα.

Μανθάνω, ἐμάνθανον. Μέλλων, μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. Παρακείμενος, μεμάθηκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μήθω.

Μάχομαι. Μέλλων, μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐμαχεσάμην.

Μείρω. Μέσος παρακείμενος, μέμορα, καὶ ἔμμορα.

Μέλω. Μέλλων, μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω. Παρακείμενος, ἔμελε. Μέλλων, μελήσει.

Μέμνημαι, ἀπὸ τοῦ μνάομαι. Ὑπερσυντελικὸς, ἐμεμνήμην. Ἀόριστος πρῶτος, ἐμνήσθην. Μέλλων πρῶτος, μνησθήσομαι.

Μένω. Μέλλων, μενῶ. Ἀόριστος πρῶτος, ἔμεινα. Παρακείμενος, μεμένηκα.

Μέμηλα,

Curaui, medium præteritum perfectum, à curo.

Promptus fui, medium præteritum perfectum, à promptus sum.

Misceo, & misceo. Futurum, miscebo.

Abstergo. Futurum, abstergam.

Principium ni.

Nuo. Futurum, nuam.

Pasco. Præteritum perfectum, paui. Indefinitum primum, paui.

Principium xi.

Intelligo. Futurum, intelligam. Indefinitum, intellexi, & intellexi.

Principium o parui.

Oleo. Futurum, olebo. Medium præteritum perfectum, oliui, & attice, oliui.

Eo. Futurum, ibo. Medium indefinitum, iui.

Puto, et crasi, puto, putas, putat. Futurũ, putabit. Indefinitum primum, putaui.

Scio, à scio, medium præteritum perfectum.

Lamentor. Futurum, lamentabor. Indefinitũ primum, lamentatus sum.

Iuro, & iuro, & iuro, iuro. Futurũ, iurabo & iurabo. Præteritum perfectum, iuraui. & attice, iuraui.

Vlulo. Futurum, ululabo.

Abstergo. Futurum, abstergam.

Inquino. Futurum, inquinabo.

Debeo. Futurum, debebo, & debebo, debebo. Præteritum perfectum, debui. Indefinitum, debui.

Video. Futurum, uidebo. Indefinitum primũ, uidi

Video,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Μέμηλα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μέλω.

Μέμαα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μάω, ῶ.

Μιγνύω, καὶ μίγνυμι. Μέλλων, μίξω.

Μοργνύω. Μέλλων, μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νέω. Μέλλων, νεύσω.

Νέμω. Παρακείμενος, νενέμηκα. Ἀόριστος πρῶτος, ἔνειμα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξυνίημι. Μέλλων, ξυνήσω. Ἀόριστος, ξυνῆκα, καὶ ξυνέηκα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οζω. Μέλλων, ὄσω. Μέσος παρακείμενος, ὦδα, καὶ ἀττικῶς ὄδωδα.

Οἴχομαι. Μέλλων, οἰχήσομαι. Μέσος ἀόριστος, ᾠχόμην.

Οἴομαι, καὶ κράσει οἶμαι, οἴει, οἴεται. Μέλλων, οἰήσεται. Ἀόριστος πρῶτος, ᾠήθην.

Οἶδα, ἀπὸ τοῦ εἴδω, μέσος παρακείμενος.

Οἰμώζω. Μέλλων, οἰμώξω. Ἀόριστος πρῶτος, ᾤμωξα.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι, καὶ ὀμόω, ῶ. Μέλλων, ὀμόσω, καὶ ὀμοῦμαι. Παρακείμενος, ὤμοκα, καὶ ἀττικῶς ὀμώμοκα.

Ολολύζω. Μέλλων, ὀλολύξω.

Ομόργνυμι. Μέλλων, ὀμόρξω.

Ονόω, ῶ. Μέλλων, ὀνόσω.

Οφείλω. Μέλλων, ὀφειλήσω. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω. Παρακείμενος, ὤφληκα. Ἀόριστος, ὤφλησα.

Οπτομαι. Μέλλων, ὄψομαι. Ἀόριστος πρῶτος, ὤφθην.

Οράω,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Video,uideo. Præteritum imperfectum, uidebam, bam attice. Præteritum perfectum,uidi. Præteritum plusquamperfectum, uideram.

Principium pi.

Prætereo. Præteritum imperfectum, præteribam.

Adsum,ades,adest.

Patior, patiebar. Futurum, patiar, à patior. Præteritum perfectum, passus sum. Indefinitũ secundum, passus sum, à patior.

Mitto. Futurum, mittam. Præteritum perfectum, misi. Indefinitum primum, misi. (extendi.

Extendo. Futurũ,extendã. Præteritũ perfectum,

Digero,et digero,et digero poetice.futu. digeram.

Acquiro, acquiro. Futurum, acquiram. Præteritum perfectum, acquisiui.

Penetro. Futurum, penetrabo. Indefinitum primum,penetraui.

Horrui, ab horreo. Futurum, horrebo. Præteritum perfectum per errorem, horrui.

Figo,& figo. futurũ, figã. Indefinitũ, fixi,à figo.

Bibo, bibebam. Futurum, bibam. Præteritum perfectum, bibi. Indefinitum secundum, bibi.

Cado. Futurum,cadam. Præteritũ perfectum,cecidi. Indefinitum secundum, cecidi.

Incendo.Futurum, incendam.

Fingo, fingo. Futurũ, fingã. Indefinitum I.finxi.

Nauigo. Futurum,nauigabo,à nauigo. sic & spiro. futurum, spirabo.

Vendo, quod uendo. Futurum,uendam. Præteritum perfectum, uendidi.

præmitto.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ὁράω,ῶ.Παρατατικὸς,ἑώραον,ων ἀττικῶς. Παρακεί-μενος,ἑώρακα.Ὑπερσυντελικὸς,ἑωράκειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παρίημι.Παρατατικὸς,παρῆν.

Πάρειμι,πάρει,πάρεσι.

Πάσχω,ἔπασχον.Μέλλων,πείσομαι,ἀπὸ τοῦ πείθω.Παρακείμενος,πέπονθα.Ἀόριστος δεύτερος, ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω.

Πέμπω.Μέλλων,πέμψω.Παρακείμενος,πέπομφα.Ἀόριστος πρῶτος,ἔπεμψα.

Πεταννύω.Μέλλων,πετάσω.Παρακείμενος,πέπτακα.

Πέπτω , καὶ πέσσω , καὶ πέμπτω ποιητικῶς . Μέλλων, πέμψω.

Πάομαι,ῶμαι.Μέλλων,πάσομαι.Παρακείμενος,πέπαμαι.

Πείρω.Μέλλων,περῶ.Ἀόριστος πρῶτος, ἔπειρα.

Πέφρικα,ἀπὸ τοῦ φρίττω.Μέλλων,φρίξω. Παρακείμενος,ἡμαρτημένως,πέφρικα.

Πηγνύω,καὶ πήγνυμι.Μέλλων,πήξω.Ἀόριστος,ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω.

Πίνω,ἔπινον.Μέλλων,πώσω.Παρακείμενος,πέπωκα. Ἀόριστος δεύτερος,ἔπιον.

Πίπτω.Μέλλων,πεσοῦμαι.Παρακείμενος,πέπτωκα. Ἀόριστος δεύτερος,ἔπεσον.

Πίμπρημι.Μέλλων,πρήσω.

Πλάττω,πλάσσω.Μέλλων,πλάσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔπλασα.

Πλέω.Μέλλων,πλεύσω,ἀπὸ τοῦ πλεύω.οὕτω καὶ πνέω, μέλλων,πνεύσω.

Πράττω,τὸ πολῶ .μέλλων,πράσω.Παρακεί.πέπρακα.

Præmitto, præmisi, medium indefinitum primum.

Extendo. Futurum, extendam.

Accurro. Futurum, accurram, Indefinitum secundum, accurri, ab accurro.

Populor. Indefinitum secundum, populatus sum.

Volo, uolo. Medium indefinitum primum, uolaui.

Timeo. Futurum, timebo.

Interrogo. Futurum, interrogabo, ab interrogo. Præteritum perfectum, interrogaui. Indefinitum secundum, interrogaui.

Principium rho.

Facio. Futurum, faciam.

Rumpo, & rumpo. Futurum, rumpam.

Roboro, & roboro. Futurum, roborabo.

Valeo. Futurũ, ualebo. Præteritũ perfectũ, ualui, ualuisti, ualuit. Imperatiuũ, uale, ualeat. ualete, ualeto.

Principium sigma.

Extinguo. Futurum, extinguam, & extinguam. Indefinitum secundum, extinxi, ab extinguo.

Concitor. Indefinitum primum, concitatus sum. Indefinitum secundum, concitaui.

Putresco. Futurũ, putrescam. Indefinitũ, putrui.

Libo. Futurum, libabo. Indefinitũ primum, libaui.

Stillo, & stillo. Futurum, stillabo.

Gemo, & gemo. Futurum, gemam.

Pungo. Futurum, pungam.

Sterno. Futurum, sternam. Indefinitum I. straui.

Sterno. Futurum, sternam. Indefinitum I. straui.

Misceo. Futurum, miscebo. Præteritum perfectum, miscui.

Contingo.

Προΐεμαι, προηκάμην, μέσος ἀόριστος πρῶτος.

Πετάω, ῶ. Μέλλων, πετάσω.

Προστρέχω. Μέλλων, προσδραμοῦμαι. Ἀόριστος δεύτερος, προσέδραμον, ἀπὸ τοῦ προσδρέμω.

Πέρθω. Ἀόριστος δεύτερος, ἔπραθον.

Πτάω, ῶ. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἐπτάμην.

Πτήσσω. Μέλλων, πτήξω.

Πυνθάνομαι. Μέλλων, πεύσομαι, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. Παρακείμενος, πέπυσμαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἐπυθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέζω. Μέλλων, ῥέξω.

Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. Μέλλων, ῥήξω.

Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. Μέλλων, ῥώσω.

Ῥωννύομαι. Μέλλων, ῥώσομαι. Παρακείμενος, ἔρρωμαι, ἔρρωσαι, ἔρρωται. Προστακτικὸν, ἔρρωσο, ἐρρώσθω. ἔρρωσθε, ἐρρώσθωσαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω. Μέλλων, σβέσω, καὶ σβήσομαι. Ἀόριστος δεύτερος, ἔσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι.

Σεύομαι. Ἀόριστος, πρῶτος, ἐσύθην. Ἀόριστος δεύτερος, ἔσσευα.

Σήπομαι. Μέλλων, σήψομαι. Ἀόριστος, ἐσάπην.

Σπένδω. Μέλλων, σπείσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔσπεισα.

Στάζω, καὶ σταλάζω. Μέλλων, στάξω.

Στένω, στενάζω. Μέλλων, στενάξω.

Στίζω. Μέλλων, στίξω.

Στορέννυμι. Μέλλων, στορέσω. Ἀόριστος α. ἐστόρεσα.

Στρωννύω. Μέλλων, στρώσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔστρωσα.

Συγκεραννύω. Μέλλων, συγκεράσω. Παρακείμενος, συγκέκρακα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Contingo. Futurum, contingam. Præteritum perfectum, contigi. Indefinitum primum, contigi.

Cohibeo, cohibeo. Futurũ, cohibebo. Indefinitum 2. cohibui. unde imperatiuum, cohibe, cohibeto.

Principium taf.

Præteritum perfectum, mortuus sum, & mortuus sum, à morior.

Seco. Futurũ, secabo. Indefinitum secundũ, secui.

Fabrico. Indefinitum secundum, fabricaui.

Extendo. Futurum, extendam. Indefinitum secundum, extendi. unde hic extendens.

Liquefacio. Futurũ, liquefaciam. Præteritũ perfectum, liquefeci.

Pario. Futurum, pariam. Indefinitum 2. peperi.

Vulnero, uulnerabam. Futurum, uulnerabo. Indefinitum primum, uulneraui. Præteritum perfectum, uulneratus sum, à uulnero, uulnero.

Soluo, & soluo. Futurum, soluam.

Tolero, à tolero. Futurum, tolerabo. Indefinitũ secundum, toleraui, à tolero.

Nutrio. Futurum, nutriam. Indefinitum primum, nutriui. Medium præteritum perfectum, nutriui.

Timeo. Futurum, timebo.

Sum, eram. Futurũ, ero, à fabrico. Præteritũ perfectũ, fui, à consequor, consequor. Indefinitũ 2. fui.

Principium y psili.

Sustineo. Futurum, sustinebo. Præteritum perfectum, sustinui. Indefinitum secundum, sustinui.

Promitto. Futurum, promittam. Præteritũ perfectum, promisi. Medius aoristus secundus, promisi.

Subeo.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Συμβαίνω. Μέλλων, συμβήσομαι. Παρακείμενος, συμβέβηκα. Αόριστος δεύτερος, συνέβην.

Σχέω, ῶ. Μέλλων, σχήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔσχον, ὅθεν τὸ προστακτικὸν, σχὲς, σχέτω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Παρακείμενος, τέθνηκα, καὶ τέθνακα, ἀπὸ τοῦ θνήσκω.

Τέμνω. Μέλλων, τμήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔταμον.

Τεύχω. Αόριστος δεύτερος, ἔτυχον.

Τάζω. Μέλλων, τάξω. Αόριστος δεύτερος, ἔταγον, ὅθεν ὁ ταγών.

Τήκω. Μέλλων, τήξω. Παρακείμενος, τέτηκα.

Τίκτω. Μέλλων, τέξω. Αόριστος δεύτερος, ἔτεκον.

Τιτρώσκω, ἐτίτρωσκον. Μέλλων, τρώσω. Αόριστος πρῶτος, ἔτρωσα. Παρακείμενος, τέτρωκα, ἀπὸ τοῦ τρόω, ῶ.

Τίνω, καὶ τίω. Μέλλων, τίσω.

Τλάω, ῶ. Μέλλων, τλήσω. Αόριστος δεύτερος, ἔτλην, ἀπὸ τοῦ τλῆμι.

Τρέφω. Μέλλων, θρέψω. Αόριστος πρῶτος, ἔθρεψα. Μέσος παρακείμενος, τέτροφα.

Τρέω. Μέλλων, τρέσω.

Τυγχάνω, ἐτύγχανον. Μέλλων, τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρακείμενος, τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, ῶ. Αόριστος δεύτερος, ἔτυχον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Υπέχω. Μέλλων, ὑφέξω. Παρακείμενος, ὑπέσχηκα. Αόριστος δεύτερος, ὕπεσχον.

Υπισχνοῦμαι. Μέλλων, ὑποσχήσομαι. Παρακείμενος, ὑπέσχημαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, ὑπεσχόμην.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Subeo. Futurum, subibo. Aoristus, subij, à subeo.

Priuo. Futurum, priuabo,

Dormito. Futurum, dormitabo.

Pluit. Futurum, pluet. Aoristus primus, pluit.

Principium phi.

Dico. Præteritũ imperfectũ, dicebã. et amplius nõ.

Fugio. Futurum, fugiam. Medium præteritũ perfectum, fugi. Aoristus secundus, fugi.

Fero. Futurum, feram, à fero. Præteritum perfectum, tuli. Aoristus primus, tuli. Aoristus secundus, tuli, à fero.

Dico, dicis, dicit. dicitis duo, dicunt duo. dicimus, dicitis, dicunt. Futurum, dicam. Aoristus primus, dixi. Aoristus secundus, dixi. Infinitum, dicere.

Præuenio, præueniebam. Futurum, præueniam, à præuenio. Præteritum perfectum, præueni. Aoristus primus, præueni. Aoristus secundus, præueni, à præuenio. Participium, hic præueniens.

Corrumpo. Futurũ, corrumpam. Præteritum perfectum, corrupi. Mediũ præteritũ perfectũ, corrupi.

Tabesco. Futurum, tabescam.

Cruento, & cruento. Futurum, cruentabo.

Produco. Futurum, producam. Præteritum perfectum, produxi. indefinitum secundum, produxi, à produco.

Principium chi.

Gaudeo. Futurũ, gaudebo. Aoristus, gauisus sum.

Sæuio. Futurum, sæuiam. Aoristus, sæuij.

Fundo. Futurũ, fundam, à fundo. Aoristus, fudi.

Coloro. Futurum, colorabo.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ὑποδύω. Μέλλων, ὑποδύσω. Ἀόριστος, ὑπέδυν, ἀπὸ τοῦ ὑπόδυμι.

Ὑποστερίσκω. Μέλλων, ὑποστερίσω.

Ὑπνώττω. Μέλλων, ὑπνώσω.

Ὕει. Μέλλων, ὕσει. Ἀόριστος πρῶτος, ὗσεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φάσκω. Παρατατικὸς, ἔφασκον. καὶ πλέον οὐ.

Φεύγω. Μέλλων, φεύξουμαι. Μέσος παρακείμενος, πέφευγα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφυγον.

Φέρω. Μέλλων, οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω. Παρακείμενος, ἐνήνοχα. Ἀόριστος πρῶτος, ἤνεγκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Φημὶ, φὴς, φησί. φατὸν, φατόν. φαμὲν, φατὲ, φασί. Μέλλων, φήσω. Ἀόριστος πρῶτος, ἔφησα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφην. Ἀπαρέμφατον, φᾶναι.

Φθάνω, ἔφθανον. Μέλλων, φθάσω, ἀπὸ τοῦ φθάω, ῶ. Παρακείμενος, ἔφθακα. Ἀόριστος πρῶτος, ἔφθασα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφθην, ἀπὸ τοῦ φθῆμι. Η μετοχὴ, ὁ φθάς.

Φθείρω. Μέλλων, φθερῶ. Παρακείμενος, ἔφθαρκα. Μέσος παρακείμενος, ἔφθορα.

Φθίνω. Μέλλων, φθίσω.

Φοινίκω, καὶ φοινίζω. Μέλλων, φοινίξω.

Φύω. Μέλλων, φύσω. Παρακείμενος, πέφυκα. Ἀόριστος δεύτερος, ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χαίρω. Μέλλων, χαρήσομαι. Ἀόριστος, ἐχάρην.

Χαλεπαίνω. Μέλλων, χαλεπανῶ. Ἀόριστος, ἐχαλέπηνα.

Χέω. Μέλλων, χεύσω, ἀπὸ τοῦ χεύω. Ἀόριστος, ἔχεα.

Χρωννύω. Μέλλων χρώσω.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Principium psi.

Cano, Futurum, canam. Præteritum perfectum, cecini Aoristus primus, cecini.

Principium o magni.

Pello, & pello. Futurum, pellam, pellam.

Emo, emo. Futurum, emam. Præteritum perfectum, emi, & emi attice. unde emptus.

Concitaui, à concito. Futurum, concitabo. Aoristus primus, concitaui, & per syncopen, concitaui. uel concito, concitabo, concitaui æolice.

FINIS ANOMALORVM VERborum.

De spiritibus.

Quot spiritus? duo: densus, & lenis. Omnis dictio à uocali uel diphthongo incipiens, aspiratur, uel attenuatur. Sed à consonantibus, solum rho in principio dictionis existens, aspiratur, ut rhetor. quando autem sunt duo, primũ quidem attenuatur, secundum autem aspiratur apud antiquos: ut aduerbium. Nota uniuersaliter, quod nominatiui spiritus retinetur & in reliquis casibus. Et in uerbis uero spiritus thematis seruatur, & in ijs quæ ab illo inflectuntur: ut pecco, peccabam. trabo, trahebam. præter habeo, habebo, quod in præsenti quidem attenuatur, in futuro uero aspiratur, ad differentiam extra, quod est aduerbium. In uerbis in præteritis, e psilon præcedens & excedens, attenuatur: sicut scripsi, scripsi. si præcedit quidem, non decidit autem, & spiritum præsentis habet: ut sto, stabo, steti, qui stetit. Omnis articulus à uocali incipiens, aspiratur: ut hic, hæc, hi, hæ. Omne

pronomen

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψάλλω. Μέλλων, ψαλῶ. Παρακείμενος, ἔψαλκα. Αόριστος πρῶτος, ἔψηλα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωθω, καὶ ὠθέω, ῶ. Μέλλων, ὤσω, καὶ ὠθήσω.

Ωνέομαι, οῦμαι. Μέλλων, ὠνήσομαι. Παρακείμενος ὤνημαι, καὶ ἐώνημαι ἁπλικῶς. ὅθεν ἐωνημένος.

Ωρσα, ἀπὸ τοῦ ὀρούω. Μέλλων, ὀρούσω. Αόριστος πρῶτος, ὤρουσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὦρσα. ἢ ὄρω, ὄρσω, ὦρσα αἰολικῶς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Ποσα πνεύματα; δύο. ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. Πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου ἀρχομένη, δασύνεται, ἢ ψιλοῦται. Απὸ δὲ τῶν συμφώνων, μόνον τὸ ρ ἐν ἀρχῇ λέξεως ὂν, δασύνεται. οἷον ῥήτωρ. ὅτε δὲ ἐστὶ δύο, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται κατὰ παλαιοὺς, οἷον ἐπίῤῥημα. Σημείωσαι καθόλου, ὅτι τὸ τῆς εὐθείας πνεῦμα φυλάσσεται καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς πλώσεσι. Καὶ ἐν τοῖς ῥήμασι δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος φυλάσσεται, καὶ ἐν τοῖς ἀπ' ἐκείνου κλινομένοις. οἷον ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον. ἕλκω, εἷλκον. πλὴν τοῦ ἔχω, ἕξω. ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι ψιλοῦται, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι δασύνεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἔξω, ὅπέρ ἐστιν ἐπίῤῥημα. Επὶ τῶν ῥημάτων τὸ ἐν τοῖς παρῳχημένοις ε προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται. οἷον ἔγραψα, γράψον. Εἰ δὲ προέρχεται μὲν, οὐκ ἀποπίπτει δὲ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος ἔχει. οἷον ἵστημι, στήσω, ἕστακα, ἑστακώς. Πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. οἷον ὁ, ἡ, οἱ, αἱ. Πᾶσα

ἀντωνυμία

pronomen ab e psilo incipiens, attenuatur: ut ego, præter se, & quæ ex eo, ut seipsum. Ab alia autem uocali incipiens aspiratur: ut hic, hæc. præter ipse, & quæ ab eo: ut homicida sui, per se quid faciens. Omnis præpositio à uocali incipiens, attenuatur: ut ab, per. præter sub, & super. Omnis coniunctio à uocali incipiens, attenuatur: ut sed, si, quoniã. præter causales: nam causales omnes aspirantur, ut ut, propter, ut. præter ut. Deriuatiua, si retinent principium, spiritum proprij primitiui habent: ut amo, amor, ulcero, ulcus. præter sudor, à labor, quod est laboro. simul, à simul. series, à necto. carcer, à prohibeo. Per aphæresin tenuis consonantis facta relatiua, aspirantur: ut tãtus, quantus, tunc quando. præter tunc, quando, tunc, quando. Aeolica omnia attenuantur: nam Aeoles ignorant aspirationem. Numeralia omnia aspirantur, ut unus, sex, septem. præter octo, & nouem, & quæ ex ipsis: ut octoginta, nonaginta. Alpha siue intentionem significat, siue priuationem, siue simul, siue malum, siue modicum, siue abundat, attenuatur: præter catena, ex priuatiuo alpha. & soluo. & infernus, ex priuatiuo alpha. & uideo. Sed congregatiuum alpha aspiratur, simul, uniuersus.

Principium alpha.

Alpha ante alpha attenuatur, ut Aaron, intangibilis.

Alpha ante uita attenuatur, ut innocuus. nisi rho inferatur, ut ancilla.

Alpha ante gamma attenuatur, ut agon. præter castus, & sanctus: & ab his deducta, ut sanctitas.

ἀντωνυμία ἀπὸ τοῦ ε ἀρχομένη, ψιλοῦται. οἷον ἐγώ. πλὴν τῆς ἕ, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. οἷον ἑαυτόν. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου φωνήεντος ἀρχομένη, δασύνεται. οἷον οὗτος, αὕτη. πλὴν τοῦ αὐτὸς, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς. οἷον αὐτόχειρ, καὶ αὐτόματος. Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ψιλοῦται. οἷον ἀπὸ, ἀνά. πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, ψιλοῦται. οἷον ἀλλὰ, εἰ, ἐπεί. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. Οἱ γὰρ αἰτιολογικὴ πάντες δασύνονται. οἷον ἵνα, ἕνεκα, ὅπος. πλὴν τοῦ ὄφρα. Τὰ παράγωγα εἰ σώζει τὴν ἀρχὴν, τὸ πνεῦμα τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου ἔχει. οἷον ἀγαπῶ, ἀγάπη. ἕλκω, ἕλκος. πλὴν τοῦ ἱδρὼς, ἀπὸ τοῦ ἰδίω, τὸ κοπιῶ. ἄμυδις, ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς, ἀπὸ τοῦ εἴρω. εἱρκτὴ, ἀπὸ τοῦ εἴργω. Τὰ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ψιλοῦ συμφώνου γινόμενα ἀναφορικὰ, δασύνονται. οἷον τόσος, ὅσος. τηνίκα, ἡνίκα. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. τῆμος, ἦμος. Τὰ αἰολικὰ πάντα ψιλοῦται. οἱ γὰρ αἰολεῖς ἀγνοοῦσι τὴν δασεῖαν. Τὰ ἀριθμητικὰ πάντα δασύνεται. οἷον εἷς, ἕξ, ἑπτά. πλὴν τῶν ὀκτὼ, καὶ ἐννέα, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν. οἷον ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα. Τὸ α εἴτε ἐπίτασιν δηλοῖ, εἴτε στέρησιν, εἴτε ὁμοῦ, εἴτε κακὸν, εἴτε ὀλίγον, εἴτε πλεονάζει, ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἅλυσις, ἐκ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ τοῦ λύω. καὶ τοῦ ἅδης, ἐκ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ τοῦ ἴδω. Τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. ἅμα, ἅπας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Τὸ α πρὸ τοῦ α ψιλοῦται, οἷον ἀαρὼν, ἄαπλος.

Τὸ α πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, οἷον ἀβλαβής. εἰ μὴ τὸ ρ ἐπιφέροιτο, οἷον ἅβρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, οἷον ἀγών. πλήν τοῦ ἁγνὸς, καὶ ἅγιος, καὶ τῶν ἀπὸ τούτων παραγομένων, οἷον ἁγιότης.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Alpha ante delta attenuatur, ut canto. præter infernus, & adultus.

Alpha ante e pſilon attenuatur, ut aquila, aerem.

Alpha ante zita, pſilen habet, ut inæmulus. præter ueneror, quod eſt ueneror.

Alpha ante thita, iota, cappa, attenuatur, ut puls, moueor, incitor, arx.

Alpha ante lambda attenuatur, ut alius, ungo. niſi mi inferatur, ut ſalſus. & præter ſal ſalis. capio, quod eſt capio. ſatis, ſalio, area, catena, halicarnaſus, ſalio.

Alpha ante mi attenuatur, ut plauſtrum. præter ſimul, pecco, concertatio, funis, quod eſt funis. placenta, matula. conſonante autem illata cum mi, ſemper attenuatur: ut circum, ambroſia, indumentum.

Alpha ante gni attenuatur, ut per. præter placeo, quod eſt placeo.

Alpha ante xi & o micron attenuatur, ut dignus, enſis, quod eſt enſis.

Alpha ante pi, pſilen habet: ut ab. præter ſemel, ſimplex, uniuerſus, tener, tango.

Alpha ante rho attenuatur, ut arabs. niſi mi ſequatur, uel pi: ut currus, rapio. præter mollem.

Alpha ante ſigma attenuatur ſemper, ut exerceo, urbs.

Alpha ante taf attenuatur, ut ſine. præter quæ, pro quæ. & alter, pro alter.

Alpha ante chi, phi, cappa, attenuatur: ut ſpuma, achiuus, altus.

Alpha ante pſi attenuatur, ut poſt. præter hapſis, membra, quæ membra.

Alpha

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ α πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ᾄδω. πλὴν τοῦ ᾅδης, καὶ ἁδρός.

Τὸ α πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἀετὸς, ἀέρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται, οἷον ἄζηλος. πλὴν τοῦ ἅζομαι, τὸ σέβομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ θ, ι, κ, ψιλοῦται. οἷον ἀθάρα. ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. ἄκρα.

Τὸ α πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἄλλος, ἀλείφω. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον ἁλμυρός. καὶ πλὴν τοῦ ἅλς, ἁλῶ τὸ κρατῶ, ἅλις, ἁλίζω, ἅλως, ἅλυσις, ἁλικαρνασὸς, ἅλλομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἄμαξα. πλὴν τοῦ ἅμα, ἁμαρτάνω, ἅμιλλα, ἅμμα, τὸ σχοινίον. ἅμης, ἁμίς. συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου μετὰ τὸ μ, ἀεὶ ψιλοῦται. οἷον ἀμφὶ, ἀμβροσία, ἀμπεχόνη.

Τὸ α πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἀνά. πλὴν τοῦ ἁνδάνω, τὸ ἀρέσκω.

Τὸ α πρὸ τοῦ ξ καὶ ο ψιλοῦται, οἷον ἄξιος, ἄορ, τὸ ξίφος.

Τὸ α πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ἀπό. πλὴν τοῦ ἅπαξ, ἁπλοῦς, ἅπας, ἁπαλὸς, ἅπτομαι.

Τὸ α πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἄρα. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, ἢ τὸ π. οἷον ἅρμα, ἁρπάζω. πλὴν τοῦ ἀραιόν.

Τὸ α πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον ἀσκῶ. ἄστυ.

Τὸ α πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἄτερ. πλὴν τοῦ ἅττα, ἀντὶ ἅτινα. καὶ ἅτερος, ἀντὶ ἕτερος.

Τὸ α πρὸ τοῦ χ, φ, κ, ψιλοῦται. οἷον ἀφροδίτη, ἀχαιὸς, ἄκρος.

Τὸ α πρὸ τοῦ ψ ψιλοῦται. οἷον ἄψ. πλὴν τοῦ ἁψίς. ἅψεα, τὰ μέλη.

Τὸ α

Alpha ante o mega attenuatur, ut flos.

Regulæ e psili.

E psilon abundans in principio dictionis, præsentis spiritum assumit: ut uideo, uidebam. uiginti, uiginti.

E psilon ante alpha aspiratur, ut seipsum. præter uer, bonorum, si.

E psilon ante uita attenuatur, ut ieci. præter septimus, septuaginta, hebræus.

E psilon ante gamma attenuatur, ut excito.

E psilon ante delta attenuatur, ut edo. præter pauimentum, quod pauimentum. sedebit, pro sedebit. sedes.

E psilon ante e psilon attenuatur, ut facile, pro facile. præter desiderium, quod desiderium.

E psilon ante zita aspiratur, ut sedeo.

E psilon ante ita non inuenitur, nisi à declinatione: ut bonus, pro bono, à bonus.

E psilon ante thita attenuatur, ut consuetudo.

E psilon ante iota attenuatur, ut similis.

E psilon ante cappa aspiratur, ut hecuba. præter socer, induciæ.

E psilõ ante lambda, uel unum, uel duplex, tenuem habet: ut arguo, eloquens. nisi cappa inferatur, ut traho. & præter græcus, caliditas, hellespontus, helenus, helene, palus, capio, uerto, helicon, uermis.

E psilon ante mi attenuatur, ut empeodcles.

E psilon ante gni attenuatur. propter autem, & unius, excipitur.

E psilon ante xi attenuatur, ut licet. præter sex, habebo, habebis, habitus, deinceps.

E psilon ante o micron aspiratur, ut festum.

E psilon

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ α πρὸ τοῦ ω ψιλοῦται, οἷον ἄωτος.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ Ε.

Τὸ ε πλεονάζον ἐν ἀρχῇ λέξεως, τὸ τοῦ ἐνεστῶτος πνεῦμα λαμβάνει. οἷον ὁράω, ὥρων, ἑώρων. εἴκοσιν, ἐείκοσι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ α δασύνεται, οἷον ἑαυτόν. πλὴν τοῦ ἔαρ, ἐάων, ἐάν.

Τὸ ε πρὸ τοῦ β ψιλοῦται, οἷον ἔβαλον. πλὴν τοῦ ἕβδομος, ἑβδομήκοντα, ἑβραῖος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, οἷον ἐγείρω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἔδω. πλὴν τοῦ ἕδος, τὸ ἔδαφος. ἑδεῖται, ἀντὶ καθεδεῖται. ἕδρα.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἐετῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. πλὴν τοῦ ἑέλδωρ, ἡ ἐπιθυμία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ζ δασύνεται, οἷον ἕζομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ η οὐχ εὑρίσκεται, πλὴν ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἐῆος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐΰς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται. οἷον ἔθος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ι ψιλοῦται, οἷον ἐϊκτός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεται, οἷον ἑκάβη. πλὴν τοῦ ἐκυρὸς, καὶ ἐκεχειρία.

Τὸ ε πρὸ τοῦ λ, ἢ ἑνὸς, ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἐλέγχω, ἐλλόγιμος. εἰ μὴ τὸ κ ἐπάγοιτο, οἷον ἕλκω. καὶ πλὴν τοῦ ἕλλην, ἕλη, ἑλλήσποντος, ἕλενος, ἑλένη, ἕλος, ἕλω, ἑλίσσω, ἑλικὼν, ἕλμινς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἐμπεδοκλῆς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται. ἕνεκα δὲ, καὶ ἑνὸς, ἐξαιρεῖται.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται, οἷον ἔξεσι. πλὴν τοῦ ἕξ, ἕξω, ἕξεις, ἕξις, ἑξῆς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ο δασύνεται, οἷον ἑορτή.

Τὸ ε

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Epsilon ante pi attenuatur, ut uerbum. præter sequor.

Epsilon ante rho, tenuem habet: ut contendo. præter septum, mercurius, ros, facio.

Epsilon ante sigma attenuatur, ut ultimus. præter habentia ipsum cum taf, ut conuiuor.

Epsilon ante taf attenuatur, ut annus. præter paratus, alter, socius.

Epsilon ante y psilon attenuatur, ut bonus.

Epsilon ante chi & phi attenuatur, ut ephesus, habeo. præter solidus.

Epsilon ante psi aspiratur, ut coquo.

Epsilon ante o mega aspiratur, ut mane. præter sum, quod est sum, & permitto.

Regulæ de ita.

Ita ante alpha à declinatione solũ inuenitur, ut iui, pro iui.

Ita ante uita aspiratur, ut hebe. præter paululum, pro paululum, quod à pleonasmo fit. nam ita abundat.

Ita ante gamma aspiratur, ut puto. præter diuinus.

Ita ante delta, psilen habet, ut iam. præter lætor, uoluptas, suauis.

Ita ante e psilon, zita, ita, thita, iota, attenuatur: ut sol, mos, iuuenis.

Ita ante cappa aspiratur, ut minime. præter quiete, pro quiete.

Ita ante lambda attenuatur, ut fatus. præter clauus, sol.

Ita ante mi attenuatur, ut dies. præter dies, domesticus, dimidium, iaculator, quod est iaculator.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ ε πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ἔπος. πλὴν τοῦ ἕπομαι.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἐρίζω. πλὴν τοῦ ἕρκος, ἑρμῆς, ἕρση, ἕρδω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται, οἷον ἔσχατος. πλὴν τῶν ἐχόντων αὐτὸ μετὰ τοῦ τ, οἷον ἑστιάω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἔτος. πλὴν ἕτοιμος, ἕτερος, ἑταῖρος.

Τὸ ε πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον ἐΰς.

Τὸ ε πρὸ τοῦ χ καὶ φ ψιλοῦται, οἷον ἔφεσος, ἔχω. πλὴν τοῦ ἑφθός.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ψ δασύνεται, οἷον ἕψω.

Τὸ ε πρὸ τοῦ ω δασύνεται, οἷον ἕωθεν. πλὴν τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρχω. καὶ ἐῶ.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Η.

Τὸ η πρὸ τοῦ α ἀπὸ κλίσεως μόνον εὑρίσκεται, οἷον ἦα, ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην.

Τὸ η πρὸ τοῦ β δασύνεται, οἷον ἥβη. πλὴν τοῦ ἠβαιὸν, ἀντὶ τοῦ βαιόν. ὅπερ ἀπὸ πλεονασμοῦ γίνεται. τὸ γὰρ η πλεονάζει.

Τὸ η πρὸ τοῦ γ δασύνεται, οἷον ἡγοῦμαι. πλὴν ἠγάθεος.

Τὸ η πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἤδη. πλὴν ἥδομαι, ἡδονὴ, ἡδύς.

Τὸ η πρὸ τοῦ ε, ζ, η, θ, ι, ψιλοῦται. οἷον ἠέλιος, ἦθος, ἠΐθεος.

Τὸ η πρὸ τοῦ κ δασύνεται, οἷον ἥκιστα. πλὴν τοῦ ἦκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως.

Τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἠλίθιος. πλὴν τοῦ ἧλος, ἥλιος.

Τὸ η πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ἦμαρ. πλὴν ἡμέρα, ἥμερος, ἥμισυ, ἥμων, ὁ ἀκοντιστής.

Ita ante gni attenuatur, ut ſi, quando.

Ita ante xi non inuenitur, niſi à declinatione: ut ago, egi.

Ita ante o micron attenuatur.

Ita ante pi attenuatur, ut epirus. præter iecur.

Ita ante rho attenuatur, ut paulatim. præter herodes, iuno, herodianus, heron, hercules, herodotus, heros, herophilus.

Ita ante ſigma aſpiratur, ut heſiodus, quies, emißio, lætatus ſum. præter dicit, pro dicit. & quæ à declinatione, ut comedi fuiſti. (co

Ita ante taf attenuatur, ut cor. præter uinco, uin-

Ita ante ypſilon attenuatur, ut bonus, bonus.

Ita ante phi attenuatur, ut ſpuma, quod eſt ſpuma. præter uulcanus, hephæſtion.

Ita ante pſi nõ inuenitur, niſi à declinatione: ut incendo, incendi.

Ita ante chi attenuatur, ut ſono, ſono.

Ita ante o mega attenuatur, ut aurora.

Regulæ de iota.

Iota ante alpha, uita, gamma, attenuatur.

Iota ante delta attenuatur, ut uideo. niſi rho inferatur, ut firmo. præter ſciens.

Iota ante e pſilon attenuatur, ut ire. præter ſacer, accipiter.

Iota ante ζita attenuatur, ut ſedeo.

Iota ante ita attenuatur, ut medicus, medicus. præter mitto.

Iota ante thita attenuatur, ut ithaca.

Iota ante iota non inuenitur.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ η πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἦν, ἡνίκα.

Τὸ η πρὸ τοῦ ξ οὐχ εὑρίσκεται, πλὴν ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἄγω, ἦξα.

Τὸ η πρὸ τοῦ ο ψιλοῦται.

Τὸ η πρὸ τοῦ π ψιλοῦται. οἷον ἤπειρος. πλὴν ἧπαρ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ἠρέμα. πλὴν ἡρώδης, ἧρα, ἡρωδιανὸς, ἥρων, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, ἥρως, ἡρόφιλος.

Τὸ η πρὸ τοῦ σ δασύνεται, οἷον ἡσίοδος, ἡσυχία, ἧσις, ἥσθην. πλὴν τοῦ ἠσὶ, ἀντὶ φησί. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως, ἤθιον, ἦθα.

Τὸ η πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ἦτορ. πλὴν τοῦ ἡττάω, ῶ.

Τὸ η πρὸ τοῦ υ ψιλοῦται, οἷον ἠῢς, ὁ ἀγαθός.

Τὸ η πρὸ τοῦ φ ψιλοῦται, οἷον ἠφλοισμὸς, ὁ ἀφρός. πλὴν τοῦ ἥφαιστος, ἡφαιστίων.

Τὸ η πρὸ τοῦ ψ οὐχ εὑρίσκεται, εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως. οἷον ἅπτω, ἦψα.

Τὸ η πρὸ τοῦ χ ψιλοῦται, οἷον ἠχέω, ἠχῶ.

Τὸ η πρὸ τοῦ ω ψιλοῦται, οἷον ἠώς.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ α, β, γ, ψιλοῦται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ἴδω. εἰ μὴ τὸ ρ ἐπάγοιτο, οἷον ἱδρύω. πλὴν τοῦ ἴδρις.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ε ψιλοῦται, οἷον ἰέναι. πλὴν τοῦ ἱερὸς, ἱέραξ.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ζ δασύνεται, οἷον ἱζάνω.

Τὸ ι πρὸ τοῦ η ψιλοῦται, οἷον ἰητὴρ, ὁ ἰατρός. πλὴν τοῦ ἵημι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ θ ψιλοῦται, οἷον ἰθάκη.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ι οὐχ εὑρίσκεται.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Iota ante cappa attenuatur, ut icarus. præter ſuffi-ciens. ſupplico, peruenio, peruenio. (pitius.

Iota ante lambda attenuatur, ut ilium. præter pro-

Iota ante mi, ſiquidem inferatur uocalis, aſpiratur: ut deſiderium. ſi autem conſonans, attenuatur.

Iota ante gni attenuatur, ut indus.

Iota ante xi, & o micron, attenuatur: ut uiſcum, iolaus.

Iota ante pi unũ quidem, attenuatur: per duo ue-ro, aſpiratur.

Iota ante ſigma attenuatur, ut æqualis, niſi taf inſe ratur, ut ſto: præter iſter.

Iota ante taf, ypſilon, phi, chi, pſi, o mega, attenua-tur: ut italia, iynx, fortiter, piſcis, ips, eo.

Regula de o micro.

O micron per ſuperabundantiam additum, aſpira-tur: quomodocunq; , uter.

O micron ante alpha, uita, gamma, attenuatur: ut mulier, uerulum, tumor. (uia.

O micron ante delta attenuatur, ut ulyſſes. præter

O micrõ ante zita, thita, attenuatur, ut oleo, uelũ.

O micron ante cappa attenuatur, ut ocium: præter qualis, quantus,

O micrõ ante lambda attenuatur, ut perdo. præter totus, pila, pondus, nauis.

O micron ante mi attenuatur, ut iuro: præter ſi-mul, ſimilis, tamen, clamor, cœtus.

O micron ante gni attenuatur, ut aſinus.

O micron ante xi attenuatur, ut acutus.

O ante pi attenuatur, ut fructus, præter ſcutum.

O ante

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ ι πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται, οἷον ἴκαρος. πλὴν τοῦ ἱκανὸς, ἱκετεύω, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι.

Τὸ ι πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ἴλιον. πλὴν τοῦ ἵλεως.

Τὸ ι πρὸ τοῦ μ, εἰ μὲν ἐπιφέρεται φωνῆεν, δασύνεται. οἷον ἵμερος. εἰ δὲ σύμφωνον, ψιλοῦται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ἰνδός.

Τὸ ι πρὸ τοῦ ξ, καὶ ο, ψιλοῦται. οἷον ἰξὸς, ἰόλαος.

Τὸ ι πρὸ τοῦ π ἑνὸς μὲν ψιλοῦται, διὰ δύο δὲ δασύνεται.

Τὸ ι πρὸ τοῦ σ ψιλοῦται, οἷον ἴσος. εἰ μὴ τὸ τ ἐπάγοιτο, οἷον ἵστημι. πλὴν τοῦ ἴστρος.

Τὸ ι πρὸ τοῦ τ, υ, φ, χ, ψ, ω, ψιλοῦται. οἷον ἰταλία, ἴυγξ, ἶφι, ἰχθὺς, ἶψ, ἰώ.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ο.

Τὸ ο κατὰ πλεονασμὸν προστιθέμενον δασύνεται, ὁπόσου, ὁπότερος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ α, β, γ, ψιλοῦται. οἷον ὄαρος, ὀβελίσκος, ὄγκος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ δ ψιλοῦται, οἷον ὀδυσσεύς. πλὴν τοῦ ὁδός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ζ, θ, ψιλοῦται, οἷον ὄζω, ὀθόνη.

Τὸ ο πρὸ τοῦ κ ψιλοῦται, οἷον ὄκνος. πλὴν τοῦ ὁκοῖος, ὁκόσος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται, οἷον ὀλλύω. πλὴν τοῦ ὅλος, ὅλμος, ὁλκὴ, ὁλκάς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ μ ψιλοῦται, οἷον ὀμνύω. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, ὅμοιος, ὁμῶς, ὁμοκλὴ, ὅμιλος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ν ψιλοῦται, οἷον ὄνος.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ξ ψιλοῦται, οἷον ὀξύς.

Τὸ ο πρὸ τοῦ π ψιλοῦται, οἷον ὀπώρα. πλὴν τοῦ ὅπλον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

O *ante rho attenuatur, ut mons. præter uideo, terminus: & præter, in quibus cappa, uel mi cum rho sequitur, ut series, impetum facio, iuro, ordo.*

O *micron ante sigma, siquidem uocalis sequatur, aspiratur: ut sanctus, præter osiris.* Si *autem consonans attenuatur: ut legumen.*

O *micron ante taf attenuatur: ut sonitus. præter quod, quando, quando.*

O *micron ante phi, chi, psi, attenuatur: ut serpens, uehiculum, sero.*

O *micron ante o micron, y psilon, o mega, non in(uenitur.*

Regulæ de y psilo.

Y *psilon aspiratur semper, siue ante uocalem, siue ante consonantem, præter æolica. nam* Aeoles *ignorant aspirationem.*

Regulæ de o megalo.

O *mega attenuatur semper, ut pello, humerus, et reliqua. præter hora, & quæ ab eo, ut formosus, sic morior.*

De diphthongis.

Alpha *iota diphthõgus in ultra unam syllabam dictionibus attenuatur, ut æuum, ærumnæ: nisi mi inferatur, ut sanguis. præter capio, eligo.*

Alpha *y psilõ diphthongus attenuatur, ut tibia. præter hæc: suipsius, pro sui ipsius.*

E *iota diphthongus attenuatur, ut in præpositio, temere. præter uoluo, fatũ, uestis, uestis, indutus, unus, usq;, series, carcer.*

E *ypsilon diphthongus attenuatur, ut bene: præter illumino, illumino, & inflammo, inuenio, inuenio.*

O *iota*

Τὸ ο πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται, οἷον ὄρος. πλὴν τοῦ ὁρῶ, ὅρος. καὶ πλὴν ἐφ' ὧν τὸ κ ἢ τὸ μ μετὰ τοῦ ρ ἐπάγοιτο, οἷον εἱρμὸς, ὁρμῶ, ὁρκίζω, ὁρμαθός.

Τὸ ο πρὸ τοῦ σ, εἰ μὲν φωνῆεν ἐπάγοιτο, δασύνεται. οἷον ὅσιος. πλὴν ὄσιρις. εἰ δὲ σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ὄσπριον.

Τὸ ο πρὸ τοῦ τ ψιλοῦται, οἷον ὄτοβος. πλὴν τοῦ ὅ, τι, ὅταν, ὅτε.

Τὸ ο πρὸ τοῦ φ, χ, ψ, ψιλοῦται. οἷον ὄφις, ὄχημα, ὀψέ.

Τὸ ο πρὸ τοῦ ο, υ, ω, οὐχ εὑρίσκεται.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Υ.

Τὸ υ δασύνεται ἀεὶ, εἴτε πρὸ φωνήεντος, εἴτε πρὸ συμφώνου. πλὴν τῶν αἰολικῶν. οἱ γὰρ αἰολεῖς ἀγνοοῦσι τὴν δασεῖαν.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ω.

Τὸ ω ψιλοῦται ἀεὶ, οἷον ὠθέω, ὦμος, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὥρα, καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ, οἷον ὡραῖος, ὧδε, ὡρακιῶ.

ΠΕΡΙ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Η αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, οἷον αἰὼν, αἰκίαι. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον αἷμα. πλὴν τοῦ αἱρέω, αἱροῦμαι.

Η αυ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον αὐλός. πλὴν αὕτη, αὑτοῦ, ἀντὶ ἑαυτοῦ.

Η ει δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον εἰς πρόθεσις, εἰκῆ. πλὴν τοῦ εἱλύω, εἱμαρμένη, εἷμα. τὸ ἔνδυμα. εἱμένος, εἷς, εἵως, εἱρμὸς, εἱρκτή.

Η ευ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον εὖ. πλὴν τοῦ εὕω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὕρω, εὑρίσκω.

O iota diphthõgus in ultra unam syllabã dictionibus attenuatur, ut uinum: præter uia. ouis autem, ex ouis, attenuatur.

O ypsilon diphthõgus attenuatur, ut nequaquam. præter quoniam, causalem coniunctionem: & cuius, pro cuius, & sic aduerbium, & hic pronomen.

Finis cum deo sancto, de
Spiritibus.

PROOEMIVM SEcundi.

Post cognitionem octo partium orationis, consequẽs eßet, de constructione quorundam uerborum tractanti, quæ ex ipsis actiua, quæ paßiua dicere, quæ neutra, communia, & deponentia, quotq; modis horum transitio sit: ut statim introductitij naturam uerborum edocti, themata scribere incipiant, & græcam uocem degustent, antequam poetas audiãt. Sed huiusmodi materia ab Apollonio difficili, & Syngelo studioso generaliter tractata est. à Maximo autem Planude, et alijs specialiter: non per genera, sed per literarum ordinem. ad quos, cum tempus fuerit, recurrere discipulos oportet, diligentius omnia scituros. hic enim non multitudo uerborum, sed paucorum quorũdam. Per genera transitio tradita est, quibus reliqua uolenti conferre licebit.

Con-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Η οι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, οἷον οἶνος. πλὴν τοῦ οἶμος. οἷς δὲ ἐκ τοῦ ὄϊς, ψιλοῦται.

Η ου δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον οὐδαμῶς. πλὴν τοῦ οὕνεκα αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὗτινος. καὶ οὕτως ἐπίῤῥημα, καὶ οὗτος ἀντωνυμία.

ΤΕΛΟΣ ΣΥΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ, ΤΟΥ περὶ πνευμάτων.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΔΕΥτέρου.

Μετὰ τὴν γνῶσιν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, ἐχόμενον ἂν εἴη περὶ συντάξεως τινῶν ῥημάτων διαλαβόντι, τίνα μὲν αὐτῶν ἐνεργητικὰ, τίνα δὲ παθητικὰ εἰπεῖν, τίνα δ' οὐδέτερα, κοινὰ καὶ ἀποθετικὰ, ποσαχῶς τε ἡ τούτων μετάβασις γίγνεται, ἵν' εὐθὺς οἱ εἰσαγωγικοὶ τὴν φύσιν τῶν ῥημάτων μαθόντες, θεματογραφεῖν ἄρξωνται, καὶ τῆς ἑλλάδος φωνῆς ἀπογεύσονται, πρὶν ἂν τῶν ποιητῶν ἀκροάσασθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ὑπόθεσις Ἀπολλωνίῳ μὲν τῷ δυσκόλῳ, καὶ Συγγέλῳ τῷ σπουδαίῳ γενικῶς πεπραγμάτευται. Μαξίμῳ δὲ τῷ Πλανούδῃ, καὶ ἄλλοις, εἰδικῶς, οὐ κατὰ γένη, ἀλλὰ κατὰ στοιχεῖον. πρὸς οὓς, ὅτε καιρὸς, ἀνατρέχειν τοὺς μαθητὰς δεῖ, ἀκριβέστερον περὶ πάντων εἰσομένους. ἐνταῦθα γὰρ οὐ πλῆθος ῥημάτων, ἀλλ' ὀλίγων τινῶν κατὰ γένη μετάβασις ἐξέδοτο. οἷς τὰ λοιπὰ τῷ βουλομένῳ παραβάλλειν ἐξέσται.

ΚΩΝ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

CONSTANTINI LASCARIS BYzantini de constructione quorundam uerborum per genera.

LIBER SECVNDVS.

Qvoniam nobis sermo de uerbo, definiendum est primum ipsum, deinde diuidendum. Verbum igitur est pars orationis declinabilis in proprijs transfigurationibus, diuersorum temporum demonstratiua, cum actione, uel paßione, uel neutralitate personarum significatiua. Huius autem aliquod personale, ut dico, scribo: aliquod impersonale, ut oportet, oportet. & aliquod uoluntatem & rem significat, ut scribo, lego: aliquod uoluntatē solū, ut uolo, uolo: aliquod rem solum, ut infinita, uerberare, uerberari. Itē uerborum quædam cum nominatiuo constructa per se perfectionem significant, ut Aristoteles deambulat, Theon uiuit, quæ appellantur incompositæ prædicationes. quædam uero cum eo constructa, non significant per se perfectionem, ut Socrates amat: deest quē, quæ uocantur minores prædicationes. Quædam uero cum obliquo posita, obliquam perfectam orationē perficiunt, ut Socratem pœnitet, quæ uocantur incongruentiæ. Quædam autem cum obliquo constructa, obliquam perfectam orationem non perficiunt, ut Socrati curæ est: deest enim, cuius, quæ uocantur minores incongruentiæ. Item genera, siue dispositiones uerbi, quinq;: Actiuum, paßiuum, neutrum, commune, siue medium, & deponens. & actiuū quidē desinens semper

in o,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ Βυζαντίου περὶ συντάξεως τινῶν ῥημάτων κατὰ γένη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ λόγος περὶ ῥήματος, διοριστέον ἂν πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα διαιρετέον. Ῥῆμα τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς, διαφόρων χρόνων δηλωτικὸν, μετ' ἐνεργείας, ἢ πάθους, ἢ οὐδετερότητος προσώπων σημαντικόν. Τούτου δὲ τὸ μὲν προσωπικὸν, οἷον λέγω, γράφω. τὸ δὲ ἀπρόσωπον, οἷον δεῖ, χρή. καὶ τὸ μὲν βούλησιν καὶ πρᾶγμα σημαίνει, οἷον γράφω, ἀναγινώσκω. τὸ δὲ βούλησιν μόνον, οἷον θέλω, βούλομαι. τὸ δὲ πρᾶγμα μόνον, ὡς τὰ ἀπαρέμφατα, τύπτειν, τύπτεσθαι. Ἔτι τῶν ῥημάτων τινὰ μὲν μετὰ ὀνομαστικῆς συντασσόμενα, αὐτοτέλειαν δηλοῖ. οἷον ἀριστοτέλης περιπατεῖ, Θέων ζῇ. ἅτινα καλεῖται ἀσύνθετα κατηγορήματα. Τινὰ δὲ μετ' αὐτῆς συντασσόμενα, οὐ δηλοῖ αὐτοτέλειαν. οἷον Σωκράτης φιλεῖ, λείπει τίνα. ἅτινα καλεῖται ἐλάττονα κατηγορήματα. Τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τιθέμενα, πλάγιον τέλειον λόγον ἀποτελεῖ. οἷον Σωκράτει μεταμέλει. ἅπερ καλεῖται παρασυμβάματα. Τινὰ δὲ μετὰ πλαγίας τασσόμενα, πλάγιον τέλειον λόγον οὐκ ἀποτελεῖ, οἷον Σωκράτει μέλει. λείπει γὰρ, τίνος. ἅπερ καλοῦνται ἐλάττονα παρασυμβάματα. Ἔτι γένη εἴτε διαθέσεις τοῦ ῥήματος πέντε. ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν, εἴτε μέσον, καὶ ἀποθετικόν. Καὶ τὸ μὲν ἐνεργητικὸν λῆγον ἀεὶ

in o, format paßiuum in mæ, ut diligo, diligor: quod et transitiuum, & rectum, & actiuum uocatur. paßiuũ uero desinens in mæ, paßionem significat ab actiuo factam. quod ut plurimum mediũ fit, uocatur autem & supinum. Neutrum autem proprie desinens in o, non format paßiuum, neque actionem, neque paßionem significat: unde & transitiuum, & absolutum appellatum est. Diuiditur autem in substãtiuum, ut sum, sum, sum. in per se neutrum, ut uiuo, ditesco. in totum actiuum, siue per se actiuum, ut ascendo, descendo. in per se paßiuum, siue per se passum, siue sui paßiuum, siue totum paßiuum, ut doleo, patior. commune autem, siue medium, desinens in mæ, aliquando quidem actionem, aliquando uero paßionem significat: ut cogo amicum, & cogor ab eo. Deponens autem proprie desinens in mæ, non formatur ab actiuo: ut plurimum autem actionem significat, quod paßiue quidem scriptum dicitur. significans autem actionem: ideo & per se actiuum uocatur, ut pugno, obsto, contrarius sum. raro autem et paßionem significat: quare & per se passum uocatur, ut fio, corrumpor, quod corrumpor. Sed de his in proprijs locis dicemus, cum speciales ipsorum constructiones manifestabimus. nunc autem primum de denominationibus uerborum, & de generali ipsorum constructione secundum doctum Apollonium dicamus.

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

εἰς ω, σχηματίζει παθητικὸν εἰς μαι. οἷον φιλῶ, φιλοῦμαι. ὅπερ καὶ μεταβατικὸν, καὶ ὀρθὸν, καὶ δραστήριον καλεῖται. Τὸ δὲ παθητικὸν λῆγον εἰς μαι, πάθος σημαίνει ἀπὸ ἐνεργητικοῦ γινόμενον. ὅπερ ὡς τὰ πολλὰ μέσον γίνεται. καλεῖται δὲ καὶ ὕπτιον. Τὸ δὲ οὐδέτερον κυρίως λῆγον εἰς ω, οὐ σχηματίζει παθητικὸν, οὔτε δὲ ἐνέργειαν, οὔτε πάθος σημαίνει. ὅθεν καὶ ἀμετάβατον καὶ ἀπολελυμένον προσηγόρευται. Διαιρεῖται δὲ εἰς ὑπαρκτικὸν, οἷον εἰμὶ, ὑπάρχω, τυγχάνω. εἰς αὐτοουδέτερον, οἷον ζῶ, πλουτῶ. εἰς ὁλοενεργητικὸν, εἴτ' αὐτενέργητον. οἷον ἀναβαίνω, καταβαίνω. εἰς αὐτοπαθητικὸν, εἴτ' αὐτοπαθὲς, εἴτε ἰδιοπαθητικὸν, ἢ ὁλοπαθητικόν. οἷον ἀλγῶ, πάσχω. Τὸ δὲ κοινὸν εἴτε μέσον, λῆγον εἰς μαι, ὁτὲ μὲν ἐνέργειαν, ὁτὲ δὲ πάθος σημαίνει. οἷον βιάζομαι τὸν φίλον, καὶ βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἀποθετικὸν κυρίως λῆγον εἰς μαι, οὐ σχηματίζεται ἀπὸ ἐνεργητικοῦ. ὡς τὰ πολλὰ δὲ ἐνέργειαν σημαίνει. ὅπερ παθητικῶς μὲν γραφόμενον λέγεται, σημαῖνον δὲ ἐνέργειαν. διὸ καὶ αὐτενέργητον καλεῖται. οἷον μάχομαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι. σπανίως δὲ καὶ πάθος σημαίνει. διὸ καὶ αὐτοπαθὲς καλεῖται. οἷον γίνομαι, οἴχομαι, τὸ φθείρομαι. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις ἐροῦμεν, ὅτε τὰς εἰδικὰς αὐτῶν συντάξεις διασαφήσομεν. νῦν δὲ πρῶτον περὶ τῆς τῶν ὀνομασιῶν τῶν ῥημάτων, καὶ τῆς γενικῆς αὐτῶν συντάξεως, κατὰ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον λέγωμεν.

ΠΕΡΙ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De denominatione uerborum, & generali constructione secundum antiquos.

QVAE CVM ACCVSATIVO.

Verborum quæ ad corporalem affectionem referuntur, cum accusatiuo construuntur, ut exerceo, tero, remitto, lauo, traho, uiolo, irrigo, uerbero, soluo, ligo, percutio, interficio, uro, comburo, meto, offendo, multo, noceo, quod animæ & corpori commune. Item *quæ in animalem & moralē affectionē: amo, diligo, amo, iustifico, iniurior, prosum, contumelior, testifico, dolorifico, conuicior, maledico.* Item *demonstratiua, siue laudatiua appellata, celebro, laudo, laudo, benedico, magnifico, canto, cano, glorifico, benedico.* Item *adoratiua, honoro, colo, adoro, acclamo, adulor, blandior, ueneror, uerecundor, ueneror.* Item *delusiua, deludo, decipio, seduco, cauillor, fraudo, lacto, ludo, derideo.* Item *obtentiua, habeo, custodio, seruo, teneo, cogo, prohibeo, impello, uinco.* Item *excogitatiua, & opinatiua, & cognitiua, puto, & existimo, deprehendo, sit spicor, opinor, autumo.* Item *interrogatiua, & percontatiua, et quæsitiua, ut scrutor, percōtor, exquiro, interrogo, interrogo, inuenio.* Itē *miseratiua, lugeo, ploro, fleo, lamētor, ululo, miseresco, misereor.* Itē *uocatiua, uoco, uoco, appello, nomino.* Item *scitiua, ædifico, coriincido, aurifundo, medicor.* Itē *hortatiua, siue impulsiua, ut consolor, irrito, hortor, impello, incito.* Itē *præceptoria, et affectiua, doceo, erudio, moderor, suadeo, frigefacio, calefacio, sicco, humecto, dispono.* Item *supplicatiua, supplico, supplico, deprecor, supplico.*

Item

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ῥημάτων, καὶ γενικῆς συντάξεως κατὰ παλαιούς.

ΤΑ ΕΙΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ.

Τῶν ῥημάτων τὰ εἰς σωματικὴν διάθεσιν ἀναφερόμενα, αἰτιατικῇ συντάσσεται. οἷον γυμνάζω, τρίβω, χαλῶ, νίπτω, ἕλκω, βιάζομαι, βρέχω, τύπτω, λύω, δεσμεύω, πλύττω, φονεύω, καίω, φλέγω, θερίζω, ζημιῶ, βλάπτω, ὅπερ ψυχῇ καὶ σώματι κοινόν. Ετι τὰ εἰς ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν διάθεσιν. φιλῶ, ἀγαπῶ, στέργω, δικαιῶ, ἀδικῶ, ὠφελῶ, ὑβρίζω, ἀνιῶ, λυπῶ, λοιδορῶ, κακολογῶ. Ετι τὰ ἐπιδεικτικὰ, εἴτ᾽ ἐγκωμιαστικὰ καλούμενα. ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημίζω, μεγαλύνω, ᾄδω, μέλπω, δοξάζω, εὐλέγω. Ετι τὰ σεπτικά. τιμῶ, σέβομαι, προσκυνῶ, προσβοῶ, κολακεύω, θωπεύω, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι, ἅζομαι. Ετι τὰ διακρουστικὰ, κλέπτω, πλανῶ, παραλογίζομαι, σοφίζομαι, ἐξαπατῶ, φενακίζω, παίζω, περιγελῶ. Ετι τὰ ἐπικρατητικά. ἔχω, φυλάσσω, τηρῶ, κρατῶ, ἀναγκάζω, εἴργω, ἐλαύνω, νικῶ. Ετι τὰ ἐπινοητικὰ, καὶ δοξαστικὰ, καὶ γνωστικά. οἴομαι, καὶ οἶμαι, ὑπολαμβάνω, ὑφορῶμαι, δοξάζω, νομίζω. Ετι τὰ ἀνακριτικὰ, καὶ ἐρωτηματικὰ, καὶ ζητητικά. οἷον ἐξετάζω, ἀνακρίνω, ἐρευνῶ, ἐροτῶ, ἔρομαι, εὑρίσκω. Ετι τὰ οἰκτικά. μύρομαι, ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ, γοῶ, οἰκτίζω. ἐλεῶ. Ετι τὰ κλητικά. κλῶ, καλῶ, φωνῶ, προσαγορεύω ὀνομάζω. Ετι τὰ ἐπιστημονικά. οἰκοδομῶ, σκυτοτομῶ, χρυσοχοῶ, ἰατρεύω. Ετι τὰ προτρεπτικὰ, εἴτε παρορμητικά. οἷον παρακαλῶ, ἐρεθίζω, προτρέπω, παρορμῶ, παροξύνω. Ετι τὰ διδασκαλικὰ, καὶ διαθετικά. διδάσκω, παιδεύω, σωφρονίζω, πείθω, ψύχω, θερμαίνω, ξηραίνω, ὑγραίνω, διατίθημι. Ετι τὰ ἱκετικά. λιτανεύω, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ, ἀντιβολῶ.

Ετι τὰ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Item commerciorum ſignificatiua, uendo, uenundo, uendo, emo, emo, emo, confero. Item naturalia, produco, augeo, gigno.

Quæ ad genitiuum.

Senſitiua uero, ſiue per ſenſum apprehenſiua appellata, cum genitiuo conſtruuntur, ſentio, & ſentio, audio, guſto, olfacio, tango: quæ ſæpe etiam cum accuſatiuo. Sed uiſus ſolus, cum accuſatiuo, uideo, aſpicio, conſidero, uidi. Secundum enim doctum Apollonium, alij ſenſus per immiſsionem facti, hoc eſt, ex exterioribus in ſeipſos accepti, agunt: uiſus autem per emiſsionem, hoc eſt à ſeipſo in res uiſas actum mittit. Item participatiua paſsionis, ut amo, cupio, curo, curo, parco. Item cogitatiuaq;, & poſſeſsiua, cogito, curam gero, curo, fruor, participo, communico, memini. Item dominatiua, ſiue poſſeſsiua, regno, dominor, dominor, tyranniſſo, poteſtate utor, dominor, dux ſum, princeps ſum, dominor, quod dominor. Item differentiua, differo, ſeparo. Item diſtantiua, abſum, diſto.

Quæ ad datiuum.

Sed acquiſitiua uocata, cum datiuo conſtruuntur: do, dico, mitto, fero, porto, gratificor, dono. Item reacquiſitiua, ut contradico, dubito. Item contraperſuaſiua, ut contendo, litigo, luctor, bello, certo, contrarior, pugno. Electiua autem, & uoluntaria, ut rerum ſignificatiua: cum infinitis ceu rerum ſignificatiuis conſtruuntur, ut præeligo legere, uolo ſcribere, uolo docere. Itē & deſideratiua cū aſſumptione articuli, deſidero legere, cupio diſcere. His ſic denominatis &

Ἔτι τὰ συμβολαίων σημαντικά. πωλῶ, πιπράσκω, ἀποδίδομαι, ἀγοράζω, πρίαμαι, ὠνοῦμαι, συμβάλλω. Ἔτι τὰ φυσικά. φύω, αὐξάνω, γεννῶ.

ΤΑ ΕΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ.

Τὰ δὲ αἰσθητικὰ εἴτε κατ' αἴσθησιν ἀναληπτικὰ καλούμενα, γενικῇ συντάσσεται. αἴσθομαι, καὶ αἰσθάνομαι, ἀκούω, γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ἅπτομαι. ἅπερ πολλάκις καὶ αἰτιατικῇ. Τὰ δὲ τῆς ὁράσεως μόνα, αἰτιατικῇ. ὁρῶ, βλέπω, σκοπῶ, εἶδον. κατὰ γὰρ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον, αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις κατ' εἰσπομπὴν γινόμεναι, τουτέστιν ἐκ τῶν ἐκτὸς εἰς ἑαυτὰς λαμβάνουσαι, ἐνεργοῦσιν. ἡ δὲ ὅρασις κατ' ἐκπομπὴν, τουτέστιν ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τὰ ὁρώμενα τὴν ἐνέργειαν πέμπει. Ἔτι τὰ μετοχικὰ πάθους, οἷον ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, μεριμνῶ, κήδομαι, φείδομαι. Ἔτι τὰ φροντιστικά τε καὶ κτητικά. φροντίζω, ἐπιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, ἀπολαύω, μετέχω, κοινωνῶ, μέμνημαι. Εἶτα τὰ ἀρχικὰ, εἴτε κτητικά. βασιλεύω, δεσπόζω, ἄρχω, τυραννῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω, ἡγεμονεύω, δυναστεύω, κρατῶ, τὸ ἄρχω. Ἔτι τὰ διαφορικά. διαφέρω, χωρίζομαι. Ἔτι τὰ ἀποστηματικά. ἀπέχω, διΐστημι.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΟΤΙΚΗΝ.

Τὰ δὲ περιποιητικὰ καλούμενα, δοτικῇ συντάσσεται. δίδωμι, λέγω, πέμπω, φέρω, κομίζω, χαρίζομαι, δωροῦμαι. Εἶτα τὰ ἀντιπεριποιητικὰ, οἷον ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ. Εἶτα ἀντιπειστικὰ, οἷον φιλονεικῶ, ἐρίζω, παλαιῶ, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, ἐναντιοῦμαι, μάχομαι. Τὰ δὲ προαιρετικὰ, καὶ βουλητικὰ, ὡς πραγμάτων δηλωτικὰ, τοῖς ἀπαρεμφάτοις ὡς πραγμάτων δηλωτικοῖς συντάσσονται. οἷον προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν, βούλομαι γράφειν, θέλω διδάσκειν. Εἶτα τὰ ἐφετικὰ μετὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ἄρθρου. ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, ἐπιθυμῶ τοῦ μανθάνειν. Τούτων οὕτως ὀνομαζομένων, καὶ

construƈtis generaliter ab antiquis, iuniores plurimas ſpecies conſtructionis uerborũ fecerunt, quas cum nos collegerimus, in ſex ſpecies cõtraximus, quarum. Prima in accuſatiuum, Secunda in datiuum tranſit. Tertia, in genitiuum. Quarta poſt accuſatiuum, in alium accuſatiuum. Quinta, poſt accuſatiuum in datiuum. Sexta, poſt accuſatiuum in genitiuum. de quibus dicendum eſt in compendij ſpecie: & primum de ijs, quæ in accuſatiuum tranſeunt.

Quæ in accuſatiuum primæ ſpeciei.

Verbum actiuũ proprie deſinens in o mega, & formans paßiuum in mæ, ut diligo, diligor. hoc autem ſexifariam conſtructo. Prima ſpecies actiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, qui natura in omni uerbo præintellgitur, & poſt ſe accuſatiuum perſonæ patientis: ut præceptor diligit diſcipulum. Amo. Præteritum imperfectum, amabam. Præteritum perfectum, amaui. Indefinitum, amaui. Futurũ, amabo. conſtruitur etiam cum datiuo quandò aliquid ſufficere ſignificat, ut ſtat factis, pro contentus eſt. Diligo. Præteritum perfectum, dilexi. Indefinitum, dilexi. Futurum, diligam. cõſtruitur etiam cum infinitiuo, cum ſolet ſignificat, ut ſolet legere, pro ſolet. Amo. Indefinitum, amaui. Futurum, amabo, pro amo, cum accuſatiuo. Amo autem, id quod permaneo, & acquieſco, cum datiuo. Deſidero. Præteritum perfectum, deſideraui. Indefinitum, deſideraui. Futurũ, deſiderabo. ſed amo pluſquã diligere ſignificat: et diligo quidem præſentem, deſidero uero abſentem. Amo aũt uniuocum exiſtens, ut plurimũ in calumnia accipitur.

συνταττομένων γενικῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, οἱ νεώτεροι πλεῖστα εἴδη τῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων πεποιήκασιν. ἃ ἡμεῖς συναγαγόντες, εἰς ἓξ εἴδη συνεστείλαμεν. ὧν τὸ πρῶτον εἰς αἰτιατικὴν, τὸ δεύτερον εἰς δοτικὴν μεταβαίνει. τὸ τρίτον εἰς γενικήν. τὸ τέταρτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς ἑτέραν αἰτιατικήν. τὸ πέμπτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικήν. τὸ ἕκτον μετὰ τὴν αἰτιατικὴν εἰς γενικήν. Περὶ ὧν λεκτέον ἐν ἐπιτομῆς εἴδει. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς αἰτιατικὴν μεταβαινόντων.

ΤΑ ΕΙΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ πρώτου εἴδους.

Ῥῆμα ἐνεργητικὸν κυρίως τὸ λῆγον εἰς ω, καὶ σχηματίζον παθητικὸν εἰς μαι. οἷον φιλῶ, φιλοῦμαι. τούτου δ᾽ ἑξαχῶς συνταττομένου, τὸ πρῶτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, ἥτις φύσει παντὶ ῥήματι προεπινοεῖται. καὶ μεθ᾽ αὑτὸ αἰτιατικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον, ὁ καθηγητὴς φιλεῖ τὸν μαθητήν. Ἀγαπάω, ῶ. ὁ παρατατικὸς, ἠγάπαον, ων. ὁ παρακείμενος, ἠγάπηκα. ὁ ἀόριστος, ἠγάπησα. ὁ μέλλων, ἀγαπήσω. Συντάσσεται δὲ καὶ δοτικῇ, ὅτε τὶ ἀρκεῖσθαι σημαίνει. οἷον ἀγαπᾷ τοῖς πεπραγμένοις, ἀντὶ ἀρκεῖσθαι. φιλέω, ῶ. ὁ παρακείμενος πεφίληκα. ὁ ἀόριστος, ἐφίλησα. ὁ μέλλων, φιλήσω. Συντάσσεται δὲ καὶ ἀπαρεμφάτῳ, ὅτε τὸ εἴωθε σημαίνει. οἷον φιλεῖ ἀναγινώσκειν, ἀντὶ εἴωθε. στέργω. ὁ ἀόριστος, ἔστερξα. ὁ μέλλων, στέρξω, ἀντὶ ἀγαπῶ, αἰτιατικῇ. στέργω δὲ τὸ ἐμμένω, καὶ πρόσκειμαι, δοτικῇ. Ποθέω, ποθῶ. ὁ παρακείμενος, πεπόθηκα. ὁ ἀόριστος, ἐπόθησα. ὁ μέλλων, ποθήσω. τὸ δὲ ἀγαπῶ πλέον τοῦ φιλεῖν σημαίνει. καὶ φιλῶ μὲν παρόντα, ποθῶ δὲ ἀπόντα. τὸ δὲ ἐρῶ συνώνυμον ὂν, ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ διαβολῆς λαμβάνεται.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& propterea cũ genitiuo cõstruitur, inquit Apollonius. cum aũt boni gratia positũ est, plusquã diligere significat. Vnde & bonum regẽ aiunt non solum ab hominibus diligi, uerum etiam amari. Odio habeo. Præteritum perfectum, odi. Indefinitum, odi. Futurum, odio habebo. Lædo. Indefinitum, læsi. Futurum, lædã. Verbero. Indefinitum, uerberaui. Futurum, uerberabo. Dissoluo. Præteritũ perfectum, dissolui. Indefinitum, dissolui. Futurũ, dissoluam, pro deleo. Diuerto autem ad hospitiũ, & diuerto apud hospitem, pro hospitor: unde & diuersorum, temporaria habitatio. Habeo, inæquale, cuius futurũ, habebo. Præteritũ perfectum, habui. Secundũ indefinitũ, habui. ab habeo: cuius futurũ, habebo. habeo autẽ id quod poßideo, quod teneo, quod habito, quod porto, quod pello, accusatiuo. habeo quod possum, cũ infinitiuo. habeo facere, pro possum. habeo quod affectus sum, cum aduerbio & genitiuo. bene habeo, & sic sententiam habeo, & bene ualeo corpore, & bene ualeo corpus: & bene habet mihi quidam, pro familiaris mihi est. habeo uero te, pro tango, commune cum genitiuo. Admiror. Præteritum perfectum, admiratus sum. Indefinitum, admiratus sum. Futurum, admirabor, pro laudo. Miror uero de uiro, ad accusationem, & amplius miror uirum, raro. Laudo, ad deum. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabo. Laudo uerbis. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabo. Laudo scripto. Indefinitum, laudaui. Futurum, laudabor. Aemulor, quod laudo, & imitor, & inuideo. Indefinitum, æmulatus sum. Futurum, æmulabor. Cognosco, inæquale. Præteritum imperfectum, cogno-

καὶ διὰ τοῦτο γενικῇ συντάσσεσθαι φησὶν ὁ ἀπολλώνιος.
ὅτε δ' ἐπ' ἀγαθῷ κεῖται, πλέον τοῦ φιλεῖν σημαίνει. ὅθεν
καὶ τὸν ἀγαθὸν βασιλέα φασὶ μὴ μόνον ὑπ' ἀνθρώπων φι-
λεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐρᾶσθαι. Μισέω, μισῶ. ὁ παρακείμενος,
μεμίσηκα. ὁ ἀόριστος, ἐμίσησα. ὁ μέλλων, μισήσω. Βλά-
πτω. ὁ ἀόριστος, ἔβλαψα. ὁ μέλλων, βλάψω. Τύπτω. ὁ ἀόρι-
στος, ἔτυψα. ὁ μέλλων, τύψω. Καταλύω. ὁ παρακείμενος,
καταλέλυκα. ὁ ἀόριστος, κατέλυσα. ὁ μέλλων, καταλύσω,
ἀντὶ ἀφανίζω. Καταλύω δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ κα-
ταλύω παρὰ τῷ ξένῳ, ἀντὶ τοῦ ξενίζομαι. ὅθεν καὶ
κατάλυμα, ἡ πρόσκαιρος κατοικία. Ἔχω, ἀνώμαλον,
οὗ ὁ μέλλων, ἕξω. ὁ παρακείμενος, ἔσχηκα. ὁ δεύτε-
ρος ἀόριστος, ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, σχῶ. οὗ ὁ μέλλων,
σχήσω. ἔχω δὲ τὸ κέκτημαι, τὸ κρατῶ, τὸ οἰκῶ, τὸ φο-
ρῶ, τὸ ἐλαύνω, αἰτιατικῇ. ἔχω τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφά-
τῳ. ἔχω ποιεῖν, ἀντὶ δύναμαι. ἔχω τὸ διάκειμαι, ἐπιρ-
ρήματι καὶ γενικῇ. εὖ ἔχω, καὶ οὕτω γνώμης ἔχω. καὶ κα-
λῶς ἔχω τοῦ σώματος, καὶ καλῶς ἔχω τὸ σῶμα. καὶ κα-
λῶς ἔχει μοι ὁ δεῖνα, ἀντὶ ἐπιτήδειός μοι ἐστίν. ἔχομαι
δέ σου, ἀντὶ ἅπτομαι, κοινὸν μετὰ γενικῆς. Θαυμάζω.
ὁ παρακείμενος, τεθαύμακα. ὁ ἀόριστος, ἐθαύμασα.
ὁ μέλλων, θαυμάσω, ἀντὶ τοῦ ἐπαινῶ. Θαυμάζω δὲ τοῦ
ἀνδρὸς, ἐπὶ κατηγορίας. Καὶ ἔτι θαυμάζω τὸν ἄν-
δρα, σπανίως. Ὑμνῶ ἐπὶ θεοῦ. ὁ ἀόριστος, ὕμνησα. ὁ μέλ-
λων, ὑμνήσω. Ἐπαινῶ λόγοις. ὁ ἀόριστος, ἐπῄνεσα. ὁ μέλ-
λων, ἐπαινέσω. Ἐγκωμιάζω γραφῇ. ὁ ἀόριστος, ἐνεγκω-
μίασα. ὁ μέλλων, ἐγκωμιάσω. Ζηλόω, ζηλῶ, τὸ ἐπαινῶ,
καὶ μιμοῦμαι, καὶ φθονῶ. ὁ ἀόριστος, ἐζήλωσα. ὁ μέλ-
λων, ζηλώσω. Γινώσκω, ἀνώμαλον. ὁ παρατατικὸς,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

cognoſcebam, & amplius non. Sed à cognoſco, & cognoſco, præteritũ perfectũ, cognoui. Secundum indefinitum, cognoui. Futurum cognoſcã, & etiã lego libellum, & diſcerno, & cognoſco. ignoſco uero tibi peccatum, & condemno tuã ineruditionẽ, & pœnitet factorũ. deſpero autẽ aliquando quidẽ cum genitiuo, aliquando uero cũ accuſatiuo. Video. Præteritũ imperfectũ, uidebã. Præteritũ perfectũ, uidi. item uideo, et uidi. Indefinitũ I. Decipio. Indefinitum, decepi. Futuro decipiã. Inhonoro. Indefinitum, inhonoraui. Futurum, inhonorabo. Mitto. Præteritũ imperfectũ, mittebam. Futurũ, mittã. Indefinitũ ſecundũ, miſi. Præteritum perfectũ, miſi, à percutio, cuius futurũ percutiam. eodẽ modo, & deſtruo, et criminor: committo autem, & appono, cum datiuo. Impono uero tibi hoc: ſimiliter et tingo, mergo, iudico, et dijudico, et adiudico, & recenſeo, & adiudico, porto, exquiro. cõgrego, ſuffoco, iaculor, mœſtifico, dolorifico, piſcor, ungo, accedo, & accẽdo ignẽ, lauo manus ante prandiũ: abluo uero poſt prandiũ. ſcalpo, mordeo, domo, ineſco, iudico, iuſtũ facio, iniurior, probo, & reprobo, et alia permulta, de quibus dicere nõ præſentis conſiderationis: ſufficienter enim ab alijs dictum eſt per alphabetum, & à Maximo Planude in libro de Tranſitiuis & intranſitiuis. Sciendum quod his uerbis ponitur datiuus ante accuſatiuum, gratiam, uel acquiſitionem ſignificans, ut diligo tibi filium, uerbero tibi puerum, uidelicet tibi gratificans, & poſt accuſatiuum ponitur datiuus inſtrumentaliter, diligo te tota anima, peto te malis. ſæpe autem & genitiuus deficiente gratia,

diligo

ἐγίνωσκον, καὶ πλέον οὔ. ἀπὸ δὲ τοῦ γνόω, ῶ, καὶ γνῶμι. ὁ παρακείμενος, ἔγνωκα. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔγνων. ὁ μέλλων, γνώσομαι. Καὶ ἔτι ἀναγινώσκω τὸ βιβλίον, καὶ διαγινώσκω, καὶ ἐπιγινώσκω. Συγγινώσκω δέ σοι τῆς ἁμαρτίας, καὶ καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, καὶ μεταγινώσκω ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις. τὸ δὲ ἀπογινώσκω, ποτὲ μὲν γενικῇ, ποτὲ δὲ αἰτιατικῇ. Ὁράω, ῶ. ὁ παρατατικὸς, ἑώραον, ων. ὁ παρακείμενος, ἑώρακα. Ἔτι τὸ βλέπω καὶ εἶδον, ἀόριστος δεύτερος. Ἀπατάω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἠπάτησα. ὁ μέλλων, ἀπατήσω. Ἀτιμάζω. ὁ ἀόριστος, ἠτίμασα. ὁ μέλλων, ἀτιμάσω. Βάλλω. ὁ παρατατικὸς, ἔβαλλον. ὁ μέλλων, βαλῶ. ἀόριστος δεύτερος, ἔβαλον. παρακείμενος, βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ, οὗ ὁ μέλλων, βλήσω. Ὡσαύτως καὶ καταβάλλω, καὶ διαβάλλω. συμβάλλω δὲ, καὶ προσβάλλω, δοτικῇ. ὑποβάλλω δέ σοι τόδε. ὁμοίως καὶ τὸ βάπτω, βαπτίζω. Κρίνω, καὶ διακρίνω, καὶ ἐκκρίνω, καὶ ἀνακρίνω, καὶ ἐπικρίνω. Βαστάζω, βασανίζω, ἀγείρω, ἄγχω, ἀκοντίζω, λυπῶ, ἀνιῶ, ἀλιδέω, ἀλείφω, ἅπτω, καὶ ἀνάπτω πῦρ. νίπτω τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ ἀρίστου. ἀπονίπτω δὲ μετὰ τὸ ἄριστον. γλύπτω, δάκνω, δαμάζω, δελεάζω, δικάζω, δικαιῶ, ἀδικῶ, δοκιμάζω, καὶ ἀποδοκιμάζω. Καὶ ἄλλα πάμπολλα, περὶ ὧν εἰπεῖν οὐ τοῦ παρόντος σκοποῦ. ἱκανῶς γὰρ ἄλλοις εἴρηται κατὰ στοιχεῖον, καὶ Μαξίμῳ τῷ Πλανούδῃ ἐν τῷ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων. Ἰστέον ὅτι τοῖς τοιούτοις ῥήμασι τίθεται δοτικὴ πρὸ τῆς αἰτιατικῆς, χάριν ἢ περιποίησιν δηλοῦσα. οἷον φιλῶ σοι τὸν υἱὸν, τύπτω σοι τὸν παῖδα, ἤτοι σοὶ χαριζόμενος. Καὶ μετὰ τὴν αἰτιατικὴν τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς. φιλῶ σε ὅλῃ ψυχῇ, βάλλω σε μήλοις. πολλάκις δὲ καὶ γενικῇ κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ἕνεκα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

diligo te uirtute, odi te prauitate, miror te mente.

Quæ in datiuum ſecundę ſpeciei.

Secunda ſpecies actiuorum exigit ante ſe nominatiuum perſonæ agentis, & poſt ſe datiuum perſonæ patientis: ut, eruditus Aldus maxime iuuat græcorum ſtudioſos imprimens libros. Iuuo. Præteritum perfectum, iuui. Indefinitum, iuui. Futurum, iuuabo. Bello. Indefinitum, bellaui. Futurum, bellabo. quod et cum accuſatiuo conſtruitur. Sed dobello, cum accuſatiuo. & committo alterum cum altero, pro hoſtem facio. Faſcino. Indefinitum, faſcinaui. Futurum, faſcinabo, pro inuideo. Calumnior autem te, pro calumnior, & increpo. Inuideo. Indefinitum, inuidi. Futurum, inuidebo. Credo, credidi, credam. Diffido, diffiſus ſum, diffidam. Miniſtro, miniſtraui, miniſtrabo. ſimiliter & miniſtro, & miniſtro. & miniſtro. Turbo, & diſturbo. Indefinitum, turbaui, duplex habens augmentum. Futurum, turbabo. & turbo te. Illudo tibi. Indefinitũ, illuſi. Futurum, illudam. Accuſo. Futurum, accuſabo: & accuſo te cæde. Inſpicio. Inſidior. Incumbo, id quod cõuerſor. lucror autem, id quod colligo pecunias, cum accuſatiuo. Crucio, quod punio. punio, pro punio, cum accuſatiuo. ulciſcor, & ulciſcor, quod iuuo & punio. obuio, & alia plurima. Sciendum, in his poni datiuum inſtrumentaliter, ut iuuo te armis: & genitiuũ defectiue, ut dictũ eſt. Iuuo te ob uirtutem, bello te ob malitiam, inuideo tibi felicitate, pro cauſa.

Quæ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

φιλῶ σε τῆς ἀρετῆς. μισῶ σε τῆς κακίας. θαυμάζω σε τοῦ νοῦ.

ΤΑ ΕΙΣ ΔΟΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΕΥτέρου εἴδους.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, καὶ μεθ' αὐτὸ δοτικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον, ὁ σοφὸς Ἄλδος τὰ μέγιστα βοηθεῖ τοῖς φιλέλλησιν ἐντυπῶν τὰ βιβλία. Βοηθέω, ῶ. ὁ παρακείμενος, βεβοήθηκα. ὁ ἀόριστος, ἐβοήθησα. ὁ μέλλων, βοηθήσω. Πολεμέω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἐπολέμησα. ὁ μέλλων, πολεμήσω. ὅπερ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. τὸ δὲ καταπολεμῶ, αἰτιατικῇ. καὶ ἐκπολεμῶ ἕτερον ἑτέρῳ, ἀντὶ πολέμιον ποιῶ. Βασκαίνω. ὁ ἀόριστος, ἐβάσκηνα. ὁ μέλλων, βασκανῶ, ἀντὶ τοῦ φθονῶ. Βασκαίνω δέ σε, ἀντὶ τοῦ διαβάλλω, καὶ αἰτιῶμαι. Φθονέω, φθονῶ. ὁ ἀόριστος, ἐφθόνησα. ὁ μέλλων, φθονήσω. Πιστεύω, πεπίστευκα, πιστεύσω. Απιστέω, ῶ. ἠπίστησα, ἀπιστήσω. Λειτουργέω, ῶ. ἐλειτούργησα, λειτουργήσω, ὡσαύτως καὶ διακονέω, ῶ. καὶ ὑπουργέω, ῶ. καὶ ὑπηρετέω, ῶ. Ενοχλέω, ῶ. καὶ διοχλέω, ῶ. ὁ ἀόριστος, ἠνώχλησα, διπλῶς αὐξανόμενος. ὁ μέλλων, ἐνοχλήσω. καὶ ἐνοχλῶ σε. Εμπαίζω σοι. ὁ ἀόριστος, ἐνέπαιξα. ὁ μέλλων, ἐμπαίξω. Εγκαλέω, ῶ. ὁ μέλλων, ἐγκαλέσω. καὶ ἐγκαλῶ σοι φόνου. Εμβλέπω. Επιβουλεύω. Χρηματίζω, τὸ ὁμιλῶ. Χρηματίζομαι δὲ, τὸ συλλέγω χρήματα, αἰτιατικῇ. Τιμωρῶ, τὸ ἐκδικῶ. τιμωροῦμαι δὲ, τὸ κολάζω, αἰτιατικῇ. Αμύνω, καὶ ἐπαμύνω, τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, προσκρούω, καὶ ἄλλα πλεῖστα. Ιστέον, ὅτι καὶ ἐν τούτοις τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς. οἷον βοηθῶ σοι ὅπλοις. καὶ γενικῇ ἐλλειπτικῶς, ὡς εἴρηται. βοηθῶ σοι τῆς ἀρετῆς, πολεμῶ σοι τῆς κακίας. φθονῶ σοι τῆς εὐτυχίας, ἀντὶ ἕνεκα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Quæ in genitiuum tertiæ speciei.

Tertia species actiuorum exigit ante se nominatiuum personæ agentis, & post se genitiuum personæ patientis, ut illustrißimum imperium Venetorum imperat Cretæ. Impero. Indefinitum, imperaui. Futurum, imperabo, quod regno & imperium facio, & incipio librum, medium. Regno. Indefinitum, regnaui. Futurum, regnabo. Regnifico uero te apud diuinam scripturam, pro regem te facio: pari modo & herifico te, & dominifico te, pro herum & dominum te constituo. Dominor. Indefinitum, dominatus sum. Futurum, dominabor. Duco, duxi, ducã. Possum, potui. Futurum, potero. Dominor, pro dominor: uinco autem te, pro uinco. Accuso te, pro contra te concionor: & accuso te cæde, & etiam cædis. Negligo, neglexi, negligam. Cogito, & excogito te, & te sæpe. Paruifacio te, pro paruifacio, paruifeci. Futurum, despiciam. ponitur autem & in his datiuus instrumentaliter, dominatur populo armis: & genitiuus defectiue, dominatur illis crudelitate & ingratitudine.

Quæ post accusatiuum in accusatiuum. Quarta species.

Quarta species actiuorum postulat ante se nominatiuum agentem, et post se accusatiuum patientem, post quem alium accusatiuum: ut Constantinus in Messana Siciliæ docet suos discipulos, poeticas & rhetoricas disciplinas. Doceo te grammaticã, & doceo te sermones. Præteritum imperfectum, docebam, & amplius non. Nam quæ in sco, usque ad præteritum imperfectum declinantur. à doceo autem non in usu,

docui

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΤΑ ΕΙΣ ΓΕΝΙΚΗΝ ΤΟΥ ΤΡΙ του εἴδους.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν προσώπου πάσχοντος. οἷον ἡ ἐκλαμπροτάτη ἀρχὴ τῶν ἐνετῶν ἄρχει τῆς κρήτης. Αρχω. ὁ ἀόριστος, ἦρξα. ὁ μέλλων, ἄρξω, τὸ βασιλεύω, καὶ τὸ ἀρχὴν ποιῶ. ὁ ἀόριστος, ἐβασίλευσα. ὁ μέλλων, βασιλεύσω. βασιλεύω δέ σε παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ βασιλέα σε ποιῶ. ὡσαύτως καὶ δεσπόζω σε, καὶ κυριεύω σε, ἀντὶ δεσπότην καὶ κύριόν σε καθιστῶ, Κυριεύω. ὁ ἀόριστος, ἐκυρίευσα. ὁ μέλλων, κυριεύσω. ἡγεμονεύω, ἡγεμόνευσα, ἡγεμονεύσω. Δυναστεύω, ἐδυνάστευσα. ὁ μέλλων, δυναστεύσω. Κρατέω, ῶ. τὸ κυριεύω. κρατῶ δέ σε, ἀντὶ νικῶ. Κατηγορῶ σου, ἀντὶ κατὰ σοῦ ἀγορεύω. καὶ κατηγορῶ σου φόνον, καὶ ἔτι φόνου. Αμελέω, ῶ. ἠμέλησα, ἀμελήσω. Φροντίζω, καὶ ἐκφροντίζω σου, καί σε πολλάκις. ὀλιγωρέω, ῶ. σου, ἀντὶ καταφρονῶ, ὠλιγώρησα. ὁ μέλλων, ὀλιγωρήσω. Τίθεται δὲ καὶ τούτοις δοτικὴ ὀργανικῶς, τυραννεῖ τοῦ δήμου ὅπλοις. καὶ γενικὴ ἐλλειπτικῶς, τυραννεῖ ἐκείνων τῆς ὠμότητος. καὶ ἀχαριστίας.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΝ εἰς αἰτιατικήν.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν δρῶσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικὴν πάσχουσαν. μεθ' ἣν ἑτέραν αἰτιατικήν. οἷον ὁ κωνσταντῖνος ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας διδάσκει τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς ποιητικὰ καὶ ῥητορικὰ μαθήματα. διδάσκω σε γραμματικὴν, καὶ διδάσκω σοι λόγους. ὁ παρατατικὸς, ἐδίδασκον. Τὰ δὲ εἰς σκω, μέχρι παρατατικοῦ κλίνονται. ἀπὸ δὲ τοῦ διδάχω ἀχρήστου, ἐδίδαξα,

docui,docebo. Erudio te disciplinam. Indefinitum, erudiui. Futurum, erudiam. Moneo te admonitionis. Indefinitum,monui. Futurum,monebo. multo te aureo,& etiam aureo: multaui,multabo. Furor tibi uestem. Præteritum perfectum, furatus sum. Futurum, furabor. Cælo te mea. Priuo te pecunijs,& etiam pecunijs, priuaui, priuabo. Aufero, et aufero à te libros, & etiam libros. & aufero tibi hoc, & aufero tibi hoc. Præteritum perfectum, abstuli. Futurum, auferam. Item induo te uestem,& circuminduo te, & exuo, & deinduo. Initio te mysterijs. exigo à te pecunias. repeto à te debitum. & alia plurima.

Quinta species,quæ post accusatiuum,datiuum.

Quinta species actiuorum requirit ante se nominatiuum agētem, & post se accusatiuum, post quem datiuum: uel etiam ex contrario,ut do tibi librum. nuncio tibi hoc, nunciaui, nunciabo. Significo tibi noua, significaui, significabo. Do tibi pecunias, dedi, dabo. Dico tibi sermonem,& dico te sermonibus studere,dixi,dicam. Facio tibi bonum communiter, & facio tibi bonum attice,feci,feci,faciam. Facio tibi hoc,& facio tibi hoc,attice: feci,faciam. Porto tibi aurum, & porto te in agrum. accipio autem te commune, pro accipio: portaui, portabo. Fero tibi canem, & fero ipsum in tuam domum:intuli,tuli. feram,futurum,à fero. Duco tibi hominem,& duco te in ciuitatem. secundus aoristus,duxi: & attice,duxi. futurum, ducam. Nota autem, fero, de inanimatis: sed duco, de animatis: porto autem,de utrisque. Remitto tibi depositum,

&

ἐδίδαξα, καὶ διδάξω. Παιδεύω σε παιδίαν. ὁ ἀόριστος, ἐπαίδευσα. ὁ μέλλων, παιδεύσω. Νουθετῶ σε νουθεσίαν. ὁ ἀόριστος, ἐνουθέτησα. ὁ μέλλων, νουθετήσω. Ζημιόω, ῶ, σε χρυσίον, καὶ ἔτι χρυσίῳ. ἐζημίωσα, ζημιώσω. Κλέπτω σε τοὔνδυμα. ὁ παρακείμενος, κέκλοφα. ὁ μέλλων, κλέψω. Κρύπτω σοι τὰ ἐμά. Αποστερῶ σε χρήματα, καὶ ἔτι τῶν χρημάτων. ἀπεστέρησα, ἀποστερήσω. Αφαιρέω, ῶ. καὶ ἀφαιρέομαι, οῦμαι, σε τὰ βιβλία, καὶ ἔτι τῶν βιβλίων. καὶ ἀφαιρῶ σου τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σοι τόδε. ὁ παρακείμ. ἀφῄρηκα. ὁ μέλλων, ἀφαιρήσω. ἔτι ἐνδύω σε τὸ ἱμάτιον, καὶ περιδύω σε. καὶ ἐκδύω, καὶ ἀποδύω. Μυέω, ῶ, σε τὰ μυστήρια. Εἰσπράττω σε χρήματα. ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. καὶ ἄλλα πάμπολλα.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ, ΤΑ ΜΕΤΑ τὴν αἰτιατικὴν, δοτικήν.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικήν. μεθ' ἣν δοτικὴν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως. οἷον δίδωμί σοι βιβλίον. Αγγέλλω σοι τόδε. ἤγγειλα, ἀγγελῶ. Μηνύω σοι καινά. ἐμήνυσα, μηνύσω. Δίδωμί σοι χρήματα. δέδωκα, δώσω. Λέγω σοι λόγον, καὶ λέγω σε περὶ λόγους σπουδάζειν. ἔλεξα, λέξω. Ποιῶ σοι ἀγαθὸν κοινῶς, καὶ ποιῶ σε ἀγαθὸν ἀττικῶς. πεποίηκα, ἐποίησα, ποιήσω. Δράω, ῶ, σοι, τόδε, καὶ δρῶ σε τόδε ἀττικῶς. δέδρακα, δράσω. Κομίζω σοι χρυσίον, καὶ κομίζω σε εἰς τὸν ἀγρόν. Κομίζομαι δέ σε κοινὸν, ἀντὶ τοῦ λαμβάνω. ἐκόμισα, κομίσω. Φέρω σοι τὴν κύνα, καὶ φέρω αὐτὸν εἰς τὸν σὸν οἶκον. ἐνήνοχα, ἤνεγκον. οἴσω μέλλων, ἀπὸ τοῦ οἴω. Αγω σοι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν. ὁ β. ἀόρ. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον. μέλ. ἄξω. Σημειωσαι δὲ, τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἐμψύχων, τὸ δὲ κομίζω ἐπ' ἀμφοτέρων. Αφίημί σοι παρακαταθήκην,

καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& remitto te ſimpliciter, & remitto tibi debitum: pro abſoluo, remiſi, remittam. Mitto tibi literas, & mitto te ad Romam. Præteritum perfectum, miſi: mittam, futurum. Scribo tibi epiſtolam, & ex contrario, ſcribo te ciuibus. & ſcribo te, pro accuſo: unde &, ſcripſit hominem impietate uel tranſgreßionibus. Mitto tibi literas, & res: & mitto te in hortum. Sacrifico deo ſacrificium exangue, ſacrificaui, ſacrificaui, ſacrificabo.

Sexta ſpecies, quæ poſt accuſatiuum, genitiuum.

Sexta ſpecies, & ultima actiuorum petit ante ſe nominatiuum agentem, & poſt ſe accuſatiuum, poſt quem genitiuũ, uel ex ipſa natura uerbi reſoluti in nomen, à quo genitiuus fit: ut dignor te honore, pro dignum puto te honore: denudo te bonis, pro nudum te ſtatuo. Vel intellecta extra præpoſitione defectiue, ut ſoluo te uinculis, uidelicet à uinculis. expello te domo, pro è domo. dignor te honore, pro dignum te iudico honore. & dignor te, pro rogo. rogo te imprimere libellum, rogaui, rogabo. Nudo te principatu, pro nudum te conſtituo, nudaui, nudabo. Minuo te ſocio, pro minorem oſtendo, minui, minuam. Expertem facio te cædis, pro innocentem te facio. Vacuo te pecunijs, pro uacuum te facio. Impleo te bonis, pro plenum te facio. Impleo phialam aqua. Saturo te cibo. In his & ſimilibus fit uerbi diſſolutio in nomen, & uerbum, ut dictum eſt. In ſequentibus autem deficit præpoſitio. Sedo te malis, & quieſco te ludere, & etiam ludere. Indefinitum, ſedaui.

καὶ ἀφίημί σε ἁπλῶς. καὶ ἀφίημί σε τοῦ χρέους, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω. ἀφῆκα, ἀφήσω. Πέμπω σοι γράμματα, καὶ πέμπω σε εἰς τὴν ῥώμην. παρακ. πέπομφα. μέλλ. πέμψω. Γράφω σοὶ ἐπιστολήν. καὶ ἀντιστρόφως, γράφω σε τοῖς πολίταις. καὶ γράφομαί σε, ἀντὶ τοῦ αἰτιῶμαι. ὅθεν καὶ τὸ ἐγράψατο τὸν ἄνθρωπον ἀσεβείας ἢ παρανόμων. Ἐπιστέλλω σοι γράμματα, καὶ πράγματα. καὶ ἐπιστέλλω σε εἰς τὸν κῆπον. Θύω τῷ θεῷ θυσίαν ἀναίμακτον. τέθυκα, ἔθυσα, θύσω.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ αἰτιατικήν, γενικήν.

Τὸ ἕκτον εἶδος, καὶ τελευταῖον τῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν δρῶσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικήν. ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ῥήματος διαλυομένου εἰς ὄνομα, ἀφ' οὗ ἡ γενικὴ ποιεῖται. οἷον ἀξιῶ σε τιμῆς, ἀντὶ ἄξιον ἡγοῦμαί σε τιμῆς. γυμνῶ σε τῶν ἀγαθῶν, ἀντὶ γυμνόν σε καθιστῶ. ἢ νοουμένης ἔξωθεν τῆς προθέσεως ἐλλειπτικῶς. οἷον λύω σε τῶν δεσμῶν, δηλονότι ἀπὸ τῶν δεσμῶν. διώκω σε τῆς οἰκίας, ἀντὶ ἐκ τῆς οἰκίας. ἀξιόω, ῶ, σε τιμῆς, ἀντὶ ἄξιόν σε κρίνω τιμῆς. καὶ ἀξιῶ σε, ἀντὶ παρακαλῶ. καὶ ἀξιῶ σε ἐντυπῶσαι τὸ βιβλίον. ἠξίωσα, ἀξιώσω. Γυμνόω, ῶ, σε τῆς ἀρχῆς, ἀντὶ τοῦ γυμνόν σε καθιστῶ. ἐγύμνωσα, γυμνώσω. Ἐλαττόω, ῶ, σε τοῦ ἑτέρου, ἀντὶ ἐλάττω δείκνυμι. ἠλάττωσα, ἐλαττώσω. Ἀθωόω, ῶ, σε τοῦ φόνου, ἀντὶ τοῦ ἀθωόν σε ποιῶ. Κενόω, κενῶ, σε, τῶν χρημάτων, ἀντὶ τοῦ κενόν σε ποιῶ. Πληρόω, πληρῶ, σε, τῶν ἀγαθῶν, ἀντὶ πλήρη σε ποιῶ. Γεμίζω τὴν φιάλην ὕδατος. Κορέννυμί σε τροφῆς. ἐν τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις γίνεται τοῦ ῥήματος διάλυσις εἰς ὄνομα καὶ ῥῆμα, ὡς εἴρηται. ἐν δὲ τοῖς ἑπομένοις, ἐνδεῖ προθέσεως. Παύω σε τῶν κακῶν. καὶ παύω σε παίζειν, καὶ ἔτι τοῦ παίζειν. ὁ ἀόριστος. ἔπαυσα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſedaui. Futurum, ſedabo. Perſequor te, pro quæro: & expello te domo, pro expello. & accuſo te furto, pro accuſo: quod & expello dicitur. Pello te ab urbe, & expello te ab altari. Excludo te à domicilio. Leuo te onere, leuo te debito. Libero te periculis: pro abſoluo. Abeo uero à te, pro diſcedo. unde, ò amici diſcedite à me, pro abite. Libero te ſeruitute impiorum. Produco tibi uiam. Eripio te ab igni. Excito te, & excito te à ſomno. Purgo te ſorde. Suſpendo te pede. Et cõmerciorum ſignificantia, uidelicet uendo equum decem aureis, & uendo bouem tritico, & uendo domum centum talentis, & emo maurum triginta libris. & emo, & emo. uel per ſimilitudinem priorum, quoniam precium in genitiuo, & in datiuo in quibuſdam. uel per defectum per præpoſitionis attice, ut quibuſdam uiſum eſt, quod non placet. Et principales ſpecies conſtructionis, hæ: in quas & quæ uidentur quidem, ſed non ſunt, referuntur. nam audio tuos ſermones, ſuſcipio tuos mores. eadem eſt, quod prima in accuſatiuum tranſiens. nam uerbum in accuſatiuum tranſit: genitiuus autem, uel ab accuſatiuo fit, uel à præpoſitione in quibuſdam, uel defectiue. Item ab accuſatiuo in genitiuum, idem eſt per defectum cauſa. admiror te ob prudentiam. laudo te ob mentem. admiror te ſapientia. Hæc autem & conuerſiue ponuntur. admiror tuam prudentiam. laudo tuam mentem. miror tuam ſapientiam. Item quod ab accuſatiuo in datiuum idem eſt primæ, uel inſtrumentaliter: ut retribuo te muneribus. accipio te menſa. Vel reſolutorie, exæquo te.

Herculi

ἔπαυσα. ὁ μέλλων, παύσω. Διώκω σε, ἀντὶ τοῦ ζητῶ. καὶ διώκω σε τῆς οἰκίας, ἀντὶ ἐλαύνω. καὶ διώκω σε κλοπῆς, ἀντὶ κατηγορῶ. ὅπερ καὶ διωκάθω λέγεται. Ελαύνω σε τῆς πόλεως, καὶ ἀπελαύνω σε τοῦ βωμοῦ. Εκκλείω σε τοῦ οἰκήματος. Ελαφρύνω σε τοῦ βάρους. Κουφίζω σε τοῦ χρέους. Απαλλάττω σε τῶν δεινῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπολύω, ἀπαλλάττομαι δὲ ἀπὸ σοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄπειμι. ὅθεν τὸ ὦ ταν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄπιτε. Ελευθερῶ σε τῆς δουλείας τῶν ἀσεβῶν. Μακρύνω σε τῆς ὁδοῦ. Αρπάζω σε τοῦ πυρός. Εγείρω σε, καὶ ἐξεγείρω σε τοῦ ὕπνου. Καθαίρω σε τοῦ ῥύπου. Κρεμῶ σε τοῦ ποδός. Καὶ τὰ συμβολαίων δὲ σημαντικὰ, δηλαδὴ τὸ πωλῶ τὸν ἵππον δέκα χρυσίων, καὶ ἀποδίδομαι βοῶν σίτου, καὶ πιπράσκω τὴν οἰκίαν ἑκατὸν ταλάντων, καὶ πρίαμαι μαῦρον τριάκοντα στατήρων, καὶ ὠνοῦμαι, καὶ ἀγοράζω. ἢ καθ' ὁμοιότητα τῶν προτέρων, ὅτι τὸ τίμημα ἐπὶ γενικῆς καὶ ἐπὶ δοτικῆς ἔν τισιν. ἢ κατ' ἔλλειψιν τῆς διὰ προθέσεως ἀττικῶς, ὥς τισιν ἔδοξεν. ὅπερ οὐκ ἀρέσκει. Καὶ τὰ μὲν ἀρκτικὰ ἤδη τῆς συντάξεως, ταῦτα. εἰς ἃ καὶ τὰ δοκοῦντα μὲν, μὴ ὄντα δὲ, ἀνάγονται. τὸ γὰρ ἀκούω σοῦ τοὺς λόγους, ἀποδέχομαι σου τὸν τρόπον, ταυτόν ἐστι τῷ πρώτῳ τῷ εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνοντι. τὸ γὰρ ῥῆμα εἰς αἰτιατικὴν μεταβαίνει. ἡ δὲ γενικὴ, ἢ ἀπὸ αἰτιατικῆς ποιεῖται, ἢ ἀπὸ προθέσεως ἐπί τισιν, ἢ ἐλλειπτικῶς. Ετι τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταυτόν ἐστι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἕνεκα. ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος. ἐπαινῶ σε τοῦ νοῦ. θαυμάζω σε τῆς σοφίας. ταῦτα δὲ καὶ ἀντιστρόφως τίθενται. ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα. ἐπαινῶ σου τὸν νοῦν. θαυμάζω σου τὴν σοφίαν. ἔτι τὸ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς δοτικὴν ταυτόν ἐστι τῷ πρώτῳ, ἢ ὀργανικῶς. οἷον ἀμείβομαί σε δώροις. δεξιοῦμαί σε τραπέζῃ. ἢ διαλυτικῶς. ἐξισῶ σε

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Herculi, aßimulo te Achilli, pro similem te illis iudico etiam in accusatiuum solum transiens, post quem ponimus genitiuum cum præpositione: ut audio poetas à Constantino. hoc autem & cum accusatiuo aliter, secerno lolium à tritico, traho furem ab asylo. Quæ uero à datiuo in genitiuũ, eadem est secundæ in datiuũ transeunti: ut dubito de tuo principatu, & de principatu. ignosco tibi ob dementiã, perfectiue. Sed opus est mihi pecunijs resolutorie, pro indigentia mihi est pecuniarum. particeps sum tecum gloriæ, pro particeps tibi fio gloriæ. participo tecum paßionis, pro particeps tibi fio paßionis. & etiam participo tuam paßionẽ, unde et illud Comici: Nõ enim participabas pares plagas mecum. His sic dictis consequens esset eodem modo & de paßiuis tractare.

DE PASIVIS.

Prima species.

Verbum paßiuum proprie est, quod desinens in mæ, ab actiuo formatum, paßionem significat. amor, quia amo. uincor, quia uinco. Plurima autem paßiua communiter accipiuntur actionem & paßionem significantia, more attico, & maxime quæ uocantur media tempora eorum, & si pleraque in actiuum uergunt. Paßiuo autem sexquifariam constructo, ut & actiua: prima species ipsorum exigit ante se nominatiuum personæ patientis, & post se genitiuum personæ agentis, cum interueniente præpositione à, uel ab, uel ab: ut discipulus amatur à magistro: Notandum, quod sicut in actiuis præintelligitur nominatiuus agens, sic in paßiuis patiens: & quemadmodum in actiuis

τῷ ἡρακλεῖ. ὁμοιῶ σε τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ ὅμοιόν σε ἐκείνοις κρίνω. Ἔτι τὸ εἰς αἰτιατικὴν μόνον μεταβαῖνον, μεθ' ἣν τίθεμεν γενικὴν μετὰ προθέσεως. οἷον ἀκούω τοὺς ποιητὰς παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου. τοῦτο δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἄλλως. μερίζω τὴν αἶραν ἀπὸ τοῦ σίτου. ἕλκω τὸν κλέπτην ἀπὸ τοῦ ἀσύλου. Τὸ δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ταυτόν ἐστι τῷ δευτέρῳ τῷ εἰς δοτικὴν μεταβαίνοντι. οἷον ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς. Συγγινώσκω σοι τῆς ἀνοίας, ἐλλειπτικῶς. δεῖ δέ μοι χρημάτων διαλυτικῶς, ἀντὶ ἐνδεά μοι ἐστὶ χρημάτων. Κοινωνῶ σε τῆς δόξης, ἀντὶ τοῦ κοινωνός σοι γίνομαι τῆς δόξης. Μετέχω σοι τοῦ πάθους, ἀντὶ μέτοχός σοι γίνομαι τοῦ πάθους. καὶ ἔτι μετέχω σοι τὸ πάθος. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἑχόμενον ἂν εἴη τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ περὶ τῶν παθητικῶν διαλαβεῖν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ.

Πρῶτον εἶδος.

Ῥῆμα παθητικὸν κυρίως ἐστὶν, ὅπερ λῆγον εἰς μαι ἀπὸ ἐνεργητικοῦ σχηματιζόμενον, πάθος σημαίνει. φιλοῦμαι, ὅτι φιλῶ. νικῶμαι, ὅτι νικῶ. πλεῖστα δὲ τῶν παθητικῶν κοινῶς λαμβάνονται, ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνοντα ἔθει ἀττικῷ. καὶ μάλιστα οἱ καλούμενοι μέσοι χρόνοι αὐτῶν, εἰ καὶ πλεῖον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν ῥέπουσι. Τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐξαχῶς συντασσομένου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τὸ πρῶτον εἶδος αὐτῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου πάσχοντος, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος μετὰ τῆς προσηκούσης προθέσεως τῆς ὑπὸ, ἢ παρὰ, ἢ πρός. οἷον ὁ μαθητὴς φιλεῖται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς προεπινοεῖται ὀνομαστικὴ δρῶσα, οὕτως ἐν τοῖς παθητικοῖς πάσχουσα. καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς

actiuis obliquus patitur, & sic in paßiuis agit cũ præpositione, & conuenit conuerse cum extremis: magister amant discipulum, discipulis amatur à magistro, & docetur ab eo, & iuuatur ab ipso.
Amor, *amatus sum, amabor.*
Diligor, *dilectus sum, diligar.*
Amor, *amatus sum, amabor.*
Desideror, *desideratus sum, desiderabor.*
Odio *habeor, odio habitus sum, odio habebor.*
Offendor, *offensus sum, offendar.*
Verberor, *uerberatus sum, uerberabor.*
Dißoluor, *dissolutus sum, dissoluar.*
Habebor, *habitus sum, habebor.*
Admirationi *sum, admirationi fui, admirationi ero.*
Laudor, *laudatus sum, laudabor.*
Laudor, *laudatus sum, laudabor.*
Laudor, *laudatus sum, laudabor.*
Aemulationi *sum, æmulationi fui, æmulationi ero.*
Cognoscor, *cognitus sum, cognoscar.*
Videor, *uisus sum, uisus sum.*
Decipior, *deceptus sum, decipiar.*
Inhonoror, *inhonoratus sum, inhonorabor.*
Iacior, *iactus sum, iaciar.* Sic *& mergor, iudicor, baiulor, torqueor, tristificor, mœstificor, & alia similiter secundum paßiuorum formam.*
Oportet *autem scire, in paßiuis poni datiuum idem significantem, quod genitiuus cum præpositione: ut amor tibi, pro à te.* Item *instrumentaliter, petor malis, & genitiuum defectiue: sicut in actiuis.* Amor

à te

ἐνεργητικοῖς ἡ πλαγία πάσχει, οὕτως ἐν τοῖς παθητικοῖς δρᾷ μετὰ προθέσεως. καὶ συμβαίνει ἀντεστραμμένως τοῖς ἄκροις. ὁ διδάσκαλος φιλεῖ τὸν μαθητὴν, ὁ μαθητὴς φιλεῖται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, καὶ διδάσκεται πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὠφελεῖται παρ' αὐτοῦ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι. ἠγάπημαι, ἀγαπήσομαι.

Φιλέομαι, οῦμαι. πεφίλημαι, φιλήσομαι.

Στέργομαι, ἐστερξάμην, στέρξομαι.

Ποθέομαι, οῦμαι. πεπόθημαι, ποθήσομαι.

Μισέομαι, οῦμαι. μεμίσημαι, μισήσομαι.

Βλάπτομαι, βέβλαμμαι, βλάψομαι.

Τύπτομαι, τέτυμμαι, τύψομαι.

Καταλύομαι, καταλέλυμαι, καταλύσομαι.

Ἔχομαι, ἔσχημαι, ἕξομαι.

Θαυμάζομαι, τεθαύμασμαι, θαυμάσομαι.

Ὑμνέομαι, οῦμαι. ὕμνημαι, ὑμνήσομαι.

Ἐπαινέομαι, οῦμαι. ἐπῄνεμαι, ἐπαινέσομαι.

Ἐγκωμιάζωμαι, ἐνεκωμιασάμην, ἐγκωμιάσομαι.

Ζηλόομαι, οῦμαι. ἐζήλωμαι, ζηλώσομαι.

Γινώσκομαι, ἔγνωσμαι, γνώσομαι.

Ὁρῶμαι, ἑώραμαι, ὠράθην.

Ἀπατάομαι, ῶμαι. ἠπάτημαι, ἀπατήσομαι.

Ἀτιμάζομαι, ἠτίμασμαι, ἀτιμάσομαι.

Βάλλομαι, βέβλημαι, βλήσομαι. ὁμοίως καὶ τὸ βαπτίζομαι, κρίνομαι, βαστάζομαι, βασανίζομαι, λυποῦμαι, ἀνιῶμαι. καὶ τἄλλα ὡσαύτως κατὰ τῶν παθητικῶν τύπον. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐν τοῖς παθητικοῖς τίθεται δοτικὴ τὸ αὐτὸ σημαίνουσα ὅπερ ἡ γενικὴ, μετὰ προθέσεως. οἷον φιλοῦμαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. ἔτι ὀργανικῶς, βάλλομαι μήλοις. καὶ γενικὴ ἐλλειπτικῶς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. φιλοῦμαι

à te uirtute, uel ob uirtutẽ. odio habeor prauitate, prò causa. Item proprium paßiuorum conceptiue assumere accusatiuum, cum patientem locum significant: ut uulneror pedem, delector mentem.

Secunda species.

Secunda species paßiuorum postulat ante se nominatiuum personæ patientis, & post se genitiuum personæ agentis, cum conueniente præpositione.

Iuuor, iutus sum, iuuabor.

Bellor, bellatus sum, bellabor.

Fascinor, fascinatus sum, fascinabor.

Inuideor, inuisus sum, inuidebor.

Credor, creditus sum, credar.

Non credor, non creditus sum, non credar.

Ministror, ministratus sum, ministrabor.

Ministror, ministratus sum, ministrabor.

Perturbor, perturbatus sum, perturbabor.

Illudor, incusor, insidijs afficior, offendor, & alia.

Similiter & hæc sequuntur, quæ sunt primæ. adiuuor, tibi, pro à te, bellor armis, credor bonus, nõ credor malus. Inuideor felicitate.

Tertia species.

Tertia species paßiuorum postulat ante se consuetum nominatiuum patientem, & post se genitiuum cum præpositione: ut, Sicilia dominatur à rege Aragoniæ.

Dominor, dominatus sum, dominabor.

Regnor, regnatus sum, regnabor.

Regnor, regnatus sum, regnabor.

Imperor

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὑπὸ σοῦ τῆς ἀρετῆς, ἢ διὰ τὴν ἀρετήν. Μισοῦμαι τῆς κακίας, ἀντὶ ἕνεκα. Ἔτι ἴδιον τῶν παθητικῶν συνεκδοχικῶς λαμβάνειν αἰτιατικὴν, ὅτε τὸν πάσχοντα τόπον δηλοῦσιν. οἷον πλήττομαι τὸν πόδα, τέρπομαι τὴν φρένα.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν προσώπου πάσχοντος, καὶ μεθ' αὑτὸ γενικὴν προσώπου ἐνεργοῦντος μετὰ τῆς προσηκούσης προθέσεως.

Βοηθέομαι, οῦμαι. βεβοήθημαι, βοηθήσομαι.
Πολεμέομαι, οῦμαι. πεπολέμημαι, πολεμήσομαι.
Βασκαίνομαι, ἐβασκηνάμην, βασκανοῦμαι.
Φθονέομαι, οῦμαι. ἐφθόνημαι, φθονήσομαι.
Πιστεύομαι, πεπίστευμαι, πιστεύσομαι.
Ἀπιστέομαι, οῦμαι. ἠπίστημαι, ἀπιστήσομαι.
Λυτουργέομαι, οῦμαι. λελειτούργημαι, λειτουργήσομαι.
Ὑπηρετέομαι, οῦμαι. ὑπηρέτημαι, ὑπηρετήσομαι.
Ἐνοχλοῦμαι, ἠνώχλημαι, ἐνοχλήσομαι.
Ἐμπαίζομαι, ἐγκαλοῦμαι, ἐπιβουλεύομαι, προσκρούομαι, καὶ τἄλλα. Ὁμοίως καὶ τούτοις ἕπεται, τὰ τοῦ πρώτου. Βοηθοῦμαί σοι, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. Πολεμοῦμαι ὅπλοις. Πιστεύομαι τῆς καλοκαγαθίας. Ἀπιστοῦμαι τῆς κακίας. Φθονοῦμαι τῆς εὐτυχίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ τὴν συνήθη ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὑτὸ γενικὴν μετὰ προθέσεως. οἷον ἡ Σικελία ἄρχεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀραγονίας.

Ἄρχομαι, ἠρξάμην, ἄρξομαι.
Βασιλεύομαι, βεβασίλευμαι, βασιλεύσομαι.
Κυριεύομαι, κεκυρίευμαι, κυριεύσομαι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Imperor, imperatus ſum, imperabor.
In poteſtate ſum, in poteſtate fui, in poteſtate ero.
Dominor, dominatus ſum, dominabor.
Accuſor, accuſatus ſum, accuſabor.
Negligor, neglectus ſum, negligar.
Cogitor, cogitatus ſum, cogitabor.
Paruipendor, paruipenſus ſum, paruipendar.

Ponuntur & his eadem: regnor tibi, pro à te. Tyranniſſor à te armis: & defectiue, paruipendor ingratitudiue; negligor parſimonia.

Quarta ſpecies.

Quarta ſpecies paßiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, et poſt ſe genitiuum agentem, poſt quem exiſtentem accuſatiuum in actiuis: ut, diſcipuli docentur à Conſtantino grammaticam. Doceor à te orationes, doctus ſum, doctus ſum, docebor, doctus ſum: & doceor tibi rhetoricē, pro à te. & illud Comici, Miſi ad præceptorem certe te per Iouē, ò miſer: pro ad magiſtrum miſi docendum. Inſtruor à te eruditionem. Inſtructus ſum, inſtruar. Admoneor à te admonitionis honeſte uiuendi. damno afficior à te aureo, & aureo. priuor à te pecunijs. priuor à te libris, uel libris: priuatus ſum, priuabor. priuor à te ueſte, uel ueſte, priuatus ſum, priuabor, priuatus ſum doctrina & ſermonibus, quos poßidere potuiſſem, & neglexi. Priuatus ſum autem meis inuitus. Induor à te tunicam, & circum induor, & exuor. Initior à te ſacris literis. Exigor à te pecunias. poſtulor à te debitum.

Ἡγεμονεύομαι, ἡγεμόνευμαι, ἡγεμονεύσομαι.
Δυναστεύομαι, δεδυνάστευμαι, δυναστεύσομαι.
Κρατοῦμαι, κεκράτημαι, κρατήσομαι.
Κατηγοροῦμαι, κατηγόρημαι, κατηγορήσομαι.
Ἀμελοῦμαι, ἠμέλημαι, ἀμελήσομαι.
Φροντίζομαι, πεφρόντισμαι, φροντίσομαι.
Ὀλιγωροῦμαι, ὠλιγώρημαι, ὀλιγωρήσομαι.

Τίθεται καὶ τούτοις τὰ αὐτά. βασιλεύομαί σοι, ἀντὶ
ὑπὸ σοῦ. τυραννοῦμαι ὑπὸ σοῦ ὅπλοις. καὶ ἐλλειπτικῶς, ὀ-
λιγοροῦμαι τῆς ἀχαριστίας, ἀμελοῦμαι τῆς φειδωλίας.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυ-
τοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μετ᾽ αὐτὸ γενικὴν ἐνερ-
γοῦσαν. μεθ᾽ ἣν τὴν οὖσαν αἰτιατικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητι-
κοῖς. οἷον, οἱ μαθηταὶ διδάσκονται ὑπὸ Κωνσταντίνου γραμ-
ματικήν. Διδάσκομαι παρὰ σοῦ λόγους. δεδίδαγμαι, ἐ-
διδάχθην, διδάξομαι, ἐδιδαξάμην. καὶ διδάσκομαί
σοι ῥητορικὴν, ἀντὶ ὑπὸ σοῦ. καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, ἐδιδαξά-
μην μέν τοι σε νὴ δί᾽ ὦ μέλε, ἀντὶ εἰς διδάσκαλον ἔπεμ-
ψα διδαχθῆναι. Παιδεύομαι ὑπὸ σοῦ παιδείαν. πεπαί-
δευμαι, παιδεύσομαι. Νουθετοῦμαι πρὸς σοῦ νουθεσίαν σε-
μνῶς ζῆν. ζημιοῦμαι παρὰ σοῦ χρυσίον, ἢ χρυσίῳ. Κλέπτομαι
παρὰ σοῦ τὰ χρήματα. Ἀποστεροῦμαι παρὰ σοῦ τὰς βίβλους,
ἢ τῶν βίβλων. ἀπεστέρημαι, ἀποστερήσομαι. Ἀφαιροῦμαι ὑ-
πὸ σοῦ τὴν ἐσθῆτα, ἢ τῆς ἐσθῆτος. ἀφῄρημαι, ἀφαιρήσομαι.
Ἀφῄρημαι παιδείας καὶ λόγων, οὓς κτήσασθαι ἠδυνάμην,
καὶ ἠμέλησα. ἀπεστέρημαι δὲ τῶν ἐμῶν ἄκων. Ἐνδύομαι
ὑπὸ σοῦ χιτῶνα, καὶ περιδύομαι, καὶ ἐκδύομαι. Μυοῦμαι
ὑπὸ σοῦ τὰ ἱερὰ γράμματα. Εἰσπράττομαι παρὰ σοῦ χρή-
ματα. Ἀπαιτοῦμαι παρὰ σοῦ τὸ χρέος.

ΠΕΜΠΤΟΝ

Quinta ſpecies.

Quinta ſpecies paßiuorum poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe conſuetum genitiuum, & qui erat in actiuis datiuum : ut libellus miſſus eſt mihi à te. Nuncior, *nunciatus ſum, nunciabor.* Nuncior, *nunciatus ſum, nunciatus ſum, nunciabor.* Tribuor, *datus ſum, datus ſum, dabor.* Dicor, *dictus ſum, dicar. fio, factus ſum : & facta eſt ab illo oratio, pro ab illo compoſita eſt, fiam.* Fio, *fiam.* Portor, *portatus ſum, portabor.* Feror, *latus ſum, ferar.* Ducor, *ductus ſum, ductus ſum, ducar.* Deſideror, *deſideratus ſum, cupitus ſum, cupiar.* Mitior, *miſſus ſum, mittar.* Scribo, *ſcriptus ſum, ſcribar.* Mittor, *miſſus ſum, mittar.* Sacrificor, *ſacrificatus ſum, ſacrificabor.*

Sexta ſpecies.

Sexta ſpecies poſtulat ante ſe nominatiuum patientem, & poſt ſe conſuetum genitiuum, poſt quem exiſtentem accuſatiuum in actiuis. Quidam dignus exiſtimatur à rege honore. Dignus *putor honore, pro dignus iudicor honore. dignus putatus ſum, putatus ſum, putabor.* Nudor *principatu, nudatus ſum, nudabor.* Minuor *ſocio, diminutus ſum, diminuar.* Abſoluor *accuſatione.* Vacuor *pecunia, impleor bonis : impletur phiala aqua.* Satior *cibo, in omnibus reſolutorie, ut dictum eſt.* Sedor *malis.* Expellor *domo.* Expellor *ab urbe.* Excludor *domo.* Leuor *onere, leuor debito.* Liberor *ſeruitute : & liberor à te, pro diſcedo.* Liberor *malis.* Producor *uia.* Eripior *ab igni.* Suſpendor *pede.* Purgor *ſorde.*

& de

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν παθητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ
ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ τὴν συνήθη γενι-
κὴν, καὶ τὴν οὖσαν δοτικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. οἷον τὸ βι-
βλίον ἐστάλη μοι παρὰ σοῦ. Ἀγγέλλομαι, ἤγγελμαι, ἀγγελοῦ-
μαι. Μηνύομαι, μεμήνυμαι, ἐμηνύθην, μηνύσομαι. Δίδο-
μαι, δέδομαι, ἐδόθην, δώσομαι. Λέγομαι, ἐλέχθην, λέξο-
μαι. Ποιοῦμαι, πεποίημαι. καὶ πεποίηται τῷ δεῖνι λόγος,
ἀντὶ ὑπ' ἐκείνου συνετέθη. ποιήσομαι. Δρῶμαι, δράσομαι.
Κομίζομαι, κεκόμισμαι, κομίσομαι. Φέρομαι, ἐνήνεγμαι,
οἴσομαι. Ἄγομαι, ἦγμαι, ἤχθην, ἄξομαι. Ἀφίεμαι, ἀφεῖμαι,
ἀφέθην, ἀφήσομαι. Πέμπομαι, ἐπέμφθην, πέμψομαι. Γρά-
φομαι, γέγραμμαι, γράψομαι. Ἐπιστέλλομαι, ἐπέσταλμαι,
ἐπιστελοῦμαι. Θύομαι, τέθυμαι, θύσομαι.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ ἕκτον εἶδος ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχου
σαν, καὶ μεθ' αὐτὸ τὴν συνήθη γενικήν. μεθ' ἣν τὴν οὖσαν
αἰτιατικὴν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. ὁ δεῖνα ἀξιοῦται παρὰ
τοῦ βασιλέως τιμῆς. Ἀξιοῦμαι τιμῆς, ἀντὶ ἄξιος κρίνομαι
τιμῆς. ἠξίωμαι, ἠξιώθην, ἀξιώσομαι. Γυμνοῦμαι τῆς ἀρ-
χῆς. γεγύμνωμαι, γυμνώσομαι. Ἐλαττοῦμαι τοῦ ἑταίρου.
ἠλάττωμαι, ἐλαττώσομαι. Ἀθωοῦμαι τοῦ ἐγκλήματος. Κε-
νοῦμαι τῶν χρημάτων. Πληροῦμαι τῶν ἀγαθῶν. Γεμίζε-
ται ἡ φιάλη ὕδατος. Κορέννυμαι τροφῆς. ἐν πᾶσι διαλυτι-
κῶς, ὡς εἴρηται. Παύομαι τῶν κακῶν. Διώκομαι τῆς οἰκίας.
Ἐλαύνομαι τῆς πόλεως. Ἐκκλείομαι τῆς οἰκίας. Ἐλαφρύνο
μαι τοῦ βάρους. Κουφίζομαι τοῦ χρέους. Ἀπαλλάττομαι
τῆς δουλείας. καὶ ἀπαλλάττομαι ἀπὸ σοῦ, ἀντὶ ἀπέρχομαι.
Ἐλευθεροῦμαι τῶν δεινῶν. Μακρύνομαι τῆς ὁδοῦ. Ἁρπάζο
μαι τοῦ πυρός. Κρεμῶμαι τοῦ ποδός. Καθαίρομαι τοῦ ῥύπου.
καὶ περὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.2.2.17

& de paßiuis hæc. Sunt autem & quædam uerba, quæ in actiuis in tribus personis flectuntur, in paßiuis autem in tertia solum: ut, Semino terram, terra seminatur ab agricolis. aro agrum, ager aratur à solitis. meto segetes, segetes metuntur à messoribus. fodio uites, uites fodiuntur à fossoribus. suo uestem, uestis suitur à sutoribus. nauigo mare, mare nauigatur à nautis. habitamus urbem, urbs habitatur à nobis. habitare facio locum, locus ad habitãdum datur à nobis. Item sunt quædam uerba, quorũ tertia solum persona inuenitur in deo intellecta: ningit, tempestat, irrorat, pluit, tonat: et tonẽt nebulæ, Comicus iniquit: fulgurat, fulget, fulminat.

De neutris uerbis. Substantiua.

Neutrum uerbum est proprie desinens in o mega, & non formans paßiuum in mæ: ut, uiuo, ditesco, sanus sum, patior, erubesco. Huius autem quædam, substantiua uocantur, quæ & ante se, & post se nominatiuum postulant, ut ego sum indoctus, tu es doctus. ille est iustus: atque etiam attice cum genitiuo, ille est ex iustis, ex bonis. Sum, es, est: eram, eras, erat: fueram, fueras, fuerat: ero, eris, erit, et erit. superstes sum, pro adhuc uiuo. inest uero mibi, & licet mihi hoc, & simul est, & adest, & adest mihi quidam. participat autem mecũ diuitiarum, pro participatio mihi est diuitiarum, impersonaliter. Sum. Indefinitum, fui Futurum, ero: à quo & existentium inuenitur paßiue. Sum, pro sum: & assequor hoc, pro assequor. Etiam extiti, pro

sum,

καὶ περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ταῦτα. Εἰσὶ δὲ καί τινα ῥήματα, ἃ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς τριπροσώπως κλίνονται, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς κατὰ τὸ τρίτον μόνον. οἷον σπείρω τὴν γῆν, ἡ γῆ σπείρεται ὑπὸ τῶν γεωργῶν. ἀροτριῶ τὸν ἀγρὸν, ὁ ἀγρὸς ἀροτριᾶται ὑπὸ τῶν συνήθων. θερίζω τὸ λήϊον, τὸ λήϊον θερίζεται ὑπὸ τῶν θεριστῶν. σκάπτω τὰς ἀμπέλους, αἱ ἄμπελοι σκάπτονται ὑπὸ τῶν σκαφέων. ῥάπτω τὸ ἱμάτιον, τὸ ἱμάτιον ῥάπτεται ὑπὸ τῶν ῥαπτῶν. πλέω τὴν θάλατταν, ἡ θάλαττα πλεῖται ὑπὸ τῶν ναυτῶν. οἰκοῦμεν πόλιν, ἡ πόλις οἰκεῖται ὑφ' ἡμῶν. οἰκίζομεν τόπον, ὁ τόπος οἰκίζεται ὑφ' ἡμῶν. Ετι εἰσὶν ἔνια ῥήματα, ὧν τρίτον μόνον πρόσωπον εὕρηται ἐπὶ θεοῦ νοουμένου. νίφει, χειμάζει, βρέχει, ὕει, βροντᾷ. βροντῶσιν αἱ νεφέλαι, ὁ κωμικός φησιν. ἀστράπτει. λάμπει. κεραυνοῖ.

ΠΕΡΙ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Υπαρκτικά.

Οὐδέτερον ῥῆμα ἐστὶ κυρίως, τὸ λῆγον εἰς ω, καὶ μὴ σχηματίζον παθητικὸν εἰς μαι. οἷον ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, πάσχω, ἐρυθριῶ. Τούτου δὲ τὰ μὲν ὑπαρκτικὰ καλοῦνται, ὅσα καὶ περὶ ἑαυτῶν, καὶ μεθ' αὑτὰ ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσιν. οἷον, ἐγώ εἰμι ἀμαθὴς, σὺ εἶ σοφὸς, ἐκεῖνος ὑπάρχει δίκαιος. καὶ ἔτι ἀττικῶς μετὰ γενικῆς, ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν δικαίων, τῶν ἀγαθῶν. Εἰμὶ, εἶ, ἐστί. ἦν, ἦς, ἦ. ἤμην, ἦσο, ἦτο. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, καὶ ἔσται. περίειμι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῶ. ἔνεστι δέ μοι, καὶ ἔξεστί μοι τόδε, καὶ σύνεστι, καὶ πρόσεστι, καὶ πάρεστί μοι ὁ δεῖνα. μέτεστι δέ μοι πλούτου, ἀντὶ μετουσία μοι ἐστὶ πλούτου, ἀπροσώπως. Υπάρχω. ὁ ἀόριστος, ὑπῆρξα. ὁ μέλλων, ὑπάρξω. ἀφ' οὗ καὶ ὑπηργμένων εὕρηται παθητικῶς. τυγχάνω, ἀντὶ τοῦ εἰμί. καὶ τυγχάνω τοῦδε, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνω. ἔτι καθέστηκα, ἀντὶ τοῦ

εἰμὶ,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſum, & perficio ſimiliter. Sed ſum, & ſum, & ſum, poetica. Sed talia ſubſtantiua, & participia aſſumũt attice. Si fueris præſens, ſcribe: Sin uero abſens fueris, redi.

Per ſe neutra.

Per ſe neutra autem uocantur, quæ ante ſe nominatiuum per ſe neutralitatis poſtulant. Viuo, et uiuo, uitam, attice, uixi, uiuam. ſed uiuificabis me tranſitiuũ, diuinæ eſt ſcripturæ. Diteſco ego, pro diues ſum. dito uero alium, pro diuitem facio, tranſitiuum. Sanus ſum ego, & ſanus ſum corpore, & corpus conceptiue. Sano uero alium, tranſitiuum. Prudens ſum ego pro prudens ſum, prudentifico uero alium. Purus ſum, pro durus ſum, purifico uero alium. virgo ſum. Verus ſum. Felix ſum. felix ſum. felix ſum. Pius ſum. Impius ſum in deum.

Neutra tranſitiua.

Quædam uero uocantur Neutra tranſitiua, quæ ante ſe nominatiuum poſtulant, & poſt ſe accuſatiuum cum præpoſitione. Aſcendo in montem, deſcendo in campum, conſcendo in nauim, & etiam conſcendo nauem: ueni in urbem, ueni in forum. uado in ſtudium. Inueniuntur autem & proficiſcor, & proficiſcere deponentia. Accedo ad opus. Deambulo in hortum. Eo præceptori, & eo in præceptorium. Curro, quod ſimpliciter curro, & curro ad præceptorem: ſimiliter & curro, & curro ad præmium, & adeo periculum capitis. uio in ciuitatem, occuro in iudicium, transfugio ad hoſtes. Frequento forum: eo ad hoc, pro diſcedo.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

εἰμὶ, καὶ διατελῶ ὁμοίως. Τὸ δὲ κυρῶ, καὶ πέλω, καὶ τελέθω, ποιητικά. Τὰ δὲ τοιαῦτα ὑπαρκτικὰ, καὶ μετοχὰς προσλαμβάνει ἁπλικῶς. εἰ μὲν ἔτυχες παρὼν, γράψον. εἰ δὲ ἀπὼν τυγχάνεις, ἐπάνηκε.

ΑΥΤΟΟΥΔΕΤΕΡΑ.

Τὰ δὲ αὐτουδέτερα καλοῦνται, ἃ πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν αὐτοουδετερότητος ἀπαιτοῦσι, ζῶ, καὶ ζῶ ζωὴν ἀττικῶς. ἔζηκα, ζήσω. τὸ δὲ ζήσεις με, μεταβατικὸν, τῆς θείας ἐστὶ γραφῆς. Πλουτῶ ἐγὼ, ἀντὶ πλούσιός εἰμι. πλουτίζω δὲ ἕτερον, ἀντὶ τοῦ πλούσιον ποιῶ, μεταβατικόν. Ὑγιαίνω ἐγὼ, καὶ ὑγιαίνω τῷ σώματι, καὶ τὸ σῶμα συνεκδοχικῶς. Ὑγιάζω δὲ ἕτερον, μεταβατικόν. Σωφρονῶ ἐγὼ, ἀντὶ σώφρων εἰμί. σωφρονίζω δὲ ἕτερον. Ἁγνεύω, ἀντὶ ἁγνός εἰμι. ἁγνίζω δὲ ἕτερον. Παρθενεύω. Ἀληθεύω. Εὐτυχῶ. Εὐδαιμονῶ. Εὐημερῶ. Εὐσεβῶ. Ἀσεβῶ εἰς θεόν.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα μεταβατικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ αἰτιατικὴν μετὰ προθέσεως. Ἀναβαίνω εἰς τὸ ὄρος. Καταβαίνω εἰς τὸ πεδίον. Ἐμβαίνω εἰς τὴν ναῦν. καὶ ἔτι ἐπιβαίνω νεώς. ἧκον εἰς τὴν πόλιν. ἦλθον εἰς τὴν ἀγοράν. Βαδίζω εἰς τὸ φροντιστήριον. Εὕρηται δὲ καὶ βαδιοῦμαι, καὶ βαδιοίμην ἀποθετικά. Χωρῶ πρὸς ἔργον. Περιπατῶ εἰς τὸν κῆπον. Φοιτῶ τῷ διδασκάλῳ, καὶ φοιτῶ εἰς τὸ διδασκαλεῖον. Θέω, τὸ ἁπλῶς τρέχω, καὶ θέω πρὸς τὸν διδάσκαλον. ὁμοίως καὶ τὸ τρέχω. καὶ τρέχω ἐπὶ τὸ βραβεῖον, καὶ τρέχω τὴν περὶ ψυχῆς. ὁδεύω εἰς τὴν πόλιν. ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αὐτομολῶ πρὸς τοὺς πολεμίους. Θαμίζω περὶ τὴν ἀγορὰν, εἶμι πρὸς τόδε, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

ΟΥΔΕ-

t

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Neutra acquisitiua.

Quædam autem uocãtur neutra acquisitiua, quæ ante se nominatiuum postulant, et post se datiuum acquisitionem significantem. Seruio tibi, *seruiui, seruiã. cedo, & decedo, pro decedo.* Placeo tibi, *& displiceo tibi, & placeo inuenitur.* Iuuo, *pro iuuo: auxilior, sequor, gratificor commune. habeo tibi gratiam, habeo tibi gratiam. ago tibi gratiam, græcum. conuersor, pareo, consentio, occurro, occurro, occurro.*

Neutra possesiua.

Quædam autem uocantur neutra possesiua, quæ ante se nominatiuum postulant, & post se genitiuum. Indigeo *libris, pro indigentiam habeo: & uolo lucrari, pro uolo.* Expers *sum cibi.* Abundo *amicis.* Indigeo *uestibus, pro priuor, & dubito hanc quæstionem, pro in dubitationem propono.* Careo *pecunijs.* Assequor *propositum, & assequor.* Frustor *spe.* Aberro *uia pro aberro: & pecco peccatum.* Fruor *bonis, & præterfruor, & superfruor, quæ raro: et cum accusatiuo, fruar, fruebar, & fruebar attice.*

Neutro passiua.

Quædam autem uocantur neutro pasiua, siue sui pasiua, & per se passa, quæ ante se nominatiuum postulant, & significant sui pasionem, & post se uarios casus. Patior *ab inimicis.* Doleo, *pro tristor: & doleo malis amicorum, uel super malis: & doleo caput, conceptiue. doleo caput, tibi uero non est curæ.* Lætor, *pro lætor: & gaudeo felicitate amici, uel super felicitate, uel ob felicitatem.*

&

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα περιποιητικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ δοτικὴν περιποίησιν σημαίνουσαν. Δουλεύω σοι. δεδούλευκα, δουλεύσω. Εἴκω, καὶ ὑπείκω, τὸ ὑποχωρῶ. Ἀρέσκω σοι, καὶ ἀπαρέσκω σοι. καὶ ἀρέσκομαι εὕρηται. Ἀρήγω, τὸ βοηθῶ. ἐπικουρῶ. ἀκολουθῶ. εὐχαριστῶ κοινόν. ἔχω σοι χάριν. οἶδά σοι χάριν. ὁμολογῶ σοι χάριν, ἑλληνικόν. ὁμιλῶ. πειθαρχῶ. ὁμοφρονῶ. ὑπαντῶ. ξυναντῶ. ἐντυγχάνω.

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΚΤΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδέτερα κτητικὰ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ μεθ' αὐτὰ γενικήν. Χρήζω βιβλίων, ἀντὶ χρείαν ἔχω. καὶ χρήζω κερδᾶναι, ἀντὶ θέλω. ἀμοιρῶ τροφῆς. εὐπορῶ φίλων. ἀπορῶ ἱματίων, ἀντὶ στεροῦμαι. καὶ ἀπορῶ τόδε τὸ πρόβλημα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀπορίαν προτίθεμαι. σπανίζω χρημάτων. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, καὶ ἐπιτυγχάνω. ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος. ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω. καὶ ἁμαρτάνω ἁμαρτίαν. ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν, καὶ παραπολαύω, καὶ ἐπαπολαύω. ἅπερ σπανίως καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. ἀπολαύσω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον ἀττικῶς.

ΟΥΔΕΤΕΡΟΠΑΘΗΤΙΚΑ.

Τὰ δὲ καλοῦνται οὐδετεροπαθητικὰ, εἴτε ἰδιοπαθητικὰ, καὶ αὐτοπαθῆ, ὅσα πρὸ ἑαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι, καὶ σημαίνουσιν αὐτοπάθειαν, καὶ μεθ' αὐτὰ διαφόρους πτώσεις. Πάσχω ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἀλγῶ, τὸ λυποῦμαι. καὶ ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, ἢ ἐπὶ τοῖς κακοῖς. καὶ ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, συνεκδοχικῶς. ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, τὶν δ' οὐ μέλει. χαίρω, τὸ εὐφραίνομαι. καὶ χαίρω τῇ εὐτυχίᾳ τοῦ φίλου, ἢ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἢ διὰ τὴν εὐτυχίαν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& gaudeo lectione, pro incumbo, Gaudeo dices, non gaudeo, sicut Datis Persa *existimans atticissare. à quo datismus error, quoniam primus dixit gaudeo.* Ae*groto, & ægroto ægritudine, ægroto ægritudine. debilitor debilitate, conceptiue. lippio lippitudinibus. esurio. sitio. inebrior. inebrio alium. famesco. esurio. lippio, mæreo, quod mæreo. erubeo. palleo. senesco, et senesco. morior. fleo, & fleo mortuũ. eodẽ modo & lugeo, & lachrymo cõceptiue. horreo. tremo. fugio. et reus sum cædis, pro accusor. fugio autem latrones, & timeo mortem, & timeo inimicos, siue propter latrones, & inimicos, intellecta extrinsecus per præpositione conceptiue.* Sic *enim uidetur dicere, docto* Apollonio. No*tandum, in huiusmodi etiam uariam constructionem inueniri, & paßiuas uoces, licentia diuinæ scripturæ, & poetarum, quibus licet communem cõsuetudinem immutare.*

De mediis uerbis.

Cõmune uerbũ siue mediũ, est desinens in mæ, interdum quidẽ actũ, interdum uero paßionẽ significat. & actum quidem significans, actiue construes secundum species actiuorũ. et paßionẽ uero, paßiue: ut uiolo amicum, & uiolor ab amico. ago hominem, & agor ab homine. porto uirum, & portor ab eo. Oportet *autem scire, pura communia pauca esse, sed plurima paßiua communiter accipi more attico. & quæ appellantur media tempora ipsorum, ut uerbero, pro uerbero, & uerberor. uerberaui, pro uerberaui, & uerberatus sum. uerberābo, pro uerberabo, & uerberabor. et alia similiter, ut usus postulauerit.* Peto, *petam,*

petij.

καὶ χαίρω τῇ ἀναγνώσει, ἀντὶ τοῦ πρόσκειμαι. Χαίρω ἐρεῖς, οὐχὶ χαίρομαι, ὥσπερ Δάτις ὁ Πέρσης οἰόμενος ἀττικίζειν. ἀφ' οὗ δατισμὸς ἁμάρτημα, διότι πρῶτος εἶπε χαίρομαι. Νοσῶ, καὶ νοσῶ νόσον. ἀῤῥωστῶ ἀῤῥωστίαν, ἀσθενῶ ἀσθένειαν, συνεκδοχικῶς. λημῶ λήμαις. πεινῶ. διψῶ. μεθύω. μεθύσκω δὲ ἕτερον. λιμώττω. βουλιμιῶ. ὀφθαλμιῶ. ἀλύω. τὸ ἀδημονῶ. ἐρυθριῶ. ὠχριῶ. γηρῶ, καὶ γηράσκω. θνήσκω. κλαίω, καὶ κλαίω τὸν ἀποθανόντα. ὡσαύτως καὶ τὸ θρηνῶ, καὶ δακρύω συνεκδοχικῶς. φρίττω, τρέμω. φεύγω, καὶ φεύγω φόνου, ἀντὶ κατηγοροῦμαι. Τὸ δὲ φεύγω τοὺς λῃστὰς, καὶ τρέμω τὸν θάνατον, καὶ δέδοικα τοὺς ἐχθρούς, ἤτοι διὰ τοὺς λῃστὰς, καὶ ἐχθροὺς, νοουμένης ἔξωθεν τῆς διὰ προθέσεως συνεκδοχικῶς. οὕτω γὰρ δοκεῖ λέγειν τῷ δεινῷ Ἀπολλωνίῳ. Ἰστέον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ διάφορος σύνταξις εὑρίσκεται, καὶ παθητικαὶ φωναὶ, ἀδείᾳ τῆς θείας γραφῆς, καὶ τῶν ποιητῶν, οἷς ἔξεστι τὸ κοινὸν ἔθος μεταβάλλειν.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Κοινὸν ῥῆμα, εἴτε μέσον ἐστὶ τὸ λῆγον εἰς μαι, καὶ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος σημαίνει. καὶ τὸ μὲν ἐνέργειαν σημαῖνον, ἐνεργητικῶς συντάξεις κατὰ τὰ εἴδη τῶν ἐνεργητικῶν. τὸ δὲ πάθος, παθητικῶς. οἷον βιάζομαι τὸν φίλον, καὶ βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου. ἄγομαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄγομαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. κομίζομαι τὸν ἄνδρα, καὶ κομίζομαι ὑπ' αὐτοῦ. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι καθαρὰ κοινὰ ὀλίγα εἰσί. τὰ δὲ πλεῖστα τῶν παθητικῶν κοινῶς λαμβάνονται ἔθει ἀττικῷ. καὶ μάλιστα οἱ καλούμενοι μέσοι χρόνοι αὐτῶν. οἷον τύπτομαι, ἀντὶ δαίρω, καὶ δαίρομαι. ἐτυψάμην, ἀντὶ ἔτυψα, καὶ ἐτύφθην. τύψομαι, ἀντὶ τύψω, καὶ τυφθήσομαι. καὶ τἆλλα ὡσαύτως, ὡς ἂν ἡ χρῆσις ἀπαιτεῖ. Αἰτοῦμαι, αἰτήσομαι,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

petij. Mercede conduco, mercede conducam, conduxi. Curo, curaui, curabo. Fingo, finxi, fingam. Laudo, laudaui, laudabo. Facio, feci, faciam. Amo, amaui, amabo. Gigno, genui, gignam: & alia permulta exiſtentia, quæ conſtrues ut ſenſus orationis poſtulauerit. Sciendum etiam & hoc, quod ex ijs quæ uocantur media tempora, aliqua quidē actiue ſcribūtur: ut uerberaui, & uerberaueram, ideo & in actiuis ordinata ſunt. aliqua uero paßiue, & in paßiuis ordinata: ut uerberaui, uerberaui, uerberabo, & uerberabo. De quibus uariæ opiniones noſtrorum grammaticorum. alij enim dicunt, media uerba ſemper actum & paßionem ſignificare. alij uero, & ſi media dicuntur, attamen aliqua quidem actum, aliqua uero paßionem: ut, uerberaui, et uerberabam, actum: ſed liquefactus fui, & fueram, paßionem: & feceram, actionem. ſed lotus ſum, paßionem. Alij autem hac fuerunt opinione, quod duo media tempora quæ actiue ſcribuntur, plerunque uergunt in paßiuum, ut liquefactus ſum, fueram. Inſaniui, inſanieram. ſed quæ ſcribuntur paſſiue, quatuor, plerunque uergunt in actiuum: feci faciam. laudaui, laudabo. Inueniuntur autem paßiue accepta. Opus autem magis diligentia in his, quam arte.

Deponentibus actiuis.

Deponens uerbum proprie eſt, quod paßiue ſcribitur, actum autem ſignificat, ut pleraque. Raro uero et paßionem. Et actum ſignificans, per ſe actiuum appellatur: paßionem uero, per ſe paſſum. Hoc autem ſexquifariam conſtructo, ſicut & actiua, prima

ſpecies

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ᾐτησάμην. μισθοῦμαι, μισθώσομαι, ἐμισθωσάμην. ἐπιστρέφομαι, ἐπεστρεψάμην, ἐπιστρέψομαι. πλάττομαι, ἐπλασάμην, πλάσομαι. ἐπαινοῦμαι, ἐπῃνεσάμην, ἐπαινέσομαι. ποιοῦμαι, ἐποιησάμην, ποιήσομαι. φιλοῦμαι, ἐφιλησάμην, φιλήσομαι. γεννῶμαι, ἐγεννησάμην, γεννήσομαι. καὶ τἄλλα πάμπολλα ὄντα, ἃ συντάξεις καθὰ ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ. Ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι τῶν καλουμένων μέσων χρόνων, οἱ μὲν ἐνεργητικῶς γράφονται. οἷον ὁ τέτυπα, καὶ ὁ ἐτετύπειν. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς τετάχαται. οἱ δὲ παθητικῶς, καὶ ἐν παθητικοῖς τεταγμένοι. οἷον ὁ ἐτυψάμην, ὁ ἐτυπόμην, ὁ τύψομαι, καὶ ὁ τυποῦμαι. περὶ ὧν διάφοροι αἱ δόξαι τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν. οἱ μὲν γάρ φασι τὰ μέσα ῥήματα ἀεὶ ἐνέργειαν καὶ πάθος σημαίνειν. οἱ δὲ, εἰ καὶ μέσα λέγονται, ἀλλ᾽ ὅμως τινὰ μὲν ἐνέργειαν, τινὰ δὲ πάθος. ὡς ὁ τέτυπα, καὶ ὁ ἐτετύπειν ἐνέργειαν. ὁ δὲ τέτηκα, καὶ ἐτετήκειν, πάθος. καὶ τὸ μὲν ἐποιησάμην, ἐνέργειαν. τὸ δὲ ἐλουσάμην, πάθος. ἄλλοι δὲ ταύτης ἐγένοντο τῆς δόξης, ὅτι οἱ δύο μέσοι χρόνοι οἱ ἐνεργητικῶς γραφόμενοι, πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ παθητικὸν, ὡς τέτηκα, ἐτετήκειν. μέμηνα, ἐμεμήνειν. οἱ δὲ γραφόμενοι παθητικῶς τέσσαρες, πλεῖον ῥέπουσιν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν, ἐποιησάμην, ποιήσομαι. ἐπῃνεσάμην, ἐπαινέσομαι. εὕρηνται δὲ καὶ παθητικῶς λαμβανόμενοι. δεῖ δὲ μᾶλλον περιεργείας ἐν τούτοις, ἢ τέχνης.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΩΝ.

Ἀποθετικὸν ῥῆμα κυρίως ἐστὶ, τὸ παθητικῶς μὲν γραφόμενον, ἐνέργειαν δὲ σημαῖνον ὡς τὰ πολλά. σπανίως δὲ καὶ πάθος. καὶ τὸ μὲν σημαῖνον ἐνέργειαν, αὐτενέργητον καλεῖται. τὸ δὲ πάθος, αὐτοπαθές. Τούτου δὲ ἑξαχῶς συνταττομένου, ὥσπερ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ, τὸ πρῶτον

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſpecies poſtulat ante ſe nominatiuū agentem, et poſt ſe accuſatiuum patientem.

Prima ſpecies deponentium.

Cauſor te, & cauſor te malitiæ. & cauſor hoc huius, pro cauſam puto. Accuſo, & accuſo te ingratitudine, & accuſo te accuſatione iuſta, illud comici. Increpo autem te. Animaduerto. Poßideo. Amplector, quod amo, & ſaluto. Accipio, & ſuſcipio tuum morem. Specto. Coniecto. Prædor. Vlciſcor, quod punio. Exiſtimo, id quod puto. & puto te bonum eſſe. Dux ſum autē, id quod dominor, cum genitiuo. & dux ſum tibi uiæ, pro præeo. Enarro ſcripta, & ſubenarro: & introduco tibi hoc, pro admoneo. Scio, idē quod cognoſco. Cogito. Conſidero, idem quod cogito. Expurgo, idem quod excuſo. Paſco. Affirmo. Fructum capio. Medeor. Renuo. inficior. Lædo te, et te. Deterreo. idē quod terreo. Machinor. Aſtute facio. Imitor. Interrogo, idem quod intelligo, & audio. Interrogo, idem quod interrogo, cum genitiuo. Interrogo, pro interrogo. Obſcure loquor. Vaticinor. Interficio, pro occido.

Secunda ſpecies.

Secunda ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe datiuum. Pugno tibi. Aduerſor tibi, & tueor, & adſiſto. Contendo tibi. Aduerſor ſermonibus tuis. Incumbo, & incumbo ſapientiæ. Precor, & deprecor deum. & precor pro homine, pro quo precem facio. contraprecor autem te, & deprecor te. Imprecor autem te. Iraſcor tibi. Iraſcor tibi. Sequor te, & ſequere me puelle, illud Comici.

εἶδος ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν ἐνεργοῦσαν, καὶ μεθ᾿ αὐτὸ αἰτιατικὴν πάσχουσαν.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟθετικῶν.

Αἰτιῶμαί σε, καὶ αἰτιῶμαί σε τῆς κακίας. καὶ αἰτιῶμαι τόδε τοῦδε, ἀντὶ τοῦ αἴτιον ἡγοῦμαι. Μέμφομαι, καὶ διαμέμφομαί σε τῆς ἀχαριστίας, καὶ μέμφομαί σοι μέμψιν δικαίαν, τὸ τοῦ κωμικοῦ. καταμέμφομαι δέ σου. ἐνθυμοῦμαι. κτῶμαι. ἀσπάζομαι, τὸ φιλῶ, καὶ προσαγορεύω. δέχομαι, καὶ ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον. θεῶμαι. τεκμαίρομαι. λητίζομαι. τιμωροῦμαι, τὸ κολάζω. ἡγοῦμαι, τὸ νομίζω. καὶ ἡγοῦμαί σε ἀγαθὸν εἶναι. ἡγοῦμαι δὲ, τὸ ἄρχω, γενικῇ. καὶ ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ προηγοῦμαι. ἐξηγοῦμαι τὰ γεγραμμένα, καὶ ὑφηγοῦμαι, καὶ εἰσηγοῦμαί σοι τόδε, ἀντὶ τοῦ παραινῶ. ἐπίσταμαι, τὸ γινώσκω. λογίζομαι. σκέπτομαι, τὸ φροντίζω. σκήπτομαι, τὸ προφασίζομαι. σιτοῦμαι. διϊσχυρίζομαι. καρπῶμαι. ἰῶμαι. ἀναίνομαι. ἀρνοῦμαι. λυμαίνομαί σε, καί σοι. δεδίττομαι, τὸ ἐκφοβῶ. μηχανῶμαι. παλαμῶμαι. μιμοῦμαι. πυνθάνομαι, τὸ νοῶ καὶ ἀκούω. πυνθάνομαι, τὸ ἐρωτῶ, μετὰ γενικῆς. ἔρομαι, τὸ ἐρωτῶ. αἰνίττομαι. μαντεύομαι. διαχειρίζομαι, τὸ φονεύω.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ δεύτερον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ᾿ αὐτὸ δοτικήν. μάχομαί σοι. ἀνθίσταμαί σοι, καὶ προσίσταμαι, καὶ παρίσταμαι. ἁμιλλῶμαί σοι, ἐναντιοῦμαι τοῖς λόγοις. ἀσχολοῦμαι, καὶ ἐνασχολοῦμαι τῇ σοφίᾳ. εὔχομαι, καὶ προσεύχομαι τῷ θεῷ, καὶ εὔχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιῶ. κατεύχομαι δέ σου, καὶ ὑπερεύχομαί σου. ἐπεύχομαι δέ σε. θυμοῦμαί σοι. ὀργίζομαί σοι. ἕπομαί σοι. καὶ ἕπου μετ᾿ ἐμοῦ παιδάριον, τὸ τοῦ κωμικοῦ.

mici. Congregor tibi. Concilior tibi. Vtor tuis, & tua. Illud autem Visis sæpenumero paßiue. Tolero te. Respondeo tibi interrogatus. Respondeo tibi accusatus. Conuicior tibi, et te raro. Componor tecum, et oppono tibi, & impono tibi, & suppono tibi hoc.

Tertia species.

Tertia species deponentium postulat ante se nominatiuum, & post se genitiuum. Cupio te. Dimitto te. Cupio. Opto, hoc est cupio. Adsto, & supersto, & disto. Curo, & curo tuas res. Memini rei, & etiã rem, raro utilitatem. Assecutus, & assecutus disciplinas. Sentio, et sentio. odoro. gusto. tango. Quæ autẽ sunt sensus, sæpe et cum accusatiuo. Sentio, hoc est cognosco, cũ participio. cognosco latus extra tempus: & si ad alteram personam fertur, cum accusatiuo. cognosco te facientem hoc. Sentio, hoc est, sensum habeo, cum genitiuo. sentio sermonũ suauitatem. Pari modo & gusto, odoro, appeto, præuideo, præcognosco, coniecto, curo, hoc est curam habeo. parco, hoc est, accurate ago, & miseror. Audio res naturales. Abstineo carnibus. Obliuiscor tui, & te. Experior te. Assero, & uendico tua. Indigeo tui, & indigeo tui iustis, id est propter iusta.

Quarta species.

Quarta species deponentiũ requirit ante se nominatiuum, & post se accusatiuũ: post quem aliũ. Exigo à te pecunias. Hoc uero et mediũ esset, redimo te à tributo. Aufero autem eruditionẽ, uel sermones, quos ualens poßidere, paruifeci. Priuatus autem sum meis inuitus.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

μικοῦ συναγελάζομαί σοι. φιλοῦμαί σοι. χρῶμαι τοῖς σοῖς, καὶ τὰ σά. τὸ δὲ κεχρημένοις, πολλάκις παθητικῶς. ἀνέχομαί σοι. ἀποκρίνομαί σοι ἐρωτηθείς. ἀπολογοῦμαί σοι αἰτιαθείς. λοιδοροῦμαί σοι, καί σε σπανίως. συντίθεμαί σοι, καὶ προστίθεμαί σοι, καὶ ἐπιτίθεμαί σοι, καὶ ὑποτίθεμαί σοι τό(δε.

ΤΡΙΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ᾿ αὐτὸ γενικήν. ἐφίεμαί σου. μεθίεμαί σου. γλίχομαι. ἱμείρομαι, τὸ ἐπιθυμῶ. προΐσαμαι, καὶ ὑπερίσαμαι, καὶ διΐσαμαι. ἐπιμελοῦμαι, καὶ ἐπιμέλομαι τῶν σῶν πραγμάτων. μέμνημαι τοῦ πράγματος, καὶ ἔτι τὸ πρᾶγμα σπανίως. ὠνάμην, καὶ ἀπωνάμην τῶν μαθημάτων. αἰσθάνομαι, καὶ αἴσθομαι. ὀσφραίνομαι. γεύομαι. ἅπτομαι. τὰ δὲ τῶν αἰσθήσεων πολλάκις καὶ μετὰ αἰτιατικῆς. αἰσθάνομαι, τὸ νοῶ, μετὰ μετοχῆς. αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ. εἰ δὲ πρὸς ἕτερον πρόσωπον φέρεται, μετὰ αἰτιατικῆς. αἰσθάνομαί σε ποιοῦντα τόδε. αἰσθάνομαι, τὸ αἴσθησιν ἔχω, μετὰ γενικῆς. αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. ὡσαύτως καὶ τὸ γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ὀρέγομαι, προμηθοῦμαι, προνοοῦμαι, στοχάζομαι. κήδομαι, τὸ φροντίζω. φείδομαι, τὸ ἀκριβολογοῦμαι, καὶ τὸ ἐλεῶ. ἀκροῶμαι τῶν φυσικῶν. ἀπέχομαι κρεῶν. ἐπιλανθάνομαί σου, καί σε. πειρῶμαί σου. μεταποιοῦμαι, καὶ ἀντιποιοῦμαι τῶν σῶν. δέομαί σου, καὶ δέομαί σου τὰ δίκαια, ἤτοι διὰ τὰ δίκαια.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ τέταρτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν, καὶ μεθ᾿ αὐτὸ αἰτιατικὴν, μεθ᾿ ἣν ἑτέραν. πράττομαί σε χρήματα. τοῦτο δὲ καὶ μέσον ἂν εἴη. εἰσπράττομαί σε φόρον. ἀφῄρημαι δὲ παιδείας ἢ λόγων, οὓς δυνάμενος κτήσασθαι, ὠλιγώρησα. ἐστερήθην δὲ τῶν ἐμῶν ἀκοῶν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

inuitus. *Aufero à te pecuinas, uel pecunias*. Facio *tibi malum attice*, & *facio tibi malum communiter*.

Quinta ſpecies.

Quinta ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum, & poſt ſe accuſatiuum. poſt quem datiuum. uel conuerſiue. Dono *tibi librum*, & *dono te libro*. Dono *tibi equum*. Remitto *tibi debitum*. Annuncio *tibi uictoriam*. Duco *te uia*. Accuſo *te accuſatione*. Polliceor *tibi pecunias ſine rogatu*. Promitto *uero tibi hoc*, & *promitto non rogatus*. Efficio *tibi hoc. communico tibi*, & *impertio tibi mea*.

Sexta ſpecies.

Sexta *ſpecies deponentium poſtulat ante ſe nominatiuum*, & *poſt ſe accuſatiuum. poſt quem, genitiuum*. Eligo, & *præligo uitam morte*. Eripio *te à periculo*. Remoueo *te à calumnia*. Libero *te debito*. Redimo *te à pena*. Commuto *uinun tritico*. Emo *ſeruum uiginti minis*. Emo *librum decem ducatis*. Emo *ueſtem multo*.

De deponentibus. paſſiuis.

Deponens *paſsiuum eſt, ſignificans per ſe paſsionem*, & *poſtulans ante ſe nominatiuum patientem*, & *poſt ſe genitiuum*, & *alios caſus*. Fio *à quodam*. Conuerſor *uero cum quodam*, & *ſupero hunc*. Conſumor, *quod corrumpor*. Venio *ad hoc, pro eo*. Doleo, & *doleo malis amicorũ*. Delector, & *delector bonis*. Exulto *tibi gratia mali*, & *gratulor tibi boni gratia*. Exulto. Superbio. Iaceo. Pauper *ſum*. Lætor.

Dormio.

ἄκων. ἀφαιροῦμαί σε χρήματα, ἢ χρημάτων. ἐργάζομαί σε κακὸν ἁπλῶς, ἐργάζομαι δέ σοι κακὸν κοινῶς.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ πέμπτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικήν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικήν, μεθ' ἣν δοτικήν, ἢ καὶ ἀντιστρόφως. δωροῦμαί σοι βίβλον, καὶ δωροῦμαί σε βίβλῳ. χαρίζομαί σοι ἵππον. ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος. εὐαγγελίζομαί σοι νίκην. ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν. μέμφομαί σοι μέμψιν. ἐπαγγέλλομαί σοι χρήματα δίχα ἀξιώσεως. ὑπισχνοῦμαί σοι τόδε, καὶ ὑπόσχομαι ἀξιωθείς. ἀπεργάζομαί σοι τόδε. κοινωνοῦμαί σοι, καὶ ἀνακοινωνοῦμαί σοι τὰ ἐμά.

ΕΚΤΟΝ ΕΙΔΟΣ.

Τὸ ἕκτον εἶδος τῶν ἀποθετικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικήν, καὶ μεθ' αὐτὸ αἰτιατικήν, μεθ' ἣν γενικήν. αἱροῦμαι καὶ προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου. ἐξαιροῦμαί σε τοῦ κινδύνου. παραιτοῦμαί σε τῆς διαβολῆς, ῥύομαί σε τοῦ χρέους. λυτροῦμαί σε τῆς ποινῆς. ἀλλάττομαι οἶνον σίτου. πρίαμαι δοῦλον εἴκοσι μνῶν. ὠνοῦμαι βίβλον δέκα χρυσῶν. ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΠΑθητικῶν.

Ἀποθετικὸν παθητικόν ἐστι τὸ σημαῖνον αὐτοπάθειαν, καὶ ἀπαιτοῦν πρὸ ἑαυτοῦ ὀνομαστικὴν πάσχουσαν, καὶ μεθ' αὐτὸ γενικήν, καὶ ἄλλας πτώσεις. γίνομαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος. συγγίνομαι δὲ τῷ δεῖνι, καὶ περιγίνομαι τοῦδε. οἴχομαι τὸ φθείρομαι. οἴχομαι πρὸς τόδε, ἀντὶ πορεύομαι. ἄχθομαι, καὶ ἄχθομαι τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. ἥδομαι, καὶ ἥδομαι τοῖς ἀγαθοῖς. ἐφήδομαί σοι ἐπὶ κακοῦ. καὶ συνήδομαί σοι ἐπὶ ἀγαθοῦ. ἀγαλλιῶμαι. βρενθύομαι. κεῖμαι. πένομαι. θρύπτομαι. κοιμῶμαι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Dormio. Sedeo. Doleo. Ocior. Mentior ego, et decipio te, pro decipio. Mentior uero contra te, timeo, & timeo inimicos, siue propter inimicos, conceptiue, ut in neutro paßiuis. Similiter & reuereor, & caueo, & erubesco, & quæcunq; construuntur cum accusatiuo. Sciendum, multa communia uerba habere etiam actiua, & plurima paßiua communia fieri. Item deponentium actiuorum quædam actiua habere illud quid significantia: cum uero actum significant, nequaquam significare paßionem, nisi solum in indefinitis. susceptus sum, tutatus sum, & in præteritis perfectis raro. his autem maxime accedunt, quæcunq; media indefinita habent. Item multa uerba ad infinitum reddunt constructionem. Impotens sum scribere ob senectutem. Erubesco quærere iuuenis existens. Possum currere. Cupio discere, uideris bonus esse. Periclitor mori: et periclitatur, pro uidetur. Cogito meos ipsius nutrire filios. Itē multa uerba in nomen & infinitum transeunt. Præpono uitam morti: & præeligo magis uiuere, quam mori. recuso expeditiouem, & recuso bellare. Noui literas, & noui scribere. Item multa uerba in nomina transeunt, non sine præpositione. Accedo ab urbem, proficiscor ad hoc. uenio ad te, eo ad Ioannem, debacchor in conuiuas, & alia plurima. Sed de personalibus hæc. Nunc dicendum est pauca de impersonalibus.

De impersonalibus uerbis.

Impersonale uerbum est, quod caret tripersonatu, & una terminatione hunc complet. Oportet me legere, oportet te audire, oportet illum studere. Postulant

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

κοιμῶμαι. κάθημαι. ὀδυνῶμαι. ῥᾳστωνεύομαι. ψεύδομαι ἐγὼ, καὶ ψεύδομαί σε, ἀντὶ ἀπατῶ. καταψεύδομαι δέ σου. φοβοῦμαι. καὶ φοβοῦμαι τοὺς ἐχθροὺς, ἤτοι διὰ τοὺς ἐχθροὺς, συνεκδοχικῶς, ὥσπερ ἐν τοῖς οὐδετεροπαθητικοῖς. ὡσαύτως καὶ αἰδοῦμαι, καὶ εὐλαβοῦμαι, καὶ αἰσχύνομαι, καὶ ὅσα συντάσσονται αἰτιατικῇ. Ιστέον, ὅτι πολλὰ τῶν κοινῶν ῥημάτων ἔχουσι καὶ ἐνεργητικά. καὶ πλεῖστα τῶν παθητικῶν κοινὰ γίνονται. Ετι τῶν ἀποθετικῶν ἐνεργητικῶν ἔνια ἐνεργητικὰ ἔχουσιν ἄλλό τι σημαίνοντα. ὅτε δὲ ἐνέργειαν σημαίνουσιν, οὐδαμῶς σημαίνουσι πάθος, εἰ μὴ μόνον ἐν τοῖς παθητικοῖς ἀορίστοις. ἐδέχθην. ἠσφαλίσθην. καὶ ἐν τοῖς παρακειμένοις σπανίως. τούτοις δὲ μάλιστα προσγίνεται, ὅσα μέσους ἀορίστους ἔχουσιν. Ετι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ἀπαρέμφατον ἀποδιδοῦσι τὴν σύνταξιν. ἀδυνατῶ γράφειν διὰ τὸ γῆρας, αἰδοῦμαι ζητεῖν νέος ὤν. δύναμαι τρέχειν. ἐπιθυμῶ μανθάνειν. ἔοικας τῶν ἀγαθῶν εἶναι. κινδυνεύω ἀποθανεῖν. καὶ κινδυνεύει, ἀντὶ τοῦ δοκεῖ. μεριμνῶ τοὺς ἐμαυτοῦ θρέψαι παῖδας. Ετι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ὄνομα καὶ ἀπαρέμφατον μεταβαίνουσι. προαιροῦμαι ζωὴν θανάτου. καὶ προαιροῦμαι μᾶλλον ζῆν ἢ θανεῖν. ἀρνοῦμαι τὴν στρατείαν, καὶ ἀρνοῦμαι στρατεύειν. γινώσκω γράμματα, καὶ γινώσκω γράφειν. Ετι πολλὰ τῶν ῥημάτων εἰς ὄνομα μεταβαίνουσιν οὐκ ἄνευ προθέσεως. παραγίνομαι εἰς τὴν πόλιν. καταγίνομαι εἰς τόδε. ἔρχομαι πρὸς σέ. πορεύομαι πρὸς τὸν ἰωάννην. παροινῶ εἰς τοὺς συμπότας. καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν προσωπικῶν ταῦτα. νῦν δὲ λεκτέον ὀλίγα περὶ τῶν ἀπροσώπων.

ΠΕΡΙ ΑΠΡΟΣΩΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Απρόσωπον ῥῆμά ἐστι, τὸ σπανίζον τριπροσωπίας, καὶ μιᾷ καταλήξει ταύτην ἀποπληροῦν. Δεῖ ἐμὲ ἀναγινώσκειν, δεῖ σε ἀκούειν, δεῖ ἐκεῖνον σπουδάζειν. ἀπαιτοῦσι

δὲ τὰ

autẽ impersonalia diuersos casus post se, et duos accusatiuos sæpe post infinitũ, unũ ex uerbi natura, alterũ uero ex natura infinitiui: ut oportet præceptorẽ diligenter docere suos discipulos, et oportet discipulos amare et honorare magistrũ. oportet me amare te, & oportet te redamare me. et in similibus eodẽ modo, cũ maxime uerbũ in accusatiuum fertur. Præsens, oportet. Præteritũ imperf. oportebat. Infinitiuũ, oportere, pro decere. Opus est mihi pecunijs, resolutiue, pro opus est mihi pecunia. Præsens, oportet. præteritũ imperf. oportebat, et oportebat. Infinitiuũ oportere, pro decere. Quid uero opus est amicis? pro quis usus amicorũ? decet filios honorare parẽtes, et decet me hoc, pro conuenit, decebat, decere. Curæ est mihi homo, et cura est mihi hominis: & curæ est mihi scribere. curæ erat, curæ esse. Conuenit mihi hoc, & conuenit mihi dormire: conueniebat. conuenire. similiter & contingit. Placet mihi bonum, & displicet mihi malum: & placet mihi studere, & displicet mihi ludere. Confert mihi hoc, & confert mihi sanum esse: similiter & sufficit, & sufficit, & sufficit, & sufficit, & congruit, & licet. contingit mihi hoc, & contingit mihi dormire die. uidetur mihi hoc, & uidetur mihi optimum philosophari. & in alijs multis. Licet mihi, hoc. adest. Pars est autem mihi huius, pro participatio est. Eodem modo & in paßiua uoce. Contingit cras pluere. Potest hodie hoc fieri. Dicitur hoc, & dicitur amicum uenire. dictum est mihi hoc. & acquisitiua: auditum est mihi, cognitum est mihi, & auditum est ab illis. Et hæc satis, ut in breuitatis specie.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

δὲ τὰ ἀπρόσωπα διαφόρους πλάσεις μεθ᾽ ἑαυτά, καὶ δύο αἰτιατικὰς πολλάκις μετὰ ἀπαρεμφάτου, μίαν μὲν ἐκ τῆς τοῦ ῥήματος φύσεως, ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου. οἷον δεῖ τὸν καθηγητὴν ἐπιμελῶς διδάσκειν τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς. καὶ δεῖ τοὺς μαθητὰς φιλεῖν καὶ τιμᾷν τὸν διδάσκαλον. χρή με φιλεῖν σε, καὶ χρή σε ἀντιφιλεῖν ἐμέ. Καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως, ὅτε μάλιστα τὸ ῥῆμα ἐπ᾽ αἰτιατικὴν φέρεται. Ο ἐνεστὼς, δεῖ. ὁ παρατατικὸς, ἔδει. τὸ ἀπαρέμφατον, δεῖν, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. δεῖ δέ μοι χρημάτων διαλυτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἔνδειά μοι ἐστὶ χρημάτων. ὁ ἐνεστὼς, χρή. ὁ παρατατικὸς, χρῆν, καὶ ἐχρῆν. τὸ ἀπαρέμφατον, χρῆναι, ἀντὶ τοῦ πρέπειν. τί δὲ χρὴ φίλων, ἀντὶ τίς χρεία φίλων, πρέπει τοὺς παῖδας τιμᾷν τοὺς γονεῖς. καὶ πρέπει μοι τόδε, ἀντὶ ἁρμόζει. ἔπρεπε, πρέπειν. Μέλει μοι ἄνθρωπος, καὶ μέλει μοι τοῦ ἀνθρώπου. καὶ μέλει μοι γράφειν. ἔμελε, μέλειν προσήκει μοι τόδε, καὶ προσήκει μοι καθεύδειν. προσῆκε, προσήκειν. ὁμοίως καὶ ἀνήκει. ἀρέσκει μοι τὸ καλὸν, καὶ ἀπαρέσκει μοι τὸ κακόν. καὶ ἀρέσκει μοι σπουδάζειν, καὶ ἀπαρέσκει μοι παίζειν. συμφέροι μοι τόδε, καὶ συμφέρει μοι ὑγιαίνειν. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀρκεῖ, καὶ ἐξαρκεῖ, καὶ διαρκεῖ, καὶ καταρκεῖ. καὶ τὸ ἁρμόζει, καὶ τὸ ἔξεστι. συμβαίνει μοι τόδε, καὶ συμβαίνει μοι καθεύδειν ἡμέρας. δοκεῖ μοι τόδε, καὶ δοκεῖ μοι ἄριστον φιλοσοφεῖν. καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ἔξεστί μοι τόδε. πάρεστι. μέτεστι δέ μοι τοῦδε, ἀντὶ μετουσία ἐστίν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παθητικῆς φωνῆς. ἐνδέχεται αὔριον βρέξαι. δύναται σήμερον τόδε γενέσθαι. λέγεται τοῦτο, καὶ λέγεται τὸν φίλον ἐλθεῖν, εἴρηταί μοι τόδε. καὶ τὰ περιποιητικά. ἤκουσταί μοι. ἔγνωσταί μοι. καὶ ἤκουσται ὑπ᾽ ἐκείνων. καὶ ταῦτα μὲν ἱκανά, ὡς ἐν ἐπιτομῆς εἴδει.

Apud alios autem latißime hæc inuenietis. Valete qui legeritis, & mementote. In Meſſana Siciliæ editum eſt, Anno à natiuitate Dei M.CCCCLXVI.

De per ſe ſubiunctiuis, et inſubiunctiuis uerbis.

Verborum aliquæ per ſe ſubiunctiua uocantur, aliqua uero inſubiunctiua. & per ſe ſubiunctiuorum aliqua quidem actiue, aliqua uero paßiue proferuntur. pari modo et inſubiiunctiua. Sunt autem per ſe ſubiunctiua, actiua, quorum uerbum grauatur, & participium acuitur, & infinitiuum circunflectitur. Horum ſingulares ſecundæ, & tertiæ perſonæ, & plurales primæ, per ſe ſubiunctiue dicuntur: ut, mordeo, qui momordit, mordere. ſi ris, rit. ſi momorderimus. cucurrero, qui cucurrit, currere. ſi ris, rit. ſi cucurrerimus. Latuero, qui latuit, latere, ſi latueris, rit. ſi latuerimus. Bibero, qui bibit, bibere. ſi ris rit. ſi rimus. Eleuauero, qui eleuauit, eleuare. ſi eleuaueritis, eleuauerit. ſi eleuauerimus. Sic et alia plurima. Paßiue autem prolata, hæc, Retẽtus fuero, pro tẽtus fuero: abſtinuero, peruenero, factus fuero, oblitus fuero, præmiſſus fuero, et huiuſmodi. Inſubiũctiua actiua uocãtur, quorum indefinita nõ ſeruant futuri conſonantẽ nõ habentes aũt, neq; ſubiunctiua faciũt. dabo, dabis, dabit, dabimus. Inueniã, peccabo, dimittã, ponã, tranſibo. Itẽ inſubiũctiua, et habebo, habebis, habebit: ueniã, nies, ueniet: ferã, feres, feret. ſic neq; paßiua media indefinita prima, neq; futura: eligã, perueniã, accedam, uolam, fiã. Neq; attica futura, quæ ab in ζo ſubiunguntur. delebo, portabo, cognoſcã, certabo, uadã, & cætera.

CON-

παρ' ἄλλοις δὲ διεξοδικώτατα ταῦτα εὑρήσετε. ἔρρωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας ἐξέδοτο, ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑξηκοστῷ ἕκτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΥΘΥΠΟΤΑΚΤΩΝ ΚΑΙ ἀνυποτάκτων ῥημάτων.

Τῶν ῥημάτων τὰ μὲν αὐθυπότακτα καλεῖται, τὰ δὲ ἀνυπότακτα, καὶ τῶν αὐθυποτάκτων τὰ μὲν ἐνεργητικῶς, τὰ δὲ παθητικῶς προφέρονται. ὡσαύτως καὶ τὰ ἀνυπότακτα. Εἰσὶ δὲ αὐθυπότακτα ἐνεργητικὰ, ὧν τὸ ῥῆμα βαρύνεται, καὶ ἡ μετοχὴ ὀξύνεται, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον περισπᾶται. τούτων τὰ ἑνικὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, καὶ τὰ πληθυντικὰ πρῶτα αὐθυπότακτα λέγονται. οἷον δάκω, δακὼν, δακεῖν, ἐὰν δάκῃς, δάκῃ, ἐὰν δάκωμεν. δράμω, δραμὼν, δραμεῖν, ἐὰν δράμῃς, δράμῃ, ἐὰν δράμωμεν. λάθω, λαθὼν, λαθεῖν, ἐὰν λάθῃς, λάθῃ, ἐὰν λάθωμεν. πίω, πιὼν, πιεῖν, ἐὰν πίῃς, πίῃ, ἐὰν πίωμεν. ἀνάσχω, ἀνασχὼν, ἀνασχεῖν, ἐὰν ἀνάσχῃς, ἀνάσχῃ, ἐὰν ἀνάσχωμεν. ὡσαύτως καὶ ἄλλα πλεῖστα. Τὰ δὲ παθητικῶς προφερόμενα, ταῦτα, ἀνάσχωμαι, ἀντίσχωμαι, ἀπόσχωμαι, ἀφίκωμαι, γένωμαι, ἐπιλάθωμαι, πρόωμαι, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀνυπότακτα ἐνεργητικὰ καλοῦνται, ὧν οἱ ἀόριστοι οὐ φυλάττουσι τὸ τοῦ μέλλοντος σύμφωνον. μὴ ἔχοντες δὲ, οὐδὲ ὑποτακτικὰ ποιοῦσι. δώσω, δώσεις, δώσει, δώσομεν. εὑρήσω, ἁμαρτήσω, ἀφήσω, θήσω, παρήσω. ἔτι ἀνυπότακτα καὶ τὸ ἕξω, ἕξεις, ἕξει. ἥξω, ἥξεις, ἥξει. οἴσω, οἴσεις, οἴσει. ὡσαύτως οὐδὲ οἱ παθητικοὶ μέσοι ἀόριστοι πρῶτοι, οὐδὲ οἱ μέλλοντες. αἱρήσομαι, ἀφίξομαι, βήσομαι, βουλήσομαι, γενήσομαι. οὐδὲ οἱ ἀττικοὶ μέλλοντες τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ζω ὑποτάσσονται. ἀφανιῶ, κομιῶ, γνωριῶ, ἀγωνιοῦμαι, βαδιοῦμαι, καὶ τἄλλα.

CONSTANTINI LASCARIS Constantinopolitani procemium de nomine et uerbo.

LIBER TERTIVS.

IN *præeditis à nobis duobus libris, & octo partium orationis traditio edita est, & uerborum in casus transitio, et alia necessaria introductitijs græcis, & latinis: hæc autem omnia breuissime composita sunt, & propter latinorum alienam uocem: & quoniam qui in ætate sunt, uersantur cum suis, & non possunt facile nostra discere. Quoniam autem ab umbratili ad ueram picturam peruenerunt, per uiuam uocem, & diligentiam, & linguæ elegantia demulcti, optant diligenter scire profunditatem: oportere existimaui, percursis omnibus reliquijs antiquorum grammaticorum, & nouorum, & omnibus poetis, & tertium componere de nomine & uerbo, in quo latissime orationis artẽ quandam faciam de declinatione omnium nominum, generumq; & terminationum, & formationum casuum, non solum secundum communem linguam, sed & alias linguas, & poeticum usum. simili modo & de uerbo. Puto autem hoc utilissimum introductitijs in actiuã grammaticam, & factiuam, permulta dispersa continens. opus est autem discipulis, non solũ grammatices principijs, sed & poeticæ, & metricæ artis, ut diligenter intelligãt: multas enim cõtinent dignitates poetarum, ad confirmationem ueritatis. Nullus autem admiretur, neq; detractet, antequã librũ legerit.*

non

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ Βυζαντίου προοίμιον τοῦ περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΝ τοῖς προεκδοθεῖσιν ἡμῖν δυσὶ βιβλίοις, ἥ, τε τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου παράδοσις ἐξέδοτο, ἥτε τῶν ῥημάτων εἰς τὰς πτώσεις μετάβασις, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἕλλησι καὶ λατίνοις. ταῦτα δὲ πάντα βραχύτατα συνετέθειτο, διά τε τὸ τῶν λατίνων ἀλλόφωνον, καὶ διὰ τὸ ἐν ἡλικίᾳ ὄντας συζῆν τοῖς οἰκείοις, καὶ μὴ δύνασθαι εὐχερῶς τὰ ἡμέτερα μανθάνειν. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῆς σκιαγραφίας εἰς ἀληθῆ ζωγραφίαν ἀνῆλθον, διὰ ζώσης φωνῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ τῇ τῆς γλώττης εὐμουσίᾳ κατακηληθέντες, γλίχονται ἐπιμελῶς εἰδέναι τὸ βάθος, δεῖν ᾠήθην διεξιὼν πάντα τὰ λείψανα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, καὶ νέων, καὶ πάντα τῶν ποιητῶν, καὶ τρίτον συνθεῖναι περὶ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ἐν ᾧ διεξοδικώτατα τεχνολογίαν τινὰ ποιήσομαι περὶ τῆς κλίσεως πάντων τῶν ὀνομάτων, γενῶν τε καὶ καταλήξεων, καὶ σχηματισμῶν τῶν πτώσεων, οὐ μόνον κατὰ τὴν κοινὴν γλῶτταν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας διαλέκτους, καὶ ποιητικὴν χρῆσιν. ὁμοιοτρόπως καὶ περὶ τοῦ ῥήματος. οἶμαι δὲ τοῦτι πολυωφελέστατον τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἰς πρακτικὴν γραμματικὴν καὶ ποιητικήν, πάμπολλα διεσπαρμένα περιέχον. δεῖ δὲ ὅμως τοῖς μαθηταῖς, οὐ μόνον γραμματικῆς ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ποιητικῆς, καὶ μετρικῆς τέχνης, ἵν᾽ ἀκριβῶς ἐπαΐωσι. πολλὰ γὰρ περιέχει ἀξιώματα τῶν ποιητῶν, εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. μηδεὶς δὲ θαυμαζέτω, μήτε διασυρέτω, πρὶν ἂν τὸ βιβλίον ἀναγνῷ.

non enim gloria uana, neque pecuniarum ſpe, neque laudis tãtum ſuſcepi laborem, ſed utilitatis gratia ſtudioſorum, quos ſi quis potens iuuare, torpeat, inuidus & proditor iudicari poßet, talentum occultans. Quid enim lucrati fuerimus, alijs nõ impertientes quæ didicimus? uel quomodo non mali, & pauciſcij iudicemur, ſi quæ cum labore cognouimus, communia facere nolimus oratione, uel ſcriptura? & maxime hoc tempore, quo & præceptorum, & librorum defectus, propter infelicitatem generis. Si qua autem utilitas latinis, aut græcis ex hoc libro fiat, grauibus quidem, & in his iudicibus, hoc relinquo. mihi autem ut uiſum eſt, ita etiam dictum eſt. Studendum, & continue legendum eſt, multorum utilium, & neceſſariorum actiuę grammaticæ cauſa. Poſt quam in ſpeculatiuam deduci opus eſt, quam continent quatuor libri docti & difficilis Apollonij: qui licet difficiles intellectu ſint, tamen ualde neceſſarij. Etiam liber de constructione octo partium orationis Michaelis Syngeli Hieroſolymitani, paruus, clarus et utilis: et alij multi doctorum hominum, à quibus hauriens doctus Teodorus, optime & elegantißime quartum ſuæ grammaticæ compoſuit, breuem quidem, & Delio natatore indigentem, ſed laudabilẽ ſcientibus, & perutilem, umbras antiquorum continentem. Poſt actiua utique, in ſpeculatiua deducendum eſt, & concinnitatem, & ſonoritatem, & congruitatem græcæ elegantiæ deguſtandum eſt: quam neſcio quo pacto heu mala fortuna cum alijs bonis Græcorũ extinguens, quaſi in non ens commutauit. Sed nõ ſunt negligenda bona in infortunijs.

οὔτε γὰρ δόξῃ κενῇ, οὔτε χρημάτων ἐλπίδι, οὔτε ἐπαίνου τοσοῦτον ἀνέλαβον πόνον, ἀλλ' ὠφελείας χάριν τῶν φιλολόγων. οὓς εἴ τις δυνάμενος ὠφελεῖν, ἀποκνοίη, φθονερὸς ἂν καὶ προδότης κριθείη, τὸ τάλαντον ἀποκρύψας. τί γὰρ ἂν κερδαίνοιμεν, ἄλλοις μὴ κοινωνοῦντες ἃ μεμαθήκαμεν; ἢ πῶς οὐ κακοὶ καὶ ὀλιγομαθεῖς κριθείημεν, τὰ μετὰ πόνου ἐγνωσμένα κοινὰ μὴ ποιεῖν ἐθέλειν λόγῳ, ἢ γραφῇ; καὶ μάλιστα ἐν τῷ παρόντι, ἐν ᾧ καὶ διδασκάλων, καὶ βιβλίων ἔλλειψις, διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ γένους. εἴ τις δ' ὄνησις λατίνοις, ἢ γραικοῖς ἐκ τοῦ παρόντος γένοιτο, τοῖς δεινοῖς μὲν περὶ ταῦτα κριταῖς τοῦτο ἀφίημι. ἐμοὶ δὲ ὡς δέδοκται, οὕτω καὶ εἴρηται. σπουδαστέον δὴ, καὶ συνεχῶς ἀναγνωστέον, τῶν πολλῶν χρησίμων καὶ ἀναγκαίων τῆς πρακτικῆς γραμματικῆς χάριν. μεθ' ἣν εἰς τὴν θεωρητικὴν ἀναχθῆναι χρεὼν, ἣν περιέχει τὰ τέτταρα βιβλία τοῦ σοφοῦ καὶ δυσκόλου Ἀπολλωνίου. ἃ εἰ καὶ δυσνόητα τυγχάνει γε ὄντα, ὅμως ἀναγκαιότατα. ἔτι τὸ περὶ συντάξεως τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου Μιχαήλου Συγγέλου τοῦ ἱεροσολυμίτου, μικρὸν, σαφὲς, καὶ ὠφέλιμον. καὶ ἄλλα πολλὰ λογίων ἀνδρῶν. ἀφ' ὧν ἀρυσάμενος ὁ σοφὸς Θεόδωρος, κάλλιστα, καὶ ἐλλογιμότατα τὸ τέταρτον τῆς ἑαυτοῦ γραμματικῆς συνέταξε, βραχὺ μὲν, καὶ δηλίου κολυμβητοῦ δεόμενον, ἐπαινετὸν δὲ τοῖς εἰδόσι, καὶ ἐπωφελὲς, τὰς σκιὰς τῶν παλαιῶν περιέχον. μετὰ τὰ πρακτικὰ δὴ, εἰς τὰ θεωρητικὰ ἀνακτέον. τῆς δὲ εὐρυθμίας, καὶ ἁρμονίας, καὶ καταλληλότος τῆς ἑλληνικῆς εὐγλωττίας ἀπογευστέον. ἣν οὐκ οἶδ' ὅπως, φεῦ κακὴ τύχη σὺν τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς τῶν ἑλλήνων ἀποσβέσασα, σχεδὸν εἰς τὸ μὴ ὂν μετέβαλεν. ἀλλ' οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ ἐν ταῖς

infortunijs. nã bonũ, iuxta qui dixit, nõ est quãdo nõ bonũ: præsertimq; cum docti rari sint ob infortunium generis, quanto pauciores tanto laudabiliores.

LIBER TERTIVS DE NOMINE & uerbo.

SECTIO PRIMA.

Quoiam autem nobis oratio de nomine, definiendum est primum ipsum, hinc diuidendum. Nomen *igitur est pars orationis casualis, significans substantiam communem, & propriam subiectorũ corporumq; & rerum.* Huius *autem aliqua quidem simplicia, & impassa: aliqua autem contracta, & passa. ac simplicium aliqua parisyllaba, aliqua plurisyllaba. ac parisyllaborum quatuor sunt declinationes, plurisyllaborum uero una. ideo & quinq; declinationes sunt: quæ prima, secũda, tertia, quarta, quinta, uocãtur. de quibus dicemus, incepturi à prima.*

De prima declinatione.

Prima *declinatio, duas terminationes habet, in as tantum masculinorum parisyllaborum nominum, & in is masculinorum & communium: ut, hic æneas, papias: Chryses, persa: hic & hæc latro, hic & hæc uolẽs. Sed communia, antiqui diuisim declinabãt, hic uolens & hæc uolens dicentes.* Inueniens *autẽ apud poetas nominatiuos in as, & in is, nominum primæ declinationis, similes suis uocatiuis, desinentes in a breuẽ, more æolico, & bœotico, & thessalico: ut, hybragora, pro hybragoras: thyesta, pro thyestes: nubicoga, pro nubicongrega: consiliarius, pro consiliarius: resonans, pro resonans eques, pro eques.*

De

δυσπραγίαις. τὸ γὰρ καλὸν, κατὰ τὸν εἰπόντα, οὐκ ἔσθ᾽ ὅτ᾽ οὐ καλόν. ἄλλως τε καὶ τῶν εἰδότων σπανίων ὄντων διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ γένους ὅσον ὀλίγοι, τοσοῦτον ἐπαινετώτερον.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ῬΗΜΑΤΟΣ.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ λόγος περὶ ὀνόματος, διοριστέον ἂν εἴη πρῶτον αὐτὸ, ἔπειτα διαιρετέον. Ὄνομα τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν, σημαντικὸν οὐσίας κοινῆς, καὶ ἰδίας τῶν ὑποκειμένων σωμάτων τε καὶ πραγμάτων. Τούτου δὲ τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ ἀπαθῆ, τὰ δὲ συνῃρημένα καὶ ἐμπαθῆ. Καὶ τῶν ἁπλῶν τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. Καὶ τῶν μὲν ἰσοσυλλάβων τέσσαρές εἰσι κλίσεις, τῶν δὲ περιττοσυλλάβων μία. ταῦτά τοι καὶ πέντε κλίσεις εἰσὶν, ὧν ἡ μὲν πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη, ἡ δὲ τετάρτη, ἡ δὲ πέμπτη καλεῖται. περὶ ὧν ἐροῦμεν, ἀρξόμενοι ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ κλίσεως.

Ἡ πρώτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ας μόνον ἀρσενικῶν καὶ κοινῶν. οἷον ὁ αἰνείας, ὁ παππίας. ὁ χρύσης, ὁ πέρσης. ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, ὁ καὶ ἡ ἐθελοντής. τὰ δὲ κοινὰ, οἱ παλαιοὶ διῃρημένως ἔκλινον, ὁ ἐθελοντὴς, καὶ ἡ ἐθελοντὴς λέγοντες. Εὑρήσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς ὀνομαστικὰς τῶν εἰς ης ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως ὁμοίας ταῖς αὐτῶν κλητικαῖς, ληγούσας εἰς α βραχὺ, ἔθει αἰολικῷ, καὶ βοιωτικῷ, καὶ θεσσαλικῷ. οἷον ὑβραγόρα, ἀντὶ ὑβραγόρας. θυέστα, ἀντὶ θυέστης. νεφεληγερέτα, ἀντὶ νεφεληγερέτης. μητιέτα, ἀντὶ μητιέτης. ἠχέτα, ἀντὶ ἠχέτης. ἱππότα, ἀντὶ ἱππότης.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De in as parisyllabis nominibus primæ declinationis.

Aeneas cuius partis orationis est? nominis. Cuius generis? masculini. Cuius speciei? deriuatiuæ. Vnde deriuatur? à laudo, æneas: & abundantia iota, æneas. Cuius figuræ? simplicis. Cuius neutri? singularis. Cuius casus? nominatiui, qui rectus, & rectus dicitur. Genitiuus aũt, patriusq; , & possessiuus. Datiuus autem, missiuus, & gratificatiuus. Vocatiuus autem, appellatiuus. Illud o? paruum. nam articuli nominatiui, & uocatiui singulares, masculini & neutri generis, per o paruum scribuntur. Supra o? aspirationem. omnis enim articulus præpositiuus purus aspiratur tantum. Subiunctiuus autem aspiratur, et tonum suscipit. Illud æ? diphthongũ. laude, laus, æneas, grauis, diphthonga. unio, unitas. annus, tenuia. Supra æ? tenuis. nam æ diphthongus in multisyllabis dictionibus attenuatur: ut aiax, æneas, laus, lamẽtor, uerbero, iuuenis: nisi m inferatur. tũc enim aspiratur: ut sanguis, uarius, sepes. præter sciens, pro sciens. Notatum est teneo pro teneo, & uolo pro uolo, & propono, aspirata. Illud ni? diphthongũ: æneas enim. & superabundantia i, æneas. Supra ni? acutus. longa enim ante longam penacuitur. Illud as? longum. nam in as masculina nomina grauisona, uel parisyllaba, uel plurisyllaba, & in as participia longum as habent: ut, æneas, aiax, qui fecit, qui scripsit. excipitur magnus, cum adiectiuum est: & lapis, quando appellatiuum. cum autem hæc propria sunt, longum as habent. raro autem inuenies as breue apud poetas more Dorico,

sequente

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλίσεως.

Ὁ αἰνείας ποίου μέρους λόγου ἐστίν; ὀνόματος. ποίου γένους; ἀρσενικοῦ. ποίου εἴδους; παραγώγου. πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ αἰνῶ, αἰνέας. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰνείας. ποίου σχήματος; ἁπλοῦ. ποίου ἀριθμοῦ; ἑνικοῦ. ποίας πτώσεως; ὀνομαστικῆς, ἥτις ὀρθὴ καὶ εὐθεῖα καλεῖται. ἡ δὲ γενικὴ, πατρική τε καὶ κτητική. ἡ δὲ δοτικὴ, ἐπισταλτικὴ, καὶ χαριστική. ἡ δὲ κλητικὴ, προσαγορευτική. τὸ ο; μικρόν. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. ἐπὶ τῷ ο; δασεῖαν. πᾶν γὰρ ἄρθρον προτακτικὸν καθαρὸν, δασύνεται μόνον. ὑποτακτικὸν δὲ δασύνεται, καὶ τόνον ἐπιδέχεται. τὸ αι; δίφθογγον. αἰνῶ, αἶνος, αἰνείας αἰνὸς, δίφθογγα. ἑνῶ, ἕνωσις, ἕνος, ψιλά. ἐπὶ τῷ αι; ψιλή. ἡ γὰρ αι δίφθογγος ἐν ταῖς πολυσυλλάβοις λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον, αἴας, αἰνείας, αἶνος, αἰάζω, αἰακίζω. αἰζηός. εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο. τότε γὰρ δασύνεται. οἷον, αἷμα. αἱμύλος, αἱμασιά. πλὴν τοῦ αἵμων, ὁ ἐπιστήμων. σεσημείωται, αἱρῶ τὸ κρατῶ, καὶ αἱροῦμαι τὸ βούλομαι, καὶ προκρίνω, δασυνόμενα. τὸ ει; δίφθογγον. αἰνέας γάρ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, αἰνείας. ἐπὶ τῷ ει; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ ας; μακρόν. τὰ γὰρ εἰς ας ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτονα, εἴ τε ἰσοσύλλαβα, εἴ τε περιττοσύλλαβα, καὶ αἱ εἰς ας μετοχαὶ, ἐκτεταμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ὁ αἰνείας, ὁ αἴας, ὁ ποιήσας, ὁ γράψας. ἐξαιρεῖται τὸ μέγας ὅτε ἐπίθετον εἴη, καὶ τὸ λάας ὅτε προσηγορικόν. ὅτε δὲ ταῦτα κύρια εἰσὶν, ἐκτεταμένον τὸ ας ἔχουσι. σπανίως δὲ εὑρήσεις τὸ ας βραχὺ παρὰ ποιηταῖς, ἔθει δωρικῷ,

sequente uocali, & apud Hesiodum *in* Theog. *Cum ligasset indesinentibus uinculis* Promethea *uariconsultum. et apud* Alcmanem, *ut scriptum est:* Hasta *autem dolata insanuit* Aiax, *sanguinesq; manens.*

De in as acutisonis.

In *as autem acutisona, siue feminina, siue communia, & in as neutra, correptum as habent: ut, trinitas, hic & hæc arcas, hic & hæc exul, hæc caro, hoc cornu, hoc lorum, & statua. & si acuuntur, tamen masculina existentia producunt as: & quæcunq; à miscendo, helicras, mulsum.* Iones *autem, a in ita uertunt, hermees pro hermeas, & augees pro augeas dicentes.*

De communi singulari genitiuo.

Genitiuus communiter, huius æneæ. nam in as purum simplicia, subdisyllaba grauisona, in u faciunt genitiuum: ut, æneas, æneæ, limaca, limacæ. sed de his, in prima terminatione diligentius dicemus. Et *æneæ dorice.* Dores *enim, in as desinentium genitiuos, in a longum faciunt. ut, æneæ, pro æneæ. limacæ, pro limacæ.* Bæoti *autem, &* Aeoles, *æneæ dicunt, a longũ seruantes. &* Iones *impasse, æneæ, illud a in e, & o in o magnum uertentes: & æneæ passe, sicut mercurij, pro mercurij.* Illud *tu? longum. diphthongi enim omnes natura longæ sunt. apud poetas autẽ, omnis diphthongus, similiter & ita & o magnum in fine, sequente uocali, communis est.* Supra *tu? circunflexus.* Omnis *enim genitiuus, & datiuus omnis articuli, circunflectitur: nominatiuus autem & accusatiuus acuitur.*

De

ἑπομένου φωνήεντος, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Δῆσας ἀλυκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβουλον. καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι ὡς γέγραπται, Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν αἴας αἵματά τε μίμνων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ.

Τὰ δὲ εἰς ας ὀξύτονα, εἴτε θηλυκά, εἴτε κοινά, καὶ τὰ εἰς ας οὐδέτερα, συνεσταλμένον τὸ ας ἔχουσιν. οἷον ἡ τριάς, ὁ καὶ ἡ ἀρκάς, ὁ καὶ ἡ φυγάς, τὸ κρέας, τὸ κέρας. ὁ δὲ ἱμάς, καὶ ἀνδριάς, εἰ καὶ ὀξύνονται, ὅμως ἀρσενικὰ ὄντα, ἐκτείνουσι τὸ ας. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ κεκρᾶσθαι. ἐλικράς, μελικράς. οἱ Ἴωνες δὲ τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἑρμείης ἀντὶ ἑρμείας, καὶ αὐγείης ἀντὶ αὐγείας λέγοντες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΝΙΚΗΣ γενικῆς.

Ἡ γενικὴ κοινῶς, τοῦ αἰνείου. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν ἁπλᾶ, ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἰνείας, αἰνείου. κοχλίας, κοχλίου. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν τῇ πρώτῃ καταλήξει ἀκριβέστερον ἐροῦμεν. καὶ αἰνεία δωρικῶς. οἱ γὰρ δωριεῖς, τὰς εἰς ας ληγόντων γενικὰς εἰς α μακρὸν ποιοῦσιν. οἷον αἰνεία, ἀντὶ αἰνείου. κοχλία, ἀντὶ κοχλίου. οἱ δὲ βοιωτοὶ καὶ αἰολεῖς, αἰνείαο λέγουσι, τὸ α μακρὸν φυλάττοντες. καὶ οἱ Ἴωνες ἀπαθῶς, αἰνείεω, τὸ α εἰς ε, καὶ τὸ ο εἰς ω τρέποντες. καὶ αἰνείω ἐμπαθῶς, ὥσπερ ἑρμείω, ἀντὶ τοῦ ἑρμείεω. Τὸ του; μακρόν. αἱ δίφθογγοι γὰρ πᾶσαι φύσει μακραί εἰσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πᾶσα δίφθογγος, ὁμοίως καὶ τὸ η καὶ τὸ ω μέγα, ἐπὶ τέλους ἑπομένου φωνήεντος, κοινή ἐστιν. ἐπὶ τὸ του; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ καὶ δοτικὴ παντὸς ἄρθρου, περισπᾶται. ὀνομαστικὴ δὲ καὶ αἰτιατική, ὀξύνεται.

De datiuo ſingulari.

Datiuus ſingularis, æneæ communiter, à nominatiuo abiectione s. unde & a longum habet: hic æneas, huic æneæ, & Ionice æneæ. Illud to ? magnum. Articuli enim datiui ſingularis, et genitiui pluralis, in maſculino, et neutro genere, per o magnũ ſcribuntur. Sub to ? iota. omni enim articulo datiui ſingularis ſubſcribitur iota, quod apud ueteres adſcribebatur, quemadmodum & omni diphthongo abuſiue. Sub a ? iota. omni enim datiuo in a & in ita & o deſinenti, ſubſcribitur iota nõ prolatum: ut huic æneæ, huic muſæ, huic ſermoni. Aeoles autem & Bœoti, non ſubſcribebant, quod ſeruant poetæ in paßis transformationem datiuis. ut Antimachus, Patriq; nigricomo Neptuno fretus. nigricomo, pro nigricomo, propter uerſum dixit, ut dactylum faceret.

De accuſatiuo ſingulari.

Accuſatiuus, hunc æneam communiter, à nominatiuo, mutatione s in n, unde & an lõgum habet. hic æneas, hunc æneam, & Ionice æneam, ut mercurium pro mercurium: & æneam ſimiliter, ut amyntam apud Herodotum, pro Amyntam.

De uocatiuo ſingulari.

Vocatiuus, ò ænea communiter. in as enim pariſyllaba à nominatiuo, abiectione s, faciũt uocatiuum. unde & a longum eſt: hic æneas, ò ænea. Pindarus tamen, propter concurſum uocalium, ò indefeſſe pugna aiax, dixit, pro ò indefeſſe pugna, ut effugeret diſſonantiam. Omnis autem uocatiuus par tempus habet proprio nominatiuo, uel minus, nunquã aũt maius. Et ò

ænea

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ ἑνικὴ, τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τῷ αἰνείᾳ. καὶ ἰωνικῶς, αἰνείῃ. τὸ τω; μέγα. τὰ γὰρ ἄρθρα τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, καὶ γενικῆς πληθυντικῆς, ἐν ἀρσενικῷ καὶ οὐδετέρῳ γένει, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. ὑπὸ τῷ τω; ι. παντὶ γὰρ ἄρθρῳ δοτικῆς ἑνικῆς ὑπογράφεται ι. ὅπερ παρὰ τοῖς παλαιοῖς προεγράφετο, ὥσπερ καὶ πάσῃ διφθόγγῳ καταχρηστικῇ. ὑπὸ τῷ α; ι. πάσῃ γὰρ δοτικῇ εἰς α καὶ εἰς η καὶ ω ληγούσῃ, ὑπογράφεται ι ἀνεκφώνητον. οἷον τῷ αἰνείᾳ, τῇ μούσῃ, τῷ λόγῳ. οἱ αἰολεῖς δὲ καὶ βοιωτοὶ, οὐχ ὑπέγραφον. ὅπερ φυλάττουσιν οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς πεπονθυίαις μεταπλασμὸν δοτικαῖς. ὡς ἀντίμαχος, πατρί τε κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι πεποιθώς. κυανοχαῖτα, ἀντὶ κυανοχαίτῃ, διὰ τὸ μέτρον ἔλεξεν, ἵνα δάκτυλον ποιήσηται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ τὸν αἰνείαν κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὅθεν καὶ τὸ αν μακρὸν ἔχει. ὁ αἰνείας, τὸν αἰνείαν, καὶ ἰωνικῶς αἰνείην. ὥσπερ ἑρμείην, ἀντὶ ἑρμείαν. καὶ αἰνείεα ὁμοίως, ὥσπερ ἀμύντεα παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ ἀμύνταν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η κλητικὴ, ὦ αἰνεία κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ας ἰσοσύλλαβα, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν ἐστιν. ὁ αἰνείας, ὦ αἰνεία. Πίνδαρος μέντοι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, ἀκαματοχάρμαν αἶαν ἔλεξεν, ἀντὶ ἀκαματοχάρμα, ἵν' ἐκφύγῃ τὴν κακοφωνίαν. πᾶσα δὲ κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, οὐδέποτε δὲ μείζονα. καὶ ὦ

αἰνείας

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ænea attice. nam Attici eosdem habẽt nominatiuos et uocatiuos. Illud *o* ē *magnũ. nam o uocatiui semper per o magnũ scribitur, & attenuatur, & circunflectitur.*

De nominatiuo et uocatiuo duali.

N*ominatiuus & accusatiuus dualis, et uocatiuus* ē *à singulari datiuo. ideo & a longum seruãt: huic æneæ, æneæ, ò æneæ. Differt autẽ nominatiuus à datiuo, quia illius quidem to circunflectitur, & subscriptum habet iota, similiter & a: huius autem non.*

De genitiuo et datiuo.

Genitiuus et datiuus dualis, à nominatiuo duali, appositione iota et n: hi æneæ, horũ ænearum. uocatur autem nominatiuus, & accusatiuus, & genitiuus, & datiuus, quia cognationẽ inter se huiusmodi casus habent: quare & transmutati, potentiã suam accipiũt. ut, hi æneæ, pro hi æneæ, & hos æneas, horum ænearum, pro ænearum, & his æneis. Duali *autem uocatiuus in omni declinatione similis est suo nominatiuo.*

De nominatiuo et uocatiuo plurali.

N*ominatiuus pluralis, & uocatiuus* ē *à nominatiuo duali appositione iota: hi æneæ, hi æneæ, ò æneæ.* Supra *illud ni* ē *circunflexus. omnis enim natura longa ante breuem posita, circunflectitur.* Illud *æ* ē *breue. nam æ, & oi diphthongus in fine harum & similiũ inuentæ dictionum, pro breuibus existimantur: ut, æneæ, musæ, sermones, homeri: factus sum, factus es, factus est, facti sunt. uerberor, uerberatur. si uerberer, uerberetur, uerberẽtur, uerberari, uerberasse, facere,*

fac.

αἰνείας ἀττικῶς. οἱ γὰρ ἀττικοὶ, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. Τὸ ω; μέγα. τὸ γὰρ ω τῆς κλητικῆς ἀεὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, καὶ ψιλοῦται, καὶ περισπᾶται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς δυϊκῆς.

Η ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ καὶ κλητικὴ; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν φυλάττουσι. τῷ αἰνείᾳ. τὼ αἰνεία, ὦ αἰνεία. διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς. ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τῳ περισπᾶται, καὶ ὑπογραφόμενον ἔχει τὸ ι, ὁμοίως καὶ τὸ α. ταύτης δὲ οὔ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, καλεῖται δὲ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ, καὶ ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, διότι συγγένειαν πρὸς ἀλλήλας αἱ τοιαῦται πτώσεις ἔχουσιν. ὅθεν καὶ μεταβαλλόμεναι, τὴν δύναμιν αὐτῶν λαμβάνουσιν. οἷον τὼ αἰνεία, ἀντὶ οἱ αἰνεῖαι, καὶ τοὺς αἰνείας. τοῖν αἰνείαιν, ἀντὶ τῶν αἰνειῶν. καὶ τοῖς αἰνείαις. ἡ δὲ δυϊκὴ κλητικὴ ἐν πάσῃ κλίσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ κλητικῆς πληθυντικῆς.

Η ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητικὴ; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ αἰνεία, οἱ αἰνεῖαι, ὦ αἰνεῖαι. ἐπὶ τῷ νει; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ αι; βραχύ. ἡ γὰρ αι καὶ οι δίφθογγος ἐν τέλει τούτων καὶ τῶν ὁμοίων εὑρισκόμεναι λέξεων, ἀντὶ βραχέων νομίζονται. οἷον αἰνεῖαι, μοῦσαι, λόγοι, ὅμηροι. πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται, πεποίηνται. τύπτομαι, τύπτεται. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτηται, τύπτωνται, τύψασθαι, τύψαι. ποιῆσαι,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

fac. præter optatiua: ut uerberaret, uerberasset. & cõ tractos datiuos, ut latonæ, uerecundiæ. & aduerbia, ut domi: papæ, heu, humi. Excipiuntur olim, et quæ ab eo, iamdiu, iampridem.

De genitiuo plurali.

Genitiuus, horum æ nearum communiter. Omnis enim genitiuus pluralis omnis generis, in on desinit, ut horum æ nearum, harum musarum, horum graduum. idcirco & medius appellatur: & ab eo aduerbia medietatis, ut bene, à bonorum: & sapienter, à sapientum. Aeoles autem apponunt a longum, æ nearum pro æ nearum, & nympharum pro nympharum dicentes. Sed Dores, circunflexos genitiuos per an longum proferunt: ut æ nearum pro æ nearum, & musarum pro musarum. Supra on ē circunflexus. omnis enim genitiuus pluralis nominatiui desinẽtis in αι, circũflectitur: ut æ neæ æ nearũ, chrysæ chrysarũ. præter apri aprorum, & debitores debitorũ: et etesiæ etesiarũ. etiamsi femininus soligena sit, similiter circũflectitur: ut musæ musarũ, linguæ linguarũ. præter aphyæ, aphyarum. Si uero trigeneris, similisonat genitiuo suo masculino: ut sancti sanctorũ, sanctæ sanctarũ, iusti iustorũ. Si uero genitiuus femininus differet à masculino genitiuo secundũ uocẽ, circunflectitur: ut ueloces uelocium, ueloces uelocium, nigri nigrorũ, nigræ nigrarũ.

De datiuo plurali.

Datiuus pluralis ē à ntõ plurali, appositione s: ut hi æ neæ, his æ neis. et per afformationẽ, æ neis. fit autem hæc apud poetas, et rhetores ionicos, in desinẽtibus in αις et in οις datiuis. ut æ neis, pro æ neis. sermonib. pro sermonibus. De

ποίησαι. πλὴν τῶν εὐκτικῶν. οἷον τύπτοι, τύψαι. καὶ τῶν συνῃρημένων δοτικῶν. οἷον λητοῖ, αἰδοῖ. καὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων. οἷον οἴκοι, παπαὶ, βαβαὶ, χαμαί. ἐξαιρεῖται τὸ πάλαι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η γενικὴ, τῶν αἰνειῶν κοινῶς. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ παντὸς γένους, εἰς ων λήγει. οἷον τῶν αἰνειῶν, τῶν μουσῶν, τῶν βημάτων. ὅθεν καὶ μέση ὀνομάζεται. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἐπιῤῥήματα μεσότητος. οἷον καλῶς, ἀπὸ καλῶν. καὶ σοφῶς, ἀπὸ σοφῶν. οἱ αἰολεῖς δὲ προσιθέασιν α μακρὸν, αἰνειάων ἀντὶ αἰνειῶν, καὶ νυμφάων ἀντὶ νυμφῶν λέγοντες. οἱ δὲ δοριεῖς, τὰς περισπωμένας γενικὰς διὰ τοῦ αν μακροῦ προφέρουσιν. οἷον αἰνειᾶν, ἀντὶ αἰνειῶν. καὶ μουσᾶν, ἀντὶ μουσῶν. ἐπὶ τὸ ων; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ γενικὴ πληθυντικὴ, ὀνομαστικῆς ληγούσης εἰς αι, περισπᾶται. οἷον αἰνεῖαι, αἰνειῶν. χρύσαι, χρυσῶν. πλὴν τοῦ χλούναι, χλουνῶν. καὶ χρῆσαι, χρήσων. καὶ ἐτήσιαι, ἐτησίων. ἔτι εἰ μὲν θηλυκὴ μονογενὴς εἴη, ὁμοίως περισπᾶται. οἷον μοῦσαι, μουσῶν. γλῶσσαι, γλωσσῶν. χωρὶς τοῦ ἀφύαι, ἀφύων. εἰ δὲ τριγενὴς, ὁμοτονεῖ τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ. οἷον ἅγιοι ἁγίων, ἅγιαι ἁγίων, δίκαιοι δικαίων. εἰ δὲ ἡ γενικὴ θηλυκὴ διοίσει τῆς ἀρσενικῆς γενικῆς κατὰ τὴν φωνὴν, περισπᾶται. οἷον ταχεῖς, ταχέων, ταχεῖαι, ταχειῶν. μέλανες μελάνων, μέλαιναι μελαινῶν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η δοτικὴ πληθυντικὴ; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον, οἱ αἰνεῖαι, τοῖς αἰνείαις. καὶ κατὰ προσχηματισμὸν, αἰνείαισι. γίνεται δὲ οὗτος παρὰ ποιηταῖς καὶ ῥήτορσιν ἰωνικοῖς ἐν ταῖς ληγούσαις εἰς αις καὶ εἰς οις δοτικαῖς. οἷον αἰνείαισιν, ἀντὶ αἰνείαις. λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De acuſatiuo plurali.

Accuſatiuus pluralis? à nominatiuo plurali, mutatione i in s: hi æneæ, hos æneas. Illud as? longũ. nam pariſyllaborum accuſatiuorum as producitur: ut, æneas, perſas muſas. pluriſyllaborum autẽ, corripitur: ut aiaces, thoantes. Dores uero ſequente uocali, corripiunt as pariſyllaborum accuſatiuorum. huius teſtis Theocritus in primo Idyll. Omnia permutata fiãt, & pinus apia ferat. nam chnas breuis eſt, ut quintus, dactylus fiat. Vocatiuus autem pluralis, in omni declinatione ſimilis eſt ſuo nominatiuo. hic æneas, huius æneæ communiter, & æneæ dorice, & æneæ æolice, & æneæ ionice. huic æneæ communiter, & æneæ ionice. hunc æneam communiter, & æneam ionice, & æneam. vocatiuus? ò ænea communiter, et ò ænea attice. hi æneæ, horum ænearum, ò æneæ. hi æneæ, horum ænearum communiter, & ænearum æolice, & ænearum dorice. his æneis, & æneis: hos æneas, ò æneæ.

De in is pariſyllaborum nominum primæ declinationis.

Chryſes unde deducitur? ab auro. aurum uero? à libero. Illud chry? tenue. nam libero, annuncio, libero, traho, prohibeo, ſacrifico, lachrymo, finio, ploro, per y tenue ſcribũtur. ſed uoluo, puluero, iraſcor, commendo, per ι. Illud chry longum, an breue? longum. nam ſacrifico, libero, ſoluo, lachrymo, ploro, in præſenti, longum & breue y habent: in futuro autem, longum. Supra chry? acutus. longa enim ante longã penacuitur. Illud ſis? ita, nã in is nomina, in u, et in tos,

&

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς σ. οἱ αἰνεῖαι, τοὺς αἰνείας. τὸ ας; μακρόν. τῶν γὰρ ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν τὸ ας ἐκτείνεται, οἷον αἰνείας, πέρσας, μούσας. τῶν δὲ περιττοσυλλάβων, συστέλλεται. οἷον αἴαντας, θόαντας. οἱ δωριεῖς δὲ ἑπομένου φωνήεντος, συστέλλουσι τὸ ας τῶν ἰσοσυλλάβων αἰτιατικῶν. τούτου μάρτυς Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτῳ εἰδυλλίῳ. πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁπίτυς ὄχνας ἐνείκαι. τὸ γὰρ χνας βραχύ ἐστιν, ἵνα ὁ πέμπτος, δάκτυλος γένοιτο. ἡ δὲ κλητικὴ πληθυντικὴ, ἐν πάσῃ κλήσει ὁμοία ἐστὶ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ. ὁ αἰνείας, τοῦ αἰνείου κοινῶς, καὶ αἰνεία δωρικῶς, καὶ αἰνείαο αἰολικῶς, καὶ αἰνείεω ἰωνικῶς. τῷ αἰνείᾳ κοινῶς, καὶ αἰνείῃ ἰωνικῶς. τὸν αἰνείαν κοινῶς, καὶ αἰνείην ἰωνικῶς, καὶ αἰνείεα. ἡ κλητικὴ ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία. οἱ αἰνεῖαι. τῶν αἰνειῶν κοινῶς, καὶ αἰνειάων αἰολικῶς, καὶ αἰνειᾶν δωρικῶς. τοῖς αἰνείαις, καὶ αἰνείαισι. τοὺς αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ ὀνομάτων τῆς πρώτης κλήσεως.

Ο χρύσης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ χρυσός. τὸ δὲ χρυσός; ἀπὸ τοῦ ῥύομαι. τὸ χρυ; ψιλόν. τὸ γὰρ ῥύομαι, μηνύω, ἐρύω, ἑλκύω, κωλύω, θύω, δακρύω, ἀνύω, κωκύω, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται. τὸ δὲ κυλίω, κονίω, μηνίω, ἐσθίω, διὰ τοῦ ι. τὸ χρυ μακρὸν, ἢ βραχύ; μακρόν. τὸ γὰρ θύω, ῥύομαι, λύω, δακρύω, κωκύω, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ υ ἔχουσιν, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μακρόν. ἐπὶ τῷ χρυ; ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ σης; η. τὰ γὰρ εἰς ης ὀνόματα, εἰς ου, καὶ εἰς τος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& us faciētia genitiuū, per ita scribūtur. sed in dos, & in os faciētia, per iota. Dores aūt ita in a longū mutantes, chryses pro chryses dicunt. sicut apud Pind. bellanodica, & amphitryonida, pro bellanodice & amphitryonide.

De genitiuo singulari.

Genitiuus, huius chrysæ cōmuniter. nā in is grauisona, spōdaica, in u faciūt genitiuū: ut chryses, chrysæ. persa, persæ, & dorice chrysæ: ut pelidæ pro pelidæ, & bœotice & æolice chrysæ, & ionice chrysæ.

De datiuo.

Datiuus ? à ntō cōmuniter, abiectiōe s, hic chryses, huic chrysæ: & dorice chrysæ, à longa ente. Illud autē apud Antimachum, Patriq; nigricomo Neptuno fretus, notatum est, secundū transfigurationē à nigricomo factum est propter metrum, unde & a breue est.

De accusatiuo.

Accusatiuus? similiter à nominatiuo, mutatione s in n communiter: hic chryses, hunc chrysen: & dorice, chrysam, ut apud Pyndarū, herum pro herū. & ionice chrysen: ut apud Herodotum Xerxem, pro Xerxem.

De uocatiuo.

Vocatiuus? ò chrysæ communiter. nam in is parisyllaba in ita faciunt uocatiuum: hic chryses, ò chrysæ, & ò chrysæ attice. Notatum est lasciuus, huius lasciui, ò lasciue, & pyræchmes, pyræchmæ, ò pyræchme. Et illud, Beate ò Strepsiade, apud Aristophanem lusum est. & ò Heraclide. Sed in tis desinentia parisyllaba, in breuem faciunt uocatiuum: ut hic poeta, huius poetæ, ò poeta. hic arcitenens, huius arcitenentis, ò arcitenens. hic propheta, huius prophetæ, ò propheta.

καὶ οὓς ποιοῦντα τὴν γενικὴν, διὰ τοῦ η γράφονται. τὰ δὲ εἰς δος καὶ ος ποιοῦντα, διὰ τοῦ ι. οἱ δωριεῖς δὲ τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, χρύσας ἀντὶ χρύσης λέγουσιν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ, ἑλλανοδίκας, καὶ ἀμφιτρυωνίδας, ἀντὶ ἑλλανοδίκης, καὶ ἀμφιτρυωνίδης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΝΙΚΗΣ.

Η γενικὴ, τοῦ χρύσου κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης βαρύτονα σπονδειακὰ, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον χρύσης, χρύσου. πέρσης, πέρσου. καὶ δωρικῶς χρύσα. ὥσπερ πηλείδα, ἀντὶ πηλείδου. καὶ βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς, χρύσαο. καὶ ἰωνικῶς, χρύσεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΟΤΙΚΗΣ.

Η δοτική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς κοινῶς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ὁ χρύσης, τῷ χρύσῃ. καὶ δωρικῶς, χρύσᾳ, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ παρ' Αντιμάχῳ σεσημειωμένον, Πατρί τε κυανοχαῖτα ποσειδάονι πεποιθώς, κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ κυανοχαίτη γέγονε, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ.

Η αἰτιατική; ὁμοίως ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν κοινῶς. ὁ χρύσης, τὸν χρύσην. καὶ δωρικῶς, χρύσαν. ὥσπερ παρὰ Πινδάρῳ δεσπόταν, ἀντὶ δεσπότην, καὶ ἰωνικῶς χρύσεα. ὥσπερ παρ' Ηροδότῳ ξέρξεα, ἀντὶ ξέρξην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΛΗΤΙΚΗΣ.

Η κλητική; ὦ χρύση κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. σεσημείωται ὁ λάγυνης, τοῦ λάγυνου, ὦ λάγυνα. καὶ πυραίχμης, πυραίχμου, ὦ πυραίχμα. καὶ τὸ, μάκαρ ὦ στρεψίαδες, παρ' Αριστοφάνει πέπαικται, καὶ Ηράκλειδες. τὰ δὲ εἰς της λήγοντα ἰσοσύλλαβα, εἰς α βραχὺ ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, ὦ ποιητά. ὁ τοξότης, τοῦ τοξότου, ὦ τοξότα. ὁ προφήτης, τοῦ προφήτου, ὦ

propheta. hic latro. huius latronis, ò latro. Notatum *est, hic æeta, huius æetæ, ò æeta. hic callipeta, huius callipetæ, ò callipeta. hic ænareta, huius ænaretæ, ò ænareta. hic philothersita, huius philothersitæ, ò philothersita: sicut apud poetam,* O *philothersita conuiciator. cuius simplex per a dixit: ut,* Thersita *uiliIoque.* Item *in is gentilia, in a faciunt uocatiuum: ut hic scytha, ò scytha. hic cappadox. ò cappadox. hic persa, ò persa, & ò persa raro. Quando autem proprium est, in ita facit uocatiuum: unde sæpe &* Hesiodus, *ò persa, dixit.* Item *composita à mensuro & uendo & tero, in a faciunt uocatiuum: ut metior, geometra, ò geometra. uendo, bibliopola, ò bibliopola. tero, ut pædotriba, ò pædotriba.* Insuper *in pis poetica: ut, impudens, ò impudens.* Vnde *& poeta,* Honorẽ *acquirentes menelao, tibiq; impudẽs. inimicus, ò inimice. unde &* Sophocles, *inimice* Atridis. Etiam *in tis plurisyllaba, siquidem per tos declinantur, eundẽ habẽt rectum et uocatiuum: laches, lachetis, ò laches.* Si *autem per nt, in n faciunt uocatiuũ: honoratus, honorati, honorate.* Nominatiuus *et uocatiuus dualis? à singulari datiuo, mutatione ita in a, unde & a longum habẽt. huic chrysæ, hi chrysæ, ò chrysæ.* Genitiuus *& datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione iota & n: hi chrysæ, horum chrysarũ.* Nominatiuus *& uocatiuus pluralis? à nominatiuo duali, additione iota: hi chrysæ, hi chrysæ, ò chrysæ.* Genitiuus? *chrysarum communiter, & chrysarũ dorice, & chrysarum ionice, & chrysarum æolice.* Datiuus *pluralis? à nominatiuo plurali, appositiõe s: hi chrysæ, his chrysis. et afformatiõe, chrysis,*

&

προφῆτα. ὁ λῃστὴς, τοῦ λῃστοῦ, ὦ λῃστά. σεσημείωται ὁ αἰή-
της, τοῦ αἰήτου, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, τοῦ καλλιπέτου, ὦ
καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, τοῦ αἰναρέτου, ὦ αἰναρέτη. ὁ φιλο-
θερσίτης, τοῦ φιλοθερσίτου, ὦ φιλοθερσίτη. ὡς παρὰ τῷ ποιη-
τῇ, ὦ φιλοθερσίτη φιλοκέρτομε. οὐ τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ α ἔλε-
ξεν. οἷον, θερσῖτ' ἀκριτόμυθε. ἔτι τὰ εἰς της ἐθνικὰ, εἰς α
ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ καππα-
δόκης, ὦ καππαδόκα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα, καὶ ὦ πέρση
σπανίως. ὅτε δὲ κύριον εἴη, εἰς η ποιεῖ τὴν κλητικήν. ὅθεν
πολλάκις καὶ Ἡσίοδος. ὦ πέρση, εἴρηκεν. ἔτι τὰ σύνθετα
ἀπὸ τοῦ μετρῶ καὶ πωλῶ καὶ τρίβω, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλη-
τικήν. οἷον μετρῶ, γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. πωλῶ, βιβλιο-
πώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. τρίβω, οἷον παιδοτρίβης, ὦ παιδο-
τρίβα. ἔτι τὰ εἰς πης ποιητικά. οἷον ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα.
ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυ-
νῶπα. ὁ ἐχθοδόπης, ὦ ἐχθοδόπα. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς, ἐχ-
θοδόπ' ἀτρείδαις. ἔτι τὰ εἰς της περιττοσύλλαβα, εἰ
μὲν διὰ τοῦ τος κλίνεται, τὴν αὐτὴν ἔχει ὀρθὴν καὶ κλη-
τικήν. λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. εἰ δὲ διὰ τοῦ ντ, εἰς ν
ποιεῖ τὴν κλητικὴν, τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν. ἡ ὀνομαστικὴ
καὶ κλητικὴ δυϊκή· ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ
η εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι. τῷ χρύσῃ, τὼ χρύ-
σα, ὦ χρύσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή· ἀπὸ τῆς ὀνομα-
στικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν.
ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ πληθυντική· ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς
δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὼ χρύσα, οἱ χρύσαι, ὦ χρῦσαι. ἡ γε-
νική· τῶν χρυσῶν κοινῶς, καὶ χρυσᾶν δωρικῶς, καὶ χρυσέ-
ων ἰωνικῶς, καὶ χρυσάων αἰολικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντι-
κή· ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ
ς. οἱ χρῦσαι, τοῖς χρύσαις. καὶ προσχηματισμῷ, χρύσαισι,

 καὶ ἰωνι-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& ionice chrysis, mutatione a in ita, & iota subscripto. Accusatiuus pluralis? à nominatiuo, mutatione iota in s: hi chrysæ, hos chrysas. Et hæc quidem de in as & in is, quorum regula omnia formabis primæ declinationis masculina, & communia.

Regula.

Hic chrysa, huius chrysæ communiter, & chrysæ dorice, & chrysæ æolice, & chrysæ ionice. huic chrysæ communiter, chrysæ dorice. hunc chrysen communiter, & chrysen dorice, & chrysen ionice. ò chryse communiter, & chryse attice. Hi chrysæ, horum chrysarum, ò chrysæ. Hi chrysæ, horum chrysarum, & chrysarum, & chrysarum, & chrysarum. his chrysis, & chrysis. hos chrysas, ò chrysæ.

De secunda declinatione.

Secūda declinatio duas terminationes habet, in a et ita femininorū nominū: ut musa, maia, honor, helena.

De in a femininis.

Musa unde deducitur? ab inuenire: uel à simul existentes, simul existentes, et musæ. Illud ita? ita. nā feminini articuli per ita scribuntur. Illud mu? longum, diphthongi omnes. Supra mu? circunflexus: omnis enim natura longa ante breuem posita, circunflectitur. Illud sa? breue. De quo scire oportet, quod omne femininum in a desinens acutum, aut circunflexum, productum habet illud: ut gaudium, mala formidolosa, minerua, mina, nausicaa, argentea, ferrea. Etiam si penacutū per ia: ut accentus, alius, tragœdia, malicinium, comœdia. Etiam si ab euo uerbo fiūt: ut regno regnum, optimigero, optimificium, adulor, adulatio,

καὶ ἰωνικῶς χρύσῃσι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ς. οἱ χρῦσαι, τοὺς χρύσας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης. ὧν τῷ κανόνι πάντα σχηματίσεις τῆς πρώτης κλίσεως ἀρσενικά, καὶ κοινά.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου κοινῶς, καὶ χρύσα δωρικῶς, καὶ χρύσαο αἰολικῶς, καὶ χρύσεω ἰωνικῶς. τῷ χρύσῃ κοινῶς, καὶ χρύσᾳ δωρικῶς. τὸν χρύσην κοινῶς, καὶ χρύσαν δωρικῶς. καὶ χρύσεα ἰωνικῶς. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν; ὦ χρύσα. οἱ χρῦσαι, τῶν χρυσῶν, καὶ χρυσᾶν, καὶ χρυσάων, καὶ χρυσέων. τοῖς χρύσαις, καὶ χρύσῃσι. τοὺς χρύσας, ὦ χρῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ κλίσεως.

Ἡ δευτέρα κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει. εἰς α καὶ η θηλυκῶν ὀνομάτων. οἷον ἡ μοῦσα, ἡ μαῖα. ἡ τιμὴ, ἡ ἑλένη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α θηλυκῶν.

Ἡ μοῦσα πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ μῶσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ οὖσαι, ὁμοοῦσαι, καὶ μοῦσαι. τὸ η; η. τὰ γὰρ θηλυκὰ ἄρθρα διὰ τοῦ η γράφονται. τὸ μου; μακρόν. αἱ δίφθογγοι πᾶσαι. ἐπὶ τῷ μου; περισπωμένη. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας κειμένη, περισπᾶται. τὸ σα; βραχύ. περὶ οὗ εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶν θηλυκὸν εἰς α λῆγον, ὀξύτονον, ἢ περισπώμενον, ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό. οἷον χαρὰ, πονηρὰ, φοβερὰ, ἀθηνᾶ, μνᾶ, ναυσικᾶ, ἀργυρᾶ, σιδηρᾶ. ἔτι εἰ παροξύτονον διὰ τοῦ ια, οἷον προσῳδία, κοιλία, τραγῳδία, κακῳδία, κωμῳδία. ἔτι εἰ ἀπὸ τοῦ ευω ῥήματος γίνεται. οἷον βασιλεύω, βασιλεία. ἀριστεύω, ἀριστεία. κολακεύω, κολακεία.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

adulatio . seruio, seruitus. Etiã si supra bisyllabũ sit æ diphthõgo penultimãs : ut, minerua, luna. Etiã si in ra unisona penultimans : ut, pera, uenatio, regio. uel cum cõnexione cõsonantis : ut, petra. piscatio, cathedra. excepto tanagra, & centipeda. Etiam in da, & tha. ut, leda, cissætha . & in a feminina adiectiua, ab in os genitiuo proprij masculini cõtemporãtia, productum habent : ut, fortis, fortis, fortis. diuinus, diuini, diuina: doctus, docti, docta . excepto maturus matura, diuus diua, solus sola, et unus una . Ab in ys uero adiectiua genitiuo propriorũ masculinorũ contemporantia , correptum habent a : ut, dulcis, dulcis, dulcis. iocundus, iocunda, iocundũ . acutus, acuti, acuta . grauis, grauis, grauis . Etiã dissyllaba penultimãtia æ diphthongo , correptũ habent a : ut maia, terra, anus, tellus. Etiã in ra diphthongo penultimantia, ut experiẽtia, parca. excepto phædra, lacerta, aura, laura . Etiã in aliã quampiam consonantem, ut musa, fames, sitis. Etiam antepenacuta, ut hera, ægina, pietas, nobilitas, mare.

De genitiuo.

Genitiuus? huius musæ . nam in a & ita feminina, communiter in is faciunt genitiuum . Oportet autem scire, quod sala in a longum, & in a purum, & in ra, et in da, et in tha, nomina feminina, seruãt a in genitiuo & datiuo: ut minerua, mineruæ, mineruæ. maia, maiæ, maiæ . dies, diei, diei. leda, ledæ, ledæ. martha, marthæ, marthæ . Alia uero omnia uertunt communiter a in ita, ut musa, musæ, musæ . gloria, gloriæ, gloriæ . radix , radicis , radici . Iones uero a longum eorum quæ in a, in ita uertentes, historia pro historia , & dies pro

dies

κολακεία. δουλεύω, δουλεία. ἔτι εἰ ὑπερδισύλλαβον εἴη τῇ αι διφθόγγῳ παραλῆγον. οἷον ἀθηναία, σεληναία. ἔτι εἰ εἰς ρα μονοφθόγγῳ παραλῆγον. οἷον, πήρα, θήρα. ἢ μετὰ ἐπιπλοκῆς συμφώνου. οἷον πέτρα, ἄγρα, καθέδρα. πλὴν τοῦ τάναγρα, καὶ σκολόπενδρα. ἔτι τὰ εἰς δα, καὶ εἰς θα. οἷον λήδα, κισαίθα. καὶ τὰ εἰς α θηλυκὰ ἐπίθετα ἀπὸ εἰς ος τῇ γενικῇ τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ ὁμοχρονοῦντα, ἐκτεταμένον ἔχουσιν. οἷον ἀνδρεῖος, ἀνδρείου, ἀνδρεία. θεῖος, θείου, θεία. λόγιος, λογίου, λογία. πλὴν τοῦ πέπειρος, πέπειρα. δῖος δῖα. ἴος, ἴα. καὶ μίος, μία. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς υς ἐπίθετα τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν ὁμοχρονοῦντα, συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. οἷον γλυκὺς, γλυκέος, γλυκεῖα. ἡδὺς, ἡδέος, ἡδεῖα. ὀξὺς, ὀξέος, ὀξεῖα. βαρὺς, βαρέος, βαρεῖα. ἔτι τὰ δισύλλαβα παραλήγοντα τῇ αι διφθόγγῳ, συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. οἷον μαῖα, γαῖα, γραῖα. αἶα. ἔτι τὰ εἰς ρα διφθόγγῳ παραλήγοντα, οἷον πεῖρα, μοῖρα. πλὴν τοῦ φαίδρα, σαύρα, αὔρα, λαύρα. ἔτι τὰ εἰς ἄλλό τι σύμφωνον λήγοντα. οἷον μοῦσα, πεῖρα, δίψα. ἔτι τὰ προπαροξύτονα. οἷον δέσποινα, αἴγινα, εὐσέβεια, εὐγένεια, θάλασσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ.

Η γενική; τῆς μούσης. τὰ γὰρ εἰς α καὶ εἰς η θηλυκὰ, κοινῶς εἰς ης ποιοῦσι τὴν γενικήν. Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι μόνα τὰ εἰς α μακρὸν, καὶ εἰς α καθαρὸν, καὶ εἰς ρα, καὶ εἰς δα, καὶ εἰς θα, ὀνόματα θηλυκὰ, φυλάττουσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς. οἷον ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. μαῖα, μαίας, μαίᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, τρέπουσι κοινῶς τὸ α εἰς η. οἷον μοῦσα, μούσης, μούσῃ. δόξα, δόξης, δόξῃ. ῥίζα, ῥίζης, ῥίζῃ. οἱ ἴωνες δὲ τὸ α μακρὸν τῶν εἰς α, εἰς η τρέποντες, ἱστορίη ἀντὶ ἱστορία, καὶ ἡμέρη ἀντὶ

ἡμέρα

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

dies dicunt. similiter & in singularibus alijs casibus. Dores uero, contra ita in a longum uertentes, cantus pro cantus, & honor pro honor dicunt. Oportet autem & hoc scire, quod consonantium aliæ quidem habẽt finale a, aliæ autem ita, aliæ uero utraque. ζ, x, ps, unum s, & duo, & duo lambda, a habent: ut, radix, gloria, sitis, musa, mare, procella, scylla. excepto helle, & mulctra. sed b, g, d, unum l, m, t, ph, ch, ita habẽt: ut thebe, teges, ida, aula, tribus. præter quies, & requies, cantilena, penelope, uirtus, nympha, anima. similiter autẽ et l, in complicatione alterius consonantis ita habet: ut turdella, mulus, nebula, pars iugi, & pars iugi apud antiquos. Sed th, & c, & n, a & i habent: ut martha, obliuio, nausicaa, pharetra, minerua, pax: thecla autem & augusta, latina. hi enim more æolico ita in a breuem uertentes, Thecla pro thecla, & nympha pro nympha, & uenus pro uenus dicunt. Et in ra soligena, siue adiectiua, a habent: ut dies, phalacra, podraga, terribilis, paura. præter summitas, puella, gena, puls, collũ, cyre, terpsichore, ephyre, holycre, catre, agre, antisare, hire. & hæc de soligenis. Feminina autem in os purum adiectiuorum, a habent: ut eloquens, eloquens, preciosus, preciosa. Notata sunt, octauus, octaua. Sed quæ non purum, i: ut sapiens, pulcher, pulchra. præter in ra desinentia: ut purus pura, malus mala. Similiter & uocalium, alpha quidem, ita habet finale: ut danae. Sed e, a: ut spectaculum, dea. Sed i, a: ut dementia, tristitia. o autem a, & ita: ut porticus, auditus. y autem ita, ut lybia, uadimonium. o autem ita: ut uita, uox.

ἡμέρα λέγουσιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἑνικῶν ἄλλων πτώσεων. οἱ δωριεῖς δὲ, τοὐναντίον τὸ η εἰς α μακρὸν τρέποντες, ᾠδὰ ἀντὶ ᾠδὴ, καὶ τιμὰ ἀντὶ τιμὴ λέγουσι. Δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τῶν συμφώνων τὰ μὲν ἔχουσι τελικὸν τὸ α, τὰ δὲ τὸ η, τὰ δὲ ἀμφότερα. τὼ ζ, ξ, ψ, ἓν ς, καὶ δύο, καὶ δύο λλ, τὸ α ἔχουσιν. οἷον ῥίζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, θύελλα, σκύλλα. πλὴν τοῦ ἔλλη, καὶ πέλλη. τὸ δὲ β, γ, δ, ἓν λ, μ, π, τ, φ, χ, τὸ η ἔχουσιν. οἷον θήβη, στέγη, ἴδη, αὐλὴ, φυλή. πλὴν τοῦ παῦλα, καὶ ἀνάπαυλα. οἷμη, πηνελόπη, ἀρετὴ, νύμφη, ψυχή. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λ ἐν ἐπιπλοκῇ ἑτέρου συμφώνου τὸ η ἔχει. οἷον κίχλη, τρίγλη, ὁμίχλη, ζάγλη, καὶ ζεῦγλα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. τὸ δὲ θ, καὶ η, καὶ ν, τὸ α καὶ η ἔχουσιν. οἷον μάρθα, λήθη, ναυσικᾶ, ἰοδόκη, ἀθηνᾶ, εἰρήνη. ἡ θέκλα δὲ, καὶ αὐγοῦσα, λατινικά. αὐτοὶ γὰρ ἔθει αἰολικῷ τὸ η εἰς α βραχὺ τρέποντες, θέκλα ἀντὶ θέκλη, καὶ νύμφα ἀντὶ νύμφη, καὶ ἀφροδίτα ἀντὶ ἀφροδίτη λέγουσι, καὶ τὰ εἰς ρα μονογενῆ, εἴτε ἐπίθετα, τὸ α ἔχουσιν. οἷον ἡμέρα, φαλάκρα, ποδάγρα, σοβερὰ, καθαρά. πλὴν τοῦ ἄκρη, κόρη, κάῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, τερψιχόρη, ἐφύρη, ὁλυκρὴ, κάτρη, ἄγρη, ἀντισάρη, ἴρη. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μονογενῶν. τὰ δὲ θηλυκὰ τῶν εἰς ος καθαρὸν ἐπιθέτων, τὸ α ἔχουσιν. οἷον λόγιος λογία, τίμιος τιμία. σεσημείωται ὄγδοος, ὀγδόη. τὰ δὲ μὴ καθαρὸν, τὸ η. οἷον σοφὸς, σοφή. καλὸς, καλή. χωρὶς τῶν εἰς ρα ληγόντων. οἷον καθαρὸς, καθαρά. πονηρὸς, πονηρά. ὁμοίως καὶ τῶν φωνηέντων τὸ μὲν α, τὸ η ἔχω τελικόν. οἷον δανάη. τὸ δὲ ε, τὸ α. οἷον θέα, θεά. τὸ δὲ ι, τὸ α. οἷον μανία, ἀνία. τὸ δὲ ο, τὸ α, καὶ τὸ η. οἷον στοὰ, ἀκοή. τὸ δὲ υ, τὸ η. οἷον λιβύη, ἐγγύη. τὸ δὲ ω, τὸ η. οἷον ζωὴ, ἰωή.

ἡ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

uox. Datiuus? huic musæ, à genitiuo, abiectione s. musæ, musæ, & musæ dorice. Accusatiuus? à nominatiuo, additione s, unde & a breue habet: hæc musa, hāc musam. Vocatiuus? ò musa. nam in a, & in ita feminina, eundem habent nominatiuum, & uocatiuum. hæc musa, ò musa. hic honor, ò honor. Nominatiuus, & uocatiuus dualis? à singulari datiuo, mutatione ita in a. unde & a longum habēt, nō subscripto iota: huic musæ, hæ musæ, ò musæ. Genitiuus & datiuus dualis? à nominatiuo duali, additione i, & n: hæ musæ, harum musarum. Nomiuatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, additione iota: hæ musæ, hæ musæ, ò musæ. Genitiuus pluralis? harum musarum, communiter, & musarum dorice, & musarum æolice, et musarum ionice. Datiuus pluralis? à nominatiuo plurali, appositione s: hæ musæ, his musis. & præfiguratione, musis: & ionice musis, mutatione a in ita, & iota subscripto. Accusatiuus pluralis? à nominatiuo plurali, mutatione i in s. hæ musæ, has musas.

Regula.

Hæc musa, huius musæ, huic musæ, hanc musam, ò musa. Hæ musæ, harum musarum, ò musæ. Hæ musæ, harum musarum, his musis, has musas, ò musæ.

De in ita finientibus.

Honor unde deducitur? ab honoro. unde & ti longum habet. Illud ti? iota: honoro, iungo, uoluo, irascor. Egeo autem, claudo, & coquo, & sortior, diphthongum ei. Illud mi? ita. omnia in ita, feminina, per ita scribuntur. Supra mi? grauis. omnis enim nominatiuus, et accusatiuus incontractus acuitur, in con-

ἰωνι. ἡ δοτική; τῇ μούσῃ, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τοῦ σ. μού-
σης, μούσῃ, καὶ μούσᾳ δωρικῶς. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνο-
μαστικῆς, προσθέσει τοῦ ν. ὅθεν καὶ τὸ α βραχὺ ἔχει. ἡ μοῦ-
σα, τὴν μοῦσαν. ἡ κλητική; ὦ μοῦσα. τὰ γὰρ εἰς α, καὶ
εἰς η θηλυκά, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν καὶ κλητι-
κήν. ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα. ἡ τιμὴ, ὦ τιμή. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ
κλητικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ η εἰς
α, ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχουσι, μὴ ὑπογραφομένου ι. τῇ
μούσῃ, τὰ μούσα, ὦ μούσα. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή:
ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι καὶ ν. τὰ μού-
σα, ταῖν μούσαιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλη-
τική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ι. τὰ μού
σα, αἱ μοῦσαι, ὦ μοῦσαι. ἡ γενικὴ πληθυντική; τῶν μουσῶν
κοινῶς, καὶ μουσᾶν δωρικῶς, καὶ μουσάων αἰολικῶς, καὶ
μουσέων ἰωνικῶς. ἡ δοτικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομα-
στικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ σ. αἱ μοῦσαι, ταῖς μού-
σαις. καὶ προσχηματισμῷ, μούσαισι. καὶ ἰωνικῶς, μούσῃσι,
τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ἡ αἰτιατικὴ
πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ
τοῦ ι εἰς ς. αἱ μοῦσαι, τὰς μούσας.

ΚΑΝΩΝ.

Ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν,
ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Η ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

Τιμὴ πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ τίω. ὅθεν καὶ τὸ τι μα-
κρὸν ἔχει. τὸ τι; ι. τίω, χίω, κυλίω, μηνίω. χρείω δὲ, καὶ
κλείω, καὶ ὀφείω, καὶ κιχείω, δίφθογγον ει. τὸ μή; η. πάν-
τα τὰ εἰς η θηλυκά, διὰ τοῦ η γράφονται. ἐπὶ τῷ μη; βαρεῖα.
πᾶσα γὰρ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος, ὀξύνεται.

ἐν δὲ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

in consequentia uero, acutum in grauem uertimus. Genitiuus? honoris, à nominatiuo, appositione s, honor, honoris, & dorice honoris. Supra mis? circunflexus. omnis genitiuus, & datiuus in longam desinens, in fine habens accentum, circunflectitur: honoris honori, sapientis sapienti. Datiuus? à genitiuo abiectione s: honoris honori, & dorice honori. Inuenies autem & apud poetas huiusmodi datiuos, passos transformationem propter metrum: & apud poetam in octauo Iliados, Pauciores optauerunt autem uel sic bello pugnare, pro bello. & fortitudini cõfisus, pro fortitudini. & apud Callimachum, Ne me in Dodona dicat solum gratia æris: pro Dodona. Similiter autem fit ipsis, & afformatio apud poetas. unde & poeta in secundo Iliados: Vt cognatio cognationi auxilietur, tribus uero tribubus. eiusmodi uero deductio fit in multis casibus differentium nominum. In nominatiuo: ut alteri pro alteri. In genitiuo: ut æris, Pro æris. In datiuo: ut uiolentia, pro uiolentia. In accusatiuo, ut primam mensis, pro primam mensis: & dextrum, pro dextrum. In uocatiuo: ut cœlestis amica, pro cœlestis amica. Accusatiuus? à nominatiuo, appositione n: honor honorem, & dorice honorem. eiusmodi accusatiuum Theodosius in de accentibus, pati dicit transformationem: ut, In fugam uertit ungues equos, pro in fugam. Potest uero esse in fugam, pro in fugam, à fugitiuus, fugitiui. Vocatiuus? ò honor. Sed dualia, & pluralia formabis per regulam musæ, & omne nomen femininum in a, & in ita desinens.

De

ἐν δὲ τῇ συνεπείᾳ, τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν τρέπομεν. ἡ γενική; τῆς τιμῆς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προσθέσει τοῦ ς, τιμὴ, τιμῆς, καὶ δωρικῶς, τιμᾶς. ἐπὶ τῷ μης; περισπωμένη. πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. τιμῆς, τιμῇ. σοφοῦ, σοφῷ. ἡ δοτική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ ς. τιμῆς, τιμῇ. καὶ δωρικῶς, τιμᾷ. εὑρήσεις δὲ παρὰ ποιηταῖς τοιαύτας δοτικὰς πεπονθυίας μεταπλασμὸν διὰ τὸ μέτρον. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ ἰλιάδος, Παυρότεροι μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι. ἀντὶ ὑσμίνῃ. καὶ ἀλκὶ πεποιθὼς, ἀντὶ ἀλκῇ. καὶ παρὰ καλλιμάχῳ, Μή με τὸν ἐν δωδῶνι λέγοι μόνον εἵνεκα χαλκοῦ. ἀντὶ δωδώνῃ. ὁμοίως δὲ γίνεται αὐταῖς καὶ προσχηματισμὸν παρὰ ποιηταῖς. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ β τῆς ἰλιάδος, ὡς φήτρη φήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. ἡ τοιαύτη δὲ παραγωγὴ γίνεται ἐν πολλαῖς πτώσεσι διαφόρων ὀνομάτων. ἐν ὀνομαστικῇ, ὡς ἑτερήφιν, ἀντὶ ἑτέρη. ἐν γενικῇ, ὡς χαλκόφιν, ἀντὶ χαλκοῦ. ἐν δοτικῇ, ὡς βίηφι, ἀντὶ βίῃ. ἐν αἰτιατικῇ, ὡς ἔννηφιν, ἀντὶ ἔννην. καὶ δεξιόφιν, ἀντὶ δεξιόν. ἐν κλητικῇ, ὡς οὐρανίαφι φίλη, ἀντὶ οὐρανία φίλη. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, προσθέσει τοῦ ν. τιμὴ, τιμὴν, καὶ δωρικῶς τιμάν. τὴν δὲ τοιαύτην αἰτιατικὴν ὁ Θεοδόσιος ἐν τῷ περὶ τόνων, πάσχειν φησὶ μεταπλασμόν. ὡς, φυγάδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους, ἀντὶ εἰς φυγήν. δύναται δὲ εἶναι φυγάδ', ἀντὶ εἰς φυγάδα, ἀπὸ τοῦ φυγὰς φυγάδος. ἡ κλητική; ὦ τιμή. τὰ δὲ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ σχηματίσεις τῷ κανόνι τῆς μούσης. καὶ πᾶν ὄνομα θηλυκὸν εἰς α καὶ εἰς η λῆγον.

De tertia declinatione.

Tertia declinatio duas terminationes habet, in os masculinorũ, & femininorũ, cõmunium, & promiscuorum nominũ atticorũ, & in on neutrorum: ut, menelaus, arca: hic & hæc ferax, & hoc ferax. Notabis aũt, *quod attici in os purũ cõmunium nominum quartæ declinationis ultimam producentes, et penultimam corripientes, formant quæ in os, seruantes eundem accentũ: ut, hic menelaus, hic menelaus. hic nicolaus, hic nicolaus. hic iolaus, hic iolaus. hic populus, hic populus. hoc templum, hoc templũ.* Excipitur *funis, funis. hic talus, hic talus, eandem seruantes penultimã. & orphus piscis, orphus, & lepus, lepus, permutarunt accentum.*

De in os atticorum.

Menelaus *unde deducitur? à fortitudo, & populus.* Illud *me? tenue. maneo, tenue. insanio autem diphthongum.* Illud *ne? tenue. à fortitudo, mutatione o in e. propenacuitur autẽ, et longa existente ultima. nam attici transgrediuntur communem regulam.* Genitiuus? *huius menelai: à nominatiuo, abiectione s. assumit autem sæpe apud poetas propter metrũ. unde & poeta in quarto* Iliados: *ò fili* Petei, *à* Ioue *nutriti regis.* Peteus *enim, petei, & appositione o, petei.* Similiter *et talai, pro talai. & androgei, pro androgei. & minois, pro minois.* Datiuus *similiter genitiuo, subscripto & iota.* Accusatiuus? *à nominatiuo, mutatione s in n: hic menelaus, hunc menelaũ.* Inueniũtur *uero hi accusatiui sine n, more antiquo attico. athũ, leporẽ, co, ceũ, auroram.* Ntũs, *et uocatiuus dualis? similiter singulari datiuo, non subscripto i, illi o: hi menelai, o menelai.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Η τρίτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ως ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων ἀττικῶν, καὶ εἰς ων οὐδετέρων. οἷον ὁ μενέλεως, ἡ ἄλως. ὁ καὶ ἡ δύσγεως, καὶ τὸ εὔγεων. Σημειώσῃ δὲ, ὅτι οἱ ἀττικοὶ τῶν εἰς ως καθαρῶν κοινῶν ὀνομάτων τῆς τετάρτης κλίσεως τὴν λήγουσαν ἐκτείνοντες, καὶ τὴν παραλήγουσαν συστέλλοντες, σχηματίζουσι τὰ εἰς ως, φυλάττοντες τὸν αὐτὸν τόνον. οἷον ὁ μενέλαος, ὁ μενέλεως. ὁ νικόλαος, ὁ νικόλεως. ὁ ἰόλας. ὁ ἰόλεως. ὁ λαὸς, ὁ λεώς. ὁ ναὸς, ὁ νεώς. ἐξαιρεῖται ὁ κάλος, ὁ κάλως, ὁ τάλος, ὁ τάλως, τὴν αὐτὴν φυλάξαντες παραλήγουσαν. καὶ ὁ ὄρφος, ὀρφὼς, καὶ ὁ λάγος, λαγὼς, μετήλλαξαν τὸν τόνον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ ΑΤΤΙΚΩΝ.

Ο μενέλεως πόθεν παράγεται; παρὰ τὸ μένος, καὶ λεώς. τὸ με; ψιλόν. μένω, ψιλόν. μαίνω δὲ, δίφθογγον, τὸ νε; ψιλόν. ἀπὸ τοῦ μένος, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε. προπαροξύνεται δὲ, καὶ μακρᾶς οὔσης τῆς ληγούσης. οἱ γὰρ ἀττικοὶ παραβαίνουσι τὸν κοινὸν κανόνα. ἡ γενική; τοῦ μενέλεω. ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. προσλαμβάνει δὲ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς ο, διὰ τὸ μέτρον. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δ τῆς ἰλιάδος, ὦ υἱὲ πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος. πετεὼς γὰρ, πετεώ. καὶ προσθέσει τοῦ ο, πετεῶο. ὁμοίως καὶ ταλαῶο, ἀντὶ ταλαώ. καὶ ἀνδρογεῶο, ἀντὶ ἀνδρόγεω. καὶ μινῶο, ἀντὶ μίνω. ἡ δοτική; ὁμοίως τῇ γενικῇ, ὑπογραφομένου καὶ ι. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ὁ μενέλεως, τὸν μενέλεων. εὕρηνται δὲ αὗται αἱ αἰτιατικαὶ χωρὶς ν ἔθει ἀρχαίῳ ἀττικῷ. ἄθω, λαγὼ, κῶ. κέω, ἕω. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ δυϊκή; ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, μὴ ὑπογραφομένου ι, τῷ ω. τὼ μενέλεω, ὦ μενέλεω.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Genitiuus & datiuus dualis? à genitiuo, & datiuo communi, mutatione o parui in o magnum, ſubſcripto & iota his menelais, his menelais. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à communi nominatiuo, & uocatiuo plurali, mutatione o parui in o magnum, ſubſcripto & i. hi menelai. o menelai. hi menelai, o menelai. Genitiuus? horum menelaorum. Datiuus pluralis? à cõmuni datiuo plurali, mutatione o parui in o magnũ, ſubſcripto & i. his menelais, his menelais. Accuſatiuus pluralis? à communi accuſatiuo plurali, mutatione o parui in o magnum, & eiecto y. hos menelaos hos menelaos. Similiter huic regulæ formabis feminina, & communia, & promiſcua. & neutra autem ſic, quorũ tres caſus ſunt ſimiles, & nominatiuus autem, & accuſatiuus pluralis, & uocatiuus in o magnum deſinit attice, non ſubſcripto i. inuenitur autem et hoc debitũ, huius debiti, huic debito, hoc debitum attice.

Regula.

Hic menelaus, huius menelai, huic menelao, hunc menelaum, o menelae. hi menelai, horum menelaorum o menelai. hi menelai, horum menelaorum, his menelais, hos menelaos, o menelai.

Hoc ferax, huius feracis, huic feraci, hoc ferax, o ferax. hæc feracia, horum feracium, o feracia. hæc feracia, horũ feracium, his feracibus hæc feracia, o feracia.

De quarta declinatione.

Quarta declinatio duas terminationes habet, in os maſculinorum, & femininorum, & cõmuniũ, & promiſcuorum nominum, & in on neutrorum: ut hic ſermo, hæc uia, hic & hæc homo, hæc aquila, hoc lignum.

De

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή· ἀπὸ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς κοινῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. τοῖν μενελάοιν, τοῖν μενέλεῳν. Ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητικὴ, ἀπὸ τῆς κοινῆς ὀνομαστικῆς καὶ κλητικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. οἱ μενέλαοι, ὦ μενέλαοι. οἱ μενέλεῳ, ὦ μενέλεῳ. Ἡ γενική· τῶν μενέλεων. Ἡ δοτικὴ πληθυντική· ἀπὸ τῆς κοινῆς δοτικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. τοῖς μενελάοις, τοῖς μενέλεῳς. Ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική· ἀπὸ τοῖς κοινῆς αἰτιατικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, καὶ ἐκβαλλομένου τοῦ υ. τοὺς μενελάους, τοὺς μενέλεως. Ὁμοίως τούτῳ τῷ κανόνι σχηματίσεις τὰ θηλυκὰ καὶ κοινὰ καὶ ἐπίκοινα. καὶ τὰ οὐδέτερα δὲ οὕτω, ὧν τρεῖς πτώσεις εἰσὶν ὅμοιαι. καὶ ἡ ὀνομαστικὴ δὲ, καὶ αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητικὴ, εἰς ω μέγα λήγει ἀττικῶς. μὴ ὑπογεγραμμένου ι. εὕρηται δὲ καὶ τὸ χρέως, τοῦ χρέω, τῷ χρέῳ, τὸ χρέως ἀττικῶς.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέμεω. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεῳν. ὦ εὔγεω. τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεῳ. ὦ εὔγεω.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Ἡ τετάρτη κλίσις δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ος ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων, καὶ εἰς ον οὐδετέρων. οἷον, ὁ λόγος, ἡ ὁδός. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. ὁ ἀετός. τὸ ξύλον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De in os.

Hic sermo unde deducitur? à dico. Illud lo? paruum. à lego, mutatione e in o. Quando enim uerba e habent, tunc & ab ipsis nomina o proadiacentem habent. ut dico, sermo. curro, thoas. uitupero, uituperium. curro, trochus. fero tributũ. illud gos? paruũ. In os. n. omnia communia entia, per o paruum scribũtur. ut, sermo, uia, homo. attica autem, per o magnum. ut, menelaus. fanum, bona terra. Genitiuus? huius sermonis. Nam in os communiter, in u faciunt genitiuum. ut, sermo, sermonis. uirgo, uirginis. attici uero, & iones, per io proferunt eiusdem genitiuos, sermonis dicentes, pro sermonis. & priami, pro priami & sapientis, pro sapientis, & pulchri, pro pulchri. seruantes tonum communis genitiui. Dores autem u in o uertentes, per o proferunt tales genitiuos. unde & Theocritus in primo Idyllio, Vel per penei pulchra tempe uel per pindi. pro penei, & pindi. Datiuus? à genitiuo, mutatione ut in o. huius sermonis, huic sermoni. Inuenies autem tales accusatiuos transformatos in i. ut, semilunio, pro semilunio. & multistrepo, pro multistrepo. & ramo, pro ramo. Accusatiuus? à nominatiuo, mutatione s, in n, hic sermo. hunc sermonem. Vocatiuus? o sermo communiter. Nam in os, in e faciunt uocatiuum. hic sermo, o sermo, & o sermo attice. Nominatiuus, & accusatiuus dualis, & uocatiuus? à singulari datiuo. sermoni, sermones, ò sermones. Differt autẽ nominatiuus à datiuo, quia illius illud to circunflectitur, & subscriptum iota habet. similiter & o. huius aũt, nõ. Genitiuus, & datiuus dualis? à nomi-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΣ.

Ὁ λόγος πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ λέγω. τὸ λος; μικρὸν, ἀπὸ τοῦ λέγω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. ὅτε γὰρ τὰ ῥήματα τὸ ε ἔχουσι, τότε καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχουσιν. οἷον, λέγω, λόγος, θέω, θόας. ψέγω, ψόγος. τρέχω, τροχός. φέρω, φόρος. Τὸ γος; μικρόν. τὰ γὰρ εἰς ος πάντα κοινὰ μὲν ὄντα, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον, λόγος, ὁδὸς, ἄνθρωπος. ἀττικὰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. οἷον, μενέλεως, νεώς. εὔγεως. ἡ γενική; τοῦ λόγου. τὰ γὰρ εἰς ος κοινῶς, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον λόγος, λόγου. παρθένος, παρθένου. οἱ δὲ ἀττικοὶ καὶ ἴωνες, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι τὰς τοιαύτας γενικὰς, λόγοιο λέγοντες, ἀντὶ λόγου. καὶ πριάμοιο, ἀντὶ πριάμου. καὶ σοφοῖο, ἀντὶ σοφοῦ. καὶ καλοῖο, ἀντὶ καλοῦ, φυλάττοντες τὸν τόνον τῆς κοινῆς γενικῆς. Οἱ δωριεῖς δὲ τὸ ου εἰς ω τρέποντες, διὰ τοῦ ω προφέρουσι τὰς τοιαύτας γενικάς. ὅθεν καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ πρώτη εἰδυλλίῳ, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω. ἀντὶ πηνειοῦ, καὶ πίνδου. ἡ δοτική; ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ου εἰς ω. τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ. Εὑρήσεις δὲ τοιαύτας δοτικὰς μάλα πεπλασμένας εἰς ι. οἷον, διχόμηνι, ἀντὶ διχομήνῳ. καὶ πολυπάταγι, ἀντὶ πολυπατάγῳ, καὶ κλαδὶ, ἀντὶ κλάδῳ. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ σ εἰς ν. ὁ λόγος, τὸν λόγον. ἡ κλητική; ὦ λόγε κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ος, εἰς ε ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ λόγος, ὦ λόγε, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς. τῷ λόγῳ, τὼ λόγω, ὦ λόγῳ. Διαφέρει δὲ ἡ ὀνομαστικὴ τῆς δοτικῆς, ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ τῷ περισπᾶται, καὶ ὑπογεγραμμένον τὸ ι ἔχει. ὁμοίως καὶ τὸ ω. ταύτης δὲ, οὔ. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή;

à nominatiuo duali mutatione o in in. sermones, sermonum. Notabis *autem quæ per extensionem fiũt. ut, tantorum, & talium. pro tantorum, & talium.* Iones *autem apponunt iota huiusmodi datiuis. unde sæpe inuenies apud poëtas, humerorum, pro humerorum, & pugnantium, pro pugnantium, & pedum, pro pedum.* Nominatiuus *pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, mutatione o in i. sermones, sermones, o sermones.* Genitiuus*? horum sermonum.* Datiuus*? his sermonibus, à nominatiuo plurali, appositione s. hi sermones, his sermonibus. & his sermonibus, per præfigurationem.* Accusatiuus *pluralis? à nominatiuo plurali mutatione οι in us. hi sermones, hos sermones,* Sed *insulas apud* Pindarum *pro insulas, abiectione y, propter metrum factum est. & dorice, hos sermones, hi enim u, in o uertentes, hos lupos, pro lupos, & hos tauros, pro tauros dicunt, os breue seruantes, sequente uocali. unde &* Theocritus, Odi *hirsuticaudas uulpes, quæ ea, quæ* Miconis*. & rursus.* Et *enim ego odi scarabeos, qui* Philonidæ*. cos. enim & ros breue.* Hac *regula formabis omnia in os communia, masculina, & feminina, & promiscua.* De *in on neutris.*

Sed in on neutra omnia, in u faciunt genitiuum cõmuniter. ut, hoc lignum, huius ligni. hoc bonũ, huius boni. excipiũtur in on neutra in on cõmuniũ adiectiuorũ, & in on inæqualia cõparatiua, & in on participialia. hæc enim sequẽtia declinationẽ propriorũ masculinorum, plurisyllabice declinantur. ut, hoc felix, huius felicis, quia hic & hæc felix, huius felicis. hoc prudẽs,

huius

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς οιν. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. σημειώσῃ δὲ τὰ κατ' ἐπέκτασιν γινόμενα. οἷον τοσοῖνδε, καὶ τοιοῖνδε, ἀντὶ τόσοιν, καὶ τοίοιν. οἱ ἴωνες δὲ προστιθέασι τὸ ι ταῖς τοιαύταις, ὤμοιϊν ἀντὶ ὤμοιν, καὶ μαρναμένοιϊν ἀντὶ μαρναμένοιν, καὶ ποδοῖϊν ἀντὶ ποδοῖν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ω εἰς οι. τὼ λόγω, οἱ λόγοι, ὦ λόγοι. ἡ γενικὴ, τῶν λόγων. ἡ δοτικὴ, τοῖς λόγοις, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἱ λόγοι, τοῖς λόγοις, καὶ τοῖσι λόγοισι κατὰ προσχηματισμόν. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ οι εἰς ους. οἱ λόγοι, τοὺς λόγους. τὸ δὲ νᾶσος παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ νήσους, ἐκβολῇ τοῦ υ, διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. καὶ δωρικῶς, τὼς λόγως. αὐτοὶ γὰρ τὴν ου εἰς ω τρέποντες, τὼς λύκως ἀντὶ λύκους, καὶ τὼς ταύρως ἀντὶ ταύρους λέγουσι, τὸ ως βραχὺ φυλάττοντες, ἑπομένου φωνήεντος. ὅθεν καὶ Θεόκριτος, Μισέω τὰς δασυκέρκως ἀλώπεκας, αἳ τὰ μίκωνος. καὶ πάλιν, Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρως, οἳ τὰ φιλώνδα. τὸ γὰρ κως καὶ ρως, βραχύ. τούτῳ τῷ κανόνι σχηματίσεις πάντα τὰ εἰς ος κοινὰ, ἀρσενικὰ, καὶ θηλυκὰ, καὶ ἐπίκοινα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΝ ΟΥδετέρων.

Τὰ δὲ εἰς ον οὐδέτερα πάντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικὴν κοινῶς. οἷον τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ ἀγαθὸν, τοῦ ἀγαθοῦ. ἐξαιροῦνται τὰ εἰς οὐδέτερα τῶν ων κοινῶν ἐπιθέτων, καὶ τὰ εἰς ον ἀνώμαλα συγκριτικὰ, καὶ τὰ εἰς ον μετοχικά. ταῦτα γὰρ ἑπόμενα τῇ κλίσει τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος, ὅτι καὶ ὁ εὐδαίμων εὐδαίμονος. τὸ σῶφρον

huius prudentis. quia hic & hæc prudens, tis. hoc maius, maioris. quia hic & hæc maior, maioris. hoc melius melioris, quia hic & hæc melior, melioris. hoc uerberans huius uerberantis, quia hic uerberans, huius tis.

Hoc lignum, genitiuus, huius ligni. datiuus, huic ligno, communiter, patitur autem & transformationẽ. ut, mulſo, pro mulſo. lineo panno, pro lineo panno. unde & in argonauticis illud orphei, panno lineo coo perta ſubtili per nocturnas tenebras pro panno lineo. Illud autem pingui oleo, ſæpe apud poetas pro pingui oleo per apocopen. Accuſatiuus? hoc lignum communiter. patitur autem & transfigurationem, ut pannuceã pro pannuceam, unde & poeta in primo odyſſeæ, ipſam autem ad thronum collocauit agens telam extendens pro telam. ò lignũ. hæc ligna. his lignis, ò ligna. hæc ligna, ligna. ò ligna. Omnis enim nominatiuus pluralis, et accuſatiuus & uocatiuus, ſiue pariſyllabi ſiue pluriſyllabi nominis in a breue deſinit, ut hæc ligna, hi gradus. Excipiuntur in on comparatiua. hæc enim more attico per craſin in o magnũ faciũt nominatiuos, & accuſatiuos. ut maiora, et maiora, meliora, et meliora, minora & minora, meliora et meliora, pulchriora, et pulchriora. peiora, et peiora. gt̃us? horũ lignorũ. dt̃us? his lignis à datiuo ſingulari, mutatiõe o magni in o paruũ, et interpoſitione ſubſcripti i et s. huic ligno his lignis. patitur autem & transformationem, ut ouibus, pro ouibus, mancipijs, pro mancipijs. perſonis, pro perſonis. aſtris pro aſtris. inteſtinis pro inteſtinis. hæc quidem de neutris. Oportet autem ſcire & hoc, multa eſſe nomina in os maſculine, & feminine declinata

quidem

τοῦ σώφρονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ μείζων μείζονος. τὸ κρεῖττον τοῦ κρείττονος, ὅτι ὁ καὶ ἡ κρείττων κρείττονος. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος, ὅτι ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.

Τὸ ξύλον. ἡ γενικὴ, τοῦ ξύλου. ἡ δοτικὴ, τῷ ξύλῳ κοινῶς. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον, μελίκρατι, ἀντὶ μελικράτῳ. λῖτι, ἀντὶ λιτῷ. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἀργοναυτικοῖς ἐκεῖνο ὀρφικὸν, λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ διὰ νύκτερον ὄρφνην. ἀντὶ λιτῷ. τὸ δὲ λίπ' ἐλαίῳ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ κατὰ ἀποκοπήν. ἡ αἰτιατική· τὸ ξύλον κοινῶς. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον, λῖτα, ἀντὶ λιτόν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν α τῆς ὀδυσσείας, αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων λῖτα πετάσας, ἀντὶ λιτόν. ὦ ξύλον. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω. τὰ ξύλα, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα. πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ, εἴτε ἰσοσυλλάβου εἴτε περιττοσυλλάβου ὀνόματος, εἰς α βραχὺ λήγει. οἷον. τὰ ξύλα, τὰ σήματα. ἐξαιρεῖται τὰ εἰς ον συγκριτικά. ταῦτα γὰρ ἔθει ἀττικῷ κατὰ κρᾶσιν εἰς ω μέγα ποιοῦσι τὰς ὀνομαστικὰς, καὶ αἰτιατικάς. οἷον, τὰ μείζονα, καὶ μείζω. τὰ κρείττονα, καὶ κρείττω. τὰ ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὰ ἀμείνονα, καὶ ἀμείνω. τὰ καλλίονα, καὶ καλλίω. τὰ χείρονα, καὶ χείρω. Ἡ γενική· τῶν ξύλων. Ἡ δοτική· τοῖς ξύλοις, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ω μεγάλου εἰς ο μικρὸν, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ὑπογεγραμμένου ι καὶ σ. τῷ ξύλῳ, τοῖς ξύλοις. πάσχει δὲ καὶ μεταπλασμόν. οἷον προβάτεσσιν, ἀντὶ προβάτοις. ἀνδραπόδεσσιν, ἀντὶ ἀνδραπόδοις. προσώπασιν ἀντὶ προσώποις. ἄστρασιν ἀντὶ ἄστροις. ἔγκασιν, ἀντὶ ἐγκάτοις. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν οὐδετέρων. Δεῖ δὲ εἰδέναι, καὶ τοῦτο, ὅτι πολλά εἰσιν ὀνόματα λαεὶς ος ἀρσενικῶς, ἢ θηλυκῶν κλινόμενα

μὲν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

quidem in singulari numero, ueutraliter autem in plurali, ut hic Tartarus, *& hæc tartarus, hæc tartara. hoc iugum. hæ iuga. hic humerus. hi humeri. hæc statera, hæ stateræ. hic uectes, hi uectes. hic circulus, hi circuli. hoc frenum hæc frena. hic remus, hi remi. hæc lucerna, hæ lucernæ. hoc collum, hæc colla. hic currus, hi currus. hæc uia, hæ uiæ.*

De quinta declinatione.

Quinta declinatio diuersas terminationes habet omnium plurisyllaborum nominum. de quibus diligenter tractabimus post artiloquium Aiacis, *cuius formatio communis erit.*

De in as plurisyllabis.

Hic Aiax *unde deducitur? à lamentando, uel ab impellendo.* Illud *æ? diphthongum, ut dictum est. supra æ?* Tenuis *ut prædictum est, & acutus. longa .n. ante lõgam penacuitur.* Illud *as? longũ, ut æneas. Dores autem interdũ apponentes i.* Thoas, *pro thoas. & niger, pro niger dicunt.* Genitiuus, *huius aiacis. Nam in as purum bisyllaba grauisona, per nt faciunt genitiuum. ut,* Aias, *aiacis.* Thoas, *thoantis.* Hyas *hyantis.* Inuenies *autem & genitiuos in a apud poëtas propter metrum. aiacis, pro aiacis. & thoantis, pro thoantis.* Illud *an? longum positione.* Illud *tos? breue natura.* Omnis *.n. genitiuus plurisyllabus quidẽ, breuidesinit. parisyllabus uero, longidesinit.* Datiuus? *huic aiaci. à genitiuo, mutatione os in i.* Illud *ti? breue. semper. enim datiuus i, breuis est. apud poetas autem, etiam longum i. inuenies, communi facta syllaba.* Accusatiuus? *à datiuo, mutatione i, in a. ut, aiaci, aiacem.*

Omnis

μὲν ἐν ἑνικῷ ἀριθμῷ, οὐδετέρως δὲ ἐν πληθυντικῷ. οἷον ὁ τάρταρος, καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ σταθμὸς, τὰ σταθμά. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ κύκλος, τὰ κύκλα. ὁ χαλινὸς, τὰ χαλινά. ὁ ἐρετμὸς, τὰ ἐρετμά. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ κλίσεως.

Η πέμπτη κλίσις διαφόρους καταλήξεις ἔχει, πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων. περὶ ὧν ἐπιμελῶς διαληψόμεθα μετὰ τὴν τεχνολογίαν τοῦ αἴαντος, οὗ ὁ σχηματισμὸς κοινῶς ἔσται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΤΤΟΣΥΛΛΑΒΩΝ.

Ο αἴας πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν. τὸ αι; δίφθογγον, ὡς εἴρηται. ἐπὶ τῷ αι; ψιλὴ, ὡς προείρηται, καὶ ὀξεῖα. μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς παροξύνεται. τὸ ας; μακρὸν, ὡς αἰνείας. οἱ δωριεῖς δὲ ἐνίοτε προστιθέντες ι, θόαις ἀντὶ θόας, καὶ μέλαις ἀντὶ μέλας λέγουσιν. ἡ γενικὴ, τοῦ αἴαντος. τὰ γὰρ εἰς ας καθαρὸν δισύλλαβα βαρύτονα, διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον αἴας αἴαντος, θόας θόαντος, ὕας ὕαντος. εὑρήσεις δὲ καὶ γενικὰς εἰς α παρὰ ποιηταῖς, διὰ τὸ μέτρον. αἴα ἀντὶ αἴαντος, καὶ θόα ἀντὶ θόαντος. τὸ αν; μακρὸν θέσει. τὸ τος; βραχὺ φύσει. πᾶσα γὰρ γενικὴ περιττοσύλλαβος μὲν βραχυκαταληκτεῖ. ἰσοσύλλαβος δὲ, μακροκαταληκτεῖ. ἡ δοτική; τῷ αἴαντι. ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. τὸ τι; βραχύ. ἀεὶ γὰρ τῆς δοτικῆς τὸ ι βραχύ ἐστι. παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ μακρὸν εὑρήσεις, κοινῆς γινομένης συλλαβῆς. ἡ αἰτιατική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς α. οἷον αἴαντι αἴαντα

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Omnis autē accusatiuus plurisyllabus, in a breuē desinit, nisi abscisio sit. ut, neptunum, pro neptunum. & sudorē, pro sudorē. Patiuntur autē et mistionem more attico in on cōparatiuorū accusatiui. ut, maiorem, & maiorem, minorem, & minorem, meliorem, & meliorem, meliorē, & meliorem, & minorē, & minorē. suauiorem, & uiorē. peiorem, et peiorē. Vocatiuus? à gtō abiectione tos cōmuniter. huius aiacis, ò aiax. Illud an? breue. omnis enim uocatiuus æquale tēpus habet proprio nominatiuo, uel minus, ut hic. Ideo & illud æ circumflectitur. & aiax attice. Inueniūtur autē apud poetas & uocatiui in a in as superbisyllaborum, à domo compositorū. ut, laodamas, huius laodamantis, ò laodama. hic polydamas, huius polydamantis, ò polydama. huius testis poeta in decimooctauo Iliadis. Polydama, tu quidē non amplius mihi grata hæc concionaris. & ò polydama apud Alcæum, ut scriptū est. Nominatiuus & accusatiuus dualis & uocatiuus? à datiuo singulari, mutatione i, in e. ut, huic Aiaci. hi aiaces. ò aiaces. Genitiuus & datiuus dualis? à nominatiuo duali, mutatione e in in. hi aiaces. horum aiacum. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, appositione s. hi aiaces, hi aiaces, ò aiaces. Omnis enim nominatiuus pluralis nominis plurisyllabi, in es desinit. præter neutra. in αι. aūt & ω & in οι parisyllabi. In on autem comparatiua, per crasin more attico in us faciunt nominatiuos plurales. ut, hi maiores, & maiores: hi meliores, & meliores. hi peiores, & peiores. hi minores, & minores. hi minores, & minores. hi meliores, & meliores. Genitiuus horum aiacum. Omnis enim

genitiuus

πᾶσα δὲ αἰτιατικὴ περιττοσύλλαβος, εἰς α βραχὺ λήγει, εἰ μὴ ἀποκοπὴ εἴη. οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, καὶ ἱδρῶ ἀντὶ ἱδρῶτα. πάσχουσι δὲ καὶ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ αἱ τῶν εἰς ων συγκριτικῶν αἰτιατικαί. οἷον τὸν μείζονα, καὶ μείζω. τὸν ἐλάττονα, καὶ ἐλάττω. τὸν βελτίωνα καὶ βελτίω, τὸν κρείττονα καὶ κρείττω, τὸν ἥττονα καὶ ἥττω, τὸν ἡδίονα καὶ ἡδίω, τὸν χείρονα καὶ χείρω. ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος κοινῶς. τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν. τὸ αν; βραχύ. πᾶσα γὰρ κλητικὴ, τὸν ἴσον χρόνον ἔχει τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ, ἢ ἐλάττονα, ὡς ἐνταῦθα. διὸ καὶ τὸ αι περισπᾶται. καὶ αἶας ἀττικῶς. εὕρηνται δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ κλητικαὶ εἰς α τῶν εἰς ας ὑπερδισυλλάβων, παρὰ τὸ δάμνω συντεθειμένων. οἷον ὁ λαοδάμας, τοῦ λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμα. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμα. τούτου μάρτυς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ς τῆς ἰλιάδος, Πολυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. καὶ ὦ πολυδάμαν παρ' ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δοτικὴ, καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. οἷον τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε, ὦ αἴαντε. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ δυϊκή; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, καὶ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει τοῦ ς. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. πᾶσα δὲ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ ὀνόματος περιττοσυλλάβου, εἰς ες λήγει, πλὴν τῶν οὐδετέρων. εἰς αι δὲ καὶ ω, καὶ εἰς οι, ἰσοσυλλάβου. τὰ δὲ εἰς ων συγκριτικὰ, κατὰ κρᾶσιν ἔθει ἀττικῷ εἰς ους ποιοῦσιν ὀνομαστικὰς πληθυντικάς. οἷον οἱ μείζονες, καὶ μείζους. οἱ κρείττονες, καὶ κρείττους. οἱ χείρονες, καὶ χείρους. οἱ ἐλάττονες, καὶ ἐλάττους. οἱ ἥττονες, καὶ ἥττους. οἱ βελτίονες, καὶ βελτίους. ἡ γενική; τῶν αἰάντων. πᾶσα γὰρ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

genitiuus pluralis, communiter in on desinit, præter unicasua. horum quinque. decem. uiginti. quinquaginta. centum. & extensionem patientia, ut, talium, tantorum, istorum. Datiuus pluralis à nominatiuo singulari, & Datiuo. sic. Omnis nominatiuus plurisyllabus in s, desinens. additione i, facit datiuum pluralem. ut, hic aiax, his aiacibus. hic lebes, his betibus. hic tros, his troibus. hic peleus. his peleis. hic bos. his bobus. Excipitur, pes pedibus. & filius, filijs, & cursor cursoribus, apud Callimachum. Similiter & in duplicem desinentes nominatiui. ut, hic rapax, his rapacibus. hic arabs, his arabibus. Etiã cum singularis datiuus in, i, purum desinit, assumptione s, datiuus pluralis fit. ut, huic serpenti, his tibus. huic suaui, his suauibus. huic demostheni, his demosthenibus. Cũ autẽ singularis datiuus, n, habẽt, mutatiõe, n, in, s, datiuus pluralis fit. ut, huic platoni, his platõibus. huic pastori, his pastoribus. huic turturi, his turturibus. Cũ uero singularis datiuus cõsonantem habet ante, i, assumit, s, pluralis, & expellit non potentia proferri secum elementa. ut, aiaci, aiacibus. gratioso, gratiosis. A? longum. nam penultima datiui æquat temporibus alios obliquos. Interdum autem & maius tempus habet ut, leonis, leonibus. scribentis, scribentibus. Illud si? breue natura, nisi cũ cõmunis syllaba fit apud poetas. apponitur aũt n, in i, datiuis cũ uocalis infertur. ut, aiacibus donaui hoc. cũ uero consonans, non. ut aiacibus dedi hoc. apud poetas uero sæpe ponitur n, etiam consonante sequẽte propter metrum, ut i, longum fiat, Et ionice aiacibus per extensionẽ, ipsi enim à desinente in es nominatiuo, appositione si,

formant

γενικὴ πληθυντικὴ, κοινῶς εἰς ων λήγει, χωρὶς τῶν μονο-
πλώτων. τῶν πέντε, τῶν δέκα, τῶν εἴκοσι, τῶν πεντήκον-
τα, τῶν ἑκατόν. καὶ τῶν ἐπέκτασιν παθόντων. οἷον τοιῶν
δε, τοσῶνδε, τουτονί. ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ, ἀπὸ τῆς ὀνομα
στικῆς ἑνικῆς καὶ δοτικῆς, οὕτω. πᾶσα ὀνομαστικὴ περιττοσύλ
λαβος εἰς ς λήγουσα, προσθέσει τοῦ ι ποιεῖ τὴν δοτικὴν πλη-
θυντικήν. οἷον ὁ αἴας τοῖς αἴασιν, ὁ λέβης τοῖς λέβησιν, ὁ
τρὼς τοῖς τρωσὶν, ὁ πηλεὺς τοῖς πηλεῦσιν, ὁ βοῦς τοῖς βου-
σίν. ἐξαιρεῖται ποὺς ποσὶ, καὶ υἱεὺς υἱέσι, καὶ δρομεὺς δρομέ
σι, παρὰ καλλιμάχῳ. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς διπλοῦν λήγουσαι
ὀνομαστικαί. οἷον ἅρπαξ τοῖς ἅρπαξιν, ὁ ἄραψ τοῖς ἄρα-
ψιν. ἔτι ὅτε ἡ ἑνικὴ δοτικὴ εἰς ι καθαρὸν λήγει, προσλήψει
τοῦ ς, ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ γενικὴ γίνεται. οἷον τῷ ὄφισι.
τῷ ἠδέϊ, τοῖς ἠδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσιν. ὅτε
δὲ ἡ ἑνικὴ δοτικὴ ν ἔχει, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς, ἡ δοτικὴ πληθυν
τικὴ γίνεται. οἷον τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. τῷ ποιμένι,
τοῖς ποιμέσι. τῇ τρυγόνι, ταῖς τρυγόσιν. ὅτε δὲ ἡ ἑνικὴ δο
τικὴ σύμφωνον ἔχει πρὸ τοῦ ι, προσλαμβάνει τὸ ς ἡ πλη-
θυντικὴ, καὶ παραιτεῖται τὰ μὴ δυνάμενα προφέρεσθαι
σὺν αὐτῇ στοιχεῖα. οἷον αἴαντι αἴασι, χαρίεντι χαρίεσι. τὸ
α; μακρόν. ἡ γὰρ παραλήγουσα τῆς δοτικῆς, ἰσοχρονεῖ ταῖς
ἄλλαις πλαγίαις. ἐνίοτε δὲ καὶ μείζονα χρόνον ἔχει. οἷον
λέοντος λέουσι, γράφοντος γράφουσι. τὸ σι; βραχὺ φύσει, εἰ
μὴ ὅτε κοινὴ συλλαβὴ γίνεται παρὰ ποιηταῖς. προστίθεται
δὲ ν ταῖς εἰς ι δοτικαῖς, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέρεται. οἷον, τοῖς
αἴασιν ἐδωρησάμην τόδε. ὅτε δὲ σύμφωνον, οὔ. οἷον, τοῖς αἴα
σι δέδωκα τόδε. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις τίθεται τὸ
ν καὶ συμφώνου ἑπομένου διὰ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ ι μα-
κρὸν γένηται. καὶ ἰωνικῶς αἰάντεσσι, κατ' ἐπέκτασιν.
αὐτοὶ γὰρ ἀπὸ τῆς ληγούσης εἰς ες ὀνομαστικῆς, προσθέσει σι,

formant datiuum pluralem: ut aiaces aiacibus, gigantes gigantibus, heroes heroibus, turtures turturibus, philomelæ philomelis. nisi unum eijciatur propter metrum. Accusatiuus pluralis? *ab accusatiuo singulari appositione s, ut aiacem aiaces. semper enim plurisyllabi simplices accusatiui in as breuem desinunt, præter accusatiuos in on comparatiuorum. hi enim more attico per crasin in us desinunt: ut hos meliores & meliores. hos maiores & maiores, hos minores & minores, hos minores & minores, hos meliores & meliores, hos peiores & peiores, hos plures & plures.* Et *hæc quidem formatio omnium plurisyllaborum masculinorum, & femininorum, & communium, & promiscuorum nominum.*

Regula.

Hic *aiax, huius aiacis, huic aiaci, hunc aiacem, ὁ aiax, communiter: & ὁ aiax, attice.* Hi *aiaces, horum aiacum, ὁ aiaces.* Hi *aiaces, horum aiacum, his aiacibus, hos aiaces, ὁ aiaces.*

De generibus, siue terminationibus nominum.

SECTIO SECVNDA.

Quoniam uero nobis formatio nominũ quinq; simpliciũ declinationũ peracta est, consequens fuerit diligenter de terminationib. plurisyllaborũ nominũ ordine tractare, ut studiosissimi ueteres tradiderũt, & primũ de in os omnibus, quæq; ipsorum parisyllaba existẽtia in u & in a faciunt genitiuum, & quæ plurisyllaba in antos. Ante *hoc autem scire oportet, quòd quinque sunt finales omnium masculinorum nominum, n, x, r, s, ps: ut* Dion, *phœnix, nestor, aiax, arabs. at talis,*

&

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

σχηματίζουσι τὴν δοτικὴν πληθυντικήν. οἷον αἴαντες αἰάντεσσι, γίγαντες γιγάντεσσιν, ἥρωες ἡρώεσσι, τρυγόνες τρυγόνεσσιν, ἀηδόνες ἀηδόνεσσιν. εἰ μὴ τὸ ἓν ἐκβληθείη διὰ τὸ μέτρον. ἡ αἰτιατικὴ πληθυντική; ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει τοῦ ς. οἷον αἴαντα, αἴαντας. ἀεὶ δὲ αἱ περιττοσύλλαβοι ἁπλαῖ αἰτιατικαὶ εἰς ας βραχὺ λήγουσι, πλὴν τῶν αἰτιατικῶν τῶν εἰς ων συγκριτικῶν. αὗται γὰρ ἔθει ἀττικῷ κατὰ κρᾶσιν εἰς ους λήγουσιν. οἷον τὰς κρείττονας, καὶ κρείττους. τοὺς μείζονας, καὶ μείζους. τοὺς ἐλάττονας, καὶ ἐλάττους. τοὺς ἥττονας, καὶ ἥττους. τοὺς βελτίονας, καὶ βελτίους. τοὺς χείρονας, καὶ χείρους. τοὺς πλείονας, καὶ πλείους. καὶ οὗτος μὲν ὁ σχηματισμὸς πάντων τῶν περιττοσυλλάβων ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν, καὶ ἐπικοίνων ὀνομάτων.

ΚΑΝΩΝ.

Ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ, ΕΙΤΕ ΚΑΤΑΛΗξεων τῶν ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμῖν ὁ σχηματισμὸς τῶν ὀνομάτων τῶν πέντε, ἁπλῶν κλίσεων ἤνυσαι, ἑπόμενον ἂν εἴη ἐπιμελῶς περὶ τῶν καταλήξεων τῶν περιττοσυλλάβων ὀνομάτων τάξει διαλαβεῖν, ὡς οἱ σπουδαιότατι παλαιοὶ παρέδωκαν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς ας πάντων, τίνα τε αὐτῶν ἰσοσύλλαβα ὄντα εἰς ου καὶ εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν, καὶ τίνα περιττοσύλλαβα εἰς αντος. πρὸ τούτου δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι πέντε εἰσὶ τελικὰ πάντων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ν, ξ, ρ, ς, ψ. οἷον δίων, φοῖνιξ, νέστωρ, αἴας, ἄραψ. τὸ δὲ τοιόσδε

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& tantus, & hic, & tantus, per extensionem fiunt. At Adam, Abraam, Iacob, Ioseph, Daniel, Michael, iudaica existentia, transformãda sunt in græcã terminationẽ. non enim tales consonantes finales græcorum nominum inueniuntur. ob hæc igitur iudæos permittentes ualere, Adamus,, & Abramus, et Iacobus, et Iosephus, & Danielus, & Michaelus græce dicamus.

De in as parisyllabis. terminatio prima masculinorum.

In as purum parisyllaba, simplicia, grauisona, communiter in u faciunt genitiuum: ut hic æneas, huius æneæ. hic papias, huius papiæ. exceptis gentilibus à pi incipientibus: ut, Picias piciantis, peucetias peucetiantis. At aphias, phlegias, satyas, arias, parias, parisyllabe & plurisyllabe declinantur.

De in a facientibus genitiuum.

In as unisyllaba circumflexa, in a faciunt genitiuum: ut hic gras, huius græ. hic lapis, huius lapidis. hic chnas, huius chnæ.

In as circunflexa.

In as multisyllaba circunflexa, parisyllaba quidem existentia, in a faciunt genitiuũ: ut, Thomas thomæ, Cosmas cosmæ, menas menæ. Plurisyllaba uero in antos: ut, pellicanus pellicani. Inuenta sunt autem & nõnulla ionica, in dos facientia genitiuũ: ut, bittas bittadis, cyras cyradis. Etiam in bas ante baliam cõsonantem habentia, & non r, in a faciũt genitiuum, sambas sambæ, galbas galbæ, crisbas crisbæ. His similiter & ibas ibæ, & banebas banebæ, & Annibal annibalis.

Etiam

καὶ τοσόσδε, καὶ οὑτοσὶ, καὶ τηλικουτοσὶ, κατ᾽ ἐπέκτασιν γίνονται. τὸ δὲ Ἀδὰμ, Ἀβραὰμ, Ἰακὼβ, Ἰωσὴφ, Δανιὴλ, Μιχαὴλ, ἰουδαϊκὰ ὄντα, μετασχηματιστέα εἰσὶν εἰς τὴν ἑλλάδα κατάληξιν. οὐ γὰρ τὰ τοιαῦτα σύμφωνα τελικὰ τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων εὑρίσκονται. ταῦτά τοι ἰουδαίους ἐάσαντες χαίρειν. Ἀδάμος καὶ Ἀβράμος, καὶ Ἰάκωβος, καὶ Ἰώσηπος, καὶ Δανιῆλος, καὶ Μιχαῆλος ἑλληνικῶς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΙΣΟΣΥΛΛΑΒΩΝ, κατάληξις πρώτη τῶν ἀρσενικῶν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ἰσοσύλλαβα, ἁπλᾶ βαρύτονα κοινῶς εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ αἰνείας τοῦ αἰνείου, ὁ παππίας τοῦ παππίου. πλὴν τῶν ἐθνικῶν ἀπὸ τοῦ π ἀρχομένων. οἷον πικίας πικίαντος, πευκετίας πευκετίαντος. ὁ δὲ ἀφίας, φλεγίας, σατύας, ἀρίας, παρίας, ἰσοσυλλάβως καὶ περιττοσυλλάβως κλίνονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΠΟΙΟΥΝΤΩΝ τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας μονοσύλλαβα περισπώμενα, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ χνᾶς, τοῦ χνᾶ.

ΕΙΣ ΑΣ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΑ.

Τὰ εἰς ας πολυσύλλαβα περισπώμενα, ἰσοσύλλαβα μὲν ὄντα, εἰς α ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον θωμᾶς θωμᾶ, κοσμᾶς κοσμᾶ, μηνᾶς μηνᾶ. περιττοσύλλαβα δὲ εἰς αντος. οἷον πελεκᾶς πελεκᾶντος. εὕρηνται δὲ καί τινα ἰωνικὰ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ βιττᾶς τοῦ βιττᾶδος, ὁ κυρᾶς τοῦ κυρᾶδος. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἄλλο σύμφωνον ἔχοντα, καὶ μὴ ρ, εἰς α ποιοῦσι τὴν γενικήν. ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. καὶ ὁ βανίβας, τοῦ βανίβα. καὶ ὁ ἀνίβας, τοῦ ἀνίβα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Etiam in gas bisyllaba solum propria : ut migas migæ, megas megæ, & magnus magni heteroclite, cum adiectiuum. algas algæ. excipitur salgas, salgantis. Etiam superbisyllaba: ut saturgas saturgæ. excepto acragas acragantis, fluuius. à quo agrigentum, agrigenti, urbs Siciliæ. Etiam in das bisyllaba & superbisyllaba: ut ladas ladæ, idas idæ, leonidas leonidæ. Etiam in zas, xas, psas, thas, cas: ut arizas arizæ, elixas elixæ, apsas apsæ, anthas anthæ, pelecas pelecæ. Etiam in las simplicia, bisyllaba soligenera, non penultimãtia natura longa: & superbisyllaba, duo lamda habentia: ut hylas hylæ, gelas gelæ, iollas iollæ, abollas abollæ. Etiam in mas, habentia consonantem ante mi: ut silmas silmæ, acamantocharmas acamantocharmæ. excipitur tolmas tolmantis. Etiam in mas Persica: ut salamas salamæ, spitamas spitamæ. Etiam in nas: ut pinas, pinæ. præterquam canas canantis. Etiam in pas, soligenera: ut papas papæ, lampas lampæ. excipitur cypas cypantis. Omnis uero, omnis, adiectiuum existens. Etiam in ras, non habentia primam & secundam syllabam, ab eadem consonante æqualementari incipientem: ut simmoras, simmoræ, cydras cydræ. Etiam in sas, bisyllaba, non penultimata e, ut chrysas chrysæ, cyrsas cyrsæ. Etiam in tas: ut, archytas archytæ, eurotas eurotæ. Præterquam teleutas, teleutantis. Etiam in phas bisyllaba, & in chas: ut, delphas delphæ, aphas aphæ. Excipitur cyphas cyphantis, callichas callichæ, lachas lachæ. Excipitur calchas calchantis.

ἔτι τὰ εἰς γας δισύλλαβα μόνον κύρια. οἷον ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ μέγας. τοῦ μέγα. καὶ ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου ἑτεροκλίτως. ὅτε ἐπίθετον. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ἐξαιρεῖται ὁ σάλγας, τοῦ σάλγαντος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. χωρὶς τοῦ ἀκράγας, ἀκράγαντος, ποταμός. ἀφ' οὗ ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας. ἔτι τὰ εἰς δας δισύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τοῦ λεωνίδα. ἔτι τὰ εἰς ζας, ξας, ψας, θας, κας. οἷον ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἑλίξας, τοῦ ἑλίξα. ὁ ἄψας τοῦ ἄψα. ὁ ἄνθας, τοῦ ἄνθα. ὁ πέλεκας, τοῦ πέλεκα. ἔτι τὰ εἰς λας ἁπλᾶ, δισύλλαβα, μονογενῆ, μὴ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ, καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλλας, τοῦ ἰόλλα. ὁ ἀβόλλας, τοῦ ἀβόλλα. ἔτι τὰ εἰς μας ἔχοντα σύμφωνον πρὸ τοῦ μ. οἷον ὁ σίλμας, τοῦ σίλμα. ὁ ἀκαμαντοχάρμας, τοῦ ἀκαμαντοχάρμα. ἐξαιρεῖται ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. ἔτι τὰ εἰς μας περσικά. οἷον ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτάμα. ἔτι τὰ εἰς νας. οἷον ὁ πίνας, τοῦ πίνα, πλὴν τοῦ ὁ κάνας, τοῦ κάναντος. ἔτι τὰ εἰς πας μονογενῆ. οἷον ὁ πάπας, τοῦ πάπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. ἐξαιρεῖται ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. ὁ πᾶς δὲ τοῦ παντὸς, ἐπίθετον ὄν. ἔτι τὰ εἰς ρας μὴ ἔχοντα πρώτην καὶ δευτέραν συλλαβὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην. οἷον ὁ συμμόρας, τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύδρα. ἔτι τὰ εἰς σας δισύλλαβα, μὴ παραληγόμενα τῷ ε. οἷον ὁ χύσας, τοῦ χύσα. ὁ κύρσας, τοῦ κύρσα. ἔτι τὰ εἰς τας. οἷον ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. πλὴν τοῦ ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. ἔτι τὰ εἰς φας δισύλλαβα, καὶ τὰ εἰς χας. οἷον ὁ δέλφας τοῦ δέλφα. ὁ ἄφας τοῦ ἄφα. ἐξαιρεῖται ὁ κύφας, τοῦ κύφαντος. ὁ καλλίχας, τοῦ καλλίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. ἐξαιρεῖται ὁ κάλχας,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

calchantis. Etiam *in as à circunflexis uerbis composita:ut patricida, cidæ,à cædo,id est uerbero.* Etiam *in as à femininis composita: ut hæc pharetra,hic eupharetras,huius eupharetræ.hæc uiolentia, hic eurybias, huius biæ.hoc forũ,hic pythagoras, huius pythagoræ & ræ.hic dolor.hic* Pau*sanias,huius niæ,et hæc quidẽ de parisyllabis. sed de plurisyllabis deinceps dicamus.*

De in as in antos facientib. genitiuum.

In *as purum nomina, bisyllaba, grauisona, non à* Do*rica lingua existentia,per nt flectũtur:ut hic aiax, huius aiacis. hic thoas, huius thoantis. his bias, huius biantis.* Excipitur *lapis, huius lapidis,& commixtione duorum aa,lapidis,et lapis lapidis,lapidi,lapidem.* Etiam *in as solisyllaba acutisona, in tis faciunt genitiuum: ut, hic pras, huius prantis. hic ζas,huius ζantis hic phthas,huius phthantis. & plurisyllaba similiter: ut hæc statua, huius statuæ. hæc scutica, huius scuticæ.* Etiam *in bas habentia in penultima bitempoream correptam: ut, hic bibas, huius bibantis. hic annus, huius anni. hic alybas, huius alybæ.cuius penultima, & longa.* Ex*cipitur hic barnabas,huius barnabæ. hic labas,huius labæ. hic cabas, huius cabæ.hic abas,huius abæ, gentile. hic abas uero, huius abantis, proprium.* Similiter *& iobas iobæ, & rhebas, rhebæ.*E*tiam in bas,ante b habentia r, plurisyllabice flectuntur:ut hic phorbas, huius phorbantis. hic cyrbas, huius cyrbantis.* Etiam *in gas bisyllaba propria, & appellatiua,uel gentilia:ut hic gigas,huius gigantis.hic brigas, ,huius brigantis.* Etiam *in das bisyllaba diphthongo penultimantia: ut hic phidas,huius phidantis.*

τοῦ κάλχαντος. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ περισπωμένων ῥημά-
των συντεθειμένα. οἷον ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία, ἀ-
πὸ τοῦ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. ἔτι τὰ εἰς ας ἀπὸ θηλυκῶν συντε
θειμένα. οἷον ἡ φαρέτρα, ὁ ἰφαρέτρας, τοῦ ἰφαρέτρα. ἡ
βία, ὁ ἰρυβίας, τοῦ ἰρυβία. ἡ ἀγορὰ, ὁ πυθαγόρας, τοῦ πυ-
θαγόρα, καὶ πυθαγόρου. ἡ ἀνία, ὁ πανσανίας, τοῦ πανσα-
νία. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν πε
ριττοσυλλάβων, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΕΙΣ ΑΝΤΩΣ ποιούντων τὴν γενικήν.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν ὀνόματα, δισύλλαβα, βαρύτονα, μὴ
ἀπὸ δώριδος διαλέκτου ὄντα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται. οἷον, ὁ
αἴας τοῦ αἴαντος, ὁ θόας τοῦ θόαντος, ὁ βίας τοῦ βίαντος.
ἐξαιρεῖται ὁ λάας, τοῦ λάαος, καὶ κράσει τῶν δύο αα, λᾶος.
καὶ ὁ λάας, τοῦ λάου, τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. ἔτι τὰ εἰς ας μο-
νοσύλλαβα ὀξύτονα εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ πρὰς
τοῦ πραντὸς, ὁ ζὰς τοῦ ζαντὸς, ὁ φθὰς τοῦ φθάντος. καὶ τὰ
πολυσύλλαβα ὁμοίως, οἷον ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἀνδριάντος, ὁ
ἱμὰς τοῦ ἱμάντος. ἔτι τὰ εἰς βας ἔχοντα ἐν τῇ παραλη-
γούσῃ δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ὁ βίβας τοῦ βίβαντος,
ὁ λυκάβας τοῦ λυκάβαντος, ὁ ἀλύβας τοῦ ἀλύβαντος. εἰ ἡ πα
ραλήγουσα, καὶ μακρά. ἐξαιρεῖται ὁ βαρνάβας τοῦ βαρνά-
βα, ὁ λάβας τοῦ λάβα, ὁ κάβας τοῦ κάβα, ὁ ἄβας τοῦ ἄβα,
ἐθνικόν. ὁ ἄβας δὲ τοῦ ἄβαντος, κύριον. ὁμοίως καὶ ἰό-
βας ἰόβα, καὶ ῥήβας ῥήβα. ἔτι τὰ εἰς βας πρὸ τοῦ β ἔχον-
τα ρ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ φόρβας τοῦ φόρ-
βαντος, ὁ κύρβας τοῦ κύρβαντος. ἔτι τὰ εἰς γας δισύλ-
λαβα κύρια, καὶ προσηγορικὰ, ἢ ἐθνικά. οἷον ὁ γίγας τοῦ γί-
γαντος, ὁ βρίγας τοῦ βρίγαντος. ἔτι τὰ εἰς δας δισύλλα-
βα διφθόγγῳ παραληγόμενα, οἷον ὁ φείδας τοῦ φείδαντος.

ὁ οἴδας,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

hic œdas, huius œdantis. Etiã & *superbiſyllaba à grauiſonis uerbis facta: ut, gratificor, charidas charidantis, rideo, midas midãtis.* Sed *supergloriosos græcos, uel nomẽ est à superglorior, supergloriosus, et conciſione supergloriosus, supergloriosi: uel participium primi indefiniti eſt, à superglorior, supergloriabor, supergloriatus ſum. participiũ, hic superglorians, huius supergloriãtis. & per conciſionem, superglorians supergloriãtis, accuſatiuus supergloriantes.* Etiã *in zas habentia y ante z: ut hic byzas, huius byzantis: hic pyzas, huius pyzantis.* Etiam *in las biſyllaba, ſoligenera penultimãtia natura lõga: ut hic phylas, huius antis. hic chelas, huius chelantis.* Similiter & *habentia cõſonantẽ cũ l: ut hic atlas, huius atlãtis.* Etiã *duo ll habentia: ut hic pallas, huius pallãtis. hic ballas, huius ballantis. hic niger uero, huius nigri, & miſer miſeri, trigenerice. etiã quæ in mas biſyllaba, & superbiſyllaba habẽtia ante m uocalẽ breuem, impariſyllabice declinãtur: ut hic adamas, huius adamãtis. hic athamas, huius athamãtis. hic polydamas, huius polydamãtis. cũ quib. et hic thaumas, huius thaumãtis.* Etiã *quæ in ras biſyllaba, habẽtia primã et ſecundã ſyllabã ab eadẽ cõſonãte, uel eiuſdem ordinis incipiẽtem: ut hic babras, huius babrãtis. hic prophras, huius prophrãtis. hic teuthras, huius teuthrantis.* Similiter & *coincidẽtia participio: ut hic piras, huius pirantis. hic aras, huius arantis. ſimiliter & habentia a ante r: ut hic taras, huius tarantis. hic caras, huius carantis.* Etiam *quæ in ſas superbiſyllaba e penultimantia: ut hic apeſas, huius apeſantis.* Etiã *quæ in phas superbiſyllaba: ut hic coryphas,*

ὁ οἴδας, τοῦ οἴδαντος. ἔτι καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα ἀπὸ βα-
ρυτόνων ῥημάτων γινόμενα. οἷον χαρίζομαι, χαρίδας,
χαρίδαντος. μείδομαι, μείδας, μείδαντος. τὸ δὲ ὑπερ-
κύδαντας ἀχαιοὺς, ἢ ὄνομά ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὑπερκυδαί-
νω ὑπερκύδανας, καὶ συγκοπῇ ὑπερκύδας, ὑπερκύδαν-
τος. ἢ μετοχὴ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ ὑπερκυ-
δαίνω, ὑπερκυδανῶ, ὑπερκύδανα. ἡ μετοχὴ, ὁ ὑπερ-
κυδάνας, τοῦ ὑπερκυδάναντος. καὶ κατὰ συγκοπὴν
ὑπερκύδας, ὑπερκύδαντος. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὑπερκύ-
δαντας. ἔτι τὰ εἰς ζας ἔχοντα υ πρὸ τοῦ ζ. οἷον ὁ βύζας, τοῦ
βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. ἔτι τὰ εἰς λας δισύλ-
λαβα μονογενῆ, παραληγόμενα φύσει μακρᾷ. οἷον ὁ φύ-
λας, τοῦ φύλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. ὁμοίως καὶ τὰ
ἔχοντα σύμφωνον μετὰ τοῦ λ. οἷον ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος.
ἔτι τὰ δύο λλ ἔχοντα. οἷον ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ
βάλλας, τοῦ βάλλαντος. ὁ μέλας δὲ τοῦ μέλανος. καὶ ὁ τά-
λας, τοῦ τάλανος τριγενῆ. ἔτι τὰ εἰς μας δισύλλαβα καὶ
ὑπερδισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ μ φωνῆεν βραχὺ, περιτ-
τοσυλλάβως κλίνονται. οἷον ὁ ἀδάμας, τοῦ ἀδάμαντος.
ὁ ἀθάμας, τοῦ ἀθάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαν-
τος. μεθ' ὧν καὶ ὁ θαύμας, τοῦ θαύμαντος. ἔτι τὰ εἰς ρας
δισύλλαβα, ἔχοντα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συλλα-
βὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστοίχου ἀρχομένην.
οἷον ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρόφρας, τοῦ πρόφραντος.
ὁ τένθρας, τοῦ τένθραντος. ὁμοίως καὶ τὰ συνεμπίπτοντα
μετοχῇ. οἷον ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας, τοῦ ἄραντος. ὁ-
μοίως καὶ τὰ ἔχοντα α πρὸ τοῦ ρ. οἷον ὁ τάρας, τοῦ τάραν-
τος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. ἔτι τὰ εἰς σας ὑπερδισύλ-
λαβα τῷ ε παραληγόμενα. οἷον ὁ ἀπέσας, τοῦ ἀπέσαν-
τος. ἔτι τὰ εἰς φας ὑπερδισύλλαβα. οἷον ὁ κορύφας,

τοῦ κο-

huius coryphantis. hic elephas, huius elephantis. hic onophas uero, onophæ. Et quæ in has composita, simplicium ſeruant declinationẽ: ut lycothoas lycothoantis, qu oniã thoas thoantis. uniuerſus uniuerſi, quoniã omnis omnis. Sed de ijs quæ in, as, ſatis. Nunc autem de ijs quæ in is, eodem dicamus modo.

De iis quæ in is omnibus, & primum de pariſyllabicis.

DECLINATIO SECVNDA.

Quæ in is grauiſona ſpondaica, in u faciunt genitiuum: ut hic chryſes, huius chryſæ. hic xerxes, huius xerxis. Excipitur hic uerbero, huius uerberonis. hic morges, huius morgetis. hic næes, huius næetis. hic cures, huius curetis. hic pigres, huius pigretis. hic tigris, huius tigris fluuius, qui et tigris tigridis, et tigridis io nice dicitur. phagres phagretis, magnes magnetis ignes ignetis, maſſes maſſetis, mendes mendetis, glæes glæetis. Etiã quæ in is circunflexa, in u faciunt genitiuũ: ut hic thales, huius thalæ. et hic thales, huius thaletis. hic mercurius, huius mercurij. hic ſoſes, huius ſoſæ. hic moſes, huius moſæ. & hic moyſes: huius moyſæ. et hic moſeus, huius moſei attice. et hic moyſeus, huius moyſei, apud diuinã ſcripturã. Etiã quæ in is grauiſona, ab ijs quæ in i, feminina compoſita: ut hæc confabulatio, hic leſches, ſchæ. hæc aranea, hic arachnes, chnæ. coma, hic nigricomus, huius nigricomi. Etiam quæ in dis patronymica: ut hic atrides, huius atridæ. hic pelides, huius pelidæ. Et quæ in dis propria, formã patronymici habẽtia: ut hic thucydides, huius thucydidæ. miltiades, huius miltiadæ. hic pylades, huius

pyladæ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τοῦ κορύφαντος. ὁ ἔλεφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὁ ὀνόφαρ δὲ, τοῦ ὀνόφα. τὰ εἰς ας σύνθετα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λυκοθόας, λυκοθόαντος, ὅτι θόας θόαντος. σύμπας, σύμπαντος, ὅτι πᾶς παντός. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν εἰς ας, ἅλις. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ης, τὸν αὐτὸν λέγωμεν τρόπον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ πρῶτον περὶ τῶν ἰσοσυλλάβων.

ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὰ εἰς ης βαρύτονα σπονδειακὰ, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ χρύσης τοῦ χρύσου, ὁ ξέρξης τοῦ ξέρξου. ἐξαιρεῖται ὁ μάσθλης τοῦ μάσθλητος, ὁ μόργης τοῦ μόργητος, ὁ ναίης τοῦ ναίητος, ὁ κούρης τοῦ κούρητος, ὁ πίγρης τοῦ πίγρητος, ὁ τίγρης τοῦ τίγρητος, ποταμός. ὁ καὶ τίγρις τίγριδος, καὶ τίγριος ἰωνικῶς λέγεται. φάγρης φάγρητος, μάγνης μάγνητος, ἴγνης ἴγνητος, μάσσης μάσσητος, μένδης μένδητος, γλοίης γλοίητος. ἔτι τὰ εἰς ης περισπώμενα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ θαλῆς τοῦ θαλοῦ, καὶ ὁ θάλης τοῦ θάλητος. ὁ ἑρμῆς τοῦ ἑρμοῦ, ὁ σωσῆς τοῦ σωσοῦ, ὁ μωσῆς τοῦ μωσοῦ, καὶ ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως ἁπλῶς. καὶ ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως, παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἔτι τὰ εἰς ης βαρύτονα ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν συντεθειμένα. οἷον, ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη, ὁ ἀράχνης τοῦ ἀράχνου. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης τοῦ κυανοχαίτου. Ετι τὰ εἰς δης πατρωνυμικά. οἷον ὁ ἀτρείδης τοῦ ἀτρείδου, ὁ πηλείδης τοῦ πηλείδου. καὶ τὰ εἰς δης κύρια τύπον πατρωνυμικοῦ ἔχοντα. οἷον ὁ θουκυδίδης τοῦ θουκυδίδου, ὁ μιλτιάδης τοῦ μιλτιάδου, ὁ πυλάδης τοῦ πυλάδου.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

pyladæ. Etiam in is grauiſona ſimplicia, ſiue decompoſita, ab in os facta: ut araxus, hic araxes, huius araxæ. lapithus, hic lapitha, huius lapithæ. œdibus œdipodis, hic œdipodes, huius œdipodæ. Etiam in tis non compoſita à teneo: ut hic dator, huius datoris. hæc charta, huius chartæ. hic ſacerdos, huius ſacerdotis. Et in tis ſimiliter: ut hic ſcytha, huius ſcythæ. Etiam per anis, & inis, & onis, & ynis, & onis, & olis: ut, hic iordanes, huius iordanis. hic æſchines, huius æſchinæ. hic meryones, huius meryonæ. hic geryones, huius geryonæ, & geryon geryonis, & geryoneus geryonei communiter. ſæpe uero & apud poetas, & apud Heſiodum in Theogonia, Chryſaor autem peperit tricipitem Geryoneum. hic cerynes, huius næ. hic publicanus, huius publicani. hic ozola, huius ozolæ. Etiam in is grauiſona ſuperbiſyllaba, ante is duas eaſdem immutabiles habentia: ut Ioannes, huius Ioannis. hic caballes, huius caballæ. Excipitur hic polles, huius polletis: biſyllabũ enim. & hic aelles, huius aellæ: acutiſonũ enim. Etiã in his ſoligenera à uerbis compoſita: ut uendo, hic bibliopola, huius bibliopolæ. metior, hic terrimẽſor, huius terrimenſoris. tero, hic pueritritor, huius pueritritoris. uerbero, hic patripulſor, huius patripulſoris. eo, funambulus, huius funambuli. In is poliſyllaba circumflexa, abiectione s faciunt genitiuũ: ut hic dres, huius dræ. hic tres, huius træ. Et quidem hæc de impariſyllabis. ſed de pluriſyllabis nunc dicendum.

De in is pluriſyllabis.

In is grauiſona iambica, à præſenti facta, cuius conſonantem ſeruant, in tos faciunt genitiuum: ut

ſacrifico,

πυλάδου. ἔτι τὰ εἰς νης βαρύτονα ἁπλᾶ, εἴτε παρασύνθετα, ἀπὸ τῶν εἰς ος γινόμενα. οἷον ἄραξος, ὁ ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. οἰδίπους. οἰδίποδος, ὁ οἰδιπόδης, τοῦ οἰδιπόδου. ἔτι τὰ εἰς της μὴ συντεθειμένα ἀπὸ τοῦ κρατῶ. οἷον ὁ δότης τοῦ δότου, ὁ χάρτης τοῦ χάρτου, ὁ θύτης τοῦ θύτου. καὶ τὰ εἰς θης ὁμοίως, οἷον ὁ σκύθης τοῦ σκύθου. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ανης, καὶ ινης, καὶ ονης, καὶ υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. οἷον ἰορδάνης τοῦ ἰορδάνου, ὁ αἰσχίνης τοῦ αἰσχίνου, ὁ μηρυόνης τοῦ μηρυόνου, ὁ γηρυόνης τοῦ γηρυόνου, καὶ γηρυὼν γηρυόνος, καὶ γηρυονεὺς γηρυονέος κοινῶς. πολλάκις δὲ καὶ παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ, Χρυσάορ δ' ἔτεκε τρικέφαλον γηρυονῆα. ὁ κερύνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώνης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζόλης, τοῦ ὀζόλου. ἔτι τὰ εἰς νης βαρύτονα ὑπερδισύλλαβα, πρὸ τοῦ νης δύο τὰ αὐτὰ ἀμετάβολα ἔχοντα. οἷον ὁ Ἰωάννης, τοῦ Ἰωάννου. ὁ καβάλλης, τοῦ καβάλλου. ἐξαιρεῖται ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος. δισύλλαβον γάρ. καὶ ὁ ἀελλὴς τοῦ ἀελλοῦ, ὀξύτονον γάρ. ἔτι τὰ εἰς νης μονογενῆ ἀπὸ ῥημάτων συντεθειμένα. οἷον πωλῶ, ὁ βιβλιωπώλης τοῦ βιβλιωπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης τοῦ γεωμέτρου. τρίβω, ὁ παιδοτρίβης τοῦ παιδοτρίβου. τύπτω ὁ πατροτύπτης τοῦ πατροτύπτου. βαίνω, ὁ χοινοβάτης τοῦ χοινοβάτου. τὰ εἰς νης μονοσύλλαβα περισπώμενα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ δρῆς τοῦ δρῆ, ὁ τρῆς τοῦ τρῆ. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς νης ἰσοσυλλάβων. περὶ δὲ τῶν περιττοσυλλάβων νῦν λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ ΠΕΡΙΤΤΟΣΥΛΛΑΒΩΝ.

Τὰ εἰς νης βαρύτονα ἰαμβικὰ, ἀπὸ ἐνεστῶτος γινόμενα, τὸ σύμφωνον φυλάττουσιν, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον λείβω,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

sacrifico, hic lebes lebetis. fortior, hic laches huius lachetis. pauper sum, hic pauper, huius pauperis. decipio, hic deceptor, huius deceptoris. & hic erro, huius erronis. teneo, hic tenẽs, huius tenentis. hic dares autem, daretis, & dare. hic comes, huius cometis, & comæ. hic gyes, huius gyetis. & gyæ. hic fungus, huius fungi, & fugi. hic pydes, huius pydetis & pydæ. hic chares, huius charetis, & charæ. hic pyles, huius pyletis, & pylæ. hic mynes, huius mynetis, & mynæ. hic meges, huius megetis, & megæ. Etiam in is solisyllaba acutisona, in tos faciunt genitiuum: ut hic cretenses, huius cretensis. hic gnes, huius gnetis. hic seruus, huius serui. Etiam in is multisyllaba communia: ut arges argetis, iniectus iniecti, indomitus, miti: semimortuus, semimortui. hæc uero cõposita existentia, seruãt præteriti perfecti syllabam. Etiam quædam in is habẽtia ante is immutabilem, & ante immutabilem uocalem: ut, epiales epialetis, hyperes hyperetis, aceles aceletis, cephales cephaletis. Etiã in is circũflexa ab in is: ut lauraceus, lauracei, à laurosus: honoratus honorati, ab honorato. Etiam notata sunt hæc in is, in entos facientia genitiuum: ut clemens clementis. hic manẽs, huius manẽtis. hic ualens, huius ualentis. hic crescens, huius crescentis. Sed reliqua sunt nobis quæ in is contracta, primæ circunflexorum declinationis.

De in is, in us per commixtionem facientibus genitiuum.

In is circumflexa, à gloria composita, in us faciunt genitiuum per commixtionem: ut, hic hercules, huius herculis, lis. Etiam in is propria à uerbis composita,

in us

λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ πένης, τοῦ πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. ὁ δάρης δὲ, δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μωώης, τοῦ μωώητος, καὶ μωώου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. ἔτι τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα ὀξύτονα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν. οἷον ὁ κρὴς, τοῦ κρητός. ὁ γνὴς, τοῦ γνητός. ὁ θὴς, τοῦ θητός. ἔτι τὰ εἰς ης πολυσύλλαβα κοινά. οἷον ἀργὴς ἀργῆτον, ἀβλὴς ἀβλῆτος, ἀδμὴς ἀδμῆτος, ἡμιθνὴς ἡμιθνῆτος. ταῦτα δὲ σύνθετα ὄντα, φυλάττουσι τὴν τοῦ παρακειμένου συλλαβήν. ἔτι τινὰ εἰς ης, ἔχοντα πρὸ τοῦ ης ἀμετάβολον, καὶ πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου φωνῆεν. οἷον ἐπιάλης ἐπιάλητος, ὑπέρης ὑπέρητος, ἀκέλης ἀκέλητος, κεφάλης κεφάλητος. ἔτι τὰ εἰς ης περισπώμενα ἀπὸ τῶν εἰς εις. οἷον δαφνῆς δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. τιμῆς τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. ἔτι σεσημείωνται ταῦτα τῶν εἰς ης, εἰς εντος ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ὁ κλήμης τοῦ κλήμεντος, ὁ μάνης τοῦ μάνεντος, ὁ οὐάλης τοῦ οὐάλεντος, ὁ κρήσκης τοῦ κρήσκεντος. ὑπόλοιπα δὲ ἡμῖν τὰ εἰς ης συνηρημένα τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων κλίσεως.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΕΙΣ ΟΥΣ ΚΑΤΑ κρᾶσιν ποιούντων τὴν γενικὴν.

Τὰ εἰς ης περισπώμενα, ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένα, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ους. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ ῥημάτων συντεθειμένα,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

in us faciunt genitiuum per cõmixtionẽ. ut dulcifico, hic pollux, huius pollucis, cis: consulo, hic Diomedes, huius Diomedis, dis. monstro, hic Aristophanes, huius aristophanis, nis. Etiam in his ab in os neutris composita: ut robur, Demosthenes, Demosthenis, nis. genus, Diogenes, diogenis, nis. finis, Aristoteles, aristotelis, lis. mos, uitiosos uitiosi, si longitudo, longus longi, gi. Excipitur hic ameles, huius ameletis: & hic amenes, huius amenetis. Etiam in is adiectiua, communia, acutisona, & grauisona, neutrum in es habentia: ut hic et hæc uerax ueracis, cis. beneuolus beneuoli, li. benemoratus, benemorati, ti. Etiam in ris bisyllaba: ut plenus. hic mars uero, martis, & mars, tis, et mars, tis, tis. Et mars martis communiter, et martis ionice, et martis attice, et martis æolice. Etiam per oris, & iris, & odis: ut diores, triremis, pestilentialis. Etiam in is acutisona: ut saphenes, galenes. Et in is, ab in ys facta: ut grauis, leuis, uelox, uelocipes. Oportet autẽ scire & hoc, quod in is composita, ab in os neutris, si sint propria, grauãtur: ut Demosthenes, Diogenes, Aristoteles: sed si sint adiectiua, acuuntur: ut benignus, inimicus, nobilis, gloriosus, infamis. biennis, triennis, quadriennis, quinquennis. Sed ab anno, Athenienses grauant, biennis, & triennis, & quadriennis dicentes. Etiam ab in os trisyllabo adiectiua composita, & à bisyllabo habente in penultima ita, post quod consonans sequitur, grauantur: ut, magnitudo, permagnus. cete, magna cete habens, mos, uiciosus. magnitudo, longus. His uerõ sic dictis, deinceps de in is dicamus.

Regula.

εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, ους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, ους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ους. ἔτι τὰ εἰς ης ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων συντεθειμένα. οἷον σθένος, δημοσθένης, δημοσθένεος, ους. γένος, διογένης, διογένεος, ους. τέλος, ἀριστοτέλης, ἀριστοτέλεος, ους. ἦθος, κακοήθης, κακοήθεος, ους. μῆκος, ἐπιμήκης, ἐπιμήκεος, ἐπιμήκους. ἐξαιρεῖται ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. καὶ ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. ἔτι τὰ εἰς ης ἐπίθετα κοινὰ, ὀξύτονα, καὶ βαρύτονα, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, οῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενὴς, εὐμενέος, οῦς. ὁ καὶ ἡ καλοήθης καλοήθεος, ους. ἔτι τὰ εἰς ρης δισύλλαβα. οἷον ὁ πλήρης. ὁ ἄρης δὲ ἄρου, καὶ ἄρης ἄρητος, καὶ ἄρης ἄρεος, ους. καὶ ἄρεως, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεως ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης. οἷον διώρης, τριήρης, λοιμώδης. ἔτι τὰ εἰς νης ὀξύτονα. οἷον σαφηνὴς, γαληνής. καὶ τὰ εἰς ης, ἀπὸ τῶν εἰς υς γινόμενα. οἷον βαρὺς, ἀβαρὴς, ὠκὺς, ποδώκης. δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ εἰς ης σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων, εἰ μὲν ὦσι κύρια, βαρύνονται. οἷον δημοσθένης, διογένης, ἀριστοτέλης. εἰ δὲ ὦσιν ἐπίθετα, ὀξύνονται. οἷον εὐμενὴς, δυσμενὴς, εὐγενὴς, εὐκλεὴς, δυσκλεὴς, διετὴς, τριετὴς, τετραετὴς, πενταετής. τὰ δὲ παρὰ τὸ ἔτος, οἱ ἀθηναῖοι βαρύνουσι, διέτης, καὶ τριέτης, καὶ τετραέτης λέγοντες. ἔτι τὰ ἀπὸ εἰς ος τρισυλλάβου ἐπίθετα σύνθετα, καὶ τὰ ἀπὸ δισυλλάβου ἔχοντος ἐν τῇ παραληγούσῃ η, μεθ' ὃ σύμφωνον ἕπεται, βαρύνονται. οἷον μέγεθος, παμμεγέτης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης. τούτων δὲ οὕτως εἰρημένων, ἑξῆς περὶ τῶν εἰς ις λέγωμεν.

Regula.

Hic laches, huius lachetis, huic lacheti, hunc lachetem, ò laches. hi lachetes, horum lachetum, ò lachetes. hi lachetes, horum lachetum, his lachetibus, hos lachetas, ò lachetes.

DE IN IS, ET PRIMVM DE IN OS *facientibus genitiuum.*

Terminatio tertia.

In is ſoliſyllaba longum habentia i, additione os faciunt genitiuum: ut uermis uermis, leo leonis. cuius illud li, et breue inuētum eſt. Quidam autem, cuiuſdā. illud enim ti breue. Etiam in is appellatiua breui penultimantia, non exiſtentia denominatiua, per purum os faciunt genitiuum: ut ſerpens ſerpentis, uates uatis, uipera uiperæ. Etiam, ut ait Orus et Archadius grammatici, per purum os faciunt genitiuum hæc propria: ut zenis zenis, iphis iphis, ſendis ſendis, polis polis, anacarſis anacarſis, ſybaris ſybaris, trallis trallis, taxis taxis, agis agis & agidis, thamyris thamyris & thamyridis, ageſipolis ageſipolis & ageſipolidis, gaoſis gaoſis, buſiris buſiris & buſiridis.

De in dos facientibus. genitiuum.

In is propria maſculina, ſiue in ris, ſiue in nis, ſiue in aliam quandam cōſonantem deſinentia, in dos communiter faciunt genitiuum: ut paris paridis, adonis adonidis, theognis theognidis. Etiam in longam penultimantia denominatiua: ut, feminiuir, uiri, ancilla ancillæ, uxor uxoris. Etiam à ciuitate compoſita maſculina ſola, uel communia: ut, hic ſopolis, huius ſopolidis.

ΚΑΝΩΝ.

Ο λάχης, τοῦ λάχητος, τῷ λάχητι, τὸν λάχητα, ὦ λάχης. τὼ λάχητε, τοῖν λαχήτοιν, ὦ λάχητε. οἱ λάχητες, τῶν λαχήτων, τοῖς λάχησι, τοὺς λάχητας, ὦ λάχητες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΝ περὶ τῶν εἰς ος ποιουμένων τὴν γενικήν.

Κατάληξις τρίτης.

Τὰ εἰς ις μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχοντα τὸ ι, προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κὶς κιὸς, λὶς λιός. οὐ τὸ λι- καὶ βραχὺ εὕρηται. τίς δὲ, τίνος. τὸ γὰρ τι, βραχύ. ἔτι τὰ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, ἔχις ἔχιος. ἔτι ὥς φησιν Ωρος καὶ Αρκάδιος οἱ γραμματικοὶ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν ταῦτα τὰ κύρια. οἷον ζῆνις ζήνιος, ἶφις ἴφιος, σέν7ις σέντιος, πόλις πόλιος, ἀνάχαρσις ἀναχάρσιος, σύβαρις συβάριος, τράλλις τράλλιος, τάξις τάξιος, ἄγις ἄγιος καὶ ἄγιδος, θάμυρις θαμύριος καὶ θαμύριδος, ἀγησόπολις ἀγησιπόλιος καὶ ἀγησιπόλιδος, γάοζις γαόζιος, βούσιρις βουσίριος καὶ βουσίριδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΟΣ ΠΟΙΟΥΝ- των τὴν γενικήν.

Τὰ δὲ εἰς ις κύρια ἀρσενικὰ, εἴτε εἰς ρις, εἴτε εἰς νις, εἴτε εἰς ἄλλό τι σύμφωνον λήγοντα, εἰς δος κοινῶς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον πάρις πάριδος, ἄδωνις ἀδώνιδος, θεόγνις θεόγνιδος. ἔτι τὰ μακροπαράλληκτα παρώνυμα. οἷον γυῶνις γυώνιδος, λάτρις λάτριδος, εὖνις εὔνιδος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ πόλις σύνθετα ἀρσενικὰ μόνα ἢ κοινά. οἷον ὁ σώπολις τοῦ σωπόλι-

ſopolidis. hic ageſipolis, huius ageſipolis. hic & hæc exul exulis. hic & hæc exurbs exurbis, placenta placẽtæ, placẽtæ, et placentæ, placentas et placẽtas. unde et illud Ariſtophanis, Placentas arripientem. ſic & ouis, ouis. Etiam in is compoſita à uates cõmuniter: ut, cribriuates cribriuatis, præuates præuatis. Etiam habentia ante is unam conſonantem: ut, crathis, crathidis. ſed habentia duas immutabiles, in thos faciũt genitiuũ, ut hic & hæc auis auis, funis funis. Oportet uero ſcire, omnia in is grauiſona, natura breue i habere in omnibus caſibus. ſed auis, bene armatus, et alia quædam, atticos producere. Etiã alij caſus ſeruant conſonantem genitiui. ſi uero hic purus ſit ſimiliter & hi. Hic paris, huius dis, communiter, & paridis ionice. Nã in dos facientia genitiuũ communiter, & in os faciunt ionice. unde et poeta in tertio Iliadis, Retro aſpiciens, paridis uero uelociter ſors exiluit. huic paridi, paridi, et paridi apud poetas. hunc paridẽ et parin. Sciendũ eſt, quod quidã dicũt, quod in his propria facientia genitiuũ in dos, & os, faciunt duos accuſatiuos in da genitiui in dos: ut paridis, parida. in in, eius qui in os: ut, paridis, parin. Sed appellatiua per purum os ſolum facientia genitiuũ, in in faciunt accuſatiuum: ut hic ſerpens, huius ſerpentis, hunc ſerpentem. hic uates, huius uatis, hunc uatem. Vocatiuus? ò pari communiter. nam in is abiectione s faciunt uocatiuum. & ò paris attice. ſed reliqua formabis formatione aiacis.

Regula.

Hic paris, huius paridis, huic paridi, hũc paridem, et parin, ò pari, et ò paris. Hi parides, horum paridum, ò parides.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

στωπόλιδος. ὁ ἀγησίπολις, τοῦ ἀγησιπόλιδος. ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγοπόλιδος, καὶ ἡ ἄπολις ἀπόλιδος, φθοῖς φθοῖδος, φθοῖδες καὶ φθοῖς. φθοῖδας, καὶ φθοῖς. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Αριστοφάνους, τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα. οὕτω καὶ οἶς οἶδος. ἔτι τὰ εἰς ις σύνθετα παρὰ τὸ μάντις κοινῶς. οἷον κοσκινόμαντις κοσκινομάντιδος, πρόμαντις προμάντιδος. ἔτι τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ις ἓν σύμφωνον, οἷον κρᾶθις κράθιδος. τὰ δὲ ἔχοντα δύο ἀμετάβολα, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πάντα τὰ εἰς ις βαρύτονα, φύσει βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι. τὸ ὄρνις δὲ, καὶ τὸ εὐκνήμις, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα, οἱ ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. ἔτι αἱ ἄλλαι πτώσεις φυλάττουσι τὸ σύμφωνον τῆς γενικῆς. ἂν δὲ αὕτη καθαρὰ ᾖ, ὁμοίως καὶ αὗται. ὁ πάρις τοῦ πάριδος κοινῶς, καὶ πάριος ἰωνικῶς. τὰ γὰρ εἰς δος ποιοῦντα τὴν γενικὴν κοινῶς, καὶ εἰς ος ποιοῦσιν ἰωνικῶς. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ γ τῆς ἰλιάδος, Αψ ὁρόων, πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσε. τῷ πάριδι καὶ πάριι, καὶ πάρι παρὰ ποιηταῖς. τὸν πάριδα, καὶ πάριν. ἰστέον δὲ, ὅτι ἔνιοί φασιν ὡς τὰ εἰς ις κύρια ποιοῦντα τὴν γενικὴν εἰς δος, καὶ ος, ποιοῦσι δύο αἰτιατικάς. εἰς δα τῆς εἰς δος γενικῆς, οἷον πάριδος πάριδα. εἰς ιν τῆς εἰς ος, οἷον πάριος πάριν. τὰ δὲ προσηγορικὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ος μόνον ποιοῦντα τὴν γενικὴν, εἰς ιν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τὸν ὄφιν. ὁ μάντις, τοῦ μάντιος, τὸν μάντιν. ἡ κλητική; ὦ πάρι κοινῶς. τὰ γὰρ εἰς ις, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. καὶ ὦ πάρις ἀττικῶς. τὰ δὲ λοιπὰ σχηματίσεις τῷ σχηματισμῷ τοῦ αἴαντος.

ΚΑΝΩΝ.

Ο πάρις, τοῦ πάριδος, τῷ πάριδι, τὸν πάριδα, καὶ πάριν, ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις. τὼ πάριδε, τοῖν πάριδοιν, ὦ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

parides. Hi parides, horum paridum, his paridibus, hos parides, ò parides.

De in is, terminatio quarta.

In *is solisyllaba masculina per enos faciunt genitiuum: ut unus unius, pectẽ pectinis, ullus ullius. à quo nullus nullius, & nullus nullius.* Notandum est *clauis clauis, femininum enim. sed multisyllaba soligenera, & trigenera in entos faciunt genitiuum, soligenera quidem: ut, simois simoentis, seleis seleentis. trigenera uero, ut gratiosus gratiosi, honoratus honorati, uocalis uocalis.* Similiter *& in is participia, ut uerberatus uerberati.* Huius *gratiosi, huic gratioso, hunc gratiosum, ò gratiose communiter, à nominatiuo, abiectione s, & ò gratiose attice. & ò gratiose, à genitiuo, abiectione tos, ut ab aiace, aiax. unde et neutrũ, hoc gratiosum.*

Regula.

Hic *gratiosus, huius gratiosi, huic gratioso, hunc gratiosum, ò gratiose, & ò gratiose, & ò gratiose.* Hi *gratiosi, horum gratiosorum, o gratiosi.* Hi *gratiosi, horum gratiosorum, his gratiosis, & gratiosis, hos gratiosos, ò gratiosi.*

De in ys nominibus terminatio quinta.

In *ys solisyllaba, circunflexa exist entia, per purũ os faciunt genitiuum, seruantia y in obliquis, ut mus muris, sus su is, quercus quercus.* Etiam *plurisyllaba circunflexa, ut hic piscis, huius pisci.* Sed *horum illud y in nominatiuo solum est lõgum, in obliquis uero breue.* Etiam *in ys grauisona, soligenera quidem existentia,*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

πάριδε. οἱ πάριδες, τῶν παρίδων, τοῖς πάρισι, τοὺς πάριδας, ὦ πάριδες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΣ, ΚΑΤΑληξις τετάρτη.

Τὰ εἰς εις μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ, διὰ τοῦ ενος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον εἷς ἑνὸς, κτεὶς κτενὸς, δεὶς δενός. ἀφ' οὗ οὐδεὶς οὐδενὸς, καὶ μηδεὶς μηδενός. σεσημείωται ἡ κλεὶς τῆς κλειδὸς, θηλυκὸν γάρ. τὰ δὲ πολυσύλλαβα μονογενῆ, καὶ τριγενῆ, εἰς εντος ποιοῦσι τὴν γενικήν. μονογενῆ μέν. οἷον σιμόεις σιμόεντος, σελήεις σελήεντος. τριγενῆ δὲ, οἷον χαρίεις χαρίεντος, τιμήεις τιμήεντος, φωνήεις φωνήεντος. ὁμοίως καὶ αἱ εἰς εις μετοχαὶ, οἷον τυφθεὶς τυφθέντος. τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ ὦ χαρίεις ἀττικῶς, καὶ ὦ χάριεν, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἐκβολῇ τοῦ τος, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἴαντος, αἶαν. ὅθεν καὶ τὸ οὐδέτερον, τὸ χάριεν.

ΗΑΝΩΝ.

Ο χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χάριεν. τὼ χαρίεντε, τοῖν χαρίεντοιν, ὦ χαρίεντε. οἱ χαρίεντες, τῶν χαριέντων, τοῖς χαρίεισι, καὶ χαρίεσι, τοὺς χαρίεντας, ὦ χαρίεντες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ΟΝΟΜΑτων, κατάληξις πέμπτη.

Τὰ εἰς υς μονοσύλλαβα, περισπώμενα ὄντα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον μῦς μυὸς, σῦς συὸς, δρῦς δρυός. ἔτι τὰ πολυσύλλαβα περισπώμενα. οἷον ὁ ἰχθῦς, τοῦ ἰχθύος. τούτων δὲ τὸ υ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον ἐστὶ μακρὸν, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις βραχύ. ἔτι τὰ εἰς υς βαρύτονα, μονογενῆ μὲν

ὄντα,

existentia, per ys faciunt genitiuum, seruantia illud y: ut tiphys tiphys, racemus racemi, mortuus mortui, rhadamanthus rhadamanthi. Excipitur cubitus cubitus, securis securis, legatus legati. In ys enim, ut ait multiscius Herodianus, permutato o paruo in o magnum, more attico, permutatum est & y in e. sed trigenera existẽtia acutisona, uertũt y in e, in obliquis: ut, suauis suauis, uelox uelocis, tardus tardi, citus citi, acutus acuti: sed omnia huiusmodi ubiq; y breue habẽt. In ys cõposita si composita sint ab in ys simplicibus, declinatũ suum seruãt: ut pulchripiscis, piscis: quia piscis piscis. tribreuis tribreuis, quia breuis breuis, sed si composita sint ab aliis, in dos faciũt genitiuũ: ut hic et hæc aduena aduenæ: hic & hæc nuper ueniẽs, nuper ueniẽtis. In his diminutiua circũflexa, plurisyllaba, abiectione s faciunt genitiuũ: ut hic camilus, huius camili. hic bacchulus, huius bacchuli. hic clausulus, huius clausuli. Quia uero in ys adiectiua, et soligenera paucipassa existẽtia, contractione et cõmixtionem suscipiunt, dicendum sit de ipsis accurate, & primũ de acutisonis adiectiuis. Suauis, suauis. Datiuus? suaui, et contractione suaui. nam e & i, in ei diphthongũ contrahitur. Et accusatiuus? suauem, à datiuo, mutatione i in a: & commistione, suauem, à nominatiuo mutatione s in n. Vocatiuus? ò suauis communiter, à nominatiuo, abiectione s. Nominatiuus dualis & uocatiuus? hi suaues, ò suaues, incontracti. Inuenitur tamen (ut ait Theodosius) apud Ionem comicum asperos, ab asperos, & commixtione asperos. Genitiuus dualis? horum suauium, incontractus. Cum enim genitiuus singularis

contrahi-

ὄντα, διὰ τοῦ υος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ υ.
οἷον τίφυς τίφυος, βότρυς βότρυος, νέκυς νέκυος, ὁ ῥαδάμαν
θυς τοῦ ῥαδαμάνθυος. ἐξαιρεῖται ὁ πῆχυς τοῦ πήχεως, ὁ πέ
λεκυς τοῦ πελέκεως, ὁ πρέσβυς τοῦ πρέσβεως. ἐν τούτοις γὰρ
ὥς φησιν ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανὸς, μεταβληθέντος τοῦ ο
μικροῦ εἰς ω μέγα, ἔθει ἀττικῷ, μετεβλήθη καὶ τὸ υ εἰς ε.
τριγενῆ δὲ ὄντα ὀξύτονα τρέπουσι τὸ υ εἰς ε ἐν ταῖς πλα-
γίαις. οἷον ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος, ὁ ταχὺς τοῦ ταχέος, ὁ βραδὺς
τοῦ βραδέος, ὁ ὠκὺς τοῦ ὠκέος, ὁ ὀξὺς τοῦ ὀξέος. πάντα δὲ τὰ
τοιαῦτα πανταχοῦ τὸ υ βραχὺ ἔχουσι. τὰ εἰς υς σύνθετα
συντεθειμένα μὲν ἀπὸ τῶν εἰς υς ἁπλῶν, τὴν κλίσιν αὐ-
τῶν φυλάττουσιν. οἷον κάλλιχθυς καλλίχθυος, ὅτι ἰχθῦς ἰχ
θύος. τρίβραχυς τριβράχεος, ὅτι βραχὺς βραχέος. συντεθει
μένα δὲ ἀπὸ ἄλλων, εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ
καὶ ἡ ἔπηλυς ἐπήλυδος, ὁ καὶ ἡ νέηλυς νεήλυδος. τὰ εἰς υς
ὑποκοριστικὰ περισπώμενα, πολυσύλλαβα, ἀποβολῇ τοῦ
ς ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καμῦς τοῦ καμῦ, ὁ διο-
νῦς τοῦ διονῦ, ὁ κλαυτῦς τοῦ κλαυτῦ. ἐπειδὴ δὲ τὰ
εἰς υς ἐπίθετα καὶ μονογενῆ, ὀλιγοπαθῆ ὄντα, συναί-
ρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, λεκτέον ἂν εἴη περὶ αὐ-
τῶν ἐπιμελῶς, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ὀξυτόνων ἐπιθέτων.
ὁ ἡδὺς τοῦ ἡδέος. ἡ δοτική; τῷ ἡδέϊ, καὶ συναιρέσει ἡδεῖ. τὸ
γὰρ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. καὶ ἡ αἰτιατική;
τὸν ἡδέα, ἀπὸ τῆς δοτικῆς τροπῇ τοῦ ι εἰς α. καὶ κράσει
ἡδύν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ς εἰς ν. ἡ κλητική;
ὦ ἡδὺ κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, ἐκβολῇ τοῦ ς. ἡ ὀνο-
μαστικὴ δυϊκὴ καὶ κλητική; τὼ ἡδέε, ὦ ἡδέε, ἀσυναί-
ρετοι. εὕρηται μέν τοι, ὥς φησι Θεοδόσιος, παρὰ Ἴωνι τῷ κω
μικῷ τραχῆ, ἀπὸ τοῦ τραχέε, καὶ κράσει τραχῆ. ἡ γενικὴ
δυϊκή; τοῖν ἡδέοιν, ἀσυναίρετος. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ ἑνικὴ

συναιρεῖ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

cõtrabitur, tunc et genitiuus dualis et pluralis cõtrabitur. ſed quãdo ille incõtractus ſit, tunc & hi incõtracti ſunt. Nominatiuus pluralis et uocatiuus? hi ſuaues, ò ſuaues, et commixtione ſuaues. nam duo ee in his in ei diphthongũ cõmiſcentur. Genitiuus? horum ſuauium. Datiuus? his ſuauibus, incontracti. Accuſatiuus? hos ſuaues, & cõmixtione ſuaues. Nam e & a in hoc, in ei diphthongũ commiſcentur. & ſic quidẽ formabis in ys trigenera. Sed ſoligenera, ſic. Racemus racemi, racemo, racemum tantum. Omnis enim genitiuus purus bitemporeo penultimans, in n ſolum format accuſatiuum, ut racemi racemum, ſerpentis ſerpentẽ. Inuenies autem raro apud poetas racemum, & quercum, & uentrem. ò raceme, & ò raceme. Hi racemi, horum racemorum, ò racemi incontracta. Hi racemi, ò racemi, & cõmixtione racemi. nam y & e in his in y longum commiſcentur: horum racemorum, his racemis, hos racemos, & commixtione racemos.

De in us nominibus, terminatio ſexta.

In us cõtracta, pariſyllaba entia, perfectorũ ſeruãt declinatũ. ut aureus aurei, quoniam aureus aurei. argentus argentei, quia argenteus argentei. mens mentis, quia mẽs mentis, et hæc mens, huius mẽtis. Etiã in plus pariſyllaba exiſtẽtia, in u faciũt genitiuũ ut: ſimplex plicis, duplex plicis, triples plicis. Etiam in dus: ut fratris filius fratris filij, nepos nepotis. Sed in us ſimplicia pluriſyllaba exiſtentia, in os faciũt genitiuũ: ut, bos bouis, mens mẽtis, cutis cutis, lanugo lanuginis. excipitur hic pes, huius pedis: & hic dens, huius dentis.

συναιρεῖται, τότε καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ συναιρεῖται. ὅτε δὲ ἐκείνη ἀσυναίρετος εἴη, τότε καὶ αὗται ἀσυναίρετοι τυγχάνουσιν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική· οἱ ἠδέες, ὦ ἠδέες, καὶ κράσει ἠδεῖς. τὰ γὰρ δύο εε ἐν ταύταις εἰς ει δίφθογγον κιρνῶνται. ἡ γενική· τῶν ἠδέων. ἡ δοτική· τοῖς ἠδέσιν, ἀσυναίρετος. ἡ αἰτιατική· τοὺς ἠδέας, καὶ κράσει ἠδεῖς. τὸ γὰρ ε καὶ α ἐν ταύτῃ, εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις τὰ εἰς υς τριγενῆ. τὰ δὲ μονογενῆ, ὧδε. ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τὸ βότρυϊ, τὸν βότρυν μόνως. πᾶσα γὰρ γενικὴ καθαρὰ διχρόνῳ παραληγομένη, εἰς ν μόνον σχηματίζει τὴν αἰτιατικήν. οἷον βότρυος βότρυν, ὄφιος ὄφιν. εὑρήσεις δὲ σπανίως παρὰ ποιηταῖς βότρυα, καὶ δρύα, καὶ νηδύα. ὦ βότρυς, καὶ ὦ βότρυ. τὸ βότρυε, τοῖν βοτρύοιν, ὦ βότρυε, ἀσυναίρετα. οἱ βότρυες, ὦ βότρυες, καὶ κράσει βότρυς. τὸ γὰρ υ καὶ ε ἐν τούτοις. εἰς υ μακρὸν κιρνᾶται. τῶν βοτρύων, τοῖς βότρυσι, τοὺς βότρυας, καὶ κράσει βότρυς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, κατάληξις ἕκτη.

Τὰ εἰς ους συνῃρημένα ἰσοσύλλαβα ὄντα, τὴν τῶν ἐντελῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον χρυσοῦς χρυσοῦ, ὅτι χρύσεος, χρυσέου. ἀργυροῦς ἀργυροῦ, ὅτι ἀργύρεος, ἀργυρέου. νοῦς νοῦ, ὅτι νόος νόου, καὶ ὁ νοῦς τοῦ νοός. ἔτι τὰ εἰς πλοῦς ἰσοσύλλαβα ὄντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἁπλοῦς ἁπλοῦ, διπλοῦς διπλοῦ, τριπλοῦς τριπλοῦ. ἔτι τὰ εἰς δους, οἷον ἀδελφιδοῦς ἀδελφιδοῦ, θυγατριδοῦς θυγατριδοῦ. τὰ δὲ εἰς ους ἁπλᾶ περιττοσύλλαβα ὄντα εἰς ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον βοῦς βοός, νοῦς νοός, χροῦς χροός, χνοῦς χνοός. ἐξαιρεῖται ὁ ποὺς τοῦ ποδός, καὶ ὁ ὀδοὺς τοῦ ὀδόντος.

ἔτι τὰ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Etiam à pes composita, simplicis seruãtia declinatum, in dos faciunt genitiuum: ut bipes bipedis, tripes tripedis, & tripedis attice. septipes septipedis, & septipes septipedis. unde et Hesiodus *in* Operibus, *Axemq́; septipedem incidito, pistillũ uero tricubitale. œdipus œdipodis, & œdipi attice, & œdipodes œdipodæ sæpe apud poetas. unde &* Hesiodus *in* Diebus, *Perdidit pugnantes ouiũ causa œdipodæ, pro œdipodæ. &* Callimachus *in secunda laude* Apollinis, *Te quidem ex Sparta sextum genus œdipodæ, pro œdipodæ.* Etiam *in us circunflexa, ab in is: ut, placenta, placenta, placentæ.* Simois, *simus, simuntis. sed omnium conditor, hic* Iesus, *huius* Iesu, *huic* Iesu, *hunc* Iesum, *apud sacram scripturam.* Sed *omnia in us simplicia quidem, circunflectuntur: ut, mens, bos. præter pes, & dens: hæc enim mutantia inflexionem, mutauere & tonum. composita uero grauantur: ut, bona nauigatio, bonicorpor, bonimens, prudens, malimens. quia uero hæc diuiduntur in omnipassa, & paucipassa, dicendum fuerit & de ijs: & primum de paucipaßis.*

De in us paucipaſsis.

Hic bos, huius bouis, & bouis apud poetas. huic boui. hunc bouem, à datiuo: & bouem, à nominatiuo. usitatior autẽ secunda, quàm prima. Vocatiuus? *ò bos, à nominatiuo, abiectione s. nam in s desinentia cũ diphthongo, abiectione s faciunt uocatiuum. hic bos, ò bos. hæc placenta, ò placenta. hic* Peleus, *ò peleus. hi boues, horum boum, ò boues, incontracta.* Hi *boues, & commixtione, boues. quod raro inuentum est. horum boum, his bobus, hos boues, & boues per mixtionem,*

consonanter

ἔτι τὰ παρὰ τὸ πους σύνθετα, τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττοντα κλίσιν. εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον δίπους δίποδος, τρίπους τρίποδος, καὶ τρίπου ἀττικῶς, ἑπτάπους ἑπτάποδος, καὶ ἑπταπόδης ἑπταπόδου. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις, Ἀξονάθ' ἑπταπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν. οἰδίπους οἰδίποδος, καὶ οἰδίπου ἀττικῶς. καὶ οἰδιπόδης, οἰδιπόδου πολλάκις παρὰ ποιηταῖς. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις, Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' οἰδιπόδαο, ἀντὶ οἰδιπόδου. καὶ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ ὕμνῳ Ἀπόλλωνος, ἐκ μέν σε σπάρτης ἕκτον γένος οἰδιπόδαο, ἀντὶ οἰδιπόδου. ἔτι τὰ εἰς ους περισπώμενα, ἀπὸ τῶν εἰς εις. οἷον πλακόεις, πλακοῦς, πλακοῦντος. σιμόεις, σιμοῦς, σιμοῦντος. ὁ δὲ πάντων δημιουργὸς, ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, παρὰ τῇ ἱερᾷ γραφῇ. πάντα δὲ τὰ εἰς ους ἁπλᾶ μὲν, περισπῶνται. οἷον νοῦς, βοῦς. πλὴν τοῦ πούς, καὶ ὀδούς. ταῦτα γὰρ ἀλλάξαντα τὸν κλίσιν, ἤλλαξεν καὶ τόνον. σύνθετα δὲ, βαρύνονται. οἷον εὔπλους, εὔχρους, εὔνους, σύννους, κακόνους. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διαιροῦνται εἰς ὁλοπαθῆ, καὶ ὀλιγοπαθῆ, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν. καὶ πρῶτον περὶ τῶν ὀλιγοπαθῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΛΙΓΟπαθῶν.

Ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, καὶ βοῦ παρὰ ποιηταῖς. τῷ βοΐ. τὸν βόα, ἀπὸ τῆς δοτικῆς. καὶ βοῦν, ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς. εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ δευτέρα τῆς πρώτης. ἡ κλητική; ὦ βοῦ, ἀπὸ τῆς ὀνομασικῆς, ἀποβολῇ τοῦ ς. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διφθόγγου, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ὁ βοῦς, ὦ βοῦ. ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ. ὁ πηλεὺς, ὦ πηλεῦ. τὼ βόε, τοῖν βόοιν, ὦ βόε, ἀσυναίρετα. οἱ βόες, καὶ κράσει βοῦς. ὥσπερ σπανίως εὕρηται. τῶν βοῶν, τοῖς βουσὶ, τοὺς βόας, καὶ βοῦς κατὰ κρᾶσιν,

ὁμοφώνως

consonanter nominatiuo plurali. Quando enim hic in es desinit contractus ens, cõuocem accusatiuum & uocatiuum habet: ut, hi boues & boues, hos boues & boues, ò boues et boues. hi pisces & pisces, hos pisces & pisces, ò pisces & pisces. His sic habentibus, formandum est, et quæ in us contracta multipassa. Quæ in os siue soligenera, siue trigenera cõtracta, simpliciterq; & contracte flectuntur, sic. Hæc mens & mens, huius mentis & mentis huic menti & menti, hanc mentẽ & mentem, ò mens, ò mens. Hæ mentes & mentes, harum mentium & tium, ò mentes, ò tes. Hæ mentes, tes, harum mentium, & tium, his mentibus, tibus, has mentes, & tes, ò mẽtes et tes. Et hæc mens, huius mentis, huic menti. et hæc cutis, huius cutis, huic cuti. Illud uero Sophoclis in Aiace, Radit enim in cute hoc ut non gaudeat quidam: uel ab eo quod est hæc cutis, huius cutis, huic cuti: uel à cutis cutis, cuti attice. uel & ab hæc cutis, huius cutis, huic cuti, & cuti.

De in os, terminatio septima.

In os solisyllaba circũflexa, abiectiõe s, faciũt genitiuũ: ut hic sospes, huius sospitis. hic crous, huius croi. hic cous, huius coi. hic notus, huius noti. Etiam in os omnia attica: ut, hic menelaus, huius menelai. hic populus, huius populi. hic funis, huius funis. & hic funis, huius funis, communiter. & hic funis, huius funis. In os acutisona solisyllaba, & plurisyllabice in os faciunt genitiuum. ut hic tros, huius trois. hic seruus, huius serui. Excipitur hic uiuens, huius uiuentis. Etiam in os solisyllaba habentia consonantem tertiæ coniugationis grauisonorum, id est, d, th, t: ut seruus serui,

panthera

ὁμοφώνως τῇ ὀνομαστικῇ πληθυντικῇ. ὅτε γὰρ αὕτη εἰς ες λήγει, συνῃρημένη οὖσα, ὁμόφωνον τὴν αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει. οἷον οἱ βόες καὶ βοῦς, τοὺς βόας καὶ βοῦς, ὦ βόες καὶ βοῦς. οἱ ἰχθύες καὶ ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας καὶ ἰχθῦς, ὦ ἰχθύες καὶ ἰχθῦς. τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων, σχηματιστέον ἐστὶ καὶ τὰ εἰς ους συνῃρημένα πολυπαθῆ. τὰ εἰς οος εἴτε μονογενῆ, εἴτε τριγενῆ συνῃρημένα, ἁπλῶς τε καὶ συνῃρημένως κλίνονται. οὕτως ὁ νόος καὶ νοῦς, τοῦ νόου καὶ νοῦ, τῷ νόῳ καὶ νῷ, τὸν νόον καὶ νοῦν, ὦ νόε ὦ νοῦ. τὼ νόω καὶ νῶ, τοῖν νόοιν καὶ νοῖν, ὦ νόω καὶ νῶ. οἱ νόοι καὶ νοῖ, τῶν νόων καὶ νῶν, τοῖς νόοις καὶ νοῖς, τοὺς νόους καὶ νοῦς, ὦ νόοι ὦ νοῖ. καὶ ὁ χοῦς, τοῦ χοὸς, τῷ χοΐ. τὸ δὲ Σοφοκλέους ἐν αἴαντι, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, ὥστε μὴ χαίρειν τινά. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ χροὺς, τοῦ χροῦ, τῷ χρῷ. ἢ ἀπὸ τοῦ χρὼς, χρὼ, χρῷ ἀττικῶς. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ χρὼς, τοῦ χρωτὸς, τῷ χρωτὶ καὶ χρῷ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ, ΚΑΤΑ-
ληξις ἑβδόμη.

Τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα περισπώμενα, ἀποβολῇ τοῦ ς ποιοῦσιν τὴν γενικήν. οἷον ὁ σῶς τοῦ σῶ, ὁ κρῶς τοῦ κρῶ, ὁ κῶς τοῦ κῶ, ὁ γνῶς τοῦ γνῶ. ἔτι τὰ εἰς ως πάντα ἀττικά. οἷον ὁ μενέλεως τοῦ μενέλεω, ὁ λεὼς τοῦ λεὼ, ὁ κάλως τοῦ κάλω, καὶ ὁ κάλος τοῦ κάλου κοινῶς, καὶ ὁ κάλως τοῦ κάλαος. τὰ εἰς ως ὀξύτονα μονοσύλλαβα, περιττοσυλλάβως εἰς ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ τρὼς τοῦ τρωὸς, ὁ δμῶς τοῦ δμωός. ἐξαιρεῖται ὁ ζὼς, τοῦ ζῶ. ἔτι τὰ εἰς ως μονοσύλλαβα ἔχοντα σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἤγουν δ, θ, τ. οἷον δμὼς δμωὸς,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

panthera pantheræ, tros trois. At *non habentia, in tos faciũt genitiuũ : ut, hoc corpus, huius corporis. hic uir, huius uiri, pro uir. hoc lumẽ uero, huius luminis.* Etiã *in os acutiſona multiſyllaba : ut indecidẽs dentis, igno tus ignoti, ſudor doris.* In *os grauiſoua, ſi quidẽ breui penultimãt, in tos faciunt genitiuũ: ut, riſus riſus, et ri ſus attice. amor amoris, & amoris attice, & amor amoris æolice : ſæpe apud poëtas. unde et* Heſiodus *in* Theogonia, Hãc *amor ſecuta eſt, & cupido ſecutus eſt pulcher. ſic longa per purũ os faciunt genitiuũ : ut, heros herois, minos minois. præter ſeruus ſerui : ſeruus enim erat.* Athenienſes *aũt, heroem, & minoẽ dicũt, pariſyllabã in huiuſmodi faciẽtes declinationẽ.* In *os cõpoſita cõmuniter quidẽ ſimpliciũ ſeruant declinationẽ : ut, ſoluiſudor ſoluiſudoris, auricola, auricolæ. attice aũt in o faciũt genitiuũ : ut, riſus amator, riſus amatoris, infortunatus amator, toris. hic ſudor, huius doris, huic ſudori, et per abſciſionẽ ſudori, ſæpe apud poetas : & apud poetã in* 16. Iliadis, Labore *aũt & ſu dore aßidue ſemper, pro ſudore. hunc ſudorẽ, et per ab ſciſionẽ, ſudorẽ : ut apud eũdem ſæpe. et in* 10. Iliadis, Ipſi *autẽ ſudorem multũ abluebant mari, pro ſudorẽ. ò ſudor. hi ſudores, horum ſudorum, ò ſudores. hi ſudores, horum ſudorum, his ſudoribus, hos ſudores, ò ſu dores.* Hic *heros, huius herois, huic heroi, hunc heroem, ò heros. hi heroes, horum heroum, ò heroes. hi heroes, & commixtione heroes. ut apud* Ariſtophanem *in* Auibus, Nã *heroes prope ſunt : pro heroes.* Semel *uero dicto ob metrum, non eſt utẽdum. horum heroũ, his heroibus, hos heroas, & heroas, ò heroes.*

De

θῶς θωὸς, τρῶς τρωός. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ χρὼς τοῦ χρωτὸς, ὁ φὼς τοῦ φωτὸς, ὁ ἀνήρ. τὸ φῶς δὲ, τοῦ φωτός. ἔτι τὰ εἰς ως ὀξύτονα πολυσύλλαβα. οἷον ὁ ἀπλῶς τοῦ ἀπλῶτος, ὁ ἀγνὼς τοῦ ἀγνῶτος, ὁ ἱδρὼς τοῦ ἱδρῶτος. τὰ εἰς ως βαρύτονα, εἰ μὲν βραχεῖα παραλήγουσιν, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον γέλως γέλωτος, καὶ γέλω ἀπλικῶς. ἔρως ἔρωτος, καὶ ἔρω ἀπλικῶς. καὶ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου αἰολικῶς, πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. τῇ δ' ἔρος ὡμάρτησε, καὶ ἵμερος ἕσπετο καλός. εἰ δὲ μακρᾷ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἥρως ἥρωος, μίνως μίνωος. πλὴν τοῦ εἵλως εἵλωτος, ἕλως γὰρ ἦν. οἱ ἀθηναῖοι δὲ, ἥρω καὶ μίνω λέγουσιν, ἰσοσύλλαβον ἐπὶ τῶν τοιούτων ποιοῦντες κλίσιν. τὰ εἰς ως σύνθετα, κοινῶς μὲν τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λυσίδρως λυσίδρωτος, χρυσέρως χρυσέρωτος. ἀπλικῶς δὲ, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ φιλόγελως, τοῦ φιλόγελω. ὁ δύσερως, τοῦ δύσερω. ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι. καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἱδρῶ πολλάκις παρὰ ποιηταῖς. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ ρ τῆς ἰλιάδος, Καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰέν. ἀντὶ ἱδρῶτι. τὸν ἱδρῶτα, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, ἱδρῶ, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ πολλάκις, καὶ ἐν τῷ κ τῆς ἰλιάδος, Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ, ἀντὶ ἱδρῶτα. ὦ ἱδρὼς. τὼ ἱδρῶτε, τοῖν ἱδρώτοιν, ὦ ἱδρῶτε. οἱ ἱδρῶτες, τῶν ἱδρώτων, τοῖς ἱδρῶσι, τοὺς ἱδρῶτας, ὦ ἱδρῶτες. ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως. τὼ ἥρωε, τοῖν ἡρώοιν, ὦ ἥρωε, οἱ ἥρωες, καὶ κράσει ἥρως, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν ὄρνισιν, οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν, ἀντὶ ἥρωες. τῷ δὲ ἅπαξ ῥηθέντι, διὰ τὸ μέτρον, οὐ χρηστέον. τῶν ἡρώων, τοῖς ἥρωσι, τοὺς ἥρωας, καὶ ἥρως, ὦ ἥρωες.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De in duas consonantes desinentibus nominibus terminatio octaua.

Duas consonantes finales habentia nomina, uel in s desinũt, ut mare: uel in xi, ut caro. & habẽtia quidẽ finale x, ante ipsum uel l habent, sulcus: uel r, ut caro: uel g, ut sphinx. Sed de his quidẽ in alio. habẽtia autem finale s, aut l habent ante ipsum, ut mare: uel n, ut tiryns: uel r, ut beatus, de quibus nũc dicendum. In duas consonantes desinentia plurisyllabice, per duas consonantes declinantur: ut, tiryns tirynthis, lumbribus lumbrici, beatus beati. mare autem debens esse maris, maris factum est, ut seruetur aspiratio nominatiui, spiritus enim nominatiui obliqui seruant. Si igitur fuisset maris, tenuaretur. Omnis enim uocalis præcedens liquidam, post quam consonans tertiæ coniugationis grauisonorum sequitur, tenuatur. Propterea igitur abiectum est t, & effectũ est maris, ut obliqui aspirationem nominatiui habeãt. Hoc mare, huius maris, huic mari, hoc mare, ò mare. Hi sales, horum salium, ò sales. Hi sales, horum salium, his salibus, hos sales, ò sales. significat autem sal salis: mare autem maris, mari, mare solum, mare. Habentia a ante duas cõsonantes, in tos faciunt genitiuum: ut beatus secũdum ueteres, beati. & hic beatus, huius beati. unde hic beatus, huius beati. At non habentia a, in tos faciunt genitiuum: ut tiryns tirynthis, lumbricus lumbrici.

De in an nominibus terminatio nona.

In an nomina, appositione os, faciunt genitiuum, etiam seruant ubiq; a longum: ut pæan pæanis, titan titanis, pelicanus pelicani, pan panis Deus. Omne

autem

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΣΥΜΦΩΝΑ· ληγόντων ὀνομάτων, κατάληξις ὀγδόη.

Τὰ δύο σύμφωνα τελικὰ ἔχοντα ὀνόματα, ἢ εἰς τὸ ς λήγουσιν, ὡς ἅλς. ἢ εἰς τὸ ξ, ὡς σάρξ. καὶ τὰ μὲν ἔχοντα τελικὸν ξ, πρὸ αὐτοῦ ἢ λ ἔχουσιν, ὡς ὅλξ. ἢ ρ, ὡς σάρξ. ἢ γ, ὡς σφίγξ. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, ἐν ἄλλῳ. τὰ δὲ ἔχοντα τελικὸν τὸ ς, ἢ λ ἔχουσι πρὸ αὐτοῦ, ὡς ἅλς. ἢ ν, ὡς τίρυνς. ἢ ρ, ὡς μάκαρς, περὶ ὧν ῥητέον. τὰ εἰς δύο σύμφωνα λήγοντα περιττοσυλλάβως, διὰ δύο συμφώνων κλίνονται. οἷον τίρυνς τίρυνθος, ἕλμινς ἕλμινθος, μάκαρς μάκαρτος. ὁ δὲ ἅλς ὀφείλων εἶναι ἁλτὸς, ἁλὸς ἐγένετο, ἵνα φυλαχθῇ ἡ δασεῖα τῆς ὀνομαστικῆς. τὰ γὰρ πνεύματα τῆς ὀνομαστικῆς αἱ πλάγιαι τηροῦσιν. εἰ γοῦν ἦν ἁλτὸς, ἐψιλοῦτο. πᾶν γὰρ φωνῆεν προηγούμενον ἀμεταβόλου, μεθ' ὃ σύμφωνον τῆς τρίτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων ἕπεται, ψιλοῦται. ταῦτά τοι ἐξεβλήθη τὸ τ, ἐγένετο ἁλὸς, ἵνα αἱ πλάγιαι τὴν δασεῖαν τῆς ὀνομαστικῆς σώζωσιν. ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλὶ, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς. τὼ ἅλε, τοῖν ἁλοῖν, ὦ ἅλε. οἱ ἅλες, τῶν ἁλῶν, τοῖς ἁλσὶ, τοὺς ἅλας, ὦ ἅλες. σημαίνει δὲ τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. ἡ ἅλς δὲ, τῆς ἁλὸς, τῇ ἁλὶ, τὴν ἅλα μόνον, ἡ θάλαττα. τὰ ἔχοντα α πρὸ τῶν δύο συμφώνων, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μάκαρς, κατὰ παλαιοὺς μάκαρτος. καὶ ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος. ὅθεν ὁ μακάριος, τοῦ μακαρίου. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα α, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τίρυνς τίρυνθος, ἕλμινς ἕλμινθος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΝ ΟΝΟΜΑτων, κατάληξις ἐννάτη.

Τὰ εἰς αν ὀνόματα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ α μακρόν. οἷον παιὰν παιᾶνος, τιτὰν τιτᾶνος, πελεκὰν πελεκᾶνος. πὰν πανὸς, ὁ θεός. τὸ πᾶν

autem omnis. & simplicia quidem existētia, acuūtur: ut, titan, pæan. composita uero penacuuntur: ut, eupæan, titanopan, hermopan. Notandum hic carbam. compositum enim ens, à caris uocem habere, acuitur.

De in in, terminatio decima.

In in unisyllaba masculina, appositiōe os, faciūt genitiuum, seruātia ita in obliquo ut splen splenis, Iupiter Iouis, anser anseris, mensis mensis, et mensis æolice. unde & Hesiodus, mensis enim pessimus iste. mens autem, mentis: femininum enim. Etiam in in multisyllaba acutisona, si habent m, uertunt ita in e in obliquis: ut pastor pastoris, portus portus, hymen hymenis, fundum fundi. Excipitur damen damenis. Si non habent m, seruant ita: ut aquæductus aquæductus, impetigo impetiginis. Excipitur azen azenis, aden adenis, & collum colli, quia collum erat. In in grauisona si sint soligenera, seruant ita in obliquis, ut græcus græci, geren gerenis, seuen seuenis, iren irenis, & irenis, apud Callimachum, propter metrum. Sed si sint adiectiua bigenera, uertunt ita in alios casus: ut hic & hæc mas, maris. hic & hæc iuuenis, iuuenis.

De in in, terminatio undecima.

In in masculina, & feminina biterminata, appositione os faciunt genitiuum, et seruant i longum ubiq;, ut delphin delphinis, telchin telchinis, radius radij, eleusin eleusinis. Et simplicia quidem acuuntur: ut, delphin, radius: sed composita penacuuntur, ut auriradius, tricuspis, boniradius. Vocantur autem biterminata,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

δὲ τοῦ παντός. καὶ ἁπλᾶ μὲν ὄντα, ὀξύνονται. οἷον τιτὰν, παιάν. σύνθετα δὲ, παροξύνονται. οἷον δυσπαίαν, τιτανόπαν, ἑρμόπαν. σεσημείωται ὁ καρβάν. σύνθετον γὰρ ὄν, ἀπὸ τοῦ καρὸς βοὴν ἔχειν, ὀξύνεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΝ, ΚΑΤΑΛΗξις δεκάτη.

Τὰ εἰς ην μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον σπλὴν σπληνὸς, ζῆν ζηνὸς, χὴν χηνὸς, μὴν μηνὸς, καὶ μεὶς αἰολικῶς. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος. ἡ φρὴν δὲ, τῆς φρενὸς, θηλυκὸν γάρ. ἔτι τὰ εἰς ην πολυσύλλαβα ὀξύτονα, ἐὰν μὲν ἔχωσι τὸ μ, τρέπουσι τὸ η εἰς ε ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ποιμὴν ποιμένος, λιμὴν λιμένος, ὑμὴν ὑμένος, πυθμὴν πυθμένος. ἐξαιρεῖται δαμὴν δαμῆνος. ἐὰν δὲ μὴ ἔχωσι τὸ μ, φυλάττουσι τὸ η. οἷον σωλὴν σωλῆνος, λειχὴν λειχῆνος. ἐξαιρεῖται ἀζὴν ἀζένος, ἀδὴν ἀδένος, καὶ αὐχὴν αὐχένος, ὅτι αὐχμὴν ἦν. τὰ εἰς ην βαρύτονα, εἰ μὲν ὦσι μονογενῆ, φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἕλλην ἕλληνος, γέρην γέρηνος, σέβην σέβηνος εἴρην εἴρηνος, καὶ εἴρενος παρὰ Καλλιμάχῳ διὰ τὸ μέτρον. εἰ δὲ ὦσιν ἐπίθετα διγενῆ, τρέπουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἄρσην, ἄρσενος. ὁ καὶ ἡ τέρην τέρενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΝ ΚΑΤΑληξις ἑνδεκάτη.

Τὰ εἰς ιν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ δικατάληκτα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ι μακρὸν πανταχοῦ. οἷον ὁ δελφὶν τοῦ δελφῖνος, ὁ τελχὶν τοῦ τελχῖνος, ἡ ἀκτὶν τῆς ἀκτῖνος, ἡ ἐλευσὶν τῆς ἐλευσῖνος. καὶ τὰ μὲν ἁπλᾶ, ὀξύνονται. οἷον δελφὶν, ἀκτίν. τὰ δὲ σύνθετα παροξύνονται. οἷον χρυσάκτιν, τριγλώχιν, δυσάκτιν. καλοῦνται δὲ δι-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

terminata, quoniam apud ueteres in is desinebant: ut, delphin, radius: sed apud iuniores, in in, ut delphin, radius. usitatior autem quæ in is, ea quæ in in. Excipitur aliquis, alicuius. non biterminatum enim existens, correptum natura iota habet.

De in yn, terminatio duodecima.

In yn, appositione os faciunt genitiuum: ut, mosyn mosynis, poltyn poltynis, Phorcyn phorcynis, phorcyni, phorcynem: & hic phorcys, huius cynis, huic phorcyni, hūc cynem. & hic phorcys, huius phorci, huic phorco. unde & Hesiodus in theogonia, Ceto autem natu minimum Phorcum amore mixta. hunc phorcum, unde & Homericus Quintus in sexto, Paris autem Mosynumq; percußit, & fortem Phorcum. & hic phorcus, huius phorci. Illud uerò ys, alij longum, alij breue semper existimarunt. Ac doctus Herodianus, in nominatiuo quidē solum esse breue ait, in obliquis autem longum, quod usus poetarum cōfirmat. Nam antiquus ille Orpheus in Argonauticis sic ait, Protheum & Phorcyna, & fortem Tritonem. sic similiter & poeta in primo Odysseæ, Phorcynis filia maris immensi regnatoris. Et rursus in tertiodecimo eiusdem, Phorcynis uero quidam est portus marini senis. & in tertio eiusdē, Extremitate Gortynis in obscuro ponto & Dionysius enarrator, Apudq; sacram Gortynem, & epirocidem phæstum. phorcys autem, phorcyos. Illud cy? breue, quæ enim in ys, breuem bitempoream habent. unde & Hesiodus in Theogonia,

Phorcyi autem rursus Ceto anus peperit
pulchrigenas.

De

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΛΗΓΟΝΤΩΝ, κατάληξις ιγ΄.

Τὰ εἰς ων λήγοντα ὀνόματα, ἢ ὀξύνονται, ὡς σαρπηδὼν, ἑλικών. ἢ βαρύνονται, ὡς θέων, πλάτων. ἢ περισπῶνται, ὡς ξενοφῶν, ποσειδῶν. καὶ τὰ μὲν ὀξύτονα προθέσει τοῦ ος ποιοῦντα τὴν γενικὴν, ἢ φυλάττουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις, ὡς ἑλικὼν, ἑλικῶνος. ἢ τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν, ὡς σαρπηδὼν, σαρπηδόνος. τὰ δὲ βαρύτονα, ἢ προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ποτὲ δὲ τὸ ω μέγα φυλάττοντα, ποτὲ δὲ τρέποντα, ἢ διὰ τοῦ ντ. τὰ δὲ περισπώμενα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ ω μέγα. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ περὶ τούτων διδασκαλία ποικίλη τέ ἐστι, καὶ ὀλίγοις γνωστὴ, λεκτέον ἂν εἴη ἀκριβέστατα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, μὴ φειδομένοις μέλανος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΟΞΥΤΟΝΩΝ φυλαττόντων τὸ ω.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα μονοσύλλαβα, προθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, φυλάττοντα τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον κλὼν κλωνὸς, πρὼν πρωνὸς, ἔτι τὰ εἰς ων περιεκτικά. οἷον κοιτὼν κοιτῶνος, παρθενὼν παρθενῶνος, ἀκανθὼν ἀκανθῶνος. ἔτι τὰ ὡς περιεκτικὰ, οἷον ἀγὼν ἀγῶνος, αἰὼν αἰῶνος. ἔτι τὰ τῶν μηνῶν ὀνόματα, οἷον βοηδρομιὼν βοηδρομιῶνος, ἑκατομβαιὼν ἑκατομβαιῶνος, ἐλαφηβολιὼν ἐλαφηβολιῶνος. ἔτι τὰ διὰ τοῦ εων ὑπερδισύλλαβα. οἷον λεγεὼν λεγεῶνος, ἡρακλεὼν ἡρακλεῶνος, λυφεὼν λυφεῶνος, ποσειδεὼν ποσειδεῶνος. τὰ δὲ εἰς ων καθαρὸν βραχεῖ διχρόνῳ παραληγόμενα, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἀμφυκτυὼν ἀμφυκτυόνος, περικτιὼν περικτιόνος. τὸ δὲ κνακυὼν κνακυῶνος. τὸ γὰρ κυ μακρόν. ἔτι τὰ εἰς δων. οἷον σαρπηδὼν σαρπηδόνος, καὶ σαρπήδων σαρπήδοντος,

dontis,macedo macedonis.excipitur hic calydo, huius calydonis,et hic amydō, huius donis,nomina propria, à quibus calydon ciuitas, & amidon. In on circunflexa omnia per nt flectūtur, seruantia o magnū:ut xenophon xenophōtis,aglaophon phontis, demophon demophontis.excipitur hic neptunus,huius neptuni .& taō taonis,& typhon typhonis, qui & typhon onis dicitur attice,& typho typhonis, & typhæus typhæi, & typhaon onis.poetæ uero propter metrum apponunt ò sæpe in quibusdam horū nominū, demophoon & democoon dicentes.unde & poeta in quinto Illiadis, Sed filium priamisspurium percussit democoontem,pro democōtem. Etiam inuenitur his appositū F digāma æolicum, in epigrammatis antiquis. hoc autem erat (ut ait Dionysius Alicarnasseus in prima Romanarum historiarum) u syllaba una litera scripta duplicibus obliquis in unam rectam,coniuncta sic,F. utebantur autem æoles in a uocali incipientibus dictionibus, ut Felena, Frex, Fir, F domus sed quia ante r consonantiam non facit,uertebant ipsum in b,t,uel d,uel c, existente in secunda syllaba,ut scriptum est in æolica lingua: ut bretor pro rhetor, & saluator pro saluator, brodos pro rhodus, pannus uilis pro pannus uilis. semel uero Alcæus rūpes pro rumpes dixit, ut ait Tryphō grammaticus:, qui & iones, & dores,et lacones,et bæotos ipso uti ait. pro ipso aūt nos denso,uel tēui utimur. sed de hoc satis. nunc uero de in on grauisonis dicamus.

De in om grauisonis seruantibus o magnum in obliquis.

In on grauisona denominatiua, seruant o magum in ob-

δοντος, μακεδὼν μακεδόνος. ἐξαιρεῖται ὁ καλυδὼν τοῦ καλυδῶνος, καὶ ὁ ἀμυδὼν τοῦ ἀμυδῶνος, ὀνόματα κύρια. ἀφ' ὧν ἡ καλυδὼν πόλις, καὶ ἡ ἀμυδών. τὰ εἰς ων περισπώμενα πάντα διὰ τοῦ ντ κλίνονται, φυλάττοντα τὸ ω μέγα. οἷον ξενοφῶν ξενοφῶντος, ἀγλαοφῶν ἀγλαοφῶντος, δημοφῶν δημοφῶντος. ἐξαιρεῖται ὁ ποσειδῶν τοῦ ποσειδῶνος, καὶ ταῶν ταῶνος, καὶ τυφῶν τυφῶνος. ὃς καὶ τυφὼς τυφῶ λέγεται ἀττικῶς, καὶ τυφεὼν τυφεῶνος, καὶ τυφωεὺς τυφωέως, καὶ τυφάων τυφάωνος. οἱ ποιηταὶ δὲ διὰ τὸ μέτρον προστιθέασιν ο πολλάκις ἐνίοις τούτων τῶν ὀνομάτων, δημοφόων καὶ δημοκόων λέγοντες. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος, ἀλλ' υἱὸν πριάμοιο νόθον βάλε δημοκόωντα, ἀντὶ δημοκῶντα, ἔτι εὕρηται τούτοις προστιθέμενον F δίγαμμα αἰολικὸν ἐν ἐπιγράμμασι παλαιοῖς. τοῦτο δὲ ἦν, ὥς φησι Διονύσιος ὁ ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ῥωμαϊκῶν ἱστοριῶν, οὐ συλλαβὴ ἑνὶ στοιχείῳ γραφομένη διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μίαν ὀρθὴν, ἐπιζευγνυμένη οὕτω, F. ἐχρῶντο δὲ οἱ αἰολεῖς ἐν ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις λέξεσιν. οἷον Fελένη, Fάναξ, Fανὴρ, Fοῖκος. ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ ρ συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς β, τ, ἢ δ, ἢ κ, ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς γέγραπται ἐν τῷ αἰολικῷ ἰδιώματι. οἷον βρήτωρ ἀντὶ ῥήτωρ, βρυτὴρ ἀντὶ ῥυτὴρ, βρόδος ἀντὶ ῥόδος, βράκος ἀντὶ ῥάκος. ἅπαξ δὲ Αλκαῖος Fρήξεις ἀντὶ ῥήξεις εἶπεν, ὥς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς, ὃ καὶ ἴωνας, καὶ δωριεῖς, καὶ λάκωνας, καὶ βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσθαί φησιν. ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἡμεῖς δασεία, ἢ ψιλῇ χρώμεθα. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου, ἱκανῶς. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ων βαρυτόνων λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ φυλαττόντων τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις.

Τὰ εἰς ων βαρύτωνα παρώνυμα, φυλάττουσι τὸ ω μέγα

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

in obliquis: ut, deus, Theon theonis. delitiæ, Tryphon tryphonis. latus, Plato platonis. ſacer, hieron hieronis. litus, actæon actæonis, & actæonis per correptionem. Excipiuntur ab in os compoſitis facta: ut, exanguis, anæmon, onis. prædicatus, puer meritorius, pueri meritorij. Etiam in on gentilia ut, myton mytonis, cydon cydonis, cadmeon cadmeonis, argeon argeonis. Excipitur cycon cyconis: cycon uero cyconis, proprium. Etiam in bon: ut Strabo ſtrabonis, tribo tribonis. Etiam in gon biſyllaba, & ſuperbiſyllaba: ut, legon legonis, phlegon phlegonis, aregon aregonis. Etiam in don: ut, phædon phædonis, phædon phædonis, ladon ladonis. cnodon autem, cnodontis. Etiam in don denominatiua: ut, corydus, corydon, corydonis. cinædus, cinædus, cinædi. Etiam in zon, xon, ſon, biſyllaba, propria: ut, rhizon rhizonis, axis axis, thraxon thraxonis, æſon æſonis, & æſonis per correptionem. excipitur iaſon iaſonis. Etiam in thon, phon, chon, con, pon, ton, diſyllaba. ut, motho mothonis, trypho onis, glecho glechonis, glauco glauconis, dupo duponis, pluto plutonis. Etiam ante ou immutabilem habentia: ut, gelo gelonis, timo timonis, ſinon ſinonis, charon, onis. naron onis: per correptionem. Etiam in on habentia ante on bitemporem correptam: ut, eetion eetionis, deucalion deucalionis, amphitryon amphitryonis, ereuthalion ereuthalionis, eutrion eutronis, electryon electryonis, ephæſtion onis, endymion endimyonis, aſterion onis, orion orionis. huius uero illud ri longum, ut pleraque. & breue apud Euripidem inuenitur, Et aſtra & orionem uideo.

Etiam

ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον θεὸς, θέων, θέωνος. τρυφὴ, τρύφων,
τρύφωνος. πλατὺς, πλάτων, πλάτωνος. ἱερὸς, ἱέρων, ἱέρω-
νος. ἀκτὴ, ἀκταίων, ἀκταίωνος, καὶ ἀκταίονος, κατὰ συστολήν.
ἐξαιρεῖται τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος συνθέτων γινόμενα. οἷον ἄναι-
μος, ἀναίμων, ἀναίμονος. κατάπυγος, καταπύγων, καταπύ-
γονος. ἔτι τὰ εἰς ων ἐθνικά. οἷον μύτων μύτωνος, κύδων κύ-
δωνος, καδμείων καδμείωνος, ἀργείων ἀργείωνος. ἐξαιρεῖ-
ται κύκων κύκονος. κύκων δὲ κύκονος, κύριον. ἔτι τὰ εἰς βων.
οἷον στράβων στράβωνος, τρίβων τρίβωνος. ἔτι τὰ εἰς γων δι-
σύλλαβα, καὶ ὑπερδισύλλαβα. οἷον λήγων λήγωνος, φλέ-
γων φλέγωνος, ἀρήγων ἀρήγωνος. ἔτι τὰ εἰς δων, οἷον φαί-
δων φαίδωνος, φείδων φείδωνος, λάδων λάδωνος, κνώ-
δων δὲ κνώδοντος. ἔτι τὰ εἰς δων παρώνυμα. οἷον κόρυ-
δος, κορύδων, κορύδωνος. κίναδος, κινάδων, κινάδωνος.
ἔτι τὰ εἰς ζων, ξων, σων δισύλλαβα, κύρια. οἷον ῥίζων ῥίζω-
νος, ἄξων ἄξωνος, θράσων θράσωνος, αἴσων αἴσωνος, καὶ αἴ-
σονος κατὰ συστολήν. ἐξαιρεῖται ὁ ἰάσων τοῦ ἰάσονος. ἔτι
τὰ εἰς θων, φων, χων, κων, πων, των, δισύλλαβα. οἷον μό-
θων μόθωνος, τρύφων τρίφωνος, γλήχων γλήχωνος, γλαύ-
κων γλαύκωνος, δούπων δούπωνος, πλούτων πλούτωνος.
ἔτι τὰ πρὸ τοῦ ων ἀμετάβολον ἔχοντα. οἷον γέλων γέλω-
νος, τίμων τίμωνος, σίνων σίνωνος, χάρων χάρωνος, νά-
ρων νάρονος, κατὰ συστολήν. ἔτι τὰ εἰς ων ἔχοντα πρὸ τοῦ
ων δίχρονον συνεσταλμένον. οἷον ἠετίων ἠετίωνος, δευ-
καλίων δευκαλίωνος, ἀμφιτρύων ἀμφιτρύωνος, ἐρευ-
θαλίων ἐρευθαλίωνος, εὐτρίων εὐτρίωνος, ἠλεκτρύων ἠ-
λεκτρύωνος, ἡφαιστίων ἡφαιστίωνος, ἐνδυμίων ἐνδυμίω-
νος, ἀστερίων ἀστερίωνος, ὠρίων ὠρίωνως. τούτου δὲ τὸ
ρι μακρὸν, ὡς τὰ πολλά. καὶ βραχὺ δὲ παρ' Εὐριπί-
δῃ εὕρηται, Τάτ' ἄστρα καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι.

Ετι τὰ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Etiam in on patronymica: ut, pelides pelidæ, atrides atridæ, saturnius saturnij. Illud uero in 15. Iliadis poetæ, Iouem uero non ego saturnium prope accedam, per correptionẽ propter metrum per o paruum scribitur. Etiam in on diminutiua: ut bacchulus li, simunculus li, lacunculus lacunculi, morion morionis.

De in on uertentibus o magnum in o paruum.

In on uerbalia, uel communia, uertunt o magnum in o paruum in obliquis: ut, amo, philemõ philemonis. intelligo, solers solertis. misereor, misericos cordis. hic & hæc prudens prudentis, hic & hæc uicinus uicini. hic & hæc faber lignarius, fabri. Excipitur hic et hæc ardens ardentis, hic & hæc dißimulator dißimulatoris. Etiam in on bitempore longo penultimantia: ut machaon machaonis, hicetaon hicetaonis, aretaon aretaonis, amphion amphionis, sol solis, echion echionis, pandion pandionis, dolion dolionis, seruus serui, cion cionis, pinguis pinguis, serra serræ. Item in on superbisyllaba, longa penultimantia: ut, pæon pæonis. Item in on comparatiua: ut, maior maioris, melior melioris, melior melioris. Item in on bisyllaba, non denominatiua, duas consonantes per comprehensionem habẽtia: ut faber fabri, scius scij, incus incudis. Item à mente composita, ut stultus stulti, prudens prudentis.

De in on per nt declinatis.

In on habentia femininum per æna, per nt flectuntur, uertentia o magnum in o paruum: ut, leo leonis, quia leæna. seruus serui, quia serua. draco draconis.

Ἔτι τὰ εἰς ων πατρωνυμικά. οἷον πηλείων πηλείωνος, ἀτρείων ἀτρείωνος, κρονίων κρονίωνος. τὸ δὲ ἐν τῷ ξ τῆς ἰλιάδος τοῦ ποιητοῦ, Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίωνος ἆσσον ἱκοίμην, κατὰ συστολὴν διὰ τὸ μέτρον διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. ἔτι τὰ εἰς ων ὑποκοριστικά. οἷον βάκχων βάκχωνος, σίμων σίμωνος, λάκκων λάκκωνος, μωρίων μωρίωνος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ, ΤΡΕΠΟΝΤΩΝ τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν.

Τὰ εἰς ων ῥηματικὰ, ἢ κοινὰ, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον φιλῶ, φιλήμων, φιλήμονος. νοῶ, νοήμων, νοήμονος. ἐλεῶ, ἐλεήμων, ἐλεήμονος. ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος, ὁ καὶ ἡ γείτων γείτονος, ὁ καὶ ἡ τέκτων τέκτονος. ἐξαιρεῖται ὁ καὶ ἡ αἴθων αἴθωνος, ὁ καὶ ἡ εἴρων εἴρωνος. ἔτι τὰ εἰς ων διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ παραληγόμενα, οἷον μαχάων μαχάονος, ἱκετάων ἱκετάονος, ἀρετάων ἀρετάονος, ἀμφίων ἀμφίονος, ὑπερίων ὑπερίονος, ἐχίων ἐχίονος, πανδίων πανδίονος, δολίων δολίονος, ὀπάων ὀπάονος, κίων κίονος, πίων πίονος, πρίων πρίονος. ἔτι τὰ εἰς ων ὑπερδισύλλαβα, μακρᾷ παραληγόμενα, οἷον παιήων παιήονος. ἔτι τὰ εἰς ων συγκριτικά. οἷον μείζων μείζονος, κρείσσων κρείσσονος, καλλίων καλλίονος. ἔτι τὰ εἰς ων δισύλλαβα, μὴ παρώνυμα, δύο σύμφωνα κατὰ σύλληψιν ἔχοντα. οἷον τέκτων τέκτονος, ἴδμων ἴδμονος, ἄκμων ἄκμονος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ φρὴν σύνθετα. οἷον ἄφρων ἄφρονος, δαΐφρων δαΐφρονος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΔΙΑ τοῦ ντ κλινομένων.

Τὰ εἰς ων ἔχοντα θηλυκὸν διὰ τοῦ αινα, διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τρέποντα τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον λέων λέοντος, ὅτι λέαινα. θεράπων θεράποντος, ὅτι θεράπαινα. δράκων

draconis,quia dracæna . lacon uero,laconis,diminutiuum enim.Item in don ſuperbiſyllaba,non denominatiua : ut celadon,dontis,ſarpedon ſarpedontis . Etiam *à dente compoſita : ut thermodon thermodontis,chalcodon chalcodontis , aper apri.hæc uero & per onos inueniuntur flexa : ut ambidēto ambidentonis.*Etiam *in thon ſuperbiſyllaba participialia : ut phaethon thōtis, pyriphlegethon , thontis .*

De in on compoſitis.

In *on cōpoſita omnia ſimpliciū ſeruāt flexionē : ut, chalcochitō chalcochitonis , architectus architecti,miſopoſidō miſopoſidonis.& hæc quidem de in on , quorū accuſatiuus patitur ſæpe abſciſionem : ut , neptunum pro neptunum,apollinem pro apollinem .*

De uocatiuis in on .

De *uocatiuis autem ipſorū in uniuerſum ſcire oportet,quod in on acutiſona eoſdem habent nominatiuos, & uocatiuos:ut,oliuetum,ò oliuetū. ſimiliter & circūflexa : ut xenophon , ò xenophon.præter neptunum, ò neptune.ſed illud apud* Pindarum, O *neptune , ab hic neptunus,huius neptuni factum eſt.* Sed *grauiſona, à genitiuo,abiectione ultimæ faciunt uocatiuum: ut,tryphon tryphonis , ò tryphon : leo leonis , ò leo .* Notabis *tamē , quod quædam ſuperbiſyllaborum compoſitorum in on propenacutum faciunt uocatiuum : ut , agamemnon agamemnonis,ò agamemnon: apollo apollonis,ò apollo.hic & hæc infelix infelicis , ò infelix : & æoles uero ſimiliter , ut ſcriptum eſt in æolica lingua , corripiunt o magnum in uocatiuis : ut,hæc luſcinia, ò luſcinia : hæc hirundo , ò hirundo .*

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

δράκοντος, ὅτι δράκαινα. ὁ λάκων δὲ λάκωνος, ὑποκοριστικὸν γάρ. ἔτι τὰ εἰς δων ὑπερδισύλλαβα, μὴ παρώνυμα. οἷον κελάδων κελάδοντος, σαρπήδων σαρπήδοντος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ ὀδοὺς σύνθετα. οἷον θερμώδων θερμώδοντος, χαλκώδων χαλκώδοντος, χαυλιώδων χαυλιώδοντος. ταῦτα δὲ καὶ διὰ τοῦ ωνος εὕρηνται κλινόμενα. οἷον ἀμφώδων ἀμφώδωνος. ἔτι τὰ εἰς θων ὑπερδισύλλαβα μετοχικά. οἷον φαέθων φαέθοντος, πυριφλεγέθων πυριφλεγέθοντος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Τὰ εἰς ων σύνθετα πάντα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν, οἷον χαλκοχίτων χαλκοχίτονος, ἀρχιτέκτων ἀρχιτέκτονος, μισοποσείδων μισοποσείδωνος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ων, ὧν ἡ αἰτιατικὴ πάσχει πολλάκις ἀποκοπήν. οἷον ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα, ἀπόλλω ἀντὶ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΛΗΤΙΚΩΝ ΕΙΣ ΩΝ.

Περὶ δὲ τῶν κλητικῶν αὐτῶν καθόλου εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ων ὀξύτονα τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς, καὶ κλητικάς. οἷον ὁ ἐλαιὼν ὦ ἐλαιών. ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα. οἷον ὁ ξενοφῶν, ὦ ξενοφῶν. πλὴν τοῦ ὁ ποσειδῶν, ὦ πόσειδον. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ, Ω ποσείδαον, ἀπὸ τοῦ ὁ ποσειδάων, τοῦ ποσειδάονος ἐγένετο. τὰ δὲ βαρύτονα, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τῆς ἐσχάτης ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ τρύφων, τοῦ τρύφωνος, ὦ τρύφων. ὁ λέων, τοῦ λέοντος, ὦ λέον. Σημειώσῃ μέντοι, ὅτι ἔνια τῶν ὑπερδισυλλάβων συνθέτων εἰς ον προπαροξύτονον ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὁ ἀγαμέμνων, τοῦ ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνον. ὁ ἀπόλλων, τοῦ ἀπόλλωνος, ὦ ἄπολλον. ὁ καὶ ἡ κακοδαίμων κακοδαίμονος, ὦ κακόδαιμον. καὶ οἱ αἰολεῖς δὲ ὁμοίως, ὡς γέγραπται ἐν τῷ αἰολικῷ ἰδιώματι, συστέλλουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς κλητικαῖς. οἷον ἡ ἀηδὼν, ὦ ἀηδόν. ἡ χελιδὼν, ὦ χελιδόν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De in xi et psi desinentibus nominibus sectio tertia.

In xi & psi desinentia nomina, seruant in obliquis nominatiui uocalem: ut hæc ferula, huius ferulæ. hic uermis, huius uermis. hic cyclops, huius cyclopis. præter quædam, quæ in suis locis notabimus. Omne uero nomen in duplicem desinens, in obliquis uel dẽsam habet, uel tenuem, uel mediam: & ea quæ in xi desinũt, habent secundæ coniugationis consonantes, g, c, ch. Sed quæ in psi, primæ b, p, ph. Sed & de his uarijs existentibus, specialiter dicendum est, & primum de in ax.

De in ax, terminatio decimaquinta.

In ax simplicia multisyllaba, c habent in obliquis: ut, thorax thoracis, corcyræus corcyræi, coruus corui, custos custodis, rex regis: & abundantia t, regis. excipiuntur ea quæ à ζο deducuntur, quæ g habent: ut rapax rapacis, à rapio: uocator uocatoris, à uoco: iugulator iugulatoris, à iugulo. His similiter & atrax atragis, & loquax loquacis. Ab in ax composita, simplicium seruant declinatum: ut linothorax linothoracis, amicirapax amicirapacis. Oportet quidem & hoc scire, quod in ax bisyllaba masculina, natura quidem longa penultimantia, productum a habent: ut thorax, phæan, temo, ıllax, plutax. unde & grauantur. excipitur hylax, cyax, syax. positione uero longa penultimantia, correptum ipsum habent: ut, rapax, uociferator. Neax autem, & deceptor, & cordax, produ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΚΑΙ Ψ ληγόντων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΩΝ.

Τὰ εἰς ξ καὶ ψ λήγοντα ὀνόματα, φυλάττουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις τὸ τῆς ὀνομαστικῆς φωνῆεν. οἷον ὁ νάρθηξ, τοῦ νάρθηκος. ὁ σκώληξ, τοῦ σκώληκος. ὁ κύκλωψ, τοῦ κύκλωπος. πλὴν τινῶν ἃ ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις σημειωσόμεθα. πᾶν δὲ ὄνομα εἰς διπλοῦν λῆγον, ἐν ταῖς πλαγίαις ἢ δασὺ ἔχει, ἢ ψιλὸν, ἢ μέσον. καὶ τὰ μὲν εἰς ξ λήγοντα, ἔχουσι τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας σύμφωνα, γ, κ, χ. τὰ δὲ εἰς ψ, τὰ τῆς πρώτης, β, π, φ. ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων ποικίλων ὄντων, εἰδικῶς λεκτέον, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς αξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΞ, ΚΑΤΑΛΗξις πεντεκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς αξ ἁπλᾶ πολυσύλλαβα, τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον θώραξ θώρακος, φαίαξ φαίακος, κόραξ κόρακος, φύλαξ φύλακος, ἄναξ ἄνακος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, ἄνακτος. ἐξαιροῦνται τὰ ἀπὸ τοῦ ζω παραγόμενα, ἅτινα τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ἅρπαξ ἅρπαγος, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω. κέκραξ κέκραγος, ἀπὸ τοῦ κράζω. ἀπόσφαξ ἀπόσφαγος, ἀπὸ τοῦ σφάζω. τούτοις ὁμοίως καὶ ἄτραξ ἄτραγος, καὶ λάλαξ λάλαγος. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς αξ σύνθετα, τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον λινοθώραξ λινοθώρακος, φιλοάρπαξ φιλοάρπαγος. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς αξ δισύλλαβα ἀρσενικὰ, φύσει μὲν μακρᾷ παραληγόμενα, ἐκτεταμένον τὸ α ἔχουσιν. οἷον θώραξ, φαίαξ, οἴαξ, ἴλαξ, πλούταξ. ὅθεν καὶ βαρύνονται. ἐξαιρεῖται ὕλαξ, κύαξ, σύαξ. θέσει δὲ μακρᾷ παραληγόμενα, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχουσιν. οἷον ἅρπαξ, κέκραξ. ὁ νέαξ δὲ, καὶ φέναξ, καὶ κόρδαξ,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

productum a habent. sed cauax, & longum & breue. Superbisyllaba uero, & breui existente penultima, producunt a: ut accipiter, domicustos. nisi composita sint, à simplici a corripient: ut, hipponax, archianax. excipitur asphalax correptũ habens a, quia sphalax erat bisyllabum. A simplicibus producentibus a facta, seruant a longum: ut linothorax, philophæax. Hic thorax, huius thoracis, huic thoraci, hunc thoracem, ò thorax. Nam in ax eundem habent nominatiuum & uocatiuum, nisi abiecto x, fiat propter metrũ: sicut, ò rex sæpe apud poetas, pro ò rex. unde & poeta in decimosexto Iliadis, Iupiter rex dodonæ e græce. & magnus Orpheus in hymno solis, Audi lucis gubernator uitæ sufficiens ò rex fontis. pro ò rex. Idem incipiens Argonautica, ò rex pythoni imperans: pro ò rex dixit.

De in ix, terminatio decimasexta.

In ix simplicia plurisillaba, c in obliquis habent: ut formica formicæ, ferula ferulæ, uermis uermis, hic & hæc tußis tußis: solisyllabum enim. In ix uero cõposita, communia, acutisona, seruantia syllabam proprij uerbi g habent. ut uermis uermis, stultus stulti, à percutio. hæc formica, huius formicæ, huic formicæ, hanc formicam, ò formica.

De in ix, terminatio decimaseptima.

In ix simplicia, supra unam syllabam, c in obliquis habent: ut perdix perdicis, phœnix phœnicis. & ab ipsis composita similiter, ut libophœnix. Excipitur

cicada

ἐκτεταμένον τὸ α ἔχουσιν. ὁ κάβαξ δὲ καὶ μακρὸν, καὶ βραχύ. τὰ δὲ ὑπερδισύλλαβα, καὶ βραχείας οὔσης τῆς παραληγούσης, ἐκτείνουσι τὸ α. οἷον ἱέραξ, οἰκοφύλαξ. πλὴν εἰ μὴ σύνθετα εἶεν, ἀπὸ ἁπλοῦ τὸ α συστέλλοντος. οἷον ἱππώναξ, ἀρχιάναξ. ἐξαιρεῖται ἀσφάλαξ, συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, διότι σφάλαξ ἦν δισύλλαβον. τὰ ἀπὸ ἁπλῶν ἐκτεινόντων τὸ α γινόμενα, φυλάττουσι τὸ α μακρόν. οἷον λινοθώραξ, φιλοφαίαξ. ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος, τῷ θώρακι, τὸν θώρακα, ὦ θώραξ. τὰ γὰρ εἰς αξ, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν καὶ κλητικὴν, εἰ μὴ ἀποβολὴ τοῦ ξ γένοιτο διὰ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὦ ἄνα πολλάκις παρὰ ποιηταῖς, ἀντὶ ὦ ἄναξ. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ π τῆς ἰλιάδος, Ζεῦ ἄνα δωδωναῖε πελασγικέ. καὶ ὁ μέγας Ὀρφεὺς ἐν ὕμνῳ ἡλίου, κλῦθι φάους ταμία ζωαρκέος ὦ ἄνα πηγῆς, ἀντὶ ὦ ἄναξ. ὁ αὐτὸς ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν, Ὦ̃ναξ πυθῶνος μεδέων, ἀντὶ ὦ ἄναξ εἴρηκε.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑκκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ηξ ἁπλᾶ, πολυσύλλαβα, τὸ κ ἐν ταῖς πλαγίαις ἔχουσιν. οἷον μύρμηξ μύρμηκος, νάρθηξ νάρθηκος, σκώληξ σκώληκος. ὁ καὶ ἡ βὴξ βηχὸς, μονοσύλλαβον γάρ. τὰ δὲ εἰς ηξ σύνθετα, κοινὰ, ὀξύτονα, φυλάττοντα συλλαβὴν τοῦ ἰδίου ῥήματος, τὸ γ ἔχουσιν. οἷον οἰστροπλὴξ οἰστροπλῆγος, παραπλὴξ παραπλῆγος, ἀπὸ τοῦ πλήξω. ὁ μύρμηξ, τοῦ μύρμηκος, τῷ μύρμηκι, τὸν μύρμηκα, ὦ μύρμηξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΞ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑπτακαιδεκάτη.

Τὰ δὲ ιξ ἁπλᾶ, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, τὸ κ ἐν ταῖς πλαγίαις ἔχουσιν. οἷον πέρδιξ πέρδικος, φοῖνιξ φοίνικος. καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν σύνθετα ὁμοίως. οἷον λιβοφοῖνιξ. ἐξαιρεῖται

cicada cicadæ, & hic & hæc auis auis dorice. communia autem quæ à femininis fiunt, simplicium seruauerunt inflexionem: ut hic & hæc pulchricomus pulchricomi, capillus capilli, æquacies æquaciei: quia tricenturia tricenturiæ. sed de quantitate ix, differentia quædam est apud posteriores, aliqui quidem ipsum longũ, aliqui uero breue putarunt. antiquiores autem imitatores Apollonij illius, & Herodiani, huiusmodi fuerunt opinione, quod perdix, & cicada, & semodium, & phœnix, & quæcunq; longa penultimant, in nominatiuo quidem breue i habent, sed in alijs casibus natura longum. debebant enim per regulam & in nominatiuo producere i. nam in ix, & in yx simplicia, natura uel positione longa penultimantia, in longam desinũt. sed quoniam i, & y ante x nunquam sunt natura longa, ut suffocabo, frigefaciam: propterea illatione x natura corripiuntur. unde & datiuus pluralis ipsorum Phœnicibus, sequente x, positione, non natura bitemporeum longum habet. eadem ratione & aucupor positione longum sed aucupabar, natura, ratione incipientis præteritorum. Notantur autem in lix ubiq; i correptum habentia, ut coætaneus coætanei, coætaneus coætanei. Hic perdix, huius perdicis, huic perdici, hunc perdicem, ò perdix.

De in yx, terminatio 18.

In yx masculina simplicia, bisyllaba, natura longa penultimantia, c habent in obliquis: ut præco præconis, coclear coclearis, æthyx æthycis, thranyx cis. Etiam positione longa penultimantia, in ultima syllaba b, uel g, uel d, uel pt: ut bombyx bombycis.

&

ὁ τέττιξ τοῦ τέττιγος, καὶ ὁ καὶ ἡ ὄρνιξ ὄρνιχος δωρικῶς. τὰ δὲ κοινὰ ἀπὸ θηλυκῶν γινόμενα, τὴν τῶν ἁπλῶν ἐφύλαξαν κλίσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ καλλίθριξ καλλίτριχος, ὅτι θρὶξ τριχός. ὁμόσιξ ὁμόσιχος, ὅτι σὶξ σιχός. περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ ιξ, διαφορά τις φαίνεται παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸ μακρὸν, οἱ δὲ βραχὺ ἐνόμισαν. οἱ δὲ παλαιότεροι μιμηταὶ Ἀπολλωνίου ἐκείνου, καὶ Ἡρωδιανοῦ, τοιαύτης ἐγένοντο δόξης, ὅτι τὸ πέρδιξ, καὶ τέττιξ, καὶ χοῖνιξ, καὶ φοῖνιξ, καὶ ὅσα μακρᾷ παραλήγει, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι φύσει μακρόν. ὤφειλον δὴ κατὰ τὸν κανόνα καὶ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ ἐκτείνειν τὸ ι. τὰ γὰρ εἰς ιξ καὶ υξ ἁπλᾶ, φύσει ἢ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, μακροκαταληκτοῦσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ι καὶ υ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εἰσὶ φύσει μακρὰ, οἷον πνίξω, ψύξω, διὰ τοῦτο τῇ ἐπιφορᾷ τοῦ ξ φύσει συστέλλονται. ὅθεν καὶ ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ αὐτῶν τοῖς φοίνιξιν ἑπομένου τοῦ ξ, θέσει, οὐ φύσει τὸ δίχρονον μακρὸν ἔχει. τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἰξάλω θέσει μακρὸν, τὸ δὲ ἴξαλον φύσει, τῷ λόγῳ τῆς ἀρχέσης τῶν παρῳχημένων. σημειοῦνται δὲ τὰ εἰς λιξ, πανταχοῦ τὸ ι συνεσταλμένον ἔχοντα. οἷον ἧλιξ ἥλικος, ὁμῆλιξ ὁμήλικος. ὁ πέρδιξ, τοῦ πέρδικος, τῷ πέρδικι, τὸν πέρδικα, ὦ πέρδιξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΞ ΚΑΤΑΛΗξις ὀκτωκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς υξ ἀρσενικὰ, ἁπλᾶ δισύλλαβα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον κῆρυξ κήρυκος, δοῖδυξ δοίδυκος, αἶθυξ αἴθυκος, θρᾶνυξ θράνυκος. ἔτι τὰ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, ἔχοντα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ β, ἢ γ, ἢ δ, ἢ π. οἷον βόμβυξ βόμβυκος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& penultimãtia e: ut eryx erycis. & habẽtia in penultima a, præter g ante x: ut andryx andrycis, genyx genycis. Habentia autem g, per g declinãtur: ut guttur gutturis, faux faucis. Sed non sic habentia, ut plurimum g habent: ut coturnix coturnicis. Item in yx superbisyllaba penultimantia a, g habẽt, ut tarbaryx tarbarycis. Etiam penultimantia o, non illato n, uel b: ut cuculus cuculi, mortyx mortygis, coturnix coturnicis, & coturnicis, apud Philemonem. Item quæ à fugio, & iugo iugabo: ut profugus profugi, coniunx coniugis. Sed habentia n, ch habent in obliquis: ut unguis unguis, stonyx stonychis. unde & quæ ab unguis & nox fiunt, ch habent: ut solunguis guis, biunguis biunguis, mediunguis mediũguis, summumguis summũguis. Item quæ à fodio: ut hæc rima, huius rimæ. In yx composita simplicium seruant declinationem: ut alatensus alatensi. Oportet autem scire, quod in yx simplicia longa natura uel positione peñultimantia, secundum diligentiores in nominatiuo solo y natura corripiunt. In alijs autem casibus, natura producunt. Composita autem, & penultimantia breui, ubique corripiunt y: ut coniux coniugis, profugus profugi, unguis unguis, eryx erycis: nisi productio fiat apud poetas, sicut & correptio natura longorum. ut apud poetam, Præconi canoro. nam ry natura longum, correptum est. & huius bebrycis, bry, interdum quidem ut habet, lõgum seruat: ut bebrycum regis strenui. interdum uero corripit: ut, Neque igitur bebryces uiri neglexerunt regem. Hic præco, huius præconis, huic præconi, hunc præconem, ò præco.

De

καὶ τὰ παραληγόμενα τῷ ε. οἷον ἔρυξ ἔρυκος. καὶ τὰ ἔ-
χοντα ἐν τῇ παραληγούσῃ α χωρὶς γ πρὸ τοῦ ξ. οἷον ἄδρυξ
ἄδρυκος, γόνυξ γόνυκος. τὰ δὲ ἔχοντα γ, διὰ τοῦ γ κλί-
νονται. οἷον φάρυγξ φάρυγγος, λάρυγξ λάρυγγος. τὰ δὲ μὴ
οὕτως ἔχοντα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ὄρτυξ
ὄρτυγος. ἔτι τὰ εἰς υξ ὑπερδισύλλαβα, παραληγόμενα
τῷ α, τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ταρβάρυξ ταρβάρυγος. ἔτι τὰ πα
ραληγόμενα τῷ ο μὴ ἐπιφερομένου ν, ἢ β. οἷον κόκκυξ
κόκκυγος, μόρτυξ μόρτυγος, ὄρτυξ ὄρτυγος, καὶ ὄρτυκος
κατὰ Φιλήμονα. ἔτι τὰ παρὰ τὸ φύγω, καὶ ζύγω, ζύ-
ξω. οἷον πρόσφυξ πρόσφυγος, ὁμόζυξ ὁμόζυγος. τὰ δὲ ἔχον-
τα ν, τὸ χ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ὄνυξ ὄνυχος, στό
νυξ στόνυχος. ὅθεν καὶ τὰ παρὰ τὸ ὄνυξ καὶ νὺξ γινόμενα,
τὸ χ ἔχουσιν. οἷον μονώνυξ μονώνυχος, διώνυξ διώνυχος,
μεσώνυξ μεσώνυχος, ἀκρώνυξ ἀκρώνυχος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ
ὀρύσσω. οἷον ἡ διώρυξ, τῆς διώρυχος. τὰ εἰς υξ σύνθετα
τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τανυπτέρυξ τα-
νυπτέρυγος. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς υξ ἁπλᾶ μακρᾷ φύ
σει ἢ θέσει παραληγόμενα, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἐν τῇ
ὀνομαστικῇ μόνῃ τὸ υ φύσει συστέλλουσιν. ἐν δὲ ταῖς ἄλ-
λαις πτώσεσι, φύσει ἐκτείνουσι. τὰ δὲ σύνθετα καὶ τὰ πα-
ραληγόμενα βραχείᾳ, πανταχοῦ συστέλλουσι τὸ υ. οἷον
σύζυξ σύζυγος, πρόσφυξ πρόσφυγος, ὄνυξ ὄνυχος, ἔρυξ ἔρυ-
κος. εἰ μὴ ἔκτασις γένοιτο παρὰ ποιηταῖς, ὥσπερ καὶ συ-
στολὴ τῶν φύσει μακρῶν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, Κήρυκι ἠ-
πυτίδῃ. τὸ γὰρ ρυ φύσει μακρὸν, συνέστειλε. καὶ τοῦ βέ-
βρυκος τὸ βρυ, ποτὲ μὲν ὡς ἔχει, μακρὸν φυλάττει. οἷον
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος. ποτὲ δὲ συστέλλει. οἷον οὐδ'
ἄρα βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος. ὁ κῆρυξ, τοῦ κή-
ρυκος, τῷ κήρυκι, τὸν κήρυκα, ὦ κῆρυξ.

De in ox, terminatio decimanona.

In ox simplicia cappa habent in alijs casibus, ut lepus lepori, piscis marinus marini. præter acinus acini. Item composita à lepore, & persequor, cappa habēt: ut leporosus leporosi, ferisequus ferisequi, caprisequus caprisequi, fabiuorus autem, fabiuori, à comedo enim. Hic lepus, huius leporis, huic lepori, hunc leporem, ò lepus.

De in ar, terminatio uigesima.

In ar omnia appositione os faciunt genitiuum. & si fuerint monosyllaba, longum habent a: ut car caris, par pàris, sturnus sturni. hoc autem poeta interdum quidem per a profert: ut, sturnorum nubes uadit. interdum autem per i: ut, graculosq; sturnosq;. & hic sturnus, huius sturni. Sed si sint supra unam syllabam breue a habent, ut beatus beati, somnium somnij, cæsar cæsaris, latinum. Hic beatus, huius beati, huic beato, hūc beatum, ò beate.

De in ir, terminatio uigesima prima.

In ir solisyllaba, appositione os faciunt genitiuum, & seruant i in obliquis casibus: ut fera feræ, fera feræ, ser seris. his similiter & pestis pestis. Sed plurisyllaba acutisona, si habent t ante ir, seruant i ubiq;: ut, peluis peluis, saluator saluatoris, perditor perditoris. Excipitur stella stellæ, & pater patris, & patris. Sed si non habent t, uertunt i nominatiui in e in obliquis casibus: ut æther ætheris, aër aëris, leuir uiri,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΞ, ΚΑΤΑ-
ληξις ἐννεακαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ωξ ἁπλᾶ τὸ κ ἔχουσιν ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν, οἷον πτὼξ πτωκὸς, βὼξ βωκός. πλὴν τοῦ ῥὼξ ῥωγός. ἔτι τὰ σύνθετα ἀπὸ τοῦ πτὼξ καὶ διώκω, τὸ κ ἔχουσιν. οἷον πολύπτωξ πολύπτωκος, θηροδίωξ θηροδίωκος, αἰγοδίωξ αἰγοδίωκος. κυαμοτρὼξ δὲ, κυαμοτρῶγος, ἀπὸ τοῦ τρώγω γάρ. ὁ πτὼξ. τοῦ πτωκὸς, τῷ πτωκὶ, τὸν πτῶκα, ὦ πτώξ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡ, ΚΑΤΑ-
ληξις εἰκοστή.

Τὰ εἰς αρ πάντα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. καὶ εἰ μὲν ὦσι μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχουσι τὸ α. οἷον κὰρ καρὸς, πὰρ παρὸς, ψὰρ ψαρός. τοῦτο δὲ ὁ ποιητὴς ποτὲ μὲν διὰ τοῦ α προφέρει. οἷον, Ψαρῶν νέφος ἔρχεται. ποτὲ δὲ διὰ τοῦ η, οἷον Κολοιούς τε, ψῆράς τε. καὶ ὁ ψάρος, τοῦ ψάρου. εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, βραχὺ τὸ α ἔχουσιν. οἷον μάκαρ μάκαρος, ὄναρ ὄναρος, καῖσαρ καίσαρος, λατινικόν. ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος, τῷ μάκαρι, τὸν μάκαρα, ὦ μάκαρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΡ, ΚΑΤΑΛΗ-
ξης εἰκοστὴ πρώτη.

Τὰ εἰς ηρ μονοσύλλαβα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον θὴρ θηρὸς, φὴρ φηρὸς, σὴρ σηρός. τούτοις ὁμοίως καὶ ἡ κὴρ, τῆς κηρός. τὰ δὲ πολυσύλλαβα ὀξύτονα, εἰ μὲν ἔχωσι τὸ τ πρὸ τοῦ ηρ, φυλάττουσι τὸ η πανταχοῦ. οἷον λουτὴρ λουτῆρος, σωτὴρ σωτῆρος, ὀλετὴρ ὀλετῆρος. ἐξαιρεῖται ὁ ἀστὴρ τοῦ ἀστέρος, καὶ πατὴρ πατέρος καὶ πατρός. εἰ δὲ μὴ ἔχωσι τὸ τ, τρέπουσι τὸ η τῆς ὀνομαστικῆς εἰς ε ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον αἰθὴρ αἰθέρος, ἀὴρ ἀέρος, δαὴρ δαέρος,

ἀνὴρ ἀνέ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

uir uiri, & appositione d, & concisione, uiri. Excipitur scintilla scintillæ, & liberator liberatori. Etiam in ir grauisona, si longa penultiment, uertunt i in e: ut pier pieris, tribulis tribulis. Sed si breui, seruāt ita: ut iber iberis, accommodatus accommodati, & panthera pantheræ, simplicis seruauit declinationem. Sciendum autem, quod in ir plurisyllaba simplicia, non propria, neq; gentilia acuuntur: ut aër, æther. sed gentilia & propria appellatiuis coincidentia, grauantur: ut iber, asicher. Oportet autem & hoc scire, quod in ir desinētia nomina, eosdem habent nominatiuos & uocatiuos: ut hic iber, ò iber. præter quæ in masculinis: ut hic pater, ò pater. hic saluator, ò saluator. hic uir, ò uir. hic leuir, ò leuir.

Hic uir, huius uiri & uiri, huic uiro & uiro, hunc uirum & uirum, ò uir. Hi uiri et uiri, horum uirorū, horum uirorum, ò uiri & uiri. Hi uiri & uiri, & uirorum: his uiris solummodo, à datiuo singulari, mutatione e in a, & appositione d & s: similiter & patribus. hos uiros & uiros, ò uiri & uiri.

Hic pater, huius patris & patris, huic patri & patri, hunc patrem, ò pater. Hi patres, horum patrum, ò patres. Hi patres, horum patrum, his patribus, hos patres, ò patres.

Hic aër communiter, & hic aër æolice. similiter & hic æther communiter, & hic æther æolice, quod sæpe inuenies apud poetas.

De in ir, terminatio uigesimatertia.

In ir, per abscisionē facta sūt: ut hic susurr or, huius susur-

ἀνὴρ ἀνέρος, καὶ προσθέσει τοῦ δ, καὶ συγκοπῇ, ἀνδρός. ἐξαιρεῖται σπινθὴρ σπινθῆρος, καὶ ἐλλαθὴρ ἐλλαθῆρος. ἔτι τὰ εἰς ηρ βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγῃ, τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον πίηρ πίερος, φράτηρ φράτερος. εἰ δὲ βραχείᾳ, φυλάττουσι τὸ η. οἷον ἴβηρ ἴβηρος, ἐρίηρ ἐρίηρος. καὶ ὁ πάνθηρ δὲ, πάνθηρος, τὴν τοῦ ἁπλοῦ ἐφύλαξε κλίσιν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς υρ πολυσύλλαβα ἁπλᾶ, μὴ κύρια, μὴ δὲ ἐθνικὰ, ὀξύνονται. οἷον ἀὴρ, αἰθήρ. τὰ δὲ ἐθνικὰ καὶ κύρια προσηγορικοῖς συνεμπίπτοντα, βαρύνονται. οἷον ἴβηρ, ἀσίχηρ. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ηρ λήγοντα ὀνόματα, τὰς αὐτὰς ἔχουσιν ὀνομαστικὰς καὶ κλητικάς. οἷον ὁ ἴβηρ, ὦ ἴβηρ. πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. οἷον ὁ πατὴρ ὦ πάτερ, ὁ σωτὴρ ὦ σῶτερ, ὁ ἀνὴρ ὦ ἄνερ, ὁ δαὴρ ὦ δάερ.

Ο ἀνὴρ, τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρὸς, τῷ ἀνέρι καὶ ἀνδρὶ, τὸν ἀνέρα καὶ ἄνδρα, ὦ ἄνερ. τὼ ἀνέρε καὶ ἄνδρε, τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν, ὦ ἀνέρε καὶ ἄνδρε. οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες, τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι μόνως, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ προσθέσει δ καὶ σ ὁμοίως καὶ πατράσι. τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας, ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

Ο πατὴρ, τοῦ πατέρος καὶ πατρὸς, τῷ πατέρι καὶ πατρὶ, τὸν πατέρα, ὦ πάτερ. τὼ πατέρε, τοῖν πατέροιν, ὦ πατέρε. οἱ πατέρες, τῶν πατέρων, τοῖς πατράσι, τοὺς πατέρας, ὦ πατέρες.

Ο ἀὴρ κοινῶς, καὶ ἡ ἀὴρ αἰολικῶς. ὁμοίως καὶ ὁ αἰθὴρ κοινῶς, καὶ ἡ αἰθὴρ αἰολικῶς. ὅπερ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΡ, ΚΑΤΑΛΗξις εἰκοστὴ τρίτη.

Τὰ εἰς υρ κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένοντο. οἷον ὁ ψίθυρ τοῦ ψιθύρος,

susurronis, à susurrator susurratoris. hic testis, huius testis: ab hic testis, huius testis. unde & magnus Orpheus in Argonauticis, Huius autem testes sint: & poeta, Hi ipsi testes sint. & hic testis, huius testis, uetustum, quod latini seruauerunt. & hic testis, huius testis: & quod nunc in usu, hic & hæc testis, testis, testi, testem.

De in ir, terminatio uigesimaquarta.

In ir solisyllaba acutisona, appositione os faciunt genitiuum: ut pediculus pediculi, procella procellæ. similiter & plurisyllaba grauisona: ut pollex pollicis, multimanus, centimanus, lichir, samphir, bechir. sed iudaica indeclinabilia.

De in or, terminatio uigesima quinta.

In or acutisona positione os faciunt genitiuum, & seruant o magnum ubique: ut fur furis, fames famiei. Etiam grauisona si habent ante o, l, seruant o magnum: ut celor celoris, magnum magni. sed si non habent, uertunt o magnum in o paruum: ut nestor nestoris, hector oris, mentor mentoris, mnestor mnestoris, proprium. procus autem, proci, adiectiuum. unde et poeta, procifugæ. Inuenta sunt & alia apud poetas, productione habentia o magnum: ut per contrarium correptione uertentia, quibus non oportet uti in pedestri oratione. Sed Romana seruant o magnum: ut, quæstoris, prætoris, mandatoris, dictatoris. Sed sciendum est, quod in immutabilem desinentia, seruāt immutabilem in obliquis: ut nestor nestoris, dion dionis. Ideo & immutabilis

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ψίθυρος, ἀπὸ τοῦ ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος, ἀπὸ τοῦ ὁ μάρτυρος τοῦ μαρτύρου. ὅθεν καὶ ὁ μέγας Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. καὶ ὁ ποιητὴς, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων. καὶ ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος παλαιὸν, ὅπερ οἱ λατῖνοι ἐφύλαξαν. καὶ ὁ μάρτυς, τοῦ μάρτυος. καὶ τὸ νῦν εὔχρηστον, ὁ καὶ ἡ μάρτυς, μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΡ, ΚΑΤΑληξις εἰκοστὴ τετάρτη.

Τὰ εἰς ειρ μονοσύλλαβα ὀξύτονα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον φθεὶρ φθειρὸς, εἲρ εἰρός. ὁμοίως καὶ τὰ πολυσύλλαβα βαρύτονα. οἷον ἀντίχειρ ἀντίχειρος, πολύχειρ, ἑκατοντάχειρ, λείχειρ, σάμφειρ, βέχειρ. τὰ δὲ ἰουδαϊκὰ, ἄκλιτα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΡ, ΚΑΤΑΛΗξις εἰκοστὴ πέμπτη.

Τὰ εἰς ωρ ὀξύτονα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ω μέγα πανταχοῦ. οἷον φὼρ φωρὸς, ἰχὼρ ἰχῶρος. ἔτι τὰ βαρύτονα, εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τοῦ ω λ, φυλάττουσι τὸ ω μέγα. οἷον κέλωρ κέλωρος, πέλωρ πέλωρος. εἰ δὲ οὐκ ἔχουσι, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον νέστωρ νέστορος, ἕκτωρ ἕκτορος, μέντωρ μέντορος, μνήστωρ μνήστορος κύριον. μήστωρ δὲ, μήστορος, ἐπίθετον. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς, Μηστωρεφόβοιο. εὕρηνται δὲ καὶ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς ἐκτάσει ἔχοντα ω μεγα, ὡς τοὐναντίον συστολῇ τρέποντα, οἷς οὐ δεῖ χρῆσθαι ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. τὰ δὲ ῥωμαϊκὰ, φυλάττουσι τὸ ω μέγα. κοϊέστορος, πραίτωρος, μανδάτωρος, δικτάτωρος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα, φυλάττουσι τὸ ἀμετάβολον ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον νέστωρ νέστορος, δίων δίωνος. ταῦτά τοι καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

immutabilis appellata est. nam neq; in obliquis permutantur, neq; in futuris uerborum. Hic nestor, huius nestoris, huic nestori, hunc nestorem, ò nestor.

De in psi omnibus, terminatio uigesimasexta.

In psi plurisyllaba, uel b, uel p, uel ph habent in obliquis. ut in uniuersum aũt dicã, omnia in psi per p flectũtur, siue solisyllaba sint, siue plurisyllaba, siue simplicia, siue composita: ut oculus oculi, adulator adulatoris, cyclops pis, latificies latificiei. excipiuntur quatuor solisyllaba, quæ per b declinantur: ut uena uenæ, phabs phabis, nips niuis, auster austri. et quatuor plurisyllaba: ut, arabs arabis, chalybs chalybis, chalybs bis, tharyps tharybis. & tria per ph declinata: ut cinyps cinyphis, catilips catiliphis, sciraps sciraphis. Sed composita à tero, per g flectuntur: ut pedotriba pedotribæ, seruus serui, à tero. Sciendum est, quod in ops multisyllaba per o paruum scribuntur: ut æthiops, homo, cecrops, ater, pelops. præter intercus, cyclops, uibex, culex, lusciosus, cercops, palus, tabanus, canops, et quæcunq; deducuntur ab oculus oculi, id est oculus, per o magnum scribũtur: ut nigroculus nigricoli. sicut contra à uox uocis, id est uox: ut, homo hominis.

De terminationibus femininorum nominum sectio quarta.

De terminationibus masculinorũ nominũ, ut poßibile fuit, nobis diligẽter et breuiter secundũ antiquos dictum est. nunc autem eodem modo & de femininis dicetur.

ἀμετάβολα προσηγόρευται. οὔτε γὰρ ἐν ταῖς πλαγίαις μεταβάλλονται, οὔτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῶν ῥημάτων. ὁ νέστωρ, τοῦ νέστορος, τῷ νέστορι, τὸν νέστορα, ὦ νέστορ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ψ ΠΑΝΤΩΝ, ΚΑτάληξις εἰκοστὴ καὶ ἕκτη.

Τὰ εἰς ψ πολυσύλλαβα, ἢ β, ἢ π, ἢ φ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις. καθόλου δὲ εἰπεῖν, πάντα τὰ εἰς ψ, διὰ τοῦ π κλίνονται, εἴτε μονοσύλλαβα εἶεν, εἴτε πολυσύλλαβα, εἴτε ἁπλᾶ, εἴτε σύνθετα. οἷον ὢψ ὠπὸς, θὼψ θωπὸς, κύκλωψ κύκλωπος, εὐρύωψ εὐρύωπος. ἐξαιρεῖται τέσσαρα μονοσύλλαβα, διὰ τοῦ β κλινόμενα. οἷον φλὲψ φλεβὸς, φὰψ φαβὸς, νίψ νιβὸς, λίψ λιβός. καὶ τέσσαρα πολυσύλλαβα. οἷον ἄραψ ἄραβος, χάλυψ χάλυβος, χέρνιψ χέρνιβος, θάρυψ θάρυβος. καὶ τρία διὰ τοῦ φ κλινόμενα. οἷον κίνυψ κίνυφος, καθῆλιψ κατήλιφος, σκίραψ σκίραφος. τὰ δὲ σύνθετα ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ γ κλίνονται. οἷον παιδότριψ παιδότριβος, οἰκότριψ οἰκότριβος, ἀπὸ τοῦ τρίβω. ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ εἰς οψ πολυσύλλαβα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον, αἰθίοψ, μέροψ, κέκροψ, οἴνοψ, πέλοψ. πλὴν τοῦ ὕδρωψ, κύκλωψ, μώλωψ, κώνωψ, νυκτάλωψ, κέρκωψ, σκόλωψ, μύωψ, κάνωψ. καὶ ὅσα παράγονται ἀπὸ τοῦ ὢψ ὠπὸς, ὁ ὀφθαλμὸς, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. οἷον ἑλίκωψ ἑλίκωπος. ὥσπερ τοὐναντίον ἀπὸ τοῦ ὄψ ὀπὸς, ἡ φωνή. οἷον μέροψ μέροπος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΩΝ θηλυκῶν ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ μὲν καταλήξεων τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ὡς οἷόν τε ἦν ἡμῖν, ἐπιμελῶς καὶ συντόμως κατὰ παλαιοὺς εἴρεται. νῦν δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ περὶ τῶν θηλυκῶν

dicetur. Ante hæc autem ſcire oportet, quod finales femininorum nominum ſunt octo, α, η, ν, ω, ξ, ρ, σ, ψ. de quibus dicendum, & primum de in a & η.

De in a et η.

In a & ita feminina pariſyllaba, ſecundæ flectionis ſunt, quorum formatio in ea dicta eſt. In ω contracta exiſtentia, in us faciunt genitiuum per mixtionẽ: de quibus in quarta contractorum dicetur. nunc autem de impariſyllabis dicamus. In an femininum non habemus. nam eunam eunanis, maſculinũ plures exiſtimarunt. ſi autẽ & ſupponamus feminina eſſe, appoſitione os genitiuum facient, ſicut & maſculina. Item in en, neq; maſculinum, neq; femininũ habemus. neutrum autem: ut hoc gratioſum.

De impariſyllabis in in, terminatio prima.

In in feminina appoſitione os faciunt genitiuum. & ſeruant ita in obliquis: ut trœzen trœzenis, ſiren ſirenis. excipitur mens mentis, quia ſoliſyllabum eſt. Inuenitur autem & pupilla indeclinabile, à pupilla per abſciſionem factum.

De in in, terminatio ſecunda.

In in feminina biterminata, ſimplicia, acuuntur, et appoſitione os faciunt genitiuum, & ſeruant ubique i longum, quemadmodum & maſculina: ut ſalamin ſalaminis, radius radij, nares narium. In on feminina, non habemus. Nam apud comicos formata, neutra ſunt: unde & ſecundum neutra flectuntur ſingulariter. ſolũ autem femininus articulus ipſis apponitur: ut

ῥηθήσεται. πρὸ τούτων δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι τελικὰ τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων εἰσὶν ὀκτώ, α, η, ω, ν, ξ, ρ, ς, ψ. περὶ ὧν ῥητέον, καὶ πρῶτον περὶ τῶν εἰς α, καὶ η.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΚΑΙ Η.

Τὰ εἰς α καὶ η θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα, τῆς δευτέρας κλίσεώς εἰσιν, ὧν ὁ σχηματισμὸς ἐν αὐτῇ εἴρηται. τὰ εἰς ω συνῃρημένα ὄντα, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. περὶ ὧν τῇ τετάρτῃ τῶν συνῃρημένων λεχθήσεται. νῦν δὲ περὶ τῶν περιττοσυλλάβων λέγωμεν. εἰς αν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. τὸ γὰρ δ᾽νὰν δ᾽νᾶνος, ἀρσενικὸν οἱ πλείους ἐνόμισαν. εἰ δὲ καὶ ὑποθώμεθα θηλυκὰ εἶναι, προσθέσει τοῦ ος τὴν γενικὴν ποιήσουσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. ἔτι εἰς εν οὔτε ἀρσενικὸν, οὔτε θηλυκὸν ἔχομεν. οὐδέτερον δὲ, οἷον τὸ χαρίεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΤΤΟΣΥΛΛΑΒΩΝ εἰς ην, κατάληξις α.

Τὰ εἰς ην θηλυκὰ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ η ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον τροιζὴν τροιζῆνος, σειρὴν σειρῆνος. ἐξαιρεῖται ἡ φρὴν τῆς φρενὸς, διότι μονοσύλλαβόν ἐστιν. εὑρίσκεται δὲ καὶ γλὴν ἄκλιτον, ἀπὸ τοῦ γλήνη κατὰ ἀποκοπὴν γινόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΝ, ΚΑτάληξις δευτέρα.

Τὰ εἰς ιν θηλυκὰ δικατάληκτα, ἁπλᾶ, ὀξυνόμενα, καὶ προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ ι μακρὸν, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. οἷον σαλαμὶν σαλαμῖνος, ἀκτὶν ἀκτῖνος, ῥὶν ῥινός. εἰς ον θηλυκὰ οὐκ ἔχομεν. τὰ γὰρ παρὰ τῶν κωμικῶν ἐσχηματισμένα, οὐδέτερά εἰσιν. ὅθεν καὶ κατὰ τὰ οὐδέτερα κλίνονται ἑνικῶς. μόνως δὲ θηλυκὸν ἄρθρον αὐτοῖς προστίθεται,

ut hæc sophronium, hæc glycerium, hæc abrotonium, hæc leontium, hæc chrysium.

De in yn, terminatio tertia.

In yn feminina rara existentia, appositione os faciunt genitiuum, similiter ut masculina lõgũ y in obliquis seruantia: ut hæc gortyn, huius gortynis.

De in on, terminatio quarta.

In on feminina uel acuũtur, ut turtur, luscinia: uel grauantur, ut columba, papauer. nunquã autem circũflectũtur, præter unũ: hæc Ctesiphõ, huius ctesiphontis. est aũt nomen urbis Persicæ, seruans & tenorem & flexum proprij nominis, à quo appellata est.

In on grauitenora.

In on feminina grauitenora appositione os faciunt genitiuum, & seruant o magnum in alijs casibus: ut hoc papauer, huius papaueris. hæc columba, huius columbæ. Item et nomina urbiũ, siue acutitenora sint, siue grauitenora: ut hæc python, huius pythonis. hæc sidon, huius sidonis. hæc calydõ, huius calydonis. hæc pleuron, huius pleuronis. hæc croton, huius crotonis. hæc iton, huius itonis. excipitur hæc lacedæmon huius lacedæmonis. seruauit enim simplicis flexum, hoc est dæmon dæmonis.

In on acutitenora.

In on acutitenora, non existentia nomina urbiũ, mutant o magnum in o paruũ in alijs casibus: ut hæc turtur, huius turturis. hæc hirundo, huius dinis. hæc philomela, huius læ. hæc imago, huius imaginis. hæc nix, huius niuis. hæc amazon, huius onis. excipitur hæc cura,

huius

οἷον ἡ σωφρόνιον, ἡ γλυκέριον, ἡ ἀβροτόνιον, ἡ λεόντιον, ἡ χρύσιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΝ, ΚΑΤΑ-
ληξις τρίτη.

Τὰ εἰς ω θηλυκὰ σπάνια ὄντα, προσθέσει τοῦ ος, ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς μακρὸν τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις φυλάττοντα. οἷον ἡ γόρτυν, τῆς γόρτυνος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΝ, ΚΑ-
τάληξις τετάρτη.

Τὰ εἰς ων θηλυκὰ ἢ ὀξύνονται, ὡς τρυγὼν, ἀηδών. ἢ βαρύνονται, ὡς τρήρων, μήκων. οὐδέποτε δὲ περισπῶνται, πλὴν ἑνὸς, ἡ κτησιφῶν τῆς κτησιφῶντος. ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως περσίδος, φυλάξαν καὶ τὸν τόνον, καὶ τὴν κλίσιν τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἀφ' οὗ προσηγόρευτο.

ΕΙΣ ΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΑ.

Τὰ εἰς ων θηλυκὰ βαρύτονα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάσσουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ἡ μήκων τῆς μήκωνος, ἡ τρήρων τῆς τρήρωνος. ἔτι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων, εἴτε ὀξύτονα εἶεν, εἴτε βαρύτονα. οἷον ἡ πυθὼν τῆς πυθῶνος, ἡ σιδὼν τῆς σιδῶνος, ἡ καλυδῶν τῆς καλυδῶνος, ἡ πλευρὼν τῆς πλευρῶνος, ἡ κρότων τῆς κρότωνος, ἡ ἴτων τῆς ἴτωνος. ἐξαιρεῖται ἡ λακεδαίμων τῆς λακεδαίμωνος. ἐφύλαξε γὰρ τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν, τὴν δαίμων δαίμονος.

ΕΙΣ ΩΝ ΟΞΥΤΟΝΑ.

Τὰ εἰς ων ὀξύτονα μὴ ὄντα ὀνόματα πόλεων, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρὸν ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον ἡ τρυγὼν, τῆς τρυγόνος. ἡ χελιδὼν τῆς χελιδόνος. ἡ ἀηδὼν τῆς ἀηδόνος. ἡ εἰκὼν, τῆς εἰκόνος. ἡ χιὼν, τῆς χιόνος. ἡ ἀμαζὼν, τῆς ἀμαζόνος. ἐξαιρεῖται ἡ μελεδὼν,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

huius curæ, & hæc incensio, huius incensionis per productionem. Item & in don nomina urbium, ita penultimantia, mutant o magnum in o paruum: ut sedon sedonis, aspledon aspledonis, anthedon anthedonis, steridon steridonis, Carchedon carchedońis, quæ in Libya, & Calchedon calchedonis, è regione nunc infelicis Constantinopolis, meæ patriæ: quæ & chalcedon chalcedonis dicitur. quibus similiter et hæc hermõ hermonis, bion bionis, littus littoris, olasson olassonis. & hæc quidem antiquorum regula de ijs quæ in on. Cum uero aliter inuentum fuerit apud poetas, per productionem, uel correptionem fit.

De in ax femininis, termina-tio quinta.

In ax feminina simplicia multisyllaba, per cappa flectuntur, & breue ax habent. quare & circunflectatur, quæcunq; penultimam natura longam habent: ut, hic sulcus, huius sulci. hic fons, huius fontis. hæc scala, huius scalæ. hæc lactuca, huius lactucæ. his similiter et hæc noctua, huius noctuæ. & mulier non in usu, mulieris. unde diuersicliniũ. Hæc mulier, huius mulieris, huic mulieri, hanc mulierẽ, ò mulier. sed quæ inueniũtur duo cõmunia in ex, per g flectuntur: ut, hic & hæc capra capræ, hic & hæc grex gregis. thrax autem antiquum, thracis faciebat, unde nũc thrax thracis dicimus, i subscripto. & hic dax, huius dacis.

De in ix, terminatio sexta.

In ix simplicia feminina per c declinantur: ut hæc galea huius galeæ, silex silicis, carceres carcerum, & procarceres procarcerum, hic & hæc tußis tußis.

seruant

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τῆς μελεδῶνος. καὶ ἡ τυφεδὼν τῆς τυφεδῶνος, κατ' ἔκτασιν. ἔτι καὶ τὰ εἰς δων ὀνόματα πόλεων τῷ η παραλήγοντα, τρέπουσι τὸ ω μέγα εἰς ο μικρόν. οἷον σηδὼν σηδόνος, ἀσπληδὼν ἀσπληδόνος, ἀνθηδὼν ἀνθηδόνος, στεριδὼν στεριδόνος, καρχηδὼν καρχηδόνος, ἡ ἐν λυβύῃ. καὶ καλχηδὼν καλχηδόνος, ἡ ἀντικρὺ τοῦ νῦν δυστυχοῦς βυζαντίου, τῆς ἐμῆς πατρίδος. ἥτις καὶ χαλκιδὼν χαλκιδόνος λέγεται. οἷς ὁμοίως καὶ ἡ ἑρμηὼν ἑρμηόνος, βιὼν βιόνος, ἠϊὼν ἠϊόνος, ὀλαστὼν ὀλαστόνος. καὶ οὗτος μὲν ὁ τῶν παλαιῶν κανὼν περὶ τῶν εἰς ων. ὅταν δ' ἄλλως εὑρεθῇ παρὰ ποιηταῖς, κατ' ἔκτασιν, ἢ συστολὴν γίνεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΞ ΘΗΛΥΚΩΝ, κατάληξις πέμπτη.

Τὰ εἰς αξ θηλυκὰ ἁπλᾶ πολυσύλλαβα, διὰ τοῦ κ κλίνονται, καὶ βραχὺ τὸ αξ ἔχουσιν. ὅθεν καὶ προπερισπῶνται ὅσα τὴν παραλήγουσαν φύσει μακρὰν ἔχουσιν. οἷον ἡ αὖλαξ τῆς αὔλακος, ἡ πῖδαξ τῆς πίδακος, ἡ κλῖμαξ τῆς κλίμακος, ἡ θρῖδαξ τῆς θρίδακος. τούτοις ὁμοίως καὶ ἡ γλαῦξ τῆς γλαυκὸς, καὶ γύναξ ἄχρηστον, γυναικός. ὅθεν τὸ ἑτερόκλιτον, ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι. τὰ δὲ εὑρισκόμενα δύο κοινὰ εἰς αιξ, διὰ τοῦ γ κλίνονται. οἷον ὁ καὶ ἡ αἶξ αἰγὸς, ὁ καὶ ἡ γραὶξ γραιγός. ὁ θραὶξ δὲ τὸ παλαιὸν, θραικὸς ἐποίει. ὅθεν νῦν ὁ θρᾷξ τοῦ θρᾳκὸς λέγομεν, τοῦ ι ὑπογραφομένου. καὶ ὁ δὰξ τοῦ δακός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΞ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ἕκτη.

Τὰ εἰς ηξ ἁπλᾶ θηλυκὰ διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον ἡ πήληξ τῆς πήληκος, χάληξ χάληκος. ὕσπληξ δὲ ὕσπληγος. καὶ ἀντίσπληξ ἀντίσπληγος, καὶ ὁ καὶ ἡ βὴξ βηχός.

ſeruant autem hæc ita in aliis caſibus, præter penultimantia o. hæc enim mutant i in e: ut hæc uulpes, huius uulpis.

De in ix, terminatio ſeptima.

In ix multiſyllaba feminina, ut plurimum per c declinantur: ut calix calicis, helix helicis: ſcutica uero, ſcuticæ, huic ſcuticæ & ſcuticæ, per abſciſionem: ſcuticam & ſcuticam. unde, Scuticam ſemper cōcutiebat, ait: & equinam ſcuticā iniecit, & turma turmæ. unde conturmalis lis. & capillus autē, capilli: unde & communia, pulchricomus comi, & longicomus gicomi. Oportet autem & hoc ſcire, quod in x, ſi habent ante x g, per g flectuntur: ut hæc ſphinx, huius ſphingis. hæc tuba, huius tubæ. ſingultus ſingulti, morbus. lynx autem lyncis, fera. ut apud Callimachum, Ille autem carnem lyncis incidebat. ſi autem ante x aliam conſonantem habent, per c declinantur: ut hæc caro, huius carnis. ſulcus ſulci, robur roboris robori. unde et Homericum illud, Robore fretus: uel à robur roboris, robori, ut quibuſdam uidetur: uel à robur roboris robori, et per tranſmutationem robori, quod melius.

De in yx, terminatio octaua.

In yx feminina multiſyllaba per g flectuntur, niſi ratio alia prohibeat: ut fornix currus, fornicis currus, bulla bullæ, pēna pennæ, grauiſonū: pennæ. ſed ala alæ acutiſonum, totum membrum in quo naſcuntur pennæ. unde & apud poetā in ſecundo Iliadis, Hanc obuolutus penna cœpit circumſtrepentem: pena-

cutiſone

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

φυλάττουσι δὲ πάντα τὸ η ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι, πλὴν τῶν παραληγομένων τῷ ω. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον ἡ ἀλώπηξ, τῆς ἀλώπεκος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΞ, ΚΑΤΑΛΗ-
ξις ἑβδόμη.

Τὰ εἰς ιξ πολυσύλλαβα θηλυκὰ, ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον κύλιξ κύλικος, ἕλιξ ἕλικος. ἡ μάστιξ δὲ τῆς μάστιγος, τῇ μάστιγι, καὶ μάστι κατὰ ἀποκοπήν. μάστιγα καὶ μάστιν. ὅθεν, Μάστιν αἰὲν ἔλαυνεν, ἤ. καὶ, ἐφ' ἱππείην μάστιν βάλε. καὶ ἡ στὶξ, τῆς στιχός. ὅθεν ὁμόστιξ, ὁμόστιχος. καὶ ἡ θρὶξ δὲ, τῆς τριχός. ὅθεν καὶ τὰ κοινὰ, καλλίθριξ καλλίτριχος, καὶ τανύθριξ τανύθριχος. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι τὰ εἰς ξ εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ τοῦ ξ, γ, διὰ γ κλίνονται. οἷον ἡ σφίγξ, τῆς σφιγγός. ἡ σάλπιγξ, τῆς σάλπιγγος. λύγξ λυγγὸς, τὸ πάθος. λύγκξ δὲ λυγκὸς, τὸ θηρίον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνεν. εἰ δὲ πρὸ τοῦ ξ ἕτερον σύμφωνον ἔχουσι, διὰ τοῦ κ κλίνονται. οἷον ἡ σὰρξ τῆς σαρκὸς, ὅλξ ὁλκὸς, ἄλξ ἀλκὸς, ἀλκί. ὅθεν καὶ τὸ ὁμήρειον ἐκεῖνο, Ἀλκὶ πεποιθώς. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλξ, ἀλκὸς, ἀλκὶ, ὡς ἐνίοις δοκεῖ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἡ ἀλκὴ, τῆς ἀλκῆς, τῇ ἀλκῇ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκί. ὅπερ ἄμεινον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΞ, ΚΑΤΑ-
ληξις ὀγδόη.

Τὰ εἰς υξ θηλυκὰ πολυσύλλαβα διὰ τοῦ γ κλίνονται, εἰ μὴ λόγος ἕτερος κωλύσῃ. οἷον ἄντυξ ἄντυγος, πομφόλυξ πομφόλυγος, πτέρυξ πτέρυγος βαρύτονον, τὰ πτερύγια. πτερὺξ δὲ, πτερύγος, ὀξύτονον, τὸ ὅλον μέρος ἐν ᾧ φύονται τὰ πτερά. ὅθεν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ β τῆς ἰλιάδος, τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτερυγύρος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, παρο-

ξυτόνως

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

cutiſone ſcribendum, non propenacutiſone. Etiam *& ſoliſyllaba acutiſona, ut plurimum g habent : ut fex fe cis , ſtyx ſtygis, nox noctis : & mutatione aſpiratæ in tenuem, & additione t, noctis nocti, & noctem. & re ticulum autem, reticuli.* Item *ab in yx compoſita primitiuorum ſeruant declinationem .*

De in ar, terminatio nona.

In *ar femininum uxor habemus , quod appoſitione os facit genitiuũ : ut hæc uxor huius uxoris, & hæc uxor huius uxoris antiquum. unde et* Euripides *in* Ele *ctra , ſiue* Oreſte *,* Amare *uxorem omnibus græcis ui deris.* Illud *uero poetæ ,* V*xorum cauſa ſuarũ , uel ab uxor uxoris uxores uxorum uxoribus , & uxoribus ionice, & cõmixtione uxoribus, ut apud ipſum in quin to* I*liadis, & defendere uxores : uel ab uxor uxoris uxores, & per tranſmutationẽ uxores. & in reliquis.*

De in ir, terminatio decima.

In *ir ſoliſyllabũ femininũ, manus eſt. communia aũt multiſyllaba multa: ut pollex, multimanus, quæ appoſitione os faciunt genitiuum. hæc manus, huius manus, huic manui, hanc manum. hæ manus, non hæ manus di cimus . unde* Ariſtophanes *in* Pluto , Ego *aũt manibus applauſi ex uoluptate . &* Philoſtratus *in* Her . Manus *ambas extendẽs. ſimiliter et hæ mulieres, non hæ mulieres. hæ uiæ, et hæ urbes, apud* Platonẽ *et* Ae *ſchinẽ* Socraticũ. Et *uidete has duas ſorores, pro has duas ſorores, apud* Sopho. *et alia multa inuenies antiquo more ſic facta. harũ manuũ, ut plurimũ, ò manus.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ξυτόνως γραπτέον, οὐ προπαροξυτόνως. ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀξύτονα, ὡς τὰ πολλὰ τὸ γ ἔχουσιν. οἷον ἡ τρὺξ, τῆς τρυγός. ἡ ζὺξ, τῆς ζυγός. ἡ νὺξ, τῆς νυχός. καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, καὶ προσθέσει τοῦ τ, νυκτὸς, νυκτὶ, νύκτα. καὶ ἡ ἄμπυξ δὲ, ἄμπυκος. ἔτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς υξ συνήθεια, τὴν τῶν πρωτοτύπων φυλάττουσι κλίσιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡ, ΚΑΤΑ-ληξις ἐννάτη.

Εἰς αρ θηλυκὸν τὸ δάμαρ ἔχομεν, ὅπερ προσθέσει τοῦ ος ποιεῖ τὴν γενικήν. οἷον ἡ δάμαρ τῆς δάμαρος, καὶ ἡ δάμαρς τῆς δάμαρτος παλαιόν. ὅθεν καὶ εὐριπίδης ἐν Ἠλέκτρᾳ, εἴτε Ὀρέστῃ, Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν ἕλλησιν δοκεῖς. τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ, Ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄαρ, ὄαρος, ὄαρες. ὀάρων, ὄαρσι, καὶ ὀάρεσσιν ἰωνικῶς, καὶ κράσει ὤρεσσιν, ὡς παρ' αὐτῷ ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν ἢ ἀπὸ τοῦ ὄαρος, ὀάρου, ὄαρι. καὶ διὰ μεταπλασμὸν ὄαρες, καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΡ, ΚΑ-τάληξις δεκάτη.

Εἰς ειρ μονοσύλλαβον θηλυκὸν ἡ χεὶρ ἐστί. κοινὰ δὲ πολυσύλλαβα πολλά. οἷον ἀντίχειρ, πολύχειρ. ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα. τὼ χεῖρε, οὐ τὰ χεῖρε λέγομεν. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ, Ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς. καὶ Φιλόστρατος ἐν ἡρωϊκοῖς, τὼ χεῖρε ἀμφω προτείνας. ὁμοίως καὶ τὼ γυναῖκε, οὐ τὰ γυναῖκε. τὼ ὁδώ. καὶ τούτω τὼ πόλιε, παρὰ πλάτωνι καὶ αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, καὶ ἴδετε τὼ δ' ἐλὼ κασιγνήτα, ἀντὶ τὰ δ' ἑλὰ ἀδελφὰ, παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ ἄλλα πολλὰ εὑρήσεις, ἀρχαίῳ ἔθει οὕτω γινόμενα. ταῖν χεροῖν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ὦ χεῖρε, αἱ χεῖρες,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Hæ manus, harum manuum, his manibus, has manus, ò manus. apud poetas autē, per defectum inuenies manus, manui, manum: sicut socius, pro socius.

De in ir, terminatio undecima.

In ir, feminina multisyllaba appositione os faciunt genitiuum, & mutant i in e: ut ianitrix ianitricis, ceres cereris, filia filiæ, mater matris, uenter uentris. patiuntur autem & concisionem in femininis hæc singulariter. Hæc *mater, huius matris & matris, huic matri et matri, hanc matrem, ò mater.* Hæc *ceres, huius cereris & cereris, huic cereri & cereri, hanc cererem & cererem, ò ceres.* Hæc *filia, huius filiæ & filiæ, huic filiæ & filiæ, hanc filiam & filiam poeticum, ò filia. horum solum uocatiuus in er.* Hic *uenter, huius uētris & uentris, huic uentri & uentri, hunc uentrem, ò uenter.* Datiuus *autem pluralis à datiuo singulari fit, appositione as: ut matri matribus, filiæ filiabus.*

De in or, terminatio duodecima.

In or cōmunia habemus, quæ appositione os faciunt genitiuū: ut hic & hæc depater depatris, hic et hæc demater tris, hic & hæc omnidomans omnidomantis.

De in as acutisonis, terminatio decimatertia.

In as feminina, & communia acutisona existentia, per delta declinantur, & corripiunt ubique alpha. ut hæc unitas, huius unitatis. hæc duitas, huius duitatis. hæc Pallas, *huius palladis. hæc fax, huius facis. hic & hæc exul, huius exulis. hic & hæc*

arcas,

αἱ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας, ὦ χεῖρες. παρὰ ποιηταῖς δὲ, κατ᾽ ἔλλειψιν εὑρήσεις χερὸς, χερὶ, χέρα. ὥσπερ ἑτάρος, ἀντὶ ἑταῖρος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΡ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ια΄.

Τὰ εἰς ηρ θηλυκὰ πολυσύλλαβα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ τρέπουσι τὸ η εἰς ε. οἷον εἰνάτηρ εἰνάτερος, δημήτηρ δημήτερος, θυγάτηρ θυγατέρος, μήτηρ μετέρος, γαστὴρ γαστέρος. πάσχουσι δὲ καὶ συγκοπὴν ἐν τοῖς θηλυκοῖς ταῦτα ἑνικῶς. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος καὶ μητρὸς, τῇ μητέρη καὶ μητρὶ, τὴν μητέρα, ὦ μῆτερ. ἡ δημήτηρ, τῆς δημήτερος καὶ δήμητρος, τῇ δημήτερι καὶ δήμητρι, τὴν δημήτερα καὶ δήμητρα, ὦ δήμητερ. ἡ θυγάτηρ, τῆς θηγατέρος καὶ θυγατρὸς, τῇ θυγατέρι καὶ θυγατρὶ, τὴν θυγατέρα καὶ θύγατρα ποιητικὸν, ὦ θύγατερ. τούτων μόνον ἡ κλητικὴ εἰς ερ. ἡ γαστὴρ, τῆς γαστέρος καὶ γαστρὸς, τῇ γαστέρι καὶ γαστρὶ, τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ. ἡ δοτικὴ δὲ πληθυντικὴ ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς γίνεται, προσθέσει τοῦ ας. οἷον μητρὶ μητράσι, θυγατρὶ θυγατράσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΡ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ιβ.

Εἰς ωρ κοινὰ ἔχομεν, ἅτινα προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτωρος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ ἀμήτωρος, ὁ καὶ ἡ πανδαμάτωρ πανδαμάτωρος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ, ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ ι γ.

Τὰ εἰς ας θηλυκὰ καὶ κοινὰ ὀξύτονα ὄντα, διὰ τοῦ δ κλίνονται, καὶ συστέλλουσι πανταχοῦ τὸ α. οἷον ἡ μονὰς τῆς μονάδος, ἡ δυὰς τῆς διάδος, ἡ παλλὰς τῆς πολλάδος, ἡ λαμπὰς τῆς λαμπάδος, ὁ καὶ ἡ φυγὰς τῆς φυγάδος, ὁ καὶ ἡ

ἀρκὰς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

arcas, huius arcadis. hoc caput autem, huius capitis excipitur. duo autem sola feminina grauisona nomina ciuitatum habemus, hæc declinationē nominum, à quibus denominata sunt, seruauerunt: hæc acragas, huius acragantis, urbs Siciliæ, ab inibi fluuio denominata est. & hoc tarentum, huius tarenti. In αυς imparisyllaba existentia, cum suis linguis flectuntur: ut hæc nauis & nauis, huius nauis & nauis, & nauis: huic naui & naui: hanc nauem & nauem, & nauem & nauē, ò nauis & nauis. Hæ naues & naues et naues, harū nauium & nauium, his nauibus & nauib. & nauibus, has naues & naues & naues, ò naues & naues. sic & hæc anus, huius anus & anus.

De in ais, terminatio quarta decima.

In αυς masculinum solum hæc fax. huius facis, per tos. sed hic & hæc puer pueri, à puer pueri, & per cōtractionem puer. & quæ ab ipso autem similiter communia, delta habent: ut hic & hæc filiosus filiosi, hic et hæc defilius defilij.

De in νς, terminatio 15.

In νς feminina soligenera appositione tos faciūt genitiuū, & seruāt ubiq; ita: ut hæc uestis, huius uestis. hæc potio, huius potionis. hic amor, huius amoris. hæc prauitas, huius prauitatis. hæc parnes, huius netis, & mutatione t in th, parnethis. unde & Aristophanes in Nebulis, Vide nūc huc ad parnethem. cum autē sunt bigenera, in us faciunt genitiuum per commixtionem: ut hic & hæc procliuis, procliuis. Oportet autem scire quod quatuor in tis imparisyllaborum acuuntur: ut,

ἀρκὰς, τῆς ἀρκάδος. ἡ κρὰς δὲ, τῆς κρατὸς, ἐξαιρεῖται. δύο δὲ μόνα θηλυκὰ βαρύτονα ὀνόματα πόλεων ἔχομεν, ἃ τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων ἀφ᾽ ὧν ὠνομάσθησαν ἐφύλαξαν. ἡ ἀκράγας, τῆς ἀκράγαντος, πόλις τῆς σικελίας, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ ὀνομασθεῖσα. καὶ ἡ τάρας, τῆς τάραντος. τὰ εἰς αυς περισπούσυλλαβα ὄντα, μετὰ ἰδιωμάτων κλίνονται. οἷον ἡ ναῦς, καὶ νηῦς τῆς ναὸς, καὶ νηὸς, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν νῆα, καὶ νέα, καὶ ναῦν, καὶ νηῦν. ὦ ναῦς, καὶ νηῦς. αἱ νάες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν νηῶν. ταῖς ναυσὶ, καὶ νηυσὶ, καὶ νήεσι. τὰς νῆας, καὶ ναῦς, καὶ νέας. ὦ νέες, καὶ νῆες. οὕτω καὶ ἡ γραῦς, τῆς γραὸς, καὶ γρηός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΙΣ, ΚΑΤΑΛΗξις τεσσαρεσκαιδεκάτη.

Εἰς αις θηλυκὸν μόνον ἡ δαὶς, τῆς δαιτὸς, διὰ τοῦ τος. τὸ δὲ ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς, ἀπὸ τοῦ πάϊς πάϊδος, καὶ κατὰ συναίρεσιν παῖς. καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ ὁμοίως κοινὰ τὸ δ ἔχουσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ εὔπαις εὔπαιδος, ὁ καὶ ἡ ἄπαις ἄπαιδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΚΑτάληξις ιε.

Τὰ εἰς ης θηλυκὰ μονογενῆ προσθέσει τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ φυλάττουσι πανταχοῦ τὸ η. οἷον ἡ ἐσθὴς, τῆς ἐσθῆτος. ἡ ποτὴς, τῆς ποτῆτος. ἡ φιλότης, τῆς φιλότητος. ἡ κακότης, τῆς κακότητος. ἡ πάρνης, τῆς πάρνητος. καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, πάρνηθος. ὅθεν καὶ Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις, Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν πάρνηθα, ὅτε δέ εἰσι διγενῆ, εἰς ους ποιοῦσι τὴν γενικὴν κατὰ κρᾶσιν. οἷον ὁ καὶ ἡ προπετὴς, προπετέος, προπετοῦς. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τέσσαρα τῶν εἰς της ὑπερδισυλλάβων ὀξύνονται.

 οἷον ταχυ-

ut uelocitas, tarditas, plenitas, pugna. sed alia omnia grauantur: ut quantitas, qualitas, eruditio, leuitas, breuitas.

De in is acutisonis, terminatio sextadecima.

In is acutisona feminina multisyllaba, non biterminata, siue producunt i, siue corripiũt, per d imparisyllabice flectuntur: ut ocrea ocreæ, solea soleæ, sigillum sigilli, uinculum uinculi, gutta guttæ, pugna pugnæ, pugnæ, & per abscisionem pugnæ: ut, in pugna tristi. excipitur spicaspicæ, cuius i longũ. Sed de quantitate i huiusmodi nominum differentia quædam uidetur: doctiores tamen hac opinione sunt, quod in is acutisona, feminina, bissyllaba natura longa penultimantia, nõ propria existentia, neq; diminutiua, in nominatiuo i breue habent, sed in obliquis longum. unde et circunflectuntur: ut tibia tibiæ, sordes sordis, clauis clauis, fundamentum fundamenti, repagulum repaguli. sed non sic habẽtia, breue ubique i habẽt: ut themidis, iræ, doricæ, extremitatis, insulæ. Etiam superbisyllaba adiectiua, i breue habent, siue longa, siue breui penultimant, ut ductrix ductricis, tibicina tibicinæ. tamen crinis crinis, & alia quædam, propter concursum trium breuium producunt i. Poetæ autem his ita addentes, propter metrum corripiunt i, fluuiusculi, & pegasiadis dicentes. unde & in Argonauticis illud Orphicum carmen, Velocibus pedibus supra pegasida littora, pro pegasida. Hæc in is acutisona communiter in a faciunt accusatiuum: ut fundamẽtũ, sigillum,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

οἷον ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἁδροτὴς, δηϊοτής. τὰ δὲ ἄλλα πάντα, βαρύνονται. οἷον ποσότης, ποιότης, λογιότης, κουφότης, βραχύτης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΙΣ ΟΞΥΤΟΝΩΝ, κατάληξις ἑκκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ πολυσύλλαβα, μὴ δικατάληκτα, εἴτε ἐκτείνουσι τὸ ι, εἴτε συστέλλουσι, διὰ τοῦ δ περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον κνημὶς κνημῖδος, κρηπὶς κρηπῖδος, σφραγὶς σφραγῖδος, ἀψὶς ἀψῖδος, ῥανὶς ῥανίδος, δαὶς δαΐδος, δαΐδι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, δαΐ. ὡς ἐν δαῒ λυγρῇ. ἐξαιρεῖται αἰγλὶς αἰγλῖθος, οὗ τὸ ι μακρόν. Περὶ δὲ τῆς ποσότητος τοῦ ι τῶν τοιούτων ὀνομάτων διαφορά τις φαίνεται. οἱ λογιώτεροι μέν τοι ταύτης τῆς δόξης εἰσὶν, ὅτι τὰ εἰς ις ὀξύτονα, θηλυκὰ, δισύλλαβα, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, μὴ κύρια ὄντα, μηδὲ ὑποκοριστικὰ, ἐπὶ μὲν τῆς ὀνομαστικῆς τὸ ι βραχὺ ἔχουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων, μακρόν. ὅθεν καὶ προπερισπῶνται. οἷον κνημὶς κνημῖδος, κηλὶς κηλῖδος, κληὶς κληῖδος, κρηπὶς κρηπῖδος, βαλβὶς βαλβῖδος. τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα, βραχὺ πανταχοῦ τὸ ι ἔχουσιν. οἷον θέμιδος, μήνιδος, δωρίδος, κορωνίδος, νησίδος. ἔτι τὰ ὑπερδισύλλαβα ἐπίθετα, τὸ ι βραχὺ ἔχουσιν, εἴτε μακρᾷ, εἴτε βραχείᾳ παραλήγονται. οἷον στρατηγὶς στρατηγίδος, αὐλητρὶς αὐλητρίδος, τό γε μὴν πλοκαμὶς πλοκαμῖδος, καὶ ἄλλ' ἄττα, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν τριῶν βραχέων ἐκτείνουσι τὸ ι. οἱ ποιηταὶ δὲ τούτοις ἢ προστιθέντες, διὰ τὸ μέτρον συστέλλουσι τὸ ι, ποταμηῖδος, καὶ παγασηῖδος λέγοντες. ὅθεν καὶ τὸ ἐν ἀργοναυτικοῖς ἐκεῖνο ὀρφικὸν ἔπος, Λαιψηροῖς ποδέεσσιν ὑπὲρ παγασηΐδας ἀκτὰς, ἀντὶ παγασίδας. ταῦτα δὲ τὰ εἰς ις ὀξύτονα, κοινῶς μὲν εἰς α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον κρηπῖδα,

sigillum, iaculum, testudinem. cum autem inuentus fuerit accusatiuus in in, æolum est: ut, sigillum, testudinē. unde & Hesiodus, Tripalmem autem testudinem incide decipalmo currui, pro testudinem. In is circumflexa feminina, per dos faciunt genitiuum, & in in accusatiuum: ut, bendis bendidis bendidem, molis molidis molidem. In is propria grauisona feminina, siue in ris, siue in tis, siue in mis, uel si aliam quandam consonantem ante is habent, communiter in dos faciūt genitiuum: ut, uenus ueneris, thetis thetidis, themis themidis, memphis memphidis: sed ionice in os. excipiuntur autem hæc propria, et non: hæc charybdis charybdis, sardis sardis, trallis trallis, excusatio excusationis, fictio fictionis, lacusis lacusis, inuidia inuidiæ, acquisitio acquisitionis, xois xois, asthlibis asthlibis, sois soios, serua seruæ, thamiathis thamiathios. Etiam à ciuitate composita feminina, solum simplicis seruant declinationem: ut, arx arcis. In nis feminina grauisona, si longa penultimant, per d flectuntur: ut, iuuenis iuuenis, ononis ononidis, ira iræ. Sed in tertio Odysseæ poetæ, Ira ex pernitiosa cæsiæ mineruæ, Ionicum est, ut thetios, & memphidis: sed si breui penultimant, per purum os faciunt genitiuum: ut, puluis puluis, raritas raritatis. hic & hæc auis auis communiter. nam ante is duas immutabiles habentia, in thos faciunt genitiuum: ut, funis funis, dellis dellithis. excipitur trallis trallis. auis uero, auis doricum. Vnde & doctus Pindarus, doricus existens ualde, Iouis aduersus auem diuinam, dixit. In ris feminina, per dos faciunt genitiuum: ut discordia discordiæ, cithara citharæ,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

σφραγῖδα, βολίδα, ἀψίδα. ὅταν δὲ εὑρεθῇ αἰτιατικὴ εἰς ιν, αἰολέων ἐστίν. οἷον σφράγιν, ἄψιν. ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ, ἀντὶ ἀψίδα. τὰ εἰς ις περισπώμενα θηλυκά, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικήν, καὶ εἰς ιν τὴν αἰτιατικήν. οἷον βενδῖς βενδῖδος, βενδῖν. μολῖς, μολῖδος, μολῖν. τὰ εἰς ις κύρια βαρύτονα θηλυκά, εἴτε εἰς ρις, εἴτε εἰς τις, εἴτε εἰς μις, εἴτε ἄλλό τι σύμφωνον πρὸ τοῦ ις ἔχουσι, κοινῶς εἰς δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κύπρις κύπριδος, θέτις θέτιδος, θέμις θέμιδος, μέμφις μέμφιδος. ἰωνικῶς δέ, εἰς ος. ἐξαιρεῖται δὲ ταῦτα τὰ κύρια, καὶ μή. χάρυβδις χαρύβδιος, σάρδις σάρδιος, τράλλις τράλλιος, σκῆψις σκήψιος, ἐπίσκηψις ἐπισκήψιος, λάχουσις λαχούσιος, νέμεσις νεμέσιος, ἐπίκτησις ἐπικτήσιος, ξόϊς ξόϊος, ἄθλιβις ἀθλίβιος, σόϊς σόϊος, δμῶϊς δμώϊος, ταμιάθις ταμιάθιος. ἔτι τὰ παρὰ τὸ πόλις σύνθετα θηλυκά, μόνως τὴν τοῦ ἁπλοῦ φυλάττουσι κλίσιν. οἷον ἡ ἀκρόπολις, τῆς ἀκροπόλιος. τὰ εἰς νις θηλυκὰ βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγουσι, διὰ τοῦ δ κλίνονται. οἷον νεᾶνις νεάνιδος, ἰῶνις ἰώνιδος, μῆνις μήνιδος. τὸ δὲ ἐν τῷ γ τῆς ὀδυσσείας τοῦ ποιητοῦ, μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, ἰωνικόν ἐστιν, ὥσπερ θέτιος, καὶ μέμφιος. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγουσι, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον κόνις κόνιος, σπάνις σπάνιος. ὃ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος κοινῶς. τὰ γὰρ πρὸ τοῦ ις δύο ἀμετάβολα ἔχοντα, εἰς θος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον μέρμις μέρμιθος, δέλλις δέλλιθος. ἐξαιρεῖται τράλλις τράλλιος. ὄρνιξ δὲ ὄρνιχος, δωρικόν. ὅθεν καὶ ὁ δεινὸς Πίνδαρος δωρικὸς ὢν τὰ πολλά, Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον, εἴρηκε. τὰ εἰς ρις θηλυκά, διὰ τοῦ δος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἔρις ἔριδος, κίθαρις κιθάριδος,

Iris iridis, gratia gratiæ, & gratiæ, & gratiæ, poetice. Similiter & fas, huius fas & fas, & fas. unde & Hesiodus, Iustitia autem dirige fas. excipitur iniuria iniuriæ, acris acris, congregatio congregationis. & ab eo festum festi, congregatio congregationis, pumex pumicis. In is feminina ab in is masculinis facta, d habent: ut hic arcitenens, hæc arcitenens, huius arcitenẽtis. hic ciuis, hæc ciuis, huius ciuis. hic herus, hæc hera, huius heræ. hic spartanus, hæc spartana, huius spartanæ. hic uenator, hæc uenatrix, huius uenatricis. recipiunt autem omnia feminina accentum in penultima, præter quæ à uendo & lecto composita sunt. hæc enim propenacuuntur, suis masculinis penacutis: ut hic pistor, hæc pistrix. hic herbarius, hæc herbaria. hic maritus, hæc uxor & uxor. Horum genitiuus cũ inuentus erit per os, ionicus est, ut dictum est. & datiuus similiter, patiens & abscisionem: ut thetidi pro thetidi, & carinæ pro carinæ. unde & Orphicum in Argonautis, Quæ ipsi sub carina iacebant uno iunco extensæ, pro carinæ propter metrum. & apud Hesiodum in Scuto, Vbi is domus habitabat cum pudica uxore: pro uxore. De accusatiuo autem horum, quidam dicunt quod in is per d declinata communiter, in in faciunt accusatiuum: ut ira iræ iram. unde & poeta, Irã cane dea: Chrysothemis chrysothemi, this, themin. cum uero inuentus erit in a, poeticus est: ut, Iupiter uero discordiam præmisit, & elida diuam.

De in is, terminatio decimaseptima.

In is feminina plurisyllaba, rara existẽtia similiter mascu-

ἶρις ἴριδος, χάρις χάριδος, καὶ χάριτος, καὶ χάρισος ποιητικῶς. ὁμοίως καὶ θέμις θέμιδος, καὶ θέμιτος, καὶ θέμισος, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος, δίκη δ' ἰθῦνε θεμιστάς. ἐξαιρεῖται ὕβρις ὕβριος, ἄκρις ἄκριος, ἄγυρις ἀγύριος. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, πανήγυρις πανηγύριος, ὁμήγυρις ὁμηγύριος, κίστηρις κιστήριος. τὰ εἰς ις θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς τῆς ἀρσενικῶν γινόμενα, τὸ δ' ἔχουσιν. οἷον ὁ τοξότης, ἡ τοξότις, τῆς τοξότιδος. ὁ πολίτης, ἡ πολῖτις, τῆς πολίτιδος. ὁ δεσπότης, ἡ δέσποτις, τῆς δεσπότιδος. ὁ σπαρτιάτης, ἡ σπαρτιάτις, τιδος. κυνηγέτης, ἡ κυνηγέτις, τῆς κυνηγέτιδος. δέχονται δὲ πάντα τὰ θηλυκὰ τὸν τόνον ἐν τῇ παραληγούσῃ, πλὴν τῶν ἀπὸ τοῦ πωλῶ καὶ κοίτη συντεθειμένων. ταῦτα γὰρ προπαροξύνονται, τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν παροξυνομένων. οἷον ὁ ἀρτοπώλης, ἡ ἀρτόπωλις. ὁ λαχανοπώλης, ἡ λαχανόπωλις. ὁ ἀκοίτης, ἡ ἄκοιτις, καὶ παράκοιτις. τούτων ἡ γενικὴ ὅταν εὑρεθῇ διὰ τοῦ ος, ἰωνική ἐστιν, ὡς εἴρηται. καὶ ἡ δοτικὴ ὁμοίως, πάσχουσα καὶ ἀποκοπήν. οἷον θέτι ἀντὶ θέτιδι, καὶ τρόπι ἀντὶ τρόπιδι. ὅθεν καὶ τὸ ὀρφικὸν ἐκεῖνο ἐν ἀργοναυτικοῖς, αἱ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς χοίνοιο ταθεῖσαι, ἀντὶ τρώπιδι διὰ τὸ μέτρον. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν ἀσπίδι, ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι, ἀντὶ παρακοίτιδι. περὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς τούτων, ἔνιοί φασιν, ὅτι τὰ εἰς ις διὰ τοῦ δ κλινόμενα κοινῶς, εἰς ιν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον μῆνις, μήνιδος, μῆνιν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητής, Μῆνιν ἄειδε θεά. χρυσόθεμις, χρυσοθέμιδος, χρυσόθεμιν. ὅταν δὲ εὑρεθῇ εἰς α, ποιητική ἐστιν. οἷον Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλε, καὶ ἶλιδα δῖαν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΙΣ, ΚΑΤΑΛΗξις ἑπτακαιδεκάτη.

Τὰ εἰς εις θηλυκὰ πολυσύλλαβα σπάνια ὄντα, ὁμοίως

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

masculinis flectuntur: ut hæc opois, huius opoentis, ciuitas. unde, Asperam opoentem relinquens, Orpheus *dixit. &* Homerus *in 12.* Iliadis, *Dixerunt uero ipsi in opoentem pergloriosum filium ducturum.* Notatũ *est hæc clauis, huiuis clauis, hanc clauem & clauẽ melius. unde &* Demosthenes, *Luxata humeri iunctura dixit. & etiam equistrepens, equistrepentis.*

De in us, terminatio decima octaua.

In *us feminina nomina ciuitatũ, plurisyllabice flectuntur, ut masculina, nisi hebraica sint: ut, hæc opus, huius opuntis. hic & hæc anthemus, huius anthemuntis. hæc trapezus, huius trapezuntis. hæc cerasus, huius cerasuntis.* In *os omnia feminina parisyllaba existentia, in u faciunt genitiuum, ut dictum est.*

De in ys grauisonis, terminatio decima nona.

In *ys feminina grauisona ubique y breue habentia, per purum os faciunt genitiuum. ut, pinus pini, cithara cytharæ, barba barbæ, currus currus, & currus irregulariter* Sappho, *ut aiunt, dixit.* Excipitur *fascis fascis, & galea galeæ, per thos facientia genitiuum. & fascis illud my, producitur in obliquis secundum regulam. nam omnis genitiuus in thos, in longam penultimat, ut, auis, funiculi, dellithis. affirmat tamen in quinta speciecula* Theocriti *carmen,* Et *mollis herbæ bonum fascem trado. nam longum illud my, quinto dactylo existente. sed galeæ corripitur, ut sæpe quærens inuenies apud poetas: et in quinto* Iliados *poetæ,* Lucebat *ipsi ex galeaq; & scuto indefessus ignis.*

Sed

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τοῖς ἀρσενικοῖς κλίνονται. οἷον ἡ ὀπόεις, τῆς ὀπόεντος, πόλις. ὅθεν. Τρηχῖνα ὀπόεντα λιπὼν, ὁ Ὀρφεὺς εἴρηκε. καὶ ὅμηρος ἐν τῷ ς τῆς ἰλιάδος, φὴν δὲ οἱ εἰς ὀπόεντα περικλυτὸν ὑὸν ἀπάξειν. σεσημείωται δὲ ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν ἄμεινον. ὅθεν καὶ ὁ δημοσθένης, τὴν κλεῖν κατεαγότα εἴρηκε. καὶ ἔτι ἀντήρεις, ἀντήρειδος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΥΣ, ΚΑΤΑ-ληξις ὀκτωκαιδεκάτη.

Τὰ εἰς ους θηλυκὰ ὀνόματα πόλεων, περιττοσυλλάβως κλίνονται, ὁμοίως τοῖς ἀρσενικοῖς, εἰ μὴ ἑβραϊκὰ εἴησαν. οἷον ἡ ὀποῦς, τῆς ὀποῦντος. ὁ καὶ ἡ ἀνθεμοῦς, τῆς ἀνθεμοῦντος. ἡ τραπεζοῦς, τῆς τραπεζοῦντος. ἡ κερασοῦς, τῆς κερασοῦντος. τὰ εἰς ος πάντα θηλυκὰ ἰσοσύλλαβα ὄντα, εἰς ου ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ΒΑΡΥΤΟ-νων, κατάληξις ιθ.

Τὰ εἰς υς θηλυκὰ βαρύτονα πανταχοῦ τὸ υ βραχὺ ἔχοντα, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον πίτυς πίτυος, χέλυς χέλυος, γένυς γένυος, ἁρμάμαξυς ἁρμαμάξυος, καὶ ἁρμαμάξυδος παραλόγως ἡ Σαπφὼ, ὥς φασιν, εἴρηκεν. ἐξαιρεῖται κῶμυς κώμυθος, καὶ κόρυς κόρυθος, διὰ τοῦ θος ποιοῦντα τὴν γενικήν. καὶ τῆς μὲν κώμυθος τὸ μυ, ἐκτείνεται ἐν ταῖς πλαγίαις κατὰ τὸν κανόνα. πᾶσα γὰρ γενικὴ εἰς θος, μακροπαραληκτεῖ. οἷον ὄρνιθος, μέρμιθος, δέλλιθος. ἐπιβεβαιοῖ μέν τοι καὶ τὸ ἐν πέμπτῳ εἰδυλλίῳ τοῦ Θεοκρίτου ἔπος, καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. μακρὸν γὰρ τὸ μυ, τοῦ πέμπτου δακτύλου ὄντος. τῆς δὲ κόρυθος συστέλλεται, ὡς πολλάκις ζητῶν εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς. καὶ ἐν τῷ ε τῆς ἰλιάδος τοῦ ποιητοῦ, Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

τὰ δὲ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Sed per purum os declinata, communiter in yn ſolum faciunt accuſatiuum: ut pinus pinum, chelys chelyn: niſi poetica licentia inuenies in a.

De in ys acutiſonis.

In ys acutiſona feminina correptum y habentia, per d flectuntur, & in da ſolum faciunt accuſatiuum ut chlamys, mydis myda. pelamys piſcis, pelamydis, myda. crocys crocydis, crocyda. Sed acutiſona, & circunflexa, habentia quidem y ſolum longum in nominatiuo, in obliquis autem breue, per purum os faciunt genitiuum: ut uenter uentris, miſeria miſeriæ, erinnys erinnys, tethys tethys, eſca eſcæ, quercus quercus, ſupercilium ſupercilij. Excipitur aglys aglythis, quod eſt rotundus & perforatus lapis. & hæc quidem communiter in yn faciunt accuſatiuum: ut miſeriam, erinnyn, quercum, ſupercilium. ſed raro inuenies apud poetas uentrem, & quercum: ut apud Homericum Quintum notaui dicentem, Cecidit ſicut in montibus circa firmam quercum frutex. Etiam inuenitur, & uenter correptum, & alia quædam ſimilia.

De habentibus duas conſonantes.

Habentia duas conſonantes feminina rara ſunt, & ſi habent ante ſe a, in tos faciunt genitiuum, ut prædictum eſt: ut hæc uxor uetuſtum, uxoris. mare uero maris, mari, mare, excipitur. ſi uero non habent a, in thos faciunt: ut tiryns tirynthis, ciuitas.

De in os terminatio uigeſima.

In os feminina & cōmunia, grauiſona, & circunflexa,

τὰ δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλινόμενα, κοινῶς εἰς υν μόνον ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον πίτυος πίτυν, χέλυος χέλυν, εἰ μὴ ποιητικῇ ἀδείᾳ εὑρήσεις εἰς α.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΥΣ ὀξυτόνων.

Τὰ εἰς υς ὀξύτονα θηλυκὰ συνεσταλμένον τὸ υ ἔχοντα διὰ τοῦ δ κλίνονται, καὶ εἰς δα μόνον ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον χλαμὺς, χλαμύδος, χλαμύδα. πηλαμὺς, πηλαμύδος, πηλαμύδα. κροκὺς, κροκύδος, κροκύδα. τὰ δὲ ὀξύτονα καὶ περισπώμενα, ἔχοντα μὲν τὸ υ μόνον μακρὸν ἐν τῇ ὀνομαστικῇ, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις βραχὺ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον νηδὺς νηδύος, ὀϊζὺς ὀϊζύος, ἐριννὺς ἐριννύος, τηθὺς τηθύος, ἐδητὺς ἐδητύος, δρὺς δρυὸς, ὀφρὺς ὀφρύος. ἐξαιρεῖται ἀγλὺς ἀγλῦθος, ὁ περιφερὴς καὶ τετρυπημένος λίθος. καὶ ταῦτα δὲ κοινῶς εἰς υν ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, οἷον ὀϊζὺν, ἐριννὺν, δρῦν, ὀφρύν. σπανίως δὲ εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς νηδύα, καὶ δρύα, ὡς παρὰ τῷ ὁμηρικῷ Κοΐντῳ ἐσημειωσάμην λέγοντι, Κάππεσεν εὖτ' ἐν ὄρεσσι περὶ στερεὴν δρύα θάμνος. ἔτι εὕρηται καὶ νηδὺς συστελλόμενον, καὶ ἄλλ' ἄττα ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΧΟΝΤΩΝ δύο σύμφωνα.

Τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα θηλυκὰ, σπάνιά εἰσι. καὶ εἰ μὲν ἔχουσι πρὸ αὐτῶν α, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς προείρηται. οἷον ἡ δάμαρς παλαιὸν, δάμαρτος. ἡ ἅλς δὲ ἁλὸς, ἁλὶ, ἅλα, ἐξαιρεῖται. εἰ δὲ μὴ ἔχουσιν α, εἰς θος ποιοῦσιν. οἷον τίρυνς, τίρυνθος, πόλις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΩΣ, ΚΑ- τάληξις εἰκοσή.

Τὰ εἰς ως θηλυκὰ, καὶ κοινὰ, βαρύτονα, καὶ περισπώ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

flexa, & propenacutisona attica, in o faciunt genitiuum, ut dictum est: ut, ara, aurora, ceus, cous. hic & hæc bonicornis: quorum tres accusatiuos inuenies sine n, auroram, coum, ceum. Duo uero *acutisona feminina inueniũtur, per commixtionem in us facientia genitiuum: ut, hic pudor, huius pudoris. hæc aurora, huius auroræ. sed* Hesiodi, Datio *uero bona, raptus autem malus: indeclinabilis.*

De in psi, terminatio uigesima prima.

In psi feminina, uel p habent in obliquis, ut dictum est in masculinis: ut, uox uocis, id est uox. hæc procella, huius procellæ: uel b, ut uena uenæ, purgatio purgationis: uel phi, ut cinyphis cinyphis.

De terminationibus neutrorum nominum, sectio quinta.

His *sic dictis, sequens sit et de terminationibus neutrorum nominũ tractare, quorum finales sex sunt, a, i, y, n, r, s: ut gradus, mel, grex, lignum, aqua, poculum. sed illud, et hoc, et ipsum, & aliud, & tale, & tãtũ, et tantũ, abiecerunt n, more attico. Inueniuntur autem & cum o. Ideo non est o finale neutri nominis.*

De in a neutris, terminatio prima.

In a neutra correptum habent a, & plurisyllaba existentia, in tos faciunt genitiuum: ut, gradus gradus, unda undæ, domus domus. Omne *autem neutrum sol genere in a, ante a m habet: ut, gradus, litera, poema.* Nam *magnum, trigenere,*

&

μενα, καὶ προπαροξύτονα ἁπλικά, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν, ὡς εἴρηται. οἷον ἡ ἅλως, ἡ ἕως, ἡ κέως, ἡ κῶς. ὁ καὶ ἡ εὔκερως. ὧν τρεῖς αἰτιατικὰς εὑρήσεις χωρὶς ν ἕω, κῶ, κέω. δύο δὲ ὀξύτονα θηλυκὰ εὑρίσκονται κατὰ κρᾶσιν εἰς ους ποιοῦντα τὴν γενικήν. οἷον ἡ αἰδὼς, τῆς αἰδόος, οῦς. ἡ ἠὼς, τῆς ἠόος, οῦς. ἡ δὲ Ἡσιόδου, δὼς δ' ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, ἄκλιτος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ψ, ΚΑΤΑΛΗ-ξις εἰκοστὴ πρώτη.

Τὰ εἰς ψ θηλυκὰ, ἢ τὸ π ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις, ὡς εἴρηται ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. οἷον ἡ ὄψ, τῆς ὀπὸς, ἡ φωνή. ἡ λαίλαψ, τῆς λαίλαπος. ἢ τὸ β, οἷον ἡ φλὲψ τῆς φλεβὸς, χέρνιψ χέρνιβος. ἢ τὸ φ, οἷον κίνυψ κίνυφος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΞΕΩΝ ΤΩΝ οὐδετέρων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Τούτων οὕτως εἰρημένων, ἑπόμενον ἂν εἴη καὶ περὶ τῶν καταλήξεων τῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διαλαβεῖν. ὧν τελικὰ ἓξ εἰσιν. α, ι, υ, ν, ρ, σ. οἷον τὸ βῆμα, τὸ μέλι. τὸ πῶϋ, τὸ ξύλον, τὸ ὕδωρ, τὸ δέπας. τὸ δὲ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο, καὶ αὐτὸ, καὶ ἄλλο, καὶ τοιοῦτο, καὶ τοσοῦτο, καὶ τηλικοῦτο, ἀπέβαλον τὸ ν ἔθει ἀττικῷ. εὑρίσκονται μέν τοι καὶ μετὰ τοῦ ν. διὸ οὐκ ἔστι τὸ ο τελικὸν οὐδετέρου ὀνόματος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Α ΟΥΔΕΤΕ-ρων, κατάληξις πρώτη.

Τὰ εἰς α οὐδέτερα συνεσταλμένον ἔχουσι τὸ α. καὶ περιττοσύλλαβα ὄντα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ βῆμα, τοῦ βήματος. τὸ κῦμα, τοῦ κύματος. τὸ δῶμα, τοῦ δώματος. πᾶν δὲ οὐδέτερον μονογενὲς εἰς α. πρὸ τοῦ α μ ἔχει. οἷον βῆμα, γράμμα, ποίημα. τὸ γὰρ μέγα, τριγενὲς

καὶ ἑτ-

& diuersiclinium, hoc magnum, huius magni, huic magno, hoc magnum. Caput autem passum, à caput factum. unde & a longũ habet. est uero et diuersicliniũ. Hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput. & hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput. & hoc caput, huius capitis, huic capiti, hoc caput, ut plurimũ apud ecclesiasticos. & hoc pascha uero indeclinabile, externum existens. Nobis autem & quæ uidentur finalia neutrorum nominũ, passa abscisionem: ut, pingui oleo, pro pingui oleo. niuem pro niuem, tegmẽ pro tegmen, textura pro textura, pinguedo pro pinguedo. lac à lac, unde lactis: & pleonasmo c, lactis.

Hic gradus, genitiuus huius gradus: nam in ma appositione tos faciunt genitiuum: ut gradus gradus, domus domus: sed fortis domus, per abscisionem facta est. huic gradui, à genitiuo, mutatione os in i. hũc gradum, ò gradus. Hi gradus, ò gradus, à datiuo singulari mutatione i in e: horum graduum, à nominatiuo duali, mutatione e in οιν. Hi gradus, hos gradus, ò gradus, ta breui existẽte. horum graduum, communiter: his gradibus, à singulari datiuo, mutatione t in s: & gradibus ionice, à genitiuo, mutatione o in e, & appositione si: ut gradus gradibus, literæ literis, carminis carminibus, ueri ueris.

De in i neutris, terminatio secunda.

In i neutra soligenera, in tos faciunt genitiuum, & breue i habent: ut hoc mel, huius mellis. et quæ ab eo similiter: ut, acetimel acetimellis, merimel merimellis.

Sed

καὶ ἑτερόκλιτον, τὸ μέγα, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸ μέγα. τὸ δὲ κάρα πεπονθὸς, ἀπὸ τοῦ κάρηνον γεγονός. ὅθεν καὶ τὸ α μακρὸν ἔχει. ἔστι δὲ καὶ ἑτερόκλιτον. τὸ κάρα, τοῦ κρατὸς, τῷ κρατὶ, τὸ κάρα. καὶ ἡ κρὰς, τῆς κρατὸς, τῇ κρατὶ, τὴν κάρα. καὶ ἡ κάρα, τῆς κάρας, τῇ κάρᾳ, τὴν κάραν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς. καὶ τὸ πάσχα δὲ ἄκλιτον, ἀλλότριον ὄν. σημειώσῃ δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα τελικὰ οὐδετέρων ὀνομάτων, πεπονθότα δὲ ἀποκοπήν. οἷον, Λίπ' ἐλαίῳ, ἀντὶ λιπαρῷ ἐλαίῳ. νίφα, ἀντὶ νιφάδα. σκέπα, ἀντὶ σκέπασμα. ὕφα, ἀντὶ ὕφασμα. ἄλυφα, ἀντὶ ἄλειφαρ. γάλα, ἀπὸ τοῦ γάλαξ. ὅθεν γάλακος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ γάλακτος.

Τὸ βῆμα. γενικὴ, τοῦ βήματος. τὰ γὰρ εἰς μα προσθέσει τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον βῆμα βήματος, δῶμα δώματος. τὸ δὲ, Χαλκοβατὲς δῶ, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τῷ βήματι, ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. τὸ βῆμα, ὦ βῆμα. τὼ βήματε, ὦ βήματε, ἀπὸ τῆς δοτικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τοῖν βημάτοιν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. τὰ βήματα, τὰ βήματα, ὦ βήματα, τοῦ τα βραχὺ ὄντος. τῶν βημάτων κοινῶς. τοῖς βήμασιν, ἀπὸ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς τροπῇ τοῦ τ εἰς ς. καὶ βημάτεσσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. οἷον βήματος βημάτεσσι, γράμματος γραμμάτεσσιν, ἔπεος ἐπέεσσιν, ἀληθέος ἀληθέεσσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ι ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ, κατάληξις δευτέρα.

Τὰ εἰς ι οὐδέτερα μονογενῆ, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, καὶ βραχὺ τὸ ι ἔχουσιν. οἷον τὸ μέλι, τοῦ μέλιτος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὁμοίως. οἷον ὀξύμελι ὀξυμέλιτος, οἰνόμελι οἰνομέλιτος.

τὰ δὲ οὐ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Sed neutra in is cōmunium, suū seruant declinatū: ut amans patriā, amantis patriā: quia hic & hæc amans patriā, amantis patriā. hoc fugiens ciuitatē, tis ciuitatem: quia hic et hæc phygopolis, dis. similiter et quidā, cuiusdam: quia cōmuniter quidā, iusdā, idā, endā, quidam, undā, usdam, osdā acutisone, quando indefinitū est. quis aūt, cuius, cui, quem, qui, quorum, quibus, quos grauisone, quando interrogatiuum est. Similiter & neutra: hoc piper uero, & sinapi, & galla, & gummi, & cinnabary, & stimmi, barbara sunt, & per ios communiter, & eos ionice, & eos attice sortita sunt declinationem: quorum sinapi. exemplum in secunda contractorum erit. Notabis uero & quæ apocopen passa sunt: ut, farinæ pro farinæ, lana pro lana, nutritum pro nutritum. Ordeum album comedentes, & siligines, pro ordeum album.

De in y, terminatio tertia.

In y terminata neutra, breue y ubique habentia, si quidem lōga penultimant, per eos faciunt genitiuum: ut, hic grex, huius gregis. hæc urbs, huius urbis. excipitur hæc sinapis, huius sinapis, & si longum illud na habens. si autem breui penultimant, per yos declinantur: ut, hoc genu, huius genu. & per transpositionē genu. & hoc genu, huius genu: unde et genua. hæc hasta, huius hastæ, & per transpositionem hastæ. & hæc hasta, huius hastæ. unde et hæc hasta, huius hastæ: ex quo hæ hastæ. et hæc hasta, huius hastæ, huic hastæ & hastæ. unde & Aristophanicū illud notatum, Cū hasta et cum scuto. Sed neutra trigenerū adiectiuorum masculinorum seruant flexum: ut, hoc suaue, huius suauis.

hoc

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τὰ δὲ οὐδέτερα τῶν εἰς ις κοινῶν, τὴν τῶν ἰδίων φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τὸ φιλόπατρι φιλοπάτριδος. ὅτι ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις φιλοπάτριδος. τὸ φυγόπολι, τοῦ φιγοπόλιος, ὅτι ὁ καὶ ἡ φυγόπολις φυγοπόλιος. ὁμοίως καὶ τὶς τινὸς ὅτι κοινῶς, τὶς, τινὸς, τινὶ, τινὰ, τινὲς, τινῶν, τισὶ, τινὰς ὀξυτόνως, ὅτε ἀόριστόν ἐστι. τίς δὲ, τίνος, τίνα, τίνες, τίνων, τίσι, τίνας, βαρυτόνως, ὅτε ἐρωτηματικόν ἐστιν. ὁμοίως καὶ τὰ οὐδέτερα. τὸ πέπερι δὲ, καὶ σίνηπι, καὶ κίκιϊ, καὶ κόμμι, καὶ κιννάβαρι, καὶ στίμμι, βαρβαρικά εἰσι, καὶ τὴν διὰ τοῦ ιος κοινῶς, καὶ εος ἰωνικῶς, καὶ εως ἀττικῶς ἔλαχον κλίσιν. ὧν τὸ σίνηπι, παράδειγμα ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν συνῃρημένων ἔσται. σημειώσῃ δὲ καὶ τὰ ἀποκοπὴν πεπονθότα, οἷον ἄλφι, ἀντὶ ἄλφιτον. ἔρι, ἀντὶ ἔριον. τρόφι, ἀντὶ τρόφιμον. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, ἀντὶ κρῖμνον λευκόν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Υ, ΚΑΤΑ-
ληξις τρίτη.

Τὰ εἰς υ λήγοντα οὐδέτερα, βραχὺ τὸ υ πανταχοῦ ἔχοντα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγουσι, διὰ τοῦ εος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ πῶϋ, τοῦ πώεος. τὸ ἄστυ, τοῦ ἄστεος. ἐξαιρεῖται τὸ νάπυ, τοῦ νάπυος, καί περ μακρὸν τὸ να ἔχον. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγουσι, διὰ τοῦ υος κλίνονται. οἷον τὸ γόνυ τοῦ γόνυος. καὶ κατὰ μετάθεσιν, γουνός. καὶ τὸ γούνας, τοῦ γούνατος, ὅθεν καὶ γούνατα. τὸ δόρυ, τοῦ δόρυος, καὶ κατὰ μετάθεσιν, δουρός. καὶ τὸ δόρας, τοῦ δόρατος. ὅθεν καὶ τὸ δούρας, τοῦ δούρατος. ἐξ οὗ τὰ δούρατα. καὶ τὸ δόρος, τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρεϊ, δόρει. ὅθεν καὶ τὸ ἀριστοφάνειον ἐκεῖνο σεσημειωμένον, σὺν δόρει, καὶ συν ἀσπίδι. τὰ δὲ οὐδέτερα τῶν τριγενῶν ἐπιθέτων, τὴν τῶν ἀρσενικῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον τὸ ἡδὺ, τοῦ ἡδέος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

hoc uelox, huius uelocis. hoc medium, huius dij. Illud aũt Hesiodicum, Antrum petrosum, pro antrum, per abscisionem factum. & hæc quidem de finales uocales habentibus neutris. nunc autem & de consonantes habentibus dicamus, & primum de nominibus. In an neutra adiectiua existentia, secundum flexum propriorũ masculinorum declinantur. ut hoc omne, huius omnis: quia hic omnis, huius omnis. hoc nigrum, huius nigri: quia hic niger, huius nigri. Item participialia: ut, hoc uerberãs, huius uerberãtis. Itẽ in en omnia adiectiua, et participialia: ut, hoc gratiosum, huius gratiosi. hoc tenerũ, huius teneri. hoc uerberatũ, huius uerberati. hoc ponens, huius ponentis. hoc iungens, huius iungentis. Item in un: ut, hoc bipes, huius bipedis. hoc imprimens, huius imprimentis. hoc inaurans, huius inaurantis. præter parisyllaba contractorum: ut, hoc os, ab os. hoc canistrum, hoc aureum, argenteum, æneũ, ferreum, plumbeum: quæ peculiarem sortita sunt declinationẽ: ut, hoc aureũ, huius aurei, huic aureo, hoc aureum. Hæc aurea, horum aureorum. his aureis, hæc aurea. sit & simplex, & duplex, & triplex, & quadruplex. In on omnia neutra parisyllabice, in u faciũt genitiuum: ut, hoc pulchrũ, huius pulchri. præter notata in quinta, simplici declinatione. nauigium autem, quãdo simplex est, nauigij facit. cum aũt comparatiuum, pluris. Item & hoc martium martij, & hoc melius melioris. In on attica neutra productionem passa, ab in on communibus in o faciunt genitiuũ attice, ut prædictum est. In on participialia contracta, imparisyllabice flectuntur: ut, hoc clamans, huius clamantis. In ar

neutra

τὸ ὠκὺ, τοῦ ὠκέος. τὸ ἥμισυ, τοῦ ἡμίσεος. τὸ δὲ ἡσιόδειον, Γλάφυ πετρῆεν, ἀντὶ γλαφυρὸν, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τελικὰ φωνήεντα ἐχόντων οὐδετέρων. νῦν δὲ καὶ περὶ τῶν σύμφωνα ἐχόντων λέγωμεν, καὶ πρῶτον περὶ τῶν ν πάντων. τὰ εἰς αν οὐδέτερα ἐπίθετα ὄντα, κατὰ τὴν κλίσιν τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν κλίνονται. οἷον τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, ὅτι ὁ πᾶς παντός. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος, ὅτι ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. ἔτι τὰ μετοχικὰ, οἷον τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος. ἔτι τὰ εἰς εν πάντα ἐπιθετικὰ, καὶ μετοχικά. οἷον τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυθὲν, τοῦ τυθέντος. τὸ ζευγνὺν, τοῦ ζευγνύντος. ἔτι τὰ εἰς ουν. οἷον τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. τὸ χρυσοῦν, τοῦ χρυσοῦντος. πλὴν τῶν ἰσοσυλλάβων συνῃρημένων, οἷον τὸ ὀστοῦν ἀπὸ τοῦ ὀστέον, τὸ κανοῦν, τὸ χρυσοῦν, τὸ ἀργυροῦν, τὸ χαλκοῦν, τὸ σιδηροῦν, τὸ μολιβδοῦν, ἃ ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν. οἷον τὸ χρυσόον, οῦν. τοῦ χρυσόου, οῦ. τῷ χρυσόῳ, ῷ. τὸ χρυσόον, οῦν. τὰ χρυσόα, ᾶ. τῶν χρυσόων ῶν. τοῖς χρυσόοις, χρυσοῖς. τὰ χρυσόα, ᾶ. οὕτω καὶ ἁπλοῦν, καὶ διπλοῦν, καὶ τριπλοῦν, καὶ τετραπλοῦν. τὰ εἰς ον πάντα οὐδέτερα ἰσοσυλλάβως, εἰς οὐ ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ καλὸν, τοῦ καλοῦ. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἐν τῇ τετάρτῃ ἁπλῇ κλίσει. τὸ πλεῖον δὲ ὅτε ἁπλοῦν ἐστὶ, πλείου ποιεῖ. ὅτε δέ συγκριτικόν, πλείονος. ἔτι καὶ τὸ ἄρειον, ἀρείου. καὶ τὸ ἄρειον, τοῦ ἀρείονος. τὰ εἰς ων ἀττικὰ οὐδέτερα, ἔκτασιν πεπονθότα, ἀπὸ τῶν εἰς ον κοινῶν, εἰς ω ποιοῦσι τὴν γενικὴν ἀττικῶς, ὡς προείρηται. τὰ δὲ εἰς ων μετοχικὰ συνῃρημένα, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος. Τὰ εἰς αρ οὐδέ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

neutra superbisyllaba, in tos faciunt genitiuum: ut, esca escæ, somnium somnij, unguentum unguenti, caput capitis. unde capita, sæpe apud alios inuenies, & apud Aratum, Capita autem ipse lædit: & capitis per concisionem, à capite. Bisyllaborum autem aliqua natura longa penultimantia, in tos similiter faciunt genitiuum: ut, dies diei, esca escæ, epar epatis, uber uberis. Aliqua autem breui, uel positione longa, in ros faciunt genitiuum: ut ueritas ueritatis. hoc ir, huius ir, nectar nectaris, auxilium auxilij. Notatum est hic puteus putei, & adeps adipis, quæ adeps & puteus fuerant. unde & putei longi. uel quia in ar seruant r in obliquis, diuersiclinia sunt: ut, puteus putei, à puteus. adeps adipis, à pinguedine. esca escæ, ab esca. epar epatis, ab epar. Somnium autem indeclinabile. unde & Synesius in libro de Somnijs, Si autem sunt somnij prophetæ, & somnia uisiones hominibus ostendunt. Etiam in ar penultimantia o magno, ut ait multiscius Herodianus, indeclinabilia sunt: ut, uituperium, bocar, difficilimotus. Omnia autem in ar, breue a habent ubique. In ir rarißima existentia, ab in ar per mixtionem facta, appositione os, faciunt genitiuum: ut, cor cordis, à cor cordis. hoc uer, huius ueris, à uer ueris. adeps adipis, ab adeps adipis. Vnde & nominatiuus circunflectitur. Et in yr rarißima, quæ appositione os, faciunt genitiuum: ut, hic ignis, huius ignis. Huius autem bitempus in nominatiuo solo producitur. In obliquis autem, corripitur. In or neutra, appositione os, faciunt

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τερα ὑπερδισύλλαβα, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον
δέλεαρ δελέατος, ὄνειαρ ὀνείατος, ἄλειφαρ ἀλείφατος, κά-
ρηαρ καρήατος. ὅθεν καρήατα πολλάκις παρὰ τοῖς ἄλ-
λοις εὑρήσεις, καὶ παρ' Ἀράτῳ, Καρήατα δ' αὐτὸς ἀγινεῖ,
καὶ κάρητος κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ καρήατος. τῶν δὲ δι
συλλάβων τὰ μὲν φύσει μακρᾷ παραλήγοντα, εἰς τος ὁμοί-
ως ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ἦμαρ ἤματος, εἶδαρ εἴδατος,
ἧπαρ ἥπατος, οὖθαρ οὔθατος. τὰ δὲ βραχείᾳ ἢ θέσει μακρᾷ,
εἰς ρος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὕπαρ ὕπαρος, θέναρ θένα-
ρος, νέκταρ νέκταρος, ἄλκαρ ἄλκαρος. σεσημείωται τὸ φρέ-
αρ τοῦ φρέατος, καὶ στέαρ στέατος, ἅπερ στῆαρ καὶ φρῆαρ
ἦσαν. ὅθεν καὶ φρείατα μακρά. ἢ ὅτι τὰ εἰς αρ φυλάττον-
τα τὸ ρ ἐν ταῖς πλαγίαις, ἑτερόκλιτά εἰσιν. οἷον φρέαρ
φρέατος, ἀπὸ τοῦ φρέας. στέαρ στέατος, ἀπὸ τοῦ στέας. δέλεαρ
δελέατος, ἀπὸ τοῦ δέλεας. ἧπαρ ἥπατος, ἀπὸ τοῦ ἧπας. τὸ
ὄναρ δὲ ἄκλιτον. ὅθεν καὶ Συνέσιος ἐν τῷ περὶ ἐνυπνί-
ων, εἰ δέ εἰσιν ὕπνοι προφῆται, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα
τοῖς ἀνθρώποις ὀρέγουσιν. ἔτι τὰ εἰς αρ παραληγόμενα
τῷ ω μεγάλῳ, ὥς φησιν ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανὸς, ἄκλιτά
εἰσιν. οἷον μῶμαρ, βῶκαρ, νῶκαρ. πάντα δὲ τὰ εἰς αρ, βρα
χὺ τὸ α ἔχουσι πανταχοῦ. Τὰ εἰς ηρ σπανιώτατα ὄντα,
ἀπὸ τῶν εἰς αρ κατὰ κρᾶσιν γινόμενα, προσθέσει τοῦ ος
ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ κῆρ, τοῦ κηρὸς, ἀπὸ τοῦ
κέαρ κέαρος. τὸ ἦρ τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ ἔαρος. στῆρ στη-
ρὸς, ἀπὸ τοῦ στέαρ στέαρος. ὅθεν καὶ ἡ ὀνομαστικὴ περι-
σπᾶται. καὶ τὰ εἰς υρ σπανιώτατα, ἅτινα προσθέσει τοῦ ος
ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ πῦρ, τοῦ πυρός. τούτου δὲ τὸ δίχρο
νον ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνῃ ἐκτείνεται. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις,
συστέλλεται. τὰ εἰς ωρ οὐδέτερα, προσθέσει τοῦ ος ποιοῦσι τὴν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

genitiuum, & seruant o magnum in obliquis: ut laceratio lacerationis, finis finis. Illud autem Aristophanicum, Pistam merdam comesse: diuersicliniũ, merda enim, merdæ, à merda nominatiuo. & hæc aqua autem, aquæ, diuersicliniũ, ab aquæ. Est autem nunc in usu, hæc aqua, huius aquæ, huic aquæ, hanc aquam. hæ aquæ, harum aquarum, his aquis, has aquas: ab aqua, huius aquæ. nam aqua aquæ debuit facere. Est autem apud poetas & hæc aqua, huius aquæ et aquæ. unde et Callimachus, Est aqua & terra. huic aquæ et aquæ. unde illud Hesiodi, Terram aqua miscere. aqua autem in solo nominatiuo producit bitempus, in obliquis autem corripit. Notabis autem et hoc, quod latet multos, quod in or omnia per o magnum scribuntur. præter anor, calor, ensis, cor: unde & ab ipsis sola composita per o paruum scribuntur, ut aurensis, magnanimus. quidam autem & quædã hebraica indeclinabilia notarunt per o paruũ scripta: ut Nabuchodonosor, bosor, uomor, chologodomor. & hæc quidẽ de in r. Et nunc autem de in s dicamus. In as neutra breue as habentia ubique, si quidem habẽt as purum, uel cum r, in tos faciunt genitiuum communiter, & in aos ionice, & in os attice: ut hæc caro, huius carnis. hæc senectus, huius senectutis. de quibus in quinta contractorum dicemus. Et in las autem in atos faciunt genitiuum: ut hoc sal, huius salis. hic ignis sacer, huius ignis sacri. Si autem ante as aliam consonantem habent, indeclinabilia sunt: ut, hoc corpus, hoc lumen, idolum, promontorium, poculum. nisi poetica licentia, ut Homericum illud, Aureis autem pateris: ionice,

pro

γενικὴν, καὶ φυλάττουσι τὸ ω μέγα ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον τὸ ἔλωρ τοῦ ἔλωρος, τὸ τέκμωρ τοῦ τέκμωρος. τὸ δὲ ἀριστοφάνειον, Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, ἑτερόκλιτον. σκατὸς γὰρ, σκατὶ, ἀπὸ τῆς σκὰς ὀνομαστικῆς. καὶ τὸ ὕδωρ δὲ ὕδατος ἑτερόκλιτον, ἀπὸ τοῦ ὕδας. ἔστι δὴ τὸ νῦν εὔχρηστον, τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, τῷ ὕδατι, τὸ ὕδωρ, τὰ ὕδατα, τῶν ὑδάτων, τοῖς ὕδασι, τὰ ὕδατα. ἀπὸ τοῦ, τὸ ὕδας, τοῦ ὕδατος. τὸ γὰρ ὕδωρ, ὕδωρος ὤφειλε ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος, καὶ ὕδους. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος, Ἐστὶν ὕδος καὶ γαῖα. τῷ ὕδεϊ, καὶ ὕδει. ὅθεν τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Γαῖαν ὕδει φύρειν. τὸ ὕδωρ δὲ ἐν μόνῃ τῇ ὀνομαστικῇ ἐκτείνει τὸ δίχρονον. ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις, συστέλλει. σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅπερ λανθάνει πολλοὺς, ὅτι τὰ εἰς ωρ πάντα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται. πλὴν τοῦ ἄνορ, κάλορ, ἄορ, ἦτορ. ὅθεν καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν μόνα σύνθετα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται. οἷον χρυσάορ, μεγαλῆτορ. ἔνιοι δὲ καί τινα ἑβραϊκὰ ἄκλιτα ἐσημειώσαντο, διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενα. οἷον ναβουχοδονόσορ, βοσὸρ, βομὸρ, χολογοδόμορ. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς ρ. νῦν δὲ περὶ τῶν εἰς ς λέγωμεν. τὰ εἰς ας οὐδέτερα βραχὺ τὸ ας ἔχοντα πανταχοῦ, εἰ μὲν ἔχουσι τὸ ας καθαρὸν, ἢ μετὰ τοῦ ρ, εἰς τος ποιοῦσι τὴν γενικὴν κοινῶς, καὶ εἰς αος ἰωνικῶς, καὶ εἰς ως ἀττικῶς. οἷον τὸ κρέας, τοῦ κρέατος. τὸ γῆρας, τοῦ γήρατος. περὶ ὧν ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν συνῃρημένων ἐροῦμεν. καὶ τὰ εἰς λας δὲ εἰς ατος ποιοῦσι τὴν γενικὴν, οἷον τὸ ἅλας, τοῦ ἅλατος. τὸ ἐρυσίπελας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. εἰ δὲ πρὸ τοῦ ας ἄλλο σύμφωνον ἔχουσιν, ἄκλιτά εἰσιν. οἷον τὸ δέμας, τὸ σέλας, βρέτας, λέπας, δέπας. εἰ μή τις ποιητικὴ ἀδείᾳ, ὡς τὸ ὁμήρειον ἐκεῖνο, Χρυσείοις δεπάεσσιν. ἰωνικῶς,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

pro pateris. In es neutrũ unũ habemus. hæc farina, huius rinæ, id est farina. In es adiectiua existẽtia propriorũ masculinorũ seruant declinationẽ: ut nobile, huius bilis. In os neutra contracta existẽtia, in us per mixtionem faciũt genitiuũ: ut hic finis, huius finis. quorũ formatio in prima contractorũ dicetur. Notabis aũt utilitas, & uoluptas indeclinabilia. In os aũt participialia impariliter flectuntur: ut hoc uerberatũ, huius uerberati. In os neutra duo sunt circũflexa, quæ per tos faciũt genitiuũ: ut hoc lumẽ, huius minis. hæc auris, huius auris. unde hæc auricula, huius culæ. sed debitũ, huius debiti, atticũ. In us neutrũ, hæc auris habemus, indeclinabile. est aũt et hæc auris, huius auris. unde et aures. De simplicibus autem declinationibus, & formatione casuum ipsorũ, & terminationum generum, ut possibile nobis in præsenti infortunatissimo tempore, dictum est. Sequens autem sit nunc & de contractis declinationibus tractare, ut de nomine finem habeat.

De quinque declinationibus contractorum nominum.

sectio sexta.

Nominũ, ut dictũ est, aliqua quidẽ simplicia et impassa uocantur, quæcũque nõ suscipiunt passionẽ, contractionẽ dico & mixtionẽ: sed contracta, et patiẽtia, quæcũque passionẽ suscipiunt. horum autem aliqua uocantur totipatientia, quæcunque parisyllaba existentia, passionẽ in omnibus casibus suscipiunt: ut in oos. ut mens, de quibus dictum est. aliqua autem paucipassa, & multipassa, quæcunque imparisyllaba existentia, in paucis uel pluribus casibus passionem suscipiũt: ut

ὑντὶ δέπασιν. εἰς αις οὐδέτερον ἓν ἔχομεν, τὸ ςαῖς, τοῦ ςαιτὸς, τὸ ἄλδρον. τὰ εἰς ες ἐπιθετικὰ ὄντα, τὴν τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν φυλάττουσι κλίσιν. οἷον, τὸ εὐγενὲς, τοῦ εὐγενέος, οῦς. τὰ εἰς ος οὐδέτερα συνῃρημένα ὄντα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ τέλος, τοῦ τέλεος, ους. ὧν ὁ σχηματισμὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν συνῃρημένων λελέξεται. Σημειώσῃ δὲ τὸ ὄφελος, καὶ τὸ ἦδος, ἄκλιτα. τὰ δὲ εἰς ος μετοχικὰ, περιττοσυλλάβως κλίνονται. οἷον τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. εἰς ως οὐδέτερα δύο εἰσὶ περισπώμενα, ἅπερ διὰ τοῦ τος ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτός. ὅθεν τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου. τὸ δὲ χρέως, τοῦ χρέω, ἀττικόν. εἰς ους οὐδέτερον τὸ οὖς ἔχομεν ἄκλιτον. ἔστι δὲ καὶ τὸ οὖας, τοῦ οὔατος. ὅθεν καὶ οὔατα. περὶ μὲν οὖν τῶν ἁπλῶν κλίσεων, καὶ σχηματισμοῦ τῶν πτώσεων αὐτῶν, καὶ καταλήξεων τῶν γενῶν, ὡς οἷόν τε ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι δυσυχεστάτῳ καιρῷ, εἴρηται, ἑπόμενον δ᾽ ἂν εἴη νῦν καὶ περὶ τῶν συνῃρημένων κλίσεων διαλαβεῖν, ἵνα τὸ περὶ ὀνόματος τέλος σχοίη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΛΙΣΕΩΝ ΤΩΝ συνῃρημένων ὀνομάτων.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΩΝ.

Τῶν ὀνομάτων, ὡς εἴρηται, τὰ μὲν ἁπλᾶ καὶ ἀπαθῆ καλοῦνται, ὅσα μὴ ἐπιδέχονται πάθος, συναίρεσιν λέγω, καὶ κρᾶσιν. τὰ δὲ συνῃρημένα, καὶ ἐμπαθῆ ὅσα τὸ πάθος ἐπιδέχονται. τούτων δὲ τὰ μὲν καλοῦνται ὁλοπαθῆ, ὅσα ἰσοσύλλαβα ὄντα, τὸ πάθορ ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν ἐπιδέχονται, ὡς τὰ εἰς οος. οἷον νόος, οῦς. περὶ ὧν εἴρηται. τὰ δὲ ὀλιγοπαθῆ, καὶ πολυπαθῆ, ὅσα περιττοσύλλαβα ὄντα, ἐν ὀλίγαις ἢ πλείοσι πτώσεσι τὸ πάθος δέχονται,

ὡς τὰ

ut in ys, & in us, de quibus dictū est. præter hæc sunt quæ imparisyllaba existentia simpliciter, contractionem & mixtionē suscipiunt, et quasdam proprietates: unde & contracta peculiariter appellata sunt. Diuiduntur aūt in multipassa, quæcunq; in pluribus casibus contrahuntur: & paucipassa, quæcunq; in paucis. horum: ut cognitum est, quinq; flexus sunt, de quibus dicam, incipiens à primo.

De prima declinatione contractorum.

Prima flectio multipassorum contractorū, tres terminationes habent: unā in is masculinorum, & femininorū, et cōmunium nominū. ut Demost. hæc triremis. hic & hæc uerax. duas aūt neutrorū in es, et in os: ut, hoc uerū, hic murus. in is propria à neutris in fine composita, in us per cōmixtionem faciūt genitiuū: ut demosthenes, diogenes, aristoteles, polynices. etiam in is propria composita à uerbis: ut pollux, aristophanes, diomedes, diopethes. Etiam à teneo: ut Socrates, Hippocrates, Isocrates. etiam in is cōmunia, adiectiua, bigenera, neutrū in es habētia: ut nobilis, pius, uitiosus. etiā quæ per oris, & iris, et odis. Sed de his diligētius in secunda terminatione dictū est. nunc aūt formāda sunt quæ primæ flexionis. Hic demosthenes unde deducitur? à populo & robore. Genitiuus? huius demosthenis ionice, & mixtione demosthenis communiter, & attice. nam e & o in u miscentur. Datiuus? huic demostheni ionice, à genitiuo, mutatione os in i: & per synæresin Demosthenes. communiter enim e & i, in ei diphthongum contrahuntur. Illud autem apud Pindarum in Hymno, Agesidami apud gloriosam

dircem,

ὡς τὰ εἰς υς, καὶ εἰς ους, περὶ ὧν εἴρηται. χωρὶς δὲ τούτων εἰσὶν ἃ περιττοσύλλαβα ὄντα ἁπλῶς, συναίρεσιν καὶ κρᾶσιν ἐπιδέχονται, καί τινα ἰδιώματα. ὅθεν καὶ συνῃρημένα ἰδίως προσηγορεύθησαν. διαιροῦνται δὲ εἰς πολυπαθῆ, ὅσα ἐν πλείοσι ταῖς πτώσεσι συναιροῦνται. καὶ ὀλιγοπαθῆ, ὅσα ἐν ὀλίγαις. τούτων ὡς ἔγνωσαι, πέντε κλίσεις εἰσὶ, περὶ ὧν ἐρῶ ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν συνῃρημένων.

Η πρώτη κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνῃρημένων τρεῖς καταλήξεις ἔχει. μίαν εἰς ης ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ κοινῶν ὀνομάτων. οἷον ὁ Δημοσθένης, ἡ τριήρης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής. δύο δὲ οὐδετέρων εἰς ες, καὶ εἰς ος. οἷον τὸ ἀληθές, τὸ τεῖχος. τὰ εἰς ης κύρια παρ' οὐδετέρων ἐν τῷ τέλει συντεθειμένα, εἰς ους κατὰ κρᾶσιν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον Δημοσθένης, Διογένης, Ἀριστοτέλης, Πολυνείκης. ἔτι τὰ εἰς ης κύρια σύνθετα ἀπὸ ῥημάτων, οἷον Πολυδεύκης, Ἀριστοφάνης, Διομήδης, Διοπείθης. ἔτι τὰ ἀπὸ τοῦ κράτω. οἷον Σωκράτης, Ἱπποκράτης, Ἰσοκράτης. ἔτι τὰ εἰς ης κοινὰ, ἐπίθετα διγενῆ, οὐδέτερον εἰς ες ἔχοντα. οἷον εὐγενὴς, εὐσεβὴς, κακοήθης. ἔτι τὰ διὰ τοῦ ωρης, καὶ ηρης, καὶ ωδης. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκριβέστερον ἐν τῇ δευτέρᾳ καταλήξει εἴρηται. νῦν δὲ σχηματιστέον ἐστὶ τὰ τῆς πρώτης κλίσεως. ὁ δημοσθένης πόθεν παράγεται; ἀπὸ τοῦ δῆμος, καὶ τοῦ σθένος. ἡ γενική; τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένους κοινῶς, καὶ ἀττικῶς. τὸ γὰρ ε καὶ ο εἰς ου κιρνᾶται. ἡ δοτική; τῷ δημοσθένεϊ ἰωνικῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς, τροπῇ τοῦ ος εἰς ι. καὶ κατὰ συναίρεσιν δημοσθένει. κοινῶς γὰρ τὸ ε καὶ ι εἰς ει δίφθογγον συναιρεῖται. τὸ δὲ παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνῳ, ἀγησιδάμου παρ' εὐκλέϊ

δίρκᾳ,

dircē, per concisionem factū est, à glorioso. accusatiuus hunc demosthenē ionice à datiuo, mutatione iota in a, & mixtione sthenem. nam e & a in ita in singulari accusatiuo miscentur. Et attice demosthenē. nam attici in in is proprijs in us habentibus genitiuum, in in faciūt accusatiuum: hunc demosthenem, hunc aristophanem, hunc diomedē dicentes. in adiectiuis bigeneribus, in ita solum: ut, infortunatum, uerū. Nota aūt et hoc, quod quando ante e huiusmodi ionicorū accusatiuorū inuenitur cōsonans, tunc solū mixtio fit in ita: ut uerū & uerū, piū & piū. Quando aūt inuenitur cōsonans, fit mixtio in ita, & in a: ut ingeniosum & ingeniosū, & ingeniosum: sanū & sanū, & sanū. sed sæpe dictū illud Homericū, Inglorium Argos ire postquam multū perdidi populū: ab inglorio per concisionē factum est, propter metrum. Vocatiuus? ò demosthenes. Nā in is cōtracta communiter, in es faciūt uocatiuū: ut ò demosthenes, ò diomedes, aristophanes. Et propria, et adiectiua grauisona, propenacutū habent uocatiuū, ut aristoteles, ingens. adiectiua aūt acutisona, acutisonum: ut ò pie, ò uere. Athenienses autem in in is proprijs, in n faciunt uocatiuum, ut ò demosthene, ò aristophane. In ijs aūt quæ à gloria cōponuntur, similem faciūt nominatiuo, ut ò hercules: & in adiectiuis similiter, ut ò uere. Ntūs dualis, & uocatiuus? à datiuo, mutatione iota in e. huic demostheni, hi demosthenes, ò nes ionice, & per mixtionem cōmuniter, demosthenes. nā duo ee hic in ita miscentur. Rarißime autem in ei diphthongum, ut apud Aeschinem Socraticum, hæ urbes, ab urbibus: & salsamenta, à salsamentis. Genitiuus?

à no-

δίρκα, κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο ἀπὸ τοῦ εὐκλέεϊ. ἡ αἰ-
τιατική· τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τρο-
πῇ τοῦ ι εἰς α, καὶ κράσει, δημοσθένη. τὸ γὰρ ε καὶ α εἰς
η ἐν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ κιρνᾶται. καὶ ἀττικῶς δημοσθέ-
νην. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων εἰς ους ἐχόντων
τὴν γενικὴν, εἰς ην ποιοῦσι τὴν αἰτιατικὴν, τὸν δημοσθέ-
νην, τὸν Ἀριστοφάνην, τὸν Διομήδην λέγοντες. ἐπὶ δὲ τῶν ἐ-
πιθέτων διγενῶν, εἰς η μόνον. οἷον τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀληθῆ.
σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ὅτε πρὸ τοῦ ε τῶν τοιούτων ἰωνικῶν
αἰτιατικῶν εὑρίσκεται σύμφωνον, τότε μόνον ἡ κρᾶσις γί-
νεται εἰς η. οἷον τὸν ἀληθέα, καὶ ἀληθῆ. τὸν εὐσεβέα, καὶ εὐσε-
βῆ. ὅτε δὲ εὑρίσκεται φωνῆεν, γίνεται ἡ κρᾶσις εἰς η, καὶ εἰς
α. οἷον τὸν εὐφυέα καὶ εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. τὸν ὑγιέα, καὶ ὑγιῆ,
καὶ ὑγιᾶ. τὸ δὲ πολλάκις ῥηθὲν ἐκεῖνο Ὁμηρικὸν, Δυσκλέα
ἄργος ἱκέσθαι ἐπὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, ἀπὸ τοῦ δυσκλέεα
κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο διὰ τὸ μέτρον. ἡ κλητική· ὦ δημό-
σθενες. τὰ γὰρ εἰς ης συνῃρημένα κοινῶς, εἰς ες ποιοῦσι τὴν
κλητικήν. οἷον ὦ δημόσθενες, ὦ διόμηδες, ὦ ἀριστόφανες. καὶ
τὰ μὲν κύρια καὶ ἐπίθετα βαρύτονα προπαροξύτονον ἔχουσι
τὴν κλητικήν. οἷον ἀριστότελες, μεγάκητες. τὰ δὲ ἐπίθετα
ὀξύτονα, ὀξύτονον. οἷον ὦ εὐσεβὲς, ὦ ἀληθές. οἱ ἀθηναῖοι δὲ
ἐπὶ τῶν εἰς υς κυρίων εἰς η ποιοῦσι τὴν κλητικήν. οἷον ὦ δημο-
σθένη, ὦ ἀριστοφάνη. ἐπὶ δὲ τῶν ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένων,
ὁμοίαν ποιοῦσι τῇ ὀνομαστικῇ. οἷον ὦ ἡρακλῆς. καὶ ἐπὶ τῶν ἐπι-
θέτων ὁμοίως, οἷον ὦ ἀληθής. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ καὶ ἡ κλη-
τική· ἀπὸ τῆς δοτικῆς, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε. τῷ δημοσθένεϊ, τὼ
δημοσθένεε, ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν κοινῶς
δημοσθένη. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς η κιρνῶνται. σπανιώ-
τατα δὲ εἰς ει δίφθογγον, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ σωκρατικῷ,
τὼ πόλει ἀπὸ τοῦ πόλεε, καὶ ταριχεῖ ἀπὸ τοῦ ταρίχεε. ἡ γενικὴ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

à nominatiuo mutatiõe e in in:ut, huic demoſtheni, horum demoſthenum ionice, & demoſthenũ cõmuniter. Nominatiuus pluralis, & uocatiuus? à nominatiuo duali, appoſitione s. hi demoſthenes, hi demoſthenes, ò demoſthenes ionice, & mixtione demoſthenes. Nam duo ee hic in ei diphthongum miſcentur. Illud autem Quinti in x. Inglorij ſedentes, poſtquam non robur erit ipſorum: ab inglorij factũ eſt, per conciſionem propter metrũ. Genitiuus, horũ demoſthenũ, & mixtione demoſthenũ. datiuus, his demoſthenibus, à datiuo appoſitione s, & ionice demoſthenibus. Accuſatiuus, ab accuſatiuo ſingulari, appoſitione s, demoſthenem, demoſthenes: uel melius, à nominatiuo plurali, mutatione e in a. unde & contractum demoſthenes per ei diphthongum. ſi enim illinc eſſet, ſcriberetur per ita, quoniam e & a in ita miſcentur. Notabis autem & hoc, quòd antiqui Athenienſes, ut ſcriptum eſt, in in is proprijs & adiectiuis ab anno compoſitis, faciebant nominatiuum pluralem in ai, & in as accuſatiuum: ut, hi Ariſtophanæ, hos ariſtophanas. hi demoſthenæ, hos demoſthenas. hi ſeptennes, hos ſeptennes. hi duodecennes, hos duodecennes. feminina autem, & communia formabis hac regula. De in os nunc dicendum; à quibus & quæ in es manifeſta erunt. Hic murus, huius muri ionice, & muri communiter, & muri dorice: ſicut erebi pro erebi, apud poetam in octauo Iliadis,

Ex erebo ducentem canem miſero ex inferno.

Huic muro & muro. Illud, inuenit in ſpecu, à ſpelunca ſpeluncæ, ſpeluncæ, ſpeluncæ. & mixtione duo ee in ita, ſpeluncæ. hunc murum, ò mure. Hi muri,

&

ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς οιν. οἷον τὼ δημοσθένεε, τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοινῶς. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ καὶ ἡ κλητική; ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς δυϊκῆς, προσθέσει ς. τὼ δημοσθένεε, οἱ δημοσθένεες, ὦ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ κράσει δημοσθένεις. τὰ γὰρ δύο εε ἐνταῦθα εἰς ει δίφθογγον κιρνᾶται. τὸ δὲ Κοΐντου ἐν τῷ δεκάτῳ, Ακλέες ἑζόμενοι ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἀκλέες ἐγένετο, κατὰ συγκοπὴν διὰ τὸ μέτρον. ἡ γενικὴ τῶν δημοσθενέων, καὶ κράσει δημοσθενῶν. ἡ δοτική, τοῖς δημοσθένεσιν, ἀπὸ τῆς δοτικῆς προσθέσει τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς δημοσθενέεσιν. ἡ αἰτιατική, ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἑνικῆς, προσθέσει ς, δημοσθένεα, δημοσθένεας. ἢ ἄμεινον, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α. ὅθεν καὶ τὸ συνηρημένον δημοσθένεις, διὰ τῆς ει διφθόγγου. εἰ γὰρ ἐκεῖθεν ἐγένετο, ἐγράφετο ἂν διὰ τοῦ η, ἐπειδὴ τὸ ε καὶ α εἰς η κιρνᾶται. Σημειώσῃ δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀθηναῖοι, ὡς γέγραπται, ἐπὶ τῶν εἰς ης κυρίων καὶ ἐπιθέτων ἀπὸ τοῦ ἔτος συντεθειμένων ἐποίουν ὀνομαστικὴν πληθυντικὴν εἰς αι, καὶ εἰς ας αἰτιατικήν. οἷον οἱ ἀριστοφάναι, τοὺς ἀριστοφάνας. οἱ δημοσθέναι, τοὺς δημοσθένας. οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας. οἱ δωδεκαέται, τοὺς δωδεκαέτας. τὰ δὲ θηλυκὰ καὶ κοινὰ σχηματίσεις τούτῳ τῷ κανόνι. περὶ δὲ τῶν εἰς ος νῦν λεκτέον, ἀφ᾽ ὧν καὶ τὰ εἰς ες δῆλα ἔσται. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος ἰωνικῶς, καὶ τείχους κοινῶς, καὶ τείχευς δωρικῶς, ὥσπερ ἐρέβευς ἀντὶ ἐρέβους παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ θ τῆς ἰλιάδος, ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. τῷ τείχεϊ, καὶ τείχει. τὸ δ᾽ εὗρεν ἐν σπῆϊ, ἀπὸ τοῦ τὸ σπέεος, σπέος, ους. σπέεϊ, καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, σπῆϊ. τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. τὼ τείχεε, καὶ κρά-

et mixtione muri, per ita. sed salsamenta, à salsamenta antiquum. illud sæpe et apud poetam, Oculos lucidos. & apud Orpheum in Argonauticis, Somnus autem cito occupauit magni oculos draconis, ab oculi per abscisionem factum est. hic oculus enim, huius oculi: & hic oculus, huius oculi, horum murorum & murorum ò muri & muri. hi muri & muri. illud autem in argo nauticis Orphei, Montes relinquentes, à montes per productionem factum est. Notabis uero debita per concisionem, à debita: & gloriæ, à gloriæ. unde & a breue est, ut uidetur à carminibus. nam poeta sæpe, & in nono Iliadis, Hac ipse animum delectabat, canebat uero laudes uirorum. nam a breue, tertia existens dactyli. huic similiter & Apollonius uocatus Rhodius, Alexandrinus autem existens, incipiens Argonautica sic ait, Incipiens à te Phœbe, antiquorum glorias uirorum. horum murorum & murorum, his muris communiter, & muris ionice, à genitiuo singulari, mutatione o in c, & appositione si. Apponitur uero iota & phi huiusmodi datiuis: ut, mõtibus pro montibus, & pectoribus pro pectoribus, & curribus pro curribus, ut ait Didymus. sed Tryphon contradicens, dicit non esse datiuum, sed genitiuos singulares. nam à monte, pro à monte: & à curru, ex curru. Similiter ponitur & in alijs casibus. & de his quidem satis. Quia uero in is propria à gloria composita propriam quandam sortita sunt declinationem, dicendum est & de his, quorum exemplum uirilis Hercules erit.

De

καὶ κράσει τείχη, διὰ τοῦ η. τὸ δὲ ταρίχει, ἀπὸ τοῦ ταρίχεε ἀρχαῖον. τὸ δὲ πολλάκις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὄσσε φαεινῶ, καὶ παρ᾽ Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Κῶμα δ᾽ ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δράκοντος, ἀπὸ τοῦ ὄσσεε, κατὰ ἀποκοπὴν ἐγένετο. τὸ ὄσσος γὰρ, τοῦ ὄσσεος, καὶ ὁ ὄσσος, τοῦ ὄσσου. τοῖν τειχέοιν, καὶ τειχοῖν, ὦ τείχεε, καὶ τείχη. τὰ τείχεα, καὶ τείχη. τὸ δὲ ἐν ἀργοναυτικοῖς τοῦ Ὀρφέως, οὔρηα προλιποῦσαι, ἀπὸ τοῦ οὔρεα κατ᾽ ἔκτασιν ἐγένετο. σημειῶση δὲ τὰ χρέα κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ χρέεα. καὶ τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα. ὅθεν καὶ τὸ α βραχύ ἐστιν, ὡς φαίνεται ἀπὸ τῶν ἐπῶν. ὁ γὰρ ποιητὴς πολλάκις καὶ ἐν τῷ ι τῆς ἰλιάδος, τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ᾽ ἄρα κλέα ἀνδρῶν. τὸ γὰρ α βραχὺ, τρίτη ὂν τοῦ δακτύλου. τούτῳ ὁμοίως καὶ Ἀπολλώνιος, ὁ κληθεὶς μὲν ῥόδιος, ἀλεξανδρεὺς δὲ ὢν, ἀρχόμενος τῶν ἀργοναυτικῶν οὕτω φησὶν, Ἀρχόμενος σέο φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν. τῶν τειχέων, καὶ τειχῶν, τοῖς τείχεσι κοινῶς, καὶ τειχέεσιν ἰωνικῶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς ἑνικῆς, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ προσθέσει σι. προσίθεται δὲ ι καὶ φ ταῖς τοιαύταις δοτικαῖς. οἷον ὄρεσφιν, ἀντὶ ὄρεσι. καὶ στήθεσφιν, ἀντὶ στήθεσι. καὶ ὄχεσφιν, ἀντὶ ὄχεσιν, ἥ φησι Δίδυμος. ὁ δὲ Τρύφων ἐναντιούμενος, λέγει μὴ εἶναι δοτικὰς, ἀλλὰ γενικὰς ἑνικάς. τὸ γὰρ, κατ᾽ ὄρεσφιν, ἀντὶ ἀπὸ τοῦ ὄρεος. καὶ τὸ ὄχεσφιν, ἐκ τοῦ ὄχεος. ὁμοίως τίθεται καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσεσι. καὶ περὶ μὲν τούτων, ἅλις. ἐπειδὴ δὲ τὰ εἰς ης κύρια ἀπὸ τοῦ κλέος συντεθειμένα ἰδίαν τινὰ ἔλαχον κλίσιν, λεκτέον ἂν εἴη καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν παράδειγμα ὁ ἀνδρεῖος Ἡρακλῆς ἔστω.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De in is à gloria compositis.

In is composita à gloria, si sint adiectiua, unam declinationem perfectam habent : ut gloriosus gloriosi, & gloriosi . sed si sint propria, unam perfectam, & aliam contractam sic .

Declinatio perfecta .

Hic hercules apud poetas, & apud antiquissimum Orpheum in Argonauticis, Hercules uero festinabat per syluosa stabula. *Genitiuus? hercules, ut apud eundem,* Cum ipso uero uenit amicus herculis diuini. *& mixtione duo ee in ita, herculis : ut apud eundem,* Primum quidem noui uim herculis diui. *& herculis, ut apud eundem,* Et tunc herculis habebant desiderium. *& herculis. datiuus, herculi & herculi & herculi: accusatiuus, herculem & herculem, & herculem & herculem, & herculem & herculem.* Vocatiuus, *ò hercules communiter, & hercules per contractionem, & hercules per abscisionem, ab hercules, & hercules attice.* Nominatiuus *dualis, hi hercules & hercules, & hercules & hercules.* Genitiuus *dualis, horum herculum & herculum, & herculum & herculum.* Vocatiuus *similiter nominatiuo.* Nominatiuus *pluralis, hi hercules, & hercules, & hercules .* Genitiuus, *horum herculum & herculum, et herculum.* Datiuus *his herculibus, & herculibus .* Accusatiuus, *hos hercules & hercules, & hercules & hercules .* Vocatiuus *similiter nominatiuo.* Et *perfecta declinatio hæc : contracta uero hæc .*

Declinatio contracta .

Hic hercules, huius herculis & culis, huic herculi

&

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ, ΑΠΟ ΤΟΥ κλέος συντεθειμένων.

Τὰ εἰς ης σύνθετα ἀπὸ τοῦ κλέος, εἰ μὲν ὦσιν ἐπίθετα μίαν κλίσιν ἐντελῆ ἔχουσιν. οἷον ὁ εὐκλεής, τοῦ εὐκλεέος καὶ εὐκλεοῦς. εἰ δὲ ὦσι κύρια, μίαν μὲν ἐντελῆ, καὶ ἑτέραν συνῃρημένην οὕτω.

ΚΛΙΣΙΣ ΕΝΤΕΛΗΣ.

Ὁ ἡρακλέης παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Ἡρακλέης δ' ἠπείγετ' ἂν ὑλήεντας ἐναύλους. ἡ γενικὴ, τοῦ ἡρακλέεος, ὡς παρ' αὐτῷ, σὺν δὲ οἱ ἦλθ' ἑτάρος ἡρακλέεος θείοιο. καὶ κράσει τῶν δύο εε εἰς η, ἡρακλῆος, ὡς παρ' αὐτῷ, πρῶτα δὲ οἶδα βίην ἡρακλῆος θείοιο. καὶ ἡρακλέηος, ὡς παρ' αὐτῷ, καὶ ῥατόθ' ἡρακλέηος ἔχον πόθον. καὶ ἡρακλέους. ἡ δοτικὴ, τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, καὶ ἡρακλῆϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλῆα. ἡ κλητικὴ, ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ ἀποκοπὴν, ἀπὸ τοῦ ἡράκλεες, καὶ ἡρακλέη ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλέη, καὶ ἡρακλῆ. ἡ γενικὴ δυϊκὴ, τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. ἡ γενικὴ, τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. ἡ δοτικὴ, τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλῆσιν. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλᾶς. ἡ κλητικὴ ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ ἡ μὲν ἐντελὴς κλίσις αὕτη. ἡ δὲ συνῃρημένη, ἥδε.

ΚΛΗΣΙΣ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΗ.

Ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, καὶ ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλεῖ,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& herculi. hunc herculẽ & herculẽ, & herculẽ. ò hercules, et ò cules. hi hercules et hercules. horũ herculũ & herculũ. ò hercules, & ò cules. Hi hercules et hercules, & attice hercules. horũ herculũ & herculũ. his herculibus, hos hercules & hercules, & hercules attice. ò hercules, & ò hercules. tu autem oratorie ſic flectes. Hic hercules, huius herculis, huic herculi, hunc herculem, ò hercules. Similiter & hic themiſtocles, huius themiſtoclis, huic themiſtocli, hunc themiſtoclẽ. & hic pericles, huius periclis, huic pericli, hunc periclem.

De ſecunda flexione multipatientium.

Secunda flectio multipatientium contractorũ nominum, & proprietates habentiũ, duas terminationes habet, in is maſculinorũ, & femininorũ, & communium nominũ, et i neutrorũ: ut, ſerpens, urbs, amator urbis, ſinapi. Nominatiuus, hic ſerpens. genitiuus, huius ſerpentis: nã in is appellatiua in breuẽ deſinentia, non exiſtẽtia denominatiua, nec dupliciter deſinẽtia, in os purum faciunt genitiuũ: ut, ſerpens ſerpentis, uates uatis, maritus mariti, et ſerpentis ionice, à cõmuni mutatione i in e: et ſerpentis attice, ab ionico, per productionem o in ω, unde & propenacuitur. datiuus huic ſerpẽti communiter, & mixtione duorum ii breuium, in unum longum, ſerpenti, et ſerpenti ionice, & ſerpẽti per contractionem communiter, & attice. Accuſatiuus, hunc ſerpentem ſolũ communiter: quando enim genitiuus ſolum in os, tunc & accuſatiuus in in. Vocatiuus, ò ſerpens communiter, & ſerpens attice. Nominatiuus dualis, hi ſerpentes cõmuniter, et ſerpentes ionice,

&

καὶ ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν, ὦ ἡρακλῆς, καὶ ὦ ἡρακλῆ. τὼ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, καὶ ὦ ἡρακλῆ. οἱ ἡρακλέες, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἀττικῶς ἡρακλᾶς. τῶν ἡρακλέων, καὶ ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, καὶ ἡρακλεῖς, καὶ ἡρακλεῦς ἀττικῶς. ὦ ἡρακλέες, καὶ ὦ ἡρακλεῖς. σὺ δὲ ῥητορικῶς οὕτω κλινεῖς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέους, τῷ ἡρακλεῖ, τὸν ἡρακλέα, ὦ ἡράκλεις. ὁμοίως καὶ ὁ θεμιστοκλῆς, τοῦ θεμιστοκλέους, τῷ θεμιστοκλεῖ, τὸν θεμιστοκλέα. καὶ ὁ περικλῆς, τοῦ περικλέους, τῷ περικλεῖ, τὸν περικλέα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΚΛΙΣΕΩΣ τῶν πολυπαθῶν.

Ἡ δευτέρα κλίσις τῶν πολυπαθῶν συνῃρημένων ὀνομάτων, καὶ ἰδιώματα ἐχόντων, δύο καταλήξεις ἔχει, εἰς ις ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν καὶ κοινῶν ὀνομάτων, καὶ εἰς ἰῶτα οὐδετέρων. οἷον ὁ ὄφις, ἡ πόλις, ὁ καὶ ἡ φιλόπολις. τὸ σίνηπι. ἡ ὀνομαστικὴ, ὁ ὄφις. ἡ γενικὴ, τοῦ ὄφιος. τὰ γὰρ εἰς ις προσηγορικὰ βραχυκατάληκτα, μὴ ὄντα παρώνυμα, μηδὲ δικατάληκτα, εἰς ος καθαρὸν ποιοῦσι τὴν γενικήν. οἷον ὄφις ὄφιος, μάντις μάντιος, πόσις πόσιος, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε ψιλόν. καὶ ὄφεως ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰονικοῦ, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα. ὅθεν καὶ προπαροξύνεται. ἡ δοτικὴ, τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ κράσει τῶν δύο ιι βραχέων εἰς ἓν μακρὸν, ὄφῖ, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κατὰ συναίρεσιν κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν ὄφιν μόνον κοινῶς. ὅτε γὰρ ἡ γενικὴ μόνον εἰς ος, τότε καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ιν. ἡ κλητικὴ, ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὦ ὄφις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ, τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& serpentes per mixtionem, sicut demosthenes demosthenes: et si quidã non admittunt. Genitiuus horũ serpentum communiter, & serpentum ionice, & serpentum attice, ab ionico, per productionem o in ω, subscripto & ι. propenacuitur autem more attico. Vocatiuus, similis nominatiuo. Nominatiuus pluralis, hi serpentes communiter, et mixtione i & e in i longum, serpentes, & serpentes ionice, & serpentes per mixtionem. Genitiuus, horum serpentum communiter, et serpentum ionice, & serpentum attice, incontracte. nam genitiuo singulari incontracto existente, incõtractus & genitiuus dualis et pluralis est: illo aũt contracto, & hi contrahuntur. Datiuus, his serpentibus communiter, & serpentibus ionice. Accusatiuus, hos serpentes, et mixtione i & a in i longũ, serpentes. & serpentes ionice, et serpentes per mixtionẽ. Vocatiuus, similis nominatiuo. Et de his satis. Quoniã aũt urbs huius flexionis existens inuenitur apud poetas differentias quasdã habens, dicam & de ipsa cum approbationibus poetarũ, ne uidear indoctis insomnia narrare. Hæc urbs, huius urbis communiter, & urbis ionice, & urbis attice: & urbis apud poetas, ut dicũt antiqui ab urbe, mutatione i in ita æolice. non à genitiuo urbis per productionem. hoc autem sæpe inuenies apud alios, & apud Orpheum in Argonauticis, Absyrtus autem seorsum domos habitabat urbis. & apud poetam in primo Odysseæ, Nauis autem mihi hæc stetit in agro, procul ab urbe. & urbis dorice, puto: ut apud Theognidem Megarensem in Sententiloquis, Vrbis aũt ut tibi populi in lætícia: & rursus, Dormimus, custodiæ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

καὶ ὄφη κατὰ κρᾶσιν, ὥσπερ δημοσθένεε, δημοσθένη, εἰ καὶ ἔνιοι οὐ παραδέχονται. ἡ γενικὴ, τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ, κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. προπαροξύνεται δὲ ἔθει ἀττικῷ. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, οἱ ὄφιες κοινῶς. καὶ κράσει τοῦ ι, καὶ ε εἰς ι μακρὸν, ὄφις. καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις κατὰ κρᾶσιν. ἡ γενικὴ, τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς ἀσυναιρέτως. τῆς γὰρ γενικῆς ἑνικῆς ἀσυναιρέτου οὔσης, ἀσυναίρετος καὶ ἡ γενικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ τυγχάνει. ἐκείνης δὲ συναιρουμένης, καὶ αὗται συναιροῦνται. ἡ δοτικὴ, τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσιν ἰωνικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τοὺς ὄφιας, καὶ κράσει τοῦ ι καὶ α εἰς ι μακρὸν, ὄφις, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις κατὰ κρᾶσιν. ἡ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις. ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις τῆς αὐτῆς κλίσεως οὖσα εὕρηται παρὰ ποιηταῖς διαφοράς τινας ἔχουσα, λέξω καὶ περὶ αὐτῆς μετὰ τῶν ἀξιωμάτων τῶν ποιητῶν, ἵνα μὴ δόξω τοῖς ἀμαθέσιν ὀνείρατα διηγεῖσθαι. ἡ πόλις, τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος παρὰ ποιηταῖς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἀπὸ τῆς πόλιος τροπῇ τοῦ ι εἰς η αἰολικῶς, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεος κατ᾽ ἔκτασιν. τοῦτο δὲ πολλάκις εὑρήσεις παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἐν ἀργοναυτικοῖς, Αψυρτος δ᾽ ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε πόληος. παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ α τῆς Ὀδυσσείας, Νηῦς δέ μοι ἥδ᾽ ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ, νόσφι πόληος. καὶ πόλευς δωρικῶς, οἶμαι. ὡς παρὰ Θεόγνιδι τῷ μεγαρεῖ ἐν γνωμολογίαις. Τῆς δὲ πόλευς ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ. καὶ πάλιν, εὕδωμεν, φυλακὴ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

autem urbis custodibus curæ erit . huic urbi & urbi, & urbi, & urbi, & urbi. ad similitudinem urbis: unde & poeta in tertio Iliadis, Patriq; *tuo magnum damnum, urbiq; omniq; populo.* Quidam *autem ignorantes metra, uel tribreuem facientes, urbi scribunt per i, antiqua errata existimantes . sed quomodo scandent homericißimi* Quinti *carmina , in quibus inuenitur in sexto urbi, nam sextus uel spondeus, uel trochæus.* Non *autem rara paßio uocata minutio caudæ hic esse uidetur, ut in eo ,* Troiani *autem stupuerunt ubi uiderunt maculosum serpentem.* Quintus *autem in primo suæ poesis sic inquit ,* Huic *enim filij , & uiri circum urbem : & rursus in tertio ,* Mori *tamen debebat apud* Priami *urbem .* Accusatiuus *, hanc urbem communiter, & urbem sæpe inueni apud* Quintum. *et in primo,* Illum *cum circum urbem uelocipedes traxerunt equi . & in tertio,* Ad Priami *urbem, arsit autem diues urbs. & iterũ in eodem,* Sicut *hi ex bello ad* Priami *urbem . etiam,* Nisi *apertis portis influxerunt in ciuitatẽ . & apud* Hesiodum *in* Scuto *,* Qui *thebes cacumen habet, tutaturq; urbẽ.* Poesis *autẽ homericißimi quinti iam multo tempore omnibus ignota fuit, & tanquam extincta , sed præpius* Bessarion Nicæas Cardinalis Thusculani *, ille sane quàm bonus & uere doctus, et ut* Homerice *dixerim, similis deo uir, aliaq; plurima in nos, & hanc ex* Apulia *cũ seruasset, uolentibus tradidit, quã & ipse olim desiderabam. nunc autem feliciter poßidens , publice legam post* Argonautica *docti* Orphei *: quæ olim neglecta , uix quondam ipse in* Mediolano *inueniens obsita , exscribensq; ,*

&

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

δὲ πόλας, φυλάκεσσι μελήσει. τῇ πόλιϊ, καὶ πόλι, καὶ
πόλεϊ, καὶ πόλει, καὶ πόληϊ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόληος.
ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ γ τῆς ἰλιάδος, Πατρί τε σῷ μέ-
γα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. ἔνιοι μέντοι ἀγνοοῦν
τες τὰ μέτρα, ἢ χεῖρον ποιοῦντες, πόλιϊ γράφουσι διὰ τοῦ
ι, τὰ παλαιὰ ἐσφαλμένα νομίζοντες. ἀλλὰ πῶς μετρήσου-
σι τὰ τοῦ ὁμηρικωτάτου Κοΐντου ἔπη, ἐν οἷς εὕρηται ἐν τῷ
ἕκτῳ πόλιϊ. ὁ γὰρ ἕκτος, ἢ σπονδεῖος, ἢ τροχαῖος. οὐδὲ τὸ σπά-
νιον πάθος τὸ καλούμενον μείουρον ἐνταῦθα εἶναι δύναται,
ὡς ἐν τῷ, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. ὁ δὲ Κό-
ϊντος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως οὕτω φησὶ, τῇ μὲν γὰρ
τέκνα καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόληϊ. καὶ πάλιν ἐν τῷ τρίτῳ, φθεῖ-
σθαι ὅμως ἤμελλε παρὰ πριάμοιο πόληϊ. ἡ αἰτιατικὴ, τὴν
πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα πολλάκις εὗρον παρὰ τῷ Κοΐν-
τῳ. καὶ ἐν τῷ πρώτῳ, κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυ-
ον ἵπποι. καὶ ἐν τῷ τρίτῳ, Ες πριάμοιο πόληα διέπραθε
δ' ὄλβιον ἄστυ. καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς οἵ γ' ἐκ πολέμοιο
ποτὶ πριάμοιο πόληα. ἔτι, Εἰ μὴ πεπταμένῃσι πύλῃς ἐ-
πέχυντο πόληα. καὶ παρὰ Ησιόδῳ ἐν ἀσπίδι, ὃς θήβης
κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. ἡ δὲ ποίησις τοῦ ὁμηρι-
κωτάτου Κοΐντου ἤδη πολὺν χρόνον πᾶσιν ἄγνωστος ἦν,
καὶ οἷον ἠφανισμένη. ὁ δὲ θεοσεβέστατος Βησσαρίων ὁ νι-
καίας, καρδινάλις θουσκουλάνου, ὁ πάντ' ἀγαθὸς, καὶ ὄν-
τως σοφὸς, καὶ ἵν' ὁμηρικῶς εἴπω, ἰσόθεος φὼς, ἀλλά
τε πλεῖστα ἐφ' ἡμῶν, καὶ ταύτην ἐξ ἀπουλίας ἀνασώ-
σας, τοῖς βουλομένοις μετέδωκεν. ἣν καὶ αὐτὸς πά-
λαι μὲν ἐπόθουν, νῦν δὲ ἀγαθῇ τύχῃ κτησάμενος, δη-
μοσίως ἀναγνώσομαι μετὰ τὰ ἀργοναυτικὰ τοῦ σοφοῦ ὀρ-
φέως. ἃ δὴ πάλαι κατημεληθέντα, μόλις ποτὲ αὐ-
τὸς ἐν μεδιολάνῳ εὑρὼν σεσηπότα, ἐκγράψας τε,
καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& alijs tradens publice lego, multis et eruditis iuuenibus profici ſcentibus: & nunc in ultimis infeliciũ græcorum reuixit incognitus ille Orpheus. ſed ad propoſitum redeo. Vocatiuus, ò urbs cõmuniter, & ò urbs attice. Nominatiuus dualis, hæ urbes, et urbes ſecundum conſuetudinem. illud autem apud Aeſchinem Socraticum, huic urbi, antiquum. & urbes. harum urbium & urbium, & urbium. uocatiuus, ſimilis nominatiuo. Nominatiuus pluralis hæ urbes & urbes, & urbes. et urbes et urbes. unde & Orpheus in Argonauticis, Cymba ex caua, prope autẽ ei ſunt urbes. Genitiuus, harum urbium & urbium, & urbium & urbiũ. unde & Dionyſius enarrator, Vel montium, uel radicem radens urbium. his urbibus & urbibus, & urbibus. has urbes & urbes, & urbes & urbes, & urbes. unde & illud Orphicum, Memphin ad admirandam propinquans, ſacraſq; urbes. Vocatiuus, ſimilis nominatiuo. hoc ſinapi, huius ſinapis communiter, & ſinapis ionice, & ſinapis attice. huic ſinapi & ſinapi, & ſinapi & ſinapi. hoc ſinapi. ò ſinapi: & alia ſimiliter ſuperioribus, ſeruatis terminationibus neutrorum nominum: ut hæc ſinapia & ſinapia, & ſinapia & ſinapia. horum ſinapium & ſinapium, & ſinapium. his ſinapibus & ſinapibus. hæc ſinapia & ſinapia, & ſinapia & ſinapia. Inuentum eſt autem et hoc gummi, huius gummi, ſicut notatum apud Acrobylum, Placẽtam gummi nõ melle exornabat. Etiam & hoc piper, huius piperis. & hoc cinnabari, & hæc cinnabaris. hoc ſtimmi, & hæc ſtimmis: unde & dictus ille uerſus, Et nigram ſtimmim oculi ſcribam.

De

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

καὶ τοῖς ἄλλοις μεταδοὺς, δημοσίως ἀναγινώσκω, πολ-
λῶν καὶ λογίων νέων φοιτόντων. καὶ νῦν ἐς τὰ ἔχατα τῶν
δυσυχῶν ἑλλήνων ἀνεβίω ὁ ἠγνοημένος ἐκεῖνος Ορφεὺς.
ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθω. ἡ κλητικὴ, ὦ πόλι
κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ, τὰ πό-
λιε, καὶ πόλεε, καὶ πόλη κατὰ τὸ εἰωθός. τὸ δὲ παρὰ αἰ-
σχίνῃ τῷ σωκρατικῷ, τούτω τὼ πόλει, ἀρχαῖον. καὶ πόλης.
ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ἡ κλητικὴ, ὁμοία
τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, ἡ πόλιες, καὶ
πόλις, καὶ πόλεες, καὶ πόλεις, καὶ πόληες. ὅθεν καὶ ὁ Ορ-
φεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς, Πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς, σχεδόθεν
δὲ οἱ εἰσὶ πόληες. ἡ γενικὴ, τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πό-
λεων, καὶ πολήων. ὅθεν καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητὴς, ἢ ὀρέ-
ων, ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι,
καὶ πόλησι. τὰς πόλιας, καὶ πόλις, καὶ πόλεας, καὶ πό-
λεις, καὶ πόληας. ὅθεν καὶ τὸ ὀρφικὸν, Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πε-
λάσας, ἱεράς τε πόληας. ἡ κλητικὴ ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ.
τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ
σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπϊ, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεϊ, καὶ
σινήπει. τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. καὶ τᾶλλα ὁμοίως τοῖς ἄνω-
θεν, φυλαττωμένων τῶν καταλήξεων τῶν οὐδετέρων ὀνο-
μάτων. οἷον τὰ σινήπια, καὶ σινήπι, καὶ σινήπεα, καὶ σι-
νήπη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς
σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, καὶ σινήπι, καὶ σινή-
πεα, καὶ σινήπη. εὕρηται δὲ καὶ τὸ κόμμι, τοῦ κόμμιδος,
ὡς τὸ σεσημειωμένον παρὰ τῷ Ακροβύλῳ, τὸν πλακοῦντα
κόμμιδι οὐ μέλιτι διεκόσμει. ἔτι καὶ τὸ πέπερι, τοῦ πεπέ-
ριδος. καὶ τὸ κινάβαρι, καὶ ἡ κινάβαρις. τὸ σίμμι, καὶ ἡ σίμ-
μις. ὅθεν καὶ τὸ λεγόμενον ἐκεῖνο ἔπος, καὶ τὴν μέλαιναν
σίμμιν ὀμματογράφον.

ΠΕΡΙ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

De tertia flexione.

Tertia flexio paucipatientium unam terminationem in eus habet masculinorum nominũ: ut rex, tydeus: Iupiter iouis ioui iouem. Iupiter diuersiclinium, à iupiter, & iouis antiquum. & iupiter iouis, & iupiter iouis apud poetas. hic parens autem, & parens, & similia, cum masculino solo articulo dicta, utrunque & patrem & matrem significant: ut, hos parentes, hos parentes. communiter autẽ in eus acuuntur: ut Achilles, Peleus. æolice autem grauantur, Achilles, Peleus. Nominatiuus, hic rex. genitiuus, huius regis communiter, & regis attice per productionem o in ω magnum, & regis ionice, & regis dorice: sicut, Vlyßis accipiens osculatus est manum supra iuncturam, pro Vlyßis. notabis autem, quod in eus, uarie flectuntur: ut hic Achilles, huius achillis, & achillis attice, & achillis secundum antiquos iones, & achillis apud iuniores, & achillis propenacutisone secundũ antiquos æoles, & achillis apud iuniores, & achillis bœotice: sicut Iupiter iouis, & dorice & ionice, achillis circũflexe. achillis autem grauisone, æolice. Etiam in eus abijciunt y in obliquis: ut rex regis, tydeus tydei. excipitur hic mars, huius martis, huic marti, hunc martem æolice. Etiam in eus non puro existente e in genitiuo non contrahuntur. ut regis, achillis. puro autem existente contrahuntur, more attico: ut eretrieus, eretriei, eretriei. pireus, pirei, pirei. stireus, stirei, stirei. huiusmodi autẽ proportionabiliter in a faciunt accusatiuũ: ut hũc eretrieũ, hunc pireũ, hunc stireũ. Datiuus, huic regi

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ κλίσεως.

Η τρίτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν μίαν κατάληξιν εἰς ευς
ἔχει ἀρσενικῶν ὀνομάτων οἷον βασιλεὺς, τυδεύς. ζεὺς, δι-
ὸς, διΐ, δία, ὦ ζεῦ, ἑτερόκλιτον ἀπὸ τοῦ δεὺς καὶ διὸς ἀρχαί-
ος. καὶ ζεὺς, τοῦ ζεός. καὶ ὁ ζὴν τοῦ ζηνὸς παρὰ ποιηταῖς. ὁ γο
νεὺς δὲ, καὶ ὁ τοκεὺς, καὶ τὰ ὅμοια, μετὰ ἀρσενικοῦ μόνου ἄρ
θρου λεγόμενα, ἀμφότερον, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέ-
ρα σημαίνουσιν. οἷον τοὺς γονεῖς, τοὺς τοκέας. κοινῶς δὲ τὰ εἰς
ευς ὀξύνονται. οἷον ἀχιλλεὺς, πηλεύς. αἰολικῶς δὲ βαρύνον
ται, ἀχίλλευς, πήλευς. ἡ ὀνομασικὴ, ὁ βασιλεύς. ἡ γενική,
τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, κατ᾽ ἔκτασιν
τοῦ ο εἰς ω μέγα, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρι-
κῶς. ὥσπερ, ὀδυσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ, ἀντὶ
τοῦ ὀδυσσέως. σημειώσει δὲ, ὅτι τὰ εἰς ευς διαφόρως κλίνον-
ται. οἷον ὁ ἀχιλλεὺς, τοῦ ἀχιλλέος κοινῶς, καὶ ἀχιλλέως ἀτ
τικῶς, καὶ ἀχιλλῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ ἀχιλλεῖος
παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ ἀχίλληος προπαροξυτόνως κατὰ
τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς, καὶ ἀχίλλειος παρὰ τοῖς νεωτέροις,
καὶ ἀχιλλίος βοιωτικῶς, ὥσπερ δεὺς, διός. καὶ δωρικῶς
καὶ ἰωνικῶς, ἀχιλλεῦς περισπωμένως. ἀχίλλευς δὲ βαρυ-
τόνως, αἰολικῶς. ἔτι τὰ εἰς ευς ἀποβάλλουσι τὸ υ ἐν ταῖς πλα
γίαις. οἷον βασιλεὺς βασιλέος, τυδεὺς τυδέος. ἐξαιρεῖται
ὁ ἄρευς, τοῦ ἄρευος, τῷ ἄρευι, τὸν ἄρευα αἰολικῶς. ἔτι
τὰ εἰς ε υς, μὴ καθαροῦ ὄντος τοῦ ε, ἐν τῇ γενικῇ οὐ συναιροῦν
ται. οἷον βασιλέως, ἀχιλλέως. καθαροῦ δὲ ὄντος συναιροῦν-
ται, ἔθει ἀττικῷ. οἷον ἐρετριεὺς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πει-
ρεὺς, πειρεέως, πειρεῶς. σειριεὺς, σειριέως, σειριῶς. τὰ
τοιαῦτα δὲ παραλόγως εἰς α ποιοῦσι τὴν αἰτιατικήν. οἷον
τὸν ἐρετριᾶ, τὸν πειρεᾶ, τὸν σειριᾶ. ἡ δοτική, τῷ βασιλέϊ

communiter, & regi ionice, & regi per contractionem attice. Accusatiuus, hunc regem communiter, à genitiuo. unde & a breue debuit habere. nam in os genitiuus contemporem accusatiuum in a habet: ut, aiacis aiacem, pelei peleum. Nam Athenienses à rege formantes accusatiuum, producunt a ipsius. unde & Euripides in Andromache a longum seruauit dicens, Atqui uideo hunc Peleum prope. nam quinto iambo existente, a producitur. & regē ionice, & regem dorice apud poetas sæpe inuenies. & apud poetam in quarto Iliadis, Tunc autem rursus nuncium ad Tydeum miserunt Græci, pro Tydeum. & rursus iu 15. eiusdē, Mecisteum autem occidit Polyd. Echiumque polites, pro Mecisteum. & apud Quintum in 5. Nunc autem te circum Achillem multo plures occidit uiros, pro circum Achillem. & Lycophron similiter, Non enim occisorem maritum, pro occisorem. quod Cecus exponens per contractionem atticam fieri dicit. Ne decipiant autem uos quidam nostri dicentes, hunc accusatiuum nunquam contrahi, neq; qui scribunt in Tydeo per diphthongum ei, existimantes datiuum esse. multa enim & alia talia inueniuntur in libris eorum extra antiquitatem dicta, quæ non meum existimaui notare. Non enim proposui accusans errores corrigere, sed omni studio antiquorum reliquias congregando, in lucem reducere, ratione & dignitate & usu poetarum utens, quos & ipsi sequentes, non aberrabitis à ueritate. Sed ad propositum redeundum. Vocatiuus, ò rex circumflexe. nam y desinens diphthongus in fine circumflectitur: ut, ò Achilles, ò rex, bene, heu,

κοινῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῖ κατὰ συναίρεσιν ἀττικῶς. ἡ αἰτιατικὴ, τὸν βασιλέα κοινῶς ἀπὸ τῆς γενικῆς. ὅθεν καὶ τὸ α βραχὺ ὤφειλεν ἔχειν. ἡ γὰρ εἰς ος γενικὴ ὁμόχρονον τὴν αἰτιατικὴν εἰς α ἔχει. οἷον αἴαντος αἴαντα, πηλέος πηλέα. οἱ μέντοι ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ βασιλέως σχηματίζοντες τὴν αἰτιατικὴν, ἐκτείνουσι τὸ α αὐτῆς. ὅθεν καὶ εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ τὸ α μακρὸν ἐφύλαξε λέγων, καὶ μὴν δέδορκα τόνδε πηλέα πέλας. τοῦ γὰρ πέμπτου ἰάμβου ὄντος, τὸ α ἐκτείνεται. καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς παρὰ ποιηταῖς πολλάκις εὑρίσεις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ δ τῆς ἰλιάδος, ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοὶ, ἀντὶ τυδέα. καὶ πάλιν ἐν τῷ ο τῆς αὐτῆς, Μηκιστῆ δ' ἕλε πολυδάμας ἐχίον δὲ πολίτης. ἀντὶ μηκιστέα. καὶ παρὰ τῷ Κοΐντῳ ἐν ε. νῶϊ δέ σευ ἀμφ' ἀχιλῆ πολλῷ πλέονας κτάνον ἄνδρας, ἀντὶ ἀμφ' ἀχιλλέα. καὶ Λυκόφρων ὁμοίως, οὐ γὰρ ἂν φονῆ πόσιν, ἀντὶ φονέα. ὅπερ ὁ Κέκκος ἐξηγούμενος, κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν γενέσθαι φησί. μὴ ἀπατάτωσαν δὲ ὑμᾶς ἔνιοι τῶν ἡμετέρων, λέγοντες ταύτην τὴν αἰτιατικὴν μηδέποτε συναιρεῖσθαι, μηδὲ οἱ γράφοντες ἐπὶ τυδεῖ διὰ διφθόγγου ει νομίζοντες δοτικὴν εἶναι. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα τοιαῦτα εὕρηνται ἐν τοῖς αὐτῶν ἔξω τῆς παλαιότητος εἰρημένα, ἃ οὐκ ἐμὸν ἡγησάμην ἐπισημειώσασθαι. οὐ γὰρ προὐθέμην κατηγορῶν τὰ ἡμαρτημένα ἐπιδιορθοῦσθαι, ἀλλὰ πάσῃ σπουδῇ τὰ τῶν παλαιῶν λείψανα συλλέξας, εἰς φῶς ἀγαγεῖν λόγῳ τε καὶ ἀξιώματι καὶ χρήσει τῶν ποιητῶν χρώμενος. οἷς καὶ αὐτοὶ ἑπόμενοι, οὐκ ἂν ἁμάρτοιτε τῆς ἀληθείας. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανιτέον. ἡ κλητικὴ, ὦ βασιλεῦ περισπωμένως. ἡ γὰρ τῷ υ λήγουσα δίφθογγος, ἐπὶ τέλους περισπᾶται. οἷον ἀχιλλεῦ, βασιλεῦ, εὖ,

φεῦ,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

heu,ubiq; minime.præter ecce,heu,non.& ò rex,attice.hi reges & reges per commixtionem, ut uidetur antiquis.et si quidã non suscipiunt,ut demosthenes demosthenes,& reges ionice. horum regum communiter,et regum ionice: sed uocatiuus similis est nominatiuo.hi reges & reges per mixtionem, & reges ionice, & reges attice. nam antiqui attici, ut scriptum est, duo ee nominatiui pluralis in eus propriorum, in ei solum cõmiscent: ut,pelei pelei,tydi tydei.sed non propriorum in ei,& in ita:ut,reges reges,& reges. equites equites,& equites.quod sic inuenies apud antiquos libros. Horum *regum,& regum ionice. datiuus, his regibus cõmuniter, à nominatiuo,appositione s: rex regibus, peleus peleis, eques equitibus.* Notatũ *est filius filijs attice, & cursor cursoribus, apud* Callimachum. *Accusatiuus, hos reges, & reges per mixtionem, & reges ionice, & reges attice. unde & illud* Sophoclis, Hosq; *biregnatores perdens reges, per ita inuentum est scriptum apud antiquos libros. similiter & apud* Xenophontem, *pastores, equites.* Hic *filius uero, filij filio. hi filij filiorum, filijs, filios & filios, in usu apud rhetores:et filius,filij,filio,filium communiter: et deinceps, & filius filij, & cõtractione filij filio, & filio,filium & filium:& in reliquis. unde & filij græcorum,& filios apud poetas,more ionico.*

De quarta declinatione.

Quarta declinatio paucipatientium duas terminationes habet femininorum nominum, in os & in o desinentium: ut, hic pudor, hæc Latona. *Sciendum autem, quod omnia in o feminina accuuntur:*

ut

φεῦ, πανταχοῦ, οὐδαμοῦ. πλὴν τοῦ ἰδοὺ, ἰοὺ, οὔ. καὶ ὦ βασιλεῦς ἀττικῶς. τὼ βασιλέε, καὶ βασιλῆ κατὰ κρᾶσιν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. εἰ καί τινες οὐ παραδέχονται, ὥσπερ δημοσθένεε δημοσθένη. καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ἡ δὲ κλητικὴ, ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ. οἱ βασιλῆες, καὶ βασιλεῖς κατὰ κρᾶσιν, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἀττικοὶ, ὡς γέγραπται, τὰ δύο εε τῆς ὀνομαστικῆς πληθυντικῆς τῶν εἰς ευς κυρίων εἰς ει μόνον κιρνῶσιν. οἷον πηλέες πηλεῖς τυδέες τυδεῖς. τῶν δὲ μὴ κυρίων, εἰς ει, καὶ εἰς η. οἷον βασιλέες βασιλεῖς, καὶ βασιλῆς, ἱππέες ἱππεῖς, καὶ ἱππῆς. ὅπερ οὕτως εὑρήσεις παρὰ ταῖς παλαιαῖς βίβλοις. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. ἡ δοτικὴ, τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς προσθέσει ς, βασιλεὺς βασιλεῦσι, πηλεὺς πηλεῦσι, ἱππεὺς ἱππεῦσι. σεσημείωται ὁ υἱεὺς, τοῖς υἱέσιν ἀττικῶς. καὶ δρομεὺς, δρομέσι παρὰ Καλλιμάχῳ. ἡ αἰτιατικὴ τοὺς βασιλέας, καὶ βασιλεῖς κατὰ κρᾶσιν, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους, τούς τε δισάρχας ὀλέσας βασιλῆς, διὰ τοῦ η εὕρηται γεγραμμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις. ὁμοίως καὶ παρὰ ξενοφῶντι, νομῆς, ἱππῆς. ὁ υἱεὺς δὲ, τοῦ υἱέος, τῷ υἱεῖ. οἱ υἱεῖς, τῶν υἱέων, τοῖς υἱέσι, τοὺς υἱέας καὶ υἱεῖς, εὕρηνται παρὰ τοῖς ῥήτορσι. καὶ ὁ υἱὸς, τοῦ υἱοῦ, τῷ υἱῷ, τὸν υἱὸν κοινῶς, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὁ ὕϊς ὕϊος, καὶ συναιρέσει υἷος, υἷϊ, καὶ ὕϊι, ὕϊα, καὶ ὕϊα, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν. ὅθεν καὶ υἷες ἀχαιῶν, καὶ υἷας παρὰ ποιηταῖς, ἔθει ἰωνικῷ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΛΙΣΕΩΣ.

Η τετάρτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν δύο καταλήξεις ἔχει θηλυκῶν ὀνομάτων, εἰς ως καὶ εἰς ω ληγόντων. οἷον ἡ αἰδὼς, ἡ λητώ. ἰστέον δὲ, ὅτι πάντα τὰ εἰς ω θηλυκὰ, ὀξύνονται.

ut latona,clio,erato,calypso,sappho. similiter & quæ in os inueniũtur,aurora,pudor. &,bonus aũt in moribus pudor, Theocriti magister Philetas dixit. illud autem Hesiodi, Datio aũt bona, indeclinabile. Hæc latona, huius latonæ ionice, & latonæ communiter per mixtionẽ. huic latonæ,et per synæresin latonæ. hanc latonã,et mixtione latonã acutisone. nã accusatiui eorũ quæ in o,acuũtur similiter ut ntũs. soli aũt in os circunflectuntur: ut,pudor,aurora. æoles aũt grauãt accusatiuo, latonã & eratonẽ dicẽtes, Iones aũt in un faciunt huiusmodi accusatiuos. unde & Argonẽ inuenies apud Apolloniũ poetã, & apud ionicißimũ Herodotum Ionem Inachi,et latonã. Vocatiuus, ò latona communiter circunflexe, & ò latona apud poetas acutisone. et apud Apolloniũ in tertio Argonauticorum, Eia age nũc erato adsis,& mihi dic. hæ latonæ, harum latonarũ,ò latonæ. hæ latonæ, harum latonarũ. his latonis,has latonas,ò latonæ, incõtracta. Scire autẽ oportet, quod quidã putarunt esse flexionẽ horum parisyllabã simplicem æolicam: ut latona latonæ latonæ latonam.unde & dualia,& pluralia,huiusmodi sortita sunt declinationem. Quinta declinatio paucipassorum in as, & ras desinit, peculiaria habens.

De quinta flexione.

Hæc caro,huius carnis cõmuniter, et carnis ionice, & carnis attice. huic carni cõiter, & carni ionice, et carni attice. hanc carnẽ, ò caro. hæ carnes & carnes, & carnes. harũ carniũ cõmuniter,et carniũ ionice, et carniũ attice. & etiã carniũ legi. ò carnes,carnes,& carnes et nes. hæ carnes cõmuniter, et carnes ionice, &

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

οἷον λητὼ, κλειώ, ἐρατὼ, καλυψὼ, σαπφώ. ὁμοίως καὶ τὰ εἰς ως εὑρισκόμενα, ἠὼς, καὶ αἰδώς. καὶ, Αγαθὴ δ' ἐπὶ ἤθεσιν αἰδὼ, ὁ τοῦ Θεοκρίτου διδάσκαλος Φιλητᾶς εἴρηκε. τὸ δὲ Ησιόδου, Δὼς δ' ἀγαθὴ, ἅκλιτον. ἡ λητὼ, τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς κατὰ κρᾶσιν. τῇ λυτοΐ, καὶ κατὰ συναίρεσιν λητοῖ. τὴν λητόα, καὶ κατὰ κρᾶσιν λητὼ ὀξυτόνως. αἱ γὰρ αἰτιατικαὶ τῶν εἰς ω ὀξύνονται ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. μόναι δὲ τῶν εἰς ως περισπῶνται. οἷον αἰδῶ, ἠῶ. οἱ αἰολεῖς δὲ βαρύνουσι τὰς αἰτιατικὰς, λήτω καὶ ἔρατω λέγοντες. οἱ δὲ ἴωνες εἰς ουν ποιοῦσι τὰς τοιαύτας αἰτιατικάς. ὅθεν καὶ ἀργοῦν εὑρήσεις παρὰ Απολλωνίῳ τῷ ποιητῇ καὶ παρὰ τῷ ἰωνικωτάτῳ Ηροδότῳ ἰοῦν τὴν ἰνάχου, καὶ λητοῦν. ἡ κλητικὴ, ὦ λητοῖ κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὦ λητὼ παρὰ ποιηταῖς ὀξυτόνως. καὶ παρὰ Απολλωνίῳ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀργοναυτικῶν, Εἰ δ' ἄγε νῦν ἐρατὼ παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. τὰ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ. αἱ λητοὶ, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λυτοὶ, ἀσυναίρετα. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τινὲς ἐνόμισαν εἶναι κλίσιν τούτων ἰσοσυλλάβων ἁπλῆν αἰολικήν. οἷον ἡ λητὼ, τῆς λητῶς, τῇ λητῷ, τὴν λητῶν. ὅθεν καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ τοιαύτην ἔλαχον κλίσιν. ἡ πέμπτη κλίσις τῶν ὀλιγοπαθῶν εἰς ας καὶ ρας λήγει, ἰδιώματα ἔχουσα.

ΗΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ κλίσεως.

Τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς, καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέᾳ ἀττικῶς. τὸ κρέας, ὦ κρέας. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν κοινῶς, καὶ κρεάοιν ἰωνικῶς, καὶ κρεῷν ἀττικῶς. καὶ ἔτι κρεοῖν ἀνέγνων. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τὰ κρέατα κοινῶς, καὶ κρέαα ἰωνικῶς,

& carnes attice, a longa existente. Sed Callimachеum illud, Carnes lyncis, à carnes factũ est per abscisionem. unde & a breue fit. similiter et Orphicũ illud in Argonauticis, panẽ & uinũ hilare habere, simul autem carnes multas. Harum carnium communiter, & carnium ionice, & carniũ attice. his carnibus. has carnes & carnes, & carnes. ò carnes & carnes, & nes. similiter & hæc senectus, huius senectutis cõmuniter, et senectutis ionice, et tis attice. huic senectuti et tuti et tuti. hanc senectutẽ, ò senectus. Etiã et hoc cornu, huius cornu & nu, et nu. Formatio autẽ horum omnium manifesta ex carne: & de contractis nominibus satis. nunc autem & de uerbo eodem dicamus modo.

De uerbo.

Verbum est pars orationis declinabilis in proprijs formationibus diuersorum temporum significatiua, cum actione, uel paßione, uel neutralitate personarum significatiua. Quot aũt ipsi accidentia, & quot modis construitur, in prioribus dictum est. nunc autem artificiose de formatione eius dicendum.

De uerbero.

Verbero cuius partis orationis est? uerbi. Cuius modi? indicatiui. Cuius affectus? actiui. Cuius temporis? præsentis. Cuius coniugationis? primæ grauitonorum. Quatuor autẽ existentibus, in compendio. Prima quæ ante o mega, b, uel p, uel ph, uel pt habens, quorum futurum psi, præteritũ perfectum autem phi habet. Secunda est quæ ante o magnum, g, uel c, uel chi, uel ct, uel ζ, uel duo ss habens, quorum futurũ x, sed præteritũ perfectũ chi habet. Tertia est, quæ ante

o ma-

καὶ κρέα ἀττικῶς, τοῦ α μακροῦ ὄντος. τὸ δὲ Καλλιμάχειον ἐκεῖνο, Κρέα ληγκὸς, ἀπὸ τοῦ κρέατα γέγονε, κατὰ ἀποκοπήν. ὅθεν καὶ τὸ α βραχιώεται. ὁμοίως καὶ τὸ ὀρφικὸν ἐκεῖνο ἐν ἀργοναυτικοῖς, Σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πολλά. τῶν κρεάτων κοινῶς, καὶ κρεάων ἰωνικῶς, καὶ κρεῶν ἀττικῶς. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. ὁμοίως καὶ τὸ γῆρας, τοῦ γήρατος κοινῶς, καὶ γήραος ἰωνικῶς, καὶ γήρως ἀττικῶς. τῷ γήρατι, καὶ γήραϊ, καὶ γήρᾳ. τὸ γῆρας, ὦ γῆρας. ἔτι καὶ τὸ κέρας, τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. ὁ σχηματισμὸς δὲ τούτων πάντων σαφὴς ἐκ τοῦ κρέατος. καὶ περὶ μὲν τῶν συνῃρημένων ὀνομάτων ἅλις. νῦν δὲ καὶ περὶ τοῦ ῥήματος τὸν αὐτὸν λέγωμεν τρόπον.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ρῆμά ἐστι μέρος λόγου κλιτὸν ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διαφόρων χρόνων δηλωτικὸν, μετ᾽ ἐνεργείας, ἢ πάθους, ἢ οὐδετερότητος προσώπων σημαντικόν. πόσα δὲ αὐτῷ τὰ παρεπόμενα, καὶ ποσαχῶς συντάσσεται, ἐν τοῖς πρότερον εἴρηται. νῦν δὲ τεχνολογικῶς περὶ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτοῦ λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΥΠΤΩ.

Τύπτω ποίου μέρους λόγου ἐστί; ῥήματος. ποίας ἐγκλίσεως; ὁριστικῆς. ποίας διαθέσεως; ἐνεργητικῆς. ποίου χρόνου; ἐνεστῶτος. ποίας συζυγίας; πρώτης τῶν βαρυτόνων. τεττάρων δὲ οὐσῶν, ἐν συνόψει πρώτη ἐστὶν ἡ πρὸ τοῦ ω, β, ἢ π, ἢ φ, ἢ πτ ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων τὸ ψ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ φ ἔχει. δευτέρα ἐστὶν, ἡ πρὸ τοῦ ω μέγα, γ, ἢ κ, ἢ χ, ἢ κτ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ ἔχουσα. ὧν ὁ μὲν μέλλων, τὸ ξ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ χ ἔχει. τρίτη ἐστὶν, ἡ πρὸ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

*o magnũ d,uel th,uel duo tt,uel ζ,uel duo ß,uel o ma
gnum purũ habens:quorũ futurum s,præteritũ autem
perfectũ c habet.Quarta eſt,quæ quatuor immutabi-
les habet ante o magnũ: quorũ futurum circunflexum
ipſam immutabilẽ ſeruat, cũ correptione ultimæ. præ
teritum perfectum autem c. Oportet autẽ ſcire,quod
quæ uidetur in his cõfuſio cognoſcibilis fiat.Quæcũque
in ζo,uel duo ss, uerba faciunt futurũ in xo, ſecundæ
ſint coniugationis:quæcunque autẽ in ſo,tertiæ.diſcer
nenda ſunt autem hæc ſic, ſicut & in primo prædictũ
eſt.In ζo ſuperbiſyllaba in ſo futurum faciunt: ut mu
tuo mutuabo, fiſtula cano fiſtula canam, uado uadã:
præter ploro plorabo, firmo firmabo, ploro plorabo,
ſuſpiro ſuſpirabo, ululo ululabo, populor populabor,
uulgo uulgabo. biſyllaba autem interdum in xo futu-
rum faciũt:ut,ludo ludam,et ludam attice: clamo cla
mabo,iugulo iugulabo.interdum uero in xo: ut,condo
condam,dico dicam,ſeco ſecabo, ſedere facio faciã. Itẽ
in duo ss, quæ attice per duo tt ſcribuntur, in x futu-
rum faciunt: ut fodio & fodio,fodiã.pungo go,et pun
gam: præter notata in unũ s futurũ facientia, quæ ter
tiæ ſunt coniugationis: ut fingo & fingo, fingã,unde
indefinitũ finxi. remigo remigabo,loro uerbero bera-
bo, fortifico fortificabo, ſpargo ſpargã, uideo uidebo,
frango frangã. Itẽ & à perficio, perficio, deinde per-
ficio:& ab haurio,haurio et haurio.unde & futurũ in
ſo faciũt.Vniuerſaliter aũt ſcire oportet,quòd finales
conſonantes omniũ futurorũ ſunt tres, ψ, ξ, s. præter
immutabiles, & tres præteritorum perfectorum, φ,
χ, κ. ſi futurum pſi habet,præteritum perfectum phi,
uerbe-*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τοῦ ω, δ, ἢ θ, ἢ δύο ττ, ἢ ζ, ἢ δύο σσ, ἢ ω καθαρὸν ἔχουσα. ὧν ὁ
μὲν μέλλων τὸ σ, ὁ δὲ παρακείμενος τὸ κ ἔχει. τετάρτη ἐστὶν,
ἢ τις τὰ τέσσαρα ἀμετάβολα ἔχει πρὸ τοῦ ω. ὧν ὁ μὲν μέλ-
λων περισπώμενος τὸ αὐτὸ ἀμετάβολον φυλάττει μετὰ συ-
στολῆς τῆς παραληγούσης. ὁ δὲ παρακείμενος, τὸ κ. δεῖ δὲ
εἰδέναι, ἵνα ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις σύγχυσις εὔγνωστος γέ-
νοιτο, ὅσα τῶν εἰς ζω, ἢ δύο σσ ῥημάτων ποιοῦσι τὸν μέλ-
λοντα εἰς ξω, τῆς δευτέρας ἔστωσαν συζυγίας. ὅσα δὲ εἰς
σω, τῆς τρίτης. διακριτέον δὲ αὐτὰ οὕτως, ὡς καὶ ἐν τῷ
πρώτῳ προείρηται. τὰ εἰς ζω ὑπερδισύλλαβα, εἰς σω τὸν
μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον δανείζω δανείσω, συρίζω συρίσω,
βαδίζω βαδίσω. χωρὶς τοῦ οἰμώζω οἰμώξω, στηρίζω στηρί-
ξω, αἰάζω αἰάξω, στενάζω στενάξω, ὀλολύζω ὀλολύξω,
ἀλαπάζω ἀλαπάξω, θρυλλίζω θρυλλίξω. τὰ δὲ δισύλ-
λαβα ποτὲ μὲν εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιεῖ. οἷον παίζω,
παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς, κράζω κράξω, σφάζω σφάξω.
ποτὲ δὲ εἰς σω, οἷον κτίζω κτίσω, φράζω φράσω, πρίζω
πρίσω, ἵζω ἵσω. ἔτι τὰ εἰς δύο σσ, ἅπερ ἀττικῶς διὰ δύο
ττ γράφεται, εἰς ξ τὸν μέλλοντα ποιοῦσιν. οἷον ὀρύσσω,
καὶ ὀρύττω, ὀρύξω. νύσσω, καὶ νύττω, νύξω. πλὴν τῶν
σεσημειωμένων, εἰς ἓν σ τὸν μέλλοντα ποιούντων, ἃ τῆς
τρίτης ἔστωσαν συζυγίας. οἷον πλάσσω, καὶ πλάττω πλά-
σω, ὅθεν ἀόριστος ἔπλασα. ἐρέσσω ἐρέσω, ἱμάσσω ἱμά-
σω, ἰνάσσω ἰνάσω, πάσσω πάσω, λίσσω λίσω, θλάσ-
σω θλάσω. ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνύω ἀνύτω, ἔπειτα ἀνύτ-
τω. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρύω ἀρύττω, καὶ ἀρύττω. ὅθεν καὶ τὸν μέλλον-
τα εἰς σω ποιοῦσι. καθόλου δὲ εἰδέναι δεῖ, ὅτι τελικὰ
σύμφωνα πάντων τῶν μελλόντων εἰσὶ τρία, ψ, ξ, σ,
πλὴν τῶν ἀμεταβόλων. καὶ τρία τῶν παρακειμένων, φ,
χ, κ. εἰ μὲν ὁ μέλλων τὸ ψ ἔχει, ὁ παρακείμενος τὸ φ.

uerberabo, uerberaui. si aũt futurũ ξ, præteritũ perf. χ, dicã dixi. si uero futurũ s, præteritum perfectũ κ, implebo impleui. et in immutabilẽ aũt desinẽtia, cõmuniter quidẽ ipsam seruant in futuro: æolice aũt, siue dorices. unde impetum facio faciã, tondeo tondebo, à quo attondit, impello impellã. Item & circunflexa, in so faciunt futurũ, facio faciã. & in mi, pono ponã. unde et præteritum perfectũ in ca faciunt. Item tribus existentibus principalibus temporibus, præsenti, præterito perfecto, & futuro: ex quibus fiunt alia tria, præteritum imperfectũ, præteritũ plusquamperfectũ, & indefinitum primũ: tres cognationes horũ uidẽtur, præsentis & præteriti imperfecti, & præteriti perfecti et plusquãperfecti, indefiniti & futuri. unde præteritũ imperfectum à præsenti factũ, seruat cõsonãtẽ ipsius, scribo scribebã. præteritum plusquãperfectũ præteriti perfecti, scripsi, scripserã. indefinitũ primũ, futuri, uerberabo uerberaui. mediũ aũt præteritum perfectũ seruat consonãtẽ uerbalis à præsenti factã, uerbero, forma, uerberaui. mediũ aũt præteritũ plusquãperfectum, medij præteriti perfecti, uerberaui uerberauerã. secundum aũt indefinitũ, medij præteriti perfecti, uerberaui uerberaui: futurũ uero secundũ, secundi indefiniti, uerberaui berabo. si aũt aliter inuẽtũ sit, secundum linguam fit: ut, cesserunt pro cesserunt bœotice. &, hi uenerunt in lacedæmonem diam, pro uenerunt. Etiam rursus dicendum & hoc, & si prius dictũ sit, ne indigus uideatur libellus. In primo autem dicta huic conueniunt: ut autẽ amicis moriger fiam, illic edidi, & nunc rursus diligentius regulas exponam.

Omne

τύψω τέτυφα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ, λέξω λέλεχα. εἰ δὲ ὁ μέλλων τὸ σ, ὁ παρακείμενος τὸ κ, πλήσω πέπληκα. καὶ τὰ εἰς ἀμετάβολον δὲ λήγοντα, κοινῶς μὲν αὐτὸ φυλάττουσιν ἐν τῷ μέλλοντι. αἰολικῶς δὲ, εἴτε δωρικῶς, τὸ σ. ὅθεν ὀρῶ ὄρσω, κερῶ κέρσω, ἀφ' οὗ τὸ ἀπέκερσεν. ἐλῶ, ἔλσω. ἔτι καὶ τὰ περισπώμενα εἰς σω ποιοῦσι τὸν μέλλοντα, ποιῶ ποιήσω. καὶ τὰ εἰς μι, τίθημι θήσω. ὅθεν καὶ τὸ παρακείμενον εἰς κα ποιοῦσιν. ἔτι τριῶν ὄντων τῶν ἀρκτικῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρακειμένου, καὶ μέλλοντος, ἐξ ὧν γίνονται ἄλλοι τρεῖς, παρατατικὸς, ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος πρῶτος, τρεῖς συγγένειαι τούτων φαίνονται, ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, καὶ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, ἀορίστου καὶ μέλλοντος. ὅθεν ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενος, φυλάττει τὸ σύμφωνον αὐτοῦ, γράφω ἔγραφον. ὁ ὑπερσυντελικὸς, τὸ τοῦ παρακειμένου, γέγραφα ἐγεγράφειν. ὁ ἀόριστος πρῶτος, τὸ τοῦ μέλλοντος, τύψω ἔτυψα. ὁ δὲ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος γινόμενον, τύπτω, τύπος, τέτυπα. ὁ δὲ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα, ἐτετύπειν. ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, τὸ τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα ἔτυπον. ὁ δὲ μέλλων δεύτερος, τὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου. ἔτυπον τυπῶ. εἰ δὲ ἄλλως εὑρεθῇ, κατὰ διάλεκτον γίνεται. ὥσπερ εἴξασιν ἀντὶ εἴκασι, βοιωτικῶς. καὶ οἱ δ' ἶξον ἐς λακεδαίμονα δίαν, ἀντὶ ἶκον. ἔτι πάλιν ῥητέον καὶ τοῦτο. εἰ καὶ πρότερον εἴρηται, ἵνα μὴ ἄπορον φανῇ τὸ βιβλίον. τὰ δὲ ἐν τῷ πρώτῳ ῥηθέντα, τούτῳ ἀνήκει. ἵνα δὲ τοῖς φίλοις εὐπειθὴς γένωμαι, ἐκεῖ ἐξέδωκα. καὶ νῦν πάλιν ἐπιμελέστερον τοὺς κανόνας ἐκθήσομαι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Omne uerbum, cuiuſcunq; ſit coniugationis, & terminationis, uel à uocali incipit, uel diphthongo, uel cõſonãte. ſi quidẽ igitur à uocali, uel mutabili, uel immutabili. ſi quidẽ ab immutabili, uidelicet ita, iota, ipſilõ, o mega, nulla mutatio fit in præteritis: ut, reſono reſonabam, ſonui, ueram, ſonui. aucupor aucupabar, atus ſum, fueram, fui. iniuria afficio, afficiebam, feci, feceram, feci. Iuuo, iuuabam, iuui, iuueram, iuui. Ideo & immutabiles appellatæ ſunt: ſed iniuria afficio, & aucupor, & ſimilia, in præſenti poſitione longum bitempus habet. in præteritis autem natura longum, ratione augumenti. Si autem uerbum incipit à uocali mutabili, uidelicet alpha, e, o, fit mutatio in præteritis, quod temporale augumẽtũ uocamus, breui in longam mutata. & ſi incipit poſitio ab a, mutatur communiter a in ita: ut, perficio, perficiebam, perfeci, perfeceram, perfeci. præter notata, de ſueſco, deſueſcebam. iniucundus ſum, erã, propter concurſum duorum ita, ſpiro, id eſt ſpiro, ſpirabam. ne cõcurrat cum ibam. audio, quod eſt audio, audiebam, ne cõcurrat cum ibam, hoc eſt ibam. Si autem incipit ab e, mutatur in ita: miſereor, miſcrebar, miſeratus ſum, miſeratus fuerã, ſeratus ſum. præter notata biſyllaba, et ſuperbiſyllaba, in quibus apponitur iota in præteritis. horũ aũt regula ſecundũ antiquos talis quædam eſt. Ab e incipiẽtia ſuperbiſyllaba quidem exiſtentia, mutant e in ita, in præteritis. Interpretor, interpretabar. impello, impellebam. præter aſſuefacio, aſſuefaciebam, et faciebã, ut ſcriptũ eſt, cũ adſcripto iota. conuiuor conuiuabar, trabo trahebam, trabo trahebam, ſerpo ſerpebam, operor operabar,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Πᾶν ῥῆμα, οἵας ἂν εἴη συζυγίας καὶ καταλήξεως, ἢ ἀπὸ
φωνήεντος ἄρχεται, ἢ διφθόγγου, ἢ συμφώνου. εἰ μὲν οὖν
ἀπὸ φωνήεντος, ἢ μεταβολικοῦ, ἢ ἀμεταβόλου. εἰ μὲν οὖν
ἀπὸ ἀμεταβόλου, δηλονότι η, ι, υ, ω, οὐδεμία τροπὴ γίνεται
ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον ἠχῶ, ἤχουν, ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤ-
χησα. ἰξδίω, ἴξδιον, ἴξδικα, ἰξδίκειν, ἴξδισα. ὑβρίζω, ὕβρι-
ζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελῶ, ὠφέλουν, ὠφέληκα,
ὠφελήκειν, ὠφέλησα. ταῦτά τοι καὶ ἀμετάβολα προση-
γόρευται. τὸ δὲ ὑβρίζω, καὶ ἰξδίω, καὶ τὰ ὅμοια, ἐν μὲν
τῷ ἐνεστῶτι, θέσει μακρὸν τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τοῖς
παρῳχημένοις, φύσει μακρὸν τῷ λόγῳ τῆς αὐξήσεως. εἰ
δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος μεταβολικοῦ, δηλο-
νότι α, ε, ο, γίνεται τροπὴ ἐν τοῖς παρῳχημένοις, ἣν
χρονικὴν αὔξησιν καλοῦμεν, τοῦ βραχέος εἰς μακρὸν μετα-
βαλλομένου. καὶ εἰ μὲν ἄρχεται τὸ θέμα ἀπὸ τοῦ α, τρέπε-
ται κοινῶς τὸ α εἰς η. οἷον ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, ἠνύκειν, ἤνυ-
σα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων. ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀη-
δίζομαι ἀηδιζόμην, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δύο ηη.
ἄω, τὸ πνέω, ἆον, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἦον. ἀΐω, τὸ ἀ-
κούω, ἄϊον ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἤϊον, τῷ ἐπορευόμην.
εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ε, τρέπεται τὸ ε εἰς η. ἐλεῶ, ἠλέ-
ουν, ἠλέηκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. πλὴν τῶν σεσημειω-
μένων δισυλλάβων, καὶ ὑπερδισυλλάβων, ἐν οἷς προστί-
θεται ι ἐν τοῖς παρῳχημένοις. τούτων δὲ ὁ κανὼν κατὰ πα-
λαιοὺς τοιοῦτός τις τυγχάνει γε ὤν. τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμε-
να, ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα, τρέπουσι τὸ ε εἰς η ἐν τοῖς
παρῳχημένοις, ἑρμηνεύω ἡρμήνευον, ἐλαύνω ἤλαυ-
νον. χωρὶς τοῦ ἐθίζω, εἴθιζον, καὶ ἤθιζον, ὡς γέγραπται, με-
τὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. ἑστιῶ εἱστίων, ἐρύω εἴρυον,
ἑλκύω εἵλκυον, ἑρπύζω εἵρπυζον, ἐργάζομαι εἰργαζόμην,

ἕπομαι

ſequor ſequebar. etiam & ſteteram inuētum eſt, à ſto, Biſyllaba autem exiſtentia, quædam autem mutant e in ita, ſi circūflectuntur: capio capiebam, uulnero pro uulnero, uulnerabam. præter ſino ſinebam, interrogo rogabam. quædam autem diſyllaba grauitenora aſſumunt iota: habeo habebam, capio capiebam, dico dicebam, traho trahebam, aſſueſco aſſueui, & attice aſſueui: ſedeo ſedi. unde ſedi, & ſedens, ſedeo ſedebam. Si autem incipit ab o paruo poſitio, mutatur o paruum in o magnum: nomino nominabam, nominaui nominauerā, nominaui. hæc autem apud poetas inaucta, ſiue immutabilia manent propter metrum, more ionico: audiebat pro audiebat, impellebat pro impellebat, nominabat pro nominabat. Cum autem uerbum incipit à tribus bis mutabilibus uocalibus, attici faciunt proprium præteritum perfectum actiuum, paßiuum, & medium, ne indigeant præteritorum à uocali incipientium, principales duas literas præſentis apponentes communi præterito, & tertiam ſyllabam, ſi longo fuerit, plerunque corripientes, in quadriſyllabis: ungo unxi communiter, & unxi attice: uenio ueni, ueni communiter, & attice ueni. fero tuli, & tuli. iuro iuraui, & iuraui. ungor unctus ſum, & unctus ſum. In quibuſdam autem ſolum apponitur e in præterito imperfecto, & præterito perfecto: ut, uidebam uidebam, uidi uidi. emo emebam, emi. ſed intellexit & dixit, poetica. Sunt uero quædam, quorum tertia corripitur: erraui erraui, contextus ſum, firmaui, à firmo, firmaui, ad differentiam litigaui, à litigo factum. Sed ſi uerbum incipit à diphthongo, uel à

mutabili

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἕπομαι εἱπόμην. ἔτι καὶ τὸ εἱστήκειν εὕρηται, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. δισύλλαβα δὲ ὄντα, τινὰ μὲν τρέπουσι τὸ ε εἰς η, εἰ περισπᾶται. ἑλῶ ἥλουν, ἑλκῶ τὸ τραυματίζω, ἥλκουν. χωρὶς τοῦ ἐῶ εἴων, ἐρῶ ἔρουν. τινὰ δὲ τῶν δισυλλάβων βαρυτόνων προσλαμβάνουσιν ι, ἔχω εἶχον, ἕλω εἷλον, ἕπω εἶπον, ἕλκω εἷλκον, ἔθω εἶθα, καὶ ἀττικῶς εἴωθα. ἕω εἷκα, ὅθεν τὸ εἷμαι, καὶ εἱμένος, ἕζω εἷσα. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ο μικροῦ τὸ θέμα, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα. ὀνομάζω, ὠνόμαζον, ὠνόμακα, ὠνομάκειν, ὠνόμασα. ταῦτα δὲ παρὰ ποιηταῖς ἀναύξητα, εἴτε ἄτρεπτα μένουσι διὰ τὸ μέτρον ἔθει ἰωνικῷ, ἄκουεν ἀντὶ ἤκουεν, ἔλαυνεν ἀντὶ ἤλαυνεν, ὀνόμηνεν ἀντὶ ὠνόμηνεν. ὅτε δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων μεταβολικῶν φωνηέντων, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, καὶ μέσον, ἵνα μὴ ἀπορῶσι παρακειμένων ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, τὰ ἀρτικὰ δύο γράμματα τοῦ ἐνεστῶτος προστιθέντες τῷ κοινῷ παρακειμένῳ. καὶ τὴν τρίτην συλλαβὴν εἰ μακρὰ εἴη ὡς τὰ πολλὰ συστέλλοντες ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων. ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ἐλεύθω, ἤλευκα, ἤλευθα μέσος, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα. ἐνέγκω, ἤνεγκα, καὶ ἐνήνοχα. ὀμῶ, ὤμοκα, καὶ ὀμώμοκα. ἀλείφομαι, ἤλειμμαι, καὶ ἀλήλιμμαι. ἐν ἐνίοις δὲ μόνον προστίθεται ε ψιλὸν ἐν παρατατικῷ καὶ παρακειμένῳ. οἷον ὥρων ἑώρων, ὥρακα ἑώρακα. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην, ἐώνημαι. τὸ δὲ ξυνέηκε, καὶ ἔειπε, ποιητικά. εἰσὶ δὲ καί τινα ὧν ἡ τρίτη συστέλλεται. ἀλήλημαι ἀλάλημαι, ὑφήφασμαι, ἐρήρεικα, ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, εἴρεικα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρικα, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γινομένου. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ διφθόγγου, ἢ ἀπὸ

mutabili, uel ab immutabili. siquidē ab immutalili, uidelicet eu, ei, u, nulla mutatio fit in præteritis: ut dormio dormiebam, & dormiebam attice. aßimilo aßimilabam, & labam attice. meio meiebam. Sed si incipit à mutabili, uidelicet αι, ȣ, ει, fit eadem mutatio mutatarum uocalium. si ab αι, uertitur a in ita, & illud i subscribitur, unde & ita diphthongus est abusiua: eleuo eleuabam; aui, ram, aui indefinitum primum non subscriptum, ab eleuabo futuri factum. similiter et quæ ab ipso eleuabo eleuabo, eleuaui, sine i. sed si ab au, uertitur a in ita: stabulor stabulabar, atus sum, atus fuerā, atus sum. sed si ab οι, uertitur o paruum in o magnum, & i subscribitur: misereor miserebar, sertus sum. præter notata immutabilia: solus sum, solus fui, id est solus fui. ploro aui, ebrio ebriaui, uinum emo ebam, concito cōcitaui, auguror augurabar, auguror augurabar, auguror augurabar, temonem rego regebam, temonē uerto uertebam, temonem uerto uertebam. quidam uero & tumeo, & domituor notauerunt. Sed si à consonante incipit uerbum, præteritum imperfectum & indefinitum primum & secundum aſſumunt e, quod augmentum syllabicum uocamus: scribo scribebam, scripsi scripsi. sed attici augmentum supra augmentum facientes, poteram pro poteram, & uolebam pro uolebam, & debui pro debui dicunt. Quando uero præteritum imperfectum incipit à longa natura, ut in a uocali incipientibus, ab eadem incipit & præteritum perfectum: emebam emi, nominabam nominaui. Sed quando incipit à longa positione, ut in à duabus consonantibus incipientibus, ab eadem

τρεπτῆς, ἢ ἀπὸ ἀτρέπτου. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ ἀτρέπτου, δηλονότι ε, ει, ου, οὐδεμία τροπὴ γίνεται ἐν τοῖς παρῳχημένοις. οἷον εὕδω εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς. εἰκάζω εἴκαζον καὶ ᾔκαζον ἀττικῶς. οὐρῶ, οὔρουν. εἰ δὲ ἄρχεται ἀπὸ τρεπτῆς, δηλονότι αι, αυ, οι, γίνεται ἡ αὐτὴ τροπὴ τῶν μεταβολικῶν φωνηέντων. εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ αι, τρέπεται τὸ α εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ὅθεν καὶ τὸ ῳ δίφθογγός ἐστι καταχρηστική. αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾔρκειν, ἦρα ἀόριστος πρῶτος ἀνυπόγραφος, ἀπὸ τοῦ ἀρῶ μέλλοντος γινόμενος. ὁμοίως καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπαίρω, ἐπαρῶ, ἐπῆρα, χωρὶς τοῦ ι. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ, τρέπεται τὸ α εἰς η. αὐλίζω, ηὔλιζον, ηὔλικα, ηὐλίκειν, ηὔλισα. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς οι, τρέπεται τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. οἰκτείρω, ᾤκτειρον, ᾤκτειρα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἀτρέπτων. οἰῶμαι, οἰώθη, τὸ ἐμονώθη. οἰμῶ οἴμησα, οἰνῶ οἴνησα, οἰνίζω οἴνιζον, οἰστρῶ οἴστρησα, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακίζω οἰάκιζον, οἰακονομῶ οἰακονόμουν, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν. ἔνιοι δὲ, καὶ τὸ οἰδαίνω καὶ οἰκουρῶ ἐσημειώσαντο. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τὸ ῥῆμα, ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος πρῶτος καὶ δεύτερος προσλαμβάνουσιν ε, ὅπερ αὔξησιν συλλαβικὴν καλοῦμεν. γράφω, ἔγραφον, ἔγραψα, ἔγραφον. οἱ δὲ ἀττικοὶ αὔξησιν ἐπ' αὐξήσει ποιοῦντες, ἠδυνάμην ἀντὶ ἐδυνάμην, καὶ ἠβουλόμην ἀντὶ ἐβουλόμην, καὶ ἤμελλον ἀντὶ ἔμελλον λέγουσιν. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. ἠγόραζον ἠγόρακα, ὠνόμαζον ὠνόμακα. ὅτε δὲ ἄρχεται ἀπὸ μακρᾶς θέσει ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων, ἀπὸ τῆς αὐτῆς

ἄρχεται

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

incipit & præteritum perfectum: ut, corrũpebam corrupi, seminabam aui. Cum autẽ præteritum imperfectum incipit à breui uel cõmuni, ut in à consonante incipientibus, reduplicatur præteritum perfectum per eandem primã consonantem præsentis cũ e: uerberabã aui, dicebam dixi, scribebam scripsi, lauabam laui. præter incipientia a gn, & gr: cognosco cognoscebam cognoui, uigilo uigilabam uigilaui. propter enim inuocalitatem duorum gamma non duplicantur. & præter incipientia ab r, propter eandem causam: depalmo depalmaui. Duplex autem r in istis apud rhetores, apud poetas autem sæpe propter metrum abijcitur unum in præteritis. sed sordida pro sordida, per transpositionem. & depalmato humero, pro depalmato. & iactum esse uerbum, pro iactum esse apud Pindarum, & alia poetica propter metrum factum est. Et præter incipientia à duplicibus z, x, ps. uiuo uixi, polio poliui, cano cecini. Ab aspiratis autem, th, ph, ch, incipientia, duplicantur quidem, sed mutant aspiratas in proelementares tenues. th quidem in t uertitur, contemplor contemplatus sum: ph in p, occido occidi. sed ch, in c: conflo conflaui. Quando uero præsens incipit ab lambda, uel mi, attici faciunt suum præteritum perfectum, abiectione primæ immutabilis, & assumptione iota: accipio accipiam, accepi communiter, & accepi attice: sortior sortiar, sortitus sum & sortitus sum: unde & fatum. Quando autem præteritum imperfectum incipit à consonante, cum reduplicatione, breuem habet primam: uerberaui. uel communem, duabus consonantibus sequentibus,

quorum

ἄρχεται καὶ ὁ παρακείμενος. οἷον ἔφθειρον ἔφθαρκα, ἔσπειρον ἔσπαρκα. ὅτε δὲ ὁ παρατατικὸς ἄρχεται ἀπὸ βραχείας ἢ κοινῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων, ἀναδιπλασιάζεται ὁ παρακείμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ πρώτου συμφώνου τοῦ ἐνεστῶτος μετὰ τοῦ ε. ἔτυπτον τέτυφα, ἔλεγον λέλεχα, ἔγραφον γέγραφα, ἔπλυνον πέπλυκα. χωρὶς τῶν ἀρχομένων ἀπὸ γν, καὶ γρ. γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα, γρηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρηγόρηκα. διὰ γὰρ κακοφωνίαν τῶν δύο γγ, οὐκ ἀναδιπλασιάζονται. καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ῥαπίζω, ἐρράπικα. διπλοῦν δὲ τὸ ρ ἐν τούτοις παρὰ τοῖς ῥήτορσι. παρὰ ποιηταῖς δὲ πολλάκις διὰ τὸ μέτρον ἐκβάλλεται τὸ ἓν ἐν τοῖς παρῳχημένοις, τὸ δὲ ῥερυπωμένα ἀντὶ ἐρρυπωμένα, κατὰ μετάθεσιν. ῥεραπισμένῳ νώτῳ, ἀντὶ ἐρραπισμένῳ. καὶ ῥερίφθαι ἔπος, ἀντὶ ἐρρίφθαι παρὰ Πινδάρῳ. καὶ ἄλλα ποιητικὰ διὰ τὸ μέτρον ἐγένετο. καὶ πλὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ διπλῶν, ζ, ξ, ψ, ζῶ ἔζηκα, ξέω ἔξεκα, ψάλλω ἔψαλκα. τὰ δὲ ἀπὸ δασέων θ, φ, χ, ἀρχόμενα, ἀναδιπλασιάζονται μὲν, τρέπονται δὲ τὰ δασέα εἰς τὰ ἀντιστοιχοῦντα ψιλὰ, τὸ μὲν θ εἰς τ τρέπεται, θεωρῶ τεθεώρηκα, τὸ φ εἰς π, φωνῶ πεφώνηκα. τὸ δὲ χ εἰς κ, χωνεύω κεχώνευκα, ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς ἄρχεται ἀπὸ λ, ἢ μ, οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν ἴδιον παρακείμενον ἐκβολῇ τοῦ πρώτου ἀμεταβόλου, καὶ προσλήψει τοῦ ἰῶτα. λήβω, λήψω, λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. μείρομαι, μεροῦμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι. ὅθεν καὶ εἱμαρμένη. ὅτε δὲ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, μετὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ βραχεῖαν ἔχει τὴν ἄρχουσαν, τέτυφα. ἢ κοινὴν, δύο συμφώνων ἑπομένων,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

quorum prima muta,ſed ſecunda liquida: ſcripſi,laui. notatum eſt memini,poſſedi, & poſſedi inuentum eſt: uolo, cecidi, quamuis non habeant liquidam poſt mutam,tamen reduplicantur, tanquam facientia commu nem ſyllabam. Item ſi futurum incipit à conſonante, æquat ſyllabis ipſum commune præteritum perfectũ: emam emi,iurabo iuraui.ſed ſi à conſonante,abundat: uerberabo uerberaui, faciam feci. Præteritum pluſquamperfectum in à uocali incipientibus, æquat ſylla bis & temporibus præteritum perfectum: emi emeram, corrupi corruperam. In à conſonante autem incipientibus ſupra præteriti perfecti ſyllabas, aſſumit e augumentum ſyllabicum: uerberaui uerberaueram, ſcripſi ſcripſeram. Producitur autem ſæpe in atticis à breui incipientibus: iuraui iuraueram, audiui audiueram. ſed ueni ueneram, ueni ueneram, unxi unxeram, non producuntur. Et hæc uero ex multiſcio Herodiano de præteritis generaliter. Nunc uero ſpecialiter de omnibus temporibus artificioſe dicendum.

De præſenti.

Præſens, uerbero. Illud ti? tenue. Quædam enim in pto, y penultimant: uerbero,abſcondo,inclino, lanio. Supra ti? acutus: longa enim ante longam penacuitur. Illud pto? magnũ: omne enim uerbũ in ω,ſiue grauiſonum, ſiue circunflexum, per o magnum ſcribitur. eſt uero & uerbero circunflexum,uerberabo attice. Secunda uerberas, à prima, mutatione o in is: & æolice uerberas, diphthongo ει in ita mutata. ſed Dores iota diphthongi eijcientes, uerberas dicũt: unde

ὧν τὸ μὲν πρῶτον, ἄφωνον. τὸ δὲ δεύτερον ἀμετάβολον. γέγραφα, πέπληκα. σεσημείωται τὸ μέμνημαι, κέκτημαι, καὶ ἔκτημαι εὕρηται, πέπταμαι, πέπλωκα, εἰ καὶ μὴ ἔχωσιν ἀμετάβολον μετὰ τὸ ἄφωνον. ὅμως ἀναδιπλασιάζονται ὡς τὰ τοιοῦτα κοινὴν συλλαβήν. ἔτι εἰ μὲν ὁ μέλλων ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἰσοσυλλαβεῖ αὐτῷ ὁ κοινὸς παρακείμενος, ἀγοράσω ἠγόρακα, ὠμόσω ὤμοκα. εἰ δὲ ἀπὸ συμφώνου περιττεύει, τύψω τέτυφα, ποιήσω πεποίηκα. ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐν τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις ἰσοσυλλαβεῖ καὶ ὁμοχρονεῖ τῷ παρακειμένῳ. ἠγόρακα ἠγοράκειν, ἔφθαρκα ἐφθάρκειν. ἐν δὲ τοῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένοις ὑπὲρ τὰς τοῦ παρακειμένου συλλαβὰς, προσλαμβάνει ε, αὔξησιν συλλαβικήν. τέτυφα ἐτετύφειν, γέγραφα ἐγεγράφειν. μεγεθύνεται δὲ πολλάκις ἐν τοῖς ἀττικοῖς τοῖς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένοις. ὠμώμοκα ὠμωμόκειν, ἀκήκοα ἠκηκόειν. τὸ δὲ ἐλήλυκα ἐληλύκειν, ἐλήλυθα ἐληλύθειν, ἀλήλιφα ἀληλίφειν, οὐ μεγεθύνονται. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πολυμαθοῦς Ἡρωδιανοῦ περὶ τῶν παρωχημένων γενικῶς. νῦν δὲ εἰδικῶς περὶ πάντων τῶν χρόνων τεχνολογητέον.

ΠΕΡΙ ΕΝΕΣΤΩΤΟΣ.

Ὁ ἐνεστώς; τύπτω. τὸ τυ; ψιλόν. τινὰ γὰρ τῶν εἰς πτω, τῷ υ παραλήγουσι. τύπτω, κρύπτω, κύπτω, δρύπτω. ἐπὶ τῷ τυ; ὀξεῖα, μακρὸν γὰρ πρὸ μακροῦ παροξύνεται. τὸ πτω; μέγα. πᾶν γὰρ ῥῆμα εἰς ω εἴτε βαρύτονον, εἴτε περισπώμενον, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται. ἔστι δὲ καὶ τυπτέω ὦ περισπώμενον, τυπτήσω ἀττικῶς. τὸ δεύτερον τύπτεις, ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ει. καὶ αἰολικῶς τύπτης, τῆς ει εἰς η τρεπομένης. οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ι τῆς διφθόγγου ἐκβάλλοντες, τύπτες λέγουσιν.

unde & Theocritus, Suauiter uero & tu fistularis, pro fistula canis. Secundæ uero, & tertiæ indicatiuorum, per e iota diphthongum scribuntur. sed optatiuorum, per οι diphthongum. Subiunctiuorum autem, per ita subscriptum habentem. Tertia uerberat, à secũda, abiectione s, et æolice uerberat, per ita. Dualis prima non est, quia pluralis prima persona in men desinit. Secunda et tertia conuociter à plurali secunda, mutatione te in ton: uerberate uerberate, uerberent. Sed æoles numerum dualem non habent, quos bene facientæs Romani imitati sunt, Athenienses uero inuenerunt. unde & dualis numerus à plurali formatur. sed si uis, à singulari formabis. Consonant autem dualia, ut dictum est, quando pluralis tertia persona in iota, uel in æ desinit. pluralis prima, à singulari prima, correptione o in o, & appositione men: uerbero, uerberamus, & dorice uerberamus, mutatione n in s. Pluralis secunda à prima, mutatione o in e, & men in te: uerberamus uerberatis. Tertia uerberant, cõuociter datiuo plurali participij ab eo facta, uel à dualibus, mutatione eton in us, & dorice uerberant: ut plicant, apud Pindarũ, pro plicant: & clamant pro clamant, & rident pro rident. Sed in si & in æ tertiæ personæ sequẽte uocali, trahunt: consonante uero, non. sed attice, & consonante illata: Ionice uero, non.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum à præsenti, mutatione ω in o, & appositione e syllabici augumenti, quando

uerbum

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὅθεν καὶ Θεόκριτος, Αδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες, ἀντὶ συρίζεις. τὰ δὲ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν ὁριστικῶν, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. τὰ δὲ τῶν εὐκτικῶν, διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὰ δὲ τῶν ὑποτακτικῶν, διὰ τοῦ η ὑπογεγραμμένου. τὸ τρίτον τύπτει, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ αἰολικῶς, τύπτη διὰ τοῦ η. τὸ δυϊκὸν πρῶτον οὐκ ἔστιν, ὅτε τὸ πληθυντικὸν πρῶτον πρόσωπον εἰς μεν λήγει. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ὁμοφώνως, ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ δευτέρου ἀμοιβῇ τοῦ τε εἰς τον. τύπτετε, τύπτετον, τύπτετον. οἱ δὲ αἰολεῖς ἀριθμὸν δυϊκὸν οὐκ εἶχον, οὓς καλῶς ποιήσαντες οἱ ῥωμαῖοι ἐμιμήσαντο, οἱ δὲ ἀθηναῖοι ἐφεῦρον. ὅθεν καὶ ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ σχηματίζεται. οἱ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ σχηματίσεις. ὁμοφωνοῦσι δὲ τὰ δυϊκὰ, ὡς εἴρηται, ὅτε τὸ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον εἰς ι ἢ εἰς αι λήγει. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει τοῦ μεν, τύπτω τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, καὶ τοῦ μεν εἰς τε. τύπτομεν, τύπτετε. τὸ τρίτον τύπτουσιν, ὁμοφώνως τῇ δοτικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἀπ᾽ αὐτῆς γινόμενον. ἢ ἀπὸ τῶν δυϊκῶν, ἀμοιβῇ τοῦ ετον εἰς ουσι. καὶ δωρικῶς, τύπτοντι. ὥσπερ πλέκοντι παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ πλέκουσι. καὶ βοῶντι, ἀντὶ βοῶσι. καὶ γελῶντι, ἀντὶ γελῶσι. τὰ δὲ εἰς σι καὶ εἰς ε τρίτα πρόσωπα, ἑπομένου μὲν φωνήεντος, ἐφέλκουσι. συμφώνου δὲ, οὔ. ἁπλῶς δὲ, καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου. ἰωνικῶς δὲ, οὔ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ο παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει τοῦ ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

uerbum à consonante incipit: uerbero uerberabam, uel à genitiuo participij, abiectione tos, uerberantis, uer beram: & per ablationem, uerberabam apud poetas. Secunda, uerberabas, à prima mutatione on in es. Tertia uerberabat, à secunda, abiectione s: & secundum Iones uerberabat. nam ipsi auferentes e augmenti, & apponentes tertiæ personæ præteriti imperfecti, & indefiniti secundi grauisonorum ante e, sc, uerberabat dicunt, & legebat, & accepit. Similiter & tertiæ, primæ coniugationis circumflexorum: & primæ in mi, faciebat, ponebat. Sed præteritũ imperfectum secundæ coniugationis circumflexorum a habet: mugio, mugiebam, mugiebat. similiter & præteri tum imperfectum, & indefinitum secundum in mi, sto stas, stabam stabas stabat. Sed tertiæ circumflexorum & in mi, o paruum habent: inaurabam inaurabat, dabam dabat. Sed quartæ in mi, corripiunt solum bitempus ante sce: iugabat iugabat, ingrediebatur ingrediebatur. Indefinitum autem primum grauisonum, & circumflexum, siue in mi, a debens habere in tertia: ut formauit, scripsit, fecit, clamauit, inaurauit. & hæc quidem Iones. Poetæ autem, secundum mu tationem horum, & tertijs personis apponunt sce: ualebam ualebas ualebat, dicentes. Dualis secunda simi liter à secunda pluralis, mutatione te in ton: uerbera tis, uerberatis duo. Dualis tertia, uerberabant dissimili desinenter tertiæ pluralis, neque in i, neque in æ desinente. Pluralis prima à singulari prima, appositione me: uerberabam, uerberabamus, & dorice uerbe rabamus. Secunda à prima, cõmutatione men in te, et

o in e,

ῥῆμα ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τύπτω ἔτυπτον. ἢ ἀπὸ τῆς γενικῆς μετοχικῆς, ἐκβολῇ τοῦ τος, τύπτοντος ἔτυπτον. καὶ κατ' ἀφαίρεσιν, τύπτον παρὰ ποιηταῖς. τὸ δεύτερον ἔτυπτες, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ες. τὸ τρίτον ἔτυπτεν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ κατ' ἴωνας, τύπτεσκεν. οἱ γὰρ αὐτοὶ ἀφαιροῦντες τὸ ε τῆς αὐξήσεως, καὶ προστιθέντες τῷ τρίτῳ προσώπῳ τοῦ παρατατικοῦ, καὶ ἀορίστου δευτέρου τῶν βαρυτόνων πρὸ τοῦ ε ψιλὸν σκ, τύπτεσκε λέγουσι, καὶ λέγεσκε, καὶ λάβεσκεν. ὁμοίως καὶ τῷ τρίτῳ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. καὶ τῆς πρώτης τῶν εἰς μι, ποίεσκε, τίθεσκεν. ὁ δὲ παρατατικὸς τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ α ἔχει. μυκῶ, ἔμυκον, μύκεσκεν. ὡσαύτως καὶ ὁ παρατατικὸς καὶ ἀόριστος δεύτερος τῶν εἰς μι: ἵστημι ἵστης, ἔστην ἔστης, στάσκε. τὰ δὲ τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι, τὸ μικρὸν ἔχουσιν, ἐχρύσουν χρύσοσκεν, ἐδίδων δίδοσκε. τὰ δὲ τῆς τετάρτης τῶν εἰς μι, συστέλλει μόνον τὸ δίχρονον πρὸ τοῦ σκε. ἐζεύγνυ ζεύγνυσκεν, ἔδυ δύσκεν. ὁ δὲ ἀόριστος πρῶτος βαρύτονος, καὶ περισπώμενος, εἴτε τῶν εἰς μι, τὸ α ὀφειλόμενον ἔχει ἐν τῷ τρίτῳ. οἷον πλάσασκε, γράψασκε, ποιήσασκε, βοήσασκε, χρυσώσασκε. καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἴωνες. οἱ δὲ ποιηταὶ, κατὰ μίμησιν τούτων καὶ τοῖς τρισὶ προσώποις προστιθέασι σκε, χαίρεσκον, χαίρεσκες, χαίρεσκε λέγοντες. τὸ δυϊκὸν δεύτερον ὁμοίως ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ, ἀμοιβῇ τοῦ τε εἰς τον, τύπτετε τύπτετον. τὸ δυϊκὸν τρίτον, τυπτέτην ἀνομοιοκαταλήκτως τοῦ τρίτου τοῦ πληθυντικοῦ, οὔτε εἰς ι, οὔτε εἰς αι λήγοντος. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει με. ἔτυπτον ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες. τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε, καὶ

o in e: uerberabamus berabatis. Tertia pluralis uerberabant, consonanter singulari primæ. Quando enim participium præteriti in os desinit acutisonum, tunc pluralis tertia æquat syllabis primum, uerberauimus, uerberauerunt, uerberaueramus uerberauerant: quia uerberans. cum uero non, tertia deficit à prima una syllaba: uerberabamus uerberabãt, uerberauimus uerberauerunt, uerberauimus uerberauerunt. formatur autem à participio genitiui, abiectione tos.

De præterito perfecto.

Præteritum perfectum à futuro, uerberabo uerberaui: cum enim futurum ps, præteritum perfectum ph habet. Cum autem x, præteritum perfectum ch. cum illud s. præteritum perfectum c. Cum uero futurum ante ω immutabilem habet, tunc & præteritum perfectũ ipsum habet ante ca:ut, canam cecini, tondebo totondi, polluam pollui, n in g uerso, propter illationem cappa. præter notata errata, tribui, ædificaui, strepui, laboraui, incidi, tremui, ita superabundante: quia nunquam m ante c inuenitur. Excipiũtur in no bisyllaba, uel i, uel ei diphthongum, uel y penultimantia, abijcientia immutabilem ante c. iudico iudicaui, occido occidi, lauo laui. Apud poetas autem apponitur, is uero inclinatus est, & discretum esse iam. Etiam præteritum perfectum, eandem futuro penultimam habet: uerberabo uerberaui, scribam scripsi. præter bisyllaba quartæ coniugationis apud nos e penultimantia. in his uertitur e in a in præterito perfecto: seminabo seminaui, mittam misi. Et etiam præter bisyllaba primæ & secundæ coniugationis, e penultimantia: in his

τοῦ ο εἰς ε. ἐτύπτομεν ἐτύπτετε. τὸ τρίτον πληθυντικὸν ἔτυπτον, ὁμοφώνως τῷ ἑνικῷ πρώτῳ. ὅτε γὰρ ἡ μετοχὴ τοῦ παρῳχημένου εἰς ως λήγει ὀξυτονουμένη, τότε τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. τετύφαμεν τετύφασιν, ἐτετύφειμεν ἐτετύφεισαν, ὅτι ὁ τετυφώς. ὅτε δὲ μή, τὸ τρίτον ἐλλείπει τοῦ πρώτου μιᾷ συλλαβῇ. ἐτύπτομεν ἔτυπτον, ἐτύψαμεν ἔτυψαν, ἐτύπομεν ἔτυπον. σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τῆς μετοχικῆς γενικῆς, ἐκβολῇ τοῦ τος.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ο παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τύψω τέτυφα. ὅτε γὰρ ὁ μέλλων τὸ ψ, ὁ παρακείμενος τὸ φ ἔχει. ὅτε δὲ τὸ ξ, ὁ παρακείμενος τὸ χ. ὅτε δὲ ἐκεῖνος τὸ ς, ὁ παρακείμενος τὸ κ. ὅτε δὲ ὁ μέλλων πρὸ τοῦ ω ἀμετάβολον ἔχει, τότε καὶ ὁ παρακείμενος αὐτὸ ἔχει πρὸ τοῦ κα. οἷον ψαλῶ ἔψαλκα, κερῶ κέκαρκα, μολυνῶ μεμόλυγκα, τοῦ ν εἰς γ τραπέντος, διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ κ. πλὴν τῶν σεσημειωμένων ἡμαρτημένων, νενέμηκα, δεδέμηκα, βεβρέμηκα, κεκάμηκα, τετέμηκα, τετρέμηκα, τοῦ η πλεονάσαντος διὰ τὸ μηδέποτε τὸ μ πρὸ τοῦ κ εὑρίσκεσθαι. ἐξαιροῦνται τὰ εἰς νω δισύλλαβα, ἢ ι, ἢ ει διφθόγγῳ ἢ υ παραλήγοντα, ἀποβάλλοντα τὸ ἀμετάβολον πρὸ τοῦ κ. κρίνω κέκρικα, κτείνω κέκτακα, πλυνῶ πέπλυκα. παρὰ ποιηταῖς δὲ προσίθεται, ὅδ᾽ ἐκλίνθη, καὶ διακρινθήμεναι ἤδη. ἔτι ὁ παρακείμενος τὴν αὐτὴν τῷ μέλλοντι παραλήγουσαν ἔχει, τύψω τέτυφα, γράψω, γέγραφα. πλὴν τῶν δισυλλάβων τῆς τετάρτης συζυγίας καθ᾽ ἡμᾶς τῷ ε παραληγόντων, ἐν τούτοις τρέπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παρακειμένῳ, σπερῶ ἔσπαρκα, στελῶ ἔσταλκα. καὶ ἔτι χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῷ ε παραληγόντων. ἐν τούτοις

γὰρ τρέ-

enim uertitur secundum atticos e in o: ut mittam, misi communiter, & misi attice. uertam uerti, & uerti. nutriam nutriui, & nutriui. irrigabo irrigaui, & irrigaui. dicam dixi, & dixi, falso æolice. Sed uerberaui, et influxi, illud cy longum, à futuro. sed sacrificaui, et solui, breue: quamuis sacrificabo, & soluam longo. In ca autem præteritum perfectum longa penultimans, si abijcit cappa, corripit penultimam more ionico: iui iui, interij interij, timui timui, genui genui: & ionice uerberaui, sicut steti pro steti. Secunda uerberasti, à prima, appositione s: uerberaui uerberasti. Tertia à secunda, uel prima, mutatione a in e. Duales, uerberastis uerberastis, conuociter ex plurali secunda, similiter præsenti: uel a singulari prima, appositione ton. Pluralis prima, uerberauimus, à singulari prima, appositione men: & dorice uerberauimus, sicut, Pana timemus. Secunda à prima, mutatione men in te: uerberauimus uerberauistis. Tertia in si, uerberauerũt, si breui existente, & a longo. In asi enim tertiæ, producunt a: uerberarunt, uerberarunt. præter sortiti sunt, & alia apud poetas propter metrum correpta. Sed Dores steterunt dicunt, pro steterunt: & tumuerunt, pro tumuerunt.

De medio præterito perfecto.

Medium præteritum perfectum uerberaui, per p uerbale, quod à præsenti. de quo sic scire oportet. Quando præsens per unam simplicem consonantem profertur, per eandem & medium commune præteritum perfectum: ut, dico dixi, persuadeo persuasi,

γὰρ τρέπεται κατὰ ἀττικοὺς τὸ ε εἰς ο. οἷον πέμψω πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. στρέψω ἔστρεφα, καὶ ἔστροφα. τρέψω τέτρεφα, καὶ τέτροφα. βρέξω βέβρεχα, καὶ βέβροχα. λέξω λέλεχα, καὶ λέλοχα ψευδαιολικῶς. τοῦ δὲ τέτυφα, καὶ κέκυφα, τὸ κυ μακρὸν, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. τοῦ δὲ τέθυκα καὶ λέλυκα βραχὺ, καίπερ τοῦ θύσω καὶ λύσω ἐκτεινομένου. ὁ δὲ εἰς κα παρακείμενος μακρᾷ παραλήγων, εἰ ἀποβάλλει τὸ κ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν ἔθει ἰωνικῷ. βέβηκα βέβαα, τέθνηκα τέθναα, δέδοικα δέδια, γέγηκα γέγαα. καὶ ἰωνικῶς τετύφεα, ὥσπερ ἑστήκεα, ἀντὶ ἕστηκα. τὸ δεύτερον τέτυφας, ἀπὸ τοῦ πρώτου, προσθέσει ς. τέτυφα τέτυφας. τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἢ πρώτου, τροπῇ τοῦ α εἰς ε. τὰ δυϊκὰ, τετύφατον, τετύφατον, ὁμοφώνως ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ δευτέρου, ὁμοίως τῷ ἐνεστῶτι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει τον. τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τετύφαμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει μεν. καὶ δωρικῶς τετύφαμες, ὥσπερ, τὸν πᾶνα δεδοίκαμες. τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε, τετύφαμεν, τετύφατε. τὸ τρίτον εἰς σι, τετύφασι, τοῦ σι βραχέος ὄντος, καὶ τοῦ α μακροῦ. τὰ γὰρ εἰς ασι τρίτα, ἐκτείνουσι τὸ α. τετύφασι τετύπασι. πλὴν τοῦ λελόγχασι, καὶ ἑτέρων παρὰ ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον συνεσταλμένων. οἱ δὲ δωριεῖς ἑστήκαντι λέγουσιν, ἀντὶ ἑστήκασι. καὶ ᾠδήκαντι, ἀντὶ ᾠδήκασι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΥ ΠΑρακειμένου.

Ὁ μέσος παρακείμενος τέτυπα, διὰ τοῦ π ῥηματικοῦ, τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. περὶ οὗ οὕτως εἰδέναι δεῖ, ὅτε ὁ ἐνεστὼς δι᾽ ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁ μέσος κοινὸς παρακείμενος. οἷον λέγω λέλογα, πείθω πέποιθα,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

persuasi, relinquo reliqui. cũ uero præsens per duas cõsonantes profertur, tunc medium præteritũ perfectum seruat cõsonantẽ uerbalis, quod à præsenti deducitur. à furor, furtum uerbale: medium præteritũ perfectũ, furatus sum. à uerbero, forma uerbale, mediũ præteritũ imperfe. uerberaui. à noceo, uel noceo, nocumentũ, mediũ præteritũ imperfectũ nocui. Sed si uerbale duas consonantes habet à præsenti, seruat ipsas & medium præteritũ perfectũ: ut, sterto stertitio, medium præteritũ perfectũ stertui. Cum uero præsens ante o, z, uel duo ss habens, in xo futurum facit, tunc medium præteritũ perfectũ g habet: clamo clamabo, maui. percutio percutiam, percußi. Cum uero præsens ante o, z habens, in so futurum facit: tunc medium præteritum perfectum d habet: dico, dicam dixi. Quando autem præsens pure profertur, & medium præteritum perfectum similiter, audio audiui: penultimam uero eandem habet medium primo: uerberaui uerberaui, percußi percußi. Cũ uero in bisyllabo futuro inuentũ fuerit e, si solũ, uertitur in o paruũ in medio præterito perfecto: dicã dixi, pariã peperi, gigno gignã genui. sed si in ei diphthongũ, similiter e uertitur in o, & ι adscribitur: persuadeo, persadebo, persuasi persuasi. scio, sciam, sciui sciui, sciuisti sciuisti, & sciuisti. sed in unũ l bisyllaba, seruant e in medio præterito perfecto: curo, curabo, curaui. & mutatione e in ita, curaui, unde qui curauit: perficio, perficiam, perfeci. Cum uero præsens per duas liquidas profertur, tunc medium præteritum perfectum primam liquidam habet: laboro laboraui, incido incidi. Sed quando præsens æ

diphthon-

πέποιθα, λείπω λέλοιπα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματικοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. ἀπὸ τοῦ κλέπτω, κλοπὴ τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος κέκλοπα. ἀπὸ τοῦ τύπτω, τύπος τὸ ῥηματικὸν, ὁ μέσος παρακείμενος τέτυπα. ἀπὸ τοῦ βλάπτω ἢ βλάβω βλάβη, ὁ μέσος παρακείμενος βέβλαβα. εἰ δὲ τὸ ῥηματικὸν δύο σύμφωνα ἔχει ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος. οἷον ῥέγκω ῥόγκος. ὁ μέσος παρακείμενος, ἔῤῥογκα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς πρὸ τοῦ ω, ζ, ἢ δύο ss ἔχων, εἰς ξω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ γάμμα ἔχει. κράζω κράξω κέκραγα, πλήσσω πλήξω πέπληγα. Οτε δὲ ὁ ἐνεστὼς πρὸ τοῦ ω, ζ ἔχων, εἰς σω τὸν μέλλοντα ποιεῖ, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ δ ἔχει, φράζω φράσω πέφραδα. Οτε δὲ ὁ ἐνεστὼς καθαρῶς προφέρεται, καὶ ὁ μέσος παρακείμενος ὁμοίως, ἀκούω ἤκουα. παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ μέσος τῷ πρώτῳ, τέτυφα τέτυπα, πέπληχα πέπληγα. Οτε δὲ ἐν δισυλλάβῳ μέλλοντι εὑρεθῇ ε, εἰ μὲν μόνον, τρέπεται εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. λέξω λέλογα, τέξω τέτοκα, γενῶ γέγονα. εἰ δὲ ἐν τῇ ει διφθόγγῳ, ὁμοίως τὸ ε τρέπεται εἰς ο μικρὸν, καὶ τὸ ι προσγράφεται. πείθω πείσω πέπεικα πέποιθα, εἴδω εἴσω εἶκα, οἶδα οἶδας οἴδασθα, καὶ οἶσθα. τὰ δὲ εἰς ἓν λ δισύλλαβα, τηροῦσι τὸ ε ψιλὸν ἐν τῷ μέσῳ πρακειμένῳ, μέλω μελῶ μέμελα. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, μέμηλα, ὅθεν μεμηλώς. τέλω τελῶ, τέτελα.

Οτε δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος τὸ πρῶτον ἀμετάβολον ἔχει, κάμνω κέκαμα, τέμνω τέτεμα. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς τῇ αι

διφθόγγῳ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

diphthongo penultimat, tunc uertitur a diphthongi in i, in medio præterito perfecto, & i subscribitur: ostendo ostendi, hio hiaui. Cum autem futurũ superat præsens una syllaba, tunc & præteritum perfectum medium superat: iubeo iubeo, iußi iußi, strepam strepam, strepui strepui, strepo strepam, strepui strepui. Item sæpe ipsa præterita perfecta, & media: scripsi, accepi. Item tunc deficiunt media præterita perfecta, quando actiuum præteritum perfectum inuentum fuerit bisyllabum à circunflexo posito, à duabus consonantibus uel una incipiens: frango frangam, fregi. frango frangam, fregi, facio faciam, feci. uiuo uiuam, uixi. & breuiter dicam, in circunflexis neque media præterita perfecta inueniuntur, neq; secũda indefinita: præter notata primæ & secundæ existentia. Item in quintæ secũdum antiquos grauisonis, non multa. sed in sextæ minime: præter audio. Item in mi non sunt media præterita perfecta, sed indefinita secunda inuẽta sunt: posui, steti, comedi. Secunda, uerberasti. Tertia, uerberauit. & alia similiter uerberaui. sed secundum præteritum perfectum, & medium plusquamperfectum aliquando actionem significant, aliquando uero paßionem, aliquando uero utrunque.

De plusquamperfecto.

Plusquamperfectum, uerberabam, à præterito perfecto, mutatione a in in, apposito & e augmento, quando uerbum à consonante incipit, uerberaui, uerberaueram. Sed iones & poetæ sine augmento proferunt. Item iones ei in ea resoluentes: uerberaueram, & feceram dicunt. sed Athenienses contrahẽtes resolu-

διφθόγγῳ παραλήγει, τότε τρέπεται τὸ α τῆς διφθόγγου εἰς η ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττεύει τοῦ ἐνεστῶτος μιᾷ συλλαβῇ, τότε καὶ ὁ παρακείμενος τοῦ μέσου περιττεύει. ἀνωγῶ ἀνωγήσω, ἠνώγηκα ἤνωγα. δουπῶ δουπήσω, δεδούπηκα δέδουπα. κτυπῶ κτυπήσω, ἐκτύπηκα ἔκτυπα, ἔτι πολλάκις οἱ αὐτοὶ παρακείμενοι καὶ μέσοι, γέγραφα, εἴληφα. ἔτι τότε ἐπιλιμπάνουσιν οἱ μέσοι παρακείμενοι, ἡνίκα ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος εὑρεθῇ τρισύλλαβος ἀπὸ περισπωμένου θέματος, ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ ἑνὸς ἀρχόμενος. θλῶ, θλάσω, τέθλακα. κλῶ, κλάσω, κέκλακα. δρῶ, δράσω, δέδρακα. ζῶ, ζήσω, ἔζηκα. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν περισπωμένων οὔτε μέσοι παρακείμενοι εὑρίσκονται, οὔτε δεύτεροι ἀόριστοι, πλὴν τῶν σεσημειωμένων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ὄντων. ἔτι ἐπὶ μὲν τῆς πέμπτης κατὰ παλαιοὺς τῶν βαρυτόνων, οὐ πολλοί. ἐπὶ δὲ τῆς ἕκτης οὐδαμῶς, πλὴν τοῦ ἀκούω. ἔτι ἐπὶ τῶν εἰς μι οὐκ εἰσὶ μέσοι παρακείμενοι. ἀόριστοι δὲ δεύτεροι εὕρηνται, τὸ ἔθην, τὸ ἔστην, τὸ ἔδων. τὸ δεύτερον, τέτυπας. τὸ τρίτον, τέτυπε. καὶ τἆλλα ὁμοίως τῷ τέτυφα. ὁ δὲ μέσος παρακείμενος, καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς ποτὲ μὲν ἐνέργειαν σημαίνουσι. ποτὲ δὲ πάθος, ποτὲ δὲ ἀμφότερον.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐτετύφειν, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ειν, προστεθέντος καὶ τοῦ ε τῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τέτυφα ἐτετύφειν. οἱ δὲ ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ χωρὶς τῆς αὐξήσεως προφέρουσιν. ἔτι οἱ ἴωνες τὸ ει εἰς εω διαλύοντες, ἐτετύφεα, καὶ ἐπεποιήκεα λέγουσιν. οἱ δὲ ἀθηναῖοι συναιροῦντες τὸ διαλυ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

resolutum, uerberaueram dicunt. unde et hiaui per ita inuentum est scriptum, & iota subscriptum. & uiderat, uiderat dicitur ionice, ut uerberauerat, & factus erat. & per commixtionem attice uideram, in prima & tertia persona. ijdem in prima persona sine n uideram scribunt. & dores tertias personas per ita, uiderat, apud Theocritum, *pro uiderat,* Et *quando ille oleum in oculis uiderat.* Secunda *uerberaueras, à prima, mutatiõe n in s. tertia uerberauerat, sine n, apud communes, à secunda, abiectione s. & ionice, ut dictũ est, uerberauerat: & factus fuerat apud* Herodotum, *pro factus fuerat. sed uideram in prima & tertia persona, ut dicunt. unde acceperam apud* Aristophanem, *& adiueram, & steteram apud* Homerũ, *& ieceram, & curabat lanas pulchras, pro pulchras faciebat.* In *tertia, ut & in prima.* Dualis *secunda, uerberaueratis duo, ex uerberaueratis. tertia uerberauerãt, à secũda duali.* Pluralis *prima uerberaueramus, à uerberauerã appositione me. secunda uerberaueratis, à prima mutatione men in te. tertia uerberauerãt, à prima, mutatione men in san. sed sciuerant, & assum pserant, & audiuerant, & alia plurima, attica, sine i.* Bœotiorum *autem, & uerberaram pro uerberaram, & steteram pro steteram, & steteramus, steteratis, steterant, sine iota.* Seruat *autem primũ præteritum plusquamperfectum, & medium, quæ sunt præteritorum perfectorũ, uerberaui ueram ueram. præter notata, sciui sciuerã, & sciuerã, quod poeticum: & iui, medium iui, & medium præteritum plusquamperfectum, iueram. unde & inuieram, adiueram, steti steteram,*

speraui

διαλυθὲν, ἐτετύφει λέγουσιν. ὅθεν καὶ τὸ ἐκεχήνη διὰ τοῦ η εὕρηται γεγραμμένον, καὶ ι προσγεγραμμένου. καὶ τὸ ᾔδει, ᾔδεε λέγεται ἰωνικῶς, ὥσπερ τετύφεε, καὶ γεγόνεε. καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς ᾔδη, ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ. οἱ αὐτοὶ ἐπὶ πρώτου προσώπου χωρὶς ν ᾔδει γράφουσι. καὶ οἱ δωριεῖς τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ η, ὀπώπῃ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀντὶ ὀπώπει, Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; τὸ δεύτερον ἐτετύφεις, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐτετύφει, χωρὶς ν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ ἰωνικῶς, ὡς εἴρηται, τετύφεε. καὶ γεγόνεε παρ᾽ Ἡροδότῳ, ἀντὶ ἐγεγόνει. τὸ δὲ ᾔδειν, ἐπὶ πρώτου καὶ τρίτου προσώπου, ὥς φασιν. ὅθεν ἀπειλήφειν παρ᾽ Ἀριστοφάνει, καὶ προσῄειν, καὶ εἱστήκειν παρ᾽ Ὁμήρῳ, καὶ ἐβεβλήκειν, καὶ ἤσκειν ἤρια καλὰ, ἀντὶ ἐκαλλώπιζεν. ἐπὶ τρίτου, ὥσπερ καὶ ἐπὶ πρώτου. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον ἐτετύφειτον, ἐκ τοῦ ἐτετύφειτε. Τὸ τρίτον ἐτετυφείτην, ἀπὸ τοῦ δευτέρου δυϊκοῦ. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἐτετύφειμεν, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν, προσθέσει με. Τὸ δεύτερον ἐτετύφειτε, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε. Τὸ τρίτον ἐτετύφεισαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς σαν. τὸ δὲ ᾔδεισαν, καὶ παρειλήφεσαν, καὶ ἀκηκόεσαν, καὶ ἄλλα πλεῖστα τῶν ἀττικῶν, χωρὶς ι. Βοιωτῶν δὲ καὶ τὸ ἐτετύφεα ἀντὶ ἐτετύφειν, καὶ ἑστήκεα ἀντὶ ἑστήκειν. καὶ τὸ εἱστήκεμεν, εἱστήκετε, εἱστήκεσαν, χωρὶς τοῦ ἰῶτα. φυλάττει δὲ ὁ πρῶτος ὑπερσυντελικὸς καὶ μέσος τὰ τῶν παρακειμένων, τέτυφα ἐτετύφειν, τέτυπα ἐτετύπειν. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, οἶδα ᾔδην, καὶ ᾔδη τὸ ποιητικόν. καὶ εἶκα, μέσος ἧα. καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, ᾔειν. ὅθεν τὸ ἐπῄειν, προσῄειν. ἕστηκα, εἱστήκειν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſperaui ſperaueram, prohibui prohibueram, uiſus ſum fueram. Medium præteritum pluſquamperfectum, uerberaueram uerberaueras, uerberauerat, per p ſecundum præteritum perfectum formatum: ſeruat autem ſemper conſonantem medij præteriti perfecti, uerberaui uerberaueram, liquefeci liquifeceram.

De indefinito primo.

Indefinitũ primum uerberaui, à futuro primo, mutatione o in a, & appoſitione conſueti e ſyllabici augmẽti, quando uerbum incipit à conſonante. quando autem incipit à uocali, fit augmẽtum temporale, & tunc æquat ſyllabis futurũ: concicnabor, concionatus ſum. Penultimant uero uel natura longa, ut feci. uel poſitione, ut plicui. uel natura, & poſitione, ut commutaui. uel poſitione apud poetas propter metrum, ut perfeci. habet uero finales ſemiuocales ſeptem: pſi, ut uerberaui: x, ut dixi: s, ut feci: l, ut miſi: m, ut tribui: n, ut mãſi: r, ut ſeminaui. Seruat uero ſemper conſonantem futuri: ut, dicam dixi. præter notata, ibo iui pro iui, tuli pro tuli, dixi pro dixi, poſui pro poſui, dedi pro dedi. Item eandem penultimam habet futuro: faciam feci, perficiam perfeci. præter indefinita quartæ ſecundum nos coniugationis longa penultimantia: nam futuro ipſorum circumflexo exiſtente, & breui penultimante, indefinitum aſſumit i, uel mutat a in i: tribuam tribui, feram ſeui, mittam miſi, canam cecini, apparebo apparui. ſed iones ita in a uertẽtes, apparui pro apparui, et polui pro polui, et hiaui pro hiaui, et calefeci pro feci, et notaui pro taui dicũt. quo utũtur & Athenienſes. Secũda uerberaſti à prima, poſitione s. ſed prima

ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν, ἔοικα ἐῴκειν. ὁ μέσος ὑπερσυντελικὸς ἐτετύπειν, πεις πει, διὰ τοῦ π κατὰ τὸν παρακείμενον σχηματιζόμενος. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, τέτυπα ἐτετύπειν, τέτηκα ἐτετήκειν.

ΠΕΡΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Ὁ ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου, τροπῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ προσθέσει τοῦ συνήθους ε τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, ὅτε τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου. ὅτε δὲ ἀπὸ φωνήεντος, γίνεται αὔξησις χρονική, καὶ τότε ἰσοσυλλαβεῖ τῷ μέλλοντι, ἀγοράσω ἠγόρασα. παραλήγει δὲ ἢ φύσει μακρᾷ, ὡς ἐποίησα. ἢ θέσει, ὡς ἔπλεξα. ἢ φύσει καὶ θέσει, ὡς ἤμειψα. ἢ θέσει παρὰ ποιηταῖς διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐτέλεσσα. ἔχει δὲ τελικὰ ἡμίφωνα ἑπτά. ψ, οἷον ἔτυψα. ξ, οἷον ἔλεξα. σ, οἷον ἐποίησα. λ, οἷον ἔστειλα. μ, οἷον ἔνειμα. ν, οἷον ἔμεινα. ρ, οἷον ἔσπειρα. φυλάττει δὲ ἀεὶ τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, οἷον λέξω ἔλεξα. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, ἥσω ἧκα, ἀντὶ ἧσα. ἤνεγκα, ἀντὶ ἤνεγξα. εἶπα, ἀντὶ εἶψα. ἔθηκα, ἀντὶ ἔθησα. ἔδωκα, ἀντὶ ἔδωσα. ἔτι τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ μέλλοντι, ποιήσω ἐποίησα, τελέσω ἐτέλεσα. πλὴν τῶν ἀορίστων τῆς τετάρτης καθ᾽ ἡμᾶς συζυγίας μακρᾷ παραληγόντων. τοῦ γὰρ μέλλοντος αὐτῶν περισπωμένου ὄντος, καὶ βραχυπαραληκτοῦντος, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει ι, ἢ τρέπει τὸ α εἰς η, νεμῶ ἔνειμα, σπερῶ ἔσπειρα, στελῶ ἔστειλα, ψαλῶ ἔψηλα, φανῶ ἔφηνα. οἱ δὲ ἴωνες τὸ η εἰς α τρέποντες, ἔφανα ἀντὶ ἔφηνα, καὶ ἐμίανα, ἀντὶ ἐμίηνα, καὶ ἔχανα, ἀντὶ ἔχηνα, καὶ ἐθέρμανα ἀντὶ ἐθέρμηνα, καὶ ἐσήμανα ἀντὶ ἐσήμηνα λέγουσιν, ᾧπερ χρῶνται καὶ ἀθηναῖοι. τὸ δεύτερον ἔτυχας, ἀπὸ τοῦ πρώτου, προσθέσει ς. τὸ δὲ

prima indefiniti, breuis est. Tertia uerberauit. & alia, manifesta: uerberauistis uerberauerunt, uerberauimus uerberauistis uerberauerunt.

De secundo indefinito.

Secundum indefinitum uerberaui, uoce solum differens à primo. desinit autem in on, consonantem medij præteriti perfecti seruans, bitẽpore penultimans, uerberaui, accepi, reliqui in grauisonis. In circumflexis autem, & diphthongo, & ω. Quæcunque igitur dicta sunt in medio præterito perfecto, & in secundo indefinito dicentur, quanquam superfluum uidetur. si igitur præsens per unam simplicem consonantem effertur, per eandẽ utraque: linquo, liqui liqui. corrumpo, corrupi corrupi. si autem præsens per duas consonantes effertur, per quam uerbale profertur, per eandem & utraque: fodio, foßio, fodi, fodi. Si autem per x uel duo ss præsens profertur, tunc medium præteritum perfectum, & indefinitum secundum sequitur futurum. & si futurum per x, sicut medium præteritum perfectum per g, sic et indefinitum secundum: clamo clamabo, clamaui clamaui, stimulo stimulabo, stimulaui stimulaui. si autem futurum per s, sicut medium præteritum perfectum per d, sic & indefinitum secundum: dico dicam, dixi dixi. si autem præsens per duas immutabiles profertur, per primam & ipsa proferuntur: laboro, laboraui laboraui. incido, incidi incidi. si autem præsens per purum o mega profertur, & ipsa pure proferuntur: audio, audiui audiui. Etiam indefinitum secundum à grauisonis positis factum, in breuem desinit: uerbero uerberaui, patior

paßus

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

πρῶτον τοῦ ἀορίστου, βραχύ ἐστι. Τὸ τρίτον, ἔτυψε. καὶ τἆλλα, δῆλα. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

ΠΕΡΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ο δεύτερος ἀόριστος ἔτυπον, φωνῇ μόνον διαφέρων τοῦ πρώτου. λήγει δὲ εἰς ον, τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου φυλάττων, διχρόνῳ παραλήγων, ἔτυπον, ἔλαβον, ἔλιπον ἐν τοῖς βαρυτόνοις. ἐν δὲ τοῖς περισπωμένοις, καὶ διφθόγγῳ, καὶ ω. Οσα οὖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ μέσου παρακειμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ῥηθήσεται, εἰ καὶ περιττὸν δόξει. εἰ μὲν οὖν ὁ ἐνεστὼς δι' ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀμφότεροι. λείπω λέλοιπα, ἔλιπον. φθείρω ἔφθορα, ἔφθορον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρεται, δι' οὗ τὸ ῥηματικὸν ἐκφέρεται, διὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀμφότεροι. σκάπτω, σκαφὴ, ἔσκαφα, ἔσκαφον. εἰ δὲ διὰ τοῦ ξ ἢ δύο σσ ὁ ἐνεστὼς ἐκφέρεται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος, καὶ ἀόριστος δεύτερος ἀκολουθεῖ τῷ μέλλοντι. καὶ εἰ μὲν ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ, ὥσπερ ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ γ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, κράζω, κράξω, κέκραγα, ἔκραγον. νύσσω, νύξω, νένυγα, ἔνυγον. εἰ δὲ ὁ μέλλων διὰ τοῦ σ, ὥσπερ ὁ μέσος παρακείμενος διὰ τοῦ δ, οὕτω καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, φράζω, φράσω, πέφραδα, ἔφραδον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο ἀμεταβόλων ἐκφέρεται, διὰ τοῦ πρώτου καὶ οὗτοι ἐκφέρονται. κάμνω, κέκαμα, ἔκαμον. τέμνω, τέταμα, ἔταμον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς διὰ καθαροῦ τοῦ ω μέγα ἐκφέρεται, καὶ αὐτοὶ καθαρῶς ἐκφέρονται. ἀκούω ἤκουα, ἤκοον. Ετι ὁ ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων γινόμενος, βραχυπαραληκτεῖ, τύπτω ἔτυπον, πήθω

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

passus sum, fortior fortitus sum. Ideo si præsens habet eu diphthongũ, abijcitur e ipsius in secundo indefinito: fugio fugi, interrogo interrogaui. sed si præsens habet æ, abijcitur i ipsius in secundo indefinito: uro usi, ostendo ostendi. sed si au, abijcitur y: sedo sedaui. sed si u, y: audio audiui. sed si ei diphthongum, e: relinquo, reliqui. sed si ita. uertitur in a, accipio accepi: sine bisyllabis quintæ coniugationis grauisonorum, in quibus abijcitur i in futuro, & e in a uertitur in secundo indefinito: tondeo, tondebo totondi: semino, seminabo seminaui. Sed in superbisyllabis iota solum eijcitur, excito excitaui, eleuo eleuaui, debeo debui. Item in uniuersum cum e inuentum fuerit in bisyllabis præsentibus uel solum, uel cum iota in diphthongo ei, ut plurimum e uertitur in alpha, siue liquida præcedit e, siue infertur. tondeo totondi, corrumpo corrupi, mitto misi, unde missus est. excorio excoriaui, unde excoriatus est. incido incidi, populo populaui, & populaui per transpositionem. aspicio aspexi, & aspexi. curro cucurri, & curram, unde cucurri. furor furatus sum. plico plicui, uerto uerti, nutrio nutriui, ut plurimum dictum est, propter notata: dico dicebam, ardeo ardebam. Item indefinitum secundum à grauisono posito factum, æquat syllabis primum: uerbero, uerberaui ucrberaui. relinquo, reliqui reliqui. Sed à circumflexo, erit minus primo una syllaba: strepo, strepui strepui: mugio, mugiui mugiui. & quando futurum æquat syllabis præsens, tunc & ipsum primum: quando autem futurum superat, & ipsum deficit. His sic habentibus, inuẽta sunt indefinita secunda

ἔπαθον, τεύχω ἔτυχον. διὸ εἰ μὲν ὁ ἐνεστὼς ἔχει τὴν ευ
δίφθογγον, ἀποβάλλεται τὸ ε αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀο-
ρίστῳ, φεύγω ἔφυγον, πεύθω ἔπυθον. εἰ δὲ ὁ ἐνεστὼς ἔχει
τὴν αι, ἀποβάλλεται τὸ ι αὐτῆς ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ,
καίω ἔκαον, φαίνω ἔφανον. εἰ δὲ αυ, ἀποβάλλεται τὸ υ,
παύω ἔπαον. εἰ δὲ ου, τὸ υ, ἀκούω ἤκοον. εἰ δὲ ει διφθόγγῳ,
τὸ ε, λείπω ἔλιπον. εἰ δὲ η τρέπεται εἰς α, λήβω ἔλαβον.
χωρὶς τῶν δισυλλάβων τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυ-
τόνων, ἐν οἷς ἀποβάλλεται τὸ ι ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ τὸ ε εἰς
α τρέπεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ, κείρω κερῶ ἔκαρον,
σπείρω σπερῶ ἔσπαρον. ἐν δὲ τοῖς ὑπερδισυλλάβοις τὸ
ι μόνον ἐκβάλλεται, ἐγείρω ἤγερον, ἀείρω ἄερον, ὀφείλω
ὤφελον. ἔτι καθόλου, ὅτε τὸ ε εὑρεθῇ ἐν δισυλλάβοις ἐνε-
στῶσιν ἢ μόνον, ἢ μετὰ τοῦ ι ἐν διφθόγγῳ ει, ὡς ἐπιτοπλεῖ-
στον τὸ ε τρέπεται εἰς α, εἴτε ἀμετάβολον προηγεῖται τοῦ
ε, εἴτε ἐπιφέρεται, κείρω ἔκαρον, φθείρω ἔφθαρον, στέλ-
λω ἔσταλον, ὅθεν ἐστάλη. δέρω ἔδαρον, ὅθεν ἐδάρη. τέ-
μω ἔταμον, πέρθω ἔπαρθον, καὶ ἔπαρθον κατὰ μετά-
θεσιν. δέρκω ἔδαρκον, καὶ ἔδρακον. δρέμω ἔδραμον, καὶ
δραμῶ, ὅθεν τὸ δεδράμηκα. κλέπτω ἔκλαπον, πλέκω
ἔπλακον, τρέπω ἔτραπον, τρέφω ἔτραφον, ὡς ἐπιτοπλεῖ-
στον εἴρηται, διὰ τὰ σεσημειωμένα λέγω ἔλεγον, φλέ-
γω ἔφλεγον. ἔτι ὁ ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ μὲν βαρυτόνου
θέματος γινόμενος, ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρώτῳ. τύπτω, ἔτυ-
ψα, ἔτυπον. λείπω, ἔλειψα, ἔλιπον. ἀπὸ δὲ περισπωμέ-
νου, ἐλλείπει τοῦ πρώτου μιᾷ συλλαβῇ. δουπῶ, ἐδούπη-
σα, ἔδουπον. μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον. καὶ ὅτε ὁ μέλ-
λων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ἐνεστῶτι, τότε καὶ αὐτὸς τῷ πρώ-
τῳ. ὅτε δὲ ὁ μέλλων περιττεύει, καὶ αὐτὸς ἐλλείπει.
τούτων οὕτως ἐχόντων, εὕρηνται ἀόριστοι δεύτεροι

bene numerãda longa penultimãtia, & biſyllaba grauiſona: ueni, inueni, uidi, dixi, ueni, accepi, habui, traxi, duxi, placui: unde & placuit. quorũ aliqua ratiõe incipiẽtis. aliqua appoſitione i. ſed ueni, à ueni per ſyncopen. circumflexa uero ſuperbiſyllaba, hæc longa natura uel poſitione penultimãtia: iuuo iuui, ſtrepo ſtrepui, ſtrepo ſtrepui, imprimo impreßi, mugio mugiui, labor lapſus ſum, gemino geminaui, pecco peccaui, iubeo iußi, auxilior auxiliatus ſum. eſt & interfeci grauiſonum, ab interficio interficio, interfeci & interfeci, & tuli à fero, & dormiui, pepedi, uidi, uidi: & percuſſus ſum corporaliter, à percutio. percußus ſum autem, animaliter. Sed percußum eſt amicum cor, poeta in animali affectione propter metrum poſuit. Item ut dicit Philoponus, habentibus duas conſonantes circumflexa, longam penultimam habent natura, uel poſitione: iuuo iuui, germino germinaui. Sed non habentia duas conſonantes, breuem: mugio mugiui, imprimo impreßi. tamen ſtrepo ſtrepui facit, & iubeo iußi. Secunda, impreßiſti. Tertia, impreßit: impreßiſtis, impreſſerunt: impreßimus impreßiſtis impreßerunt, ſecundum præteritum imperfectum. Sed ueni pro ueni, Bæotorum. Sed, Viderunt te aquæ, & uenerunt, & didicerunt, & talia, Chalcidicæ ſunt linguæ, ad ſimilitudinem dederunt.

De primo futuro.

Futurum primum à præſenti, & coincipit ipſi, eaſdem ſyllabas habens, ſiue à uocali incipit, ſiue à conſonante, grauiſonum exiſtens: ut, concionor concionabor, uerbero uerberabo, ſcribo ſcribã. Sed in unum l

εὐάριθμοι μακροπαραληκτοῦντες. καὶ δισύλλαβοι μὲν βαρύτονοι, τὸ ἧκον, εὗρον, εἶδον, εἶπον, ἦλθον, εἷλον, εἶχον, εἷλκον, ἦγον, ἧδον, ὅθεν τὸ ἕαδε. ὧν οἱ μὲν τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης, οἱ δὲ προσθέσει τοῦ ι. ὁ δὲ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἤλυθον κατὰ συγκοπήν. περισπώμενοι δὲ ὑπερδισύλλαβοι οὗτοι, μακρᾷ φύσει ἢ θέσει παραλήγοντες. χραισμῶ ἔχραισμον, δουπῶ ἔδουπον, κτυπῶ ἔκτυπον, τυπῶ ἔτυπον, μυκῶ ἔμυκον, ὀλισθῶ ὤλισθον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, ἀνωγῶ ἤνωγον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον. ἔστι καὶ ὁ ἔπεφνον βαρύτονος ἀπὸ τοῦ φῶ, φένω ἔφενον καὶ ἔφνον. καὶ ὁ ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. καὶ ὁ ἔδαρθον, ἔπαρθον, ἔδαρκον. καὶ ὁ ἔπληγον σωματικῶς, ἀπὸ τοῦ πλήσσω, ἔπλαγον δὲ ψυχικῶς. τὸ δὲ καταπλήγη φίλον ἦτορ, ὁ ποιητὴς ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως διὰ τὸ μέτρον ἔθηκεν. ἔτι ὥς φησιν ὁ Φιλόπονος, τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα περισπώμενα, μακρὰν τὴν παραλήγουσαν ἔχουσι φύσει, ἢ θέσει. χραισμῶ ἔχραισμον, βλαστῶ ἔβλαστον. τὰ δὲ μὴ ἔχοντα δύο σύμφωνα, βραχεῖαν, μυκῶ ἔμυκον, τυπῶ ἔτυπον. ὅμως δὲ τὸ δουπῶ ἔδουπον ποιεῖ, καὶ τὸ ἀνωγῶ ἤνωγον. τὸ δεύτερον ἔτυπες. τὸ τρίτον ἔτυπε, ἐτύπετον, ἐτυπέτην, ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον, κατὰ τὸν παρατατικόν. τὸ δὲ ἷξον, ἀντὶ ἷκον, βοιωτῶν. τὸ δὲ, εἴδοσάν σε ὕδατα, καὶ ἤλθοσαν, καὶ ἐμάθοσαν, καὶ τὰ τοιαῦτα, χαλκιδικῆς εἰσι διαλέκτου, εἰς ὁμοιότητα τοῦ ἔδοσαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ μέλλοντος.

Ὁ μέλλων πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ συνάρχεται αὐτῷ τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἔχων, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἴτε ἀπὸ συμφώνου βαρύτονος ὤν. οἷον ἀγορεύω ἀγορεύσω, τύπτω τύψω, γράφω γράψω. Τὰ δὲ εἰς ἓν λ

grauisona, superans futurum faciũt, curo curabo, uo lo uolam, debeo debebo. Item augeo augebo, & elixo elixabo, & auxilior auxiliabor: quia apud antiquos circumflexa existentia, Athenienses grauisona fecerunt. Etiam omnia circumflexa, facio faciam, clamo clamabo, deauro deaurabo. contrariũ autem in mi fit, abiecta reduplicatione: pono ponam, do dabo. Seruat autem futurum penultimam proprij futuri, uerbero uerberabo, scribo scribam, relinquo relinquam. præter ea quæ quartæ secundum nos coniugationis grauisonorum. horum enim futura abijciunt unam immutabilem, uel iota diphthongi, ut penultimam corripiant: cano canam, appareo apparebo, sero seram. & etiam præter notata, nauigo nauigabo, fluo fluam, fundo fundam. horum enim futura assumunt y, ab antiquis præsentibus facta, fundo, fluo. etiam & uro urã, & fleo flebo, ab uro, & fleo: uel quia Atheniensibus abijcientibus i præsentis, uro & fleo dicentibus, superabundat y in futuro. Etiam Athenienses in in ζο grauisonis supra duas syllabas, breui natura iota habentibus, abiectione s circumflexum futurum faciunt: ut puto putabo communiter, & putabo attice. uado uadam, & uadam, & uadam inuentum est. certo certabo, certabo. sed mutuo per diphthongum scriptum, mutuabo facit, & non mutuabo: sicut olim quidam indoctus diues dixit apud Athenienses concionantes de mutuo, Ego mutuabo uobis ò uiri Athenienses pecunias. quod cum audiuissent, et tumultuati essent, non solum uerbum eius, sed neque mutuũ susceperunt, donec quidam aßistens dixit illi, mutuabo dic. Et tunc illo,

mutuabo

βαρύτονα, περιττεύοντα μέλλοντα ποιοῦσι. μέλω μελήσω,
θέλω θελήσω, ὀφείλω ὀφειλήσω. ἔτι τὸ αὔξω αὐξήσω, καὶ
ἕψω ἑψήσω, καὶ ἀλέξω ἀλεξήσω, ὅτι παρὰ παλαιοῖς περι
σπώμενα ὄντα, οἱ ἀθηναῖοι βαρύτονα πεποιήκασιν. ἔτι
πάντα τὰ περισπώμενα, ποιῶ ποιήσω, βοῶ βοήσω, χρυ-
σῶ χρυσώσω. τοὐναντίον δὲ ἐπὶ τοῖς εἰς μι γίνεται, ἐκβαλ-
λομένου τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, τίθημι θήσω, δίδωμι δώ-
σω. φυλάττει δὲ ὁ μέλλων τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἰδίου ἐνε-
στῶτος, τύπτω τύψω, γράφω γράψω, λείπω λείψω. πλὴν
τῶν τῆς τετάρτης καθ᾽ ἡμᾶς συζυγίας τῶν βαρυτόνων. τού-
των γὰρ οἱ μέλλοντες ἀποβάλλουσιν ἓν ἀμετάβολον, ἢ τὸ ι
τῆς διφθόγγου, ἵνα τὴν παραλήγουσαν συστείλωσι. ψάλλω
ψαλῶ, φαίνω φανῶ, σπείρω σπερῶ. καὶ ἔτι πλὴν τῶν σε-
σημειωμένων, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, χέω χεύσω. τού-
των γὰρ οἱ μέλλοντες προσλαμβάνουσιν υ, ἀπὸ ἀρχαίων
ἐνεστώτων γινόμενοι, χεύω, ῥεύω. ἔτι καὶ κέω καύσω, καὶ
κλαίω κλαύσω, ἀπὸ τοῦ καύω καὶ κλαύω. ἢ ὅτι τῶν ἀθη-
ναίων ἐκβαλλόντων τὸ ι τοῦ ἐνεστῶτος, κάω καὶ κλάω λε-
γόντων, πλεονάζει τὸ υ ἐν τῷ μέλλοντι. ἔτι οἱ ἀθηναῖοι ἐ-
πὶ τῶν εἰς ζω βαρυτόνων ὑπερδισυλλάβων, βραχὺ φύσει
τὸ ι ἐχόντων, ἀποβολῇ τοῦ ς περισπώμενον μέλλοντα ποιοῦ-
σιν. οἷον νομίζω, νομίσω κοινῶς, καὶ νομιῶ ἀττικῶς, βαδί-
ζω, βαδίσω, καὶ βαδιῶ, καὶ βαδιοῦμαι εὕρηται. ἀγωνίζο-
μαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. τὸ δὲ δανείζω, διὰ διφθόγγου
γραφόμενον, δανείσω ποιεῖ, καὶ οὐ δανειῶ. ὥσπερ ποτέ
τις τῶν ἀμαθῶν πλουσίων εἶπε παρ᾽ Ἀθηναίοις ἐκκλησιά-
ζουσι περὶ δανείου, ἐγὼ δανειῶ ὑμῖν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι
χρήματα. ὅπερ ἀκούσαντες, καὶ θορυβήσαντες, οὐ μόνον
τὸν λόγον αὐτοῦ, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ δάνειον ἀπεδέξαντο, ἕως
τις παραστὰς εἶπεν ἐκείνῳ, δανείσω εἰπέ. καὶ τότε ἐκείνου,

δανείσω

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

mutuabo dicente nobis pecunias, acceperunt, & honorarunt. Similiter et Dores grauisona & circũflexa futura circunflectunt: uerberabo & faciam, dicentes. æoles autẽ contrarium, circunflexa futura grauant, apponentes s: tondeo tondebo, tondebo. corrumpo corrumpam, corrumpam. Item notatum est nutrio nutriam, & curro curram, non coincipientia præsentibus. Etiam habebo differt ab habeo secundum spiritum, ad differentiã extra aduerbij attenuati. Etiã omne futurum ante o, uel ps habet, uel x, uel s, ut dictum est: uel unam quamlibet quatuor immutabiliũ. Etiã omne futurũ grauisonum, præter quæ sunt quartæ coniugationis, uel æqualẽ penultimã habet præsenti, uel maiorẽ: uerbero uerberabo, dico dicam. nunquam autem minorem, præter suffoco suffocabo, prohibeo prohibebo. hæc enim in præsenti, & longum & breue bitẽpus habent, sed in futuro semper longum. Secũda, uerberabis. Tertia, uerberabit, rabitis rabunt. uerberabimus uerberabitis uerberabunt, secundum uerbero.

De futuro secundo.

Futurum secundum uerberabo circumflexum, à secundo indefinito, mutatione on in o, & abiectione primæ. unde & consonantem ipsius seruat. coincipit uero primo, sola uoce differens ab eo. Secunda uerberabis, tertia uerberabit circunflexe: uerberabimus rabunt. similiter alijs: uerberabimus uerberabitis berabunt. & hæc uero de indicatiuis: sed de imperatiuis, et alijs modis, deinceps dicendum.

De imperatiuis.

Præsens & præteritum imperfectũ imperatiui, secunda

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

δανείσω εἰπόντος ὑμῖν χρήματα, ἀπεδέξαντο, καὶ ἐτίμισαν. ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς τοὺς βαρυτόνους καὶ περισπωμένους μέλλοντας περισπῶσι, τυψῶ καὶ ποιησῶ λέγοντες. οἱ δὲ αἰολεῖς τοὐναντίον τοὺς περισπωμένους μέλλοντας βαρύνουσι, προσιθέντες σ, κείρω κερῶ κέρσω, φθείρω φθερῶ φθέρσω. ἔτι σεσημείωται τὸ τρέφω τρέψω, καὶ τρέχω θρέξω, οὐ συναρχόμενα τοῖς ἐνεστῶσιν. ἔτι τὸ ἕξω διαφέρει τοῦ ἔχω κατὰ τὸ πνεῦμα, εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος ψιλουμένου. ἔτι πᾶς μέλλων πρὸ τοῦ ω, ἢ ψ ἔχει, ἢ ξ, ἢ σ, ὡς εἴρηται, ἢ ἕν τι τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. Ετι πᾶς μέλλων βαρύτονος, πλὴν τῶν τῆς τετάρτης συζυγίας, ἢ ἴσην τὴν παραλήγουσαν ἔχει τῷ ἐνεστῶτι, ἢ μείζονα, τύπτω τύψω, λέγω λέξω. οὐδέποτε δὲ ἐλάττονα, πλὴν τοῦ πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω. ταῦτα γὰρ ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι, καὶ μακρὸν, καὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχει. ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, ἀεὶ μακρόν. τὸ δεύτερον, τύψεις. τὸ τρίτον, τύψει. τύψετον, τύψετον. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, κατὰ τὸ τύπτω.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ δευτέρου.

Ο μέλλων δεύτερος τυπῶ περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ω, καὶ ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει συνάρχεται δὲ τῷ πρώτῳ, μόνῃ φωνῇ διαφέρων αὐτοῦ. τὸ δεύτερον τυπεῖς, τὸ τρίτον τυπεῖ περισπωμένως. τυπεῖτον, τυπεῖτον, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ὁριστικῶν. περὶ δὲ τῶν προστακτικῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων, καθεξῆς ῥητέον.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ο ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύ-

τερον

cunda uerbera, à uerberabat tertia persona præteriti imperfecti, abiectione incipientis. Tertia uerberet, à secunda, appositione to. prima uero persona in imperatiuis non est. nam nemo iubet sibi. Dualis secunda, uerberate per o paruum, à uerberat, appositione ton. Tertia uerberent per o magnum, à singulari tertia, appositione n: uel à duali secunda, si uis. Pluralis secunda uerberate, à singulari secunda. Tertia uerberent, à uerberet, assumptione san: & attice uerberent & uerberam, pro uerberanto per n. nam attici pluralem tertiam actiuam proferunt conuociter genitiuo plurali participij in imperatiuis ab actiuis factis, & m declinatiuum habentibus. m uero declinatiuum dicitur apud antiquos, quod habent omnes primæ personæ plurales indicatiuorum temporum ante en, uerberamus uerberabamus. Et sic formabis omne imperatiuum in e, à suo principio. à uerberaui, præterito perfecto & plusquamperfecto, uerbera uerberet, uerberate uerberent, uerberate uerberent, à uerberauit. medium præteritum perfectum, & medium plusquamperfect. uerbera uerberet, à uerberauit indefinito secũdo, uerberato tu, uerberato ille. dic dicat, & dic dicat apud Menandrum. & accipe pro accipe, & occide pro occide, Syracusanorũ est. sed primi indefiniti debebat & ipsum esse uerberato secundũ sequentiã aliorũ: sed ut dicunt, Syracusanorum doricorum more factũ est e in on permutato. & dicimus uerberato, rato, uerberatote uerberãto, uerberatote, ranto, & ranto per a, quod amat indefinitum. omnia uero præteritorum, significationem futuri habẽt. uocantur autem à quibus

dedu-

στερον τύπτε, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτε τρίτου προσώπου τοῦ παρατατικοῦ, ἐκβολῇ τῆς ἀρχούσης. τὸ τρίτον τυπτέτω, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει τω. πρῶτον δὲ πρόσωπον ἐν τοῖς προστακτικοῖς οὐκ ἔστιν. οὐδεὶς γὰρ προστάττει ἑαυτόν. τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτετον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτει, προσθέσει τον. τὸ τρίτον τυπτέτων, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, προσθέσει ν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου, εἰ βούλει. τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτετε, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ δευτέρου. τὸ τρίτον, τυπτέτωσαν, ἀπὸ τοῦ τυπτέτω, προσλήψει σαν. καὶ ἀττικῶς, τυπτόντων. καὶ τυψάντων, ἀντὶ τυψάτωσαν, διὰ τοῦ ν. οἱ γὰρ ἀττικοὶ τὸ πληθυντικὸν τρίτον ἐνεργητικὸν προφέρουσιν ὁμοφώνως τῇ γενικῇ πληθυντικῇ τῆς μετοχῆς ἐπὶ τῶν προστακτικῶν ἀπὸ ἐνεργητικῶν γινομένων, καὶ τὸ μ κλιτικὸν ἐχόντων. μ δὲ κλιτικὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπερ ἔχουσι πάντα τὰ πρῶτα πληθυντικὰ τῶν ὁριστικῶν χρόνων πρὸ τοῦ εν, τύπτομεν ἐτύπτομεν. καὶ οὕτω μὲν σχηματίσεις πᾶν προστακτικὸν εἰς ε, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς. ἀπὸ τοῦ τέτυφα παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελίκου, τέτυφε τετυφέτω, τετύφετον τετυφέτων, τετύφετε τετυφέτωσαν. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, μέσος παρακείμενος καὶ μέσος ὑπερσυντελικὸς, τέτυπε τετυπέτω. ἀπὸ τοῦ ἔτυπεν ἀορίστου δευτέρου, τύπε τυπέτω, εἰπὲ εἰπέτω, καὶ εἶπον εἰπέτω παρὰ Μενάνδρῳ. καὶ τὸ λάβον ἀντὶ λαβὲ, καὶ ἄνελον ἀντὶ ἄνελε. συρακουσίων ἐστί. τὸ δὲ τοῦ πρώτου ἀορίστου, ὤφειλε καὶ αὐτὸ εἶναι τύψε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὥς φασι, συρακουσίων δωριέων ἔθει γέγονε, τοῦ ε εἰς ον μεταβληθέντος. καὶ λέγομεν, τύψον τυψάτω, τύψατον τυψάτων, τύψατε τυψάτωσαν, καὶ τυψάντων διὰ τοῦ α, ὃ φιλεῖ ὁ ἀόριστος. πάντα δὲ τὰ τῶν παρῳχημένων, σημασίαν μέλλοντος ἔχουσι. καλοῦνται δὲ

ἀφ' ὧν

deducũtur. ſed futurũ caret imperatiuo, quia indefinitum primũ ipſum præripuit. ſed Homericũ illud, Portato ſulfur anus, pro portato. à quo illud, Portatote aũt agnum. uel fero ferã, ſecundum Herodianũ, ut à præſenti. Imperatiuũ portato tato. uel ſecundũ Philoponũ, à futuro ex neceßitate indefinito nõ in uſu exiſtente. uel à fero ferã, tuli. Imperatiuũ, ferto: & per transformationẽ, ferto ferto. ſimiliter & illud, ducite Priami uim: uel ab agam, ſicut à præſenti: uel ab egi, age, & age agat: uel indicatiua, pro imperatiuis.

De optatiuis.

Præſens & præteritum imperfectum optatiui uerberarem, à uerberante genitiuo, tranſpoſitione tos in mi, & abiectione n, & aſſumptione i. Secunda, uerberares per æ diphthongum à prima, mutatione m in s. tertia, uerberaret à ſecunda, abiectione s. Dualis ſecunda uerberaretis, à uerberaretis. tertia uerberarent, à duali ſecunda. Pluralis prima uerberaremus, à ſingulari tertia. ſecunda, uerberaretis. tertia, uerberarẽt, à uerberaremus, abiectione m. ſcribuntur autẽ omnia per æ diphthongum. ſed indefiniti primi, per æ diphthõgum, & æolicum per ei. Omnia autẽ in mi deſinunt, & formantur à proprijs principijs, à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes uerberaſſet. à qui uerberauit, uerberaßẽ uerberaſſes beraſſet. Sed æolicũ, uerberaſſem raſſes raſſet, uerberaſſetis uerberauiſſent, ſemus ſetis ſent. à qui uerberauit indefinito ſecundo, uerberaſſem aſſes aßet, præpenacutiſone. à uerberaturo, uerberẽ res ret. & ipſum præpenacutiſone,

ſimiliter

ἀφ᾽ ὧν παράγονται. ὁ δὲ μέλλων ἀμοιρεῖ προστακτικοῦ, διότι ὁ ἀόριστος πρῶτος αὐτὸ προήρπασε. τὸ δὲ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, οἶσον θεῖον γρηῦς. ἀντὶ κόμισον, ἀφ᾽ οὗ τὸ οἴσετε δ᾽ ἄρνα, ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω οἴσω, καθ᾽ Ἡρωδιανὸν, ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος, τὸ προστακτικὸν οἶσε οἰσέτω, ἢ κατὰ Φιλόπονον ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἐξ ἀνάγκης, τοῦ ἀορίστου, ἀχρήστου ὄντος. ἢ ἀπὸ τοῦ οἴω, οἴσω, οἶσα. τὸ προστακτικὸν, οἶσον. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, οἶσε οἰσέτω. ὁμοίως καὶ τὸ, ἄξετε πριάμοιο βίην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄξω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἦξα ἄξον, καὶ ἄξε ἀξέτω. ἢ ὁριστικὰ ἀντὶ προστακτικῶν.

ΠΕΡΙ ΕΥΚΤΙΚΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ τύπτοιμι, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος γενικῆς μεταποιήσει τοῦ τος εἰς μι, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ προσλήψει ι. Τὸ δεύτερον τύπτοις διὰ οι διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. Τὸ τρίτον τύπτοι, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτοιτον, ἀπὸ τοῦ τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τυπτοίτην, ἀπὸ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τύπτοιμεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου. Τὸ δεύτερον, τύπτοιτε. Τὸ τρίτον τύπτοιεν, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμεν, ἐκβολῇ τοῦ μ γράφονται δὲ πάντα διὰ τῆς οι διφθόγγου. τὸ δὲ τοῦ ἀορίστου πρώτου, διὰ αι. καὶ τὸ αἰολικὸν, διὰ ει. πάντα δὲ εἰς μι λήγουσι, καὶ σχηματίζονται ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν. ἀπὸ τοῦ τετυφότος, τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. ἀπὸ τοῦ τετυπότος, τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. ἀπὸ τοῦ τύψαντος, τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Τὸ δὲ αἰολικὸν, τύψεια, τύψειας, τύψειε, τυψείατον, τυψειάτην, τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν. ἀπὸ τοῦ τυπόντος ἀορίστου δευτέρου, τύποιμι, τύποις, τύποι, προπαροξυτόνως. ἀπὸ τοῦ τύψοντος, τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, καὶ αὐτὸ προπαροξυτόνως,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſimiliter aliis, à uerberaturo ſecundo futuro, uerberem præanflexe, uerberes uerberet.

De ſubiunctiuo.

Præſens, & præteritum imperfectum ſubiunctiui à ſuo principio tranſpoſitione ultimæ, uerberabã, cum uerberẽ. Secunda, cum uerberes per ita, & iota ſubſcripto, ab indefinito ſecũdo, mutatione e in ita, adſcripto iota, uerberas, ſi uerberes. Tertia, ab indicatiui tertia ſimiliter, uerberat, ſi uerberet. Vniuerſaliter autem in ω ſubiunctiua in is ſecundã, et in ita tertiã facit, cum adſcripto iota. præter ſecundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum. illa enim ſeruant ultimam ſuorum indicatiuorum: clamas clamat, ſi clames, ſi clamet: inauro inauras, ſi inaures inauret. item & das, cum des, cum det, cum ſubſcripto iota. hoc uero factum eſt ad diſcretionẽ coniugationum. Dualia, cum uerberetis, uerberent, conuociter, ſine iota, à cum uerberetis. Tertia, cum uerberemur, à cum uerberem, appoſitione men. Secunda, cum uerberetis. Tertia, cum uerberent, à prima. pari modo & alia à ſuis principiis, à uerberaui, cum uerberaſſem uerberaſſes uerberaſſet: à uerberaui, cum uerberaſſẽ uerberaſſes raſſet: à uerberaui, cum uerberauero ueris rauerit, pro futuro: à uerberaui, cum uerberauero raueris uerit. à primo autẽ & ſecundo futuro ſubiunctiua non fiunt, quia indefinita eorum loco accipiuntur. Oportet uero & hoc dicere, licet ad ſpeculatiuos ſpectet, quod ſubinctiua ſex habent denominationes, tres à ſignificato, duas à conſtructione, & unam à uoce. à ſignificato dicuntur perfectiua: ut, Da mihi pecunias

ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. ἀπὸ τοῦ τυποῦντος δευτέρου μέλλοντος, τυποῖμι προπερισπωμένως, τυποῖς τυποῖ.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΩΝ.

Ο ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀρχῆς μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης, ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃς, διὰ τοῦ η καὶ ι ὑπογεγραμμένου. ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ δευτέρου τροπῇ τοῦ ε εἰς η, προσγραφομένου καὶ τοῦ ι, τύπτεις, ἐὰν τύπτῃς. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ τρίτου ὁμοίως, τύπτει, ἐὰν τύπτῃ. καθόλου δὲ τὰ εἰς ω ὑποτακτικὰ εἰς ης τὸ δεύτερον, καὶ εἰς ῃ τὸ τρίτον ποιεῖ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν τῶν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἐκεῖνα γὰρ φυλάττουσι τὴν λήγουσαν τῶν ὁριστικῶν. βοᾷς βοᾷ, ἐὰν βοᾷς, ἐὰν βοᾷ. χρυσοῖς χρυσοῖ, ἐὰν χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἔτι καὶ τὸ δίδως διδῷς, ἐὰν διδῷ μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. τοῦτο δὲ ἐγένετο εἰς διάκρισιν τῶν συζυγιῶν. τὰ δυϊκὰ, ἐὰν τύπτητον τύπτητον. ὁμοφώνως ἀντὶ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωμεν, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μεν. Τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτητε. Τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωσιν, ἀπὸ τοῦ πρώτου. ὡσαύτως καὶ τἆλλα ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀντὶ μέλλοντος. ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μέλλοντος ὑποτακτικὰ οὐ γίνονται, διὰ τοὺς ἀορίστους ἀντὶ αὐτῶν προλαβεῖν. δεῖ δὲ καὶ τοῦτο εἰπεῖν, εἰ καὶ τοῖς θεωρητικοῖς ἀνήκει, ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ἓξ ἔχουσιν ὀνομασίας. τρεῖς ἀπὸ τῆς σημασίας, δύο ἀπὸ τῆς συντάξεως, καὶ μίαν ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἀπὸ τῆς σημασίας λέγονται ἀποτελεστικὰ, οἷον Δός

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ut emam libros. causalia, studui sermonibus, ut honorer. dubitatiua, Si lotus fuero, ualeo. sed à constructione uocantur subiunctiua & coniunctiua, quia subiunguntur, & coniunguntur proprijs coniūctionibus: ut ut, ut, si, si. sed à uoce dicuntur eleuata, quia indicatiuorum uocalem producentes eleuant: uerberor, si uerberer. Item nominata per se subiunctiua, & suppositiua rara existentia, in prima sola persona plurali inueniuntur per o magnum scripta. Sed age numeremus, & uideamus, sed uiros occidamus, & omnia ostendamus amicis, coniunctionibus subintellectis. Vocamus autem hæc suppositiua, quia per ipsa supponimus facere aliquid: abeamus hinc.

De infinitiuis.

Præsens infinitiui à tertia uerberat, appositione n, uerberare, & dorice uerberare, & ionice uerberare: & dorice, siue æolice uerberare. à uerberauit, uerberasse, appositione næ. à uerberauit, uerberasse. à uerberaui indefinito, uerberasse, appositione ι. ab indefinito secundo uerberaui, uerberasse circumflexe, & uerberasse, & rasse, & berasse. futuro primo uerberauit, appositione n, uerberatum ire & atum ire, & atū ire, et atum ire. secundū futurum uerberatū ire circūflexum, à uerberabit, appositione n. & uerberatū ire, & atum ire, & beratum ire. similiter et circumflexa, & in mi, facturum esse, positurum esse, ubi duplicatio non est. Itē scire oportet, quod in in infinitiua, ut scriptum est, æoles grauisone per ita proferunt: amare, pro amare. & in an, in es: ridere pro ridere. & quæ in un, in is: exaltare pro exaltare, corrigere pro rigere.

μοι χρήματα, ἵνα ὠνήσομαι βιβλία. αἰτιολογικὰ, ἐσπούδασα περὶ λόγους, ἵνα τιμηθῶ. διστακτικὰ, ἐὰν λούσομαι, ὑγιαίνω. ἀπὸ δὲ τῆς συντάξεως καλοῦνται ὑποτακτικὰ καὶ ἐπιζευκτικὰ, διότι ὑποτάσσονται καὶ ἐπιζεύγνυνται τοῖς οἰκείοις συνδέσμοις. ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ἐὰν, ἄν. ἀπὸ δὲ τῆς φωνῆς λέγονται ἐπηρμένα, διότι τὸ τῶν ὁριστικῶν φωνῆεν ἐκτείνοντες ἐπαίρουσι. τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. ἔτι τὰ καλούμενα αὐθυποτακτικὰ καὶ ὑποθετικὰ σπάνια ὄντα, ἐν πρώτῳ μόνῳ προσώπῳ πληθυντικῷ εὑρίσκονται διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφόμενα. ἀλλ᾽ ἄγε ἀριθμήσωμεν, καὶ ἴδωμεν. ἀλλ᾽ ἄνδρας κτείνωμεν, καὶ πάντα δείξωμεν τοῖς φίλοις, τῶν συνδέσμων νοουμένων. καλοῦμεν δὲ αὐτὰ ὑποθετικὰ, ὅτι δι᾽ αὐτῶν ὑποτιθέμεθα ποιεῖν τι. ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τρίτου τύπτει, προσθέσει ν, τύπτειν. καὶ δωρικῶς, τύπτεν. καὶ ἰωνικῶς, τυπτέμεν. καὶ δωρικῶς, εἴτε αἰολικῶς, τυπτέμεναι. ἀπὸ τοῦ τέτυφε, τετυφέναι, προσθέσει ναι. ἀπὸ τοῦ τέτυπε, τετυπέναι. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ἀορίστου, τύψαι, προσθέσει ι. ἀπὸ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἔτυπον, τυπεῖν περισπωμένως, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ἀπὸ τοῦ μέλλοντος πρώτου τύψει, προσθέσει ν, τύψειν, καὶ τύψεν, καὶ τυψέμεν, καὶ τυψέμεναι. ὁ δεύτερος μέλλων τυπεῖν περισπώμενος, ἀπὸ τοῦ τυπεῖ, προσθέσει ν. καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεν, καὶ τυπέμεναι. ὁμοίως καὶ τὰ περισπώμενα, καὶ εἰς μι, ποιησέμεναι, θέμεναι, ὅπου ἀναδίπλωσις οὐκ ἔστιν. ἔτι εἰδέναι δεῖ, ὅτι τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, ὡς γέγραπται, οἱ αἰολεῖς βαρυτόνως διὰ τοῦ η ἐκφέρουσι, φίλην ἀντὶ φιλεῖν. καὶ τὰ εἰς αν εἰς αις, γελαῖς, ἀντὶ γελᾶν. καὶ τὰ εἰς ουν, εἰς οις. ὑψοῖς, ἀντὶ ὑψοῦν. ὀρθοῖς, ἀντὶ ὀρθοῦν.

omnia autem hæc desinunt in in, præter præteritum perfectum, & indefinitum in æ.

De participiis.

Participia à proprijs temporibus formantur, uel appositione, uel transmutatione cum trigeneritate. à uerbero præsens: hic uerberans, huius uerberantis. femininum, hæc uerberãs, à uerberante, mutatione n in y, & tos in sa. neutrũ, hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberante abiectione tos. à uerberaui, qui uerberauit, eius qui uerberauit. femininũ, quæ uerberauit, ab eo qui uerberauit, huius quæ uerberauit. hoc uerberans, huius rantis. similiter à uerberaui, hic uerberãs, hæc uerberãs, hoc berans. à uerberaui, hic uerberans, illud as longum: hæc uerberãs, illud ipsa & ipsum longum à masculino. hoc uerberans, huius uerberantis, à uerberaui secundi indefiniti. hic uerberans acutisone, hæc rans, hoc rans, à uerberabo. futurũ primũ hic uerberaturus, hæc ratura, hoc turũ. à uerberabo, futurũ secundum: hic uerberaturus circũflexe, hæc ratura, hoc turum, huius raturi: quemadmodum autẽ declinabuntur, manifestum. Nota, *quòd o magnum participij præteriti perfecti, & etiam medij, corripitur in obliquis: uerberans uerberantis. præter quædam notata per commixtionem, o magnum seruantia apud poetas. stans stantis, distans distantis, profectus profecti, natus nati, mortuus mortui, promptus prompti.* Et *de actiuis hæc. sed de paßiuis deinceps dicamus.*

De indicatiuo passiuo.

Præsens indicatiui paßiui uerberor, suo actiuo uerbero, correptione o, & appositione mæ, prope-

ταῦτα δὲ πάντα λήγει εἰς ειν, πλὴν τοῦ παρακειμένου καὶ ἀορίστου πρώτου εἰς αι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων χρόνων σχηματίζονται ἢ προσθέσει, ἢ μεταποιήσει μετὰ τριγενείας. ἀπὸ τοῦ τύπτω ὁ ἐνεστὼς, ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τύπτουσα, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, τροπῇ τοῦ ν εἰς υ, καὶ τοῦ τος εἰς σα. τὸ οὐδέτερον, τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος, ἀπὸ τοῦ τύπτοντος, ἐκβολῇ τος. ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. τὸ θηλυκὸν, ἡ τετυφυῖα, ἀπὸ τοῦ τετυφὼς, τῆς τετυφυίας, τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος. ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ τέτυπα, ὁ τετυπὼς, ἡ τετυπυῖα, τὸ τετυπός. ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, ὁ τύψας. τὸ ας μακρόν. ἡ τύψασα, τὸ ψα καὶ αὐτὸ μακρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, ὁ τυπὼν ὀξυτόνως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυπόν. ἀπὸ τοῦ τύψω, μέλλων πρῶτος ὁ τύψων, ἡ τύψουσα, τὸ τύψον. ἀπὸ τοῦ τυπῶ, μέλλων δεύτερος ὁ τυπῶν περισπωμένως, ἡ τυποῦσα, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. ἢ δὲ κλιθήσονται, δῆλον. σημείωσαι ὅτι τὸ ω μέγα τῆς μετοχῆς τοῦ παρακειμένου, καὶ ἔτι τοῦ μέσου, συστέλλεται ἐν ταῖς πλαγίαις, τετυφὼς τετυφότος. πλὴν τινῶν σεσημειωμένων κατὰ κρᾶσιν, τὸ ω μέγα φυλαττόντων παρὰ ποιηταῖς. ἑστὼς ἑστῶτος, καὶ διεστώς. βεβὼς βεβῶτος, γεγὼς γεγῶτος, τεθνεὼς τεθνεῶτος, μεμαὼς μεμαῶτος. καὶ περὶ μὲν τῶν ἐνεργητικῶν, ταῦτα. περὶ δὲ τῶν παθητικῶν, ἑξῆς λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΟΡΙΣΤΙΚΟΥ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ.

Ο ἐνεστὼς τοῦ ὁριστικοῦ παθητικοῦ τύπτομαι, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ τύπτω, συστολῇ τοῦ ω μέγα, καὶ προσθέσει μαι.

propenacuitur uero, penultima breui existente. ea uero longa, praeanflectitur, facior, uocor. secunda uerberaris per ita, à uerberatur tertia, abiectione t, & cõmixtione e & a in ita. unde & iota adscribitur. nam secunda paßiuorum per ita diphthongũ abusiuam scribitur. præter notata, uolo uis, puto putas, uidebor uideberis, sum es, & mixtione es. sed attici omnia per ei diphthongum scribebant, quod confirmat antiquorum librorum scriptura. & ionice uerberaris, à uerberatur tertia, abiectione t. tertia beratur, à prima uerberor, mutatione m in t: uel à secunda per resolutionem commixtarum, & appositione t. Dualis prima, uerberamini, à uerberantur, mutatione a in on. secunda, & tertia uerberamini, cõuociter à uerberamini, mutatione e in on. pluralis prima, uerberabamur, à uerberor, mutatione æ in etha. & per interpositionẽ uerberamini apud poetas, gratia metri. cõsonat autem dualis tertia secundæ. plurali tertia in æ desinente: quando uero non, non consonat.

De præterito imperfecto.

Præteritum imperfectum, uerberabar, ab actiuo uerberabam, appositione mi. Secunda uerberabaris, a uerberabatur, mutatione e & o in u. & ionice uerberabaris, & dorice uerberabaris, sicut Bubulchus *quidem dicebaris, pro dicebaris.* Tertia, *uerberabatur, à uerberabar, mutatione e in o, et min in to.* Dualis *prima uerberabamur, uerberabamini, uerberabantur. uerberabamur, uerberabamini, uerberabantur. secuncundum præsens.*

προπαροξύνεται δὲ, τῆς παραληγούσης βραχείας οὔσης. αὐτῆς δὲ μακρᾶς, προπερισπᾶται. ποιοῦμαι, καλοῦμαι. τὸ δεύτερον τύπτῃ, διὰ τοῦ η, ἀπὸ τοῦ τύπτεται τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ α εἰς η. ὅθεν καὶ τὸ ι προσγράφεται. τὸ γὰρ δεύτερον τῶν παθητικῶν διὰ τῆς ῃ διφθόγγου καταχρηστικῆς γράφεται. πλὴν τῶν σεσημειωμένων, βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει, ὄψομαι ὄψει, ἔομαι ἔει, καὶ κράσει εἶ. οἱ δὲ ἀττικοὶ πάντα διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔγραφον, ὅπερ ἐπιβεβαιοῖ ἡ τῶν παλαιῶν βίβλων γραφή. καὶ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τύπτεται τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ. τὸ τρίτον τύπτεται ἀπὸ τοῦ πρώτου τύπτομαι, τροπῇ τοῦ μ εἰς τ. ἢ ἀπὸ τοῦ δευτέρου κατὰ ἀνάλυσιν τῶν κεκραμένων, καὶ προσθέσει τ. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον τυπτόμεθον, ἀπὸ τοῦ τυπτόμεθα ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τύπτεσθον ὁμοφώνως, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθε, τροπῇ τοῦ ε εἰς ον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τυπτόμεθα, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ἀμοιβῇ τοῦ αι εἰς εθα. καὶ κατὰ παρέμπτωσιν τυπτόμεσθα παρὰ ποιηταῖς χάριν μέτρου. ὁμοφωνεῖ δὲ τὸ δυϊκὸν τρίτον τῷ δευτέρῳ τοῦ πληθυντικοῦ τρίτου εἰς αι λήγοντος. ὅτε δὲ μὴ, οὐχ ὁμοφωνεῖ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ.

Ο παρατατικὸς, ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἔτυπτον, προσθέσει μη. Τὸ δεύτερον ἐτύπτου, ἀπὸ τοῦ ἐτύπτετο, τροπῇ τοῦ ε καὶ ο εἰς ου. καὶ ἰωνικῶς, ἐτύπτεο. καὶ δωρικῶς ἐτύπτευ. ὥσπερ, Βούτας μὲν ἐλέγευ, ἀντὶ ἐλέγου. Τὸ τρίτον ἐτύπτετο, ἀπὸ τοῦ ἐτυπτόμην, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, καὶ τοῦ μην εἰς το. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα.

De præterito perfecto.

Præteritum perfectum uerberatus sum, à uerberaui, mutatione fa in mæ. Quando actiuum præteritum perfectum ante a, ph habet, paßiuum desinens in mæ, assumit & aliud m: ut scripsi scriptus sum, uerberaui uerberatus sum. sed quando actiuũ habet ch, paßiuũ assumit g: plicui plicatus sum. Quando uero actiuum habet κ, si longa penultimat à circũflexo principio existens, paßiuũ nihil aßumit: facio, feci factus sum. clamo, clamaui clamatus sum. sedisi breui penultimat actiuum, paßiuũ assumit s: perficio perfeci perfectus sum. rideo, risi risus sum. Item quando in ca præteritum imperfectum à grauisono principio fit tertiæ coniugationis, siue longa, siue breui penultimans, similiter paßiuũ assumit s: suadeo suadebo suasi suasus sum, calco calcaui calcatus sum, rapio rapui raptus sum. Quartæ aũt coniugationis, mutatione c in mæ, faciũt paßiuum præteritũ perfectũ, cecini cantatus sum, seminaui seminatus sum, clausi clausus sum. sed in o, ut plurimum uertũt n in g in actiuo præterito perfecto: quia n ante g, uel c, uel x, uel ch, in g uertitur: ut polluo pollui, inquino inquinaui. hoc uero mutatũ g ab n, uertitur cõmuniter in m in paßiuo præterito perfecto: pollui pollutus sum, inquinaui inquinatus sum. attice uero in s, ut pollutus sum, inquinatus sum. Sed ab in o purũ præteritis perfectis, hæc quidem assumunt s: ut extinguo extinctus sum, ferueo ferbui, audio auditus sum, iubeo iussus sum, pulso pulsatus sum, claudo clausus sum, & clausus sum. Quædam autem non: regno regnaui, equito equitatus sum, dominor dominatus sum,

dominor

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΥ.

Ὁ παρακείμενος τέτυμμαι ἀπὸ τοῦ τέτυφα, ἀμοιβῇ τοῦ
φα εἰς μαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος πρὸ τοῦ α,
φ ἔχει, ὁ παθητικὸς λήγων εἰς μαι, προσλαμβάνει καὶ ἕτε
ρον μ, οἷον γέγραφα γέγραμμαι, τέτυφα τέτυμμαι. ὅτε
δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει χ, ὁ παθητικὸς προσλαπβάνει γ, πέ
πλεχα πέπλεγμαι. ὅτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει κ, εἰ μὲν μα-
κρᾷ παραλήγει ἀπὸ περισπωμένου θέματος ὢν, ὁ παθη-
τικὸς οὐδὲν προσλαμβάνει, ποιῶ πεποίηκα πεποίημαι,
βοῶ βεβόηκα βεβόημαι. εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγει ὁ ἐνεργη
τικὸς, ὁ παθητικὸς προσλαμβάνει σ. τελῶ τετέλεκα, τετέ
λεσμαι. γελῶ γεγέλεκα γεγέλασμαι. ἔτι ὅτε ὁ εἰς κα παρα
κείμενος ἀπὸ βαρυτόνου θέματος γίνεται τῆς τρίτης συζυ
γίας, εἴτε μακρᾷ βραχείᾳ παραλήγων, ὁμοίως ὁ παθη-
τικὸς προσλαμβάνει σ. πείθω, πείσω, πέπεικα, πέπεισμαι.
λακτίζω, λελάκτικα, λελάτισμαι. ἁρπάζω, ἥρπακα, ἥρπα
σμαι. οἱ δὲ τῆς τετάρτης συζυγίας, τροπῇ τοῦ κα εἰς μαι
ποιοῦσι τὸν παθητικὸν παρακείμενον. ἔψαλκα ἔψαλ-
μαι, ἔσπαρκα ἔσπαρμαι, κέκλεικα κέκλειμαι. τὰ δὲ εἰς
νω ὡς τὰ πολλὰ τρέπουσι τὸ ν εἰς γ ἐν τῷ ἐνεργητικῷ πα-
ρακειμένῳ, ἐπειδὴ τὸ ν πρὸ τοῦ γ, ἢ κ, ἢ ξ, ἢ χ, εἰς γ τρέπε
ται. οἷον μιαίνω μεμίαγκα, μολύνω μεμόλυγκα. τοῦτο δὲ
τὸ τραπὲν γ ἀπὸ τοῦ ν, τρέπεται κοινῶς μὲν εἰς μ ἐν τῷ πα
θητικῷ παρακειμένῳ, μεμίαγκα μεμίαμμαι, μεμόλυγκα
μεμόλυμμαι. ἀττικῶς δὲ, εἰς σ. οἷον μεμίασμαι, μεμόλυ-
σμαι. τῶν δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ω καθαρὸν παρακειμένων, οἱ
μὲν προσλαμβάνουσι σ, οἷον σβέω ἔσβεσμαι, ζέω ἔζεσμαι,
ἀκούω ἤκουσμαι, κελεύω κεκέλευσμαι, κρούω κέκρουσμαι,
κλείω κέκλεισμαι, καὶ κέκλειμμαι. οἱ δὲ οὔ, βασιλεύω
βεβασίλευμαι, ἱππεύω ἵππευμαι, κυριεύω κεκυρίευμαι,
τυραννεύω

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

dominor dominatus ſum. Sed paßiuum præteritum perfectum à uerbis in o factum, eandem penultimam habet actiuo: uerberaui, uerberatus ſum. feci, factus ſum. præter à biſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis grauiſonorum: hæc enim reaſſumunt e penultimæ præſentis, quod mutatur in o paruum in actiuo præterito perfecto, ut dictum eſt more attico: dico, dixi dictus ſum. plico, plicui plicitus ſum. & præter habentes r cum complexione conſonantis. hæc enim uertunt e in a: uerto, uerti uerſus ſum, nutrio nutritus ſum, uerto uerſus ſum. Notatum eſt irrigo, irrigaui irrigatus ſum. Item & dedi, datus ſum, in uerbis in mi corripitur in paßiuo. Sed poſitus ſum, à poſui Bœotice. Secunda uerberatus es, à uerberatus eſt tertia, mutatione pt in pſ. & ſi ante t inuentum ſit s in tertia perſona, mutatur t in s, & unum s abijcitur, & ſic fit ſecunda: riſus eſt, riſus es. perfectus eſt, perfectus es. Si autem inuenta fuerit ante t liquida, mutatur t in s, in ſecunda, & liquida ſeruatur: miſſus eſt, miſſus es. ſatus eſt, ſatus es. fœdatus eſt, fœdatus es. Etiam ab actiuo futuro, cuius conſonans ſeruatur in ſecunda perſona: uerberabo, uerberatus es. dicam, dictus es. Si autem alia conſonans fuerit, aſſumit s: faciam, factus es. tõdebo, tõſus es. Tertia uerberatus eſt, à prima, mutatione mæ in te. et debuit eſſe uerberatus eſt, ſed uerſum eſt m in p, propter uocalitatem. nam tenues tenue is antecedunt, & denſæ denſas. Item & à ſecunda: & ſiquidem in ſecunda ſit aliqua duplex,

in tertia

τυραννεύω τετυράννευμαι. ὁ δὲ παθητικὸς παρακείμε-
νος, ἀπὸ τῶν εἰς ω γινόμενος, τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν
ἔχει τῷ ἐνεργητικῷ, τέτυφα τέτυμμαι, πεποίηκα πεποίη-
μαι. πλὴν τῶν ἀπὸ δισυλλάβων τῆς πρώτης καὶ δευ-
τέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων. οὗτοι γὰρ ἀναλαμβάνου-
σι τὸ ε τῆς παραληγούσης τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ τρέπεται
εἰς ο μικρὸν ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς εἴρηται,
ἔθει ἀττικῷ. λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. πλέκω, πέπλοκα,
πέπλεγμαι. καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπιπλο-
κῆς συμφώνου. ταῦτα γὰρ τρέπουσι τὸ ε εἰς α. στρέφω, ἔ-
στρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω τέθραμμαι, τρέπω τέτραμμαι.
σεσημείωται τὸ βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι. ἔτι καὶ τὸ δέ-
δωκα, δέδομαι, ἐπὶ τῶν εἰς μι συστέλλεται ἐπὶ παθητι-
κοῦ. τὸ δὲ τέθειμαι, ἀπὸ τοῦ τέθεικα βοιωτικοῦ. τὸ δεύ-
τερον τέτυψαι ἐκ τοῦ τέτυπται τρίτου, τροπῇ τοῦ πτ εἰς
ψ. καὶ εἰ μὲν πρὸ τοῦ τ εὑρεθῇ σ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, τρέ-
πεται τὸ τ εἰς σ, καὶ τὸ ἓν σ ἀποβάλλεται, καὶ οὕτω γίνε-
ται τὸ δεύτερον. γεγέλασται γεγέλασαι, τετέλεσται τε-
τέλεσαι. εἰ δὲ εὑρεθῇ πρὸ τοῦ τ ἀμετάβολον, τρέπε-
ται τὸ τ εἰς σ ἐν τῷ δευτέρῳ, καὶ τὸ ἀμετάβολον φυ-
λάττεται. ἔσταλται ἔσταλσαι, ἔσπαρται ἔσπαρσαι, με-
μόλυνται μεμόλυνσαι. Ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ
μέλλοντος, οὗ τὸ σύμφωνον φυλάττεται ἐν τῷ δευτέ-
ρῳ προσώπῳ. τύψω τέτυψαι, λέξω λέλεξαι. Εἰ δὲ ἕτε-
ρον σύμφωνον εἴη, προσλαμβάνεται σ. ποιήσω πεποίη-
σαι, κρινῶ κέκρισαι. Τὸ τρίτον τέτυπται, ἀπὸ τοῦ πρώ-
του, τροπῇ τοῦ μαι εἰς ται. καὶ ὤφειλεν εἶναι τέτυμ-
ται, ἀλλ᾽ ἐτράπη τὸ μ εἰς π διὰ τὸ εὔφωνον. τὰ γὰρ ψι-
λὰ ψιλῶν προηγεῖται, καὶ τὰ δασέα δασέων. ἔτι καὶ ἀπὸ
τοῦ δευτέρου. καὶ εἰ μὲν ἐν τῷ δευτέρῳ εἴη τι τῶν διπλῶν,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

in tertia aſſumitur tenuis, uerberatus es, ratus eſt. dictus es, dictus eſt. ſi autem in ſecunda ſit s, quod habet & prima, uel r, uel l, ſeruatur ipſum & in tertia: auditus ſum, auditus es, auditus eſt. ſatus ſum, ſatus es, ſatus eſt. miſſus ſum, miſſus es, miſſus eſt. ſi autem ante mæ & aliud ſit m mutatum à tertia in ſecunda & prima, ante t aſſumitur n figuratiua: aſperſus ſum, aſperſus es, aſperſus eſt. oſtenſus ſum, oſtenſus es, oſtenſus eſt. ſi autem prima ante m nihil habet, neque tertium ante t: factus ſum, factus eſt. Dualis prima uerberati fuimus, ex plurali prima, commutatione a in on. Secunda & tertia, uerberati eſtis, à ſecunda plurali. Pluralis prima, à ſingulari prima. Secunda, uerberati eſtis, & propter uocalitatem, uerberati eſtis. Tertia communiter quidem non fit propter inconſtructionem, cum ante t tertiæ perſonæ ſingularis alia aliqua conſonans fuerit, id eſt p, ut uerberatum eſt. c, ut dictum eſt. s, ut factum eſt. etiam & liquidæ, l, ut cantatũ eſt. n, ut pollutum eſt. r, ut ſatum eſt. in his enim tertia perſona pluralis fieri non poteſt. uſus autem eam ſupplet per participium, & ſubſtantiuũ uerbum. eodem modo & in præterito pluſquamperfecto: uerberati ſunt, pro uerberati ſunt: & tonſi ſunt, pro tonſi ſunt. ionice autẽ in tæ fit. uerberati ſunt, & ſcripti ſunt, à ſingulari tertia, mutatione p in ph, oppoſitum elementum, & interpoſitione a. aliter ſecũdum ueteres, iones tertias perſonas paßiuorum ſic faciunt: in tertijs perſonis ſingularium habentibus ante t tenuem, uertunt ipſam tenuem in oppoſitum elementũ aſpiratum, & faciunt tertiam pluralem,

additione

ἐν τῷ τρίτῳ προσλαμβάνεται τὸ ψιλόν. τέτυψαι τέτυπται, λέλεξαι λέλεκται. εἰ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ εἴη σ ὅπερ ἔχει καὶ τὸ πρῶτον, ἢ ρ, ἢ λ, φυλάττεται αὐτὸ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ. ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. ἔσαλμαι, ἔσαλσαι, ἔσαλται. εἰ δὲ πρὸ τοῦ μαι καὶ ἕτερον εἴη μ τετραμμένον ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ πρώτῳ, πρὸ τοῦ τ προσλαμβάνεται ν τὸ χαρακτηριστικόν. ἔῤῥαμαι, ἔῤῥανσαι, ἔῤῥανται. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. εἰ δὲ τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ μ οὐδὲν ἔχει, οὐδὲ τὸ τρίτον πρὸ τ, πεποίημαι, πεποίηται. τὸ δυϊκὸν πρῶτον τετύμμεθον, ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τέτυφθον, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου. Τὸ δεύτερον τέτυπθε, καὶ δι᾽ εὐφωνίαν τέτυφθε. Τὸ τρίτον κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, ὅτε πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου προσώπου ἑνικοῦ ἀλλό τι σύμφωνον εἴη, ἤγουν π. οἷον τέτυπται. κ, οἷον λέλεκται. σ, οἷον εἴργασται. ἔτι καὶ τὰ ἀμετάβολα. λ, οἷον ἔψαλται. ν, μεμόλυνται. ρ, οἷον ἔσπαρται. ἐν τούτοις γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικὸν γενέσθαι οὐχ οἷόν τε. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς, καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ὑπερσυντελίκῳ, τετυμμένοι εἰσὶν, ἀντὶ τοῦ τέτυπνται. καὶ κεκαρμένοι εἰσὶν, ἀντὶ κέκαρνται. ἰωνικῶς δὲ εἰς ται γίνεται, τετύφαται, καὶ γεγράφαται, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ τρίτου, τροπῇ τοῦ π εἰς φ τὸ ἀντιστοίχου, καὶ ἐπενθέσει τοῦ α. ἄλλως κατὰ παλαιοὺς, οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν οὕτω ποιοῦσιν, ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσιν αὐτὸ τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, καὶ ποιοῦσι τρίτον πληθυντικὸν,

additione a: lotum eſt, lotum eſt. ſi tamen fuerit cõmune in ſtæ grauiſonum, tunc ionicum habet ante atæ figuratiuam conſonantem medij præteriti perfecti: dictum eſt, dictũ eſt, quoniã dixi. at uero à circunflexis, natura longa penultimantes, hanc corripiunt ante atæ in debitam correptionem, factum eſt, facta ſunt. tertia autẽ ante t nihil habente, fit tertia communiter: factum eſt, facta ſunt. à uerberatum eſt autem, fit paulo poſt futurum: uerberabor uerberaberis rabitur, ſecundum uerberabor formatũ, unica ſyllaba excedens paſſiuum præteritum perfectum, ſæpe autẽ ipſum medio futuro primo conuenit, cum eadem principalis fuerit futuro, & præterito perfecto. hoc autem fit in incipientibus ab immutabilibus uocalibus, e, i, y, o: ut, inuiſcabor, inuiſcatus ſum, inuiſcabor. iniuriabor, iniuriatus ſum, iniuriabor. Etiam oportet ſcire & hoc, quod in incipientibus ab ι, & y, medium quidem futurum ipſas breues uel poſitione longas habet. at paulopoſt futurum à paßiuo præterito perfecto longa.

De præterito pluſquamperfecto.

Præteritum pluſquamperfectum, uerberatus fueram, à uerberatus ſum, mutatione mæ in min, & additione e augmenti, ut in actiuis. Secunda uerberatus fueras. Tertia, uerberatus fuerat: & aliæ eodem modo præterito perfecto. Pluralis tertia, communiter quidem non fit ob prædictam cauſam. Per participium autem ſuppletur, & ſubſtantiuum uerbum: uerberati fuerant, pro uerberati fuerant. & ionice uerberati fuerant, à ſingulari tertia, mutatione p in ph, & additione a.

προθέσει τοῦ α. νένιπται νενίφαται. εἰ μέν τοι εἴη τὸ κοινὸν εἰς σαι βαρύτονον, τότε τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένη, πέφρασαι πεφράδαται. ὅτι πέφραδα. οἱ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραλήγοντες, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν, πεποίηται πεποιέαται. τοῦ τρίτου δὲ πρὸ τοῦ τ μηδὲν ἔχοντος, γίνεται τὸ τρίτον κοινῶς, πεποίηται πεποίηνται. ἀπὸ δὲ τοῦ τέτυψαι, γίνεται ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, κατὰ τὸ τύψομαι σχηματιζόμενος, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύων τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου. πολλάκις δὲ αὐτὸ τῷ μέσῳ μέλλοντι πρώτῳ συνέρχεται, ὅτε ἡ αὐτὴ ἄρχουσα εἴη μέλλοντι καὶ παρακειμένῳ. τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τῶν ἀμεταβόλων φωνηέντων, η, ι, υ, ω. οἷον ἰξεύσομαι, ἴξευσμαι, ἰξεύσομαι. ὑβρίσομαι, ὕβρισμαι, ὑβρίσομαι. ἔτι δεῖ γινώσκειν καὶ τοῦτο, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀρχομένων. ἀπὸ ι καὶ υ, ὁ μὲν μέσος μέλλων αὐτὰ βραχέα ἢ θέσει μακρὰ ἔχει. ὁ δὲ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, μακρά.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΥ.

Ο ὑπερσυντελικὸς ἐτετύμμην, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, τροπῇ τοῦ μαι εἰς μην, καὶ προθέσει τοῦ ε τῆς αὐξήσεως, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς. Τὸ δεύτερον ἐτέτυψο. Τὸ τρίτον ἐτέτυπτο, καὶ τἆλλα ὡσαύτως τῷ παρακειμένῳ. Τὸ δὲ πληθυντικὸν τρίτον, κοινῶς μὲν οὐ γίνεται διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. διὰ μετοχῆς δὲ ἀναπληροῦνται καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. τετυμμένοι ἦσαν, ἀντὶ ἐτέτυπντο. καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο, ἀπὸ ἑνικοῦ τρίτου, τροπῇ τοῦ π εἰς φ, καὶ προθέσει τοῦ α.

De paſsiuo Aoriſto primo.

Paſſiuus aoriſtus primus, uerberatus fui, à præterito perfecto, mutatione mæ in thin, uerberatus ſum. & propter uocalitatẽ, uerberatus ſum. ſecunda uerberatus es, à prima, mutatione n in s. tertia uerberatus eſt, à ſecunda abiectione s. Dualis ſecunda uerberati fuiſtis, à ſecunda plurali. tertia, uerberati fuerunt, à propria ſecunda, commutatione on in in. Pluralis prima uerberati ſumus, à ſingulari prima, additione me. ſecũda uerberati fuiſtis à prima, cõmutatione men in te. tertia uerberati fuerunt, à prima, et ionice uerberati fuerunt à genitiuo uerberati, abiectione tos: ut congregati ſunt, pro cõgregati ſunt. & nutriti ſunt, pro nutriti ſunt. Siquidem igitur præteritũ perfectũ incipit à uocali uel diphthongo abuſiuo, coincipit ipſi aoriſtus: armatus ſum, matus fui. electus ſum, electus fui. ſi aũt præteritum perfectũ incipit à conſonante, tunc aoriſtus abijcit cõſonantẽ reduplicationis: ut factus ſum, factus fui. uerberatus ſum, uerberatus fui. inuenta conſonans ante m præteriti perfecti, ſeruat: ut tonſus ſum, tonſus fui. cõcentus ſum, concẽtus fui. extinctus ſum, extinctus fui. niſi m, uel g ſit. inuentũ enim m, à ph mutatũ, uertit illud in ph: uerberaui uerberatus ſum, uerberatus fui. ſcripſi, ſcriptus ſum, ſcriptus fui. Etiam g, à ch mutatũ, uertit ipſum in ch, dixi, dictus ſum, dictus fui. at pollutus fui, & maculatus fui, habẽt n propter illationẽ th. n enim illato d, uel th, uel t, ſeruatur. ſi aũt paßiuũ præteritũ perf. nihil habet, neq; aoriſtus, iudicatus ſum, dicatus fui. habet aũt eandẽ penultimã

aori-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΠΑΘΗΤΙΚΟΥ ΑΟΡΙΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ.

Ὁ παθητικὸς ἀόριστος πρῶτος, ἐτύφθην. ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, τροπῇ τοῦ μαι εἰς θην, ἐτύφθην, καὶ διὰ τὸ εὔφωνον ἐτύφθην. Τὸ δεύτερον ἐτύφθης, ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐτύφθη, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον ἐτύφθητον, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ. Τὸ τρίτον ἐτυφθήτην, ἐκ τοῦ ἰδίου δευτέρου, ἀμοιβῇ τοῦ ον εἰς ην. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἐτύφθημεν, ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, προσθέσει μεν. τὸ δεύτερον ἐτύφθητε, ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἀμοιβῇ τοῦ μεν εἰς τε. Τὸ τρίτον ἐτύφθησαν, ἀπὸ τοῦ πρώτου, καὶ ἰωνικῶς ἔτυφθεν, ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ τυφθέντος, ἐκβολῇ τος. ὥσπερ ἤγερθεν, ἀντὶ ἠγέρθησαν. καὶ τράφεν, ἀντὶ ἐτράφησαν. εἰ μὲν δὴ ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου καταχρηστικῆς, συνάρχεται αὐτῷ ἀόριστος, ὥπλισμαι ὡπλίσθην, ᾕρημαι ᾑρέθην. εἰ δ' ὁ παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, τότε ὁ ἀόριστος ἀποβάλλει τὸν σύμφωνον τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ. οἷον πεποίημαι ἐποιήθην, τέτυμμαι ἐτύφθην. τὸ εὑρεθὲν σύμφωνον πρὸ τοῦ μ τοῦ παρακειμένου, φυλάττει. οἷον κέκαρμαι ἐκάρθην, ἔψαλμαι ἐψάλθην, ἔσβεσμαι ἐσβέσθην. πλὴν εἰ μὴ μ ἢ γ εἴη. Τὸ γὰρ εὑρεθὲν μ ἀπὸ φ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ φ, τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην. γέγραφα, γέγραμμαι, ἐγράφθην. Ἔτι καὶ τὸ γ ἀπὸ τοῦ χ μεταβληθὲν, τρέπει αὐτὸ εἰς τὸ χ, λέλεχα, λέλεγμαι, ἐλέχθην. Τὸ δὲ ἐμολύνθην καὶ ἐμιάνθην, ἔχει τὸ ν διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ θ. Τὸ γὰρ ν ἐπιφερομένου δ, ἢ θ, ἢ τ φυλάττεται. εἰ δὲ ὁ παθητικὸς παρακείμενος οὐδὲν ἔχει, οὐδὲ ὁ ἀόριστος. κέκριμμαι ἐκρίθην. ἔχει δὲ τὴν αὐτὴν παραλήγουσαν

aoristus præterito perfecto, uerberatus sum, uerberatus fui. factus sum, factus fui. excepto inuẽtus sum, inuentus fui: unde & inuentor. & laudatus sum, laudatus fui. & his quæ à tollo circũflexis: ut sublatus sum, sublatus fui. ablatus sum, ablatus fui. dico dictus sum, dictus fui. & exceptis habentibus cũ connexione consonantis, et uertentibus e in a in paßiuo præterito perfecto: uersus sum, uersus fui. altus sum, altus fui. secundus autẽ, altus fui, ab alui. & memini uero assumit s, memini non habente: & ualui, ualui non habente. contra autem seruatus sum, seruatus sum.

De secundo aoristo.

Paßiuus secundus aoristus uerberatus fui, per p, à uerberaui secũdo aoristo, mutatione on in in: unde & consonantẽ ipsius seruat: uerberaui, ratus fui. læsi, læsus fui. corrupi, ptus fui. secunda, ratus fuisti. tertia, ratus fuit, secundũ primã. sed à uerberatus fui, futurũ primũ paßiuum, uerberabor ris tur: & a uerberatus fui, uerberabor ris tur, secundum uerberabor. Medius aoristus primus: uerberatus fui, à uerberaui, additione min. secũda uerberatus fuisti, à uerberatus fuit, tertia, abiectione t, & commixtione ao in o magnum, uerberatus fuisti, & ionice uerberatus fuisti: ut læsisti, pro læsisti. tertia, uerberatus fuit, à prima. & alia similiter prædictis. medius secundus aoristus: uerberatus fui, à uerberaui, additione mi. secunda, uerberatus fuisti, & ionice beratus fuisti, & dorice ratus fuisti. tertia uerberatus fuit, & alia. Oportet autem scire, quòd tertia persona si fuerit per ato, tunc secũda in o: uerberatus fuit, beratus fuisti. ubi uero sit per eto, ibi

secunda

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὁ ἀόριστος τῷ παρακειμένῳ, τέτυμμαι, ἐτύφθην, πεποίημαι ἐποιήθην. πλὴν τοῦ εὕρημαι εὑρέθην, ὅθεν καὶ εὑρετής. καὶ ἐπήνημαι, ἐπηνέθην. καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αἱρῶ περισπωμένων, οἷον καθήρημαι καθηρέθην, ἀφήρημαι ἀφηρέθην, ῥῶ ἔρρημαι ἐρρέθην. καὶ χωρὶς τῶν ἐχόντων τὸ ρ μετ᾽ ἐπλοκῆς συμφώνου, καὶ τρεπόντων τὸ ε εἰς α ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ. ἔστραμμαι ἐστρέφθην, τέτραμμαι ἐθρέφθην. ὁ δὲ δεύτερος ἐτράφην, ἀπὸ τοῦ ἔτραφον. καὶ τὸ ἐμνήσθην δὲ προσλαμβάνει σ, τοῦ μέμνημαι μὴ ἔχοντος. καὶ τὸ ἐρρώσθην, τοῦ ἔρρωμαι μὴ ἔχοντος. τοὐναντίον δὲ τὸ σέσωσμαι, ἐσώθην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ἀορίστου.

Ο παθητικὸς δεύτερος ἀόριστος ἐτύπην διὰ π, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον δευτέρου ἀορίστου, τροπῇ τοῦ ον εἰς ην. ὅθεν καὶ τὸ σύμφωνον αὐτοῦ φυλάττει, ἔτυπον ἐτύπην, ἔβλαβον ἐβλάβην, ἔφθαρον ἐφθάρην. Τὸ δεύτερον, ἐτύπης. Τὸ τρίτον, ἐτύπη, κατὰ τὸ πρῶτον. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτύφθην, μέλλων πρῶτος παθητικὸς, τυφθήσομαι, σῃ, σεται. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπην τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, κατὰ τὸ τύψομαι. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, προσθέσει μην. τὸ δεύτερον ἐτύψω, ἀπὸ τοῦ ἐτύψατο τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ἐτύψω, καὶ ἰωνικῶς ἐτύψαο, ὥσπερ ἴψαο, ἀντὶ ἴψω. Τὸ τρίτον ἐτύψατο, ἀπὸ τοῦ πρώτου. καὶ τἄλλα ὁμοίως τοῖς προειρημένοις. μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐτυπόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπον, προσθέσει μην. Τὸ δεύτερον, ἐτύπου, καὶ ἰωνικῶς, ἐτύπεο. καὶ δωρικῶς, ἐτύπευ. Τὸ τρίτον ἐτύπετο, καὶ τἄλλα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι τὸ τρίτον πρόσωπον εἰ εἴη διὰ τοῦ ατο, τότε τὸ δεύτερον εἰς ω μέγα, ἐτύψατο, ἐτύψω. ὅπου δὲ εἴη διὰ τοῦ ετο, ἐκεῖ τὸ

secunda in u: uerberabatur uerberabaris. Medium futurum primum uerberabor, ab actiuo uerberabo, correptione o in o, & additione me. Secunda uerberaberis, cum adscripto i. tertia uerberabitur, & alia secundum præsens. Medium futurum secundum ab actiuo secundo, commutatione o in u, & additione mæ: uerberabo uerberabor, psallam psallar, seram serar. his similiter & Dorienses circunflectunt in u futura: fiam pro fiam, & iacebo & iacebo, pro iacebo. Secunda uerberaberis, cum adscripto i. tertia uerberabitur. uerberabimur uerberabimini uerberabuntur, uerberabimur uerberabimini uerberabuntur. Medij autem futuri & medij aoristi, in paßiuis ut plurimum actionem significant. sæpe autem & paßionem.

Imperatiua.

Præsens & præteritum imperfectum imperatiui, secunda uerberare, à uerberabare secũda per ablationem, & ionice uerberare, & dorice uerberare. Tertia uerberetur, à uerberet actiuo, mutatiõe t in th, & additione s. Dualis secunda uerberamini per o paruum, uerberamini. tertia uerberamini, à secunda per extensionem. Pluralis secunda uerberamini, à uerberetur. tertia uerberẽtur, à uerberetur, additione san, & attice per syncopam, uerberẽtur. nam attici, in imperatiuis nõ habentibus m declinabile, à passiuis factis faciũt tertiã personã imperatiuã, similẽ duali tertiæ. Præteritũ perfectũ, & plusquãperfectum, uerberator à uerberatus fueras. tertia, uerberatus fuerit, à uerberauerit, uerberatus fuerit, & propter uocalitatem.

uerbe-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

δεύτερον εἰς ου, ἐτύπτετο, ἐτύπτου. ὁ μέσος μέλλων πρῶτος τύψομαι, ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ τύψω, συστολῇ τοῦ ω εἰς ο, καὶ προσθέσει μαι. Τὸ δεύτερον τύψῃ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. Τὸ τρίτον τύψεται, καὶ τἆλλα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα. ὁ μέσος μέλλων δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ δευτέρου, ἀμοιβῇ τοῦ ω εἰς ου, καὶ προσθέσει μαι, τυπῶ τυποῦμαι, ψαλῶ ψαλοῦμαι, σπερῶ σπεροῦμαι. τούτοις ὁμοίως καὶ οἱ δωριεῖς περισπῶσι τοὺς εἰς ου μέλλοντας, ποιῆσαι ἀντὶ ποιήσομαι. καὶ τὸ κεισοῦμαι, καὶ κεισεῦμαι, ἀντὶ κείσομαι. Τὸ δεύτερον τυπῇ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. Τὸ τρίτον τυπεῖται, τυπούμεθον, τυπεῖσθον τυπεῖσθον. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. οἱ δὲ μέσοι μέλλοντες καὶ μέσοι ἀόριστοι, ἐν τοῖς παθητικοῖς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐνέργειαν σημαίνουσι, πολλάκις δὲ καὶ πάθος.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ προστακτικοῦ, τὸ δεύτερον τύπτου, ἐκ τοῦ ἐτύπτου δευτέρου κατὰ ἀφαίρεσιν. καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. Τὸ τρίτον τυπτέσθω, ἐκ τοῦ τυπτέτω ἐνεργητικοῦ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, καὶ προσθέσει ς. Τὸ δυϊκὸν δεύτερον τύπτεσθον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθε. Τὸ τρίτον τυπτέσθων, ἀπὸ τοῦ δευτέρου, κατ᾽ ἔκτασιν. Τὸ πληθυντικὸν δεύτερον τύπτεσθε, ἀπὸ τοῦ τυπτέσθω. Τὸ τρίτον τυπτέσθωσαν ἀπὸ τοῦ τυπτέσθω, προσθέσει σαν. καὶ ἀττικῶς κατὰ συγκοπὴν, τυπτέσθων. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλητικὸν τῶν ἀπὸ παθητικὸν γινομένων ποιοῦσι τρίτον πρόσωπον προστακτικὸν, ὅμοιον τῷ δυϊκῷ τρίτῳ. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς, τέτυψο, ἀπὸ τοῦ ἐτέτυψο. Τὸ τρίτον τετύφθω, ἀπὸ τοῦ τετυφέτω, τετυφέτω καὶ δι᾽ εὐφωνίαν,

uerberatus fuerit, uerberati fuerimus ritis. uerberati fueritis rint. Aoriſtus *paßiuus, uerberator, à uerb. fuiſti. quorũ aũt participia in s acutiſona per nt declinata, horum imperatiua in thi, & debuit uerberator eſſe: ſed propter concurſum craſſarum, uerberator dicimus.* Tertia *uerberator, à prima: uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor.* Aoriſtus *ſecũdus ſimiliter, uerberator uerberator, à uerberatus fuit. uerberamini uerberãtor, uerberamini uerberãtor. medius aoriſtus primus à uerberaui, uerberator tor, uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor, & uerberantor. medius aoriſtus ſecundus à uerberatus fuiſti, uerberator circunflexa: uerberato, uerberamini uerberantor, uerberamini uerberantor, & rantor.*

Optatiua.

Præſens *& præteritum imperfectũ optatiui, uerberarer, à uerberarem, commutatione ultimæ, uel à uerberor. ſecũda uerberarer, à tertia, abiectione t. tertia uerberaretur, à prima. dualis prima, uerberaremur, à uerberaremur, commutatione a in on.* Secunda *uerberaremini, à uerberaremini. tertia uerberarẽtur, à duali ſecunda.* Pluralis *prima, uerberaremur, à ſingulari prima uerberarer. ſecunda uerberaremini, à prima, uel tertia ſingulari. tertia uerberarentur, à tertia, additione n. & ionice uerberarẽtur, mutatione n in a: & fiant, pro fiant.* Præteritum *perfectũ & pluſquamperfectũ, per participium et ſubſtantiuũ uerbum ſuppletur: uerberatus eſſem eſſes eſſet. cum enim præteritum perfectum autem alterũ m aſſumit, aut aliã conſonantem dictarũ, uel y penultimat, ſic ſuppletur*

opta-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τετύφθω, τέτυφθον τετύφθων, τέτυφθε τετύφθωσαν. Ὁ ἀόριστος παθητικὸς, τύφθητι, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθη. ὧν δὲ αἱ μετοχαὶ εἰς ς ὀξύτονοι διὰ τοῦ ντ κλινόμεναι, τούτων τὰ προστακτικὰ εἰς θι. καὶ ὤφειλε τύφθητι εἶναι, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν δασέων, τύφθητι λέγομεν. Τὸ τρίτον τυφθήτω, ἀπὸ τοῦ πρώτου. τύφθητον τυφθήτων, τύφθητε τυφθήτωσαν. ὁ ἀόριστος δεύτερος ὁμοίως τύπητι τυπήτω, ἀπὸ τοῦ ἐτύπη, τύπητον τυπήτων, τύπητε τυπήτωσαν. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἔτυψα τύψαι τυψάσθω, τύψασθον, τυψάσθων, τύψασθε, τυψάσθωσαν, καὶ τυψάσθων. ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος ἀπὸ τοῦ ἐτύπου, τυποῦ περισπωμένως, τυπέσθω, τύπεσθον τυπέσθων, τύπεσθε τυπέσθωσαν, καὶ τυπέσθων.

ΕΥΚΤΙΚΑ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατικὸς τοῦ εὐκτικοῦ, τυπτοίμην, ἀπὸ τοῦ τύπτοιμι, ἀμοιβῇ τῆς ἐσχάτης. ἢ ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. Τὸ δεύτερον τύπτοιο, ἀπὸ τοῦ τρίτου, ἐκβολῇ τοῦ τ. Τὸ τρίτον τύπτοιτο, ἐκ τοῦ πρώτου. Τὸ δυϊκὸν πρῶτον τυπτοίμεθον, ἐκ τοῦ τυπτοίμεθα, ἀμοιβῇ τοῦ α εἰς ον. Τὸ δεύτερον τύπτοισθον, ἐκ τοῦ τύπτοισθε. Τὸ τρίτον τυπτοίσθην, ἐκ τοῦ δυϊκοῦ δευτέρου. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον τυπτοίμεθα, ἐκ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου τυπτοίμην. Τὸ δεύτερον τύπτοισθε, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἢ τρίτου ἑνικοῦ. Τὸ τρίτον τύπτοιντο, ἀπὸ τοῦ τρίτου, προσθέσει ν. καὶ ἰωνικῶς τυπτοίατο, τροπῇ τοῦ ν εἰς α. καὶ γενοίατο, ἀντὶ γένοιντο. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἀναπληροῦται, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Ὅ τε γὰρ ὁ παρακείμενος πρὸ τοῦ μ ἕτερον μ προσλαμβάνει, ἢ ἄλλο σύμφωνον τῶν εἰρημένων, ἢ τῷ υ παραλήγει. οὕτως ἀναπληροῦται τὸ εὐ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

optatiuum & subiunctiuum: uerberatus sum, uerberatus essem. nexus sum, nexus essem. factus sum, factus essem. tonsus sum, tonsus essem. mactatus sum, mactatus essem. lotus sum, lotus essem. cum autē nō, proprium optatiuum & subiunctiuum facit: factus sum, factus essem per i abusiuā diphthongū: si factus fuerim. uocatus sum, uocatus essem, si uocatus fuerim. Aoristus primus, uerberatus fuerim fueris fuerit, à uerberatus, additione i, & mutatione s in n: uerberati fueritis rint. uerberati fuerimus ritis rint, et uerberati fuerint. manifesta est aūt formatio. Similiter et aoristus secundus uerberatus fuerim ris rit, à uerberatus, & à uerberabor. futurū primū passiuum, uerberer rere retur. & à uerberabor, uerberarer rere retur. Medius aoristus primus, uerberatus sim, à uerberaui, additione i: uerberatus sis, atus sit. Tertia pluraliū, uerberati sint, et ionicū uerberati sint. Medius aoristus secūdus, uerberatus sim, à uerberatus fui, additione i, fuisti fuit, præacutisone. Tertia uerberati sint, & ionicū uerberati sint. medium futurū primū, uerberer, à uerberabor, uerberere uerberetur. Medium futurum secundum, uerberer, à uerberabor, uerberere uerberetur præcircumflexe, uerberemur uerberemini uerberentur, uerberemur uerberemini uerberentur: & à uerberabor paulopost futurum, uerberer uerbereris uerberetur, secundum præsens. Oportet autem scire, quòd omne optatiuum desinit aut in mi, uerberarem uerberassem: aut in purū, aut cum m, uerberarer, uerberatus sim. penultimat autē diphthongo œ, uel æ, uel ei, uel i cum adscripto i: præterquam iungerer.

De

τὸ εὐκτικὸν καὶ ὑποτακτικὸν, τέτυμμαι, τετυμμένος εἴ-
ην. πέπλεγμαι, πεπλεγμένος εἴην. εἴργασμαι, εἰργασμέ-
νος εἴην. κέκαρμαι, κεκαρμένος εἴην. τέθυμαι, τεθυμένος
εἴην. λέλουμαι, λελουμένος εἴην. ὅτε δὲ μὴ ἴδιον εὐκτι-
κὸν καὶ ὑποτακτικὸν ποιεῖ, πεποίημαι, πεποιήμην διὰ
τῆς η καταχρηστικῆς διφθόγγου, ἐὰν πεποιῶμαι. κέκλημαι
κεκλήμην, ἐὰν κεκλῶμαι. ὁ ἀόριστος πρῶτος, τυφθείην,
ης, η, ἀπὸ τοῦ ὁ τυφθεὶς, προσθέσει η, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν,
τυφθείητον, την. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, καὶ
τυφθεῖεν. δῆλος δὲ ὁ σχηματισμός. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος
δεύτερος, τυπείην, τυπείης, τυπείη, ἀπὸ τοῦ τυπείς. καὶ
ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, μέλλων πρῶτος παθητικὸς τυφθησοί-
μην, σοιο, σοιτο. καὶ ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι, τυπησοίμην, σοιο,
σοιτο. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος, τυψαίμην, ἀπὸ τοῦ ἐτυψά-
μην, προσθέσει ι, τύψαιο τύψαιτο. Τὸ τρίτον τῶν πληθυν-
τικῶν, τύψαιντο. καὶ τὸ ἰωνικὸν, τυψαίατο, ὁ μέσος ἀόρι-
στος δεύτερος, τυποίμην, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην, προσθέσει
ι. τύποιο, τύποιτο προπαροξυτόνως. Τὸ τρίτον, τύποιντο.
καὶ τὸ ἰωνικὸν, τυποίατο. ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, τυψοί-
μην, ἀπὸ τοῦ τύψομαι, τύψοιο, τύψοιτο. ὁ μέσος μέλλων
δεύτερος, τυποίμην, ἀπὸ τοῦ τυποῦμαι, τυποῖο, τυποῖτο
προπερισπωμένως. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. καὶ ἀπὸ τοῦ τετύψομαι,
μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, κα-
τὰ τὸν ἐνεστῶτα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι πᾶν εὐκτικὸν λή-
γει ἢ εἰς μι, τύπτοιμι, τύψαιμι. ἢ εἰς ην καθαρὸν, ἢ με-
τὰ τοῦ μ, τυποίμην, τυφθείην. παραλήγει δὲ διφθόγ-
γῳ οι, ἢ αι, ἢ ει, ἢ η μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. πλὴν
τοῦ ζευγνύην.

ΠΕΡΙ

De subiunctiuo.

Præsens & præteritum imperfectum subiunctiui, si uerberer, à si uerberem, additione mæ. Secunda si uerbereris, à si uerberet tertia. unde & i adscribitur, & ionice uerbereris, à tertia. Tertia à secunda, additione tæ, sine subscripto i. Dualia, si uerberemur uerberemini uerberentur. Pluralis prima, si uerberemur, à si uerberer. secũda, si uerberemini. tertia, si uerberentur. Præteritum perfectum, & plusquamperfectum, ob prædictam causam subiunctiuum non facit. usus autem supplet per participium & substantiuum uerbum: uerberatus si sim, sis, sit. uerberati si sitis sint. uerberati si simus sitis sint. Aoristus primus paßiuus à uerberatus fui, si uerberatus fuerim fueris fuerit: cum adscripto i, in secunda & prima similiter actiuis: si uerberati fueritis, fuerint. si uerberati fuerimus, si fueritis, si fuerint. Similiter & aoristus secundus, si uerberatus fuerim ris rit. Medius aoristus primus, pro futuro, si uerberatus fuero fueris fuerit, à uerberatus fui. Et medius aoristus secundus, si uerberatus fuero ris rit, à uerberatus fui. neq; uero paulopost futurum, neq; medij futuri subiunctiua faciunt.

De infinitis.

Præsens & præteritũ imperfectũ infinitiui à uerberatur, uerberari, commutatione tæ in sthæ. Præteritum perfectũ et plusquamperfectũ uerberatũ fuisse, à uerberatũ fuit. cũ enim inuẽta fuerit tenuis in tertia, propter inconstructionẽ uertitur in contrariũ elementum aspiratum: uerberatum fuit, beratnm fuisse. scriptum fuit, scriptũ fuisse. punctũ fuit, sse, penacutisone.

præter

ΠΕΡΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΥ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ὑποτακτικοῦ, ἐὰν τύπτωμαι, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτω, προσθέσει μαι. Τὸ δεύτερον ἐὰν τύπτῃ, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτῃ τρίτου. ὅθεν καὶ τὸ ι προσγράφεται. καὶ ἰωνικῶς τύπτεαι, ἀπὸ τοῦ τρίτου. Τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ δευτέρου, προσθέσει ται, χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ι. Τὰ δυϊκὰ, ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον τύπτησθον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον, ἐὰν τυπτώμεθα, ἀπὸ τοῦ ἐὰν τύπτωμαι. τὸ δεύτερον, ἐὰν τύπτησθε. τὸ τρίτον, ἐὰν τύπτωνται. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν ὑποτακτικὸν οὐ ποιεῖ. ἡ χρῆσις δὲ αὐτὸ ἀναπληροῖ διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ, τετυμμένω ἐὰν ἦτον ἦτον. τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσιν. ὁ ἀόριστος πρῶτος παθητικὸς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ἐὰν τυφθῶ. τυφθῇς, τυφθῇ, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ, ὁμοίως τοῖς ἐνεργητικοῖς. ἐὰν τυφθῆτον, τον. ἐὰν τυφθῶμεν, ἐὰν τυφθῆτε, ἐὰν τυφθῶσιν. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος, ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος ἀντὶ μέλλοντος, ἐὰν τύψομαι, τύψῃ, τύψηται, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. καὶ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἐὰν τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην. οὔτε δὲ ὁ μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, οὔτε οἱ μέσοι μέλλοντες ὑποτακτικὰ ποιοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΩΝ.

Ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀπὸ τοῦ τύπτεται, τύπτεσθαι, ἀμοιβῇ τοῦ ται εἰς σθαι. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς τετύφθαι, ἀπὸ τοῦ τέτυπται. ὅτε γὰρ εὑρεθῇ ψιλὸν ἐν τῷ τρίτῳ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τρέπεται εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν δασύ. τέτυπται τετύφθαι, γέγραπται γεγράφθαι, νένυκται νενύχθαι παροξυτόνως.

præter nõnulla. cum autem ante te tertiæ inueniatur liquida, seruatur & in infinito: tonsum fuit, tonsum fuisse. cantatum est, cantatum fuisse. si autem t tertiæ solum fuerit, in sthæ infinitiuũ fit: uerberatur, uerberari, uerberabitur, uerberatum iri. Paulopost *futurum, à uerberabitur, uerberatũ iri.* Aoristus *primus, à uerberatus fui, uerberatus fuisse: à uerberatus fui, uerberatus fuisse, additione næ.* Futurum *primũ paßiuum, à tertia omnia: uerberatũ iri, & uerberatũ iri.* Medius *aoristus primus, uerberatus fuisse. medius aoristus secundus, uerbertus fuisse. mediũ futurũ primũ, uerberatũ iri. medium futurum secundum, uerberatum iri.*

De participiis.

Participia *omnia trigeneriter declinata, à proprijs participijs formantur.* A` *uerberor, præsens & præteritũ imperfectũ uerberatus, cõmutatione mæ in menos.* Femininũ, *uerberata. neutrũ uerberatum, à masculino, ultima mutata. eodem modo & alia tempora.* Præteritum *perfectũ & plusquamperfectum, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum.* Aoristus *primus paßiuus, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum, & à uerberatus fui.* Aoristus *secundus, uerberatus uerberata uerberatum.* Futurum *primum, à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum.* Etiam *à uerberabor, paulopost futurum, uerberandus uerberanda uerberandum. medius aoristus primus, à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatũ. medius aoristus secundus à uerberatus fui, uerberatus uerberata uerberatum.*

πλὴν τινῶν. ὅτε δὲ πρὸ τοῦ τ τοῦ τρίτου εὔρηται ἀμετάβολον, φυλάττεται καὶ ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ, κέκαρται κεκάρθαι, ἔψαλθαι ἐψάλθαι. εἰ δὲ τὸ τ τοῦ τρίτου μόνον εἴη, εἰς θαι τὸ ἀπαρέμφατον γίνεται, τύπτεται, τύπτεσθαι, σθαι. ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων ἀπὸ τοῦ τετύψεται τετύψεσθαι. ὁ ἀόριστος πρῶτος ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην τυφθῆναι, ἀπὸ τοῦ ἐτύπην τυπῆναι, προσθέσει ναι. Μέλλων πρῶτος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ τρίτου πάντα, τυφθήσεσθαι, καὶ τυπήσεσθαι. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, τύψασθαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος, τυπέσθαι. μέσος μέλλων πρῶτος, τύψεσθαι. μέσος μέλλων δεύτερος, τυπεῖσθαι.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΩΝ.

Αἱ μετοχαὶ πᾶσαι τριγενῶς κλινόμεναι, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχῶν σχηματίζονται. ἀπὸ τοῦ τύπτομαι, ἐνεστὼς καὶ παρατατικὸς ὁ τυπτόμενος, ἀμοιβῇ τοῦ μαι εἰς μενος. Τὸ θηλυκὸν, ἡ τυπτομένη. Τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ, τῆς τελευταίας τραπείσης. ὡσαύτως καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι. ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντελικὸς ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι, ὁ τετυμμένος, ἡ τετυμμένη, τὸ τετυμμένον. ὁ ἀόριστος πρῶτος παθητικὸς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην, ὁ τυφθεὶς, ἡ τυφθεῖσα, τὸ τυφθέν. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτύπην, ὁ ἀόριστος δεύτερος, ὁ τυπεὶς, ἡ τυπεῖσα, τὸ τυπέν. ὁ μέλλων πρῶτος ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι, ὁ τυφθησόμενος, ἡ τυφθησομένη, τὸ τυφθησόμενον. ἀπὸ τοῦ τυπήσομαι, ὁ τυπησόμενος, ἡ τυπησομένη, τὸ τυπησόμενον. Ετι τὰ ἀπὸ τοῦ τετύψομαι, ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, ὁ τετυψόμενος, ἡ τετυψομένη, τὸ τετυψόμενον. ὁ μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος, ἡ τυψαμένη, τὸ τυψάμενον. ὁ μέσος ἀόριστος δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος, ἡ τυπομένη, τὸ πυπόμενον·

Medium futurum primum, à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Medium futurum secundum à uerberabor, uerberandus uerberanda uerberandum. Et hæc quidem sufficiunt de grauisono uerbo, à ueteribus interrogamentis in compendio coacta. De declinatione autem aliorum uerborum grauisonorum, superfluum existimaui dicere, quoniam inueniũtur per se scripta: neq; de declinatione temporaria, uel inclinatiua proprium dicere. sciens enim personalem, et illas nouit inuenire facile. Onus aũt supra onus introductitijs inferre, molestum est. Sed & de circunflexis, & in mi, breuissime dicamus.

De circunflexis uerbis.

Circunflexa uerba ab in o purum grauisonis fiunt, per commixtionem circunflexe. quare & circunflexa dicuntur: à facio ionico, facio. clamo clamo, inauro inauro. hæc autem æoles, ut scriptum est, in mi faciunt: intelligo pro intelligo, amo pro amo. laudo apud Hesiodum, pro laudo. Horum coniugationes tres, ut prædictum est. quorum prima per eo primitiue, in penultima futuri, & aliorum temporum, præterquam præteriti imperfecti, i uel e habet sic. Cum præsens horum longa natura, aut positione penultimat, tunc futurum i penultimat, una syllaba excedens proprium circunflexum præsentis: facio faciam, inuenio inueniam, habito habitabo, seruo seruabo, certo certabo. Excipitur sufficio sufficiam, altercor altercabor, pudeo debo, laudo laudabo. unde laudo laudabo cõmuniter. apud ueteres autẽ laudabo, & laudabo. unde et poeta,

uerbum

ὁ μέσος μέλλων πρῶτος, ἀπὸ τοῦ τύψομαι, ὁ τυψόμενος, ἡ τυψομένη, τὸ τυψόμενον. ὁ μέσος μέλλων δεύτερος, ἀπὸ τοῦ τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος, ἡ τυπουμένη, τὸ τυπούμενον. καὶ ταῦτα μὲν ἀρκεῖ περὶ τοῦ βαρυτόνου ῥήματος, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐρωτημάτων ἐν συνόψει συναχθέντα. περὶ δὲ τῆς κλίσεως τῶν ἄλλων ῥημάτων τῶν βαρυτόνων περίεργον ἡγησάμην εἰπεῖν, ἐπειδὴ εὕρηνται καθ' αὐτὰ γεγραμμένα. οὔτε περὶ κλίσεως χρονικῆς ἢ ἐγκλιτικῆς οἰκεῖον εἰπεῖν. ὁ γὰρ εἰδὼς τὴν προσωπικὴν, κἀκείνας οἶδεν εὑρεῖν εὐχερῶς. Φόρτον δὲ ἐπὶ φόρτῳ τοῖς εἰσαγωγηκοῖς φέρειν, ἀνιαρόν. ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν περισπωμένων, καὶ εἰς μι, βραχύτατα λέγωμεν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕνων ῥημάτων.

Τὰ περισπώμενα ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ω μέγα καθαρὸν βαρυτόνων γίνονται κατὰ κρᾶσιν περισπωμένως, διὸ καὶ περισπώμενα λέγεται. ἀπὸ τοῦ ποιέω ἰωνικοῦ ποιῶ, βοάω βοῶ, χρυσόω χρυσῶ. ταῦτα δὲ οἱ αἰολεῖς, ὡς γέγραπται, εἰς μι ποιοῦσι, νόημι ἀντὶ νοῶ, φίλημι ἀντὶ φιλῶ. αἴνημι παρ' Ἡσιόδῳ, ἀντὶ αἰνῶ. τούτων αἱ συζυγίαι τρεῖς, ὡς προείρηται. ὧν ἡ πρώτη διὰ τοῦ εω πρωτοθέτως ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων, πλὴν τοῦ παρατατικοῦ, τὸ η ἢ τὸ ε ἔχει οὕτως. ὅτε ὁ ἐνεστὼς τούτων μακρᾷ φύσει ἢ θέσει παραλήγει, τότε ὁ μέλλων τῷ η παραλήγει, μιᾷ συλλαβῇ περιττεύων τοῦ ἰδίου περισπωμένου ἐνεστῶτος. ποιῶ ποιήσω, εὑρῶ εὑρήσω, οἰκῶ οἰκήσω, τηρῶ τηρήσω, ἀθλῶ ἀθλήσω. ἐξαιρεῖται τὸ ἀρκῶ ἀρκέσω, νεικῶ νεικέσω, αἰδῶ αἰδέσω, αἰνῶ αἰνέσω. ὅθεν ἐπαινῶ ἐπαινέσω, κοινῶς. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, αἰνήσω, καὶ ἐπαινήσω. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Verbũ laudantes Vlyßis diuini. Etiam & solisyllaba in i: teneo tenebo, dico dicã. et quæ in unũ l, uolo uolã, curo rabo. Cũ aũt præsens breui penultimat, tũc futurũ interdũ quidẽ i penultimat: amo amabo, intelligo intelligã, inuideo bo. cũ aũt e: finio finiã, uoco bo, perdo perdã. interdũ uero & utraque: fero ferã, laboro laborabo, animaliter, & laborabo corporaliter. sapio sapiam & sapiã, capio capiam & capiam. i autem seruat & præteritũ perfectũ, & plusquamperfectũ, & aoristus. media aũt præterita perfecta & aoristi secũdi non sunt. præterquã notata primæ & secundæ coniugationis ipsorum: strepo strepã, strepui primus, strepui medius: una syllaba deficiens à primo, aoristus secundus strepui. pulso pulsabo, pulsaui primus, pulsaui medius, pulsaui aoristus secũdus. iubeo iubebo, iußi iußi, iußi. mugio mugiam, mugij, mugij, mugij. iuuo, iuui aoristus secundus. labor lapsus sum, pecco peccaui, inuenio inueni, germino germinaui, opitulor opitulatus sum. horum autem secundi aoristi, natura aut positione longa, penultimant contrarie grauisonis: & primitiua quidem ionica & poetica, similiter grauisonis declinantur, facio facis facit. At secũda oratoria circũflexa, propriam sortita sunt declinationem per mixtionem in præsenti, & præterito imperfecto. In alijs autem temporibus similiter grauisonis declinantur: ut si quis notauit declinare bene uerbero, & uerberor, fundamentum existentia omnium uerborum, il laboriose & hæc declinabit. qui autem illa negligit, et horum inexpertus erit, & labor ipsius inanis erit. sine principijs enim, & fundamentis, omnia inania.

Mixtio

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο. Ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα εἰς η. χῶ χήσω, ῥῶ ῥήσω. καὶ τὰ εἰς ἓν λ. θέλω θελήσω, μέλω μελήσω. ὅτε δὲ ὁ ἐνεστὼς βραχεῖᾳ παραλήγει, τότε ὁ μέλλων ὅτε μὲν τῷ η παραλήγει, φιλῶ φιλήσω, νοῶ νοήσω, φθονῶ φθονήσω. ὅτε δὲ τῷ ε. τελῶ τελέσω, καλῶ καλέσω, ὀλῶ ὀλέσω. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφότερα, φορῶ φορήσω, καὶ φορέσω. πονῶ πονήσω, ψυχικῶς καὶ πονέσω σωματικῶς. φρονῶ φρονήσω, καὶ φρονέσω. χωρῶ χωρήσω, καὶ χωρέσω. τὸ δὲ η φυλάττει καὶ ὁ παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντελικὸς, καὶ ἀόριστος. μέσοι δὲ παρακείμενοι καὶ ἀόριστοι δεύτεροι οὐκ εἰσὶ, πλὴν τῶν σεσημειωμένων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας αὐτῶν. δουπῶ δουπήσω, δεδούπηκα πρῶτος, δέδουπα μέσος, μιᾷ συλλαβῇ ἐλλείπων τοῦ πρώτου. ἀόριστος δεύτερος, ἔδουπον. κτυπῶ κτυπήσω, ἐκτύπηκα πρῶτος, ἔκτυπα μέσος, ἔκτυπον ἀόριστος β. ἀνωγῶ ἀνωγήσω, ἠνώγηκα, ἤνωγα, ἤνωγον. μυκῶ, μυκήσω, μεμύκηκα, μέμυκα, ἔμυκον. χαισμῶ, ἔχαισμον ἀόριστος δεύτερος. ὀλισθῶ, ὤλισθον, ἁμαρτῶ ἥμαρτον, εὑρῶ εὗρον, βλαστῶ ἔβλαστον, ἀλαλκῶ ἤλαλκον. τούτων δὲ οἱ δεύτεροι ἀόριστοι φύσει ἢ θέσει μακρᾷ παραλήγουσι τοὐναντίον τοῖς βαρυτόνοις. καὶ τὰ μὲν πρωτόθετα ἰωνικῶς καὶ ποιητικὰ, ὁμοίως τοῖς βαρυτόνοις κλίνονται. ποιέω, ποιέεις, ποιέει. τὰ δὲ δεύτερα ῥητορικὰ περισπώμενα, ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν κατὰ κρᾶσιν ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις ὡσαύτως τοῖς βαρυτόνοις κλίνεται. ὥστε εἴ τις οἶδε κλίνειν καλῶς τὸ τύπτω καὶ τύπτομαι, θεμέλιον ὄντα πάντων τῶν ῥημάτων, ἀπόνως καὶ ταῦτα κλινεῖ. ὁ δὲ ἐκείνων ὀλιγωρῶν, καὶ τούτων ἄπειρος ἔσται, καὶ ὁ κόπος αὐτοῦ κενὸς ἔσται. χωρὶς γὰρ ἀρχῶν καὶ θεμελίων

τὰ πάντα κενά.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Mixtio prima.

Mixtiones primæ coniugationis in indicatiuis, imperatiuis, optatiuis, subiunctiuis, infinitiuis, & participijs, sic fiunt. E & o, in o miscetur. E & ei, in ei. Duo ee, in ei. E & o, in u. E & u, in u. E & oi, in oi. E & i in i. Facio facio, facis facis, facit facit. Faciebam faciebam, faciebas faciebas, faciebat faciebat. Præteritum perfectum, feci. Præteritum plusquamperfectum, feceram. Aoristus feci. Futurum faciam, temporaliter solum in his & inclinatiue, ne quod est extra rem maius re fiat. declinatio enim horum multis alijs dicta est, & mihi in primo. & formatio eadem grauisonis: Fac fac, faciat faciat. feceris fecerit. facito facito. Optatiuum, facerem facerem: & mutatione mi in in, æolice, facerem faceres faceret. sic & clamarem clamarem, clamarem clamares clamaret, & inaurarem inaurarem: inaurarē inaurares inauraret. fecißem, fecerim fecerim, faciam. Subiunctiua, si faciam faciam, facias facias, faciat faciat. si fecissem, si fecero, pro futuro. facere facere, fecisse fecisse, factum ire, faciens faciens, faciens faciens, faciens faciens: qui fecit, qui fecit, facturus. paßiua, fio fio, paßiuum fis fis, fit fit, fiebam fiebam, factus sum, factus es, factus est. Pluralis tertia, facti sunt communiter, & ionice facti sunt, à tertia singulari, mutatione i in e, & multiplicatione alpha. omnis enim tertia singularis paßiui præteriti perfecti habens ante t uocalem longam, mutans ipsam in breuem, ionicam tertiam facit, addito & alpha. factum est, facta sunt. propter quod circumflexi longa penultimantes, hanc corripiunt,

ΚΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ.

Αἱ δὲ κράσεις τῆς πρώτης συζυγίας ἐν ὁριστικοῖς, προστακτικοῖς, εὐκτικοῖς, ὑποτακτικοῖς, ἀπαρεμφάτοις, καὶ μετοχαῖς, οὑτωσὶ γίνονται. τὸ ε καὶ ω, εἰς ω κιρνᾶται. Τὸ ε καὶ ει, εἰς ει. τὰ δύο εε, εἰς ει. τὸ ε καὶ ο, εἰς ου. τὸ ε καὶ ου, εἰς ου. τὸ ε καὶ οι, εἰς οι. τὸ ε καὶ η, εἰς η. ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ. ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει. ὁ παρακείμενος πεποίηκα, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἐπεποιήκειν, ὁ ἀόριστος ἐποίησα, ὁ μέλλων ποιήσω, χρονικῶς μόνον ἐν τούτοις, καὶ ἐγκλιτικῶς, ἵνα μὴ τὸ πάρεργον μεῖζον τοῦ ἔργου γένοιτο. ἡ κλίσις γὰρ τούτων πολλοῖς τε ἄλλοις εἴρηται, κἀμοὶ ἐν τῷ πρώτῳ. ὅ, τε σχηματισμὸς ὁ αὐτὸς τοῖς βαρυτόνοις. ποίεε ει, ποιεέτω ποιείτω, πεποίηκε πεποιηκέτω, ποίησον ποιησάτω. τὸ εὐκτικὸν, ποιέοιμι ποιοῖμι. καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην αἰολικῶς, ποιοίην, ης, η. οὕτω καὶ βοάοιμι, βοῷμι. βοῴην, ης, η. καὶ χρυσόοιμι χρυσοῖμι, χρυσῴην, ης, η. πεποιήκοιμι, ποιήσαιμι, ποιήσεια, ποιήσοιμι. ὑποτακτικὰ, ἐὰν ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ, ῇ. ἐὰν πεποιήκω, ἐὰν ποιήσω, ἀντὶ μέλλοντος. ποιέειν εῖν. πεποιηκέναι, ποιῆσαι, ποιήσειν. ὁ ποιέων ῶν. ἡ ποιέουσα ποιοῦσα, τὸ ποιέον ποιοῦν. ὁ πεποιηκὼς, ὁ ποιήσας, ὁ ποιήσων. παθητικὰ, ποιέομαι ποιοῦμαι, τὸ παθητικὸν, ποιέῃ ποιῇ, ποιέεται ποιεῖται, ἐποιεόμην ἐποιούμην, πεποίημαι, σαι, ται. τὸ πληθυντικὸν τρίτον πεποίηνται κοινῶς, καὶ ἰωνικῶς πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ τρίτου ἑνικοῦ, τροπῇ τοῦ η εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικὸν τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου ἔχων πρὸ τοῦ τ φωνῆεν μακρὸν, τρέπον αὐτὸ εἰς βραχὺ, τὸ ἰωνικὸν τρίτον ποιεῖ, προστεθέντος καὶ α, πεποίηται πεποιέαται. διὸ οἱ περιασπώμενοι μακρᾷ παραλήγοντες, ταύτην συστέλλουσιν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

in debitam correptionem. clamatũ est, clamata sunt. inauratum est, inaurata sunt. Si autem uis, & à tertia plurali, commutatione n in a: ut uerberentur uerberentur, facti sunt facti sunt, debita correptione facta: factus fuerã fiam, factus fui, fiam, factus fui, fiam. Fias fias, factus sis, factus sis, factus sis, fierem fierem, factus fuissem, fuerim, fiam, factus fuissem, fiã. si fiam fiam, si factus fuerim, si factus fuissem, si fiam, pro futuro semper. Fieri fieri, factũ esse, factum fuisse, factũ fuisse, factũ iri. fiens, fiens, factus factus, factus, faciendus. Nota autem, bisyllaba in secunda & tertia persona contractionem non pati: eo, is is, it it. nauigo, nauigas nauigas, nauigat. at fluo, fluis fluis, fluit fluit. fundo, fundis fundis, fundit fundit: & in paßiuis in tertia, nauigatur, fluitur, et indigetur. Cũ his secunda est per sao prolata, in penultima futuri & aliorum temporum a aut i habet, hoc modo. Cum præsens ipsorum ante o, e aut i habet tunc futurum a penultimat, sino sinam, specto spectabo, tristo tristabo, erubeo erubebo, altero alterabo communiter, & alterabo ionice. Etiam penultimantia o, audio audiam. excipitur clamo clamabo, fleo flebo, trituro triturabo, & triturabo. Etiam in rho supra unam syllabam, traijcio traijciam, misceo miscebo, senesco senescam. rado autem, radis: Radit enim in cute hoc. Etiam in lo supra unam syllabam e penultimantia: rideo ridebo, ago agã. Etiam in rho & lo solisyllaba, non facientia deriuatiua in mi: facio faciam, frango frangam, rumpo rumpam, frango frangam. Etiam cum præsens

y penul-

εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. βεβόηνται βεβοάαται, κεχρύσωνται κεχρυσόαται. εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ, ἀμοιβῇ τοῦ ν εἰς α, ὥσπερ τύψοιντο τυψοίατο, πεποίηνται πεποιέαται, τῆς ὀφειλομένης συστολῆς γινομένης, ἐπεποιήμην πεποιήσομαι, ἐποιήθην ποιηθήσομαι, ἐποιησάμην ποιήσομαι. ποιέου, οῦ. πεποιήσω, ποιήθητι, ποίησαι, ποιεοίμην, ποιοίμην, πεποιήμην, ποιηθείην. ποιηθησοίμην, ποιησαίμην, ποιησοίμην. ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι. ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν ποιηθῶ, ἐὰν ποιήσομαι, ἀντὶ μέλλοντος πάντοτε. ποιέεσθαι εῖσθαι, πεποιῆσθαι, ποιηθῆναι, ποιήσασθαι, ποιήσεσθαι. ὁ ποιεόμενος, ούμενος, ὁ πεποιημένος, ὁ ποιηθείς. ὁ ποιησάμενος, ὁ ποιησόμενος. σημείωσαι δὲ τὰ δισύλλαβα ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ προσώπῳ συναίρεσιν μὴ πάσχειν, νέω, νέεις εῖς, νέει εῖ. πλέω πλέεις εῖς, πλέει εῖ. ῥέω, ῥέεις εῖς, ῥέει εῖ. χέω, χέεις εῖς, χέει εῖ. καὶ ἐν τοῖς παθητικοῖς ἐν τρίτῳ πλεῖται, ῥεῖται, καὶ τὸ δεῖται. μετὰ τούτων δευτέρα ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ αω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων τὸ α ἢ τὸ η ἔχει, οὕτωσιν. ὅτε ὁ ἐνεστὼς αὐτῶν πρὸ τοῦ ω μέγα ε ἢ ι ἔχει, τότε ὁ μέλλων τῷ α παραλήγει. ἐῶ ἐάσω, θεῶ θεάσω, ἀνιῶ ἀνιάσω, ἐρυθριῶ ἐρυθριάσω, ἀλλοιῶ ἀλλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλλοιήσω ἰωνικῶς. ἔτι τὰ παραληγόμενα, τῷ ο, ἀκροῶ ἀκροάσω. ἐξαιρεῖται βοῶ βοήσω, γοῶ γοήσω, ἀλοῶ ἀλοήσω, καὶ ἀλοάσω. Ετι τὰ εἰς ρω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, περῶ περάσω, φυρῶ φυράσω, γηρῶ γηράσω, ξυρῶ δὲ ξυρεῖς. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο. ἔτι τὰ εἰς λω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τῷ ε παραληγόμενα. γελῶ γελάσω, ἐλῶ ἐλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω μονοσύλλαβα, μὴ ποιοῦντα παράγωγα εἰς μι, δρῶ δράσω, κλῶ κλάσω, φλῶ φλάσω, θλῶ θλάσω. Ετι ὅτε ὁ ἐνεστὼς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

y penultimat,tunc & futurũ i ſpondeo debo,ſeditioni trado ſeditioni tradã,conturbo turbabo.Etiã in lo ſolum,aut cũ cõſonante per comprehenſionẽ, aut per diſtantiã : ſpolio abo,crapulor pulabor,minor nabor,podagror podagrabor,bilio biliã,inſanio inſaniã ,negocior negociabor, præterquam laxo laxabo, propitio propitiabo. Etiam in rho & lo deriuatiua in mi facientia : utor utar,quoniam utor.incendo incendã,quoniã incendo.fero ferã,quoniã fero.Etiã in aliã aliquã cõſonantẽ deſinentia. tergo gam,ſcalpo pam,uiuo uam, uinco cam,eſurio riam,ſitio tiam,guberno nabo,honoro rabo , pubeſco ſcam , delicior deliciabor, uindemio uindemiabo,ſileo ſilebo,taceo tacebo,ſector ſectabor, inſequor.uello autem uellã,uello ſcilicet uellam. Commixtiones ſecundæ coniugationis ſunt hæ in omnibus actiuis & paßiuis. A & o,in o miſcetur.A & e,in ei diphthongo,in a ſubſcriptum . a & e,in a longum . a & o in o.& a & u in o,a & in in an,& oi in o ſubſcriptum.a & i,in a. Indicatiua : Clamo mo,clamas clamas,cum aſcripto i. ſimiliter & clamat at,clamabam bã, clamabas bas, clamabat bat,clamaui, clamauerã, clamaui,clamabo. Clama clama,clamet met,clamet met , clama clamet . clamarem rem,clamares res,clamaret ret,cum i.& æolice clamarem res ret. clamauerim,clamauiſſem clamauiſſem,clamem. Si clamem clamem,clames mes,clamet clamet, ſimiliter in indicatiuis.Si clamauiſſem, ſi clamauero.Clamare re,clamauiſſe uiſſe,clamatũ ire. Clamans mans,clamans,uociferatus,clamaturus . clamor mor,clamaris ris,clamat clamat . clamabar mabar,clamatus sũ clamatus ſur,

clamabo,

τῷ υ παραλήγει, τότε καὶ ὁ μέλλων τῷ η, ἐγγυῶ ἐγγυήσω, λυῶ λυήσω, δυῶ δυήσω. ἔτι τὰ εἰς λω μόνον ἢ μετὰ συμφώνου κατὰ σύλληψιν, εἴτε κατὰ διάστασιν, συλῶ συλήσω, κραιπαλῶ κραιπαλήσω, ὁμοκλῶ ὁμοκλήσω, ποδαγρῶ ποδαγρήσω, χολῶ χολήσω, μελαγχολῶ μελαγχολήσω. ἀχολῶ ἀχολήσω. πλὴν τοῦ χαλῶ χαλάσω, ἱλῶ ἱλάσω. ἔτι τὰ εἰς ρω καὶ λω παράγωγα εἰς μι ποιοῦντα, χρῶ χρήσω, ὅτι χρῆμι. πρῶ πρήσω, ὅτι πρῆμι. τλῶ τλήσω, ὅτι τλῆμι. Ετι τὰ εἰς ἄλλο τι σύμφωνον λήγοντα, σμῶ σμήσω, κνῶ κνήσω, ζῶ ζήσω, νικῶ νικήσω, πεινῶ πεινήσω, διψῶ διψήσω, κυβερνῶ κυβερνήσω, τιμῶ τιμήσω, ἡβῶ ἡβήσω, τρυφῶ τρυφήσω, τρυγῶ τρυγήσω, σιγῶ σιγήσω, σιωπῶ σιωπήσω, σπῶ σπήσω, τὸ ἀκολουθῶ. σπῶ δὲ σπάσω, τὸ ἀνασπῶ ἀνασπάσω. αἱ κράσεις τῆς δευτέρας συζυγίας εἰσὶν αὗται ἐν πᾶσι τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς. Τὸ α καὶ ω, εἰς ω μέγα κιρνᾶται. Τὸ α καὶ ε, ἐν ει διφθόγγῳ, εις ᾳ ὑπογεγραμμένον. Τὸ α καὶ ε, εἰς α μακρόν. Τὸ α καὶ ο εἰς ω, καὶ τὸ α καὶ ου, εἰς ω. Τὸ α καὶ ειν, εἰς ᾳν. Τὸ α καὶ οι, εἰς ῳ ὑπογεγραμμένον. Τὸ α καὶ η, εἰς α. ὁριστικὰ, βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου ι. ὡσαύτως καὶ τὸ βοάει ᾷ, ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα, βοήσω βόαε α, βοαέτω άτω, βεβόηκε κέτω, βόησον σάτω. βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῳ, μετὰ τοῦ ι. καὶ αἰολικῶς, βοῴην, βοῴης, βοῴη. βεβοήκοιμι, βοήσαιμι, βοήσεια, βοήσοιμι. Εὰν βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾳ, ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς, ἐὰν βεβοήκω, ἐὰν βοήσω, βοάειν βοᾷν, βεβοηκέναι, βοῆσαι, βοήσειν. ὁ βοάων ῶν, ὁ βεβοηκὼς, ὁ βοήσας, ὁ βοήσων. βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται βοᾶται. ἐβοαόμην ώμην, βεβόημαι, ἐβοήθην.

βοηθή-

clamabor, clamatus sum, clamabor. Clamare are, clamatus sis, clamator mator. Clamarer rer, clamatus essem, clamatus fuissem, clamatus essem, clamer. Si clamer mer, si clamatus sim, si clamatus fuero, si matus fuero. Clamari ari, clamatũ fuisse, atum fuisse, tum esse, clamatũ iri. Clamatus tus, clamatus clamatus, clamatus, clamandus. Tertia est, quæ per oo profertur, in penultima futuri, & aliorũ temporũ o magno penultimat, ut plurimũ. in paucis autem o paruo sic. Cum tertiæ uerba habent præpositũ uerbale, tunc o magnum inuenies in penultima futuri: inauro ro, inaurabo, quoniam aurum. deargento to, deargentabo, quoniam argentum. gypso gypsabo, quoniam gypsus. capio capiam, quoniam manus. succendo succendã, quoniam ignis. corono coronabo, quoniam corona. erigo erigam, quoniã rectus. torqueo torquebo, quoniã tortus. lædo lædã, quoniã malus. humilio humiliabo, quoniam humilis, & alia multa. præter pauca quædam habentia o paruum: aro arabo, iuro iurabo, culpo culpabo, pascor pascor, pascar, quod & in alijs temporibus est uidere. Commixtiones autem tertiæ, sic habent. O & o, in o miscetur. O & oi, in oi. O & e, in u. Duo oo, in u. O & in, in un. O & i, in oi. Inauro ro, inauras ras, inaurat rat. inaurabam rabam. inauraui inauraui, inaurauerам inauraui, inaurabo. Inaura inaura, inaura, inaurato. Inaurarem rem, inaurauissem, inaurauerim inaurauerim, inaurẽ. Si inaurem rem, inaures res, inauret ret. similiter indicatiuis. Si inaurauissem, si inaurauero, inaurare re, inaurauisse, inaurasse, inauratũ ire, inaurans inaurans, inaurans,

inaurans,

βοηθήσομαι, ἐβοησάμην, βοήσομαι. βοάου, ῶ, βεβόησο, βοή
θητι, βόησαι. βοαοίμην, ῴμην, βεβοοίμην. βοηθείην,
βοησαίμην, βοησοίμην. Ἐὰν βοάωμαι, ῶμαι. ἐὰν βεβο-
ῶμαι. ἐὰν βοηθῶ, ἐὰν βοήσομαι. βοάεσθαι, ᾶσθαι, βεβοῆ-
σθαι, βοηθῆναι, βοήσασθαι, βοήσεσθαι. ὁ βοαόμενος, ώμε-
νος, ὁ βεβοημένος, ὁ βοηθεὶς, ὁ βοησάμενος, ὁ βοησόμενος.
τρίτη ἐστὶν ἡ διὰ τοῦ οω προφερομένη, ἐν τῇ παραληγού-
σῃ τοῦ μέλλοντος καὶ τῶν ἄλλων χρόνων τῷ ω μεγάλῳ
παραλήγει ὡς ἐπιτοπλεῖστον. ἐν ὀλίγοις δὲ τῷ ο μικρῷ ὅτω
σίν. ὅτε τὰ τῆς τρίτης ῥήματα ἔχουσιν προεπικείμενον ῥη
ματικὸν, τότε τὸ ω μέγα εὑρήσεις ἐν τῇ παραληγούσῃ τοῦ
μέλλοντος, χρυσόω, ῶ. χρυσώσω, ὅτι χρυσός. ἀργυρόω, ἀρ
γυρῶ, ἀργυρώσω, ὅτι ἄργυρος. γυψῶ γυψώσω, ὅτι γύψος.
χειρῶ χειρώσω, ὅτι χείρ. πυρῶ πυρώσω, ὅτι πῦρ. στεφανῶ
στεφανώσω, ὅτι στέφανος. ὀρθῶ ὀρθώσω, ὅτι ὀρθός. στρεβλῶ
στρεβλώσω, ὅτι στρεβλός. κακῶ κακώσω, ὅτι κακός. τα-
πεινῶ ταπεινώσω, ὅτι ταπεινός. καὶ ἄλλα πάμπολλα.
πλὴν ὀλίγων τινῶν τῶν ἐχόντων τὸ ο μικρόν. ἀρῶ ἀρό-
σω, ὀμῶ ὀμόσω, ὀνῶ ὀνόσω, βόω ῶ, βόσω. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς
ἄλλοις χρόνοις ἐστὶν ἰδεῖν. αἱ δὲ κράσεις τῆς τρίτης οὕτως
ἔχουσι. Τὸ ο καὶ ω εἰς ω κιρνᾶται. Τὸ ο καὶ οι, εἰς οι. Τὸ ο
καὶ ε, εἰς ου. Τὰ δύο οο, εἰς ου. τὸ ο καὶ ειν, εἰς ουν. τὸ ο καὶ
η, εἰς οι. χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς. χρυσόει οῖ. ἐχρύσοον, ουν.
κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. χρυσώσω, χρύσοε,
ου. κεχρύσωκε, χρύσωσον. χρυσόοιμι, οῖμι. κεχρυσώκοιμι,
χρυσώσαιμι, χρυσώσεια, χρυσώσοιμι. Ἐὰν χρυσόω ῶ. χρυ-
σόῃς, οῖς. χρυσόῃ, οῖ. ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς. Ἐὰν κεχρυ-
σώκω, ἐὰν χρυσώσω, χρυσόειν οῦν, κεχρυσωκέναι, χρυ-
σῶσαι, χρυσώσειν. Ὁ χρυσόων, χρυσῶν. ὁ κεχρυσωκώς,
ὁ χρυ-

inaurans, inauraturus. Inauror inauror, inaurabar inaurabar, inauratus fui, inauratus fueram, inauratus ſum, inauratus fui, inaurabor. Inaurare inaurare, inauratus, inaurator inaurator. Inaurarer, inaurarer, inauratus fuiſſem, inauratus fuiſſem, inauratus fuiſſem, inaurer. Si inaurer inaurer, inaurere inaurere, inauretur inauretur, & inauretur. Si inauratus fuiſſem. Si inauratus ſim. Si inauratus fuero. Inaurari inaurari, inauratum fuiſſe, inauratum eſſe, inauratum eſſe, inauratum iri. Inauratus inauratus, inauratus inauratus, inauratus, inaurandus.

De in mi.

His ita ſe habentibus, & de in mi dicamus breuiſſime, quorum coniugationes, ut cognitum eſt, quatuor ſunt. harum prima, à prima circunflexorum: pono pono, pono. ſecunda à ſecunda: ſiſto ſiſto, ſiſto. tertia à tertia: do do, do. quarta autem, ab in yo grauiſonis uſque ad præteritum imperfectum declinata: Iungo iungo, coagulo coagulo, perdo perdo. & prima quidem & ſecunda, i penultimat. tertia autem o, quarta autem y. Commune autem ipſis in futuro abijcere primam ſyllabam: pono ponam, ſyſto ſyſtam, do dabo, & in actiuis quidem longa penultimare, in paſſiuis autem breui: pono ponam, ſiſto ſiſto, do dor, iungo iungor. Niſi alicubi poetica licentia contrarium in paſſiuis fiat: ut ponor, mœreo, quæro, & alia ionica. Aecles autem ponor, ſto, dicunt. & in mi quidem, in præſenti quidem & præterito imperfecto, & aoriſto ſecundo, propriam ſortita ſunt declinationem. in alijs autē temporibus, eodem modo grauiſonis

decli-

ὁ χρυσώσας, ὁ χρυσώσων. χρυσόομαι σοῦμαι, ἐχρυσοόμην ἐχρυσούμην, κεχρύσωμαι ἐκεχρυσώμην, ἐχρυσώθην, ἐχρυσωσάμην, χρυσώσομαι. χρυσόου οῦ, κεχρύσωσο. χρυσώθητι, χρύσωσαι. χρυσοίμην οίμην, κεχρυσῴμην, χρυσωθείην, χρυσωσαίμην, χρυσωσοίμην. ἐὰν χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται οῦται, καὶ χρυσῶται. ἐὰν κεχρυσῶμαι, ἐὰν χρυσωθῶ, ἐὰν χρυσώσωμαι. χρυσόεσθαι οῦσθαι, κεχρυσῶσθαι, χρυσωθῆναι, χρυσώσασθαι, χρυσώσεσθαι. ὁ χρυσοόμενος ούμενος, ὁ κεχρυσωμένος, ὁ χρυσωθεὶς, ὁ χρυσωσάμενος, ὁ χρυσωσόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, καὶ περὶ τῶν εἰς μι λέγωμεν βραχύτατα, ὧν αἱ συζυγίαι, ὡς ἔγνωσαι, τέσσαρές εἰσι. τούτων ἡ πρώτη, ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, τιθέω ῶ, τίθημι. ἡ δευτέρα, ἀπὸ τῆς δευτέρας, ἱστάω ῶ, ἵστημι. ἡ τρίτη, ἀπὸ τῆς τρίτης, διδόω, ῶ, δίδωμι. ἡ δὲ τετάρτη, ἀπὸ τῶν εἰς υω βαρυτόνων μέχρι παρατατικοῦ κλινομένη, ζευγνύω ζεύγνυμι, πηγνύω πήγνυμι, ὀλλύω ὄλλυμι. καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ δευτέρα, τῷ η παραλήγει. ἡ δὲ τρίτη, τῷ ω. ἡ δὲ τετάρτη, τῷ υ. κοινὸν δ' αὐταῖς ἐν τῷ μέλλοντι ἀποβάλλειν τὴν πρώτην συλλαβήν. τίθημι θήσω, ἵστημι στήσω, δίδωμι δώσω. καὶ ἐν μὲν τοῖς ἐνεργητικοῖς, μακρᾷ παραλήγειν. ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς, βραχείᾳ, τίθημι τίθεμαι, ἵστημι ἵσταμαι, δίδωμι δίδομαι, ζεύγνυμι ζεύγνυμαι. εἰ μή που ποιητικῇ ἀδείᾳ τοὐναντίον ἐν τοῖς παθητικοῖς γένοιτο, ὡς τίθημαι, ἀκάχημαι, δίζημαι, καὶ ἄλλα ἰωνικά. οἱ δὲ αἰολεῖς τίθαιμι, ἵσαμι λέγουσι. καὶ τὰ μὲν εἰς μι, ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ, καὶ ἀορίστῳ δευτέρῳ, ἰδίαν ἔλαχον κλίσιν. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις, ὁμοιοτρόπως τοῖς βαρυτόνοις

κλινον-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

declinantur, quæ ante alia oportet bene didicisse. formabis autem ipsorum secundas personas à primis, mutatione mi in s: pono ponis, sisto sistis, do das, iungo iungis. Tertias autem à secundis, additione i: ponis ponit, & ponit dorice. sistis sistit, das dat, iungis iungit. Secunda & tertia dualium, à secunda plurali, mutatione e in on, sicut & grauisona: ponitis ponitis, ponunt. sistitis sistitis, sistunt, datis datis, dant. iungitis iungitis, iungunt. Pluralis prima, à singulari prima, transmutatione ultimæ, & correptione penultimæ, uel à participiali genitiuo secundum ueteres: ponimus, sistimus, damus, iungimus. Pluralis secunda, à prima, mutatione men in te: ponimus ponitis, sistitis, datis, iungitis. Pluralis tertia simili uoce participialibus datiuis pluralibus: ponunt, sistunt, dant, iungunt. & ionice, ponunt, daut, iungunt. at sisto sistunt, facit propter uocalitatem. etiam & eunt attice ex contractione, & immittunt, & similia. Præteritum imperfectum à præsenti, mutatione m in n, additione consueti augmenti: pono ponebam, sisto sistebam, do dabam, iungo iungebam. Secunda à prima, mutatione n in s. Tertia à secunda, abiectione s: & reliqua eodem modo præsenti. Præteritum perfectum à futuro: ponam posui, stabo steti, dabo dedi. Præteritum plusquamperfectum à præterito perfecto secundum grauisona: posueram, steteram, dederam. posui autem & posueram Bœotice, mutatione i in ei, sicut heroes pro heroes. unde & positus sum per ei. at

κλίνονται. ἃ πρὸ τῶν ἄλλων δεῖ καλῶς μαθεῖν. σχηματίσεις δὲ αὐτῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα ἀπὸ τῶν πρώτων, τροπῇ τοῦ μι εἰς ς. τίθημι τίθης, ἵστημι ἵστης, δίδωμι δίδως, ζεύγνυμι ζεύγνυς. τὰ δὲ τρίτα ἀπὸ τῶν δευτέρων, προσθέσει ι. τίθης τίθησι, καὶ τίθητι δωρικῶς. ἵστης ἵστησι, δίδως δίδωσι, ζεύγνυς ζεύγνυσι. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῶν δυϊκῶν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου πληθυντικοῦ, τροπῇ ε εἰς ον, ὥσπερ καὶ τὰ βαρύτονα. τίθετε, τίθετον, τίθετον. ἵστατε, ἵστατον, ἵστατον. δίδοτε, δίδοτον, δίδοτον. ζεύγνυτε, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Τὸ πληθυντικὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ πρώτου, μεταποιήσει τῆς ληγούσης, καὶ συστολῇ τῆς παραληγούσης. ἢ ἀπὸ τῆς μετοχικῆς γενικῆς κατὰ παλαιούς. τίθεμεν, ἵσταμεν, δίδομεν, ζεύγνυμεν. Τὸ πληθυντικὸν δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ μεν εἰς τε, τίθεμεν, τίθετε, ἵστατε, δίδοτε, ζεύγνυτε. Τὸ πληθυντικὸν τρίτον ὁμοφώνως ταῖς μετοχικαῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς, τιθεῖσιν, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι. καὶ ἰωνικῶς, τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. τὸ δὲ ἵστημι, ἱστᾶσι ποιεῖ δι' εὐφωνίαν. ἔτι καὶ ἴασιν ἀττικῶς ἐκ συναιρέσεως, καὶ ἀφιᾶσι, καὶ τὰ ὅμοια. ὁ παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος, τροπῇ τοῦ μ εἰς ν, προσθέσει τῆς συνήθους αὐξήσεως, τίθημι ἐτίθην, ἵστημι ἵστην, δίδωμι ἐδίδων, ζεύγνυμι ἐζεύγνυν. Τὸ δεύτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, τροπῇ τοῦ ν εἰς ς. Τὸ τρίτον ἐκ τοῦ δευτέρου, ἐκβολῇ τοῦ ς. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοιοτρόπως τῷ ἐνεστῶτι. ὁ παρακείμενος ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, θήσω τέθεικα, στήσω ἕστακα, δώσω δέδωκα. ὁ ὑπερσυντελικὸς, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου κατὰ τὰ βαρύτονα, ἐτεθείκειν, ἑστάκειν, ἐδεδώκειν. Τὸ δὲ τέθεικα καὶ ἐτεθείκειν, βοιωτικῶς, τροπῇ τοῦ η εἰς ει. ὥσπερ εἵρωες, ἀντὶ ἥρωες. ὅθεν καὶ τὸ τέθειμαι διὰ ει. τὸ δὲ

ἕστακα

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſteti per a,ad differentiam ſteti,à ſto. Aoriſtus primus, poſui,ſteti,dedi. poſui autem pro poſui, & dedi pro dedi,extra regulam: cum quibus et miſi notatum eſt in his quæ ſunt in mi, ſicut dixi & tuli in grauiſonis. Aoriſtus ſecundus: poſui poſuiſti poſuit, per i. reliqua uero per e: ſteti ſtetiſti ſtetit,dedi dediſti dedit,per o magnum. reliqua autem per o paruum. futurum: ponam, ſiſtam, dabo. Scire autem oportet, quòd in mi ſuperbiſyllaba quidem exiſtentia, antepenacuuntur,pono,do. biſyllaba autem acuuntur, ſum, aio, dico. inclinata uero acuuntur, & compoſita antepenacuuntur: aſſentior,adſum.eo autem,id eſt proficiſcor,antecircumflectitur. & primæ quidem & ſecundæ, defectiua. tertiæ uero, præter do, defectiua. quartæ autem,uſque ad præteritum imperfectum. Imperatiuorum uero, quæ in thi,à genitiuo propriorum participiorum fiunt, abiectione n,& transmutatione ultimæ in thi: ponentis, pone pro pone, ponat ponentis ponito, & ponito, ponat. ſtanti, ſta ſtet: ſtantis, ſta ſtet.dantis,da det: dantis,dato & dato,det.iungẽtis, iunge iungat. In on autem & in e,ut grauiſona: poſueris poſuerit,ſteterit, ſiſtito ſiſtat,dederis dederit. optatiuorum autem,in in quidem,ut paſsiua primi & ſecundi aoriſti: ponerem poneres poneret,poſuerim poſueris poſuerit, ſiſterem ſtarẽ,darem dederim. in mi autem,ut grauiſona:poſuiſſem poſuiſſes ſſet. ſtetiſſem,ſiſterem commune,ſiſterem æolicum.dediſſem, poſuiſſem, ſiſtam,dem. Subiunctiuorum autem, circumflexa quidem,ut paſsiua primi et ſecundi aoriſti,ſi

ponam

ἕστακα διὰ τοῦ α, εἰς διαφορὰν τοῦ ἕστηκα, ἀπὸ τοῦ ἑστήκω. ὁ ἀόριστος πρῶτος, ἔθηκα, ἔστησα, ἔδωκα. τὸ δὲ ἔθηκα, ἀντὶ ἔθησα, καὶ ἔδωκα ἀντὶ ἔδωσα ἔξω τοῦ κανόνος. μεθ' ὧν καὶ τὸ ἧκα σεσημείωται ἐν τοῖς εἰς μι, ὥσπερ τὸ εἶπα, καὶ ἤνεγκα ἐν τοῖς βαρυτόνοις. ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔθην, θης, θη, διὰ τοῦ η. τὰ δὲ λοιπὰ, διὰ τοῦ ε. ἔστην ἔστης ἔστη. ἔδων, δως, δω, διὰ τοῦ ω μεγάλου. τὰ δὲ λοιπὰ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. μέλλων, θήσω, στήσω, δώσω. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τὰ εἰς μι ὑπερδισύλλαβα μὲν ὄντα, προπαροξύνονται. τίθημι, δίδωμι. δισύλλαβα δὲ, ὀξύνονται, εἰμὶ, φημὶ, ἠμί. ἐγκλινόμενα δὲ, ὀξύνονται. καὶ σύνθετα, προπαροξύνονται, σύμφημι, πάρειμι. τὸ δὲ εἶμι, τὸ πορεύομαι, προπερισπᾶται. καὶ τὰ μὲν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας ἀνελλιπῆ. τὰ δὲ τῆς τρίτης, πλὴν τοῦ δίδωμι, ἐλλιπῆ. τὰ δὲ τῆς τετάρτης, μέχρι παρατατικοῦ. τῶν δὲ προστακτικῶν, τὰ μὲν εἰς θι ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἰδίων μετοχῶν γίνονται, ἐκβολῇ τοῦ ν, καὶ μεταποιήσει τῆς ἐσχάτης εἰς θι. τιθέντος, τίθετι, ἀντὶ τίθεθι, τιθέτω, θέντος, θέτι, καὶ θὲς, θέτω. ἱστάντος, ἵσταθι, ἱστάτω. στάντος, στῆθι, στήτω. διδόντος, δίδοθι, διδότω. δόντος, δόθι, καὶ δὸς δότω. ζευγνῦτος, ζεύγνυθι, ζευγνύτω. τὰ δὲ εἰς ον καὶ εἰς ε, ὡς τὰ βαρύτονα, τέθεικε τω, ἕστακε ἑστακέτω, στῆτον στησάτω, δέδωκε τω. τῶν δὲ εὐκτικῶν τὰ μὲν εἰς ην, ὡς τὰ παθητικὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, τιθείην, ης, η. θείην, ης, η. ἱσταίην σταίην, διδοίην δοίην. τὰ δὲ εἰς μι, ὡς τὰ βαρύτονα, τεθείκοιμι, κοις, κοι. ἑστάκοιμι, στήσαιμι, τὸ κοινὸν, στήσεια τὸ αἰολικόν. δεδώκοιμι, θήσοιμι, στήσοιμι, δώσοιμι. τῶν δὲ ὑποτακτικῶν τὰ μὲν περισπώμενα, ὡς τὰ παθητικὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἀορίστου, ἐὰν

ponam as at, si posuerim ris rit. sistam sistas sistat, per a. sistē sistes sistet. si det, si dederit. at penacuta, ut grauisona: si posuissem, si stetissem. si stetero, si dedissem. Infinitiuorū autem alia quidem in næ, alia uero in in, ponere, posuisse posuisse. sistere, stetisse, statuisse, stare, dare, dedisse, dare, iungere, positū ire, statū ire, datum ire. à proprijs indicatiuis, ut grauisona. Participiorum autē alia quidem in is, alia uero in as, et os, & us, & ys trigeneriter: ponens ponens, ponens ponens ponens, positurus, sistens, stans stans, staturus. dans, qui dedit, dans daturus, iungens. Et paßiua, ponor, positus sum positus sum, positus sum, ponar: & alia secundum antescripta in diuersis interrogamentis, & compendijs iuniorum: quorum primus doctus Manuelus Chrysoloras, qui plantauit & docuit in Italia græcas literas, cuius librū nescio quo pacto quidam ex imperitis contrahentes corrupere. & post illum multos post annos omnium optimus Theodorus Gaza, quatuor libros composuit pulcherrimos, & eruditißimos. quoniam uero nostra grāmatica uariaq; existit, & difficilis, & ueluti quoddam pelagus immensum, non opus est auditores solis contentos esse compendijs, quæ tanquam umbratiles pugnæ sunt, sed post illa quærere quæ inueniuntur, uetera & noua interrogamenta, à quibus & hæc ipse hausi: & quæcunque facile inuētu sunt, quatuor libri Apollonij difficilis, Herodiani plurima, Syngeli Hierosolymitæ de constructione: Maximi Planudæ disputationem. & de constructione, & de transitiuis, & intrāsitiuis uerbis Tryphonis, & Theodosij, et Cherobosci quæ inueniuntur,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

τιθῶ, θῇς, θῇ, ἐὰν θῶ. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς ἱστᾷ, διὰ τοῦ α, ἐὰν
στῶ, στῇς, στῇ. ἐὰν διδῶ, ἐὰν δῶ. τὰ δὲ παροξύτονα, ὡς τὰ
βαρύτονα, ἐὰν τεθείκω, ἐὰν ἑστάκω, ἐὰν στήσω, ἐὰν δεδώ-
κω. τῶν δὲ ἀπαρεμφάτων τὰ μὲν εἰς ναι, τὰ δὲ εἰς ειν, τι-
θέναι, τεθεικέναι, θεῖναι, ἱστᾶναι, ἑστακέναι, στῆσαι, στῆναι,
διδόναι, δεδωκέναι, δοῦναι, ζευγνύναι, θήσειν, στήσειν,
δώσειν, ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁριστικῶν ὡς τὰ βαρύτονα. τῶν
δὲ μετοχῶν αἱ μὲν εἰς εις, αἱ δὲ εις ας, καὶ ως, καὶ ους,
καὶ υς τριγενῶ. ὁ τιθεὶς, ἡ τιθεῖσα, τὸ τιθὲν, ὁ θεὶς, ὁ τε-
θεικὼς, ὁ θήσων, ὁ ἱστὰς, ὁ ἑστακὼς, ὁ στὰς, ὁ στήσων, ὁ δι-
δοὺς ὁ δεδωκὼς, ὁ δοὺς, ὁ δώσων, ὁ ζευγνύς. καὶ τὰ πα-
θητικὰ, τίθεμαι, ἐθέμην, τέθειμαι, ἐτέθην, ἐθέμην, θή-
σομαι, καὶ τἆλλα κατὰ τὰ προσγεγραμμένα ἐν διαφό-
ροις ἐρωτήμασι καὶ ἐπιτομαῖς τῶν νεωτέρων, ὧν πρῶτος
ὁ σοφὸς Μανουῆλος ὁ χρυσολωρᾶς, ὁ φυτεύσας καὶ δι-
δάξας ἐν ἰταλίᾳ τὰ ἑλληνικὰ, οὗ τὸ βιβλίον οὐκ οἶδ᾽ ὅ-
πως τινὲς τῶν ἀμαθῶν συστείλαντες, διέφθειραν. καὶ
μετ᾽ ἐκεῖνον μετὰ πολλὰ ἔτη ὁ πάντ᾽ ἄριστος Θεόδωρος
ὁ γαζῆς τέσσαρα βιβλία συνέθηκε κάλλιστα καὶ ἐλλογι-
μώτατα. ἐπεὶ δὲ ἡ ἡμετέρα γραμματικὴ ποικίλη τε
τυγχάνει, καὶ δύσκολος, καὶ οἷόν τι πέλαγος ἀχανὲς, οὐ
δεῖ τοὺς ἀκροατὰς μόναις ἀρκεῖσθαι ταῖς ἐπιτομαῖς, ὥ-
σπερ σκιαγραφίαις οὔσαις, ἀλλὰ μετ᾽ ἐκείνας ζητεῖν τὰ
εὑρισκόμενα παλαιὰ καὶ νέα ἐρωτήματα, ἀφ᾽ ὧν καὶ
αὐτὸς ταυτὶ ἠρυσάμην, καὶ ὅσα εὐχερῶς εὕρηνται, τὰ
τέτταρα βιβλία Ἀπολλωνίου τοῦ δυσκόλου, Ἡρωδιανοῦ
πλεῖστα, Συγγέλου τοῦ ἱεροσολυμίτου τὸ περὶ συντάξε-
ως, Μαξίμου τοῦ Πλανούδου τὸν διάλογον, καὶ τὸ περὶ
συντάξεως, καὶ περὶ μεταβατικῶν, καὶ ἀμεταβάτων. Τρύ-
φωνος, καὶ Θεοδοσίου, καὶ Χοιροβοσκοῦ τὰ εὑρισκό-

untur, de æquiuocis uerbis, de inuersionibus & figuris poeticis, de affectibus, de flatibus, de qualitate et quãtitate, de recta scriptione, de proprietatibus Moschopuli omnia: excepta Thomæ magistri, Phrynichi, Harpocrationis, Pollucem ipsum. De carminibus uaria, & Hephæstionis, de sonis Herodiani & Theodosij, quod contraxi in breue. dictionaria, nominum ueriloquia, & alia quæcũque ad principia spectant, & fundamenta græcæ linguæ, quæ si quis exacte nouit, confidenter potest nauigare immensum hoc pelagus. Valete, qui legitis: & memineritis. & si quid erroneum dictum fuerit emendantes, ignoscite: humana enim paßio est peccare. De nomine quidem editũ fuit in Mediolano, tempestate Francisci Sfortiæ Ducis, rogatu Philippi Ferusini, & Bartholomæi Chalci, & Bonini Bombricij. quibus gratificatus, & regulas uerborum addidi octo partiũ orationis compendio, sæpenumero impresso, quæ argumento huic congruebant. Anno à Dei ortu, millesimo quadringentesimo sexagesimotertio. De uerbo autem, cõgestus quidem ibi, editus autem est hic in Messana Siciliæ, etiam & de constructione uerborũ secundũ latinos, et nonnulla alia, Anno millesimo, quadringẽtesimo sexagesimo octauo. Sit felix, ut primus.

CONSTANTINI LASCARIS Byzantii, de pronominibus secundum omnem linguam, & poeticum usum.

Quoniam igitur & pronomina exacte scire, longe utile introductitijs existit, necessarium existimaui de

μενα, περὶ συνωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητικῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ὀρθογραφίας, περὶ ἰδιωμάτων, τὰ τοῦ Μοσχοπούλου πάντα, τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τοῦ μαγίστρου, τὰς τοῦ φρυνίχου, τὰς τοῦ Ἀρποκρατίωνος, τὸν Πολυδεύκην αὐτόν. τὰ περὶ μέτρων διάφορα, καὶ τὰ τοῦ Ἡφαιστίωνος. τὸ περὶ τόνων Ἡρωδιανοῦ καὶ Θεοδοσίου, ὃ συνέτεμον ἐν βραχεῖ. τὰ λεξικά, τὰ ἐτυμολογικά, καὶ τἄλλα ὅσα εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνήκει, καὶ θεμέλια τῆς ἑλληνικῆς γλώττης. ἃ εἴ τις ἀκριβῶς οἶδε, θαῤῥούντως δύναται πλεῦσαι τὸ ἐπίπονον τουτὶ πέλαγος. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε, καὶ εἴ τι σφαλερὸν εἴρηται ἐπιδιορθώσαντες σύγγνωτε. ἀνθρώπινον γὰρ πάθος τὸ ἁμαρτάνειν. τὸ μὲν περὶ ὀνόματος ἐξέδοτο ἐν μεδιολάνῳ, ἐπὶ Φραγκίσκου σφορτίου τοῦ ἡγεμόνος, ἀξιώσει Φιλίππου φερουφίνου, καὶ Βαρθολομαίου τοῦ χάλκου, καὶ Βωνίνου τοῦ βομβρικίου, οἷς χαριζόμενος, καὶ τοὺς κανόνας τῶν ῥημάτων προσέθηκα τῇ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου ἐπιτομῇ τῇ πολλάκις ἐντυπωθείσῃ, οἳ τῇ ὑποθέσει ταύτῃ ἥρμοζον ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ τρίτῳ. τὸ δὲ περὶ ῥήματος, ἐσχεδιάσθη μὲν ἐκεῖ, ἐξέδοτο δὲ ἐνταῦθα ἐν μεσήνῃ τῆς σικελίας, ἔτι καὶ τὸ περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων κατὰ λατίνους, καὶ ἄλλα τινά, ἔτει χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ὀγδόῳ εἴη εὐτυχές, ὥσπερ τὸ πρῶτον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ βυζαντίου περὶ ἀντωνυμιῶν κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, καὶ ποιητικὴν χρῆσιν.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ τὰς ἀντωνυμίας ἀκριβῶς εἰδέναι πάνυ χρήσιμον τοῖς εἰσαγωγικοῖς τυγχάνει, ἀναγκαῖον ἡγησάμην

de ipsis in compendio tractare, nõ solum secundũ communem consuetudinem, ut nonnulli, sed secundum omnem linguã, & poeticum usum, ne de ipsis dubitẽt poetarum auditores, alia præter consueta inuenientes.

Pronomen igitur, est pars orationis casualis, pro nomine accepta. nominibus enim tertiam personam ostendentibus, hoc introductum est, ut omnia ostendat, casuum quidem nominis particeps factũ, personarum autem uerbi. huius autẽ principales species quinq;: primitiuum, possessiuũ, demonstratiuũ, relatiuum, & compositum, de quibus dicendum est. Primitiua sunt tria. Primæ personæ nominatiuus quidem ego communiter, attice uero ego quidẽ. soliti enim sunt ipsi assumentes repletiuas coniunctiones, attollere dictiones. dorice autem ego, & ego. Genitiuus, mei communiter, & mei sine e. sic & in datiuo & accusatiuo per ablationem, inclinatiue, & ionice mei: quod aliquando quidem assumit i, & fit mei. inerdum uero then, & fit mei, & per concisionem mei. dorice autem, & æolice mei. Datiuus, mihi & mihi. Accusatiuus, me & me. Vocatiuos autem, quod primæ est personæ, non habet. nemo enim seipsum uocat. Nominatiuus, & accusatiuus dualis, nos & nos. Genitiuus, & datiuus, nostri & nobis. Nominatiuus pluralis, nos nos: dorice autem & æolice nos. cuius per correspondentiam nominatiuus dualis, nos. Genitiuus, nostrum nostri, & interpositione i, nostri, & æolice nostrum. Datiuus nobis circumflexe apud oratores. acutisone autem apud poetas, cum i breue existit. & dorice nobis, & æolice nobis. Accusatiuus, nos nos, & æolice nos.

Secundæ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

περὶ αὐτῶν ἐν συνόψει διαλαβεῖν οὐ μόνον κατὰ τὴν
κοινὴν συνήθειαν, ὥς τινες, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν διάλεκτον
καὶ ποιητικὴν χρῆσιν, ἵνα μὴ περὶ αὐτῶν ἀμφισβητοῖεν
οἱ τῶν ποιητῶν ἀκροαταὶ, ἄλλας παρὰ τὰς συνήθεις εὑ-
ρίσκοντες, ἀντωνυμία τοίνυν ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν,
ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. τῶν γὰρ ὀνομάτων
τρίτον πρόσωπον ἐμφαινόντων, αὕτη παρεισήχθη, ἵνα τὰ
πάντα δηλώσῃ. τῶν μὲν πτώσεων τοῦ ὀνόματος κεκοινώνη
κῦα, τῶν δὲ προσώπων τοῦ ῥήματος. ταύτης δὲ ἀρκτικὰ
εἴδη πέντε, πρωτότυπον, κτητικὸν, δεικτικὸν, ἀναφορικὸν,
καὶ σύνθετον, περὶ ὧν λεκτέον. πρωτότυποι εἰσὶ τρεῖς. Τοῦ
πρώτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ μὲν ἐγὼ κοινῶς, ἀττικῶς
δὲ, ἔγωγε. εἰώθασι γὰρ αὐτοὶ προσλαμβάνοντες παραπλη
ρωματικοὺς συνδέσμους ἐπαίρειν τὰς λέξεις. δωρικῶς
δὲ ἐγὼν, καὶ ἐγώνη. Η γενικὴ, ἐμοῦ κοινῶς, καὶ μου χω-
ρὶς τοῦ ε. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς
κατ' ἀφαίρεσιν, ἐγκλιτικῶς. καὶ ἰωνικῶς ἐμέο, ὅπερ
ποτὲ μὲν προσλαμβάνει τὸ ι, καὶ γίνεται ἔμοιο. ποτὲ δὲ θεν,
καὶ γίγνεται ἐμεόθεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐμέθεν. δωρι-
κῶς δὲ καὶ αἰολικῶς, ἐμεῦ. ἡ δοτικὴ, ἐμοὶ, καὶ μοί. ἡ αἰ
τιατικὴ, ἐμὲ, καὶ μέ. κλιτικὰς δὲ ἡ τοῦ πρώτου προσώπου
οὐκ ἔχει. οὐδεὶς γὰρ ἑαυτὸν καλεῖ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτια-
τικὴ δυϊκὴ. νῶϊ, καὶ νῷ. ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, νώϊν,
καὶ νῷν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ, ἡμέες ἡμεῖς, δωρι-
κῶς δὲ καὶ αἰολικῶς ἄμμες, οὗ κατ' ἀναλογίαν ἡ ὀνομα-
στικὴ δυϊκὴ ἄμμε. ἡ γενικὴ, ἡμέων ἡμῶν. καὶ ἐπενθέσει
τοῦ ι, ἡμείων. καὶ αἰολικῶς, ἀμμέων. ἡ δοτικὴ, ἡμῖν πε-
ρισπωμένως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ὀξυτόνως δὲ παρὰ ποιη-
ταῖς, ὅτε τὸ ι βραχὺ τυγχάνει. καὶ δωρικῶς ἄμιν, καὶ αἰολι
κῶς ἄμμιν. ἡ αἰτιατικὴ ἡμέας ἡμᾶς, καὶ αἰολικῶς ἄμμε.

Secundæ personæ nominatiuus, tu communiter, & dorice tu & tu. Genitiuus communiter tui, & ionice tui, & tui poetice, & attice tui & tui. dorice autem et æolice tui. Datiuus communiter quidem tibi, dorice autem tibi. differt autem à nominatiuo, quod illius quidem tu per y tenue scribitur, huius autem per œ diphthongum. Accusatiuus te, & dorice te. Vocatiuus, tu. Nominatiuus & accusatiuus dualis, uos & uos. Genitiuus & datiuus, uobis, & uestri. Vocatiuus, similiter nominatiuo. Nominatiuus pluralis uos uos, & dorice uos, & æolice uos: cuius per correspondentiam nominatiuus dualis uos. Genitiuus, uestrũ, uestri, & uestrũ, & æolice uestri. Datiuus, uobis, circumflexus quidem apud oratores, acutisonus autem sæpenumero apud tragicos poetas, cum in breue est, & dorice uobis, & æolice uobis. Accusatiuus uos uos, & dorice & æolice uos. Differunt autem pluralia secundæ personæ à pluralibus primæ: quia illa quidem per ita scribuntur, hæc autem per y tenue. Vocatiuus, o uos. Tertiæ personæ nominatiuus secundum ueteres si, & si. genitiuus communiter quidem sui, ionice autem sui & sui, attice sui, & dorice sui. at mei, & tui, & sui, non fiunt à primitiuis, sed à possessiuis: mei, tui, sui, more ionico. datiuus sibi, & additione sibi. accusatiuus se, unde sui, & se sè. uocatiuos autem non habet. nemo enim absentem uocat. Nominatiuus, & accusatiuus dualis, se se, quod semper in accusatiuo accipitur: ut, Quis igitur ipsos deorum, pro ipsos. genitiuus & datiuus, sibi sibi, & sibi. nominatiuus pluralis, ipsi ipsi, & ipsi dorice. genitiuus, sui

Τοῦ δευτέρου προσώπου ἡ ὀνομαστική, σὺ κοινῶς, καὶ δωρικῶς τύ, καὶ τύνη. ἡ γενικὴ κοινῶς σοῦ, καὶ ἰωνικῶς σέο, καὶ σεῖο ποιητικῶς, καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν. δωρικῶς δὲ καὶ αἰολικῶς, σεῦ. ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί, δωρικῶς δὲ τοί. διαφέρει δὲ τῆς ὀνομαστικῆς, ὅτι ἐκείνης μὲν τὸ σὺ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται, ταύτης δὲ διὰ τῆς οι διφθόγγου. ἡ αἰτιατική, σέ. καὶ δωρικῶς, τέ. ἡ κλητική, σύ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκή, σφῶϊ, καὶ σφῷ. Η γενικὴ καὶ δοτική, σφῶϊν, καὶ σφῷν. ἡ κλητική, ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντική, ὑμέες ὑμεῖς, καὶ δωρικῶς ὕμες, καὶ αἰολικῶς ὕμμες. ἧς κατ' ἀναλογίαν ἡ ὀνομαστικὴ δυϊκὴ ὕμμε. ἡ γενικὴ ὑμέων ὑμῶν. καὶ ὑμείων, καὶ αἰολικῶς ὑμμέων. ἡ δοτικὴ ὑμῖν, περισπωμένη μὲν παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὀξυτονουμένη δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ὅτε τὸ ιν βραχύ ἐστι. καὶ δωρικῶς ὕμιν, καὶ αἰολικῶς ὕμμιν. ἡ αἰτιατική, ὑμέας ὑμᾶς, καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἄμμε. διαφέρουσι δὲ τὰ πληθυντικὰ τοῦ δευτέρου προσώπου τῶν πληθυντικῶν τοῦ πρώτου, ὅτι ἐκεῖνα μὲν διὰ τοῦ η γράφονται. ταῦτα δὲ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. ἡ κλητική, ὑμεῖς. τοῦ τρίτου προσώπου ἡ ὀνομαστικὴ κατὰ παλαιοὺς ἵ, καὶ ὅς. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ, ἰωνικῶς δὲ ἕο καὶ εἷο. ἀττικῶς ἕθεν, καὶ δωρικῶς εὗ. τὸ δὲ ἐμοῖο, καὶ σοῖο, καὶ οἷο, οὐ γίνονται ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κτητικῶν, ἐμοῦ, σοῦ. οὗ, ἔθει ἰωνικῷ. ἡ δοτική, οἷ. καὶ προσθέσει, ἕοι. ἡ αἰτιατική, ἕ. ὅθεν ἕθεν, καὶ ἕε. κλητικὰς δὲ οὐκ ἔχει. οὐδεὶς γὰρ τὸν ἀπόντα καλεῖ. ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ δυϊκή, σφωὲ σφώ, ἥπερ ἀεὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς λαμβάνεται. οἷον, τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν, ἀντὶ αὐτούς. ἡ γενικὴ καὶ δοτική, σφωϊν σφῖν, καὶ σφίν. ἡ ὀνομαστικὴ πληθυντική, σφέες σφεῖς, καὶ σφὲς δωρικῶς. ἡ γενική, σφέων σφῶν,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſui et ſui. datiuus, ſibi et ſibi. accuſatiuus, ſe ſe. Et hæc quidem primitiua pronomina, à quibus deriuantur octo poſſeßiua trigenere declinata.

Poſſeſsiua.

A mei genitiuo primitiui, deducitur meus, meæ, meum. A` tui ſecundæ perſonæ, tuus, tua, tuum: quæ & poetice, tuus, tua, tuum dicuntur. A` ſui genitiuo tertiæ, ſuus, ſua, ſuum. A` noſtri nominatiuo duali primæ perſonæ, noſter, noſtra, noſtrum. dicuntur autem, cum duo ſoli participent poſſeßionem. A` uos nominatiuo duali ſecundæ perſonæ, ueſter, ueſtra, ueſtrum. ſic et hæc cū participent poſſeßionem. A` tertia perſona pronomen non deriuatur. nō enim eſt nominatiuus à quo deducetur: etenim uos, accuſatiuus eſt. A` nos nominatiuo primæ perſonæ, noſter, noſtra, noſtrum. à ueſtri ſecunda, ueſter, ueſtra, ueſtrum. hæc autem dicūtur, cum multi participāt poſſeßionem. Ab ipſi ipſi, tertia: ſuus, ſua, ſuum. apud poetas autem ſunt & alia poſſeßiua pronomina, ſecundum conſequentiam horum, noſter, noſtra, noſtrum: pro noſter, noſtra, noſtrum. & ueſter, ueſtra, ueſtrum: pro ueſter, ueſtra, ueſtrum. & ſuus, ſua, ſuum: pro ſuus, ſua, ſuum. Horum autem maſculina quidem & neutra, per quartam declinabis declinationem. feminina uero, per ſecundam.

De demonſtratiuis.

Demonſtratiua aūt ſunt duo trigenerice declinata ſic cōmuniter, & attice. Hic, afformatione hicce. ſolent enim attici addere i, ut maiorem demōſtrationem

oſtendant.

σφῶν, καὶ σφείων. ἡ δοτικὴ, σφίσι, καὶ σφὶν. ἡ αἰτιατικὴ, σφέας σφᾶς. καὶ αὗται μὲν αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, ἀφ' ὧν παράγονται ὀκτὼ κτητικαὶ τριγενῶς κλινόμεναι.

ΚΤΗΤΙΚΑΙ.

Ἀπὸ τῆς ἐμοῦ γενικῆς τῆς πρωτοτύπου, παράγεται ἐμὸς ἐμὴ ἐμόν. Ἀπὸ τῆς σοῦ τοῦ δευτέρου προσώπου, σὸς σὴ σόν. αἳ καὶ ποιητικῶς, τεὸς τεὰ τεὸν λέγονται. ἀπὸ τῆς οὗ γενικῆς τοῦ τρίτου, ἑὸς ἑὴ ἑόν. Ἀπὸ τῆς νῶϊ ὀνομαστικῆς δυϊκῆς τοῦ πρώτου προσώπου, νωΐτερος, νωϊτέρα, νωΐτερον. λέγονται δὲ, ὅταν δύο μόνοι μετέχωσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τῆς σφῶϊ ὀνομαστικῆς δυϊκῆς τοῦ δευτέρου προσώπου, σφωΐτερος, σφωϊτέρα, σφωΐτερον. ὡσαύτως καὶ αὗται ὅταν δύο μετέχωσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία οὐ παράγεται. οὐ γάρ ἐστιν ὀνομαστικὴ ἀφ' ἧς παραχθήσεται. τὸ γὰρ σφωὲ, αἰτιατική ἐστιν. Ἀπὸ τῆς ἡμεῖς ὀνομαστικῆς τοῦ πρώτου προσώπου ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς δευτέρου, ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. αὗται δὲ λέγονται, ὅτε πολλοὶ μετέχουσι τοῦ κτήματος. Ἀπὸ τῆς σφέες σφεῖς, τοῦ τρίτου, σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. παρὰ ποιηταῖς δέ εἰσι καὶ ἄλλαι κτητικαὶ ἀντωνυμίαι, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τούτων, ἁμὸς, ἁμὴ, ἁμὸν, ἀντὶ ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον. καὶ ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμὸν, ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. καὶ σφὸς, σφὴ, σφὸν, ἀντὶ σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον. τούτων δὲ τὰς μὲν ἀρσενικὰς καὶ οὐδετέρας κατὰ τὴν τετάρτην κλινεῖς κλίσιν, τὰς δὲ θηλυκὰς κατὰ τὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΚΤΙΚΩΝ.

Δεικτικαὶ δέ εἰσι δύο τριγενῶς κλινόμεναι οὕτω κοινῶς καὶ ἀττικῶς, οὗτος, καὶ προσχηματισμῷ οὑτοσί. εἰώθασι γὰρ οἱ ἀττικοὶ προστιθέναι τὸ ι, ἵνα πλείω τὴν δεῖξιν

ostendãt. genitiuus, huius & huiusce, huic & huicce, hunc & huncce. & in reliquis eodem modo. Hæc & *hæcce, huius & huiusce, huic & huicce, hanc & hancce.* Hoc & *hocce, & hocce melius, huius & huiusce, huic & huicce, hoc hocce, & hocce. pluraliter, hæc & hæcce in nominatiuo, & accusatiuo.* Ille *ille, illa illa, illud illud.* Dicitur *autem & sine e, per ablationem poetice, ille illa illud.* Dores *autem uertentes c in t, & e ipsius ei in i, subscribẽtes & i: ille illa illud, pro ille illa illud dicunt, quorum masculina quidem & neutra per quartam declinabis declinationem, feminina autem per secundam.* Ab *hic autem articulo, & autem & quidem coniunctionibus, fiunt pronominalia: hic & hicce attice, huius, huic, hũc. hæc, huius, huic, hãc. hoc & hocce, huius, huic, hoc & hocce, semper casibus articulorum additis coniunctionibus, & hic huius, hæc huius, hoc huius.* Et *hic pro hic.* Hic *enim uenit celeres ad naues græcorum. hæc pro hæc, hoc pro hoc.* Inuenitur *autem & hic in tertia persona solũ, omnes articulos assumens, quod solipersonale, & pronomen indefinitum quidam uocarunt.* Hic, *huius: & hic, huius, huic, hũc.* Hæc, *huius, huic, hanc.* Hoc, *huius, huic, hoc.* Etiam *& apud poetas: hic, huius, huic, hunc, & reliqua.*

De relatiuo.

Relatiuum *uero unum, quod & subiunctiuum uocatur, quoniam cum omni primitiuo pronomine potest construi per omnes casus & numeros. declinatur autẽ trigenere sic.* Ipse, *ipsius, ipsi, ipsum.* Ipsa, *ipsius, ipsi, ipsam.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἐμφαίνωσιν. ἡ γενική, τούτου καὶ τουτουί. τούτῳ, καὶ τουτῳί. τοῦτον, καὶ τουτονί. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. αὕτη, καὶ αὑτηὶ, ταύτης καὶ ταυτησὶ, ταύτῃ ταυτηὶ, ταύτην καὶ ταυτηνὶ. τοῦτο, καὶ τουτοὶ, καὶ τουτὶ ἄμεινον. τούτου, καὶ τουτουί. τούτῳ, καὶ τουτῳί. τοῦτο τουτοὶ, καὶ τουτί. πληθυντικῶς, ταῦτα, καὶ ταυτὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς. ἐκεῖνος ἐκεινοσὶ, ἐκείνη ἐκεινηὶ, ἐκεῖνο ἐκεινοί. λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ε κατ᾽ ἀφαίρεσιν ποιητικῶς. κεῖνος, κείνη, κεῖνο. οἱ δὲ δωριεῖς τρέποντες τὸ κ εἰς τ, καὶ τὸ ε τῆς ει εἰς η, ὑπογράφοντες καὶ τὸ ι, τῆνος, τήνη, τῆνο, ἀντὶ κεῖνος, κείνη, κεῖνο λέγουσιν. ὧν τὰ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα, κατὰ τὴν τετάρτην κλινεῖς κλίσιν. τὰ δὲ θηλυκὰ, κατὰ τὴν δευτέραν. ἀπὸ δὲ τοῦ ὁ ἄρθρου, καὶ δὲ, καὶ γὲ, συνδέσμων, γίνονται ἀντωνυμικά. ὅδε καὶ ὁδὶ ἁπλῶς, τοῦδε, τῷδε, τόνδε. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, τήνδε. τόδε καὶ τοδί. τοῦδε, τῷδε, τόδε, καὶ τοδὶ, ἀεὶ ταῖς πτώσεσι τῶν ἄρθρων προστιθεμένων τῶν συνδέσμων. καὶ ὅγε τοῦγε, ἥγε τῆσγε, τόγε τοῦγε. ἔτι ὁ, ἀντὶ οὗτος. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. ἡ, ἀντὶ αὕτη. ὃ ἀντὶ τοῦτο. εὑρίσκεται δὲ καὶ δεῖνα ἐπὶ τρίτου προσώπου μόνον, πάντα τὰ ἄρθρα προσλαμβάνουσα, ἣν μονοπρόσωπον καὶ ἀντωνυμίαν ἀόριστον τινὲς ἐκάλεσαν. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, καὶ δεῖνα δείνατος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. ἔτι καὶ παρὰ ποιηταῖς, ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. καὶ τὰ λοιπά.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Αναφορικὴ δὲ μία, ἥ τις καὶ ἐπιταγματικὴ καλεῖται, διότι μετὰ πάσης πρωτοτύπου ἀντωνυμίας δύναται συντάττεσθαι δι᾽ ὅλων τῶν πτώσεων καὶ ἀριθμῶν. κλίνεται δὲ τριγενῶς οὕτως, αὐτὸς αὐτοῦ αὐτῷ αὐτὸν, αὐτὴ αὐτῆς αὐτῇ

αὐτὴν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ipſam, ipſum ipſius ipſi ipſum. & maſculina quidem & neutra, per quartam declinantur declinationem: feminina autem, per ſecundam. accipitur autẽ ipſe pro ego, tu, ipſe, & ille. ipſius mei, ipſius tui, ipſius ipſi, et illius. & in reliquis eodem modo. tenuatur autem ſemper ipſe, ipſa, ipſum. at ſui, ſibi, ſe, aſpirata, ſui, ſibi, ſe, per ablationem, unde & aſpiratio ſeruatur.

De compoſitis.

Compoſita uero tria à primitiuis & ipſe facta: de quibus ſcire oportet, quod ueteres non habentes compoſita pronomina, ſupplebãt uſum ipſorum per primitiua, & relatiuum, mei ipſius dicentes, tui ipſius, ſui ipſius, & in alijs eodem modo. poſteriores autem compoſuerunt: quare & compoſita ipſa nominarũt. declinãtur autẽ trigenere nominatiuos non habentia, quoniã per ſe paſſionem ſignificant. uocantur autem & refracta, quoniam in eodem intelligitur agens, & patiens. Et primæ quidem & ſecundæ perſonæ, ſingulariter ſolum declinantur: mei ipſius, mihi ipſi, me ipſum. mei ipſius, mihi ipſi, meipſam. mei ipſius, mihi ipſi, me ipſum. Tui ipſius, tibi ipſi, te ipſum. tui ipſius, tibiipſi, teipſam. tui ipſius, tibiipſi, teipſum. quæ & per commixtionem, tuiipſius, tibiipſi, teipſum. & in reliquis ſimiliter. inuenta ſunt & in appoſitione ueteri more, teipſum, pro te ſolam. teipſam, pro te ſolam. Theodoſius autem ait, ueteres ipſa declinare in omni numero. Tertiæ autem perſonæ, ſui ipſius, ſibijpſi, ſeipſum. ſuijpſius, ſibijpſi, ſeipſam. ſuijpſius, ſibijpſi, ſeipſum. & pluraliter præter rationem more attico, compoſite & diuiſe trigenere: ſui ipſorum, & ſui ipſorum,

αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. καὶ τὰ μὲν ἀρσενικὰ καὶ οὐδέτερα. κατὰ τὴν τετάρτην κλίνονται κλίσιν. τὰ δὲ θηλυκά, κατὰ τὴν δευτέραν. λαμβάνεται δὲ αὐτὸς ἀντὶ ἐγὼ σὺ ὅς, καὶ ἐκεῖνος. αὐτοῦ ἐμοῦ, αὐτοῦ σοῦ, αὐτοῦ οὗ, καὶ ἐκείνου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. ψιλοῦται δὲ ἀεὶ αὐτός, αὐτή, αὐτό. τὰ δὲ αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν δασυνόμενα, ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν, κατὰ ἀφαίρεσιν. ὅθεν καὶ ἡ δασεῖα φυλάττεται.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Σύνθετοι δὲ τρεῖς ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων καὶ τοῦ αὐτὸς γινόμεναι. περὶ ὧν εἰδέναι δεῖ, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες συνθέτους ἀντωνυμίας, ἀνεπλήρουν τὴν χρείαν αὐτῶν διὰ τῶν πρωτοτύπων, καὶ τῆς ἀναφορικῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ λέγοντες, σοῦ αὐτοῦ, οὗ αὐτοῦ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως. οἱ δὲ μεταγενέστεροι, συνέθηκαν. διὸ καὶ συνθέτους αὐτὰς ὠνόμασαν. κλίνονται δὲ τριγενῶς ὀνομαστικὰς οὐκ ἔχουσαι, διότι αὐτοπάθειαν σημαίνουσι. Καλοῦνται δὲ καὶ ἀντανακλαστοί, ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ ἐννοεῖται τὸ ἐνεργοῦν, καὶ πάσχον. Καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἑνικῶς μόνον κλίνονται, ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό. αἵτινες καὶ κατὰ κρᾶσιν, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. εὕρηνται δὲ καὶ ἐν παραθέσει, ἀρχαίῳ ἔθει, σὲ αὐτὸν, ἀντὶ σὲ μόνον. σὲ αὐτήν, ἀντὶ σὲ μόνην. Θεοδόσιος δέ φησι τοὺς παλαιοὺς αὐτὰς κλίνειν ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ. Τοῦ δὲ τρίτου προσώπου, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. καὶ πληθυντικῶς παρὰ λόγον ἔθει ἀττικῷ, συνθέτως καὶ διῃρημένως τριγενῶς, ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν.

ἑαυτοῖς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

sibiipsis & sibiipsis, seipsos & seipsos. similiter suiipsorum, sibiipsis, seipsas. suiipsorum, sibiipsis, seipsa. accipiuntur autem & pro mutuorum mutuis mutuos. Sunt autem & apud poetas alia pronomina unius casus & solitaria uocata, mihi pro mihi, & tibi & tibi, pro tibi, & ipsum pro ipsum, pro ipsum, & ipsum pro ipsum, ipsam ipsum. & adhuc pluraliter pro ipsos, ipsas, ipsa, & etiam dorice ipsas pro ipsas. & hæc quidem ex multis ob utilitatem discipulorum, qui propter inopiam librorum & præceptorum facile discere talia non possunt. Valete, qui legitis, & memineritis. Mediolani, Anno M.CCCCLX.

CONSTANTINI LASCARIS Byzantii de subscriptis uocalibus: in Messenæ Siciliæ compositum fuerat.

Multis existentibus & utilibus actiuæ grammaticæ, unum existimo, & de subscriptis uocalibus scire, quæ & qua ratione subscribuntur, partem existentem rectæ scriptionis & ueriloquij, quod etsi multis nunc paruipenditur ob ignorantiam, sicut & alia multa, tamen ueteribus multi erat scire, & uti. hoc aũt à scriptione & ueteribus libris intelligere est, quibus nulla re opus est. si enim inutile esset, nõ adscriberent, neque grãmatici sparsim uerbum facerent. ob hæc igitur oportere existimaui, quæ apud alios, & quæ in magno etymologico scripta sunt, propter utilitatẽ iuuenũ breuibus adnotare, ut illaboriose scire habeãt de ijs, et nõ semper interrogent. si aũt aliqua poetica aut oratoria

omissa

ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτοὺς, καὶ σφᾶς αὐτούς. ὁμοίως ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. λαμβάνονται δὲ καὶ ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους. εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ ποιηταῖς ἄλλαι ἀντωνυμίαι μονόπτωτοι καὶ μονοδικαὶ καλούμεναι, ἐμὶν ἀντὶ ἐμοὶ, καὶ τὶν καὶ τεὶν ἀντὶ σοὶ, καὶ σφὲ ἀντὶ αὐτόν. καὶ μὶν καὶ νὶν ἀντὶ αὐτὸν αὐτὴν αὐτό. καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἀντὶ αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά. καὶ ἔτι δωρικῶς ψὲ, ἀντὶ αὐτάς. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ πολλῶν δι' ὠφέλειαν τῶν μαθητῶν, οἳ διὰ τὴν ἀπορίαν τῶν βιβλίων καὶ διδασκάλων εὐχερῶς μανθάνειν τὰ τοιαῦτα οὐ δύνανται. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν μεδιολάνῳ, ἔτι χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑξηκοστῷ.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΤΟΥ βυζαντίου περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων, ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας συνετέθειτο.

Πολλῶν ὄντων καὶ χρησίμων τῆς πρακτικῆς γραμματικῆς, ἓν οἶμαι καὶ τὸ περὶ τῶν ὑπογεγραμμένων φωνηέντων εἰδέναι, τίνα καὶ τίνι λόγῳ ὑπογράφονται, μέρος ὂν ὀρθογραφίας καὶ ἐτυμολογίας. ὅπερ εἰ καὶ τοῖς πολλοῖς νῦν ὀλιγωρεῖται διὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, ὅμως τοῖς παλαιοῖς περὶ πολλοῦ ἦν εἰδέναι, καὶ χρῆσθαι. τουτὶ δὲ ἀπὸ τῆς γραφῆς τῶν παλαιῶν βίβλων καταμαθεῖν ἐστιν, οἷς οὐδενὸς δεῖ. εἰ γὰρ ἀχρεῖον ἦν, οὐκ ἂν προσέγραφον, οὔτε οἱ γραμματικοὶ διεσπαρμένως λόγον ἐποίουν. ταῦτά τοι δεῖν ᾠήθην. τὰ παρ' ἄλλοις, καὶ τὰ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐντυμολογικῷ γεγραμμένα, δι' ὠφέλειαν τῶν νέων διὰ βραχέων ἐπισημειώσασθαι, ἵν' ἀπόνως εἰδέναι ἔχοιεν περὶ τούτων, καὶ μὴ ἀεὶ ἔροιντο. εἰ δ' ἔνια ποιητικὰ ἢ ῥητορικὰ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

omissa sunt, non admirari oportet. non enim proposui cum omni diligentia de omnibus dicere, sed inelaborate de memoratis, à quibus & reliqua facile discere licebit.

De subscriptis uocalibus.

Quæ nunc subscribuntur uocales, quibus ueteres adscribebant, à diphthōgis esse habent. quare & diphthongi abusiue uocantur. & a quidem subscriptum, potestate æ contigit existens. sic & i ab æ, mutatione a in ita, & i subscripto. o autem subscriptum, potestate oi existit, per extensionem o in o, & i subscripto. unde est dicere, quædam uniuersali quidem regula subscribi, nōnulla uero ueriloquio, alia uero affectu quodam extensione, aut mixtione, aut contractione, uel coniunctione, uel mutatione. pauca uero quæ secundum traditionem, aut similitudinem aliorum, de quibus dicendum, incipientibus ab a.

De a.

Omni a, datiui singularis, cuiuscunque fuerit generis, subscribitur i: æneæ, pythagoræ, maiæ, mariæ, diei, carni, à carni per contractionem. unde & latini in similibus datiuis diuisione utuntur, aulai pro aulæ. Etiam *omni a secundæ & tertiæ personæ indicatiuorum & subiunctiuorum secundæ coniugationis circumflexorum uerborum: clamas clamas, clamat clamat, facis facis, facit facit. nam a & e in a longum miscetur, & i subscribitur: si clames clames, si clamet clamet.* Sic et *secunda passiui: clamor clamor, clamaris clamaris. & infinitiuos autem talium proportionabiliter subscriptos legimus: clamare, facere.*

sed

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

παραλέλειπται, οὐ θαυμάζειν χρή. οὐ γὰρ προὐθέμην μετὰ πάσης ἐπιμελείας περὶ πάντων εἰπεῖν, ἀλλ' αὐτοσχεδίως περὶ τῶν μνημονευομένων, ἀφ' ὧν καὶ τὰ λοιπὰ εὐχερῶς μαθεῖν ἐξέσαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ φωνηέντων.

Τὰ νῦν ὑπογραφόμενα φωνήεντα, οἷς οἱ παλαιοὶ προσέγραφον, ἀπὸ τῶν διφθόγγων τὸ εἶναι ἔχουσι. διὸ καὶ δίφθογγοι καταχρηστικῶς καλοῦνται. καὶ τὸ μὲν ᾳ ὑπογραφόμενον, δυνάμει αι τυγχάνει ὄν. ὡσαύτως καὶ τὸ ῃ ἀπὸ αι, τροπῇ τοῦ α εἰς η, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. τὸ δὲ ῳ ὑπογραφόμενον, δυνάμει οι τυγχάνει κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ὅθεν ἔστιν εἰπεῖν τινὰ μὲν καθολικῷ κανόνι ὑπογράφεσθαι, τινὰ δ' ἀφ' ἐτυμολογίας. ἄλλα δὲ πάθει τινὶ, ἐκτάσει, ἢ κράσει, ἢ συναιρέσει, ἢ συναλοιφῇ, ἢ τροπῇ, ὀλίγα δ' ἄλλα κατὰ παράδοσιν καὶ ὁμοίωσιν ἄλλων. περὶ ὧν λεκτέον, ἀρξαμένοις ἀπὸ τοῦ α.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Α.

Παντὶ ᾳ δοτικῆς ἑνικῆς ὁποίου ἂν εἴη γένους, ὑπογράφεται ι. τῷ αἰνείᾳ, τῷ πυθαγόρᾳ, τῇ μαίᾳ, τῇ μαρίᾳ, τῇ ἡμέρᾳ, τῷ ἡμέρᾳ, ἀπὸ τοῦ κρεαῒ κατὰ συναίρεσιν. ὅθεν καὶ οἱ λατῖνοι ἐν ταῖς ὁμοίαις δοτικαῖς διαιρέσει χρῶνται, αὐλάϊ ἀντὶ αὐλῇ. ἔτι παντὶ ᾳ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου τῶν ὁριστικῶν καὶ ὑποτακτικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥημάτων. βοάας βοᾷς, βοάει βοᾷ, δράεις δρᾷς, δράει δρᾷ. τὸ γὰρ α καὶ ει εἰς α μακρὸν κιρνᾶται, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ἐὰν βοάῃς βοᾷς, ἐὰν βοάῃ βοᾷ. ὡσαύτως καὶ τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ, βοάομαι βοῶμαι, βοάῃ βοᾷ. καὶ τὰ ἀπαρέμφατα δὲ τῶν τοιούτων ἀναλόγως ὑπογεγραμμένα ἀνέγνωμεν, βοᾷν δρᾷν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ſed propter illationē n non recipiunt nonnulli noſtrorum grammaticorū, & quòd à tertia præteriti imperfecti ea formant: infernus inferni inferno, & reliqua ſubſcribuntur, ab infernus per commixtionē. unde & a extenditur, primitiuorum autem contrahitur: infernus inferni, infernus inferni, infernus inferni. id autē manifeſtum eſt à poeticis uerſibus: cano à cano ionico, per mixtionem. unde & a longum: cano autem breue, & cantor, & cantio, cantus cantus, à cano cantatus ſum. ſemper, ſubſcribitur apud ueteres libros, à ſemper puto. apud poetas autem corripitur. Facile *ab ionico facile, mutatione ita in a, & i ſubſcripto. ſic & facilis facilis, facile, quod & facilior, & facilius facilimus facilima facilimum, & facilime. relaxatio relaxor. ſtruo, facinus, & omnia à facile, id eſt mitis mitis mite, manſuetudo, pigreſco, ſegnis ſegnities, id eſt facilior animus. unde & a producitur. baculus, à facilis ire. fax facis, faci facem, quoniam fax apud ueteres, ab uro. ſic & thrax thracis, thraci thracem, quoniam thræx & thraix: unde ionice,* Threices *ſummicomi, & threicia terra, & thrace, præfectura prouincia: & thracias, ſeu thraſcias uentus, qui per thracem. publice pro publice, priuatim pro priuatim, ui pro uiolēter, confidentia, & omnia talia aduerbia terminationem datiui habentia, ſubſcribuntur.*

De ita.

I*ndigeo ſubſcribitur, ab ionico egeo. & celebro, à celebro. prædo prædonis, à prædor prædator, & prædo prædor, prædatio prædatorius prædatoria, rium. colo & cultus, à thracibus. animus animi, nonnulli*

ſubſcri-

ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ ν οὐ παραδέχονται ἔνιοι τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ παρατατικοῦ αὐτὰ σχηματίζουσιν. ᾄδης, ᾄδου, ᾄδῃ, καὶ τὰ λοιπὰ ὑπογράφονται, ἀπὸ τοῦ ἀΐδης κατὰ κρᾶσιν. ὅθεν καὶ τὸ α ἐκτείνεται. τῶν δὲ πρωτοτύπων συστέλλεται, ἄϊς ἄϊδος, ἀΐδης ἀΐδου, ἀϊδωνεὺς ἀϊδωνέως. τοῦτο δὲ δῆλον ἀπὸ τῶν ποιητικῶν ἐπῶν. ᾄδω ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἰωνικοῦ, κατὰ κρᾶσιν. ὅθεν καὶ τὸ α μακρόν. τοῦ δὲ ἀείδω βραχὺ, καὶ τοῦ ἀοιδὸς καὶ ἀοιδή. ᾆσμα ᾄσματος, ἀπὸ τοῦ ᾄδω ᾖσμαι. ᾀεὶ ὑπογράφεται παρὰ ταῖς παλαιαῖς βίβλοις, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ οἶμαι. παρὰ ποιηταῖς δὲ συστέλλεται. ῥᾳδίως ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ ῥηϊδίως, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ τοῦ ι ὑπογραφομένου. ὡσαύτως καὶ ῥᾴδιος, ῥᾳδία, ῥᾴδιον. ὁ καὶ ἡ ῥᾴων, καὶ τὸ ῥᾷον, ῥᾷστος, ῥάστη, ῥᾷστον, καὶ ῥᾷστα, ῥαστώνη ῥᾳστονεύομαι, ῥᾳδιουργῶ, ῥᾳδιούργημαι. καὶ πάντα ἀπὸ τοῦ ῥᾷον, ἤγουν πρᾷος πρᾷα πρᾷον πρᾳότης, ῥᾳθυμῶ ῥᾴθυμος, ῥᾳθυμία, ἤτοι ῥᾴων θυμός. ὅθεν καὶ τὸ α ἐκτείνεται. ῥᾶβδος ἀπὸ τοῦ ῥᾷον βαίνειν, δᾴς, δᾳδὸς, δᾳδὶ, δᾷδα, ὅτι δαῒς παρὰ παλαιοῖς, ἀπὸ τοῦ δαίω. ὡσαύτως καὶ θρᾷξ, θρᾳκὸς, θρᾳκὶ, θρᾷκα, ὅτι θραῖξ καὶ θράϊξ. ὅθεν ἰωνικῶς Θρήϊκες ἀκρόκομοι. καὶ θρηϊκία γῆ καὶ θρᾴκη, ἡ ἐπαρχία. καὶ θρᾳκίας εἴτε θρᾳσκίας ἄνεμος, ὁ διὰ τῆς θρᾴκης. δημοσίᾳ ἀντὶ δημοσίως, ἰδίᾳ ἀντὶ ἰδίως, βίᾳ ἀντὶ βιαίως, παῤῥησίᾳ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιῤῥήματα κατάληξιν δοτικῆς ἔχοντα ὑπογράφεται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Η.

Χρῄζω ὑπογράφεται, ἀπὸ τοῦ ἰωνικοῦ χρηΐζω. καὶ κλῄζω, ἀπὸ τοῦ κληΐζω. λῃστὴς λῃστοῦ, ἀπὸ τοῦ ληΐζω, ληϊστὴς καὶ ληϊστήρ, λῃστεύω, λῃστεία, λῃστρικὸς, λῃστρική, κόν. θρῃσκεύω καὶ θρῃσκεία, ἀπὸ τῶν θρᾳκῶν. ἦτορ ἤτορος τινὲς ὑπογρά-

ſubſcribunt, ab ardeo deducentes. ſi autem à flo, quod eſt reſpondentius, non ſubſcribitur: perſæ, muſæ, ſcythæ, helenæ, ſapienti, pulchræ. & omni datiuo ſingulari in e deſinenti, ſubſcribitur i. eodem modo perſis ionice pro perſis, muſis pro muſis, nymphis pro nymphis. & omni datiuo ionico deſinenti in iſi: uertitur enim a æ diphthongi in i, & i ſubſcribitur, ardebam ab ardeo, eligebam elegi electus ſum ab eligo, abſtuli abſtuliſti abſtulit, priuatus priuatus ſum ab aufero, innui ab innuo. & omnia præterita ab æ incipientium, uertunt a in i, & i ſubſcribunt. Etiam uerberaris, ſcriberis, diceris: & omnes ſecundæ perſonæ paßiuorum communium & deponentium præſentium in i deſinentes. à tertia enim fit, uerberatur enim, et abiectione t, & mixtione e & a in i, ſubſcripto & i. Eodem modo & futurorum: uerberaberis, ſcriberis, fies, uerberaberis. Etiam omnes ſecundæ & tertiæ ſingulares ſubiunctiuorum diuerſarum coniugationum, in i deſinentes, ſi uerberes uerberet, ſi uerberauerit uerberauerit, ſi uerberaueris uerberauerit. ſi feceris fecerit, ſi poſueris poſuerit. Etiam ſecundæ paßiuorum communium & deponentium: ſi uerberer uerbereris. ſi uerberatus fuero fueris. Eodem modo & meminiſti ionicum, pro meminiſti, ſedes pro ſedes, potes pro potes. Hiaui ab hio, hiabo hiaui. & oſtendi, ab oſtendo. Cum enim præſens penultimat æ diphthongo, tunc a in i uertitur in medio præterito perfecto, & i diphthongi ſubſcribitur: arbitratus ſum, ab arbitror: aio ais, ab ais. noueram commune, à noſco, mutatione e in i: & nouerat prima ſubſcribitur,

à com-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὑπογράφουσιν, ἀπὸ τοῦ αἴθω παράγοντες. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ
ᾄω, ὅπερ ἀναλογώτερον, οὐχ ὑπογράφεται. πέρσῃ, μούσῃ,
σκύθῃ, ἑλένῃ, σοφῇ, καλῇ. καὶ πάσῃ δοτικῇ ἑνικῇ εἰς η λη-
γούσῃ, ὑπογράφεται ι. ὡσαύτως πέρσῃσιν ἰωνικῶς, ἀντὶ
πέρσαις, μούσῃσιν ἀντὶ μούσαις, νύμφῃσιν ἀντὶ νύμφαις.
καὶ πάσῃ δοτικῇ ἰωνικῇ ληγούσῃ εἰς ῃσι. τρέπεται γὰρ τὸ
α τῆς αι διφθόγγου εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. ᾖθον, ἀπὸ
τοῦ αἴθω, ᾐρούμην ᾕρημαι ᾑρέθην, ἀπὸ τοῦ αἱροῦμαι. ἀφῄρη-
μαι, ἀφῄρησαι, ἀφῄρηται, ἀφῃρημένος, ἀφῃρέθην, ἀπὸ τοῦ
ἀφαιροῦμαι. ᾐνιξάμην, ἀπὸ τοῦ αἰνίττομαι. καὶ πάντες οἱ πα-
ρῴκοντες τῶν ἀπὸ τοῦ αι ἀρχομένων, τρέπουσι τὸ α εἰς η,
καὶ τὸ ι ὑπογράφουσιν. ἔτι τύπτῃ, γράφῃ, λέγῃ, καὶ πάν-
τα τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν παθητικῶν κοινῶν καὶ ἀ-
ποθετικῶν ἐνεστώτων εἰς η λήγοντα. ἀπὸ γὰρ τοῦ τρί-
του γίνεται. τύπτεται γὰρ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ κρά-
σει τοῦ ε καὶ α εἰς η, ὑπογραφομένου καὶ τοῦ ι. ὁμοίως
καὶ τῶν μελλόντων, τύψῃ, γράψῃ, ποιήσῃ, τυπῇ. Ἔτι
πάντα τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἑνικὰ τῶν ὑποτακτικῶν
διαφόρων συζυγιῶν εἰς η λήγοντα, ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, ἐ-
ὰν τετύφῃς τετύφῃ, ἐὰν τύψῃς τύψῃ, ἐὰν ποιήσῃς ποιή-
σῃ, ἐὰν τιθῇς τιθῇ. Ἔτι τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν
κοινῶν καὶ ἀποθετικῶν. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ, ἐὰν τύψω-
μαι τύψῃ. ὁμοιοτρόπως καὶ τὸ μέμνῃ ἰωνικὸν, ἀντὶ μέμνη-
σαι, κάθῃ ἀντὶ κάθησαι, δυνῄ ἀντὶ δύνασαι, κέχηνα, ἀπὸ
τοῦ χαίνω χανῶ κέχηνα, καὶ πέφηνα ἀπὸ τοῦ φαίνω. ὅτε
γὰρ ὁ ἐνεστὼς παραλήγει τῇ αι διφθόγγῳ, τότε τὸ α εἰς η
τρέπεται ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ, καὶ τὸ ι τῆς διφθόγ-
γου ὑπογράφεται. δεδιῄτηκα, ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, φημὶ φῄς
ἀπὸ τοῦ φᾷς. ᾔδει κοινὸν, ἀπὸ τοῦ εἴδω, τροπῇ τοῦ
ε ψιλοῦ εἰς η. καὶ τοῦ ᾔδη τὸ πρῶτον ὑπογράφεται,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

à communi per productionem. sic iueram inueram, adieram, abieram, ab eo communi. inibamus, ab ineo iui, quoniam iui. combußi ionicum, à comburo, uramus ab uramus, urentes pro urentes. canebat cecini, à canto. meæ pro meæ. luscinia lusciniæ, & reliqua à cano per productionem. tellufcula, quoniam tellufcula. litus litoris, quoniam litus. iuuenis, quoniam iuuenis, à semper uiuere. uiuis uiuit ionica, à uiuo uiuo, uiuis uiuis, uiuit uiuit, & uiuas uiuat, mutatione a in i. etiã esuris esurit, sitis sitit, & uiuere subscriptum respõdenter legimus. præterquam quod id non recipiunt aliqui nostrorum, propter illationem n, & propter à tertia præteriti imperfecti id formare. memoro, quoniam æoles memoro dicunt: uis per nymphas, uis caprarie, à uolo uis, & alia multa. & inquã pro et inquam, nouit pro nouit, ire pro ire: ille illa illud, pro ille illa illud. Etiam ionica Homerica, mæones pro mæones, mæonia pro mæonia, sublimia pro sublimia, perfice pro perfice, pulchrigeni & rubigeni, à gena. perfecta sacrificia pro perfecta, uiderat pro uiderat: accẽsum fuerat & fuit, ab accendo: imus pro imus. huic articulo, & hac pro hac, & cape pro accipe, à capio. In i aduerbia subscribuntur, alio, ubique, quo, quo, clam, studio, temere, quieti, ualde, multifariam, omnifariam, dupliciter, tripliciter, quadrupliciter, quincupliciter, hac qua pro qua, & qua pro ubi, à quo ubi. at iam, & uidelicet, non. ne, per, sane, ie miseratiuum, œ & ioe. Etiam omnia optatiua præteriti perfecti i penultimantia, fecissem fecisses fecisset, clamassem: noueras pro noueras, pudui, à pudeo. Sub autem tulerunt obices nauium, à tollo,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κατ᾽ ἔκτασιν. ὡσαύτως καὶ τὸ ᾔειν, ἐπῄειν,
προσῄειν, ἀπῄειν, ἀπὸ τοῦ εἴω κοινοῦ. ἔπῃμεν, ἀπὸ τοῦ
ἐπείω, ᾖα ὅτι ἤϊα. ἔκηα ἰωνικὸν, ἀπὸ τοῦ καίω. κήωμεν,
ἀπὸ τοῦ καίομεν. κηάμενοι, ἀντὶ καίοντες. ᾖδεν ᾖσε,
ἀπὸ τοῦ ᾄδω. τὴμῇ, ἀντὶ τῇ ἐμῇ. ἀηδὼν ἀηδόνος, καὶ
τὰ λοιπὰ, ἀπὸ τοῦ ἀείδω κατ᾽ ἔκτασιν. γνήδιον, ὅτι γνί-
διον. ἠὼν ἠώνος, ὅτι ἠϊών. αἰζηὸς, ὅτι αἰζηϊὸς, ἀπὸ τοῦ αἰεὶ
ζῆν. ζῇς, ζῇ ἰωνικὰ, ἀπὸ τοῦ ζάω ω, ζάεις ᾷς, ζάει ᾷ. καὶ ζῇς
ζῇ, τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔτι πεινῇς πεινῇ, διψῇς διψῇ. καὶ
τὸ ζῆν ὑπογεγραμμένον ἀναλόγως ἀνέγνωμεν, πλὴν οὐ
παραδέχονται ἔνιοι τῶν ἡμετέρων διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ
ν, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ παρατατικοῦ αὐτὸ σχη-
ματίζειν. μιμνῄσκω, ὅτι οἱ αἰολεῖς μιμναίσκω λέγουσι. λῇς
ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε, ἀπὸ τοῦ λῶ λεῖς. καὶ ἄλ-
λα πάμπολλα. κῆφα, ἀντὶ καὶ εἶπα. ᾖδεν, ἀντὶ εἶδεν.
ἐνθῆν, ἀντὶ ἐλθῆν. τῆνος, τῆνα, τῆνο, ἀντὶ ἐκεῖνος, ἐκείνη,
ἐκεῖνο. ἔτι καὶ τὰ ἰωνικὰ ὁμηρικὰ, μῄονες ἀντὶ μαίονες,
μῃονία ἀντὶ μαιονία, μετῄωρα ἀντὶ μεταίωρα, κρήηνον
ἀντὶ κραίαινον, καλλιπάρῃοι καὶ μιλτοπάρῃοι, ἀπὸ τῆς
παρειᾶς. τελήεσσας ἑκατόμβας, ἀντὶ κελείας. ὀπώπῃ ἀντὶ
ὀπώπει. δεδῄει καὶ δέδῃεν, ἀπὸ τοῦ δαίω. ᾔομεν, ἀντὶ
εἴομεν. τῇ ἄρθρῳ, καὶ τῇ ἀντὶ ταύτῃ, καὶ τῇ ἀντὶ λάβε,
ἀπὸ τοῦ τῶ. τὰ εἰς η ἐπιῤῥήματα ὑπογράφονται. ἄλλῃ,
πάντῃ, πῇ, ὅπῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, ἡσυχῇ, κομιδῇ, πολ
λαχῇ, πανταχῇ, διπλῇ, τριπλῇ, τετραπλῇ, πενταπλῇ,
ταύτῃ. ᾗ ἀντὶ ᾗτινι, καὶ ᾗ ἀντὶ ὅπου, ἀφ᾽ οὗ τὸ ᾗχι. τὸ δὲ ἤδη
καὶ δηλαδὴ, οὐ. μὴ, νὴ, δὴ, ἴη σχετλιαστικόν. ὠὴ, καὶ ἰωή. ἔ-
τι πάντα τὰ εὐκτικὰ τοῦ παρακειμένου τῷ η παραλήγοντα
πεποιήμην. πεποίῃο, πεποίῃτο. βεβοιήμην. ᾔδειθα, ἀντὶ
ᾔδεις. ᾐδέσθην, ἀπὸ τοῦ αἰδοῦμαι. ὑπὸ δ᾽ ᾔρεον ἕρματα νηῶν,
ἀπὸ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

à tollo, norant pro nouerant. noramus noratis norant, pro noueramus tis, nouerant. iciens pro percutiens, à diuido. ceres ceres subscribitur, ut nonnulli aiunt, à diuido, quod plurimi non recipiunt. sera ionice, à claudo clausura. neredes, quoniam nereides. brisedes, quoniam briseides. chrysedes, quoniam chryseides. cadmedes, quoniam cadmeides, per synæresim: eluceat, habeat, uoret, ut subiunctiua subscribuntur.

De o.

To articulo singularis datiui masculini & neutri generis, semper subscribitur: æneæ, sermoni, aiaci, literæ, ligno. Etiam omni datiuo in o desinenti subscribitur, sermoni, ligno, uiæ, menelao, areæ. Etiam omni genitiuo & datiuo duali, & datiuo plurali, & nominatiuo et uocatiuo plurali atticorum nominum, tertiæ declinationis per productionem: menelaorum, à menelaorum: his menelais, à menelais: menelai, ò menelai, à menelai menelaos. non tamen nominatiuus & uocatiuus neutrorum subscribitur, fertilia, ò fertilia: quia à fertilia fiat. etiam omni genitiuo & datiuo duali nominum secũdæ contractorũ declinationis, serpentium attice per productionem, à serpẽtibus, traducto accentu: quamuis penultima longa existente. uerbum ab urbium, & etiam carnium à carnium, nostrum quoniam nostrum, ipsorum quia ipsorũ. melius, quia melius. optimus, quia optimus. seruo, quia seruo. sospes, quia sospes. saluus, quia saluus. herous, quia heroius, & similia. patrius patria patrium, quia patrius. maternus materna num, quia maternus. auius auia auiũ. minous, quia minoius. cous, quia coius, eous; quia eoius. achelous, quia acheloius.

ἀπὸ τοῦ αἱρῶ. ᾔσην, ἀπὸ τοῦ εἰδήτην. ᾔσμεν, ᾖστε, ᾖσαν. ἀντὶ εἴδημεν, εἴδητε, εἴδησαν. δῃώσας ἀντὶ κόψας, ἀπὸ τοῦ δαΐω. δῃῶ ἡ δημήτηρ ὑπογράφεται, ὥς ἔνιοί φασιν. ἀπὸ τοῦ δαΐω. ὅπερ οἱ πλεῖστοι οὐ παραδέχονται. κλῇθρα ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ κλείω, κλεῖθρον. νηρῇδες, ὅτι νηρηΐδες. βρισῇδες, ὅτι βρησηΐδες. χρυσῇδες, ὅτι χρησηΐδες. καδμῇδες, ὅτι καδμηΐδες, κατὰ συναίρεσιν. παμφαίνῃσιν, ἔχῃσι, φάγῃσιν, ὡς ὑποτακτικὰ ὑπογράφονται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ω.

Τῷ ἄρθρῳ τῆς ἑνικῆς δοτικῆς ἀρσενικοῦ καὶ οὐδετέρου γένους, ἀεὶ ὑπογράφεται. τῷ αἰνείᾳ, τῷ λόγῳ, τῷ αἴαντι, τῷ γράμματι, τῷ ξύλῳ. ἔτι πάσῃ δοτικῇ εἰς ω ληγούσῃ ὑπογράφεται ι. τῷ λόγῳ, τῷ ξύλῳ, τῇ ὁδῷ, τῷ μενέλεῳ, τῇ ἅλῳ. ἔτι πάσῃ γενικῇ καὶ δοτικῇ δυϊκῇ, καὶ δοτικῇ πληθυντικῇ, καὶ ὀνομαστικῇ καὶ κλητικῇ πληθυντικῇ τῶν ἀττικῶν ὀνομάτων τῆς τρίτης κλίσεως, κατ' ἔκτασιν. τοῖν μενέλεων, ἀπὸ τοῖν μενελάοιν. τοῖς μενέλεῳς, ἀπὸ τοῖς μενελάοις. οἱ μενέλεῳ, ὦ μενέλεῳ, ἀπὸ τοῦ οἱ μενέλαοι. οὐ μὴν ἡ ὀνομαστικὴ καὶ κλητικὴ τῶν οὐδετέρων ὑπογράφεται, τὰ εὔγεω, ὦ εὔγεω, διότι ἀπὸ τὰ εὔγεα γίνεται. ἔτι πάσῃ γενικῇ καὶ δοτικῇ δυϊκῇ τῶν ὀνομάτων τῆς δευτέρας τῶν συνῃρημένων κλίσεως, τοῖν ὄφεῳν ἀττικῶς κατ' ἔκτασιν, ἀπὸ τοῖν ὀφέοιν, ἀναβιβαζομένου καὶ τοῦ τόνου, καίπερ τῆς ληγούσης μακρᾶς οὔσης. τῶν πόλεῳν, ἀπὸ ταῖν πολέοιν. καὶ ἔτι κρεῷν, ἀπὸ τοῖν κρεάοιν. νῷν, ὅτι νῶϊν. σφῷν, ὅτι σφῶϊν. λῷον, ὅτι λώϊον. λῷστος, ὅτι λώϊστος. σῴζω, ὅτι σωΐζω, σῷος, ὅτι σώϊος. ἡρῷος, ὅτι ἡρώϊος. καὶ τὰ ὅμοια. πατρῷος, πατρῷα, πατρῷον, ὅτι πατρώϊος. μητρῷος, α, ον, ὅτι μητρώϊος. παππῷος α, ον. μινῷος, ὅτι μινώϊος. κῷος, ὅτι κώϊος. ἑῷος, ὅτι ἑώϊος. ἀχελῷος, ὅτι ἀχελώϊος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

acheloius.aous fluuius cypri,quia aoius.minodes,quia minoides.herodes,quia heroides,à quo et herodianus. conus, secundum traditionem. ode,à cantu,& quæ ab ipso,accantatio,cantuarium,accentus,hymnodia,melodia,dissonantia,comœdia, tragœdia, defletio, rhapsodia, palinodia,comicus,tragicus, monodus, hymnodus, melodus, rhapsodus: & eorum uerba, hymnos, canto,cano,insector, exaggero, defleo, uaticinor, uates,uaticinatio,pellis,uellus: quia uellus.porticulum, à porticu: quibus præter rationem accessit lepusculus & rudens,captilis,area,à percutio enim. aloe autem medicinale medicamentum,non. troades, quia troiades,troianæ,& ancillæ secundum traditionem. troianos troicos,heronæ pro heroinæ.Erodius, siquidem ab amore deducitur,non habet. si autem secundum Herodianũ à sibilo, habet. rhœdius enim,et additione e, & productione erodius, quod subscriptum & ipse uidi in recte scriptis ueteribus libris. animal, quia animal.animal,quia animal.& quia bisyllaba o penultimantia,subscribuntur: animal,ptoum mons.quibus similiter sospes, anteporticus, circumporticus, conclaue quia conclaue,ouum quia ouum inuentum est,limbus circum collare,uestis. ab ouis enim, ouis ouis,ora. & productione limbus. cui pro cui,ut datiuus. & ut pro sicut, caprarius pro caprarius, per mixtionem & contractionem, caprarij pro caprarij dorice, per extritionem & mixtionem & contractionem, & conuiuæ pro & conuiuæ, & cognati pro & cognati, & tympanismi pro & tympanismi, ego puto oratorium pro ego puto,ego noui pro ego noui,alij ab eo,

misertus

ἀχελῴιος. ἀῷος ποταμὸς κύπρου, ὅτι ἀῴιος. μινῴδης ὅτι μινωΐδης, ἡρῴδης ὅτι ἡρωΐδης. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡρῳδιανός. κῷνος, κατὰ παράδοσιν. ᾠδὴ, ἀπὸ τοῦ ἀοιδή. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, προσῴδιον, ᾠδεῖον, προσῳδία, ὑμνῳδία, μελῳδία, ἀπῳδὴ, κωμῳδία, τραγῳδία, μονῳδία, ῥαψῳδία, παλινῳδία. κωμῳδὸς, τραγῳδὸς, μονῳδὸς, ὑμνῳδὸς, μελῳδὸς, ῥαψῳδός. καὶ τὰ ἑαυτῶν ῥήματα, ὑμνᾳδῶ, ῥαψῳδῶ, κωμῳδῶ, τραγῳδῶ, μονῳδῶ, χρησμῳδῶ, χρησμῳδὸς, χρησμῳδία. κῴας κῴδιον, ὅτι κωΐδιον. στῴδιον ἀπὸ τῆς στοιᾶς. οἷς παραλόγως ἠκολούθησε τὸ λαγῴδιον, καὶ καλῴδιον. ἀλῳτὴ ἡ ἅλως, ἀπὸ τοῦ ἀλοίω γάρ. ἀλώη δὲ τὸ ἰατρικὸν φάρμακον, οὔ. τρῳάδες, ὅτι τρωϊάδες. τρῳαὶ καὶ δμῳαὶ κατὰ παράδοσιν. τρῳοῦς τοὺς τρωϊκούς. ἡρῷναι ὅτι ἡρωΐναι. ἐρῳδιὸς, εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος παράγεται, οὐκ ἔχει. εἰ δὲ καθ' Ἡρῳδιανὸν ἀπὸ τοῦ ῥοίζω, ἔχει. ῥοίδιος γάρ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, καὶ ἐκτάσει, ἐρῳδιός. ὅπερ ὑπογεγραμμένον καὶ αὐτὸς εἶδον ἐν ὀρθογράφοις παλαιαῖς βίβλοις. ζῴδιον ὅτι ζωΐδιον. ζῷον ὅτι ζώϊον. καὶ ὅτι τὰ δισύλλαβα τῷ ω παραληγόμενα, ὑπογράφονται. ζῷον, πλῷον. οἷς ὁμοίως τὸ σῷον, προσῷον, περισῷον, ὑπερῷον, ὅτι ὑπερώϊον, ᾠὸν ὅτι ὤϊον εὕρηται. ὦα τὸ περιτραχήλιον τοῦ ἱματίου. ἀπὸ τοῦ ὄϊς γὰρ, οἶς, οἰὸς, οἶα. καὶ ἐκτάσει, ὦα. ᾧ, ἀντὶ ᾧτινι, ὡς δοτική. καὶ ᾧ, ἀντὶ καθά. ᾡπόλος ἀντὶ ὁ αἰπόλος, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. ᾡπόλοι ἀντὶ οἱ αἰπόλοι δωρικῶς, κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. χᾠ ξυμπόται, ἀντὶ καὶ οἱ ξυμπόται. χᾠ συγγενεῖς, ἀντὶ καὶ οἱ συγγενεῖς. χᾠ τυμπανισμοὶ, ἀντὶ καὶ οἱ τυμπανισμοί. ἐγῷμαι ῥητορικὸν, ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι. ἐγῷδα, ἀντὶ ἐγὼ οἶδα. ᾤχοκα, ἀπὸ τοῦ οἴχω.

ᾤκτειρα.

misertus sum, à misereor. abij, ab abeo. putabam taui, à puto. ædificaui ab difico, administraui ab administro, habitabã ab habito. & omnia præterita ab æ incipientiũ uerborũ. exceptis adnotatis apud Herodianum, & alijs immutabilibus: ut destituo, quod est destituo. tuebam, eo quod est eo ibã. inebrio abã. uinor uinabar, concito concitabã, auguror augurabar, auspicor auspicabar, auguror gurabar, guberno bernabam, clauũ rego regebã, clauũ uerto uertebã, tumeo tumebam, domicilior liabar. hæc enim uel propter uocalitatem, uel ionico more immutata mansere. Etiã secũdæ & tertiæ singulares personæ subiunctiuorum tertiæ coniugationis in mi: si des det, si dederis dederit. si prebendaris prebendare prebendatur, unde prebẽdatur. Etiam secundæ paßiuorũ eorundẽ. si der deris, si der deris. Etiam per contractionem o optatiuorum secũdæ coniugationis circũflexorum: clamarẽ clamarem, clamares clamares, clamaret clamaret. clamaretis clamaretis, clamarent clamarent. clamaremus clamaremus, clamaretis clamaretis, clamarent clamarent. & mutatione mi in in æolice, clamarẽ clamares clamaret. paßiuum similiter, clamarer clamarer, clamareris clamareris, clamaretur clamaretur. Etiam o optatiui præteriti perfecti: inauratus fuissem fuisses fuisset. uiuat, det, à det. aßimilatus fuerat, ab aßimilor, similatus sum, fuerã. uinũ ministrabat, à uinũ stro. apertũ est & aperuit & aperuit, & aperuit, & apertus sum & tus sum, & apertus, attica omnia, ab aperio, debacchabar & chatus sum, à bacchor. O mihi nõnulli subscribunt, ab heu mihi per productionẽ: multa, quia multa. unde innocẽs innoxius,

ᾤκτειρα, ἀπὸ τοῦ οἰκτείρω. ᾠχόμην. ἀπὸ τοῦ οἴχομαι. ᾠόμην ᾠήθην, ἀπὸ τοῦ οἴομαι. ᾠκοδόμησα, ἀπὸ τοῦ οἰκοδομῶ. διῴκηκα, ἀπὸ τοῦ διοικῶ. ᾤκουν, ἀπὸ τοῦ οἰκῶ. καὶ πάντες οἱ παρεληλυθότες τῶν ἀπὸ τοῦ οι ἀρχομένων ῥημάτων, πλὴν τῶν σεσημειωμένων παρὰ τῷ Ἡρῳδιανῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀτρέπτων. οἷον οἰῶ, τὸ μονῶ, οἴουν. οἰμῶ, τὸ πορεύομαι, οἴμουν. οἰνῶ οἴνουν, οἰνίζω οἴνιζον, οἰστρῶ οἴστρουν, οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην, οἰωνοσκοπῶ οἰωνοσκόπουν, οἰωνοπολῶ οἰωνοπόλουν, οἰακονομῶ οἰακονόμουν, οἰακίζω οἴακιζον, οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφουν, οἰδαίνω οἴδαινον, οἰκουρῶ οἰκούρουν. ταῦτα γὰρ ἢ δι᾽ εὐφωνίαν, ἢ ἰωνικῷ ἔθει ἄτρεπτα ἔμειναν. ἔτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα τῶν ὑποτακτικῶν τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι, ἐὰν διδῷς διδῷ, ἐὰν δῷς δῷ, ἐὰν ἁλῷς ἁλῷ, ὅθεν ἁλῴη. ἔτι τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν τῶν αὐτῶν, ἐὰν διδῶμαι διδῷ, ἐὰν δῶμαι δῷ. ἔτι τὸ κατὰ συναίρεσιν ῳ τῶν εὐκτικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, βοάοιμι βοῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ, βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην οῴτεν, βοάοιμεν βοῷμεν, βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην οῴτην, βοάοιμεν βοῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν. καὶ τροπῇ τοῦ μι εἰς ην αἰολικῶς, βοῴην βοῴης, βοῴη, τὸ παθητικὸν ὁμοίως, βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο. ἔτι τὸ ῳ τοῦ εὐκτικοῦ παρακειμένου, κεχρυσῴμην, κεχρύσῳο, κεχρύσῳτο. ζῴη, δῴη, ἀπὸ τοῦ δοίη. ἐῴκει, ἀπὸ τοῦ εἴκω. ἔοικα, ἐῴκειν. ἐῳνοχόει, ἀπὸ τοῦ οἰνοχοῶ. ἀνῷγε καὶ ἀνέῳγε, καὶ ἀνῷξε, καὶ ἀνέῳξε, καὶ ἀνέῳγμαι, καὶ ἀνεῳγμένος, ἀττικὰ πάντα, ἀπὸ τοῦ ἀνοίγω. ἐπαρῴνουν καὶ πεπαρῴνηκα, ἀπὸ τοῦ παροινῶ. ᾤμοι τινὲς ὑπογράφουσιν, ἀπὸ τοῦ οἴμοι κατ᾽ ἔκτασιν. θῳή, ὅτι θωίη. ὅθεν καὶ ἀθῷος, ὁ ἀζή-

innoxius.pubescerem,à pubescerem pubescerem.uiuerem & reuiuiscerem,ut optatiua. & uinceret,& meditaretur.salio,à salio salio : unde saltus,excelsus locus,ueluti saltus. tumultus tumultus,nonnulli subscribunt,interpretantes à graculis auibus. & tumultuor tumultuor. nauigo,quia nauigo. crocito,quia crocito. perhesternum perhesternum,quia hesternum,pauloante subscribitur,quia à mane,matutinus matutina, & ionice matutinum in accusatiuo casu,à quo pauloante aduerbium. prora secũdum traditionem subscribitur, quia prora. & manifestum est,quòd cæruliprorus legimus. urere ardere,quia ardere. circum aduerbium subscribitur,à datiuo factum,& alia multa. Valete, qui legitis,& memineritis. In Messene Siciliæ, Anno ab incarnatione Dei millesimo, quadringentesimo, septuagesimo.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὁ ἀζήμιος. ἡβῷμι, ἀπὸ τοῦ ἡβάοιμι οἶμι. βιῴην καὶ ἀναβιῴην, ὡς εὐκτικά. καὶ νικῴη, καὶ μελετῴη. θρῴσκω, ἀπὸ τοῦ θρωΐσκω, τὸ πηδῶ. ὅθεν θρωσμὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος, οἱονεὶ θωρισμός. κολῳὸς ὁ θόρυβος, τινὲς ὑπογράφουσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τῶν κολοιῶν τῶν ὀρνέων, καὶ κολῳῶ, τὸ θορυβῶ. πλῴζω, ὅτι πλωΐζω. χρῴζω, ὅτι χρωΐζω. πρῷζον, τὸ προχθεσινὸν, ὅτι πρωΐζον. πρῴην ὑπογράφεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ πρωῒ, πρωΐος, πρωΐα. καὶ ἰωνικῶς, πρωΐην κατ᾽ αἰτιατικὴν πτῶσιν, ἀφ᾽ οὗ πρῴην ἐπίῤῥημα. πρῴρα κατὰ παράδοσιν ὑπογράφεται, ὅτι πρώϊρα. καὶ δῆλον ὅτι κυανοπρωΐρους ἀνέγνωμεν. φῴζειν τὸ καίειν, ὅτι φωΐζειν. κύκλῳ τὸ ἐπίῤῥημα ὑπογράφεται ἀπὸ δοτικῆς γινόμενον, καὶ ἄλλα πολλά. ἔῤῥωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνησθε. ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας, ἔτει ἀπὸ θεογονίας χιλιοστῷ, τετρακοσιοστῷ, ἑβδομηκοστῷ.

ΤΕΛΟΣ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

DE GRAECARVM PROPRIETA-
te linguarum, ex ſcriptis de arte
Ioannis Grammatici.

d

Ialectus eſt linguæ proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Aeolica, Ionica, Communis. & Attica quidem uocata eſt ab Atthide Cranai filia. Aeolica uero ab Aeolo Hellenis filio. Dorica autem à Doro Hellenis filio. Ionica autem ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis, & Creuſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

De dialectis proœmium alterum.

Dialecti quinque, Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, Communis.

DE IONICA LINGVA.

Ionica autem eſt, qua uſi ſunt Iones. hanc autem antiquã eſſe cõſtat. Propriũ aũt ipſius eſt pro α, η uti, & circũflexas ſyllabas in duo diuidere. & pro π, κ accipere. & pro aſpiratis colliſionibus, tenuiter proferre: & quibuſdã dictionibus ι auferre. Vtuntur igitur η pro α, ut ianuã pro ianuã, & diẽ pro diẽ, & utilitatẽ pro utilitatẽ. Circũflexas autem ſyllabas in duo diuidunt: pro facere enim, facere dicunt. pro π, κ accipiũt, nã quomodo quomodo dicunt, pro aſpiratis colliſionib. tenuiter proferunt, cum dicunt pro in equis, in equis. & inſpicere inſpicere. in quibuſdam dictionibus ι auferunt, pro laborare, laborare dicentes. Ionica autem, ab Ione Apollinis filio, & Creuſæ Erecthei filiæ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΟ-άννου Γραμματικοῦ τεχνικῶν.

Ιάλεκτος, ἐστὶ γλώττης ἰδίωμα. εἰσὶ δὲ διάλεκτοι πέντε, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, ἰὰς, κοινή. καὶ ἀτθὶς μὲν ἐκλήθη ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός. αἰολὶς δὲ, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος. δωρὶς δὲ, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος. ἰὰς δὲ ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθέως παιδός. κοινὴ δὲ, ἐκ τῶν τεσσάρων συνεστῶσα. ἔχει δὲ ἑκάστη διάλεκτος οἰκεῖον ἰδίωμα.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΠΡΟΟΙ-μιον ἕτερον.

Διάλεκτοι πέντε, ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ἰὰς δέ ἐστιν. ᾗ κέχρηνται ἴωνες. δοκεῖ δὲ, ἀρχαίαν εἶναι αὐτοῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἀντὶ τοῦ α τῷ η χρῆσθαι. καὶ τὰς περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ π, τὸ κ λαμβάνειν. καὶ ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν, ψιλότητας ἐκφέρειν. καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπερξαιρεῖν. χρῶνται μὲν οὖν τῷ η ἀντὶ τοῦ α, οἷον θύρην ἀντὶ τοῦ θύραν, καὶ ἡμέρην ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ ὠφελείην ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν. τὰς δὲ περισπωμένας συλλαβὰς, εἰς δύο διαιροῦσιν. ἀντὶ τοῦ ποιεῖν γὰρ ποιέειν λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνουσι. τὸ γὰρ πῶς, κῶς λέγουσιν. ἀντὶ τοῦ δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἵππων, ἐπ' ἵππων. καὶ ἐφορᾶν, ἐπορᾶν. ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγοντες. ἰὰς δὲ, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης, τῆς ἐρεχθέως θυγατρός.

De lingua Attica.

Attica uero est dialectus, qua usi sunt Athenienses. Peculiare autem ipsius est, affatim uti contractionibus & dictiones inseparabiliter proferre. tum uero & τ & ρ pro σ accipere, & υ pro ε. & pro σ, ξ. Contractionibus igitur abunde utuntur, cum dicunt uestis pro uestis, & proœmium pro proœmium. coniunctim uero nonnullas dictiones proferunt, cum dicunt paternum pro paternum, & nereida pro nereida & ρ & τ pro σ accipiunt: mare enim mare, & facere facere. Rursum pro audenter, masculum, audenter, masculum dicunt. pro ε, υ accipiunt, cum dicunt indumentum pro indumentum, crimen crimen, oleum oliuum, insigne insigne, opus opus. Pro σ uero ξ, cum dicunt uniuersus pro uniuersus, & calamitatem pro calamitatem, & intellexit pro intellexit, & signum pro signum, & fœdus pro fœdus. Vocata est autem Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

De lingua Dorica.

Dorica autem uocata est dialectus, qua usi sunt Dores. proprium ipsius est, pro η, α uti. & pro ω magno α, & pro femininis nominibus singularibus plurales casus proferre, & pro ου diphthongo ω uti, & pro ει dissono η assumere. & interdum pro θ, σ. & quibusdā dictionibus ι detrahere. Pro η igitur α utūtur, cum dicunt solem pro solem, & diē pro diem, & uenus pro uenus, & suaue pro suaue. pro ω autem α utūtur, cum dicunt musarum musarum, ianuarum ianuarum.

Pro

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Ἀτθὶς δέ ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται ἀθηναῖοι. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι, κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς, καὶ τὰς λέξις ἀδιαιρέτως ἐκφέρειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ τ καὶ ρ ἀντὶ σ λαμβάνειν. καὶ τὸ υ ἀντὶ τοῦ ε, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τὸ ξ. ταῖς μὲν οὖν συναλοιφαῖς, κατακόρως χρῶνται, ὅταν λέγωσι θοιμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον, καὶ φροίμιον ἀντὶ τοῦ προοίμιον. ἀδιαιρέτως δέ τινας τῶν λέξεων ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσι πατρῷον ἀντὶ τοῦ πατρώϊον, καὶ νηρῇδα ἀντὶ τοῦ νηρηΐδα. καὶ τὸ ρ καὶ τ, ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνουσι. τὴν θάλασσαν γὰρ θάλατταν, καὶ τὸ πράσσειν πράττειν. πάλιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσι, τοὔνδυμα τὸ ἔνδυμα, τοὔγκλημα τὸ ἔγκλημα, τοὔλαιον τὸ ἔλαιον, τοὐπίσιμον τὸ ἐπίσημον, τοὔργον τὸ ἔργον. ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ ξ, ὅταν λέγωσι ξύμπας ἀντὶ τοῦ σύμπας, καὶ ξυμφορὰν ἀντὶ τοῦ συμφοράν. καὶ ξυνένηκεν ἀντὶ τοῦ συνένηκεν, καὶ ξύμβολον ἀντὶ τοῦ σύμβολον, καὶ ξυνθήκη ἀντὶ τοῦ συνθήκη. ἐκλήθη δὲ ἀτθὶς ἡ τῶν ἀττικῶν ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Δωρὶς δὲ κέκληται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται δωριεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ η, τῷ α χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τοῦ ω, τῷ α. καὶ ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἑνικῶν πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου, τὸ η παραλαμβάνειν. καὶ ποτὲ ἀντὶ τοῦ θ, τὸ σ. καὶ ἐπί τινων λέξεων, τὸ ι ὑπεξαιρεῖσθαι. ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι τὸ ἅλιον ἀντὶ τοῦ ἥλιον, καὶ ἁμέραν ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ ἁ κύπρις ἀντὶ τοῦ ἡ κύπρις, καὶ ἁδὺ ἀντὶ τοῦ ἡδύ. ἀντὶ δὲ τοῦ ω τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι μουσῶν μουσᾶν, θυρῶν θυρᾶν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Pro ſingularibus autem femininis nominibus, plurales caſus proferunt, dicendo pulchram pulchras, doctam doctas. Pro οι autem diſſono ω utuntur, dicendo muſas muſas. Pro ει autem diſſono η utuntur, cum dicunt pro uidere, currere, accipere, uidere, currere, accipere. Sed & accipere pro accipere, & currere pro currere, & uenire pro uenire dicunt. Dorica autem appellata eſt, à Doro Hellenis filio.

De lingua æolica.

Aeolica autem dicitur dialectus, qua uſi ſunt Aeoles. proprium autem ipſius eſt acutas dictiones inuertere, & quibuſdam nominibus femininis accuſatiui caſus ι addere, & aliquando pro ου ω uti, & pro ο ω, & incipientia à uocalibus tenuiter proferre, & pro ει diſſono η ponere. & ponere in dictionibus ante ρ, β. pro gemino μμ, geminum ππ aſſumere. & dictiones quidem inuertunt acutas, fluuius fluuius dicentes, & pulcher pulcher. Quibuſdam autem nominibus femininis accuſatiui caſus ι apponunt, cum dicunt pro pulchras pulchras, ſapientes ſapientes: pro ου uero ω utuntur, cum dicunt relinquentes pro relinquentes, & uidentes pro uidentes, & nugantes pro nugantes. Pro ο, ω utuntur, cum dicunt ſimile pro ſimile. Inchoantia uero à uocalibus, tenuiter profernnt: cum dies attenuant, & Sol, & uos. pro ει autem diſſono, η utuntur. pro cythercam cythercam dicẽtes, & pro didiciſſe & ire, didiciſſe & ire. Ponunt autem in quibuſdam dictionibus ante ρ, β. roſas enim broſas dicunt, & pannos laceros, pãnos laceros. pro gemino uero μμ geminum ππ accipiunt, oculos oculos dicentes. Sunt autem

quædam

ἀντὶ δὲ ἑνικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρουσιν, ὡς ὅταν λέγωσι καλὴν καλὰς, σοφὴν σοφάς. ἀντὶ δὲ τῆς ου διφθόγγου τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι μούσας μῶσας. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν, ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. ἀλλὰ καὶ λάβεν, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν. καὶ δράμεν ἀντὶ τοῦ δραμεῖν, καὶ ἔλθεν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν λέγουσι. δωρὶς δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Αἰολὶς δὲ λέγεται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται αἰολεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστὶ τὰς ὀξυτόνους λέξεις ἀντιστρέφειν, καὶ τισὶν ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέναι. καὶ ποτὲ ἀντὶ τοῦ υ τῷ ω χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ο τῷ ω. καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων, ψιλῶς ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου, τὸ η τάττειν. καὶ προστιθέναι ἐπὶ τῶν λέξεων τοῦ ρ, τὸ β. ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ, δύο ππ λαμβάνειν. καὶ τὰς λέξεις μὲν ἀντιστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους, τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες. καὶ τὸ καλὸς κάλος. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέασιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, σοφὰς σοφαῖς. ἀντὶ δὲ τοῦ ου, τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι, καὶ ἰδῶσαι ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι, καὶ λαλῶσαι ἀντὶ τοῦ λαλοῦσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ὤμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρουσιν, ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἥλιος καὶ ὑμεῖς. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται. ἀντὶ τοῦ κυθαίρειαν, κυθαίρηαν λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν καὶ ἐλθεῖν, μαθῆν καὶ ἐλθῆν. προστιθέασι δὲ ἐπί τινων λέξεων πρὸ τοῦ ρ τὸ β. τὰ ῥόδα γὰρ βρόδα λέγουσι, καὶ τὰ ῥάκη βράκη. ἀντὶ δὲ τῶν δύο μμ δύο ππ λαμβάνουσι τὰ ὄμματα ὄππατα λέγοντες. ἐστὶ δὲ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

quædam, quæ peculiariter apud eos formantur. nam pro cum præpositione, contra accipiunt. Aliquando & consilium, consilium dicunt, & terram terram, & certamen certamen. Priamum autem Perrhamum. Appellata est æolica lingua, ab Aeolo Hellenis filio.

De communi lingua.

Qui nolunt communem adnumerare Dialectum prædictis quatuor, arguunt hoc modo: neq; enim aiũt haberi propriũ, sed sicut quadripharmacos uis ex quatuor constans, quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: sic & communis dialectus ex quatuor cõaptata, non debet adnumerari his. Ex ijs autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt, quoniam omnibus sese insinuat dialectis eiusdem uocis, ut amicus, nox, & huiusmodi. Alij non habere formã, sed ex uarijs dictionibus congregatam. decidentiæ autem ipsius, non inueniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus, Aeolica Alcæus, communi Pindarus.

Aliter de Dialectis.

Dialectus est dictio propriæ insigne formæ ostendens, uel dictio peculiarem uel communem ostendens notã. dialecti autem sunt, si & communem quis adnumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, Cõmunis. nam quinta propriã non habens notã, cõmunis nominata est, uel quia cõmuniter omnium notis utitur, & ex quatuor constat: uel quia cõmuniter ea omnes utuntur: uel quia ex hac incipiunt, tanquã ea subiecta, omnes. Remittẽdum autem, hanc quidem quasi ad regulam, reliquas uero ad proprietatem. Itaque

barbaras

τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα. ἀντὶ γὰρ τῆς μετὰ προθέσεως, τὴν κατὰ παραλαμβάνουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὴν λέγουσι, καὶ τὴν γῆν γᾶν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἄγωνον. τὸν δὲ πρίαμον, πέρραμον. ἐκλήθη δὲ αἰολὶς, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Οἱ μὴ βουλόμενοι τὴν κοινὴν καταριθμεῖν διάλεκτον ταῖς προειρημέναις τέσσαρσιν, αἰτιῶνται τούτῳ τῷ τρόπῳ. οὐδὲ γὰρ φασὶν ἔχειν ἴδιον, ἀλλ' ὥσπερ τετραφάρμακος δύναμις ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, τετραφάρμακον λέγεται, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα, οὕτω καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος ἐκ τεσσάρων συναρμοσθεῖσα, οὐκ ὀφείλει συναριθμεῖσθαι ταύταις. τῶν δὲ τὴν κοινὴν διάλεκτον εἰσηγησαμένων, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβέβληται ταῖς διαλέκτοις ταῖς ὁμοφώνοις. οἷον φίλος, νὺξ, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔχουσα τύπον, ἀλλ' ἐκ διαφόρων λέξεων συνηθροισμένη. μεταπλώσεις δὲ αὐτῆς, οὐχ εὑρίσκονται. ἰάδι ἔγραψεν Ὅμηρος, ἀτθίδι Ἀριστοφάνης, δωρίδι Θεόκριτος, αἰολίδι Ἀλκαῖος, κοινῇ Πίνδαρος.

ΕΤΕΡΩΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑλέκτων.

Διάλεκτος, ἐστὶ λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐπιφαίνουσα, ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἐπιφαίνουσα χαρακτῆρα. διάλεκτοι δέ εἰσιν, εἰ καὶ τὴν κοινήν τις καταριθμοίη, πέντε. ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή. ἡ γὰρ πέμπτη ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα, κοινὴ ὠνομάσθη. ἤτοι ὅτι κοινῇ τοῖς τῶν πασῶν χαρακτῆρσι χρῆται, καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων καθέστηκεν, ἢ ὅτι κοινῶς αὐτῇ πάντες χρῶνται. ἢ διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται, ὡς ταύτης οὔσης, πᾶσαι. ἀναπεμπτέον δὲ, ταύτην μὲν ὡς πρὸς κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα. τὰς μὲν οὖν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

barbaras in multitudine existentes, & incomprehensibiles, non est facile tradere.

Alioqui neque dicendum ipsas dialectos, sed linguas. Hellanicas autem contigit appellari, quod cum Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalionis, loca per Græciam occupasset, omnes quidem contigit dici Hellanicas uoces. Specialiter autem denominationes ab illius filijs accepisse. Dispersis enim his in plura loca, atque eandem uocem non amplius seruantibus, sed cum locorum mutatione una uocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. à Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, illos qui migrarunt in loca circa Parnassum & Asopum, Dorienses ab ipso appellari omneis contigit, & dialectum doricam. qua ualde utuntur Rhodijq;, & Cretenses, & Peloponnesij, & Siculi, & Libici, & antiquam Epeirum habitantes.

Ab Aeolo autem Hellenis filio, & Pyrrhæ, æolica uocata est. hic enim cum decẽ urbes condidisset, & regionem Aeoliam, & dialectum æolicam appellauit.

Ionica autem, ab Ione Xuthi, qui fuit Hellenis & Creusæ Erechthei filiæ, uocata est. hic enim linguam, quæ eadem atq; Attica uidebatur, cũ comigrasset, & condidisset 15. urbes, ab se Ionicam appellauit. urbes autem hæ: Clazomene, Lebedus, Phocæa, Priene, Myletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem uocata est, uel ab Atthide Cranai filia: fuit autem is Atticæ rex. uel uocata est sic, eo quod littoralis esset, quasi acticam dixeris.

Intel-

βαρβάρους ἐν πλήθει οὔσας καὶ ἀπεριλήπτους, οὐκ ἔστι ῥᾴδιον παραδοῦναι.

Ἄλλως τε οὐδὲ λεκτέον αὐτὰς διαλέκτους, ἀλλὰ γλώσσας. τὰς δὲ ἑλληνικὰς συνέβη καλεῖσθαι, ὡς ἕλληνος τοῦ διὸς μὲν υἱοῦ, κατ' ἐπίκλησιν δὲ δευκαλίωνος, τοῦ κατὰ τὴν ἑλλάδα τόπους κατεσχηκότος, πάσας μὲν συνέβη λέγεσθαι ἑλληνικὰς φωνάς. κατ' εἶδος δὲ τὰς προσωνυμίας, ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβεῖν. διασπαρέντων γὰρ τούτων εἰς πλείονας τόπους, καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν οὐκ ἔτι φυλαξάντων, ἀλλὰ τῇ τῶν τόπων μεταβολῇ ἅμα καὶ τὴν φωνὴν μεταβαλόντων, συνέβη διαλέκτους λέγεσθαι. ἀπὸ μὲν οὖν δώρου τοῦ δευκαλίωνος καὶ πύῤῥας παιδὸς, μετοικίσαντας εἰς τοὺς περὶ τὸν παρνασσὸν τόπους, καὶ ἀσωπὸν, δωριεῖς ἀπ' αὐτοῦ προσαγορευθῆναι πάντας συνέβη, καὶ τὴν διάλεκτον δωρίδα, ᾗ πάνυ χρῶνται ῥόδιοί τε, καὶ κρῆτες, καὶ πελοποννήσιοι, καὶ σικελοὶ, καὶ λίβυες, καὶ οἱ τὴν παλαιὰν ἤπειρον οἰκοῦντες.

Ἀπὸ δὲ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδὸς, καὶ πύῤῥας, αἰολὶς ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσεν.

Ἡ δὲ ἰὰς, ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου, τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως παιδὸς, ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δοκοῦσαν τῇ ἀτθίδι τὴν αὐτὴν εἶναι διάλεκτον μεταναστὰς, καὶ κτίσας πόλεις ιγ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις αὗται, κλαζομεναὶ, λέβεδος, φωκαία, πριήνη, μύλητος, μυκάλη, ἐρυθραὶ, τῖος, σάμος, κολοφῶν, ἔφεσος, χιὸς, σμύρνα.

Ἀτθὶς δὲ ἐκλήθη ἤτοι ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, (ἔγενετο δὲ οὗτος τῆς ἀττικῆς βασιλεύς.) ἤτοι ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ παράκτιος εἶναι, ἀκτική τις οὖσα.

Intelligitur autem dialectus trifariam, ſecundū totius nominis mutationē, ſecundū partē quandā, ſecundum accidens. ſecundū totius nominis mutationē, ſic. quemadmodū æolēſes muliebre indumentū, catagogē uocāt. attici aūt quæ à nobis circūferentia cribri, farinariā uocant, & ſimilia ſecūdū aūt partē quandā, uel per additionē, ut æolenſes roſas broſas dicunt: uel per ablationem, ut Dores, *ferre & dicere, ferre & dicere dicunt: uel per tranſmutationem, ut currum currum dicunt. ſecundum uero accidens, uel per accentum, uel per ſpiritum dictum, apud nos permutant, per accentum quidem uolunt. attici quidem peruenio perueniebam, impello impellebam.* Dores *autem omnino omnino dicunt, & ſic ſic, & ſimilia: quæ diuidimus ijs idiomatibus, quæ ſunt ſecundum partem dialectorum: ſecūdum ſpiritum autem, ut attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpirate proferunt.*

De Atticis dialectis per parteis.

Attica mutat σ modo in τ, modo in ξ. nam mare mare dicit, & betam betam, & calamitatem calamitatē, & ſymbolum ſignum. uertit autem σ in ξ, in cum præpoſitione, & in compoſitione ſolum.

Semper in εις *pluralis nominatiuos ab in* ευς *maſculinis factos, per* η *profert, ut parentes, genitores, reges, reges.*

In αος *deſinentia maſculina antepenultima, uel ultima acuta, per* εως *profert: ut menelaus meneleos, populus populus, templum templum.*

I *in dictionibus addit, ut nunc, hunc, hic, prius. nos autem, nunc, hic, hunc, prius.*

In

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Νοεῖται δὲ ἡ διάλεκτος τριχῶς. κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν, κατὰ μέρος τι, κατὰ συμβεβηκὸς, κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν, οὕτως. ὡς οἱ αἰολεῖς τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα, καταγωγὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ ἀττικοὶ τὴν ἐφ' ἡμῶν τηλίαν, ἀλφρότησιν καλοῦσι, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ δὲ μέρος τι, ἤτοι κατὰ πρόσθεσιν, ὡς οἱ αἰολεῖς τὰ ῥόδα, βρόδα λέγουσι, ἢ κατὰ ἀφαίρεσιν, ὡς οἱ δωριεῖς, τὸ φέρειν καὶ λέγειν, φέρεν καὶ λέγεν λέγουσι. ἢ κατὰ μετάθεσιν, ὡς δίφρον δρίφον λέγουσι. κατὰ δὲ τὸ συμβεβηκὸς, ἤτοι κατὰ προσῳδίαν, ἢ κατὰ πνεῦμα λεγόμενον παρ' ἡμῖν, ἀλλοιοῦσι. κατὰ μὲν προσῳδίαν θέλουσιν, ἀττικοὶ μὲν, ἱκάνω ἵκανον, ἐλαύνω ἔλαυνον. δωριεῖς δὲ τὸ πάντως παντῶς λέγουσι, καὶ οὕτως οὑτῶς. καὶ τὰ ὅμοια διαιροῦμεν τοῖς ἰδιώμασι τῶν κατὰ μέρος διαλέκτων. κατὰ δὲ πνεῦμα, ὡς ἀττικοὶ τὸ παρ' ἡμῖν ἥκιστα ψιλῶς ὂν, αὐτοὶ δασέως προφέρονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΑΤ-θίδων διαλέκτων.

Η ἀτθὶς τρέπει τὸ σ, πῆ μὲν εἰς τὸ τ, πῆ δὲ εἰς τὸ ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπει δὲ τὸ σ εἰς τὸ ξ, ἐπὶ τῆς συν προθέσεως, καὶ ἐν συνθέσει μόνως.

Αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γενομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται. οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλῆς οἱ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ἢ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρεται. οἷον μενέλαος μενέλεως, λαὸς λεὼς, ναὸς νεώς.

Τὸ ι ἐν ταῖς λέξεσι προστίθησιν. οἷον νυνὶ, τουτονὶ, οὑτοσὶ, πρινί. ἡμεῖς δὲ, νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρίν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

In εὺς nomina, per ω in genitiuo effert: aristeus aristei. similiter peleus pelei.

Contractiones Atticorum sunt propriæ: meo pro meo, uenio habens pro uenio habens.

Ablationes ι, atticorum sunt propriæ, & doriensium, & æolensium: socium pro socium, ad chrysam pro ad chrysam.

Acceptiones uocatiuorũ pro nominatiuis, atticorum sunt propriæ: nubigrega iupiter pro nubigrega, eques Nestor pro eques, & latoculus Iupiter pro latoculus, notandum. nominatiui enim pro uocatiuis, & uocatiui pro nominatiuis. hæc autẽ solum Atheniẽsiũ figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & doriensium, & ionicorum: ut, cædens ambabus, deest manibus.

Acceptiones accusatiuorum casuum pro genitiuis, atticorum sunt: ut neque tu hunc, bonus licet sis, aufer puellam: pro ab hoc.

Semper paßiuis uerbis, pro actiuis utitur: ut scribor pro scribo, & fio pro facio.

Item atticorum est fiant, & intelligantur duo dicere, pro faciant & intelligant.

In ως aduerbia qualitatis in ου terminat. nominibus enim pro aduerbijs utitur: ut decens, pro decenter decenter.

In ες desinentes nominatiuos comparatiuorum nominum, in ους terminat: ut maiores, peiores, pulchriores: pro maiores, peiores, pulchriores.

Contractionibus semper frequẽter utitur. nam uestis uestis dicit, & oleum oliuum.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὰ εἰς ευς ὀνόματα, διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει, ἀριστεὺς ἀριστέως, ὁμοίως πηλεὺς πηλέως.

Αἱ συναλοιφαὶ, ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. τῷ μῷ ἀντὶ τοῦ τῷ μῷ· ἔρχωμ᾽ ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων. ἕταρον ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον. ἐς χρύσαν, ἀντὶ τοῦ εἰς χρύσαν.

Αἱ παραλήξεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν ὀνομαστικῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. νεφεληγερέτα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. ἱππότα νέστωρ, ἀντὶ τοῦ ἱππότης. καὶ εὐρυόπα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης, σημειωτέον, αἱ εὐθεῖαι γὰρ ἀντὶ κλητικῶν, καὶ αἱ κλητικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν. τοῦτο δὲ μόνον, ἀθηναίων τὸ σχῆμα.

Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἀττικῶν εἰσι, καὶ δωριέων, καὶ ἰώνων. οἷον κόπτων ἀμφοτέρῃσι, ἐλλείπει τὸ χερσίν.

Αἱ παραλήξεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν εἰσιν. οἷον, μήτε σὺ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, ἀντὶ τοῦ τούτου.

Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆται. οἷον γράφομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω. καὶ ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ποιῶ.

Ἔτι τῶν ἀττικῶν ποιείτων, καὶ νοείτων λέγειν, ἀντὶ τοῦ ποιήτωσαν, καὶ νοήτωσαν.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος, εἰς ον περατοῦ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται. οἷον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῖ. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται. τὸ γὰρ ἱμάτιον, θοιμάτιον λέγει. καὶ τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον.

Τὸ ς

Σ pro ρ utitur. nam audacia audacia dicit, & audens audens, & masculum masculum.

Ου pro æ utitur, cum dicit uestis, crimen, carmen, pro uestis, crimen, carmen.

Nominatiuis pro uocatiuis utitur, ò amicus pro ò amice.

Superlatiuis pro comparatiuis sæpe utitur, ubi dicendum esset efferior omnibus, efferissimus inquit.

Η pro ε utitur, uertit enim ε in η: uelut cum dic poteram, uolebam.

Attica dialectus mutationes licet accepit pro temporũ uarietate, tamẽ antiquam formã refert. nam dualibus uidemus uti & comicos poetas, & atticos scriptores, qui dicunt uterq; pes & utraq; manus, et per utrũque deũ, & Iouis utrunque filium, id est geminos. dicit & Plato philosophus in Gorgia: uterque enim hospes hic, Gorgiasq́; & Polus, doctus quidẽ uterque est, & amicus meus. duob. obolis, et duob. æreis, et duab. deab.

Quæcũq; in os desinẽtia habẽt a in penultima, hæc per ω magnũ, & ε: propitius propitius. & per obliquos sic, ut recto respõdeatur: menelao pro menelao. In datiuo similiter cũ ι, menelao, et additione υ, utriq; menelao. Accusatiuũ aũt, menelaũ. pluralẽ aũt rectũ æque atque singularem datiuũ, menelao. genitiuum autem, menelaorum. datiuũ autem cum ι, menelais. Accusatiuum, menelaos. Item atticæ est, pro eo quod est ingeniosum, sanum, ingeniosum dicere, ac sanum, & pro euboensem et pireensem, euboensem & pireensem. hoc autem consueuere facere, in quibus ultima syllaba solum ita desinens, uel ε, uel a penultimat, ut in propositis.

Τῷ ς ἀντὶ τοῦ ρ χρῆται. τὸ γὰρ θάῤῥος θάρσος λέγει, καὶ τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον, καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν.

Τῇ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῆται. ὡς ὅταν λέγῃ τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὖπος, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔπος.

Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται. ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε.

Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆται. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατος λέγει.

Τὸ η ἀντὶ τοῦ ε κέχρηται. τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς η, ὡς ὅταν λέγῃ ἠδυνάμην, ἠβουλόμην.

Η ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἴληφυῖα κατὰ καιροὺς, ὁμοίως τὸν ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. τοῖς γὰρ δυϊκοῖς ὁρῶμεν χρωμένους τούς τε κωμικοὺς ποιητὰς, καὶ ἀττικοὺς συγγραφεῖς, λέγοντας τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε. καὶ νὴ τὼ θεὼ, καὶ διὸς κούρω. λέγει δὲ καὶ πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ γοργίᾳ, τὼ γὰρ ξένω τώδε γοργίας τε καὶ πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. καὶ δυοῖν ὀβολοῖν, καὶ δυοῖν χαλκοῖν, καὶ ταῖν θεαῖν.

Οσα τῶν εἰς ος, ληγόντων ἔχει τὸ α παραλῆγον, ταῦτα διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ τοῦ ε. ἵλαος ἵλεως. καὶ κατὰ τὰς πλαγίας οὕτως, τῇ ὀρθῇ ἀκολούθως. μενέλεω, ἀντὶ τοῦ μενελάου. κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι, μενέλεῳ. καὶ προσθέσει τοῦ ν, τοῖν μενέλεῳν. τὴν δὲ αἰτιατικὴν, μενέλεων. τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ, μενέλεῳ. τὴν δὲ γενικὴν, τῶν μενέλεων. τὴν δοτικὴν σὺν τοῦ ι, τοῖς μενέλεῳς. τὴν αἰτιατικὴν, τοὺς μενέλεως. ἔτι τῆς ἀτθίδος, ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ λέγειν καὶ ὑγιᾶ. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοιέα καὶ πειραιέα, εὐβοιᾶ καὶ πειραιᾶ. τοῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν, ἐφ᾽ ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνου τοῦ η λήγουσα, ἢ τῷ ε, ἢ τῷ α παραλήγει, ὡς ἐπὶ τῶν παρακειμένων.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

non tamen in quibus cum consonante desinunt, beneuolum, felicem. nō enim dicūt beneuolum & felicem. neque rursum, in quibus consonans incipit, e penultimante, regem, cursorem.

Item in huiusmodi uerbis, poteram, uolebam, futurus eram, ε in η mutant, dicentes poteram, uolebam, futurus eram.

Et ανα, hoc est super præpositionis, mutant α in η: tolerabam dicentes, pro tolerabam.

Item uerborū in η desinentiū in secūda persona passiui per ει diphthongū: uis enim, pro uis. cum uero fuerit subiunctiuum, quemadmodum nos, dicunt si uelis.

Optatiua aūt accipiunt pro subiunctiuis: si ueneris pro cum ueneris, & cum uenerit pro cum uenerit.

Auferunt autē sæpe & ι, flere dicentes flere, & muscam muscam, & nouercam nouercam, & facere facere, & poema poema.

Et loco πρὸς, id est ad præpositionis, ὡς utuntur, pro ad regem, & ad amicum, ad regem, & ad amicum.

Proprium autē ipsorum est, & in a desinenteis singulares accusatiuos masculinos per η proferre: Eurystheum Eurystheum, Peleum Peleum, Tydeum Tydeum, sitim sitim.

Vtuntur autem & paßiuis pro actiuis, qui improbatur pro improbans, qui indicatur pro indicans, qui fucatur pro fucans, qui ministratur pro ministrans, qui calumnia circumuenitur pro calumnians, qui odio habetur pro odio habens. Interdum autem & actiua ponunt pro paßiuis: in republica uersare, pro eo quod est in republica uersari, scriptis reum agere pro scriptis reum agi, & similia.

In

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ρακειμένων. οὐ μὴν ἐφ' ὧν γε μετὰ συμφώνου λήγει, αὐμενῆ, αὐτυχῆ. οὐ γὰρ ἐροῦσιν αὔμενᾶ καὶ αὔτυχᾶ. οὐδὲ πάλιν ἐφ' ὧν σύμφωνον ἄρχει, τοῦ ε παραλήγοντος, βασιλέα, δρομέα. Ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐδυνάμην, ἐβουλόμην, ἔμελλον, τὸ ε εἰς η ἀλλάττουσι, λέγοντες ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον.

Καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀλλάττουσι τὸ α εἰς η, ἠνειχόμην λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ἀνειχόμην.

Ἔτι γε μὴν τῶν εἰς η ληγόντων ῥημάτων ἐπὶ δευτέρου προσώπου παθητικοῦ, διὰ τῆς ει διφθόγγου. βούλει γὰρ, ἀντὶ τοῦ βούλῃ. ὅταν δὲ ᾖ ὑποτακτικὸν, ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν, ἐὰν βούλῃ.

Τὰ δὲ εὐκτικὰ λαμβάνουσιν ἀντὶ ὑποτακτικῶν. ἐὰν ἔλθοις, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃς. καὶ ἐὰν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃ.

Περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι, τὸ κλαίειν λέγοντες κλάειν, καὶ τὸ μυῖαν μύαν, καὶ μητρυιᾶν μητρυᾶν, καὶ ποιεῖν ποεῖν, καὶ ποίημα πόημα.

Καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προθέσεως τῷ ὡς χρῶνται, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ πρὸς τὸν φίλον, ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον.

Ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστι καὶ τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυσθέα εὐρυσθῆ, πηλέα πηλῆ, τυδέα τυδῆ, δίφαν δίφην.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς παθητικοῖς, ἀντὶ ἐνεργητικῶν. λοιδορούμενος, ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν. φαινόμενος, ἀντὶ τοῦ φαίνων. φαινακιζόμενος, ἀντὶ τοῦ φαινακίζων. διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν. διαβαλλόμενος, ἀντὶ τοῦ διαβάλλων. μισεύμενος, ἀντὶ τοῦ μισῶν. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ ἐνεργητικὰ τιθέασιν ἀντὶ παθητικῶν. τὸ πολιτεύειν ἀντὶ τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ γράφειν ἀντὶ τοῦ γράφεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Indeterminata tempora et futura integra paßiua, ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt: odio habebitur pro oderit.& quæretur quæret,& incidetur incidet,& similia.

Ab ιζω autem futura, abijcientes ς circunflectunt. exprobrabo dicunt pro exprobrabo , & aspergam pro aspergam,& subsannabo pro subsannabo.

Amat autem plerunq; concisionem. nam nereidas neredas dicunt.& apollinem apollinem, & meliorem meliorem,& potiorem potiorem.

Mutant autem & tonos,& sonos, & tempora. tonos quidem, pro urbium, ordinum, urbium dicunt, & ordinũ. sonos autem, uuam passam,& spicas, uuã passam dicunt,& spicas. Tempora autem, regem a producunt,& Atreum,& lorum,& statuam.

Dicunt autem & pro ad Athenas, athenas eo: & in Athenis, athenis profiteor, & ex athenis, ex agro, athenis, ex agro uenio.& in domum domum, ex domo domo. In domo, domi. & ex quo tempore, ex quanto tempore.

Et ρ pro λ utuntur. nam furnum furnum dicunt.

De Ionica.

Ionica in ας desinentia nomina, in η mutat, si non sint doriensia: mercurius mercurius, sosias sosias. Tunc enim Iones uertunt, cum non sint uersa ex doriensibus, ut dictum est, mercurius mercurius. nam dorienses non uertunt ea.

Omne in ης desinens, cuius genitiuus in ου terminatur, apud eos in εω desinit: perses, persæ persæ. xerxes, xerxis xerxis. peleiades, peleiadæ peleiadæ.

Τοὺς δὲ ἀορίστους καὶ μέλλοντας ὁλοκλήρους παθητικοὺς αὐτοὶ μέσους πολλάκις ἐναλλάσσοντες, τὸ μισηθήσεται μισήσεται λέγουσι, καὶ τὸ ζητηθήσεται ζητήσεται, καὶ τμηθήσεται τμήσεται, καὶ τὰ ὅμοια.

Τοὺς δὲ παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας, ἀποβάλλοντες τὸ ς περισπῶσιν, ὀνειδιῶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ ῥαντιῶ ἀντὶ τοῦ ῥαντίσω, καὶ μυκτηριῶ ἀντὶ τοῦ μυκτηρίσω.

Φιλοῦσι δὲ καὶ τὰ πολλὰ συγκοπήν. τὰς γὰρ νηρηΐδας, νηρῇδάς φασιν, καὶ τὸν ἀπόλλωνα ἀπόλλω, καὶ ἀμείνονα ἀμείνω, καὶ κρείττονα κρείττω.

Αλλάττουσι δὲ καὶ τοὺς τόνους, καὶ τοὺς ἤχους, καὶ τοὺς χρόνους. τόνους μὲν, ἀντὶ τοῦ πολέων, ταξέων, πόλεων λέγουσι καὶ ταξέων. ἤχους δὲ, τὸ σαφίδα, καὶ σάχυς, ἀσαφίδα λέγουσι καὶ ἄσαχυς. χρόνους δὲ, τὸν βασιλέα τὸ α ἐκτείνουσι, καὶ Ατρέα καὶ ἱμᾶντα, καὶ ἀνδριάντα.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀθήνας, ἀθήναζε πορεύομαι. καὶ τὸ ἐν ἀθήναις, ἀθήνησι σοφιστεύω. καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν, ἐξ ἄγρου, ἀθήνηθεν, ἄγροθεν ἔρχομαι. καὶ τὸ εἰς οἶκον. οἴκαδε. ἐξ οἴκου, οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ, οἴκοι, καὶ τὸ ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ χρῶνται. τὸ γὰρ κλίβανον, κρίβανον λέγουσιν.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Η ἰὰς τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα, εἰς η τρέπει, ἐὰν μὴ ὦσι δώρια. ἑρμείας ἑρμείης, σωσίας σωσίης. τότε γὰρ ἴωνες τρέπουσιν, ὅταν μὴ ᾖ τετραμμένα ἐκ δωριέων, ὡς εἴρηται, ἑρμείας ἑρμείης. οἱ γὰρ δωριεῖς οὐ τρέπουσιν αὐτά.

Πᾶν εἰς ης λῆγον, οὗ ἡ γενικὴ εἰς ου περατοῦται, παρ' αὐτοῖς εἰς εω λήγει. πέρσης, πέρσου, πέρσεω. ξέρξης, ξέρξου, ξέρξεω. πηληϊάδης, πηληϊάδου, πηληϊάδεω.

In ης maſculina, quorum genitiuus in ους, per εος proferunt: ut demoſthenes demoſthenis, indoctus indocti. accuſatiuũ in εα faciunt: demoſthenem, indoctum.

In ους deſinentes genitiuos, qui ab in ες neutris rectis fiunt, diuidit: pium pij, nobilis ignobilis, impij.

Omnis nominatiuus in ευς, per νος profertur in genitiuo apud ionas: ut rex regis.

In ους neutra, in genitiuo in εος faciunt iones: multitudo, multitudinis multitudinis.

In εις rectos pluraleis ab in ευς ſingularibus factos, in ηες diuidunt Iones: ut reges pro reges.

In αι pluralia, diuidit in genitiuo per ε: ut perſæ, perſarum perſarum. nymphæ, nympharum nympharum. ſed nympharum æolice.

Omnis datiuus pluralis in οι deſinens, adſumit ι apud eos: ut pulchris pulchris, ſapientibus ſapientibus, & ſimilia.

Omnis datiuus pluralis in αις deſinens, tranſmutat α in η in ionica, adſcripto quidem ι, ſed non pronunciato: ut pulchris pulchris, nymphis nymphis.

In α rectos, in η uertunt iones: ut iuno iuno, regio regio.

Igitur coniunctionem, igitur dicunt iones.

Verborum compoſitiones per tenues conſonantes faciunt iones: deſpicio deſpicis deſpicit.

Præpoſitiuis articulis iones pro ſubiunctiuis utuntur: quem uolo quem uolo, quam uolo quam uolo.

Κ pro π in interrogatiuis, & relatiuis: ut quot quot, quotquot quotquot, quemadmodum quemadmodum.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ους, διὰ τοῦ εος προφέρεται, οἷον δημοσθένης δημοσθένεος, ἀμαθὴς ἀμαθέος. τὴν αἰτιατικὴν, εἰς εα ποιεῖται, δημοσθένεα, ἀμαθέα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ες οὐδετέρων εὐθειῶν γινομένας διαιρεῖ, εὐσεβὲς εὐσεβέος, εὐγενέος, δυσγενέος, δυσσεβέος.

Πᾶσα εὐθεῖα εἰς εὺς, διὰ τοῦ ηος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρὰ ἴωσιν. οἷον βασιλεὺς βασιλῆος.

Τὰ εἰς ους οὐδέτερα κατὰ τὴν γενικὴν εἰς εος ποιοῦσι ἴωνες. πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

Τὰς εἰς εις εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὺς ἑνικῶν γινομένας, εἰς ηες διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον βασιλῆες, ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αι πληθυντικὰ, διαιρεῖ ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ ε. οἷον πέρσαι περσῶν, περσέων. νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. τὸ δὲ νυμφάων αἰολικῶς.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς οι λήγουσα, προσλαμβάνει τὸ ι παρ' αὐτοῖς. οἷον καλοῖς οἶσι, σοφοῖς οἶσι, καὶ τὰ ὅμοια.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς αις λήγουσα, μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς ἰάδος, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δὲ, οἷον καλαῖς καλῇσι, νύμφαις νύμφῃσι.

Τὰς εἰς α εὐθείας, εἰς η τρέπουσιν ἴωνες. οἷον ἥρα ἥρη, χώρα χώρη.

Τὸν οὖν σύνδεσμον, ὦν λέγουσιν ἴωνες.

Τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διὰ ψιλῶν συμφώνων ποιοῦσιν ἴωνες. κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Τοῖς προτακτικοῖς ἄρθροις, ἴωνες ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν χρῶνται, τὸν θέλω, ὃν θέλω, τὴν θέλω, ἣν θέλω.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς, οἷον πόσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ω pro α aliquando utuntur iones, hominem dicentes, optimum.

Ωυ pro αυ diphthongo utuntur, miraculum miraculum dicentes.

Sectiones ionum propriæ: pelopis insula, pro peloponnesus. agreste oleum, pro agroleum. & agrestis capra pro caprea, & suis agrestis pro apri.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, ionum sunt, omnia admodum uere disserere, pro ediscere. conari autem, ut troes, pro conare. & infinita talia.

Acceptiones masculinorum pro femininis, ionum sunt. his autem sese oblectantibus niger uesper aduenit, pro uespera.

Acceptiones nominatiuorum casuum pro genitiuis, ionum sunt. duo scopuli, hic quidem cœlum: pro duorũ autem scopulorum hic quidem hoc, hic autem hoc.

In ω desinentia feminina in accusatiuo in ουν terminãt: ut io ionem, latona latonam, sappho sapphonẽ.

I ex quibusdam dictionibus aufert ionica. nam laborare laborare dicit, unde laborabant.

In ις desinentia feminina, nunquam per ω declinãt iones, sed per ο. urbs urbis, & anguis anguis.

Diuisiones in ει desinentium singularium datiuorum, ionum sunt propriæ. sagittæ pro sagittæ, hastæ pro hastæ.

Geminationes, peculiares sunt ionũ: sortiti fuerint pro sortiti fuerint, audi pro audi.

Transpositione elementorum ionica utitur: ut cor pro cor.

Ex ει diphthongo iones auferunt ι: hectoreus, aureus, pro hectoreus, aureus.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α, ἔθ' ὅτε χρῶνται ἴωνες, ὤνθρωπον λέγοντες, ὤριστον.

Τῷ ωυ ἀντὶ τοῦ αυ διφθόγγου χρῶνται, θῶυμα τὸ θαῦμα λέγοντες.

Αἱ τμήσεις, ἰώνων ἴδιαι. πέλοπος νῆσος ἡ πελοπόννησος, ἄγριον ἔλαιον ἀντὶ τοῦ ἀγριέλαιον, καὶ ἄγριον αἶγα ἀντὶ τοῦ αἴγαγρον, καὶ συὸς ἀγρίου ἀντὶ τοῦ συάγρου.

Αἱ παραλήψεις ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν, ἰώνων εἰσί. πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. πειρᾶν δὲ ὥσκεν Τρῶες, ἀντὶ τοῦ πειρῶ, καὶ μυρία τοιαῦτα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν, ἰώνων εἰσί. τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ὀνομαστικῶν πτώσεων ἀντὶ τῶν γενικῶν, ἰώνων εἰσίν. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανόν. ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ δύω σκοπέλων ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς, εἰς ουν περατοῦ. οἷον ἰὼ ἰοῦν, λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν.

Τὸ ι ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖται ἡ ἰάς. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγει, ὅθεν πονέοντο.

Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε διὰ τοῦ ω κλίνουσιν ἴωνες, ἀλλὰ διὰ τοῦ ο. πόλις πόλιος, καὶ ὄφις ὄφιος.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ, ἀντὶ τοῦ βέλει. ἔγχεϊ ἀντὶ τοῦ ἔγχει.

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις ἴδιαί εἰσιν ἰώνων. λελάχωσιν, ἀντὶ τοῦ λάχωσι. κέκλυθι, ἀντὶ τοῦ κλῦθι.

Μεταθέσει στοιχείων ἰὰς χρῆται. οἷον κραδίη, ἀντὶ τοῦ καρδία.

Ἀπὸ γὰρ ει διφθόγγου ἴωνες ἐξαιροῦσι τὸ ι. ἐκτόρεος, χρύσεος, ἀντὶ τοῦ ἐκτόρειος, χρύσειος.

Τὰς εἰς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

In σ desinentes plurales, iones semper diuidunt, si à nominatiuo in ευς sint, per η & ε pronunciantes: rex reges reges. Si autem in ης, uel υς, & per εε ut uerus ueri, ueri. acutus acuti, acuti.

Appositiones ι, ε, subsequente uocali, uel una immutabilium, ionum sunt: ut usquequo, uacua, pro usquequo, uacua.

Immutatio οι diphthongi in ες syllabam, ionum est, congrui pro congrui, filij pro filij, tractores curruum pro tractores curruum.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt iones: ut muri muri, montes montes. similiter & genitiuos, per εων.

Semper υ apponũt dictionibus iones: ut mons mons, morbus morbus, nomen nomen.

Geminum σσ in ξ uertunt iones. nam duplicia, duplicia dicunt.

I ex dictionibus iones auferũt sæpe. nam ostendam ostendam dicunt, et demõstrationem demõstrationem.

Participia passiua in ου penultimantia, iones diuidunt: ut mœrens mœrens.

In ων desinentia participia à prima cõiugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuũ in secunda & tertia persona in ει diphthongũ desinit, diuidũt iones: ut sapiẽs sapiẽs: est enim sæpe imperatiuũ. intelligens intelligens: intellige enim, & quæ ab ipsis uerba diuidunt. clamans aũt, nõ uult diuidi. nam quæ sunt secundæ, fugiũt diuisionẽ. attamẽ quæ diuidunt, pauca sunt.

Mutationes η in α breue ionicorum sunt: obmutescens, & obmutescens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiscibilis pro inobliuiscibilis.

Immu-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὰς εἰς ς ληγούσας πληθυντικὰς, ἴωνες πάντοτε διαιροῦσιν, ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ευς οὔσας διὰ τοῦ η προφέρονται. βασιλεὺς, βασιλεῖς, βασιλῆες. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης υς, ἢ εἰς υς, διὰ τοῦ εε. οἷον ἀληθὴς, ἀληθεῖς, ἀληθέες. ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον εἴως, κεινὴ, ἀντὶ τοῦ ἕως, κενή.

Η ἐναλλαγὴ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐστίν. ἐρίηρες, ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. υἱέες, ἀντὶ τοῦ υἱοί. ἐρυσάρματες, ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα, εἰς εα διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον τεύχη τεύχεα, ὄρη ὄρεα. ὁμοίως καὶ τὰς γενικὰς διὰ τῆς εων.

Αεὶ τὸ υ προσιθέασι ταῖς λέξεσιν ἴωνες, οἷον ὄρος οὖρος, νόσος νοῦσος, ὄνομα οὔνομα.

Τὸ διπλοῦν σς, εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ γὰρ δισσὰ, διξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ἀπὸ τῶν λέξεων, ἴωνες ἐξαιροῦνται πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγουσι, καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀπόδεξιν.

Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς εἰς ου προπαραληγούσας, ἴωνες διαιροῦσιν. οἷον λυπούμενος λυπεόμενος.

Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς α συζυγίας τῶν περισπωμένων γενομένας, ὧν τὸ προσακτικὸν ἐπὶ β καὶ γ προσώπου εἰς ει δίφθογγον λήγει, διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον φρονῶν φρονέων. ἔστι γὰρ φρόνει τὸ προσακτικόν. νοῶν, νοέων, νόει γάρ. καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν ῥήματα διαιρεῖ. βοῶν δὲ, οὐ θέλει διαιρεῖσθαι. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν, πλὴν ὅμως ἃ διαιρεῖ σπάνιά ἐστιν.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ, ἰώνων εἰσί. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα. καὶ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος. καὶ ἄλασος, ἀντὶ τοῦ ἄλησος.

Αἱ ἐναλ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Immutationes α longi in η ionũ sunt: iuno iuno, sterilis sterilis, uel carina.

Immutationes α breuis in η, ioniorum sunt: ueritatem ueritatem.

Ablationes earum quæ in principio consonantium, ionum sunt: libare pro libare, grauis pro grauis.

Semper ων syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones: abstulerunt & reddiderunt, pro abstulerunt & reddiderunt.

Primas literas dictionum, iones auferunt: ille ille, festum festum. similiter & ε præteritorum: intelligebat intelligebat, fabricabat fabricabat, pariebat bat.

π pro φ utuntur. perueni enim, perueni inquiunt.

Composita uerba dissoluunt, & interponunt: ut leo de taurum uorans, pro deuorans. Inter autem fecit Eetionem, pro interfecit.

Auersiones, & excessus ionum sunt: ut dona ab au ferre, pro auferre. excessus autem sunt hi stulti, qui de boues supereuntis solis uorabant, pro deuorabant.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum, ab in ης desinẽtibus masculinis, & in ες neutris, ionum sunt. uere pro uere.

Ionica dialectus, est eadem quæ antiqua attica, ac plerũq; Homerusq;, & Hesiodus, & Archilochus usi sunt, & Anacreon, & Herodotus. Sunt autem eius proprietates, α pro η ponere. ianuam ianuam, iunonem iunonem, uestam uestam. pro pulchris autem pulchris, sapientibus sapientibus, portis portis. ι sinunt suo loco manere. sic η, ut dictum est, pro α ponunt iones.

Vtun-

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η ἰώνων εἰσὶν, ἥρα ἥρη. πεῖρα πείρη.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέως εἰς η, τῶν μεταγενεστέρων εἰσὶν, ἀλήθειαν ἀληθείην.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν καταρχὴν συμφώνων, ἰώνων εἰσίν. εἴβειν ἀντὶ τοῦ λείβειν, καὶ αἰνὸς ἀντὶ τοῦ δεινός.

Αἰεὶ τὴν ων συλλαβὴν περιττὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων, ἐξ ὧν εἷλον, καὶ ἀπ᾽ ὧν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο.

Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων, ἴωνες ἀφαιροῦνται, ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὁρτή. ὁμοίως καὶ τὸ ε τῶν παρεληλυθότων. ἐνόει νόει, ἔτευχε τεῦχε, ἔτικτε τίκτε.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμην γὰρ, ἀπικόμην λέγουσι.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δὲ κτάνεν ἡ στίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν.

Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ, ἰώνων εἰσίν. οἷον δῶρ᾽ ἀπορεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι. ὑπερβατὰ δέ εἰσι τοιαῦτα. νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, ἀντὶ τοῦ κατήσθιον.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιῤῥημάτων, τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν, καὶ τῶν εἰς ες οὐδετέρων, ἰώνων εἰσὶν, ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς.

Ἡ ἰὰς διάλεκτος, ἐστὶ τῇ παλαιᾷ ἀτθίδι ἡ αὐτή. ταύτῃ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ὅμηρός τε καὶ ἡσίοδος, καὶ ἀρχίλοχος κέχρηνται, καὶ ἀνακρέων, καὶ ἡρόδοτος. ἔστι δὲ αὐτῆς ἰδιώματα, τὸ α ἀντὶ τοῦ η τιθέναι. θύραν θύρην, ἥραν ἥρην, ἑστίαν ἱστίην. ἀντὶ δὲ τοῦ καλαῖς καλῇσι, σοφαῖς σοφῇσι, πύλαις πύλῃσι. τὸ ι ἐῶσι κατὰ χώραν μένειν, οὕτως τὸ η, ὡσ ἄρηται, ἀντὶ τοῦ α τιθέντες οἱ ἴωνες.

Χρῶνται

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Vtuntur & correpto α pro η, iones. Dores autem, producto.

Fit autem in ionica dialecto Additio, Ablatio, Concisio, Interpositio, Superabundantia, Diuisio.

Additio igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumitur litera: ut causa horridæ, pro causa. Iliū intra, pro intra. & solus existens, pro solus. & hospes hic non uult, pro hospes. & panem totum capiens: pro totum. & alia infinita.

Ablatio contrarium patitur, quàm additio. nam additio in principio assumit deforis aliam literam: ablatio autem & positum abijcit, cum Iones festum festum dicunt, & sacrum sacrum.

Concisio, cum mediæ literæ in nominibus conciduntur: ut solungues equos pro soliungues, & deciderunt pro deciderunt, & ferte pro ferte, & cubituri pro cubituri.

Interpositio contrarium patitur, quàm concisio. illa enim demit, hæc assumit literam deforis: ut obstreperus pro obstreperus, superfluū igitur γ. & uestrum uestrum, sapientium sapientium.

Immutatio fit, cum aliud elementum assumitur, loco proprij: ad pro ad, & aridum pro aridum. & uel huc quidem secuti sunt, pro huc. & ponentem arma pulchra, pro ponentem. & κ pro π iuniores utuntur, ut pro ut.

Transpositio fit, cum quæ sunt, transponuntur in eodem nomine, & uel prima litera propriæ syllabæ, quæ non debet, uel & secunda: cor pro cor,

&

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Χρῶνται δὲ καὶ συστελλομένῳ τῷ α ἀντὶ τοῦ η ἴωνες. Δωριεῖς δὲ ἐκτεινομένῳ.

Γίνεται δὲ ἐν τῇ ἰάδι διαλέκτῳ, πρόθεσις, ἀφαίρεσις, συγκοπὴ, παρένθεσις, πλεονασμὸς, διαίρεσις.

Πρόθεσις μὲν οὖν γίνεται παρ' αὐτοῖς, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον εἵνεκα ῥιγεδανῆς, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα, ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ ἔσω. καὶ μοῦνος ἐὼν, ἀντὶ μόνος. καὶ ξεῖνος, ὅδ' οὐκ ἐθέλει, ἀντὶ ξένος. καὶ ἄρτον οὖλον ἑλὼν, ἀντὶ τοῦ ὅλον, καὶ ἄλλα μυρία.

Ἀφαίρεσις δὲ τοὐναντίον πάσχει τῇ προθέσει. ἡ μὲν γὰρ πρόθεσις, ἐν ἀρχῇ λαμβάνει ἔξωθεν ἕτερον στοιχεῖον. ἡ δὲ ἀφαίρεσις καὶ τὸ κείμενον ἀποβάλλει. ὅταν ἴωνες τὴν μὲν ἑορτὴν ὀρτὴν λέγωσι, καὶ τὸ ἱερὸν ἱρόν.

Συγκοπὴ δὲ ὅταν μέσα στοιχεῖα ἐν ὀνόμασιν ἐγκοπῇ. οἷον μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ μονόνυχας. καὶ κάππεσον, ἀντὶ τοῦ κατέπεσον. καὶ φέρτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε. καὶ κακκείοντες, ἀντὶ τοῦ κατακείοντες.

Παρένθεσις δέ ἐστι τοὐναντίον πεπονθυῖα τῇ συγκοπῇ. ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπολύει, αὕτη δὲ προσλαμβάνει στοιχεῖον ἔξωθεν. οἷον ἐρίγδουπος, ἀντὶ τοῦ ἐρίδουπος, περιττὸν ἄρα τὸ γ, καὶ ὑμέων ὑμείων, σοφέων σοφείων.

Ἐναλλαγὴ δὲ γίνεται, ὅταν ἕτερον στοιχεῖον παραληφθῇ ἀντὶ κυρίου. ποτὶ, ἀντὶ πρός. καὶ ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καὶ ἢ δεύρω μὲν ἕπονται, ἀντὶ τοῦ δεῦρο. καὶ τιθήμενον ἔντεα καλὰ, ἀντὶ τοῦ τιθέμενον. καὶ τῷ κ, ἀντὶ τοῦ π οἱ νεώτεροι χρῶνται. ὅκως ἀντὶ τοῦ ὅπως. Μετάθεσις δὲ γίνεται, ὅταν τὰ ὄντα μετατεθῇ ἐν τῷ αὐτῷ ὀνόματι. καὶ ἢ πρότερον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γενικῆς συλλαβῆς μὴ ὀφειλόμενον, ἢ καὶ δεύτερον. κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίαν, καὶ τέ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& quartus dies pro quartus, & fortis Diomedes *pro fortis, & similia.*

Superabundantia est, quando in pluralibus datiuis masculinis casibus, in οις *desinentibus, uel femininis in* ης*, assumunt* ι. *fluminibus fluminibus, pulchris pulchris, sapientibus sapientibus.*

Diuisio aũt fit, non solum apud ipsos in bisyllabis nominibus, sed iam & in monosyllabis, & appellatiuis. fluxus fluxus, arista arista.

Sed in supra unam syllabam desinentibus nominibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης *desinentibus, quorum genitiuus in* ου *desinit, ipsi pronunciationẽ per* εω *diuidunt. sagittarij sagittarij dicẽtes, & atridæ atridæ, laertæ laertæ: & per additionem, peliadæ, laertiadæ, & similia.*

In ους *desinentes genitiuos in e &* ο *diuidũt. socratis socratis, diomedis, demosthenis.*

Et datiuos solos diuidunt, socrati dicentes, & diomedi, & peleo: pro socrati, & diomedi, & peleo. Idem & in neutris, hastæ, muro, ensi.

Et in αι *pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos desinit in* ων *circũflexe, illi per* αων *proferunt peracute. fontes, fontium fontium, portarum portarum, musarum musarum.*

Et in uerbis in præsenti & præterito tempore, & per easdem literas proferunt declinationem. ago agebam, fero ferebam, impello impellebã, salto saltabam, curro currebam, dico dicebam, habeo habebam.

Vtuntur & infinitis pro imperatiuis. extendere extende, iacere iace.

καὶ τέτρατον ἦμαρ ἀντὶ τοῦ τέταρτον. καὶ κρατερὸς διομήδης, ἀντὶ τοῦ καρτερὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πλεονασμὸς δέ ἐστιν, ὅταν ἐπὶ ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς ἀρσενικαῖς πτώσεσιν, εἰς οις ληγούσαις, ἢ θηλυκαῖς εἰς ῃς προσλαμβάνουσι τὸ ι. ποταμοῖς ποταμοῖσι, καλοῖς καλοῖσι, σοφῇς σοφῇσι.

Διαίρεσις δὲ γίνεται, οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μονοσυλλάβων καὶ προσηγορικῶν. ῥοῦς ῥόος, χνοῦς χνόος.

Ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ληγομένων ὀνομάτων, καὶ προσηγορικῶν ἀρσενικῶν ἑνικῶν εἰς ης ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, αὐτοὶ τὴν προφορὰν διὰ τοῦ εω διαιροῦνται, τοξότου τοξότεω λέγοντες, καὶ ἀτρείδου ἀτρείδεω, λαέρτου λαέρτεω. καὶ κατὰ παράθεσιν, πηλειάδεω, λαερτιάδεω, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰς δὲ εἰς ας ληγούσας γενικὰς, εἰς τὸ ε καὶ ο διαιροῦσι. σωκράτους σωκράτεος, διομήδεος, δημοσθένεος.

Καὶ τὰς δοτικὰς δὲ μόνας διαιροῦσι, σωκράτεϊ λέγοντες, καὶ διομήδεϊ, καὶ πήλεϊ, ἀντὶ τοῦ σωκράτει, καὶ διομήδει, καὶ πήλει. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔτι οὐδετέρων ἔγχεϊ, τείχεϊ, ξίφεϊ.

Καὶ τὰ εἰς αι πληθυντικὰ ὀνόματα, ὧν ἡ γενικὴ παρ' ἡμῖν καταλήγει εἰς ων περισπωμένως, ἐκεῖνοι διὰ τοῦ αων προφέρονται παροξυτόνως. κρῆναι κρηνῶν κρηνάων. πυλῶν πυλάων, μουσῶν μουσάων.

Καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων δὲ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα χρόνον, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφέρουσι τὴν κλίσιν. ἄγω ἄγον, φέρω φέρον, ἐλαύνω ἔλαυνον, ὀρχοῦμαι ὀρχούμην, τρέχω τρέχον, λέγω λέγον, ἔχω ἔχον.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν, τάνυσαι τάνυσον, κεῖσαι κεῖσον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et formationes elocutiones tales, mutati sunt mutati sunt, ordinati sunt ordinati sunt, inclinati sunt inclinati sunt.

Et uerba in ultima circunflexa diuidunt: sapio sapio, loquor loquor, intelligo intelligo, aureo in sceptro, argenteo argenteo.

Et participia ipsorum similiter diuidunt, sapiens, loquens, faciens.

Dualium autem diligentia apud eos seruatur. uetus igitur Ionica degenerauit ob habitantium diuersitatem. permansit autem usque ad ea tempora, in quibus fecerunt Iones colonias, & sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, fur fur, uis uis, oratio, fabula, ualere, solidescere. unde & sana uulnera, cicatrices dicimus etiam nunc. ipsorum autem, & ipsis, suorum & suorum, tuorum autem, suorum. ipse uero ipse. pronomina diuidunt, sic. ipsorum ipsorum, & per interpositionem i, ipsorum, nostrum nostrum, uestrum uestrum, & similia.

De Dorica lingua.

Dorica lingua α pro η utitur. nam solem solem dicit, & diem diem, & matrem matrem, & huiusmodi.

A pro ω utitur in genitiuis pluralium casibus: musarum enim dicit, & ianuarum, & dearum, pro musarum, ianuarum, dearum.

In ους desinentes genitiuos, ab in ης rectis factos, in ευς uertit: ut, Diogenes Diogenis, pro Diogenis.

Καὶ τοὺς σχηματισμοὺς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτους, γεγραμμένοι εἰσὶ, γεγράφαται. τεταμένοι εἰσὶ, τετάχαται. κέκλινται, κεκλίαται.

Καὶ τὰ ῥήματα δὲ τὰ ἐν ληγούσῃ περισπώμενα διαιροῦσι, φρονῶ φρονέω, λαλῶ λαλέω, νοῶ νοέω, χρυσέῳ ἀνατίθρῳ, ἀργυρῷ ἀργυρέῳ.

Καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν ὁμοίως διαιροῦσι. φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Ἡ δὲ τῶν δυϊκῶν ἀκρίβεια παρ᾽ αὐτοῖς φυλάσσεται, ἡ μὲν οὖν ἰὰς ἀρχαία μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων παρατροπήν. διέμενε δὲ ἕως ἐκείνων τῶν χρόνων, ὅτε ἐποιήσαντο ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς πλείονας τόπους.

Λέγεται δὲ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ μὲν κλέπτης, κιτίλλης. ἡ δὲ δύναμις, κράτος. ὁ δὲ λόγος, μῦθος. τὸ ὑγιαίνειν, οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων, οὐλὰς λέγομεν ἔτι καὶ νῦν. τὸ δὲ αὐτῶν καὶ αὐτοῖς, σφῶν καὶ σφέων. τὸ δὲ σῶν, ἑῶν. τὸ δὲ αὐτὸς, ὠυτός. τὰς δὲ ἀντωνυμίας διαιροῦσιν οὕτως, σφῶν σφέων, καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ι σφείων. ἡμέων ἡμείων, ὑμέων ὑμείων, καὶ τὰ ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Ἡ δωρὶς τῷ α ἀντὶ τοῦ η χρῆται. τὸν γὰρ ἥλιον ἅλιον λέγει, καὶ τὴν ἡμέραν ἁμέραν, καὶ τὴν μητέρα ματέρα, καὶ τὰ ὅμοια.

Τῷ α, ἀντὶ τοῦ ω χρῆται ἐπὶ τῶν γενικῶν πληθυντικῶν πτώσεων. μουσᾶν γὰρ λέγει, καὶ θυρᾶν, καὶ θεᾶν, ἀντὶ τοῦ μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς τρέπει. οἷον διογένης διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ διογενοῦς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur: musas enim mosas dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, cum dicit uidere, pro uidere.

Σ pro θ utitur. nam deos, seos dicit: & seum, deum.

Ex dictionibus semper ι aufert: accepisse enim & uenisse dicit, pro accepisse & uenisse.

Item geminationibus earũdem consonantium utitur: ut quod, quando, & quantum, pro quod & quando & quantum. & æolica utitur his.

Productiones ambiguarum literarum propriæ doricæ linguæ, ut æqualis mauorti.

Α pro ε sæpe utuntur, alter alter dicentes, & diana diana.

Abscisiones doriensium sunt propriæ: fiunt autem in fine. nostra domus, pro domus.

Additiones με syllabæ, in ijs quæ apud nos in ναι desinunt infinitis, doriensium sunt: ut ire, pro ire.

Ablationes δ & τ, ex obliquis singularium casibus, doriensium sunt. paridis pro paridis, similiter cornu pro cornu.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales. aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, & aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales ipsorum sunt proprietates. pro η, α ponunt, portã portam. Pro in ων desinentibus apud nos genitiuis casibus circũflexis, per αν proferunt, seruantes eundem accentum: portarum portarum, pulchrarum pulchrarum, grauium grauium. & in participijs similiter: ridens ridens, agitans agitans.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. τὰς γὰρ μούσας, μώσας λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ὡς ὅταν λέγῃ ἰδῆν, ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν.

Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται. τοὺς γὰρ θεοὺς σεοὺς λέγει, καὶ σεὸν, τὸν θεόν.

Τῶν λέξεων αἰεὶ τὸ ι ὑπεξαιρεῖται. λαβὲν γὰρ, καὶ ἐλθὲν λέγει, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθεῖν.

Ἔτι διπλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται. οἷον ὅττι, ὁππόθι, καὶ ὅσσον. ἀντὶ τοῦ ὅ,τι, καὶ ὁπόθι, καὶ ὅσον. καὶ ἡ αἰολὶς δὲ χρῆται τούτοις.

Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων στοιχείων ἴδιαι τῆς δωρίδος, οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται. ἕτερος, ἅτερος λέγοντες, καὶ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ δωριέων εἰσὶν ἴδιαι. γίγνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος. ἡμέτερον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα.

Αἱ προσθέσεις τῆς μεν συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων, δωριέων εἰσίν. οἷον ἔμμεναι, ἀντὶ τοῦ εἶναι. Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τ τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων, δωριέων εἰσί. πάριος ἀντὶ τοῦ πάριδος. ὁμοίως κέραος, ἀντὶ τοῦ κέρατος.

Τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι καὶ λακεδαιμόνιοι. καθολικὰ δέ ἐστιν αὐτῶν ἰδιώματα. ἀντὶ μὲν τοῦ η, τὸ α τιθέασι, πύλην πύλαν. ἀντὶ δὲ τῶν εἰς ων ληγουσῶν παρ' ἡμῖν γενικῶν πτώσεων περισπωμένων, διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι, τηροῦντες τὸν τόνον. πυλῶν πυλᾶν, καλῶν καλᾶν, σεμνῶν σεμνᾶν. καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁμοίως, γελῶν γελᾶν, ἐλῶν ἐλᾶν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

agitans,& nauem nauem uocant,sedes sedes,& uicto riam uictoriam.

Et monosyllaba nomina acuũt in penultima dorienses.similiter aũt & qualitatis significatiua aduerbia, pulchre,sapienter,compte,simpliciter. Quæ apud nos grauitona sunt,illi circunflectunt:sic, omnino, sponte.

In οι desinentia pluralia nomina in penultima faciũt tonum,philosophi. Idem & in participijs,uendentes,uocantes.

Similiter autem & in ες desinentia feminina nomina pluralia recti casus,in penultima acuunt: feminæ,manus,naues,aues.

Item in αν desinentia indefinita tempora,in penultima acuunt:fleterunt,dixerunt, soluerunt,excoriarunt,clamauerunt.

Et in ον desinentia in penultima acuũt:acceperunt, comederunt,dicebant, currerunt. Circunflectunt uero huiusmodi:puerorum,troianorum,omnium.

Et in ω desinentia uerba grauitona in futuro tempore,circunflectũt,dabo, curabo , intelligam , loquar, expectabo.

Et in tertia persona grauitona uerba in ει desinentia futuri temporis,circunflectunt: dabit,cadet,curabit,loquetur.

Dicunt,& dabunt dabunt,& dicent dicent, & facient facient. Corripiunt autem & in as pluraleis accusatiuos,& appellatiua,& participia similiter:nymphas,fontes,intelligens, faciens.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua , per ablationẽ ι dicunt:sapere sapere,uidisse uidisse, comesse comesse.

Dicunt

ἐλᾶν. καὶ τὴν ναῦν, νᾶν καλοῦσι. κλῆδας κλᾶδας, καὶ νίκην νίκαν.

Καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα, βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως. τὰ δὲ ὑφ' ὑμῶν βαρύτονα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

Καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα κατὰ τὴν παραλήγουσαν ποιοῦσι τὸν τόνον, φιλοσόφοι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν, πωλουμένοι, καλουμένοι.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ εἰς ες λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πληθυντικὰ ὀρθῆς πτώσεως, παροξυτονοῦσι. γυναίκες, χείρες, νάες, ὀρνίθες.

Ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς αν λήγοντα ἀπαρέμφατα, παροξυτονοῦσιν, ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν.

Καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα παροξυτονοῦσι, ἐλάφον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον. περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι. δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ.

Καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρύτονα ῥήματα εἰς ει λήγοντα μέλλοντος χρόνου, περισπῶσι. δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ.

Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι δοσοῦντι, καὶ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι. συστέλλουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ας πληθυντικὰς αἰτιατικάς, καὶ τὰς προσηγορίας δὲ καὶ μετοχὰς ὁμοίως, νύμφας, κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας.

Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα, καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι, φρονεῖν φρονὲν, ἰδεῖν ἰδὲν, φαγεῖν φαγέν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Dicunt & in ου genitiuos, per ω. domus domus, sapientis sapientis, pulchri pulchri.

Et accusatiuos plurales masculinos, in ους qui efferuntur, per ως proferunt: pulchros, sapientes, homines, equos. pro pulchros, sapientes, homines, equos.

Et imperatiua uerba, quæ pronunciantur per ε, per ου pronunciant. accipe accipe, tange tange, curre curre.

Siculi ollam ollam dicunt, & uestem uestem, matricem matricem, & mulierem mulierem.

Cretenses autem semper semper, ibi ibi, melius melius, uenit uenit, ad chorum ad chorum, in forum in forum, sine sine, finito finito, erat erat, consueui consueui, conuiuari conuiuari. Theucydides, theucrates, theuphrastus: pro thucidides, theocrates, theophrastus. sed carnes carnes, merum merum, circum circum, iubet iubet, deijcere deijcere, aceruos palearũ, mychonas, domum domum, aues aues, manus manus, stadium stadium, ille ille, tu tu.

Et pro dicunt & ferunt, dicunt & ferunt. has has, & ad ad, & tunc tunc, quando quando, populus populus, deum, deum, consilium consilium.

Differt autem Cretensium dialectus, qua usus est Cypselas: & Laconum, qua usus est Alcmaon, Sophron. Pindari tamen, & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ, omnino laudatur, quod non sint Dorienses natura poetæ, sed utantur tantum idiomate.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Λέγουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ου γενικὰς, διὰ τοῦ ω. οἴκου οἴκω, σοφοῦ σοφῶ, καλοῦ καλῶ.

Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, εἰς ους ἐκφερομένας, διὰ τοῦ ως, τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως. ἀντὶ τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Καὶ τὰ προσακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. λάβε λάβον, θίγε θίγον, δράμε δράμον.

Σικελοὶ δὲ τὴν χύτραν κύτραν λέγουσι, καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα, τὴν μητέρα δελφύαν, καὶ τὴν γυναῖκα γανήν.

Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ, βέλτιον βέντιον, ἦλθεν ἦνθεν, ἐς χορὸν ἐν χορὸν, εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγορὰν. τὸ ἔα ἔβα, τὸ ἔασον ἔβασον, τὸ ἦν ἦς, τὸ εἴωθα ἤθω, τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ. θευκυδίδης, θευκράτης, θεύφραστος, ἀντὶ τοῦ θουκυδίδης, θεοκράτης, θεόφραστος. τὰ δὲ κρέη κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον, κρίκον κίρκον, τὸ κελεύει κέλεται, τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν. σωροὺς ἀχύρων, μύχωνας. οἴκαδε οἴκαδες, ὄρνιθες ὄρνιχες, χεῖρες χῆρες, στάδιον σπάδιον, κεῖνος κῆνος, σὺ τύ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ λέγουσι καὶ φέρουσι, λέγοντι καὶ φέροντι. τὸ μὲν ταύτας, τούτας. καὶ τὸ πρὸς ποτὶ, καὶ τότε τόκα. τῆμος τᾶμος, δῆμος δᾶμος, θεὸν σιὸν, βουλὴν βωλάν.

Διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ᾗ νῦν κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν λακώνων, ᾗ κέχρηται Αλκμάων, Σώφρων. ἡ μέν τοι Πινδάρου, καὶ Ἰβύκου, καὶ Σιμωνίδου, καὶ Βακχυλίδου, παντελῶς αἰνεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

De Aeolica lingua.

Β *literam ipsi* ρ *attribuit, uidelicet adfert, cum ipsi* ρ *subiungitur* κ, *uel* τ, *uel* δ. *habena pro habena, uestis lacera pro uestis lacera, brosa pro rosa.*

Aeolica genitiuos à nominatiuis in αι *diuidit, & per* α *profert: ut nymphæ nympharum, ianuæ ianuarum, apum, uenientium, portarum, & similia.*

Concisiones æolentium sunt propriæ, fiunt autem in medio: ut impetum fecit, pro impetum fecit.

Additiones θα *syllabæ in subiunctiuis uerbis, secundarum personarum in* σ *desinentium, æolensium sunt: dixeris pro dixeris, ueneris pro ueneris.*

Additiones τοῦ υ τῷ ε *sequēte uocali, æolensiū sunt: fundentes pro fundentes.*

In αις *monosyllaba nomina, diuidit: puer, conuiuium, pro puer, conuiuium.*

Ω *litera pro* ου *diphthongo utitur: mosæ pro musæ, relinquentes pro relinquentes.*

Υ *pro* ο *litera utitur: nam simile, simile dicit.*

Η *pro* ει *diphthongo utitur. uenisse enim dicit, pro uenisse.*

Immutabiles geminat, & σ solum: ut excito excito, genuit genuit, fleueris fleueris, tantum tātum, tantum tantum.

Vbi, & ut commune est. communis enim relatiua duplicat: ut qualis qualis, quantus quantus.

Semper ex αι *diphthongo* ι *abijcit, si eam sequatur uocalis: ut alcæus alcæus.*

Π *pro* μ *utitur: nam oculos oculos dicit.*

Secun-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Τὸ β, τῷ ρ προσνέμει, εἴγουν προσφέρει, ὅταν τὸ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον.

Η αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι δευτέρων γενικὰς διαιρεῖ. καὶ διὰ τοῦ α προφέρεται. οἷον νύμφαι νυμφάων, θύραι θυράων, μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, καὶ τὰ ὅμοια.

Αἱ συγκοπαὶ, αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι. γίνονται δὲ κατὰ μέσον. οἷον ὦρσεν, ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προσώπων εἰς ς ληγόντων, αἰολέων εἰσίν. εἴπηθα, ἀντὶ τοῦ εἴπῃς. καὶ ἔλθηθα, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃς.

Αἱ προσθέσεις τοῦ υ τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες, ἀντὶ τοῦ χέαντες.

Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα, διαιρεῖ. πάϊς δάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς δαῖς.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. μῶσαι ἀντὶ μοῦσαι, λειπῶσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι.

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείῳ, χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν.

Τα ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ ς μόνον. οἷον ἐγείρω ἐγέρρω, ἐγείνατο ἐγέννατο, πενθήσῃς πενθήσσῃς, τόσον τόσσον, τοσοῦτον τοσσοῦτον.

Τὸ ὅππη καὶ ὅππως, κοινόν ἐστιν. ἡ γὰρ κοινὴ, τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζει. οἷον ὁποῖος ὁπποῖος, ὅσος ὅσσος.

Αἰεὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλει. ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται σύμφωνον, οἷον ἀλκαῖος ἄλκαος.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα λέγει.

Τῆς

Secundæ coniugationis circunflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronũciatur apud alias dialectos pronunciatur: ut clamas clamat.

Vocatiuos in ων desinentium singularium, corripit: hirundo hirundo, macedo macedo, apollo apollo.

Aeolenses consuetudinem habent, pro α, ο ponere: temeritatis temeritatis, exercitus exercitus, superius superius, auferatur auferatur, secesßit secesßit, missus missus. aliquando autem ε uel η: potentia potẽtia, priamum priamum, tranquillitas tranquillitas, aër aër.

Aliquando addunt τῷ α, τὸ υ. templum templũ, aër aër, aurora aurora.

Pro δ autẽ, ζ. criminari ari, per noctẽ per noctem.

Pro ε & α, κ. caro caro.

Oportet autem cognoscere, quòd in quibusdam hoc faciunt, & non in omnibus: imposßibile enim.

Pro ζ autem ponunt ς & δ. iupiter iupiter, iugum iugum, canere canere.

Pro κ τὸ ε, uel τὸ α, commune est his atq; doriensibus, & mars quidem mars, martium martium. κ autẽ: hecubam hecubam, portam portam, iunonẽ iunonem, intellectum intellectum, aurora aurora, deceptionem deceptionem, iniuriam facere iniuriam facere.

Pro θ, φ. contunditur contunditur.

Pro μ, π. mecum mecum, oculi oculi.

Pro ξ, ponunt κ & ς. hospes hospes, accipiter accipiter.

Pro ο, υ. umbilicus umbilicus, uix uix, simile simile.

Interdum & ε, ad te ad te. uel α, quot quot.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται. οἷον βοάϊς βοάϊ.

Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν, συστέλλει. χελιδὼν, χελιδόν. μακεδὼν, μακεδόν. ἀπόλλων ἄπολλον.

Οἱ αἰωλεῖς ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ μὲν α τὸ ο τιθέναι. θράσεος θρόσεος, στρατὸς στροτὸς, ἄνω, ὄνω ἀνέληται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σταλεὶς στολείς. Ποτὲ δὲ τὸ ε, ἢ η. κράτος κρέτος, πρίαμον πρίεμον, γαλήνη γελήνη, ἀνὴρ ἠνήρ.

Ποτὲ δὲ προσιθέασι τῷ α, τὸ υ. ναὸν ναυὸν, ἀὴρ αὐὴρ, ἄως αὔως.

Αντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ. διαβάλλειν ζαβάλλειν, διανυκτὸς ζανυκτός.

Αντὶ δὲ τοῦ ε, τὸ α, ἢ τὸ υ. κρέας, κρῆς.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπί τινων τοῦτο ποιοῦσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πάντων, ἀδυνάτον γάρ.

Αντὶ δὲ τοῦ ζ, τιθέασι σ καὶ δ. ζεὺς σδεὺς, ζυγὸν σδυγὸν, μελίζειν μελίσδειν.

Αντὶ δὲ τοῦ η, τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι. καὶ τὸ μὲν ἄρης ἄρες, ἀρήϊον ἀρέϊον. τὸ δὲ η, ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, ἥρην ἥραν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι.

Αντὶ δὲ τοῦ θ, τὸ φ. θλᾶται, φλᾶται.

Αντὶ δὲ τοῦ μ, τὸ π. μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ, ὄμματα ὄππατα.

Αντὶ δὲ τοῦ ξ, τιθέασι κ καὶ σ. ξένος κσένος, ἱέραξ ἱέρακς.

Αντὶ δὲ τοῦ ο, τὸ υ. ὀμφαλὸς ὑμφαλὸς, μόγις μύγις, ὅμοιον ὕμοιον.

Ποτὲ δὲ καὶ τὸ ε. πρὸς σὲ, πρὲς σέ. ἢ α, ὅσα ἄσα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Pro π,μ. calcas calcas, calcans calcans.

Pro πτ, duo σσ. incidere incidere.

Pro σ,τ. tu tu, in te in te.

Pro τ,π. ſtolam ſtolam, miſſus miſſus, nutritus eſt nutritus eſt.

Pro υ autem ι. altum altum, deſuper deſuper, uere uere.

Pro χ,φ. ceruicem ceruicem.

Pro ψ,π ς. pelops pelops, arabs arabs.

Pro ω autem, ο. hora hora, uulnus uulnus.

Quæcunq; autem per ει diphthongum apud nos dicuntur, ipſi per ſolum ε geminantes conſonantem proferunt. faciunt autem ex ſola duas conſonātes: manus manus, deſiderans deſiderans, uulnera uulnera, ueſtes ueſtes, nobis nobis, uos uos, occidere occidere, epeirum epeirum.

Etiam ει diphthongum ſæpe in οι mutant. ſomnium ſomnium, uinum uinum.

Conſuetudo aūt eſt ipſius, uocalibus præponere digamma. dicunt autem plura geminantes: qui qui, luna luna, perſonæ perſonæ, decidit decidit, unde unde, ſecundum autem ſecundum autem, quoniam quoniam.

Incipientibus apud nos ab ρ, ipſi præponunt β, ut tenue fiat: roſæ broſæ, Rhadamanthus Bradamanthus, habenæ habenæ.

Peculiariter autem hi quæcunq; apud nos aſpirantur, aut acuuntur, tenuiter dicunt, & grauiſone: ſanctus, hic, uideo, monile.

Seruant autem & tenuitatem in contractionibus, decet decet, dimiſit dimiſit, abſtraxit abſtraxit.

Ἀντὶ δὲ τοῦ π, τὸ μ. πατεῖς ματεῖς, πατοῦσα ματοῦσα.

Ἀντὶ δὲ τοῦ πλ, δύο σσ. ἐμπίπλειν ἐμπίσσειν.

Ἀντὶ δὲ τοῦ σ, τὸ τ. σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ.

Ἀντὶ τοῦ τ, τὸ π. στολὴν σπολὴν, σταλεὶς σπαλεὶς, τέτραπλαι πέπραπλαι.

Ἀντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι. ὑψηλὸν ἰψηλὸν, ὑψόθεν ἰψόθεν, ὕπαρ ἴπαρ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ χ, τὸ φ. αὐχένα αὐφένα.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ψ, τὸ π, καὶ σ. πέλοψ πέλοπς, ἄραψ ἄραπς.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω, τὸ ο. ὥρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή.

Ὅσα δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, αὐτοὶ διὰ μόνου τοῦ ε πολυπλασιαζόμενοι προφέρονται. ποιοῦσι δὲ ἐκ τοῦ μόνου δύω σύμφωνα χεῖρες χέῤῥες, ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὀτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ἡμῖν ἄμμιν, ὑμεῖς ὔμμες, κτεῖναι κτένναι, ἤπειρον ἄπεῤῥον.

Καὶ ἔτι τὴν ει δίφθογγον πολλάκις εἰς τὴν οι ποιοῦσιν. ὄνειρον ὄνοιρον, τὸν δὲ οἶνον Fοῖνον.

Ἔθος δέ ἐστιν αὐτοῖς τῶν φωνηέντων προσιθέναι τὸ δίγαμμα. λέγουσι δὲ τὰ πλείονα διπλασιάζοντες. οἵτινες ὅττινες, σελήνη σελλάνα, πρόσωπα προσώπατα, κατέπεσον κάππεσον, ὁπόθεν ὁππόθεν. κατὰ δὲ, καδδὲ, ὅτι ὅττι.

Τὰ δὲ ἀρχόμενα παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ, αὐτοὶ προσιθέασι τὸ β, ἵνα ψιλὸν γένηται. ῥόδα, βρόδα, ῥαδάμανθυς βραδάμανθυς, ῥυτῆρες βρυτῆρες.

Ἰδίως δὲ οὗτοι ὅσα παρ' ἡμῖν δασύνεται, ἢ ὀξυτονεῖται, ψιλῶς λέγουσι, καὶ βαρυτόνως. ὅσιος, οὗτος, ὅρω, ὅρμος.

Τηροῦσι δὲ καὶ τὴν ψιλότητα ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. καθήκει κατήκει, ἀφῆκεν ἀπῆκεν, ἀφείλκυσεν ἀπείλκυσεν.

Βαρυ-

Graui tono dicunt, non solum nomina, sed & articulos, quãdo nominum ordinem habent: tuus tuus, tuũ tuum, tua tua, tuæ tuæ.

Cum aũt pronomina proferunt, circũflectunt, ego.

Circunflectũt in uniuersum monosyllaba, uel in ωξ desinentia: acinus, lepus, uirgultum. uel in ους: cutis, fluxus, rumor, bos, mens, anser, iupiter.

Bisyllaba autem acuto tono apud nos desinentia, ipsi graui tono proferunt: sapiens, pulcher, albus, acutus, mucro, fenestella, cuspis, scutum, strepitus, asper, animus, durus, claudus.

Assolent & appellatiua graui tono proferre: pax, hora, dies. & propria, Venus, Iuno, Helena.

Quæcunque nos in ις feminina per δ declinamus, dianæ, thetidis, iræ: ipsi absque δ dicunt, dianæ, thetidis, iræ.

In ης nomina, quorum uocatiuus in ες, sine ς dicunt. ὁ socrates, aristophanes, demosthenes.

Et à genitiuis casibus, ς auferunt. socratis, diomedis, sophoclis.

Pro accusatiuo datiuum assumunt in pasiuis. deis pro deos, hominibus pro homines. hoc autem faciunt, quia utuntur ι pro υ.

Accusatiuum per ως. equos pro equos, id quod & doriensium est.

Datiuum pluralem cum ι faciũt. deis, sapientibus, quemadmodum dorienses.

Infinita uerba ab in ων desinentibus participijs finientia in ειν, ipsi in εις transferunt. intelligens, intelligere intelligere. sapiens sapiens, sapere sapere.

uocans

Βαρυτονοῦσι δὲ, οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχῃ. ὁσὸς ὅσος, ποσὸν πόσον, ἡσὴ ἥση, τῆς σῆς τής σής.

Οταν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περισπῶσιν, ἐγῶν.

Περισπῶσι δὲ ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα, ἢ εἰς ωξ λήγοντα, ῥῶξ, πλῶξ, δρῶψ. ἢ εἰς ους, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς, χῆν, ζεῦς.

Τὰ δὲ δισύλλαβα ὀξυτόνως, παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυτονοῦσι. σοφὸς, καλὸς, λεῦκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκις, ἄσπις βρῶμος, τράχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Εθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν, εἰρήνη, ὥρα, ἡμέρα. καὶ τὰ κύρια, ἀφροδίτα, ἥρα, ἑλένα.

Οσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τοῦ δ κλίνομεν, ἀρτέμιδος, θέτιδος, μήνιδος, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ λέγουσιν, ἀρτέμιος, θέτιος, μήνιος.

Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τοῦ ς λέγουσι, Σώκρατε, Αριςόφανε, Δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων, τὸ ς ἀφαιροῦσι. Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Αντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς παθητικοῖς, τοῖς θεοῖς ἀντὶ τοῦ τοὺς θεοὺς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ.

Τὴν δὲ αἰτιατικὴν διὰ τοῦ ως, τὼς ἵππως ἀντὶ τοὺς ἵππους, ὅτι καὶ δωριέων.

Τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν, σὺν τῷ ι ποιοῦσι, τοῖσι θεοῖσι, σοφοῖσιν, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι.

Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ῥήματα ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων μετοχῶν. τὰ καταλήγοντα εἰς ειν, αὐτοὶ εἰς εις μεταβάλλουσι, νοῶν, νοεῖν, νόεις, φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

uocans, uocare uocare.

Quando infinita apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transmutant: ridere ridere, esurire esurire.

In ουν terminantia infinita, ipsi per οις proferunt: corrigere corrigere, gypsare gypsare, inaurare inaurare. hæc autem omnia grauitono pronunciant.

Ordinant & η pro ει in infinitis: amare amare, uocare uocare, sapere sapere.

In ω desinentia apud nos uerba, pro indicatiuis, optatiua faciunt: ut intelligo intelligo, amo amo.

Quæcunq; autem participia acutisona in ω finiunt, per υ apud illos dicuntur: fatus, qui intellexit, qui intellexit.

Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam respondẽtes. dicitur autem apud eos aurum aurum, tauro tauro, pes pes, puer puer, amorem amorem, risum, risum, sternutatio sternutatio, laudo laudo, peiorem peiorem, pauimentum pauimentum, stratum est stratum est, uir draco, fera draco.

Vestes uestes, una una, suffragium suffragium. gracilis & debilis, acyra, ego ego, tu tu, nobis nobis, nos nos, hic hic, alio alio. Vtitur autem ea Alcæus, ac Sappho.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Οταν τὰ ἀπαρέμφατα παρ' ἡμῖν λέγει εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι, γελᾷν γέλαις, πεινᾷν πείναις.

Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα, αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρονται. ὀρθοῦν ὄρθοις, γυψοῦν γύψοις, χρυσοῦν χρύσοις. ταῦτα δὲ πάντα, βαρυτόνως προφέρονται.

Τάσσουσι δὲ καὶ τὸ η, ἀντὶ τῆς ει ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα παρ' ἡμῖν ῥήματα, ἀντὶ ὁριστικῶν διαλεκτικὰ ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

Οσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ω καταλήγουσι διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις λέγονται. εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων

Φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ προθέσει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ χρυσίον χρύσιον. τὸ δὲ ταύρῳ ταύρει. ὁ δὲ ποὺς πέζα, ὁ παῖς πάϊς, τὸν ἔρωτα ἔρων, τὸν γέλωτα γέλων, ὁ πλαρμὸς πλόρμος, τὸ ἐπαινῶ αἴνημι, τὸ χείρονα χέρρονα, τὸ δάπεδον ἐδάπεδον, τὸ ἔστρωται ἐσόροται, τὸ ἀνὴρ δρέκων, ὁ δὲ θὴρ δράκων.

Τὰ ἱμάτια ἔμματα, ἡ μία ἴα, ἡ ψῆφος ψάφαξ, ἡ ἐχυνὴ καὶ ἀσθενὴς ἀκύρα, τὸ ἐγὼ ἐγών, τὸ σὺ τύ, τὸ ἡμῖν ἄμμιν, τὸ ἡμεῖς ἄμμες, τὸ ἔνθαδε τῇδε, τὸ ἄλλοτε ἑτέροσε. κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

PLVTARCHI DE DIALECTIS, *quæ apud Homerum. Dorica lingua.*

D *Ictione uaria usus Homerus, cuiuslibet linguæ græcorum insignia immiscuit, ex quibus manifestus est peragrasse uniuersam græciã, & omnem nationem. & doriensium quidem consueto breuitatis defectu usus est, domum dicens, do, Statim autem ei domus diues est. & quoniam quoniã, Quoniam mihi aquila occidit anseres. & retro retro, mutans o quidem in α, π autem & ς in cognatum ipsis uidelicet ψ. & alias alias, iam enim & me alias tuus increpauit monitus, & huiusmodi.*

Similiter autem & media concidens, ait, similes capilis, & æquales, similes capillis & æquales. & eodem patre natum, eodem patre natũ. & tremere tremere, & colo colo. eorundem est & transponere elementa: ut in hoc, fortißimi pro fortißimi.

Aeolica.

Aeolensium aũt utitur in compositis concisione, una dormierũt inquiens, pro addormierunt, & interpellare pro interpellare. & in præterito imperfecto tempore tertiæ personæ desinentes apud alios in ει diphthongum, per η apud æolenses efferũtur: ut in amabat, intelligebat. sic & Homerus fecit. ligabat teneris uiminibus dicunt, pro ligabat, hoc est ligabat. et hos quidem neq; uentorum perflat uis humectum spirantium.

Et immutare interdum ς in δ: ut si dixeris odorem, & scimus.

Et

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ὁμήρῳ διαλέκτων. Δωρὶς.

Λ

Εξει ποικίλῃ κεχρημένος ὅμηρος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν ἑλληνίδων χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν. ἐξ ὧν δηλός ἐστιν ἀπελθὼν πᾶσαν μὲν ἑλλάδα καὶ πᾶν ἔθνος, καὶ δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ, αἶψα τὲ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται. καὶ τὸ ὅτε, ὅ. ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας. καὶ τὸ ὀπίσω, ἄψ, μεταβάλλων τὸ μὲν ο εἰς α, τὸ δὲ π καὶ ς εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς, φημὶ τὸ ψ. καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλο, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἧ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ομοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντέμνων λέγει τοὺς ὁμότριχας καὶ ὁμοιετεῖς, ὅ τρίχας οἰετέας, καὶ τὸν ὁμοπάτριον ὄπατρον, καὶ τὸ τρέμειν τρεῖν, καὶ τὸ τιμῶ τίω. τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα. ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

ΑΙΟΛΙΣ.

Αἰολέων δὲ χρῶνται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, καδδραθέτην λέγων ἀντὶ τοῦ κατέδρατον, καὶ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ ει, διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐφίλη, ἐνόη. οὕτω καὶ ὅμηρος ἐποίησε. δίδη μόχοις λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει. καὶ τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν ἐνίοτε τὸ ς εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴν, καὶ ἴδμεν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et abundare in quibusdam: ut quietus pro quietus, & sed pro sed, & qui clamantes pro clamantes.

Et addere secundæ personæ uerborum tha: ut dixi sti dixisti, dixeris dixeris.

Geminationem autem consonantium alij doriensibus, alij æolensibus attribuũt: ut cepit purpurea mors, & uter hæc opera.

Ionica.

Ionum autem proprium habet, ablatione uti in præteritis temporibus uerborum: ut iuit, & dedit. consuetudinem autem habent, & in præteritis temporibus ab ijsdem elementis incipere, à quibus est & præsens.

Et auferre ε, in sacerdos sacerdos.

Et addere tertijs personis subiunctiuorum σι, quale est, ueniat, accipiat, dicat. & datiuis, uenationibus, & materijs.

Et dicere nomen, & morbum, ante.

Et uacuum & nigrum, pro uacuum & nigrum.

Et mutare α, si producatur in η: ut, Iunoq; Argiua, & Minerua prædatrix.

Interdum & ex contrario η in α: ut oblitus, pro oblitus.

Et diuidere circunflexa uerba: sapio, intelligo. & genitiuos in ους desinentes: ut diomedis.

Et femininorum genitiuos pluraleis quæ in ων desinunt: ut portarum nympharum, portarum nympharum, persarum persarum.

Et neutrorum pluraleis rectos, in η desinentes: ut pectora pectora, sagittæ sagittæ.

Et

Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔντισιν, ὡς τὸ δ' ἤκηλος ἀντὶ τοῦ ἕκηλος, καὶ αὐτὰρ ἀντὶ τοῦ ἀτάρ, καὶ τὸ κεκληγόντες ἀντὶ τοῦ κεκληγότες.

Καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ φῂς φῆσθα, καὶ εἴπῃς εἴπῃσθα.

Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν δωριεῦσιν, οἱ δὲ αἰολεῦσι προσνέμουσιν, οἷον ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ ὁππότερος τάδε ἔργα.

ΙΑΣ.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει, τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων, ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. ἔθος γὰρ ἔχουσιν ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἐνεστώς.

Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε, ἐν τῷ ἱερεὺς ἱρεύς.

Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι. οἷον τὸ ἔλθῃσι, καὶ λάβῃσι, καὶ λέγῃσι. καὶ ταῖς δοτικαῖς, θήρῃσι, καὶ ὕλῃσι.

Καὶ τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον, τοὔμπροσθεν.

Καὶ κεινὸν, καὶ μεῖλαν, ἀντὶ τοῦ κενὸν, καὶ μέλαν.

Καὶ τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται εἰς τὸ η. ὡς τὸ ἥρη τ' ἀργείη, καὶ ἀθηναίη ἀγελείη.

Ἐστι δ' ὅτε καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ η εἰς τὸ α, ὡς τὸ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος.

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα. φρονέων, ἐννοέων. καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας, ὡς τὸ Διομήδεος.

Καὶ τῶν θηλυκῶν τὰς γενικὰς τὰς εἰς ων ληγούσας. ὡς τὸ πυλῶν νυμφῶν, πυλέων νυμφέων, περσῶν περσέων.

Καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγούσας, ὡς τὰ στήθη στήθεα, βέλη βέλεα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et genitiuos ipsorum similiter, proprie autem dicunt, & nutriti sunt, & similia.

Attica.

Maxime autem attica dialecto usus est: etenim immista fuit, ac ubi dicitur apud ipsos atticos populus, populus. secundum hanc cõsuetudinem est apud ipsum, peneleus, & debitum. est autem ipsis consuetudo contrahere interdum, & pro duabus facere unam syllabam: carmen carmen, et indumentum indumentum. quibus est simile, Troes autem processerunt densi, & campi lotis consiti, pro lotis consiti. & auferre ita ab huiusmodi optatiuis: putares putares, honorares honorares, est atticum: cui similiter dictum est, alij autem dirimamini celerrime.

Itidem & hoc atticum: plures peiores, pauci patre sunt meliores. quod dicimus peiores et meliores.

Et accusatiuos huiuscemodi non diuidere: boues, pisces, boues circuncidentes, & pisces auesq;.

Et illud dicitur attice: neque ipsum robore rumpũt fluentes, ut iungunt & iurant.

Et extrahere breues ex huiusmodi, atticum: lauatur lauatur, puto puto. sic igitur etiam soluebatur, pro soluebatur.

Eorundem est etiam uidebam, & emi, ex superfluo addentium ε. Vnde est, & unium fundebat. & contrahere ι in huiusmodi: littora, nereides. sic uos autẽ ambo ualde uolebatis.

Et in ι purum desinente datiuo penultimante alpha: cornu cornu, senectuti senectuti, splendori splendori.

Καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν, ὁμοίως. ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΤΘΙΣ.

Μάλιστα δὲ ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται. καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν, καὶ ἐπεὶ λέγεται παρ' αὐτοῖς ἀττικοῖς λεὼς, ὁ λαὸς, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειάν ἐστι παρ' αὐτῷ ὁ πηνέλεως καὶ τὸ χρέως. ἔστι δὲ αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔπος τοὔπος, καὶ τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. οἷς ἐστιν ὅμοιον, τρῷες δὲ προὔκυψαν ἀολλέες. καὶ πεδία λωτεῦντα, ἀντὶ τοῦ λωτοῦντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν τοιούτων εὐκτικῶν, δοκοίης δοκοῖς, τιμῴης τιμῷς, ἐστιν ἀττικόν. ὃ ἀκολούθως εἴρηται, ἄλλοι δὲ διακρίνθητε τάχιστα.

Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. ὃ λέγομεν κακίονες, καὶ ἀρείονες.

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν. τοὺς βοῦς, τοὺς ἰχθῦς, βοῦς περιταμνομένους, καὶ ἰχθῦς ὄρνιθάς τε.

Κἀκεῖνο δὲ εἴρηται ἀττικῶς, οὐδέ τί μιν σθένει· ῥήγνυσι ῥέοντες, ὡς ζεύγνυσι, καὶ ὄμνυσι.

Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν τοιούτων, ἀττικὸν, λούεται λοῦται, οἴμαι οἶμαι. οὕτως οὖν καὶ τὸ λῦτο, ἀντὶ τοῦ ἐλύετο.

Τῶν αὐτῶν ἐστὶ καὶ τὸ ἑώρων, καὶ ἑωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε. ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ ἐῳνοχόει, καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων, ἤονες, νηρῆδες. οὕτω καὶ τὸ, σφὼ δὲ μάλιστ' ἠθέλετον.

Καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, κέραϊ κέρᾳ, γήραϊ γήρᾳ, σέλαϊ σέλα.

Ετι

Item & hoc atticum dicere, ſint pro ſint, ſequantur pro ſequantur.

Eſt & optatiuorum uſus pro præteritis indicatiuorum eiuſdem conſuetudinis, qua & Homerus utitur frequenter, & femininis articulos maſculinos, uel participia, uel adiectiua conſtruere: ut hi duo manus, hi duo feminæ. & apud Platonem, agentes & ferentes, & doctus mulier, & iuſtus. ſic igitur & Homerus de Iunone & Pallade ait, Non in noſtris carris percuſſi fulmine. & certe Pallas tacitus erat, & inclitus Hippodameia.

Et in conſtructione multa idiomata habentibus dialectis, cum dicit poeta, Sed age ſagittato Menelai glorioſi, atticam oſtendit conſuetudinem. cum autem dicit, accepit ei ſceptrum, & Themidi pulchrigenæ ſuſcepit poculum, in his dorizat. ut igitur omnium græcorum uoces aggregans uariam efficiat orationem, & utitur aliquando externis, ut ſunt prædictæ: aliquando priſcis, cum dicit enſis & clypeus: aliquando communibus & conſuetis, ut cum dicit gladium & ſcutum.

Communis.

Et admirabitur quiſpiam, quod & cōmunes dictiones apud ipſum ſeruant decorum orationis. tale enim, Equaſq; flauas centum & quinquaginta.

DE

Ἔτι καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ λέγειν, ἔσων ἀντὶ τοῦ ἔσωσαν, καὶ ἐπέδων ἀντὶ τοῦ ἐπέδωσαν.

Ἔστι δὲ καὶ ἡ τῶν δυϊκῶν χρῆσις, ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς αὐτῆς συνηθείας. καὶ ὅμηρος χρῆται συνεχῶς. καὶ τὸ, τοῖς θηλυκοῖς ἄρθρα ἀρσενικὰ, ἢ μετοχὰς, ἢ ἐπίθετα συντάσσειν. ὡς τὸ, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε. καὶ παρὰ πλάτωνι δὲ, ἄγοντε καὶ φέροντε, καὶ ἡ σοφὸς γυνὴ, καὶ ἡ δίκαιος. οὕτως οὖν καὶ ὅμηρος ἐπὶ ἥρας καὶ ἀθηνᾶς ἔφη. οὐκ ἂν ὑφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ, καὶ ἤτοι ἀθηναίη ἀκέων ἦν, καὶ κλυτὸς ὑποδάμεια.

Καὶ περὶ τὴν σύνταξιν πολλὰ ἰδιώματα ἐχουσῶν τῶν διαλέκτων, ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἄγ' οἴσδε τὸν μενελάου κυδαλίμοιο, ἀττικὴν δείκνυσι συνήθειαν. ὅταν δὲ εἴπῃ, δέξατο, ἢ σκῆπτρον, καὶ θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ. Δέκτο δέπας, ἐν τούτοις δωρίζει, ὅπως τὰς ἁπάντων φωνὰς ἀθροίζων ποικίλον ἀπεργάζηται τὸν λόγον. καὶ χρῆται ποτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥσπερ εἰσὶν αἱ προειρημέναι. ποτὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ ἄορ, καὶ σάκος. ποτὲ ταῖς κοιναῖς καὶ συνήθεσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ξίφος καὶ ἀσπίδα.

ΚΟΙΝΗ.

Καὶ θαυμάσιέ τις, ὅτι καὶ κοιναὶ λέξεις παρ' αὐτῷ σώζουσι τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. τοιοῦτον γὰρ τὸ,

ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ

πεντήκοντα.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

DE DIALECTIS, QVAE AB Corintho decerptæ.

E N tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi omniũ amantißime studij, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit, & Tryphon grammaticus, & alij multi, quibus multum in libris studium & exercitatio fuit: nondum autẽ quispiam in hunc usq; diem totum negociũ uniuscuiusq; idiomatis notũ fecit. nec putes non dicendis his existimare aliquid magni de nobis loqui. lingua enim, secundũ Lysiã oratorẽ, intellectus neq; multũ, neq; parũ habet. intellectus aũt, cui multũ, multus, cui parum, paruus. nõ igitur nostra laudantes, eos uiros in hac parte accusabimus: sed amici cũ sint, pluris facientes, quam ipsos, ueritatẽ, quemadmodũ et Plato philosophus summus ait. ipsi igitur atticæ elocutionis regulam comicum Aristophanẽ proponẽtes, & Thucydidem historicũ & oratorem: ionicæ aũt Hippocratem ionem, & Alicarnaseum Herodotum: Doricæ Tarentinum Archytam, & Theocritũ, qui bucolica conscripsit: & æolicæ Alcæum, forsan de dialectis abunde tractauerimus. Si quid uero et nobis per obliuionẽ omissum fuerit, non simili id crimine dignum apud benignos. ab illis enim plura omissa sunt, nobis autem pauca forte non dicentur.

De dialectis.

Dialectus est idioma linguæ, uel Dialectus est dictio proprium characterem formulæ ostendens.

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ, qua scripsit Homerus.

Attica.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΚΟ-ρίνθου παρεκβληθεισῶν.

Δού σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν
1 ὅ, τε Φιλόπονος ἰωάννης ἐπόνησε, καὶ τρύφων ὁ γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονεν, οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. καὶ μὴ νομίσης ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα, κατὰ λυσίαν τὸν ῥήτορα, νοῦν οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν ἔχει. ὁ δὲ νοῦς, ᾧ μὲν πολὺ πολὺς, ᾧ δὲ μικρὸν μικρός. οὔκουν περιαυτολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν, ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥς που καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε. αὐτοὶ τοίνυν ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικὸν Αριστοφάνην προθέμενοι, καὶ θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ ῥήτορα, ἰάδος δὲ τὸν Ιπποκράτην τὸν ἴωνα, καὶ ἁλικαρνασέα Ηρόδοτον, δωρίδος δὲ τὸν ταραντῖνον Αρχύταν, καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον, καὶ τῆς αἰολίδος Αλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλάβοιμεν. εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθήσεται, οὐ τῆς ἴσης τοῦτο κατηγορίας ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι. τοῖς μὲν γὰρ τὰ πλείω παρείθησαν, ἡμῖν δὲ ὀλίγα τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης, ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα.

Ιὰς ἐκλήθη ἀπὸ ἴωνος υἱοῦ τοῦ ἀπόλλωνος, καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν ὅμηρος.

Attica, ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophanes.

Dorica, a Doro Hellenis, qua scripsit Theocritus.

Aeolica, ab Aeolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes utimur, sed & Pindarus hac usus est.

De Attica lingua.

Nugas nugaris, attica locutio, & figura: ut insaniam insanis. est enim atticæ idioma locutionis, cum dixeris rem, inferre uerbum, quod à re deducatur: ut cõtumeliam contumeliaris, & fugam fugis.

Vtuntur imperatiuis attici pro subiunctiuis abnegatiuis, & rursus ipsis imperatiuis pro indicatiuis: & illius quidem illud Aristophanis in legiferæ Cereris sacra gestantibus matronis exemplũ, ne frustrare o Iupiter subeunte spe, pro ne frustreris. huius autem Menander, scio id quod fac, pro facies. sed & Euripides in Polydori tragœdia, nostin' igitur quod fac? pro facies, extulit.

Trophæum apud Thucydidem circunflexa penultima acceptũ est, & apud Aristophanẽ in Thesmophoriazusis, o mulieres nõ succurretis, non multum clamorem statuetis, et trophæum? & puto per analgogiã hoc magis apud ipsos sic proferri, sicut à tertia tertianum, & à cauda caudale, & sic à uersione trophæum.

Et similis circunflexa penultima proferũt, ut apud Homerũ, sicut semper similem agit deus ad similẽ. & est analogũ. nam quæ per οιος supra duas syllabas non appellatiua, omnia in penultima circũflectũtur: ridiculus, alterius qualitatis, diuersus, omnimodus: sic et similis. supra duas syllabas tamẽ dictũ est, propter sordes,

Ἀτθὶς δὲ, ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Ἀριστοφάνης.

Δωρὶς, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψε Θεόκριτος.

Αἰολὶς ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψεν Ἀλκαῖος.

Κοινὴ δὲ, ᾗ πάντες χρώμεθα. ἀλλὰ καὶ πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο.

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Λῆρον ληρεῖς, ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα. ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔστι γὰρ τῆς ἀττικῆς ἰδίωμα φράσεως, τὸ εἰπόντα πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος παραγόμενον, ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

Χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν, καὶ αὖ τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. κἀκείνου μὲν τὸ ἀριστοφάνους ἐν θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα, μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος, ἀντὶ τοῦ μὴ ψεύσῃς. τοῦ δευτέρου δὲ μένανδρος, οἶσθ᾽ ὅτι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ εὐριπίδης ἐν τῷ πολυδώρου δράματι, οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δράσει, ἐξήνεγκε.

Τρόπαιον παρὰ θουκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται, καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις, ὦ γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ᾽ οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε καὶ τροπαῖον. καὶ οἶμαι κατ᾽ ἀναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρά σφισιν οὕτω προφέρεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτη τὸ τριταῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ οὖρα τὸ οὐραῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τροπὴ τροπαῖον.

Καὶ τὸ ὅμοιος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν, ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. καὶ ἔστιν ἀνάλογον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ οιος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μὴ ὄντα προσηγορικὰ, ἅπαντα προπερισπᾶται, γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑταιροῖος, παντοῖος. οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖος. τὸ μέντοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴρηται, διὰ τὸ γλοιὸς, φλοιός.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

cortex.additum eſt non appellatiua, propter graculus nomen auis.ſed ſimilis in antepenultima, acuitur ſecũdum communem conſuetudinem.

Vertit attica ς modo in τ, modo in ξ.nam mare mare dicit,& beta beta,& calamitatem calamitatẽ. uertit autem ς in ξ,in ijs quæ à cum præpoſitione incipiũt, & compoſitis dictionibus tantum.& ipſa cum per ſe in ξ uertitur, ut diana cum.hæc igitur eſt attica locutio, pro propter hæc.deficiunt enim præpoſitiones apud atticos,ſicut & apud Homerum, Sic hi pugnabant corpus ignis ardentis,pro ſecundum ignem pugnabant,uidelicet ut ignis depaſcebantur omnia.& apud Ariſtophanem,meam ſententiam,pro ſecundum ſententiam meam.& Thucydides in 3.hiſtoriæ,& plurimam turbam leuis armaturæ arcebant , quo minus prodeuntes armis propinqua urbis male haberent,pro propter , ne male haberent.generaliter autem defectus atticorum ſunt,ut per ſingulos,deeſt dies.et in breui,deficit enim tempore,uel ſermone,& in mométo tale eſt. & ſi age fac periculum,ut cognoſcant & hi.deeſt,ſi uis:ſi uis enim, ait ,fac periculum. Et uerberans ambabus,deeſt manibus . & apud Ariſtophanem, Vnde mortalis me percuſsit o rex,hercules? deeſt enim uox,uel odor.

Atticorum autem,& nominatiuum pro genitiuo accipere : ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate, Dictumq; ipſis currere huc conſulturis , non de re nequã dormiunt, & non ueniunt : pro dicto, Et Thucydides in quarto, Sancitum autem nihil ex differentia,quando oportet ingruere,nocteq; adueniente regreſsi ſunt domum : pro ſancito.

Pule-

φλοιός. προσέθειται δὲ μὴ προσηγορικά, διὰ τὸ κολοιὸς ὄνομα ὀρνέου. τὸ δὲ ὅμοιος προπαροξύνεται κατὰ κοινὴν συνήθειαν.

Τρέπει ἡ ἀτθὶς τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφοράν. τρέπει δὲ τὸ σ εἰς ξ, ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς συν προθέσεως ἀρχομένων, καὶ συντεθειμένων λέξεων μόνον. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ συν καθ᾽ ἑαυτὴν εἰς ξ τρέπεται, ὡς τὸ ἀρτέμιδι ξύν. ταῦτ᾽ ἄρα, ἀττικὸν, ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ὡς παρ᾽ ὁμήρῳ, ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει, γνώμην ἐμὴν, ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμήν. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξίοντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν εἰσιν οἷον καθ᾽ ἑκάστην, λείπει τὴν ἡμέραν. καὶ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστι. καὶ εἰδ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε. λείπει γὰρ τὸ βούλει, εἰ βούλει γάρ φησι, πειρήθητι. καὶ κόπτων ἀμφοτέρῃσι, λείπει ταῖς χερσί. καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει, πόθεν βροτοῦ με προσέβαλεν ὦ ναξ ἡράκλεις; λείπει γὰρ τὸ φωνὴ, ἢ ὀσμή.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι. ὡς παρ᾽ Ἀριστοφάνει ἐν λυσιστράτῃ, εἰρημένον δ᾽ αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν, οὐ περὶ πράγματος φαύλου εὕδουσι, καὶ οὐχ ἥκουσιν, ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ. κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τ᾽ ἐπιγενομένης ἐχώρησεν ἐπ᾽ οἴκου, ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Pulegium per β, non per γ proferunt attici. habet autem uim ea herba huiusmodi. medetur eis qui ex fructu aliquo grauiter se habẽt. si enim aqua madefactũ pulegium biberint, dolores cardiacos curant. ut igitur acredo fructus exacerbare desineret, succum assumebant pulegij.

Populus & templum, & quæ ex ipsis: Menelaus, Protesilaus. et generaliter omnia quæ per αος, per εως proferunt: menelaos, protesilaos, templum, populus. declinant autem omnia per abiectionem s, huius Meneleo, Nicoleo. Obtutus dicunt obtutus: ut apud Aristophanem, ut est hic atticus obtutus.

Et hoc atticum, assumere sæpe in eodem membro αν coniunctionem, ut est inuenire apud Platonem, & apud Aristophanem: ut in Auibus, Græcia desolata nos fefellisset.

Atticorum aũt & hoc, εν præpositionem & εις construere cũ genitiuo, ut in orci, & ad orcũ. & puto hic deesse præpositiones nominum: quale est & hoc, in magistri. Atticorum est, & nõ respondere antecedentibus: ut Thucydides in tertia historia statim in principio, & si succedat conatus, sin minus, Mitylenæis dicere, nauesq; traderẽt, & mœnia deijcerẽt: non parentibus autẽ bellum inferrent. deest enim, bene erit. & Home. sed si dabũt honestamentum magnanimi achiui: deest desinã, uel quiescam. legationẽ, nem. & inclinationẽ, nem, uel infamiam, & dilectionẽ nem dicunt. et magis ceteris Thucydides, & hoc nouum generaliter, ac atticum. ut apud Demosthenem: Vos autem populus sedetis eneruati. & Homerus, sic dixerunt multitudo.

Et

Βλήχωνα διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν οἱ ἀττικοί. ἔχει δὲ δύναμιν αὐτὴ τοιαύτην. ἰᾶται τοὺς ἀπὸ ὀπώρας τινὸς βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσιν. ἵν' οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποστυφθῇ, ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Τὸ λάος καὶ ναὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, πρωτεσίλαος. καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. μενέλεως, πρωτεσίλεως, νεὼς, λεώς. κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ς, τοῦ μενέλεω, τοῦ νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, ὡς ἔστι τοῦτο ἀττικὸν βλέπος.

Καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον, ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ὡς ἐν ὄρνισιν, ἡ δὲ ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ εἰς συντάττειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, καὶ εἰς ᾅδου. καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων, ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἐν διδασκάλου. ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον, ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς κατ' ἀρχάς. καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα, εἰ δὲ μὴ μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν, μὴ πειθομένων δὲ πολεμεῖν. λείπει γὰρ καλῶς ἂν εἴη. καὶ Ὅμηρος, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ, λείπει τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω. τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν, καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν. καὶ μᾶλλον ὁ θουκυδίδης. καὶ τοῦτο κενοπρεπὲς καθόλου καὶ ἀττικὸν, ὡς παρὰ δημοσθένει, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνενευρισμένοι. καὶ Ὅμηρος, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Et diuidere nihil atticorum est: ut Thucydides in secundo, moriebantur autem alij negligentia, alij etiã si ualde curarentur. unumq; non quicquã constitutum est remedium, ut sic dixerim, quod remedium oporteret adhibenteis iuuare: pro nihil.

Nouum & hoc dicatur tibi dicere, optatiua pro indicatiuis, quod est atticum: ut Thucydides, scyphos autem non trahebant, alligantes nauibus, quas submersissent: pro submerserunt.

Et uti nihil magis, pro non, atticæ linguæ nota. Statim enim historicus in secunda, sed irruptiones in atticam Peloponnesiorum nihil magis Athenienses reuocabant, pro non reuocabant. Item arbor dicitur apud ipsos: ut Thucydides, & primum cratibus arborũ ipsos uallauerunt, quas inciderũt, ne quisquã amplius exiret. & Homerus, arbore insidentes. huius autem rectus arbor, & flectitur arboris, datiuus arbori, & per transmutationem arbori.

Et pro femininis, masculinorũ nominũ utuntur dictionibus. & Homerus, inclytus Hippodameia. & apud Euripidem in Hecuba, nimietatem abstulisti nunciata mihi generosus, pro generosa.

Quotidie, quotidie dicunt, et uix uix.

Pro datiuo amant accusatiuum: ut Thucydides Si igitur quid te horum placet, mitte uirum fidum ad mare, pro tibi. & Sophocles, non tamen me placet lingua tua acuminata, pro non enim mihi. & alia inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Homerum, & omnes atticæ linguæ auctores. nauis, cuius rectus nauis, κ in ε uertentes, & o paruum in ω

magnum

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν, ἀττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα ὡς εἰπεῖν, ὅ,τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθω σοι, τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν. ὅπερ ἐστὶν ἀττικόν. ὡς ὁ θουκυδίδης τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν, ἀντὶ τοῦ κατέδυον.

Καὶ τὸ χρῆσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ οὐ, τῆς ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτήρ. αὐτίκα γὰρ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀλλ' αἵ τε ἐσβολαὶ ἐς τὴν ἀττικὴν πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς ἀθηναίους ἀπανίστασαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν. ἔτι τὸ δένδρος λέγεται παρ' αὐτοῖς, ὡς ὁ θουκυδίδης, καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν τοῦ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. καὶ ὅμηρος, δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος, καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος. ἡ δοτικὴ τῷ δένδρεϊ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν δένδρεῳ.

Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσι. καὶ ὅμηρος κλυτὸς ἱπποδάμεια, καὶ παρὰ εὐριπίδῃ ἐν ἑκάβῃ, τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, ἀντὶ τοῦ γενναία.

Τὸ ὅσαι ἡμέραι, ὁσημέραι λέγουσι, καὶ μόλις μόγις.

Ἀντὶ δοτικῆς ἠγαπήκασι τὴν αἰτιατικήν. ὡς ὁ θουκυδίδης, εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν, ἀντὶ τοῦ σοί. καὶ σοφοκλῆς, οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ' ὁμήρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἀττικισταῖς. τῆς νηός, ἧς εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ η εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

magnum producentes, nauis ſcribuntq́; & proferunt.

Genitiuorum, qui à rectis in ας fiunt, ως producunt attici, pelei & æneі dicentes. Illud autem, ò Achille Pelei fili longe fortiſsime Achiuorum, apud poetas prolatum, communis eſt linguæ.

Peragere, peragere dicunt: ut Ariſtophanes in Auibus, fruſtra ergo uiam peragimus. & Thucydides, & ſi quid aliud peracturus ſit capeſſens, ut in tertia hiſtoria. I in quibuſdam dictionibus addũt: ut hoc, hunc, hic, nunc.

Eſſe etiã uerbum abundare apud eos cognouimus, ut apud Thucydidem in octaua, & quantum in illis erat, & indemnati, & coactiores morerentur.

Ablationes τȣ̃ ι atticorum ſunt propriæ. ſociorum enim dicunt, pro ſociorum. Inueni autem ego, quod & dorienſium, & æolenſium ſunt, & pro plorare plorare dicunt, & facere facere, & poema poema.

Vt etiam apud eos ſuperabundare ſolitum eſt, in octaua feciſſe Thucydides inuenitur: etenim ut ipſis nihil erat uſurus, pro ipſis.

Ad præpoſitionẽ ad dicunt, ad chryſan, ad patriam proferentes. & pro ad, ad utuntur: ad deum dicentes, & ad præceptorem, pro ad deum & ad præceptorem.

Autem pro tum ſæpe utũtur, ut in octaua, colligentes tum uel maxime, quod liceret ipſis Alcibiadem deducentibus, et non eodem reipublicæ ſtatu degentibus, cum rege ſocium habere, tum Peloponneſios autẽ uincere. hic enim maxime autẽ, & Peloponneſios autem, pro tum uero, accepta ſunt, in Thucydide.

μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένων διὰ τοῦ εος γενικῶν, τὸ ος ἐκτείνουσιν ἀττικοὶ, πηλέως καὶ οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ ὦ ἀχιλεῦ πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ᾽ ἀχαιῶν, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Τὸ ἀνύειν ἀνύττειν φασὶν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισι, μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύττομεν. καὶ θουκυδίδης, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύττειν μέλλει ἐπιβαλλόμενον, ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. τὸ ι ἔν τισι τῶν λέξεων προστιθέασιν, οἷον τουτοὶ τουτονὶ, οὑτοσὶ, νυνί.

Καὶ τὸ εἶναι παρέλκειν παρ᾽ αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν. ὡς καὶ παρὰ θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ, καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότεροι ἀποθνήσκοιεν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι τῶν ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. ἑτάρων γάρ φασιν ἀντὶ ἑταίρων. εὗρον δ᾽ ἐγὼ ὅτι καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων εἰσίν. καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι, καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν, καὶ τὸ ποίημα πόημα.

Καὶ τὸ ὡς παρ᾽ αὐτοῖς παρέλκειν νενόμισται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς θουκυδίδης εὑρίσκεται. καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Τὴν εἰς πρόθεσιν ες λέγουσιν, ἐς χρύσαν, ἐς πατρίδα προφέροντες. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν λέγοντες, καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις κέχρηνται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ, κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς, τὸν ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι. καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν, καὶ πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι. ἐνταῦθα γὰρ, τὸ μάλιστα δὲ, καὶ πελοποννησίων δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν ἐν τῷ θουκυδίδῃ.

Hi & accusatiuo & recto utũtur, pro obliqua constructione: ut in 8. Thucydides, inter se enim omnes plebei suspecte accedebant, tanquam participem aliquem gestorum, pro tanquam participe aliquo rerũ gestarum. in tertia uero, recto pro genitiuo sic usus est, Athenienses autem non multo post deuecti, sicut uidebant, annunciauerunt prætores, pro Atheniensibus deuectis. Homerus, duo scopuli, alius ad cœlum latum peruenit. & Philostratus in uitis dicendi magistrorum, Protheus ille Pharius, miraculum græcum, multæ quidem ipsius, & multiformes species. item deæ autem sublimes, Aurora quidem ob letum filij lugẽs, pro sublimium dearum.

Et pro participijs attici uerbis utuntur, & pro uerbis uicißim participijs: ut Thucydides, ille colligeret pecuniam dimittens, pro ille dimisit collecta pecunia. & quam abundat in atticis: ut in octaua Thucydides inuenitur, tanquam priuato bello maiore, quàm ab hostibus non longe, sed ad ipsum portum existente. Sed coniunctionem pro hortatiuo sæpe ponunt: ut apud Homerum, Sed non amplius hæc dictitemus.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, atticorum est proprium: ut neque tu hunc bonus quamuis sis aufer puellam, pro ab hoc. Et proferre uocatiuos pro rectis, nubigrega iupiter, pro nubigrega.

Accipere duas negationes pro una affirmatione, atticorum est: Thucydides in tertia historia, Socij tamen fuimus, non ad seruitutem græcorum, pro ad libertatem. tam etsi enim una est negatio, non, at

seruitus

Οὗτοι καὶ τῇ αἰτιατικῇ, καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται. ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης, ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων, ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχοντός τινος τῶν γεγενημένων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενικῆς οὕτως ἐχρήσατο, οἱ δὲ ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί. ἀντὶ τοῦ, τῶν ἀθηναίων καταπλευσάντων. ὅμηρος, οἱ δὲ δύω σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ ὁ φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, ὁ πρωτεὺς ὁ φάριος τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαὶ, δαίμονες δὲ μετέωροι ἡμέρας ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται, καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς θουκυδίδης, ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. καὶ τὸ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ θουκυδίδης εὑρίσκεται, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος. τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν. ὡς καὶ παρ' Ομήρῳ, ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Τὸ παραλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον. οἷον μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τούτου.

Καὶ ἐκφέρειν τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν, νεφεληγερέτα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, ἀττικῶν ἐστι. θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ἑλλήνων, ἀντὶ τοῦ ἐλευθερίᾳ. εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἡ οὐ, ἀλλὰ

ἡ κα-

seruitus quodammodo negatio est, priuatio libertatis cum sit, & cõtraria libertatis dignitati: ut Homerus, *quoniam non ipsum uilissimus uulnerauit* Achiuorum, *pro fortis.*

Et *feminine quid dicere consueuerunt, inde inferre neutrum, non ad uocem reddentes, sed ad significatum: ut* Homerus, Nebula *autem ipsum circundedit nigra: hoc quidem nunquam desinit, tanquam ad nebulam enim occurrit. &* Thucydides, *morbus primũ cœpit esse* Atheniensibus, *dictum antea in multa loca incubuisse, & in* Lemno, *& in alijs locis: dictũ enim, inquit, respondens ad morbum.*

Ab in ευς *rectis, in* εις *plurales, per* η *scribunt: reges, equites. & uertunt* ει *diphthongi* ε *in* η *interdum, &* ι *abscribunt: clauem clauem,* Neptune Neptune.

Et *non negationem superuacuam sæpe accipiunt: ut* Thucydides *in tertia historia, crudum consilium, & magnum ciuitatem totam perdere, uel non auctores. pro potius quàm auctores. &* Homerus, *non per* Apollinem Ioui *charum, & ne tibi non prosit sceptrum. & in consuetudine sæpe negationibus utimur, ut illud, interdico tibi non facere, pro interdico tibi facere. &* Theologus, *& quem non prodemus, ne contumelia quidem afficiemus, non per uiri de uirtute certamina & luctas.*

Et *præ præpositio abundare his cõsueuit: ut* Thucydides, *& de ipsis* Atheniensibus *fuit, pro ipsorum* Atheniensium. & Aphthonius, *huiusmodi enim uirtutes ad uim habent, dum comparantur: pro uim.*

Super-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἡ καταδούλωσις τρόπον τινὰ ἀπόφασίς ἐστι, στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα, καὶ ἐναντιουμένον τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι. ὡς ὅμηρος, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ᾽ ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ ἀνδρεῖος.

Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὡς ὅμηρος, νεφέλη δέ μοι ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν οὔποτε λήγει. ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε. καὶ ὁ θουκυδίδης ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, καὶ περὶ λῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. λεγόμενον γὰρ εἶπεν, ἀπηντηκῶς πρὸς τὸ νόσημα.

Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς διὰ τοῦ η γράφουσι, βασιλῆς, ἱππῆς. καὶ τρέπουσι τῆς ει διφθόγγου τὸ ε εἰς η, ἐνίοτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι, κλεῖδα κληῖδα. ποσείδαον ποσηΐδαον.

Καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν περιττὴν πολλάκις λαμβάνουσιν. ὡς θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοὺς αἰτίους. καὶ Ομηρος, οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διῒ φίλον. καὶ μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. κἂν συνηθείᾳ δὲ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα. ὡς τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. καὶ ὁ Θεολόγος, καὶ ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν τούτοις νενόμισται. ὡς ὁ θουκυδίδης, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀθηναίων ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν ἀθηναίων. καὶ ὁ Αφθόνιος, τοιαῦτα γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι, ἀντὶ τοῦ βίαν.

Superuacua & coniunctio apud eos. & huius infinita exempla est inuenire. statim in tertio historicum est uidere hoc utentẽ. ait enim, Illi autem timore multo perterriti, & quæ in urbe, & profectionem apparabantq́; simul sexaginta naues.

Atticorum autem & possessiua accipere pro primitiuis. ut illud, uirginea uirgo. & ipsa primitiua pro possessiuis, ut mulierem suxit mammã, pro muliebrem lactuit mamillam.

Et accusatiuos accipere pro genitiuis. ut Hesiodus, quem propter, pro per quem. & Theologus, ira sit tibi contra solum serpentem propter quem cecidisti. pro, per quem cecidisti.

Consueuerunt etiã in augmentis & alia augmenta inducere: ut uolebam uolebam, poteram poteram, debacchatus sum debacchatus sum.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt. ut Thucydides in tertia historia, deficientes enim in bellis & societatẽ pristinam derelinquentes, qui admiserũt quatenus iuuãtur id in uoluptate habent. existimantes autem esse proditores priorũ amicorum, peiores arbitrantur. hic enim peiores, pro malos. & Hom. Iupiter pater non te deorum perniciosior alius. & Theologus in sermone in Christi natalem: & sicut ex melioribus uenerunt tristia, sic & ex tristibus uenire meliora, à bonis enim uenerunt tristia. Vtuntur autem et superlatiuo pro comparatiuo sæpe. ubi enim dicendum bestialius omnibus, bestialissimum dicunt.

Ου pro οε utuntur, uelut cum dicunt indumentum, criminatio, è contrario.

Rectos

Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρὰ σφισιν, καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα ἐστὶν ἰδεῖν τούτῳ χρώμενον, φησὶ γάρ, οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ πεφοβημένοι, τάτε ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν ἀπόπλουν παρασκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα νῆες.

Ἀττικῶν καὶ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων ὡς τὸ παρθενικὴ, ἡ παρθένος. καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, ὡς τὸ γυναῖκα τεθήσατο μαζὸν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Καὶ τὸ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν. ὡς Ἡσίοδος, ὅν τε διά, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ. καὶ ὁ Θεολόγος, ὁ θυμὸς ἔσω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες, ἀντὶ τοῦ δι' οὗ τινος ἐξέπεσες.

Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσι καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. οἷον ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα.

Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνουσιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, τοὺς γὰρ ἀφισαμένους ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ δεξάμενοι καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείρους ἡγοῦνται. ἐνταῦθα γὰρ τὸ χείρους ἀντὶ τοῦ κακούς. καὶ ὅμηρος, ζεῦ πάτερ οὔτοι σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα, ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά. χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ πολλάκις. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατον λέγουσι. Τὸ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέγωσι τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔμπαλιν.

Τὰς εὐ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Rectos & accusatiuos æqualiter proferunt: ut ὁ tu aiax secundo te appello.

Atticorũ etiã dicere, quorũ passus est irã habet, pro ijs quæ passus est, deforis accepta pro præpositione.

Attice proferũtur per ει diphthongum paßiuorum secundæ personæ: ut beabilis eris, pro eris. & accipe, pro accipe.

Atticorum est & noueram, pro nouerat. & uerberaueram, pro uerberauerat. utuntur enim in plusquãperfectis primis personis pro tertijs.

Pro accusatiuo genitiuum accipiunt: ut Aristophanes, donec contritus capitis, pro caput.

Et in caput cadere, per caput dicunt attici, non diuisim, sed sub uno accentu: ut Pindarus, hi per caput uinculis ligati sunt, pro in caput.

Atticorum autem & pluralia singulariter pronunciare, ut ubi dicendum lacedæmonios, dicere lacedæmonem. ut orator in Philippicis, sed tamen pæonem, pro pæonas.

Atticorum etiã dicere eunda, festinanda: pro eundum, festinandum.

Et imperatiua apud eos deficiunt, ut apud Aristophanem, O Iupiter, prospector & inspector omni ex parte apparari, meq; miserrimum: deest enim, fac.

Bolitum attici dicunt sine β, quod nos bolbitum dicimus, uidelicet stercus.

Atticum etiam, uult pro potest: ut Plato, prædia nihil me uolunt docere.

Et pro recto accusatiuum assumere: ut Aristophanes in Auibus, Quàm graue præconem ad mortaleis profe-

Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν, οἷον ὦ οὗτος αἴας δεύτερόν σε προσφωνῶ.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει. ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

Ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου τῶν παθητικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσει, ἀντὶ τοῦ ἔσῃ, καὶ τὸ λαβὲ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ ᾔδει. καὶ ἐτετύφειν, ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει. χρῶνται γὰρ ἐπὶ ὑπερσυντελικῶν τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τρίτων.

Ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν. ὡς Ἀριστοφάνης ἕως συνετρίβη τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.

Καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πεσεῖν κατακάρα λέγουσιν ἀττικοί, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ἐφ' ἕν. ὡς πίνδαρος, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἑνικῶς ἐκφέρειν, οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς λακεδαιμονίους, λέγειν τὸν λακεδαίμονα. ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς φιλιππικοῖς, ἀλλὰ μὴν τόν γε παίονα, ἀντὶ τοῦ τοὺς παίονας.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα, ἀντὶ τοῦ βαδιστέον, καὶ ἀνυστέον.

Καὶ τὰ προστακτικὰ παρ' αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει, ὦ ζεῦ δίοπα καὶ κατόπτα πανταχῇ σκεδάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον. λείπει γὰρ, τὸ ποίησον.

Βόλιτον ἀττικοὶ λέγουσι χωρὶς τοῦ β. ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν, ἤγουν τὴν κόπρον.

Ἀττικὸν καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τοῦ δύναται. ὡς ὁ πλάτων, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν, ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

profectum, si nunquam redibit rursus: pro, graue nisi redibit rursus præco ad mortales profectus.

Braßicam braßicam dicunt, hoc uero iure. aiunt enim, ex hac pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere, temeritatis, impudentiæ, pro ò temeritatem, heu quæ impudentia. & apud Aristophanem, o iupiter subtilitatem ingenij.

Et uti participijs pro nominibus. ut in ranis Aristophanes dicit, quid est consuetis o here, pro ex consuetis. & Homerus, hunc autem rursus Telemachus cordatus uicißim affatus est, pro prudens.

Atticorū etiam, & si uelis dicere de hoc dic, formari sic dic, hunc pro de hoc. & Aristophanes in acarnensibus, sed nunc dic, si tibi uidetur, lacedæmoniū ipsum quomodo tibi amicum, uidelicet de lacedæmonijs ipsis.

Atticorum etiam, plus pro plus, & postea, & neutiquam, ut inquit ille.

Et ponere uel superuacuū, ut aristophanes in ranis, uel pecunias aduersariorū nauib. præbēdas alicui suadet, uel oppedit lunarib. cū circularib. choris subcinat, uel mercedes poetarū, rhetor licet sit, tamen deuorat.

Et nugaris habens, & iocaris habens, atticum.

Pulmonem pulmonem dicunt, et nitrum nitrum, et spongiam spongiam.

Atticum etiam elidere simul, & contrahere: ut non enim mihi est, pro nō enim mihi est. elidit enim i, & cōtrahit o & e in u diphthongum, ut inaurabas inaurabas. itidem ubi est, ubi est dicunt.

Et tuli bifariam dicunt, & tuli. & defectiue iurare, ut, non per, non addentes Deum.

Et ac-

οἰχόμενον, εἰ μηδέ ποτε νοσήσει πάλιν. ἀντὶ τοῦ, δεινόν γε εἰ μὴ νοσήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Τὴν κράμβην κοράμβην λέγουσιν. τοῦτο δὲ εἰκότως. φασὶ γὰρ ἐκ ταύτης τὰς κόρας ἀμβλυώσσεσθαι.

Αττικῶν καὶ τὸ λέγειν, τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὦ τοῦ θράσους, φεῦ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' Αριστοφάνει, ὦ ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Καὶ τὸ χρῆσθαι ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων. ὡς ἐν βατράχοις ἀριστοφάνης, εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καὶ Ομηρος, τόν δ' αὖ τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, ἀντὶ τοῦ πινυτός.

Αττικῶν καὶ τὸ εἰπεῖν περὶ τοῦ εἰπὲ σχηματίζειν οὕτως. εἰπὲ τόνδε, ἀντὶ τοῦδε. καὶ Αριστοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν, ἀλλὰ νυνὶ λέγε εἴ σοι δοκεῖ τὸ λακεδαίμονα αὐτὸν ὅτῳ τρόπῳ σοῦ φίλον, ἤγουν περὶ τῶν λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Αττικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τὸ κάταντες, καὶ πώμαλα, καὶ τὸ ἦ δ' ὅς.

Καὶ τὸ τιθέναι τὸ ἢ περισσόν. ὡς Αριστοφάνης ἐν βατράχοις, ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει, ἢ κατατιλᾷ τῶν ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει.

Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, ἀττικόν.

Τὸ πνεύμονα πλεύμονα λέγουσιν, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

Αττικῶν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα, καὶ κιρνᾷν. ὡς τὸ, οὐ γὰρ μοὐστίν, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον. ὡς τὸ ἐχρύσοες ἐχρύσους. ὡσαύτως τὸ ποῦ ἐστι, ποῦστι λέγουσι.

Καὶ τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι, καὶ ἤνεγκον. καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν, οἷον μὰ τὸν, μὴ προστιθέντες τὸν θεόν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et accipere deforis est uerbum. & Homerus, si autem iam mortui sunt, & in Ditis domibus: deest enim sunt.

Myrtus myrtus dicunt, & fistula canere fistula canere, & continuam motionem perfecti habiam, & cucurbitam cucurbitam.

Officinam fullonis, fulloniam dicunt, & capitis dolorem capitis dolorem.

Atticum etiam pro obliquo uti recto: ut Aristophanes in Ranis, si quis alis coniungat Cleocritum Cinesiæ, pro si quo alis coniungente.

In ως aduerbia qualitatis in ου finiunt: decens decentes, & decens pro decent, & decenter.

In ες desinentes rectos pluraleis comparatiuorum nominum in ους finiunt: ut maiores, peiores, pulchriores, pro maiores, peiores, pulchriores. propriũ ipsorum & in a purum desinentes accusatiuos masculinos, ab in ευς rectis factos, per η proferri: Eurysteum eurysteum, tydeum tydeum. Atticorum & pro ingeniosum, sanum, ingeniosum et sanũ dicere. & pro euboeum pireeum, euboeum pireeum dicere. amant plerunq; & concisiones: appollinem appollinẽ dicentes, et meliorem meliorem, & meliorem meliorem, & similia.

Eorundem etiam, ad Athenas proficiscor, dicere. & in athenis, athenis doceo: & ex athenis, athenis uenio. & in domum, domum. ex domo, domo. in domo, domi.

Contractionibus ad satietatem utuntur: uestem enim, uestem dicunt. & ò rex, ò rex. & ò homo, pro ò homo.

Καὶ τὸ προσλαμβάνειν δὲ ἔξωθεν τὸ ἐστί. καὶ ὅμηρος, εἰ δ᾽ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ ἐν ἀΐδαο δόμοισι, λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

Τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνταν κολόκυνθαν.

Τὸ κναφεῖον, γναφεῖον λέγουσι, καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν.

Ἀττικὸν καὶ τὸ ἀντὶ πλαγίας χρῆσθαι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις. εἴ τις πτερώσας λεώκριτον κινησίᾳ, ἀντὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, καὶ πρεπόντως.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῦσιν. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες. ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς α καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυθέα εὐρυθῆ, τυδέα τυδῆ. ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ καὶ ὑγιᾶ λέγειν. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοέα, πειρεέα, εὐβοᾶ καὶ πειρεᾶ λέγειν. φιλοῦσι δ᾽ ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, ἀπόλλω τὸν ἀπόλλωνα λέγοντες, καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα, καὶ κρείττω τὸν κρείττονα, καὶ τὰ ὅμοια.

Τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς ἀθήνας ἀθήναζε πορεύομαι λέγειν, καὶ ἐν ἀθήναις ἀθήνῃσι σοφιστεύω, καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν ἀθήνηθεν ἔρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε, ἐξ οἴκου οἴκοθεν, ἐν οἴκῳ οἴκοι.

Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. τὸ γὰρ ἱμάτιον θοιμάθιον λέγουσι. καὶ ὦναξ, ὦ ἄναξ. καὶ ὤνθρωπος, ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Σ pro ρ utuntur: fidibundum, fidibundũ, & masculum masculum.

Paßiuis pro actiuis utuntur, pro scribo scribor dicentes, & fio pro facio, & fiat pro faciat.

Et faciant & sciant duo, pro faciant & sciant plures.

Ab ιζω futura abijcientes ς circunflectunt: exprobrabo dicunt, pro conuiciabor. & ibo pro ibo, & similia.

Genitiuis pluralibus participiorum, pro pluralibus tertijs personis imperatiuorum uerborum utuntur: ut facientium & dicentium, pro faciant & dicant.

In ις appellatiua, quæ per ιος flectũtur, per εως proferunt, uertentes ο in ω, & quæ in penultima uocales in ε transmutantes: ut serpens serpentis communiter, & serpentis attice.

De dorica lingua.

Dores autem ε & ο in ω diphthongon contrahunt. apud Theocritum, pelei pelei, idiomenei idiomenei. & Homerus, idiomenei osculatus est manum in iunctura, hoc & ionicum.

Primas plurales, ut uerberamus & facimus, uerberamus & facimus dicunt.

Imperfectorum paßiuorum indicatiuorum, & præsentium primas personas, ut faciebamus & facimus, faciebamus & facimus dicunt. & Theocritus, qui mortale sumus, & cras non uidemus, hoc est & ionicum.

H in α longum uertunt, & lunam lunam dicunt, et solem solem.

Aliquan-

Τῷ ς ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται. τὸ θαῤῥαλέων θαρσαλέων, καὶ ἄῤῥεν ἄρσεν.

Τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφου γράφομαι λέγοντες, καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ, καὶ ποιείσθω ἀντὶ τοῦ ποιείτω.

Καὶ ποιείσθων, καὶ νοείσθων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, καὶ νοείτωσαν.

Τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ ς περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω. καὶ βαδιῶ, ἀντὶ τοῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια.

Ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προστακτικῶν ῥημάτων χρῶνται, οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν.

Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ διὰ τοῦ ιος κλινόμενα διὰ τοῦ εως προφέρουσιν, τρέποντες τὸ ο εἰς ω, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ε μεταβάλλοντες. οἷον ὄφις ὄφιος κοινῶς καὶ ὄφεως ἀττικῶς.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον κιρνῶσιν. ὡς παρὰ θεοκρίτῳ, πηλέος πηλεῦς, ἰδομενέος ἰδομενεῦς. καὶ ὅμηρος, ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. τοῦτο καὶ ἰωνικόν. Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν καὶ ποιοῦμεν, τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.

Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα, οἷον τὸ ἐποιούμεθα καὶ ποιούμεθα, ἐποιούμεσθα καὶ ποιούμεσθα λέγουσι. καὶ θεόκριτος, οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. τοῦτό ἐστι καὶ ἰωνικόν.

Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, καὶ τὴν σελήνην σελάναν λέγουσι, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον.

Aliquando, aliquando dicunt: ut Theocritus, ubi nam tunc eratis, cum daphnis contabescebat?

Geminationes secundorum indefinitorum doriensium sunt: ut Theocritus, Cantilenã enim nõnunquã ad Ditem obliuificũ seruabis, pro obliuionem facientẽ.

Pro genitiuo singulari in ου desinente, ab in ος recto, datiuo eorum utuntur dores: ut Theocritus, uel per penei pulchra tempe, aut per pindi.

Cõtrahere o articulum cũ alia uocali, uidelicet α, aut ε in ω magnũ, & ionũ & doriensium est: ut Theocritus, thyrsis hic, qui ex ætna, & thyrsidis hæc uox.

Adesdum, & attende, adesdum & attende dicunt. Theocritus, Praxinoa adesdum.

Primus primus, & primus primus, & uenit uenit. & Theocritus, Venerunt bubulci, pastores, caprarij uenerunt.

Οι articulum pluralem qui habet sequẽtem dictionem à uocali incipientem, per ω magnũ proferunt, elidentes primum ι ex οι articuli: ut caprarij pro caprarij. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adscribunt autem & ι αι, diphthongi.

Erat aũt geminatio non solum ionum, ut dictũ est, sed & doriensium. est aũt geminatio, eiusdem cõsonantis additio in medio, non perficientis syllabã: ut mediũ medium, tantum tantum.

Et dixit dixit dicũt, ab αι diphthongo elidẽtes ι, et cõtrahentes α & ε in η. Tenuẽ aũt in aspiratã uertentes. & Theocritus, & inquit daphni miser, quid tu contabescis? sed puella omnem per fontem, omnia nemora pedibus fertur.

Τὸ ποτὲ, πόκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος, πῆ πόκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα δάφνις ἐτάκετο;

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσὶν, ὡς θεόκριτος, τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτί πω εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλάξεις, ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.

Ἀντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ δωριεῖς. ὡς θεόκριτος, ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω;

Τὸ κιρνᾷν τὸ ὁ ἄρθρον μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, ἤγουν τοῦ α, ἢ τοῦ ε εἰς ω μέγα, καὶ τῶν ἰώνων καὶ τῶν δοριέων ἐστίν. ὡς θεόκριτος, θύρσις ὅδ' ὢ ξ αἴτνας, καὶ θύρσιδος ἃ δ' ἀφωνά.

Τὸ πρόσαγε καὶ πρόσεχε, πόταγε καὶ πότεχε λέγουσι. θεόκριτος, πραξινόα πότα γ' ὧδε;

Τὸ πρῶτος πρᾶτος, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον, καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον. καὶ θεόκριτος, ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡ πόλοι ἦνθον.

Τὸ οἱ ἄρθρον τῶν πληθυντικῶν, ἔχον τὴν ἑξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, διὰ τοῦ ω μεγάλου προφέρουσιν, ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι τοῦ οι ἄρθρου. οἷον ᾡ πόλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. ἐκθλίβουσι γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω. προσγράφουσι δὲ καὶ τὸ ι τῆς αι διφθόγγου.

Ἦν δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν ἰώνων, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ τῶν δωριέων. ἔστι δὲ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη, κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον.

Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσι, τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η. τὸ δὲ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες, καὶ θεόκριτος κῆφα δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι. ἁ δέ τε κώρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. βέλτιον δὲ οἶμαι, ἀπὸ τοῦ καὶ ἔφη, καὶ ῥᾷον.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Fuit fuit dicunt, concidentes νε syllabæ ε. ut Theocritus, caprarius cũ uidet capras, ut ineuntur liquescit oculis, quod non natus est hircus ipse: pro natus est.

In secunda coniugatione circunflexorum tertias personas pluraleis actiuorum clamant & rident, clamant & rident dicunt. similiter datiuo singulari propriorum participiorum. Pindarus, trans uerum sermonem exornata mendacijs decipiunt uerba.

Esse esse dicunt, ante ναι ponentes με, & pro ι interponentes μ.

Super pro cum accipiunt. & Homerus, aureo cum sceptro. & Pindarus, aureis cum equis.

Tui genitiuum tui dicũt. Pindarus, mensasq; circa minutißimas carnes tuas diuiserunt, & comederunt.

Apud præpositionem concidunt consonante sequente. & Homerus, dei autem apud Iouem sedentes concionabantur.

Vocatiuum Neptuni, æolenses Neptune dicunt, sed dorienses Neptune.

Da da, & alia similiter tertijs personis optatiuorum pronunciant. & Pindarus, tu autem actionem amicam da.

Bonum bonum dicunt. Pindarus, bonis enim à gaudijs nocumentum occidit triste domitum.

Vbiq; circunflectunt, ubiq; dicentes. & Pindarus, clarum sapientia inter græcos existentem ubiq;.

Iusta solent dicere mortuorũ parentationes. proferunt autem & tertias personas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, monilibus quorum manus nectunt, & coronis: pro nectunt.

Aucm

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε. ὡς θεόκριτος, ὢ πόλος ὃκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι, βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι, ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῶν ἑνικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος, ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δαιδαλμένοι ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Τὸ εἶναι, ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ με, καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐντιθέντες τὸ μ.

Τὴν ἀνὰ ἀντὶ τοῦ σὺν λαμβάνουσι. καὶ ὅμηρος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ πίνδαρος, χρυσέαις ἂν ἵπποις.

Καὶ τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι. πίνδαρος, τραπέζαισι τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. καὶ ὅμηρος, οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Τὴν κλητικὴν τοῦ ποσειδῶνος, οἱ μὲν αἰολεῖς πόσειδον λέγουσιν, οἱ δὲ δωριεῖς ποσείδαον.

Τὸ δίδου δίδοι, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. καὶ πίνδαρος, τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. πίνδαρος, ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Τὸ πάντη περισπῶσι παντᾷ λέγοντες, καὶ πίνδαρος, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' ἕλλανας ἐόντα παντῇ.

Αἱμακουρίας εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. ἐκφέρουσι δὲ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος, ὅρμοισι τῶν χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Auem auem dicunt: & Pindarus, ad Iouis auem diuinam.

Pluralia sæpe ut dualia proferunt. Pindarus, ubi uero didicerunt uehemẽtes linguacitate corui, ceu frustra garriunt, Iouis aduersus auem diuinam.

Participijs indefinitorum addunt iota. Pindarus, quoniam treisq;, & decem uiros, cum perdiderit procos.

Quid quid dicunt. Pindarus, quid aliquis innouatam senectutem.

Lucum consueuerunt dicere sacrum locum. Pindarus, Iouis luco hospitalis, seu diuersorio.

Interponere ι, ο, doriensium est: flatum enim flatũ dicunt, & colorẽ colorem, & herbam gramen. Pindarus, flatum pone boreæ.

Erat & doriensium ablatio contraria geminationi. Pindarus, Olympia enim ipse præmium accepit, pro accepit.

Extensiones etiã doriensium sunt, uacuus uacuus, retro retro dicunt, elidentes ς.

Genitiuos plurales in ων desinentes, et circũflexos, per αν proferunt. & ubi dicendum est musarum, musarum dicunt.

Non est, non est dicunt, contrahentes η & ε in η. sicut & Aristophanes, nunquid est hic porcus?

Dores, ubi dicendum est ipsum, ipsum dicunt, esse esse, oportet oportet.

Tacere tacere, ut Aristophanes, non oportet tacere. sic sitire sitire, & esurire esurire.

Domum

Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσι. καὶ πίνδαρος, διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς ἐκφέρουσι. πίνδαρος, μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσίᾳ κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προστιθέασι τὸ ι. πίνδαρος, ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μνηστῆρας.

Τὸ τὶ τὰ λέγουσι. πίνδαρος, τάκε τὶς ἀνώνυμον γῆρας.

Αἶτος εἰώθασι λέγειν τὸ τέμενος. πίνδαρος, διὸς αἴτεϊ πανδόκῳ, ἤτοι τῷ ἐν διαιτήματι.

Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶν δωριέων ἐστίν. τὴν πνοὴν γὰρ τὴν πνοιὰν φασί. καὶ τὴν χοὰν χοιὰν, καὶ τὴν πόαν ποίαν. πίνδαρος, πνοιῆς ὄπιθεν βορέαο.

Ην ἄρα καὶ τῶν δωριέων, ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία τῇ ἀναδιπλώσει. πίνδαρος, ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο, ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο.

Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν δοριέων εἰσὶ, κενὸς, κενέος.

Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσιν, ἐκθλίβοντες τὸ σ.

Τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς εἰς ων ληγούσας, καὶ περισπωμένας, διὰ τοῦ αν προφέρουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν, μουσᾶν λέγουσι.

Τὸ μὴ ἐστι, μῆστι λέγουσι, κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η. ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης, μῆστιν οὗτος χοῖρος;

Οἱ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν, νὶν λέγουσι.

Τὸ εἶναι, εἴμεναι.

Τὸ χρὴ, χρῆσθαι.

Τὸ σιγᾶν σιγῆν. ὡς ἀριστοφάνης, οὐ χρῆσθα σιγῆν. οὕτω καὶ τὸ διψᾶν διψῆν, καὶ τὸ πεινᾶν πεινῆν.

Τὸ ἴσ-

Domum domum dicunt, & te te. ut te autem asportabo, pro te asportabo.

Ad ad dicũt. deinde et ι abscindunt, ad matrem inquit Aristophanes.

Ex eodem ex eodem dicunt, elidentes iota: inde α & ε in η contrahentes: ut uiuebat uiuebat, temperabat temperabat, & similia, hoc autem atticum, & ionicum est.

Eiusdem eiusdem dicunt, carnem carnem nominant.

Circunflectunt futura, auferam auferam dicentes.

Honorem honorem dicunt, ad nos ad nos.

Pro uos, uos proferunt.

Οι articulo nominatiui pluralis τ addunt, hi dei dicentes, & hæ musæ.

Pauxillum, pauxillum dicunt.

Quando pro quando, & ubi & ubi utuntur.

Capita alliorum dicunt, capita alliorum.

Sicut sicut dicunt: & apud Aristophanem in Acharnensibus, Vos igitur cum eieceritis, ut aruales mures paxillo capita alliorum effoditis.

Ου diphthongum in ω mutãt: musas mosas dicẽtes, & cœlum cœlum, & filium filium.

Aiunt aiunt dicunt, & ego ego, & terra terra: ut apud Aristophanem, & fit terra.

Vis pro uis per η, ut si uis aspice. & Aristophanes, extende si uis, ut pinguis & pulchra. ἀνὰ præpositionem concidunt, & in compositis: ut extende extende. & in ijs quæ per appositionem dicuntur: per forum, pro per forum.

Ipsos

Τὸ οἴκαδε, οἰκαδές φασι. καὶ τὸ σὲ, τύ. ὡς τὸ, τύδ' ἀποισῶ, ἀντὶ τοῦ σὲ ἀποκομίσω.

Τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσι. εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι. ποτ τὰν πατέρα φησὶν Αριστοφάνης.

Τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κὴκ τοῦ αὐτοῦ φασιν, ἐκθλίβοντες τὸ ι, εἶτα τὸ α καὶ ε εἰς η κιρνῶντες, ὡς ἔζαε ἔζη, ἐκίρναε ἐκίρνη, καὶ τὰ παραπλήσια. τοῦτο δὲ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν ἐστι.

Τοῦ αὐτοῦ, τωὐτοῦ λέγουσι. τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

Περισπῶσι τοὺς μέλλοντας, ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες.

Τὸ τιμὴν, τιμὰν λέγουσι. τὸ παρ' ἡμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Αντὶ τοῦ ὑμεῖς, ὕμες ἐκφέρουσι.

Τῷ οἱ ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τὸ τ προστιθέασι, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μῶσαι.

Πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι.

Τὸ ὅκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα. καὶ ὁπότε καὶ ὅπου χρῶνται.

Αγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων.

Τὸ ὡς τὼς λέγουσι. καὶ παρ' Αριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσιν, ὕμες ὦν ὅκκ' ἐκβάλητε, τὼς ἀρουραῖοι μύες Πάσσακας τὰς ἀγκλίθας ἐξορύσσετε.

Τὴν ου δίφθογγον εἰς ω τρέπουσι, τὰς μούσας μῶσας λέγοντες. καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον.

Τὸ φασὶ, φατὶ λέγουσι, καὶ τὸ ἐγὼ ἐγὼν, καὶ τὸ γῆ γᾶ. ὡς παρ' Αριστοφάνει, καὶ γίνεται γᾶ.

Τὸ λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις, διὰ τοῦ η. ὡς τὸ, αἰ λῇς αὐγάσδεο. καὶ Αριστοφάνης, ἄντεινον αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά. τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι, καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων, ἂν τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ipsos ipsos dicunt. Theocritus, nunquid ipsas clam uesperi omneis mulges: hoc est, nunquid ipsas uaccas uesperi omneis mulges.

Ponit & summittit, ponit et summittit dicũt. Theocritus, Sed senex summittit uitulos, & me obseruat.

Præteriti pulusquã perfecti tertias personas per α scribũt: ut Theocritus, et quãdo ille oleũ inoculis uidit.

Iuuenca non dicunt, sed iuuenca Theocritus, Iuuencæ autem ipsum mugientes hic desiderant.

Aliquando, aliquando dicunt.

Per, deforis assumunt. non terram, inquit Theocritus: pro, non per terram.

Erat, erat aiunt. Theocritus, neque enim eumaræ hero erat ubi dormiret. non erat, inquit, ne hero quidẽ tuo, in quo dormiret. erat eumaræ, pro erat eumaræ.

Iacebo iacebo dicunt. inde uertũt ου diphthongum in ω. Iacebo autem lapsus, & lupi hic me deuorabunt. futura in ζω uerborum per ξ proferunt: sedens pro sedens, & flexum ire pro flexum ire, & similia.

Vide, uide dicunt. Theocritus, uide amice quàm bene olet. & rursus, uide tamen tristem meum dolorem.

Mala montana, dicuntur apud eos mala montana.

Simul, simul dicunt.

Pro ante, ante dicunt. Theocritus, nobis autem tu bucolice canta ante. nonnulli uero, pro aliunde acceperunt dictionem hanc, uel unam ad unam cantilenam, hoc est uicissim.

Cum fuerint duo νν, unum super aliud, & hæc in α uertunt: ut Theocritus. uincebat quidem neuter. inuicti autem fuerunt, pro inuicti.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. θεόκριτος, ἦπα ψὲ κρύβδαν ταποδέσπερα πᾶσας ἀμέλγες. τουτέστιν, ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἐφ᾽ ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

Τὸ τίθησι καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι. θεόκριτος, ἀλλ᾽ ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

Τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ ι γράφουσιν. ὡς θεόκριτος, καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπῃ.

Η δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη. θεόκριτος, ταὶ δαμάλαι δ᾽ αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦνται.

Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι. Τὸ μα, ἔξωθεν λαμβάνουσιν. οὐ γᾶν, φησὶ θεόκριτος, ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.

Τὸ ἦν, ἦς φασί. θεόκριτος, οὐδὲ γὰρ ἁμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεῦδεν. οὐκ ἦν φησὶν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι, ἦς ἁμάρᾳ. ἀντὶ τοῦ ἦν ἁμάρᾳ.

Τὸ κείσομαι, κεισοῦμαι λέγουσιν, εἶτα τρέπουσιν τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ, κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ᾽ ἔδονται. τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι, καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας, καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. θεόκριτος, θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. καὶ πάλιν, θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ορειμαλίδες λέγονται παρ᾽ αὐτοῖς, τὰ ὄρεια μῆλα.

Τὸ ὁμοῦ, ἁμᾶ λέγουσιν. Ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμποθεν λέγουσιν. θεόκριτος, ἡμῖν δὲ τὺ βωκολιάσδευ ἔμποθεν. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ πόθεν ἐλάβοντο τὴν λέξιν ταύτην, ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀμοιβαδόν.

Οταν ὦσι δύο ηη ἀλλεπάλληλα, καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς θεόκριτος, νίκη μὰν οὐδ᾽ ἄλλος, ἀνάσσατοι δ᾽ ἐγένοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνήσσητοι.

Καὶ τὸ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et clamabat & ridebat, et frangebat in ν uertunt.
Tibi & mihi, tibi & mihi dicunt.
Et ubi dicendum est prope, prope dicunt.
Dudum dudum. Theocritus, noui dudum.

O articulus cum uocali alia inducta contractum in ω magnum apud dorienseis, sic pronunciatur, ut apud Ionas. & ut & Theocritus, nonne sic Adonis ad maiorem duxit rabiem?

Alter, alter dicunt.

Quadrimum quadrimum dicunt. Theocritus, Quadrimum autem uegetis absoluebatur capite unguentum.

Tu tu, præter præter dicunt.

Diem diem, fontem fontem.

Viginti uiginti. Theocritus, eheu lacon tibi fiscellas fere uiginti implet caseo.

Pariter cum atticis, & ipsi à uarytonis circunflexa, producunt; ut uerto uerto, pasco pasco, uolo uolo. Theocritus, circumuolant flauæ ad fontes apes.

Vtuntur & igitur, pro igitur: ut Iones, uis igitur uidere? uis deponere pignus?

Primæ coniugationis circunflexorum paßiua indefinita corripiunt in penultima. Theocritus, sic & nympha nupta tristaretur.

Guttam roris, guttam roris dicunt Dores.

Superbit, fremit inquiunt.

Purgauit pro flagellauit, accipiunt.

Mouere lumbum, pro mouere lumbum: ut à nosco nosco, sic à frango frango, & moto.

Καὶ τὸ ἐβόατο, καὶ ἐγέλατο, καὶ ἐκλᾶτο εἰς η τρέπουσι τὸ σοὶ, καὶ ἐμοὶ, τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον, τὸν πλατίον λέγουσι.

Τὸ πρώην, πράν. θεόκριτος, ἔγνων πράν.

Τὸ ὁ ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον, εἰς ω μέγα παρὰ δωριεῦσιν οὕτως ἐκφέρεται, ὡς παρ' ἴωσιν. ὡς καὶ θεόκριτος, οὐχ οὕτως ὤ δωνις ἐπιπλέον ἄγαγε λύσσας.

Τὸ ὁ ἕτερος, ὥτερος λέγουσι.

Τὸ τετραετὲς, τετράενες λέγουσι. θεόκριτος, τετράενες δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Τὸ σὺ, τύ. τὸ πλὴν, πλὰν λέγουσι.

Τὸ ἡμέραν ἁμέραν, τὴν πηγὴν παγάν.

Τὸ εἴκασι, εἴκατι. θεόκριτος, φεῦ φεῦ λάκων τοὶ ταλάφως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ Τυρῶ.

Ομοίως τοῖς ἀττικοῖς, καὶ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων περισπώμενα ἐκτείνουσιν. οἷον στρέφω στρωφῶ, νέμω νωμῶ, πέτω πωτῶ. θεόκριτος, πωτῶντο ξουθαὶ παρὰ πίνδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν. ὥσπερ οἱ ἴωνες, χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον.

Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. θεόκριτος, οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου, πρῶκα λέγουσιν οἱ δωριεῖς.

Τὸ βρενθύεται, φριμάσσεταί φασι.

Τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε λαμβάνουσι.

Τὸ κιγκλίζειν ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀσφύν. ὥσπερ παρὰ τῷ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω, καὶ κικλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocritus, ne meis nocete uitibus.

Paruum, paruum dicunt. Theocritus, ueni ò hospes parum audi huc ueniens.

Clamabimus pro clamabimus accipiunt, gibbosum gibbosum uocant.

Ecce ecce aiunt. & Synesius, ecce in eodem constituit. Theocritus, en tibi poculum.

Sunt etiam pro sunt accipiunt. Theocritus, sunt enim siccæ. pelliceam uestem, betam dicunt.

Piscator dicitur apud ipsos, piscator, qui squãmosos pisces uenatur, ab exquãmo squãma, & trãspositione ε piscator, et mutatione breuis ε, in ο breue piscator.

Pullam purpuream ouem dicunt: nigram enim corporis superficiem, quando per cursum aquæ nigrescit, liuidam uocant.

Flauus dicitur apud ipsos fuluus, & intractabilis intractabilis.

Quantulum pro quantulum. Theocritus, quantulum est uulnus, & quàm grandem uirum domat.

Ignorauit dicunt ignorauit, dono dono.

Scire oportet, quòd doricæ linguæ multæ sunt sub diuisiones locales. aliter enim Cretenses loquũtur, & aliter Rhodij, & aliter Argiui, & aliter Lacedæmonij, aliter Syracusij & Siculi. Vniuersales tamẽ ipsorum proprietates prædictæ sunt, & si non omnes.

Item hæ, uertere in ους desinẽtes genitiuos ab in ης rectis factos, in ῶς, proprium habent: ut Diogenes Diogenis, pro Diogenis.

Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσι. καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι. θεόκριτος, μή μοι λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως.

Τὸ μικρὸν, μικκὸν λέγουσι. θεόκριτος, ἴσθ᾽ ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον τῇδ᾽ ἐνθών.

Τὸ βωστρήσομες ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα λαμβάνουσι. τὸν κυρτὸν, ὑβὸν καλοῦσι.

Τὸ ἰδοὺ ἤνιδε φασί. καὶ Συνέσιος, ἤνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττει. θεόκριτος, ἤνιδέ τοι τὸ δέπας.

Τὸ ἐντὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι. θεόκριτος, ἐντὶ γὰρ ὦαι. τὴν διφθέραν, βαίταν λέγουσι.

Ὄλπις λέγεται παρ᾽ αὐτοῖς, ὁ ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων, ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἔλπις, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος ε εἰς ο βραχὺ ὄλπιν.

Πέλλαν τὴν πορφυρὰν ὄϊν φασίν. τὴν μέλαιναν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἥνικα ἂν δι᾽ ἐκδρομὴν ὕδατος μελαίνηται, πελίαν καλοῦσι.

Πυῤῥίχος λέγεται παρ᾽ αὐτοῖς ὁ πυῤῥὸς, καὶ κακοχράσμων ὁ δύστροπος.

Τὸ ὁσσίχον, ἀντὶ τοῦ ὅσον. θεόκριτος, ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Τὸ ἠγνόησε λέγουσιν ἠγνοίησε. τὸ δωροῦμαι, δωρίττομαι.

Εἰδέναι δεῖ, ὅτι τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως λακεδαιμόνιοι. ἑτέρως δὲ συρακούσιοι καὶ σικελοί. καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἵ γε προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι.

Ὅτι αὗται τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὀξυτόνων γινομένας, εἰς ευς ἴδιον ἔχουσιν. οἷον διογένης διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ διογένους.

H pro ει diphthongo utuntur. uenisse uenisse dicentes. subtrahunt autem & ab infinitis ι: accepisse enim pro accepisse, & uenisse pro uenisse, & indormire pro indormire. utuntur & geminatione trium consonantium, ut Aeoles: quoniam, unde, quantum.

Deos, seos dicunt: ut Lacedæmonij geminos iurantes, per seos aiunt, hoc est per deos.

Productiones ambiguarum propriæ linguæ Doricæ: ut æqualis marti.

A pro ε sæpe utuntur: alter alter dicentes, & Diana diana.

Abscisiones propriæ ipsorum sunt, ut neptunum neptunum, domum domum, crimnũ, hoc est genus frumẽti.

Additiones με syllabæ in ijs quæ apud nos in ναι desinunt, infinitis, doriensium sunt: ut ascendere pro ascendere.

Subtractiones δ ex genitiuis, qui per δ declinantur. paridis paridis, & cornu pro cornu, ionum sunt proprietates linguæ, & doriensium.

Acuta penultima scribunt Dores, & qualitatis significatiua aduerbia, pulchre, sapiẽter, compte, simpliciter dicentes. Quæ à nobis acuta penultima sunt, circunflectũt, sic, omnino, et in οι nomina similiter. et participia, cum antepenultimã acuunt, ipsi penultima acuta dicunt, ut philosophi, menelai, cupiti, significati.

Et participia in ων desinentia circunflexorum in αν faciunt finire: ridens agitans, ridens agitans.

Nauem nauem uocant, & claues claues.

Acuta penult. proferunt, & tertias personas in αν desinente indefinitorum: steterunt, dixerunt. & in ον desi-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, ἐλθῆν τὸ ἐλθεῖν λέγοντες. ὑπεξαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι. λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἔλθεν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ ἐνεῦδεν ἀντὶ τοῦ ἐνεύδειν. χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν τριῶν συμφώνων, ὡς οἱ αἰολεῖς. ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.

Τοὺς θεοὺς, σεοὺς λέγουσιν. ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι τοὺς διοσκόρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωρίδος, οἷον ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τὸ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται, τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ τὸ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσιν, οἷον ποσειδῶνα ποσειδῶ, δῶμα δῶ, κρίμνον κρῖ.

Αἱ προθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων τῶν δωριέων εἰσίν. οἷον βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, πάριδος πάριος, καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος, τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα, καὶ τῶν δωριέων.

Βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως λέγοντες. τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματα. ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς ὅταν προπαροξύνονται, αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι, μενελάοι, ποθεμένοι, δηλουμένοι.

Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ων ληγούσας τῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσιν λήγειν, γελῶν, ἐλῶν, γελᾶν, ἐλᾶν.

Τὴν ναῦν, νηῦν καλοῦσι, καὶ τὰς κλεῖδας κλᾷδας.

Παροξυτονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων, ἐστάσαν, ἐφάσαν. καὶ τὰ εἰς ον

desinentes acuta penul. acceperunt, cucurrerunt, dixerunt, comederunt.

Circunflectunt & huiusmodi, puerorum, troianorum, omnium.

Et futura, dabũt dabũt, & dicẽt dicẽt circunflexe.

Circunflectunt ipsi, & similis, ut attici. Accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes per ος proferunt: hos pulchros, hos sapientes, hos homines, hos equos. quæ per ε proferuntur imperatiua uerba per ου proferunt: accipe accipe, tange tange.

Patrem patrem nominant, tonsuras tonsuras. Vidisti ionice, & ipsi corripiunt. Theocritus in Adoni azusis, quæ scisti, & quæ dixisti tu quæ uidisti ei qui non uidit.

Ociosum, per interpositionem ociosum dicunt. Et abundans abundans dicunt, puellam puellam dicunt.

Subiunctiuis utuntur pro indicatiuis. Theocritus, equum et frigidum anguem maxime timeo, pro timeo.

Sciunt sciunt dicunt, & steterunt steterunt. Theocritus: ut uera stant, ut uera se inuoluunt. Animata, non intexta, sapiens res homo est.

Ex materialibus & ipsi ι abijciunt, argenteus & aureus dicentes. ex qui subiunctiuo articulo ς abijciunt. Theocritus, ter amabilis Adonis, qui & in Acheronte amatur.

Claudam claudam dicunt. Theocritus, ianuam claudito.

Defectiua etiam apud eos sunt, quiescite ò infelices inefficacia garrientes, turtures fastidio afficiunt lato ore pronunciantes omnia.

Pe-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

λήγοντα παροξύνουσιν, ἔλαβον, ἔτρεχον, ἔλεγον, ἔφαγον.

Περισπῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τοὺς μέλλοντας, τὸ δώσουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, προπερισπωμένως.

Προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὅμοιος, ὡς οἱ ἀττικοί. τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας διὰ τοῦ ος ἐκφέρουσι τὼς καλὸς, τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος. τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προστακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι. λάβε λάβον, θίγε θίγον.

Τὸν πατέρα ἀπφοῦν ὀνομάζουσι, τὰς κουρὰς κωάδας. τὸ ἴδες ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις, ὧν ἴδες χ' ὧν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Τὸν ἀργὸν, κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι. καὶ τὸ δαψιλὲς ἀδές φασι, τὴν παῖδα παιδά φασι.

Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὁριστικῶν. θεόκριτος, ἵππον, καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω, ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

Τὸ ἴσασιν, ἴσαντι λέγουσι. καὶ τὸ ἑστήκασιν, ἑστήκαντι. θεόκριτος, ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι. καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδυμεῦντι ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντὰ, σοφόντι χρῆμ' ὤνθρωπος.

Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ἀργύρεος καὶ χρύσεος λέγοντες. τοῦ ὃς ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ ς ἀποβάλλουσι. θεόκριτος, ὁ τριφίλητος ἄδωνις ὃκ' ἦν ἀχέροντι φιλεῖται.

Τὸ κλείσω, κλαξῶ λέγουσι. θεόκριτος, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Τὰ ἐλλειπτικὰ καὶ παρ' αὐτοῖς εἰσι. παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνήνυτα κωτίλλοισαι, Τρυγόνες ἐκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Peloponnesiace, peloponnesiace dicunt.

Datiuos pluraleis ab in ως rectis factos, non sic proferunt, ut nos, peleis & regibus: sed ut primæ cõtractionum flexionis nomina. ut ibi enim demosthenibus datiuus pluralis, sic & hic. Theocritus, dorice loqui licet puto doriensibus.

Naturam, naturam dicunt.

Tardißimæ tardißimæ, inquiunt. Theocritus, tardißimæ superum horæ charæ, sed desiderabiles ueniunt omnibus mortalibus, semper aliquid ferentes.

Plathanum dicunt speciem uasis cuiusdam, in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in as accusatiuos, ut nymphas, fontes. & participia, intelligens, faciens.

Et imperatiua uerba pronunciata per ε tenuẽ, per ου pronunciant: tange, tange.

Peculiariter dicunt Siculi, ollam ollam, et tunicam tunicam, & matricem matricem, mulierem mulierem. Cretenses semper semper, ibi ibi, melius melius dicũt. sine sine, ipsum ipsum. uertunt ijdem & ες præpositionis ς in ν: ut in chorum in chorum, in forum in forum dicunt.

Et consueui consueui, & conuiuari conuiuari.

Thucydides theucydides, theocrates theucrates, theophrastus theuphrastus. Et carnes carnes, merum merum.

Annulus annulus, iubetur iubetur, deijcere deijcere.

Cumulos palearum, mychonas dicunt.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Τὸ πελοποννησεῖ, πελοποννασεῖ λέγουσι.

Τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, οὐχ οὕτως ἐκφέρουσιν, ὥσπερ ἡμεῖς πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν, ἀλλ' ἐπίσης τῷ δημοσθένει καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεῖ γὰρ ἡ δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα. θεόκριτος, δωρίσδεν δ' ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.

Τὴν φύσιν, φυὴν λέγουσι.

Τὸ βράδισαι βάρδισαί φασι. θεόκριτος, βάρδισαι μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φοροῖσαι.

Πλάθανον λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζουσι πόπανα.

Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς, οἷον νύμφας, κρήνας. καὶ τὰς μετοχὰς, νοῆσας, πρᾶξας.

Καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, θίγε θίγον.

Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, καὶ τὸν χιτῶνα κιτῶνα, καὶ τὴν μητέρα δελφύαν, τὴν γυναῖκα γύνην. κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτοῖ, τὸ βέλτιον βέντιον λέγουσι. τὸ ἔα εὖα, τὸ ἑαυτὸν εὑασόν. τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθέσεως τὸ ς εἰς ν, οἷον ἐς χορὸν, ἐν χορόν. ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὴν ἀγορὰν λέγουσι.

Καὶ τὸ εἴωθα ἦθω, καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ.

Τὸ θουκυδίδης θευκυδίδης, τὸ θεοκράτης θευκράτης, τὸ θεόφρασος θεύφρασος, καὶ τὸ κρέα κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον.

Τὸ κρίκον κίρκον, τὸ κελεύεται κέλεται, τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.

Τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων, μύχωνας λέγουσι.

Καὶ

Et pro tunc tunc, & pro quando quando dicunt, domum domum, stadium stadium.

Quidem quidē: et ubi dicendum has, has inquiunt, & intus intus, caluaria caluaria.

Incorpoream animam mortuam, hoc est extra corpus degentem: & hæc de lingua dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas usus est, & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari tamen & Simonidæ, & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quod natura non sint Dorienses hi poetæ, habeant autem solam ipsorum locutionem.

De ionum lingua.

In ας desinētes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodotus, Archias autem & Lycopes soli cum conuenissent.

Datiuis pluralibus, desinentibus in οις, addunt ι. Herodotus, Samijs.

Clausi clausi dicunt, & pelidæ peleiadæ. dissoluunt enim diphthongum in ε & iota. deinde producunt ε in ita syllabam: sicut uictima uictima dicunt.

In ων desinentes genitiuos plurales femininos, ut horarum, thebarum, portarum, horarum et thebarum & poetarum dicunt. Homerus, sic fatus ex portis impetum fecit. & Hippocrates, uariationes anni temporum pariunt morbos.

Sed & masculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferūnt: persarum dicentes, & insulanorum. Herodotus in tertia, per initia insulanorum maxime locupletabantur.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Καὶ ἀντὶ τοῦ τότε, τόκα. καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἧμος λέγουσι.

Τὸ οἴκαδε οἴκαδες, τὸ στάδιον σπάδιον.

Τὸ μὲν μές, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ταύταις τούτας λέγουσι. καὶ τὸ ἔνδον ἔνδοι, τὸ κρανίον κράνον.

Ἀδέματον ψυχὴν τὴν νεκρὰν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος. καὶ ταῦτα περὶ τῆς δωρίδος διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ἥπερ Κυψέλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ λακώνων, ἥπερ ἀλκμὰν καὶ σώφρων. ἡ μέντοι πινδάρου καὶ σιμωνίδου, καὶ βακχυλίδου, παντελῶς ἀγνοεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΩΝΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

Τὰς εἰς ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνες. ἡρόδοτος, ὁ δὲ ἀρχίης καὶ λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ταῖς ληγούσαις εἰς οις προστιθέασι τὸ ι. ἡρόδοτος, τοῖσι σαμίοισι.

Τὸ κλεισθέντες κληϊσθέντες λέγουσι. καὶ τὸ πηλείδου, πηληϊάδεω. διαλύουσι γὰρ τὴν δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβὴν, ὥσπερ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον λέγουσι.

Τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν, οἷον ὡρῶν, θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων καὶ θηβέων καὶ πυλέων λέγουσιν. ὅμηρος, ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο. καὶ Ἱπποκράτης, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νουσήματα.

Ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας διὰ τοῦ εων προφέρουσι, περσέων λέγοντες, καὶ νησιωτέων. ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ, καταρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.

Ταῖς δο-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Datiuis pluralibus femininorum nominum non solum ι addere consueuerũt, ut in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi uertere α in η consueuerunt. ut Hippocrates, in diuturnis intestinorum leuitatibus acida eructatio si subsequatur, antea quæ non fuerit, signum bonum.

In ου desinentes genitiuos ab in ας, aut ης rectis factos, per εω proferunt. ab ijs qui in ας: Herodotus, Tertio autem ab Archia qui fuit, pro ab Archia. ab ijs autem qui in ης, Atridæ prudentis. Subiunctiuis articulis, qui à uocali incipiunt, addunt τ Iones: ut apud Herodotum, Ipse quidem ad tonos congressus sum populo, de quo erat: pro eo quod est, de quo erat & alibi, quibus mandauit habentibus, pro quibus.

E addunt ι, ut oportet hospitem præsentem amare, nolentem autem mittere. & si mihi hospitalia daret marina fera, pro marina.

O adijciunt ipsi υ, puella puella, morbus morbus, mons mons, solus solus. Dixeris quispiam igitur, quomodo labor & cædes non assumit υ? non enim dicunt, labor, cædes. dicimus igitur, quod à uerbis laboro & cædo deducta sunt. Solus antem, & si à uerbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ. α in η uertunt, Iuno iuno, sphæra sphæra, publica publica, res res.

In ους desinentes genitiuos per εος proferunt. eodem modo & alios casus non conractos sed integros faciunt, Polycratem & Demosthenem dicentes.

Multum dicunt, non multum. & multus, non multus. In præpositionem in dicunt, ut attici.

Præ-

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προστιθέναι εἰώθασιν, ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η εἰώθασιν. ὡς Ἱπποκράτης, ἐν τῆσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἢ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω προφέρουσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ας, ἡρόδοτος, τρίτῳ δ' ἀπ' ἀρχίεω γεγονότι, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀρχίου. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ἀτρείδεω δαΐφρονος. τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προστιθέασι τὸ τ, οἱ ἴωνες. ὡς παρ' ἡροδότῳ, αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. καὶ ἀλλαχοῦ, τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ οἷς.

Τῷ ε προστιθέασι τὸ ι. ὡς τὸ, χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. καὶ, εἴ μοι ξείνια δοίη εἰνάλιος θήρ, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

Τῷ ο ἐπιβάλλουσι τὸ υ, κόρη κούρη, νόσος νοῦσος, ὄρος οὖρος, μόνος μοῦνος. εἴποι τις οὖν, πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προσλαμβάνει τὸ υ; οὐ γὰρ λέγουσι, ποῦνος, φοῦνος. λέγομεν οὖν, ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω καὶ φένω παρήχθησαν. τὸ δὲ μόνος καί τοι ἀπὸ ῥήματος παραχθὲν, ἐπεὶ τριγενές ἐστι, προσλαμβάνει τὸ υ. τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ἥρα ἥρη, σφαῖρα σφαίρη, δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν. ὡσαύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι, πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες.

Τὸ πολλὸν λέγουσιν, οὐχὶ τὸ πολύ. καὶ, ὁ πολλὸς, οὐχὶ πολύς. τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν, ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς.

Τοῖς

Præsentibus similiter & imperfectis præteritis, & participijs circunflexorum, & ut uniuersaliter dicam, omnibus modis integre utuntur: ut in Anacreonteis, ut uidetur audire enim hæc, loqui quis uolet. & in oraculo, & non loquentem audio.

Video uideo dicunt, α in ε uertentes. & utebantur utebantur.

Igitur pro igitur dicunt. Herodotus, & igitur inquiunt multi.

Sum, quod significat sum, sum dicunt. & Homerus, qui nouit præsentia, & futura, & præterita.

Tenues pro aspiratis amant, qui peruenerunt dicentes, & abierunt non in compositionibus solum, sed & in collisionibus. Herodotus, non potentes erant.

Naues naues dicunt.

In ης genitiuos, ab in ευς rectis factos, per ηος proferunt: regis dicentes, & pelei.

In ου desinētes genitiuos, ab in ος rectis factos, per οιο proferunt: menelai menelai, diuini diuini.

In ος desinentes genitiuos, ab in ις rectis factos, per εος proferunt: anguis anguis dicentes, per ο paruū. senex senis, uates uatis, & ciuitas ciuitatis. ut in Oreste Euripides, Qui poßit ciuitatis inq; magistratibus sit. & est tertius pes dactylus. & rursus in alia fabula, seuit anguis in terra sementem.

Solent eodē modo incipiētia facere præterita, quo præsentia, ex quibus ea facta sunt: ut uerberabat conuersim, ense percellebat, iuit aūt senex, posuit antē in mente dea candidis ulnis Iuno, flauos ex capite cepit capillos, et pulchrū sic ego nondū uidi oculis, neque sic

uenera-

Τοῖς ἐνεστῶσιν ὁμοίως καὶ παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται, ὡς ἐν τοῖς ἀνακρεοντείοις, οἷον δοκέει κλύειν γάρ ἥδε, λαλέειν τὶς ἐθελήσει; καὶ ἐν τῷ χρησμῷ, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Τὸ ὁράω, ὁρέω λέγουσι, τὸ α εἰς ε τρέποντες. καὶ τὸ ἐχράοντο, ἐχρέοντο.

Τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσι. ἡρόδοτος, καὶ ὦν φασι πολέες.

Τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω λέγουσι. καὶ ὅμηρος, ὃς ἤδη τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐσσόμενα, πρότ' ἐόντα.

Τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπήκοντο. οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. ἡρόδοτος, οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Τὰς νῆας, νέας λέγουσι.

Τὰς εἰς ος γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιλῆος λέγοντες, καὶ πηλῆος.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι. μενελάου μενελάοιο, θείου θείοιο.

Τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες, διὰ τοῦ ο μικροῦ. πρέσβις πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν ὀρέστῃ εὐριπίδης, ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἐν τοῖς ἀρχαῖσιν ᾖ. καὶ ἔστιν ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος. καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράματι, ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Εἰώθασι συναρχομένους ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον τύπτε δι' ἐπιστροφάδην, ἄορι θεῖνε, βῆ δ' ὁ γέρων, θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος ἥρη, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἕλε τρίχας. καὶ τὸ, καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδιον ὀφθαλμοῖσιν, οὐδ' οὕτω

γερερὸν

uenerabilem: & tales si mihi uiginti occurrissent, omnes utiq; ibi perijssent. præterea aũt & me accipiens susceptum Peleus nutriebat accurate, & tuum clientem nominauit. & tunc Vlyssem ego uidi, & munera dedi. Et ut uniuersaliter dicam, correptiones ionum sunt: ut naues omni ex parte uolutabiles, pro naues. et anguis, & ciuitatis: sicut productiones atticorum. ut, uersatur quidam hic senex marinus uerax. et nunquã in foro uersabatur, gloriosos uiros faciente. puto quod & conuiuiũ attice producitur, & scribitur per υ magnum. cibus enim dicitur nutrimentum, & cõuiuium, quod bene habet corpus, & continens.

Secundas personas singulares paßiuorum, faciunt ex tertia persona singulari per subtractionem τ. Homerus, cognosces Atridem Agamemnonẽ, quem supra omnes Iupiter immisit in laboribus omnino. & rursus, quousq; plorans & dolens tuum deuorabis cor?

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ, cornu, præmij dicentes.

Τε abundat apud eos, & superfluum est: ut Herodotus, postquamq; facta sunt hæc, pro postquam.

In ους desinentes genitiuos neutrorum, per εος proferunt, & omnem casum huiusmodi integre præagũt, ut parietis, sagittæ. & Hectorem ex sagittis subduxit Iupiter.

K pro π in interrogatiuis & relatiuis uti solent, ut quot quot, quomodo quomodo, quotquot. non tamen in alijs. uertunt autem & aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: ut tunica tunica, spinula spinula, & rana rana, & similia.

γεραρόν. καὶ τὸ, τοιοῦτοι εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν πάντες καὐτόθ' ἕλοντο. πρὸς δὲ καὶ νύ με δεξάμενος πηλεὺς τρέφεν ἐνδυκέως. καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. καὶ τὸ ἔνθ' ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξεινία δῶκα. καὶ καθόλου εἰπεῖν, αἱ συστολαὶ τῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ νέας ἀμφιελίσσας, ἀντὶ τοῦ νῆας, καὶ ὄφεος, καὶ πόλεος. ὥσπερ αἱ ἐπεκτάσεις τῶν ἀττικῶν. ὡς τὸ πωλεῖται τίς δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτὴς, καὶ οὐδέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. οἶμαι δ' ὅτι καὶ τὸ εὐωχία ἀττικῶς ἐκτείνεται, καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ τροφή. καὶ εὐωχία, ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρατοῦσα.

Καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ. ὅμηρος, γνώσεαι ἀτρείδην ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. καὶ αὖθις, τέω μέχρις ὀδυρόμενος, καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην.

Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας ληγόντων οὐδετέρων ὀνομάτων διὰ τοῦ τος κλινομένων καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κρέαος, γέραος λέγοντες.

Τό τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς, καὶ παρέλκει. ὡς ἡρόδοτος, ἐπεί τε ἐγένετο ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐπεί.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πᾶσαν δὲ πτῶσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς προάγουσιν. οἷον τείχεος, βέλεος. καὶ ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν. οἷον πόσα κόσα, ὅπως ὅκως, ὁπόσα ὁκόσα. οὐ μὴν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον χιτὼν κιθών, ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Ω pro α aliquãdo uti eos dicunt: hominem hominẽ, & prandium prandiũ. ego aũt puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in uocatiuis, quemadmodũ & attici faciunt. principio Herodotus in uocatiuo sic inquit, ò homo ne occide Crœsum. & rursus alibi, ò rex Hercules, pro ò rex. et Sophocles, Sed enim ò rex, neque quæ germinauerit quidem manet mens male rẽ gerentibus, sed loco mouetur. & Homerus, extremus uir optimus impellit solipedes equos, pro optimus. nam ω & α in ω magnum contrahitur, & colliditur. & ο et α in ω magnum cõtrahunt: ut boax box, piscis genus. & αο in ω magnum commiscetur: ut arma arma. & quoniam arma aspiratur, uertitur τ in θ. hoc uero atticum est. si enim esset Ionicum, non uersum esset. quia tenuibus gaudent iones.

Ω pro α in diphthongo utuntur, ipse dicentes pro ipse, & admiratus pro admiratus. hinc puto et scriniũ, ionice sic dictum scrinium, quod sit ab origine uocabuli, quod uesteis continet arca.

Incidere et diuidere dictiones ionum proprium. ubi enim dicendum peloponnesus, pelopis insula dicunt. & ubi dicendum capream, capram syluestrem.

Acceptiones infinitorum pro imperatiuis ionũ sunt. Homerus, omnia ualde uere narra, pro narra. & experiri autem ut Troiani gloriosos Achiuos: pro experire. & innumera alia huiusmodi apud Homerum & Hesiodum inueniemus.

Acceptiones masculinorum pro femininis ionũ sunt: ut illud, cum illis autem sese oblectantibus niger ad uesper uenit: pro uespera.

Diui-

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ᾽ ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν. ὤνθρωπον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ ἄριστον ὤριστον, ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὥσπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν, αὐτίκα ἡρόδοτον ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησὶν, ὤνθρωπε μὴ κτῆνε κροῖσον. καὶ αὖ ἀλλαχοῦ, ὦ᾽ναξ ἡράκλεις. ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ Σοφοκλῆς, ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ᾽ ὃς ἂν βλαστῇ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν. ἀλλ᾽ ἐξίσταται. καὶ ὅμηρος, λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ω καὶ α εἰς ω κιρνᾶται, ἢ συναλείφεται. καὶ τὸ ο καὶ α εἰς ω κιρνῶσιν. ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ αο εἰς ω κιρνᾶται, οἷον τὰ ὅπλα θ᾽ ὦπλα. καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον δασύνεται, τρέπεται τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ ἀττικόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἦν ἰωνικῶν, οὐκ ἂν ἐτράπη, ἐπεὶ τοῖς ψιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

Τὸ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ διφθόγγῳ χρῶνται, ωὐτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, καὶ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας. ἐντεῦθεν οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, φαριαμὸς ὤν, ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ἡ τὰ φάρεα περιέχουσα κιβωτός.

Τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόννησος, πέλοπος νῆσος λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν ἰώνων εἰσίν. ὅμηρος, πάντα μάλ᾽ ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ πειρᾶν δ᾽ ὥς κεν τρῶες ὑπερκύδαντας ἀχαιοὺς, ἀντὶ τοῦ πειρῶ, καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα παρ᾽ ὁμήρῳ καὶ ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ, τοῖσι δὲ θερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Diuisiones in ει desinētium singularium datiuorū, ionum sunt propriæ: sagittæ sagittæ, & hastæ hastæ.

In ω desinentia feminina in accusatiuo in ουν finiūt: ut latonam latonam, sapphonem sapphonem.

I extrahunt iones interdum ex dictionibus. nam laborare laborare dicunt.

Præuenimus dicendo, quod ionum est scribere, & dicere, anguis & ciuitatis. nunc autem dicimus, quod communibus ipsorum genitiuis utuntur iones, & præcipue Homerus, ex agro procul ab urbe. & Hippocrates, tabe laboranti, si profluuium uentris superuenerit, mortale est.

Geminationes in secundis indefinitis ionum sunt: ut hoc, parauerunt q; epulum.

Transpositione literarum ionica lingua utitur: ut cor pro cor, uia pro uia.

Duplex σς in ξ uertunt iones: duplicia enim duplicia, & triplicia triplicia dicunt.

I subtrahunt sæpe ex dictionibus. principio Herodoti Halicarnasei historiæ demonstratio, pro demonstratio. Sed & subtrahere ex possessiuis ι, ionum est: ut argenteus, aureus. Homerus, Hectoreamq; loricam in pectoribus scindere.

In ες desinentes rectos plurales, si ab in ευς rectis fiunt, per ηες proferunt: reges, equites. quoniam & genitiuum sic proferunt. si uero ab ης, uel in υς, per ε, ut uerus, rectus singulariū, & rectus pluraliū. apud nos ueri per ει diphthongum, ionice autem ueri. & rursus multus multi: ut illud, Plures autem ipsum optauerūt gestare, & acuti claui.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ βέλει, καὶ ἔγχεϊ ἔγχει.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσιν. οἷον λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν.

Τὸ ι ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων. τὸ γὰρ πονεῖσθαι, πονέεσθαι φασίν.

Ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν, ὄφεος καὶ πόλεος. νῦν δὲ φαμὲν, ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ ἴωνες, καὶ μάλιστα ὅμηρος, ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ ἱπποκράτης ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμος.

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ τετύκοντό τε δαῖτα.

Τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων ἴας χρῆται. οἷον κραδίην ἀντὶ τοῦ καρδίαν, ἀτραπιτὸς ἀντὶ τοῦ ἀταρπιτός.

Τὸ δὲ διπλὸν σσ εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες. τὰ δισσὰ γὰρ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων. αὐτίκα, ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ ι τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀργύρεος χρύσεος. ὅμηρος, ἑκτόρεόν τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γίνονται, διὰ τοῦ ηες ἐκφέρουσι. βασιλῆες, ἱππῆες. διότι καὶ τὴν γενικὴν οὕτω προφέρουσιν. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ης, ἢ εἰς υς, διὰ τοῦ ε. οἷον ἀληθὴς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν παρ' ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου. ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς πολέες. ὡς τὸ, πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες ἧλοι.

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo genitiuos ab in υς rectis, non proferunt per νος: ut iucundi, acuti, ſicut regis & domeſtici. eſt igitur dicendum, quod nunquã penultima genitiui maior uult eſſe ultima nominatiui, in ijs quæ inequaliter declinantur: ut aiax. rectus ας habet natura longum, aiacis autem genitiuus poſitione longam habet penultimam. ſed & lachetis, natura longã penultimã. aut igitur æqualis debet eſſe penultima genitiui ultimæ recti, aut minor: ut in aiacis & gratioſi, & leo leonis. nunquam autẽ maior. quoniam igitur Peleus, & ſimilia, habebant ultimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitiui, ut ſit æqualis ultimæ nominatiui, cum non fieret ex hoc regulæ tranſgreßio. in iucundus autem non potuit uertere genitiuum iucundi in η. ſic enim inueniretur maior penultima genitiui ultima recti. quoniam iucundus breuem habet ultimã, & acutus, et huiuſmodi. In ς enim deſinentia cum ambigua, per abiectionẽ ς neutrum faciẽtia, correptam habent ambiguam: magnus magnum, ſuauis ſuaue.

Et feminina ι extrahunt, & in omni caſu hoc faciunt. Herodotus, femininarum equarum unã, quam Darius præcipue amabat. & rurſus, appropinquans feminæ.

Non pronunciatum ι pronunciare ſolent. Homerus, cœnaculm cum aſcendiſſet, & paternus eſt amicus. & Heſiodus, indigere abſentis.

Additiones ι, τῷ ε, ſequente uocali, uel una immutabilium, ionum ſunt: ut quouſque quouſque, uacua pro uacua, & hoſpes pro hoſpes.

Διαπορήσειε δ' ἄντις, πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς εὐθειῶν οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος, οἷον ἡδῆος, ὀξῆος. ὥσπερ βασιλῆος καὶ οἰκῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν περιττοσυλλάβως κλινομένων, οἷον αἴας. ἡ εὐθεῖα τὸ ας ἔχει φύσει μακρὸν, ἡ δὲ αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ καὶ ἡ λάχητος φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν. ἢ οὖν ἴση ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, ἢ ἐλάττων, ὡς ἐπὶ τοῦ αἴαντος, καὶ χαρίεντος, καὶ λέων λέοντος. οὐδέ ποτε δὲ μείζων. ἐπεὶ οὖν τὸ πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν, ἐποίησαν καὶ οἱ ἴωνες τὴν παραλήγουσαν μακρὰν τῆς γενικῆς, ἵν' ᾖ ἴση τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, μὴ οὔσης ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσεως. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδυνήθησαν τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η. οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, καὶ ὀξὺς, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ γὰρ εἰς ς λήγοντα μετὰ διχρόνου, ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον. ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. ἡρόδοτος, τῶν θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. καὶ πάλιν, ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ.

Τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. ὅμηρος ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, καὶ πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος. καὶ ἡσίοδος, χρηΐζειν ἀπεόντος.

Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον ἕως εἵως, κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος.

Mutare οι diphthongum in ες syllabam, ionum est. Homerus, concordes socij, pro concordes. tractores currruum equi, pro tractores curruum.

Immutationes η in α breue, ionū sunt: mugiens pro mugiens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiscibilis pro inobliuiscibilis. Si quis autem dicit, quomodo alias α in η uertunt, ut iuno iuno, titan titan: alias η in α? scito, quod α in η uertunt, cum est α longū. η autem in α non generaliter, sed cum est α breue. Immutationes autem breuis α in η, posteriorum ionum sunt; ut, hæc igitur ad ueritatem tendunt.

Exceptiones earum quæ in principio sunt consonantium, ionum sunt; liberare liberare, terra terra, grauis grauis. Semper αν syllabam abundantem ponunt inter præpositione; extraxerunt, deuorarunt.

Primas uocales literas ex dictionibus extrahunt iones: ille ille, festus dies festus dies.

Composita uerba dissoluunt, & interponunt nomina: ut, Leo qui de taurum uorauit, pro qui deuorauit. inter autem fecit Eetionem, pro interfecit.

Præuertere dictiones ionum est proprium; ut aues ceu, & quo in multum laboraui.

Hyperbata ionum sunt: ut, sed postquam transq; palos & fossam ierunt, hoc est transierunt.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum, quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus singularis in ης terminatur, et in ους habet genitiuum singularē: ut pius pij. genitiuus pluralis piorum, et mutatione ν in ς pie. uerus ueri. genitiuus pluralis, uerorū, & mutatione ν

in ς,

Τὸ μεταλλάττειν τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐςίν. ὅμηρος, ἐρίηρες ἑταῖροι, ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι. ἐρυσάρματες ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ ἰώνων εἰσὶν, μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα, καὶ λελασμένος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, καὶ ἄλασος ἀντὶ τοῦ ἄλησος. εἰ δέ τις λέγει, πῶς πῆ μὲν τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ὡς ἥρα ἥρη, τιτὰν τιτὴν, πῆ δὲ τὸ η εἰς α; ἴσω, ὡς τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτε ἐςὶ τὸ α μακρόν. τὸ δὲ η εἰς α, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ᾽ ὅτε ἐςὶ τὸ α βραχύ. αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η μεταγενεςέρων ἰώνων εἰσίν. ὡς, τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην ἤκουσιν.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν καταρχὴν συμφώνων ἰώνων εἰσίν. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς αἰνός. ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισπὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων. ἐξ ὧν εἷλον, καὶ ἀπ᾽ ὧν ἔδοντο.

Τὰ πρῶτα φωνήεντα ςοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὀρτή.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. κατὰ δ᾽ ἔκτανεν ἠετίωνα, ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε.

Τὸ ἀναςρέφειν τὰς λέξεις ἰώνων ἐςὶν ἴδιον, οἷον ὄρνιθες ὡς, καὶ ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα.

Καὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσίν. οἷον αὐτὰρ ἐπὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων, τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γινομένων, ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰς ης περατοῦται, καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν. οἷον ἀσεβὴς ἀσεβοῦς. ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀσεβῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς ἀσεβῶς. ἀληθὴς ἀληθοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν

εἰς ς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

in ς;uere,et id genus alia.hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, ut nomina,uere dicentes, & ueraciter, & pie. In sanctis tamen sancte, & iustorum iuste, & mirorum mire, non etiam. horum enim genitiui non in ους desinunt, ut sint diuisi, & in nominibus, & in aduerbijs.

Dores,ut dictum est, producto utuntur α, uertentes η in ipsum: ut sol sol,insula insula, luna luna. Iones autem correpto utuntur eo, & ut uniuersaliter dicam,& additione, & ablatione, & interductione utuntur, & concisione. Est autem additio oblationi contraria, interducto uero concisioni. Et additio quidem est, cum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut causá causa. & Ilium intra, pro intra,solus solus, totus totus. Hæc autem ego additamenta non dico, sed interpositiones: ut & illa, nonus nonus, spirantes spirantes. ut Homerus, illi ibant taciti robora spirantes Achiui. & nobis nonus est uoluens annus. Additio autem dicitur, cum in principio orationis alia assumitur litera: ut uua passa uua passa.omnis,uniuersus. est hoc & atticum: siue igitur additio, siue sit interpositio,ionum est. sed & contraria his.est autem contraria,ut dictum est,additio ablationi,interpositio defectui. Est uero ablatio in principio sublatio: ille ille, illuc illuc,dies festus dies festus. Defectus,abiectio uocalis de medio non facientis syllabam: ut cruentare, seu laniare. Est autem hoc & atticum. hæc quidem propria ionum sunt: Additio inquam,& defectus,& interpositio,& ablatio:& item concisio, quæ est contraria interductioni. Est autem

concisio

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

εἰς ς ἀληθῶς, καὶ τἄλλα ὁμοίως. ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ ἴωνες, ὁμοίως τοῖς ὀνόμασιν ἀληθέως λέγοντες, καὶ ἀτρεκέως, καὶ ἀσεβέως. ἐπὶ μέν τοι τῶν ὁσίων ὁσίως, καὶ δικαίων δικαίως, καὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκ ἔτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν, ἵνα ὦσι διῃρημέναι, καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα. καὶ τὰ ἐπιρρήματα.

Οἱ μὲν δωριεῖς ὡς εἴρηται ἐκτεινομένῳ χρῶνται τῷ α, τρέποντες τὸ η εἰς αὐτό. οἷον ἥλιος ἅλιος, νῆσος νᾶσος, σελήνη σελάνα. οἱ δὲ ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται αὐτῷ. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, καὶ προσθέσει, καὶ ἀφαιρέσει, καὶ ἐπεκτάσει κέχρηνται, καὶ συγκοπῇ. ἔστι δὲ ἡ μὲν πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει ἐναντία, ἡ δὲ ἐπέκτασις τῇ συγκοπῇ. καὶ πρόθεσις μὲν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος παραληφθῇ τι στοιχεῖον, οἷον ἕνεκα εἵνεκα, καὶ ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω. μόνος μοῦνος, ὅλος οὖλος. ταῦτα δ' ἐγὼ προθέσεις οὐ λέγω, ἀλλὰ παρενθέσεις. ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔνατος εἴνατος, πνέοντες πνείοντες. ὡς ὅμηρος, οἱ δ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. καὶ ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός. πρόσθεσις δὲ λέγεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον παραληφθῇ στοιχεῖον. οἷον σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. κἄν τε γοῦν πρόσθεσις, κἄν τε παρένθεσις, τῶν ἰώνων ἐστίν. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτοις. ἔστι δὲ ἐναντία μὲν ὡς εἴρηται, ἡ πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει, ἡ δὲ παρένθεσις τῇ ἐλλείψει. ἔστι δὲ ἀφαίρεσις ἡ κατ' ἀρχὰς ἄρσις, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἑορτὴ ὁρτή. ἔλλειψις δὲ, ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, οἷον αἱμύξαι ἀμύξαι. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. ταῦτα μὲν ἴδια ἰώνων εἰσὶν, ἥτε πρόσθεσις λέγω, καὶ ἡ ἔλλειψις, καὶ ἡ παρένθεσις, καὶ ἀφαίρεσις, καὶ ἔτι συγκοπὴ, ἥ τις ἐστὶν ἐναντία τῇ ἐπεκτάσει. Ἔστι δὲ

συγκοπὴ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

conciſio, defectus unius ſyllabæ in medio dictionis, ut impetus impetus, infortunatus infortunatus, præcipuus præcipuus.

Interductio, abundantia unius ſyllabæ in medio: ut frater frater, uerus uerus. fit aliquando conciſio etiam duarum ſyllabarum: ut Deucalionides deucalides. hac conciſione utũtur & æoles. Vtuntur & diuiſionibus. nouerat enim in animo fratrem, quia laborabat. Diuiſio autem contractioni contraria.

Eſt autem contractio, duarum uocalium diuiſarum in unam ſyllabam unio: ut nomen nomen. & eſt proprium hoc atticorum. Reduplicatio, ut diximus, propria ionum, ut ſortiantur ſortiantur. Sed & ſublatio ipſorum, percuſſus percuſſus. Eſt autem reduplicatio contraria ſublationi. Rurſus correptio ionum eſt: ut, obſtrepebat autem magnus fluctus ad ſiccam continentem. productio autem, ut ponere ponere atticorum.

Rurſus quæ dicitur adfiguratio, abundantia ſyllabæ in fine: ut deis deis, ſapientibus ſapientibus, muſis muſis. hæc contraria eſt abſciſioni, eſt autem hæc dorienſium: ut ſudorem ſudorem. Homerus, Sudorem abſtergebant miſcellam potionis. Rurſus intercidentia, quæ erat contraria eliſioni, ionum eſt: ut dicimur dicimur. Eliſio autem dorienſium tantum eſt: ut ſceptrum ſceptrũ. Rurſus duplicare ionũ eſt, ſiue duplicatio, quæ eſt contraria prætermiſſioni. eſt aũt duplicatio, cũ in aliqua conſonantiũ eadem conſonans additur, ut quoniam quoniã, quoniam dicam, quantũ quantum. Homerus, tantum iratus eſt phœbus Apollo.

Præter-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως. οἷον οἴμημα οἶμα, κακόμορος κάμμορος, ἐξαίρετος ἔξαιτος.

Παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, ἔτυμος ἐτύτημος. ἔστιν ὅτε γίνεται συγκοπὴ καὶ δύο συλλαβῶν. οἷον δευκαλιωνίδης δευκαλίδης. ταύτῃ δὲ τῇ συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ αἰολεῖς. χρῶνται δὲ καὶ ταῖς διαιρέσεσιν, ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο. ἡ διαίρεσις δὲ τῇ συναλοιφῇ ἐναντία.

Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν ἀττικῶν. ἡ δὲ ἀναδίπλωσις ὡς ἔφαμεν ἰδία τῶν ἰώνων, οἷον λάχωσι λελάχωσιν. ἀλλὰ καὶ ἡ ἄρσις αὐτῶν, βεβλημένος βλημένος. ἔστι δὲ ἡ ἀναδίπλωσις ἐναντία τῇ ἄρσει. πάλιν ἡ συστολὴ τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον, ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. ἡ ἔκτασις, οἷον τιθέμεναι, τιθήμεναι ἀττικῶν.

Πάλιν ὁ λεγόμενος προσχηματισμὸς, πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον θεοῖς θεοῖσι, σοφοῖς σοφοῖσι, μούσαις μούσαισιν. οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστὶ τῇ ἀποκοπῇ. ἔστι δὲ αὕτη τῶν δωριέων. οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ. ὅμηρος, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, κυκεῶνα κυκεῶ. πάλιν ἡ παρέμπτωσις, ἥτις ἦν ἐναντία τῇ ἐκθλίψει, τῶν ἰώνων ἐστὶν, οἷον λεγόμεθα λεγόμεσθα. ἡ δὲ ἔκθλιψις μόνον τῶν δωριέων ἐστὶν, οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον. πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν ἰώνων ἐστὶν, ἤτοι ὁ διπλασιασμὸς, ὅς ἐστιν ἐναντίος τῇ παρελλείψει. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς, ὅταν ἔν τινι τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ. οἷον ὅτι ὅττι, ὅττικεν εἴπω. ὅσον ὅσσον. Ομηρος, τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων.

Παρέλ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Prætermißio eſt, cum aliqua ex geminatis cõſonantibus deficiat, ut melius melius, & eſt dorienſiũ. eſt autem ionum proprium, et abijcere ex ει diphthongo ι, ut maior maior, melius melius. eſt aũt defectus, qui eſt ut prædictum eſt, abiectio uocalis de medio: quale eſt cruentare, dilaniare. hi poſtquã & poſtquam dicunt. Herodotus, cum deſcendit in terram ex qua crocodilus. eodem modo hic, hic aiunt permutatim. Herodotus, hic trochilus ingrediens, quaſi ab eo quod inde.

Viuam dicunt, & uiuentem mulierem, tanquam à uiuus: ualde ualde dicunt.

Magnitudo magnitudo dicunt. Herodotus in ſecunda hiſtoria, faciens autem maxime naſo adunco, magnitudo quanta crex auis marina.

E & ο in ꝟ diphthongũ miſcetur apud eos. Herodotus, ad hunc aſpiciens, bibeq; & lætare: eris enim cum obieris, talis. & plures plures. poſt Helenæ raptũ græcorum exercitum multum auxiliantem Menelao.

Sibi ſibi dicunt.

Ne negatiuam coniunctionem, pro μὴν completiua accipiunt: ut apud Herodotum, habere Helenam.

Quouſque quouſq; dicũt. Herodotus, quouſq; abſtulerunt. rurſus, iterum ſemper dicunt, & non iterum.

Idoneus ι eximunt, & idoneus dicunt. Herodotus, ut rogaret iuuenilis aptitudo.

Contractio ι & ε in ι longum, ionum eſt: ſacerdos ſacerdos, accipiter accipiter. & mutatione α in η, accipiter, per eandem linguam. Heſiodus, Sic accipiter allocutus eſt luſciniam colliuariam. et angues angues ionicum.

Inci-

Παρέλλειψις δέ ἐστιν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλίπηται. οἷον κάλλιον κάλιον. καὶ ἔστι τῶν δωριέων. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθόγγου τὸ ι, οἷον μείζων μέζων, κρεῖσσον κρέσσον. ἔστι δὲ τοῦτο ἔλλειψις, ἥ ἐστιν ὡς προείρηται ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον, οἷόν ἐστι καὶ τὸ αἱμύξαι ἀμύξαι. οὕτοι καὶ τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐπεὰν ἐκβῇ εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνταῦθα, ἐνθαῦτά φασιν ἐνηλλαγμένως. ἡρόδοτος, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδυόμενος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα.

Ζωὴν λέγουσι καὶ τὴν ζῶσαν γυναῖκα, ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός. τὸ λίαν, κάρτα λέγουσι.

Τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν, πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον μέγαθος, ὅσον κρέξ.

Τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρ' αὐτοῖς. ἡρόδοτος, ἐς τοῦτον ὁρέων πίνε τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. καὶ πλεῦνας, τοὺς πλείονας. μετὰ τὴν ἑλένης ἁρπαγὴν ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν μενελάῳ. Τὸ σφίσι, σφὶν λέγουσι.

Τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον, ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν. ὡς παρ' ἡροδότῳ, μὴ ἔχειν ἑλένην.

Τὸ ἕως οὗ, ἐς ὃ λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐς ὃ ἐξείλοντο πάλιν. αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις.

Τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ι ὑπεξαιροῦσι, καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν. ἡρόδ. ἵνα πυνθάνοιτο ἐνηβητηρίᾳ ἐπιτηδεότης.

Η κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, τῶν ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱέραξ ἶραξ. καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἴρηξ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἡσίοδος, ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. καὶ ὄφιες, ὄφις ἰωνικόν.

Τὸ τέ-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Incidere incidere dicunt. Herodotus in secunda, sacerdotes in Aegypto collectos omneis medios dissecare. & Hippocrates, uenam iucidere.

Ex fero auferunt γ, & pro eo interponentes ι, fero dicunt. Herodotus, decies millies hoc utitur.

Nauigans nauigans dicunt. Herodotus, secundum segetem nauigantes. Ipsos ipsos, & ipsorum diuidunt: & sic proferunt ipsi, et ipsos & ipsorum. Homerus, sed ipsos fortis Diomedes spoliauit.

Mentem, & fluxum, & cutem diuidunt, mentē & fluxum & cutem dicentes. Homerus, corpus incidens ferrum. Herodotus, qui non in mentē uertunt adhuc.

Fatus non utuntur participio, sed fatus.

Interrogabat per diphthongum scribunt, & puto propter hoc, quoniā eodem modo incipere faciunt præterita, ut propria præsentia. est enim apud ipsos præteritum imperfectum interrogabat, deinde ionterpositione ι fit interrogabat. sic & interrogauit apud eos per ει diphthongum scriptum, uel à positione assumit ει diphthongum. est enim interrogo, & dico, & fit appositione ι rogo rogo, interrogabam gabas gabat.

Etiam iones tertias personas pluraleis paßiuorum præteritorum perfectorum sic faciunt. in tertijs personis singularibus, habentibus τ tenue, uertūt tenuem in suam aspiratam, et faciunt additamentum α: lotum est, lota sunt. dictum est, dicta sunt. si tamen fuerit cōmune per ς grauitonum, tunc & ionicum habet ante αται formetiuam medij præteriti perfecti: dictum est, dicta sunt, quoniam dixi. Si tamen à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hāc corripiunt ante

Τὸ τέμνειν, τάμνειν λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ, τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν αἰγύπτῳ, συλλέξαντες πάντας μέσους διατάμνειν. καὶ Ἱπποκράτης, φλέβα τάμνειν.

Τοῦ ἐνέγκω ἀφεροῦνται τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεντιθέμενοι τὸ ι, ἐνείκω λέγουσιν. ἡρόδοτος μυριαχοῦ τούτῳ χρῆται.

Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσιν. ἡρόδοτος, κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες. τὸ σφεῖς σφᾶς, καὶ σφῶν διαιροῦσι, καὶ οὕτω προφέρουσι σφέες, καὶ σφέας, καὶ σφέων. ὅμηρος, ἀλλὰ σφέας κρατερὸς διομήδης ἐξενάριξε.

Τὸν νοῦν, καὶ τὸν ῥοῦν, καὶ τὸν χροῦν διαλύουσι, νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες. ὅμηρος, ταμεσίχροα χαλκόν. ἡρόδοτος, οἱ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσί πω. τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται μετοχῇ, ἀλλὰ τῇ εἴπας.

Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι, καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο, ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτα, εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἐπανείρετο παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προσλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον. ἔστι γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ ἔρω, καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἴρω, εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου εἴρετο.

Ετι οἱ ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν οὕτω ποιοῦσιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλόν. τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α. νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται. εἰ μέν τοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ ς βαρύτονον, τότε καὶ τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασται πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. εἰ μέν τοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων, ταύτην συστέλλουσι

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ante ατου, in debitam correptionem: factum est, facta sunt.

Item, constituunt Iones in δου desinentibus patronymicis, intensiones: peliadæ dicentes, & laertiadæ. debebat enim esse genitiuus laertidæ. Quoniam in δης patronymica una syllaba superant genitiuum primitiui: ut Pelei Peleidæ, priami priamidæ. sic & laertæ laertidæ debebat esse patronymicum. sed iones faciunt intensionem, & sic proferunt, laertides dicentes: Peliades, deinde per productionem atticam peleiades.

Vtuntur autem et transpositionibus. est aũt transpositio, cum uel prima litera propriæ fit syllabæ secunda: ut uia uia. ex uerti enim facta est, & a priuatiua particula. & est rectus uia, scilicet uia. Inde facta est transmutatio literæ, & dicitur uia. aut secũda prima: ut cor cor, fortis fortis, quartum quartum. Homerus, quartus dies erat, & in eo perfecta sunt omnia.

Sciendum, quod differt transpositio superpositione. nam transpositio in eadem syllaba fit: superpositio uero, in posteriore: ut externus, erat enim nothus, externus, & per superpositionem externus. & rursus, genu genu, & hasta hastæ, & per superpositionem genu & hastæ. utuntur & hac paßione iones.

Scire autem oportet, quòd antiqua ias decidit iuxta inhabitantium mutationem, & permansit usque ad illud tempus, quo fecerunt Iones colonias, & disseminati sunt in loca plura. Dicitur autem apud eos ualere ualere. unde & sana uulnera,

cica-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολὴν, πεποίηται πεποιέαται.

Ἔτι στοιχοῦσιν ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δης ληγόντων πατρωνυμικῶν, τὰς ἐπεκτάσεις, πηλειάδης λέγοντες, καὶ λαερτιάδου. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου, οἷον πηλέως πηλείδου, πριάμου πριαμίδου. οὕτω καὶ λαέρτου λαερτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ᾽ οἱ ἴωνες ποιοῦσιν ἐπέκτασιν, καὶ οὕτω προφέρουσι, λαερτιάδης λέγοντες, πηλειάδης. εἶτα κατ᾽ ἐπέκτασιν ἀττικὴν πηληϊάδης.

Χρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν. ἔστι δὲ μετάθεσις, ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γένηται συλλαβῆς, δεύτερον. οἷον ἀτραπιτὸς ἀταρπιτός. ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι γέγονε, καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπιτὸς, ἤγουν ἡ ὁδός. εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ στοιχείου, καὶ λέγεται ἀταρπιτός. ἢ τὸ δεύτερον πρότερον. οἷον καρδία κραδία, καρτερὸς κρατερὸς, τέταρτον τέτρατον. ὅμηρος, τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Ἰστέον δὲ, ὡς διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ὑστέρᾳ, ὡς τὸ ὀθνεῖος. ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος. καὶ πάλιν γόνυ γόνυος, καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν γουνὸς, καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ ἴωνες.

Εἰδέναι δὲ χρὴ, ὡς ἡ μὲν ἀρχαία ἰὰς μετέπεσε περὶ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, καὶ διέμεινεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἐφ᾽ ᾧ ἐποίησαν οἱ ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς τόπους πλείονας. λέγεται δὲ παρ᾽ αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

cicatrices dicimus, & sermo fabula, et diuinare sortes edere. & loca in quibus uersabantur, mores. et diligenter diligenter. pro amicitiam donauit, amicitiã passus est. & fraudulenter, uel diligenter peruersim, & resonantis, habentis. & iratus, & conturbatus, accelleratus, & familiaris, laralis. & moleste ferens, moleste ferens. & pro alij autem alij dicunt. & pro quiescens, moram trahens. Dicunt & qui secundum tribus, & numerum triginta uirorum, cœnas.

Eum qui cogitauit, qui in animo habuit. Et persuasit, uel docuit, notificauit. Et tincturas medicamenta. Et impensas, tributa. angiportus dicunt, uicos biuios. Secures autem bipennes, uel ex manu arma, pharetras pharetras.

Phaleras circum maxillas tegmẽta. Psenas, quæ in grossis nascuntur bestiolæ. Prolixum longũ, et rectum.

Qui confricauit accipiunt, pro qui contriuit. Maceriæ, qui ex lapidibus ædificatis, & sine cœno paruus paries.

Fragmentum fragmentum, frustum promõtorium. & tarsos calamorum frondes, ubi siccabant lateres.

Rostrum, æs appositum in prora nauibus. Parentare inferias inferre, aut sacrificare mortuis. Pro fusionem autem, libationem. Mobilia non altam supellectilem, sed superficiem. Vitiliginem uocant morbum quendam per totum corpus. gannitus, lugubres uoces. Terrifamelicos, qui in terra esuriunt, ac egent. Qui satis fecit, qui expulit, ut Herodotus in secunda. Modicum, & bene habens, æquissimum. admittentes autem, flectentes aiunt. clauam dicunt

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

οὐλὰς λέγομεν. ὁ δὲ λόγος μῦθος, καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἀνε-
λεῖν, καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη. καὶ τὸ ἐπι-
μελῶς ἀνακῶς. ἀντὶ τοῦ ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίων συνε-
θήκατο. καὶ τὸ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως. καὶ
τὸ ἠχούσης ἐχούσης. καὶ τὸ θυμωθεὶς, καὶ ταραχθεὶς, περ
χθείς. καὶ ὁ ἔποικος, ἐπέστιος. καὶ ὁ δυσφορῶν, ἠμεκτέων.
καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ, μετεξέτεροι λέγουσιν. καὶ ἀντὶ τοῦ
ἡσυχάζων, εἰλινύων. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς κατὰ δήμους, καὶ
ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα. καὶ τὸν διανοη-
θέντα ἐννώσαντα, καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν ἀνέγνω-
σε, καὶ τὰς βαφὰς φάρμακα, καὶ τὰ ἀναλώματα τέλη. καὶ
λαύρας λέγουσι, τὰς ῥύμας, τὰς ἀμφόδους. σαγάρεις δὲ, τοὺς
πελέκεις, ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. ἄρδεις, τὰς φαρέτρας.

Φάλαρα, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. ψῆνας δὲ,
τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζουφία. χοινοτενὲς; τὸ μα-
κρὸν, καὶ ὀρθόν.

Συμψήσας δὲ λαμβάνουσι ἀντὶ τοῦ συντρίψας. αἱμασιαὶ
δὲ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον, καὶ ἄνευ πηλοῦ τοιχεῖον.

Φάρσος τὸ κλάσμα, τὸ τρύφος τὸ ἀκρωτήριον. καὶ ταρ-
σοὺς δὲ καλάμων τὴν πρασιὰν, ᾧ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.

Ἔμβολον δὲ τὸ χάλκωμα τὸ προτιθέμενον κατὰ πρῴραν
ταῖς ναυσίν. ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν. ἢ θύειν τοῖς
καταχομένοις. πρόχησιν δὲ, τὸ ἀποσπείσαν. ἔπιπλα, τὴν
μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. λεύκην δὲ καλοῦσι πά-
θος τὶ περὶ ὅλον τὸ σῶμα. κνυζήματα δὲ, τὰ γοερὰ ἀποφθέ-
γματα. γεωπείνας δὲ, τοὺς ἐπὶ γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορου-
μένους. τὸ δὲ ἱκανώσας, ἀπώσας, ὡς καὶ ἡρόδοτος ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ. τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον, ἐπεικέστατον. τὸ δὲ
ἀποδεχόμενοι, κάμπτοντες φασί. κορώνην δὲ λέγουσιν

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

inflexum quoddam lignum. Eumaream latrinā, aſſa digeſta, Bares, naueis. Oſirin uocant Liberū patrem.

Catenas torques, aliqui uero armillas. purgare autem potionem ex zea frumento, ex aqua purgare. Linum cantilenæ nomen, uel lyræ chordam. fimbrias autem, fimbrias. apophoram autem, quam pendunt ſerui dominis. Liſim inceſſum, & acceſſum. Syrnea apud eos dicitur holus quoddam apio ſimile, uel cibus, ex adipe & melle. Enebeteria, iuuenilia epularia. Triphidi, apud eos dicuntur triplaſij triuoces.

Vanefactus eſt, infatuatus eſt ſignificat apud eos. Dehoneſtatos autē inhonoratos dicunt. Aetate prouectiorem uero, ſeniorem. Manifeſtum autem, laudabilem. Mentis compotem, prudentem. accipiunt autem hoc & in contrario.

Dedotari dicunt impune, ſeu gratis facere, & manifeſtum illuſtrem. Sortitionem, partitionem, uel ſortem labore confectum uindemiatum dicunt. Bellare ire obuiam dicunt, pudebunda uerenda. Heſiodus, caudas autem ſub pudibunda ponebant. Luſus, uel deriſus, calumniatus dicunt. Herodotus, ò rex deriſus ab Amaſi non animaduertis? Exornans, excolens inquiunt, qui me tibi ornamento excultam dimiſit, tan quam ſuam filiam.

Spoliatitij, milites armati nominantur. Interiugulationes, diſciſſa ſaxa. mentipugnare, cognoſcere ſuā imbecillitatem, & inimicorum robur. Siſyra, barbarica ueſtis. Contumelia afficere, inſultare. Sinype ſordidarum ouium lana, uel excrementum ouis.

ἐπικαμπές τι ξύλον, ἀμαρέην δὲ τὴν ἀπόπατον. τὰ δὲ ὁπλώμενα πεσσόμενα, βάρεις δὲ τὰς ναῦς. ὄσιριν δὲ καλοῦσι τὸν διόνυσον.

Τὰς δὲ ἀλύσεις, ἀφιδέας. οἱ δὲ τὰ ψέλλια, τὸ δὲ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος συρμαΐζειν. λῖνον δὲ ᾠδῆς ὄνομα, ἢ λύρας χορδήν. φυσάνους δὲ, τοὺς κροσσούς. ἀποφορὰν δὲ τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον. συρνέη δὲ αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος. ἐνηβητήρια δὲ, τὰ ἀωχητήρια, τριφάσιοι δὲ, παρ᾽ αὐτοῖς λέγονται οἱ τριπλάσιοι τρίφωνοι.

Απεματαΐσε δὲ τὸ ἐμώρανε σημαίνει παρ᾽ αὐτοῖς. ἀποτιμοτέρους δὲ, τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν. ἀφηλικέστερον δὲ τὸ πρεσβύτερον. τὸν δὲ φανερὸν, ἐπάϊστον. φρενήρη δὲ, τὸν σώφρονα. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου.

Καταπροΐξεσθαι δὲ λέγουσι, τὸ προῖκα ποιῆσαι, τὸν καταφανῆ ἐπίλαμπον. λάξιν δὲ, τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλῆρον, τὸν καταπεπονημένον τετρυχημένον λέγουσι. τὸ πολεμεῖν, ἀντιάζειν λέγουσι. τὰ αἰδοῖα, μέζεα. ἡσίοδος, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο. τὸ καταπαιχθεὶς, καὶ γελασθεὶς, διαβεβλημένος λέγουσιν. ἡρόδοτος, ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ ἀμάσιος οὐ μανθάνεις; τὸ καλλαπίσας ἀσκήσας λέγουσιν, ὅς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα.

Ενάριες οἱ ὁπλῖται ὀνομάζονται παρ᾽ αὐτοῖς, διασφάγες δὲ, αἱ διεστῶσαι πέτραι. γνωσιμαχεῖν δὲ, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. σισύρα δὲ, βαρβαρικὸς χιτών. ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾷν. σινύπη δὲ τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον, καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Innouare, recens mouere aliquid. Sponſor confirmator, ſubſeſſor ſecundus hæres, inteſtinare eſt perſequi. Quadripennulæ dicũtur apud ionas locuſtæ, eo quod quatuor habeant pennas, duas extra maiores, minores autem intus alteras duas. Non ſufficienter, pro conuenienter, non officioſe apud eos accipitur: exiliuit pro aufugit, gradus enim gradus, ex quo ſaltus ſaltus, unde ex utrinq; inuadere, apud Sophoclem in Triptolemo. & Homerus, quæ bene cucurrerunt, bene euaſerunt pedibus. & fricantem, fouentem. Eſt autem apud eos, & pro ruſtica allocutio. collix autem eſt ſpecies panis rotundi, ex quo & quæ apud nos cruſtula. funiculorũ complicatores, ſtorearum nexores. & indigenæ, legitimi filij. tutores hoſpitum, antiſtites ciuitatum & curatores, & hoſpitij ſuſceptores. Turget autem deſiderat, & concupiſcit. Diſtorquere corpus, præ laßitudine eſt grauari caput apud eos. ſcribitur autem ea dictio etiã præpoſito ς. I tia autẽ recta linea. Curuũ intro nutans, & tortũ, quod etiam per β ſcribitur. marcidum aũt, quod marcuit. inſpergo autẽ, made facio dicunt. recẽtia recentia, ſegne delicatũ. aridorũ fruticũ carbones, marilenos: mare nanq;, calor. Cinis autem marile dicitur. ſolicitus de cura, ſolicitus de cura, medens. ſolicitum enim eſſe dicitur curare. Panem concauum, panem concauũ dicunt. ſanie madens, effluens. Et publicum popularem, & elidere manibus mulgere, & ingemuit muſſauit: & imum uentrem purgãtes medicinas, elateria. Agitatoria alligauit, infibulauit. in duo diuiſum eſſe, diſiectum eſſe dicunt. Et rectitudo, recta lineatio occalluit, tanquam mola diriguit.

appro-

Νεοχμῶσαι δὲ, τὸ νεωςὶ κινῆσαί τι. φερέγγυος, ὁ βεβαιω
τής. ἔφεδρος, ὁ ἐπίκληρος. ἐγκαταδίειν, τὸ διώκειν. τετραπτε
λυρίδες λέγονται παρὰ ἴωσιν, αἱ ἀκρίδες, παρὰ τὸ τέσσαρα
ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω, μείζω, ἐλάσσω δὲ ἔνδοθεν ἕτερα
δύο. Τὸ οὐκ ἰκνεομένως, ἀντὶ τοῦ προσηκόντως, οὐ καθη
κόντως παρ᾽ αὐτοῖς λαμβάνεται. τὸ ἀπουπλήξατο. ἀντὶ
τοῦ ἀπέφυγε. πλὴξ γὰρ, τὸ βῆμα. ἐξ οὗ πλήγματα, τὰ πη-
δήματα. ἔνθα καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὴξ, παρὰ Σοφο-
κλεῖ ἐν τριπτολέμῳ. καὶ ὅμηρος, αἱ δ᾽ εὖ μὲν τρέχον, εὖ δ᾽ ἐ-
πλήσσοντο πόδεσσιν. καὶ τὸ ψῶσαν, ἀντὶ τοῦ θάλπου-
σαν. ἔςι δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώρη-
μα. κόλλιξ δέ ἐςιν εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ καὶ τὰ
παρ᾽ ἡμῖν κολλίκια. χοίνων δὲ συμβολεῖς, οἱ ψιαθο-
πλόκοι. καὶ ἰθαγενεῖς, οἱ γνήσιοι παῖδες. πρόξενοι δὲ,
οἱ προςάται τῶν πόλεων, καὶ οἱ φροντιςαὶ, καὶ ξενίας ὑπο
δεχόμενοι. σπαργᾷ δὲ, τὸ ὀρέγεται, καὶ ἐπιθυμεῖ. κορ-
δίνημαι δὲ, τὸ καρηβαρεῖν παρ᾽ αὐτοῖς. γράφεται δὲ καὶ
σκορδίνημαι. ἴξις δὲ, ἡ ἀθιωρία. ῥοικὸν δὲ, τὸ εἴσω νεῦον,
καὶ ςραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται. σαπρὸν δὲ, τὸ σεση-
πός. τὸ δὲ ἐπιπάσσω, παλλυνῶ φασί. τὰ δὲ πρόσφα-
τα, ποταίνια. βλακὸν δὲ, τὸ τρυφερόν. τοὺς δὲ φρυγα-
νώδεις ἄνθρακας, μαριληνούς. μάρη δὲ, ἡ θέρμη. ἡ σπο-
διὰ δὲ, μαρίλη λέγεται. μελεδανθέων δὲ ἀντὶ τοῦ με-
ριμνῶν, θεραπειῶν. μελαιδαίνειν γὰρ λέγεται, τὸ μερι-
μνᾶν. μιςύλλην, τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι. καὶ τὸ μυδῶ-
σα, ἐκρέουσα. καὶ τὸν δημόσιον, ἐπιδήμιον. καὶ τὸ ἐκθλί-
βειν, βλιμάζειν. καὶ τὸ ἐςέναξεν, ἔμυξε. καὶ τὰ τὴν κά-
τω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα, ἐλατήρια. τὸ ἐνέδησεν
ἐνεκρίκωσε. τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι, ἐδικαιώθη φα-
σί. καὶ ἡ ἀθυώτης ἀθυωρία, καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώθη,
τὸ ἐγχεί-

appropinquat, insilit. enormiter, & præter opinionem, enormiter. fertilius, quod meliore successu est. molendinum pistrinum, aßimilatum matricatum dicunt. ut & febrem feruorem, & thalamos lustra, & furere animo excedere, uel insanire.

De æolica lingua.

Aeoles τὸ β, τῷ ρ attribuunt, cum ρ infertur κ, uel τ, uel δ: habena pro habena, uestis lacera uestis lacera, rosa pro rosa. Genitiuos à rectis in αι diuidunt æoles, & per αων proferunt. nymphæ nympharum, uirgineæ uirginearum. In medio concisiones, æolensium sunt: ut concitauit, pro impetum fecit, alius alius, aliud aliud.

Quale quale dicunt, mortuus est & mortua pro mortuus.

Additiones θα syllabæ æolensium sunt: ut dicas. In αις unius syllabæ nomina diuidunt: puer puer, con uiuium conuiuium. ω litera pro ου utuntur: musæ musæ, relinquens relinquens. υ pro ο utuntur: nomen nomen, & simile simile dicentes. Interdum autem et pro ε, ad te ad te. & pro ω magno, ossa ossa.

H pro ει diphthongo utuntur. uenisse enim aiunt, & accepisse, per η, pro uenire & accipere. Quæcunque per ει diphthongum apud nos dicuntur, per solum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: desiderans desiderans, uulnera uulnera, uestes uestes, uos uos. Geminant & ς, & π, & τ: tantum, ubi, ut. odorem odorem dicunt, sacrum sacrum, genitiuos κ nominatiuos transferentes. testis dicunt testis,

&

τὸ ἐγχείπλει ἐμπηδᾷ. τὸ ἐκτόπως, καὶ παραδόξως, ἐκτοπίως. τὸ δὲ φορότερον ἐπισοχώτερον, τὸν μύλωνα ζώπειον, τὸ ἐμοιωμένον δελφυωμένον φασί. ὡς καὶ τὸν πυρετὸν, θερμωλήν. καὶ θαλάμους τὰς καταδύσεις, καὶ θρύασειν τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίςασθαι, ἢ τὸ μαίνεσθαι.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ αἰολεῖς τὸ β τῷ ρ προσνέμουσιν, ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι δὲ θειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ αἰολεῖς, καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν, νύμφαι νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων. αἱ κατὰ τὸ μέσον συγκοπαὶ τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν, ὦλλος ὁ ἄλλος, τοὖλλο τὸ ἄλλο.

Τὸ ποῖον, κοῖον λέγουσι. τεθνηκὼς καὶ τεθνηῦα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς.

Αἱ προθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσὶν, οἷον ἔπηθα. τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι. παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς. τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσα λείπουσα. τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται, τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε, πρὸς σὲ πρὸς σέ. καὶ ἀντὶ τοῦ ω μεγάλου, ὅσα ὤσα.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. ἐλθῆν γὰρ λέγουσι, καὶ λαβῆν διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν. ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ᾽ ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι, πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα, ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὠτελλὰς, εἵματα ἕμματα, ἡμεῖς ὕμμες. διπλασιάζουσι καὶ τὸ ς, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. τοσοῦτον ὅππη ὅππως, ὅττι. τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι, τὸ ἱερὸν ἱρόν. τὰς γενικὰς εἰς διθείας μετάγοντες, ὁ μάρτυρος κλίνουσι, τοῦ μαρτύρου.

καὶ ὁ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& custos custodis. Π *pro* μ *utuntur, oculi pro oculi dicentes, & mecum pro mecum. uocatiuos in* ων *desinentium singularium corripiunt: hirundo hirundo, luscinia luscinia, sarpedon sarpedon.*

Ex αι *diphthongis* ι *abijciunt, cum eas non consonans sequitur: ut,* Alcæus Alcæus, *& antiquus antiquus.*

Indumentum *scriptum per* ει *diphthongũ indumentum dicunt, & dolorem dolorẽ, & dentes dentes.* Miletus *per* η *scriptũ, per* α *proferunt, milatus dicentes. errantes autem per quandam pronunciationem dicũt: iugum iugum, & ensem ensem, et armillam armillam, & forficem forficem.*

Thoas *thoas dicunt, & niger niger, & miser miser.* Aiax *autem aiax non dicunt propter concursum uocalium, et* αι *diphthõgi, quoniam male sonabat. quare & in* ας *habẽtibus* α *longum addunt* ι*, ut in thoas, & reliquis. & est dicendum quod productione gaudeant, simul & breuiorum syllabis.* Peleus *paleus dicunt, & corrumpo corrumpo. nam positione longa, minor est natura longa: quoniam et* α *natura longum maius est* αι *diphthongo, habente* ι*, quod pronunciatur. nam faciens operam duorum militum, fortior est illorum.* I *idem sæpe in* α *faciunt rectos:* Archyta *enim dicunt, pro* Archytas. *hybragora pro hybragoras. senex equum agitator* Peleus*, pro eques. apud* Homerum *quidem, eques* Nestor.

Optatiua *primi indefiniti actiui* ειαι *proferũt, ut uerberem rem, faciam am. et prima persona hi soli utũur.*

secunda

καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες, καὶ πετ' ἐμοῦ ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ. τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσι, χελιδὼν χελιδὸν, ἀηδὼν ἀηδὸν, σαρπηδὼν σαρπηδόν. Τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον ἀλκαῖος ἀλκάος, καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος. τὸ εἷμα γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἕμμα λέγουσι. καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας. τὸ μίλαντος διὰ τοῦ η γραφόμενον, διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, μίλαντος λέγοντες. πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν λέγουσι ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.

Τὸ θόας, θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας αἴαις οὐ λέγουσιν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, καὶ τῆς αι διφθόγγου, διότι ἔμελλε κακόφωνος εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ας ἔχουσι τὸ α μακρὸν προσιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ θόας, καὶ τοῖς λοιποῖς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τάσει χαίρουσιν, ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ πηλεὺς, παλεὺς λέγουσι. καὶ τὸ φθερῶ φθέῤῥω. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου, τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον. ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων. οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. ὁ ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ ὑβραγόρας. παρ' ὁμήρῳ μὲν, ἱππότα νέστωρ. γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης.

Τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται. τῷ δὲ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

secunda & tertia Athenienses: ut uerberes uerberet, uerberent tertia pluralis.

Horum sunt & diuisiones. nam pro Argiui, Argiui dicunt: & contractiones eorundem, regi regi. hi uertunt ει diphthongum in οι diphthongum: ut somnium somnium. Dualibus numeris hi utuntur minime, quemadmodum & Romani, qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus datiuis, non adscribunt ι: ut Homero & sapienti. Martis ος, per ο paruum flectunt.

Extractiones ι, non solum æolensium sunt, sed & atticorum & doriensium. nam pro socijs, socijs dicunt. Hi omneis consonantes geminant in breuibus: ut dic & dic, & uetus, & huiusmodi. Troianis, & mulieribus commune: hi troianis & mulieribus scribunt, & his similia.

In ου desinentes genitiuos per ω proferunt: æacidæ enim ionice, & æacidæ attice. æacidæ autem æolenses scribunt, quod nō pronunciatur. ι pronunciare cousueuerūt in secunda & tertia persona: ut clamas clamas, ridet ridet. pro ξ, κς proferunt: hospes hospes. & pro ψ, πς: pelops pelops pro η, ε, uel α, quod commune est etiam doriensibus.

Et η tum in ε uertnnt, ut Mars Mars. tum in α, ut Hecubam hecubam, portam portam, cogitationem cogitationem, auroram auroram, deceptionem deceptionem, iniuria afficere iniuria afficere. pro θ, φ, contunditur contunditur.

Pro duobus ππ, duo σσ: incidere incidere. pro ς, τ, tu tu, in te in te. pro τ, π, stolam stolam, missus missus.

δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ ἀθηναῖοι. οἷον τύψειας τύψειε, τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσι. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν βασιλέϊ βασιλεῖ. οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς οι δίφθογγον. ὡς ὄνειρος ὄνοιρος. τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι κέχρηνται οὐδαμῶς, καθὰ δὴ καὶ οἱ ῥωμαῖοι, τούτων ὄντες ἄποικοι.

Οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ι. ὡς τῷ ὁμήρῳ, καὶ τῷ σοφῷ. ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον αἰολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων. ἀντὶ γὰρ ἑταίρων, ἑτάρων λέγουσιν. οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων, ὡς τὸ ἔννεπε, καὶ τὸ ἔννη, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γράφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ α ἐκφέρουσιν. αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς, καὶ αἰακίδεω ἀττικῶς, αἰακίδα δὲ οἱ αἰολεῖς γράφουσι. τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου, οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ. ἀντὶ τοῦ ξ, κς προφέρουσι, ξένος κσένος. καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πς, πέλοψ πέλοπς. ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι.

Καὶ τὸ μὲν η εἰς ε τρέπουσιν, ὡς τὸ ἄρης ἄρες. τὸ δὲ η εἰς α, ὡς τὸ ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ θ τὸ φ, θλᾶται φλᾶται.

Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίππειν ἐμπίσσειν. ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ τ, σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ. ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π, στολὴν, σπολὴν, σταλεὶς σπαλείς.

Ἀντὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Pro ω magno o paruum: hora hora, cicatrix cicatrix. Concidunt & composita nomina, geminātes mutas: ut decidit pro decidit, et secundum autem pro secundum autem, & deiecit pro deiecit.

Penultima acuta dicunt non solum nomina, sed & articulos, si nominum ordinem habeant: tuus tuus, tua tua, tuum tuum.

Eodem autem modo & dissyllaba, quæ apud nos acuunt ultimam, ipsi grauitonant: sapiens, pulcher, acutus, tardus, grauis, albus, ara, animus, asper, durus, claudus, & similia.

In ες uocatiuum nominum in ης absque ς proferunt: Socrates, Aristophanes, Demosthenes.

Et à genitiuis casibus ς auferunt. Socratis, Diomedis, Sophoclis dicentes. Pro accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, hominibus pro homines. hoc faciunt, quia utuntur iota pro υ. Accusatiuum pluralem proferunt, ως pro οις accipientes, homines, equos. Infinita uerba in ειν desinentia, ipsi per ην efferunt, penultimam acuentes: amare amare, uocare uocare, sapere sapere.

Quæ apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transferunt: ridere ridere, esurire esurire. In ουν finientia infinita, ipsi per οις efferunt: exaltare exaltare, corrigere corrigere, inaurare inaurare. In ω terminantia uerba apud nos, in μι faciunt: ut intelligo intelligo, amo amo. Quæcunque participia, quæ ultimam acuunt, in ως terminant, per υ apud illos efferuntur, & acuunt penultimam: fatus fatus, qui intellexit qui intellexit. Seruant autem

&

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο. ὥρα ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή. συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα, ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ δὲ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.

Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἀπέχωσιν, ὁ σὸς ὅ σος, ἡ σὴ ἥ ση τὸ σὸν τό σον.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα αὐτοὶ βαρυτονοῦσι, σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ ς προφέρουσι, Σώκρατες Σώκρατε, Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σοκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου λέγοντες. ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι, διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι τὸ ως ἀντὶ τοῦ ους λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως. τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες, φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι, γελᾶν γελαῖς, πεινᾶν πειναῖς. τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν, ὑψοῦν ὕψοις, ὀρθοῦν ὄρθοις, χρυσοῦν χρυσοῖς. τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν, εἰς μι ποιοῦσιν. οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι. ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, καὶ βαρυτονοῦνται, εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ

& horum declinationes proportionabiliter desinentiæ. Dicitur apud eos amor amor, & risus risus. & flectunt ea, quemadmodum quæ in ος *desinunt propria nomina. ego circunflectunt, ego dicentes, & mei duo, mei duo. Tu tu, sicut Dores dicunt, & nobis nobis, nos nos. hic hic, alio alio, peiora peiora, laudo laudo.*

Vestes uestes, una una, suffragium suffragium.

Stratum est, stratum est. Hi in medio duarum uocalium ponunt υ. *aër enim aër dicunt, & aurora aurora. Cum uero consonans est medio, non etiam. Et hæc de dialectis dicta sunt mihi pro uiribus. forte & alia quispiam indagans accurate inueniet, quæ his sint anteponenda.*

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. λέγεται δὲ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι. τὸ ἐγὼ περισπῶσιν ἐγῶν λέγοντες, καὶ ἐμῶ ἐμῶν. τὸ σὺ τὺ, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι, καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν, ἡμεῖς ἄμμες. τὸ ἐνθάδε τῆδε, τὸ ἄλλοσε ἑτέροσε, τὰ χείρονα χέῤῥονα, τὸ ἐπαινῶ αἴνημι, τὰ ἱμάτια ἔμματα, ἡ μία ἴα, ἡ ψῆφος ψάφαξ.

Τὸ ἔσρωται ἐσόρηται. οὗτοι μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ υ. ἀὴρ γὰρ, αὐὴρ λέγουσι, καὶ ἕως εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκ ἔτι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διαλέκτων λέλεκταί μοι κατὰ τὸ δυνατόν. ἴσως δὲ, καὶ ἕτερά τις σκοπῶν ἀκριβῶς εὑρήσεις διαφέροντα ταύταις.

ΤΕΛΟΣ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

CEBETIS THEBANI TABVLA.

f Orte fortuna deambulabamus in Saturni sacello, in quo cum pleraq; alia munera intuebamur, tũ posita erat & tabula quædã pro delubro, in qua erat pictura quædam peregrina, et fabulas habens peculiareis, quas non poteramus conijcere quæ nã, & quãdo fuissent: neq; enim ciuitas uidebatur nobis esse, quod pictũ erat, neq; uallũ, sed ambitus erat in ea, habens alios ambitus duos: hunc quidẽ maiorẽ, hũc uero minorem. Erat autem & porta in primo septo. In porta uero, turba uidebatur nobis multa astare: intra uero septũ, multitudo quædam mulierũ uidebatur. In ingressu uero primi uestibuli & septi, senex quidam astãs uidebatur quasi imperare aliquid ingredieti turbæ. Addubitãtibus uero nobis de cõmẽto, inter nos multo tempore: senex quidã aßistens, Nihil absurdit patimini, ò hospites, inquit, ambigẽtes de pictura hac. Non enim indigenæ multi norũt, quidnam hoc cõmentum queat. neq; enim est nostræ ciuitatis munus: sed hospes quidã olim profectus est huc, homo cordatus, & grauis sapientia: sermone uero & opere Pythagoricam quandã, & Parmenidicã æmulatus uitã, qui & sacellum hoc, et picturam dedicauit Saturno. Num igitur, inquam ego, & ipsum uirum nosti uidens? Etiã admiratus sum, inquit, ipsum multo tempore. Iunior enim cũ esset, multa & studiosa differebat, & de hoc figmẽto sæpe ipsum audiuerã narrantẽ. Per Iouem ergo, inquam ego, nisi aliquod tibi magnum negotium fuerit,

expone

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ
Πίναξ.

Τυγχάνομεν περιπατοῦντες ἐν τοῦ τῷ τοῦ χρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν, ἐνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τὶς ἔμπροσθε τοῦ νεὼ, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους, οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν τίνες καὶ πότε ἦσαν. οὔτε γὰρ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γεγραμμένον, οὔτε στρατόπεδον, ἀλλὰ περίβολος ἐν αὐτῷ, ἔχων ἑτέρους περιβόλους δύο, τὸν μὲν μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ τοῦ πρώτου περιβόλου. πρὸς δὲ τῇ πύλῃ, ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι. ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου, πλῆθός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο. ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου τοῦ πρώτου πυλῶνος καὶ περιβόλου γέρων τὶς ἑστὼς, ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τί τῷ εἰσιόντι ὄχλῳ. ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τὶς παρεστὼς, οὐδὲν δεινὸν πάσχετε ὦ ξένοι, ἔφη, ἀποροῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης. οὐ γὰρ τῶν ἐπιχωρίων πολλοὶ ἴσασι τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναται. οὐδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα. ἀλλὰ ξένος τὶς πάλαι ποτὲ ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ πυθαγόρειόν τινα καὶ παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον, ὅς τό, τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ κρόνῳ. πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα γιγνώσκεις ἑωρακώς; καὶ ἐθαύμασά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν χρόνον. νεώτερος γὰρ ὢν πολλὰ, καὶ σπουδαῖα διελέγετο. καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολογίας, πολλάκις αὐτοῦ ἠκηκόειν διεξιόντος. πρὸς διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀσχολία τυγχάνει οὖσα,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

expone nobis: ualde enim concupiſcimus audire, quænam eſt fabula. Non iuuentus ò hoſpites, inquit. Sed hoc oportet uos audire, quoniam periculi quippiam habet enarratio. Quodnam, inquam ego? Quoniam ſi attenti fueritis, inquit, & intelligetis dicta, prudentes et felices eritis. ſin minus, imprudentes & infelices, & triſtes & rudes facti, male uitam degetis. Eſt enim narratio ſimilis Sphingis ægnimati, quod illa proponebat hominibus: ſi enim ipſum intellexiſſet quiſpiam, ſaluus erat. ſi uero neſciuiſſet, interficiebatur à Sphinge. Eodem modo & in narratione hac. Nam incipientia hominibus, ſphinx eſt. Innuit autem & hæc, quid bonum, quid malum: quid neque bonum, neq; malum eſt in uita. hæc igitur niſi quis intelligat, interimitur ab ipſa non ſemel, ſicut à Sphinge deuoratus interijt: ſed paulatim in tota uita abſumitur, quẽadmodum ij qui ad ſupplicium traditi ſunt. Si uero quis intelligat, contra inſipientia perditur, ipſe uero ſaluus eſt & beatus, & felix fit in tota uita. Vos igitur attendite, & ne obaudite. O` hercules, ut in magnam quandam cupiditatem inieciſti nos, ſi hæc ita habent. Sed habent, inquit, ita. Non præuenies igitur narrando; quando nos attendemus diligenter, poſtquam & multa talis eſt. Accepta igitur uirga quadam, & ducta ad picturam, Videtisne, inquit, ſeptum hoc? Videmus. Hoc primum oportet ſcire uos, uocari locum hunc uitam, & turbam multam ante hoſtium aſtantem ingreſſuros in uitam eſſe. Senex uero ſupra aſtans, habens chartam quandam in manu,

διήγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ
ἐςιν ὁ μῦθος. οὐδεὶς φθόνος ὦ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τουτὶ δεῖ
ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυνόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. οἷόν
τι; ἔφην ἐγώ. ὅτι εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσετε τὰ
λεγόμενα, φρόνιμοι, καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μή, ἄ-
φρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ, καὶ ἀμαθεῖς γενό-
μενοι, κακῶς βιώσεσθε. ἔςι γὰρ ἡ ἐξήγησις, ἐοικυῖα τῷ
τῆς σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προυβάλλετο τοῖς ἀν-
θρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνίῃ τις, ἐσώζετο. εἰ δὲ μὴ
συνίῃ, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ
τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις
σφίγξ ἐςιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τὶ ἀγαθὸν, τὶ κακὸν, τὶ
οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακόν ἐςιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μὴ
τις συνίῃ, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ
τῆς σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν
ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ πα-
ραδιδόμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὲν ἀφροσύνη ἀ-
πόλλυται, αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων
γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ
παρακούετε. ὦ ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμί-
αν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. ἀλλ' ἔςιν, ἔφη,
οὕτως ἔχοντα. οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡ-
μῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπείπερ καὶ τὸ ἐπιτίμιον
τοιοῦτόν ἐςιν. ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας
πρὸς τὴν γραφὴν, ὁρᾶτε ἔφη τὸν περίβολον τοῦτον; ὁρῶμεν.
τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος
βίος. καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς, ὁ παρὰ τὴν πύλην ἐφεςὼς, οἱ
μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ
γέρων, ὁ ἄνω ἑςηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& altera tanquã oſtendens quippiam, hic Genius uo-
catur. Iubet enim ingrediẽtibus, quid oportet eos face-
re, ut ingrediantur in uitã: & oſtendit qualem uiam
eos oportet incedere, ſi ſeruandi ſunt in uita. Qualem
igitur uiam iubet ire, aut quomodo, inquã ego? Vides
ne, inquit, iuxta portam ſoliũ quoddam poſitũ in loco
eo, in quem ingreditur turba, in quo ſedet mulier orna
ta moribus, & perſuaſibilis apparens, & in manu ha-
bens poculum quoddam? Video, ſed quænam eſt ea,
inquam? Deceptio uocatur, inquit, omnes homines ſe
ducens. Tum quid facit hæc? Ingredientes in uitã bi-
bere compellit, quoad eius fieri poteſt. Hæc autem quæ
nam eſt potio? Error, inquit, atque ignorantia. Tum
quid? Epota hac ingrediuntur in uitam. Nam igitur o-
mnes bibunt errorem, an minime? Omnes bibunt, in-
quit, ſed aliqui plus, aliqui minus. Præterea non uides
intra portam multitudinem quandam mulierum mere
tricum, diuerſas formas habentium? Video: hæ igitur
opiniones, & concupiſcentiæ, & uoluptates appellan-
tur. Cum igitur ingreditur turba, proſiliunt hæ, & cõ
plectuntur ſingulos, deinde adducunt. Quonam abdu
cunt eos? Aliæ ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitũ per
deceptionẽ. O admirãde, quàm difficilẽ potionem nar
ras? Atque omnes, inquit, pollicentur ueluti ad opti-
ma ducturæ, & ad uitam felicem, ac conducibilem. ip-
ſi uero ob ignorantiam, & errorem, quem ebiberunt
à deceptione, non inueniunt quænam ſit uera uia in
uita, ſed errant temere, quẽadmodũ uides, & prius in-
greſſos, ueluti circumuagantes, quò ipſæ monſtraue-
rint. Video hoc, inquam, ſed mulier illa quænam eſt,

qua

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι, οὗτος δαίμων καλεῖται. προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. ὁρᾷς, εἶπε, παρὰ τὴν πύλην θρόνον τινὰ κείμενον κατὰ τὸν τόπον τοῦτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος ἐφ' οὗ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν τι; ὁρῶ, ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφην. ἀπάτη καλεῖταί φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. εἶτα τί πράττει αὕτη; τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; πλάνη, ἔφη, καὶ ἄγνοια. εἶτα τί; πιόντες τοῦτο πορεύονται εἰς τὸν βίον. πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; πάντες πίνουσιν, ἔφη, ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἔνδον τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑταιρῶν, παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; ὁρῶ. αὗται τοίνυν δόξαι, καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ἡδοναὶ καλοῦνται. ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται. καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπάγουσι. ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη, αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὴν ἀπάτην. ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις; καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα, καὶ λυσιτελῆ. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν πεπώκασι παρὰ τῆς ἀπάτης, οὐχ εὑρίσκουσι ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς, ἡ ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῇ, ὥσπερ ὁρᾷς, καὶ τοὺς πρότερον εἰσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπῃ ἂν αὗται δεικνύωσιν. ὁρῶ τοῦτον, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν,

ἡ ὥσπε-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

quæ ut cæca & insana quædam uidetur, & insistit super lapide quodam rotundo? Vocatur, inquit, fortuna. est aũt nõ solũ cæca, sed & insana & surda. hæc itaq; quid operis habet? obambulat quocũq;, inquit, & alijs eripit facultates, alijs tradit, ab ijsdẽq; rursus aufert illico quæ tradiderat, & alijs tradit temere & inconstanter, ideo & signum bene indicat naturam ipsius. Quodnam hoc, inquam ego? Quoniã super lapide rotundo insistit. tum, quid hoc significat? quoniam incertum & instabile est eius donũ. Calamitates enim magnæ ac asperæ fiunt, cum quispiam ei crediderit. Turba uero multa hæc eam circumstans, quid uult, & quinam uocantur? Vocantur hi quidem inconsulti. petit autem unusquisq; ipsorum, quæ profundit. Quomodo igitur non simili sunt aspectu, sed hi quidem uidentur gaudere, hi uero tristantur extens manibus? Qui uidentur, inquit, gaudere & ridere, ex ipsis qui acceperunt aliquid à fortuna sunt. hi uero & bonam fortunam ipsam uocant. Qui autem uidentur flere, & manus extendere, hi sunt, à quibus abstulit, quæ dedit prius ipsis. Hi autem rursus malam fortunam ipsam appellant. Quæ igitur sunt quæ dat eis, quandoquidem sic hi quidem acceptis lætantur, hi uero amißis deflent? Ea, inquit, quæ à multis hominibus uidentur esse bona. Ea ergo quæ sunt? Diuitiæ scilicet, & gloria, & nobilitas, & filij, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his similia. Hæc igitur quomodo non sunt bona? De his, inquit, alias disputabimus: nunc in fabulæ narratione simus. Sit ita. Vides igitur, ubi præterieris portam hanc,

superiorem

ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστη-
κυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; καλεῖται μέν, ἔφη, τύχη.
ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλή, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. αὕ-
τη οὖν τί ἔργον ἔχει; περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη, καὶ
παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι,
παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα, ἃ δέ-
δωκε. καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ, καὶ ἀβεβαίως. διὸ καὶ τὸ ση-
μεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτῆς. ποῖον τοῦτο, ἔφην ἐ-
γώ; ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λίθου ἕστηκεν. εἶτα τί τοῦτο σημαίνει;
ὅτι οὐκ ἀσφαλής, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἐκ-
πλώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν τὶς αὐ-
τῇ πιστεύσῃ. ὁ δὲ ὄχλος, ὁ πολὺς οὗτος, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστη-
κώς, τί βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται; καλοῦνται καὶ οὗτοι
ἀπροβούλευτοι. αἰτοῦσι δὲ ἕκαστος αὐτῶν, ἃ ῥίπτει. πῶς οὖν
οὐχ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορφήν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι
χαίρειν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας; οἱ μὲν
δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν, καὶ γελᾷν αὐτῶν, οἱ εἰληφότες
τὶ παρὰ τῆς τύχης εἰσίν. οὗτοι δὲ καὶ ἀγαθὴν τύχην αὐ-
τὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ δοκοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας
ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο, ἃ δέδωκε πρότερον
αὐτοῖς. οὗτοι πάλιν κακὴν τύχην αὐτὴν καλοῦσι. τίνα
οὖν ἐστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι οὕτως οἱ μὲν λαμβάνοντες
χαίρουσιν, οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλαίουσι; ταῦτα, ἔ-
φη, ἃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά.
ταῦτα οὖν τίνα ἐστί; πλοῦτος δηλαδή, καὶ δόξα, καὶ
εὐγένεια, καὶ τέκνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι,
καὶ τἆλλα ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ταῦτα οὖν πῶς
οὐκ ἔστιν ἀγαθά; περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις δια-
λεξόμεθα. νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα. ἔστω
οὕτως. ὁρᾷς οὖν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην,
ἀνώτερον

superiorem aliũ ambitũ, & mulieres extra ambitũ cõstitutas, ut meretrices solent? Ac ualde. Harum itaq;, *hæc* Incõtinentia *appellatur, hæc* Luxuria, *hæc* Auaritia, *hæc* Assentatio. *Cur igitur hic astant hæ?* Obseruant, *inquit, eos qui acceperũt aliquid à fortuna.* Tum *quid?* Exiliunt, *atque amplexantur eos, & adulantur, & rogant ut apud eas maneant, dicentes uitã habituros iucundam, & sine labore, et molestiam habentem nullam.* Si *igitur quispiam persuasus fuerit ab ipsis ingredi in uoluptatem, tãtisper suauis uidetur esse ea conuersatio, quoad titillauerit hominem: postea non est.* Vbi *enim resipuerit, intelligit quod non comedisset, sed ab ipsa comesus, & iniuria affectus fuisset.* Quamobrem *& cum consumpserit omnia quæ accepit à* Fortuna, *cogitur ipsis mulieribus seruire, & omnia sustinere, & turpis esse, et facere gratia ipsarum quæcunq; sunt perniciosa: ut surripere, sacra legere, peierare, prodere, deprædari, & omnia quæ his similia.* Vbi *igitur omnia ipsis defecerint, traduntur supplicio. Quodnam id est?* Vides *retro quãdam ex ipsis, inquit, tanquam fenestrã paruam, & locum angustum quendam, & obscurum?* Igitur *& mulieres turpes, & sordidæ, & panno obsitæ esse uidentur.* Maxime. Ex *his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, uocatur* Punitio. *Quæ uero caput in genibus habet,* Mæstitia. *quæ autem capillos uellit suos,* Dolor. Sed *alius hic præaßistens ipsis, deformis quidam, & macilentus, & nudus: ac deinde quædam similis ei turpis & macilenta, quænam est?* Hic *quidem* Luctus *uocatur, inquit: illa uero soror eius,* Mæstitia. *his itaq; traditur*

&

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, καὶ γυναῖκας ἔξω τοῦ περιβόλου ἑστηκυίας, κεκοσμημένας ὥσπερ ἑταῖραι εἰώθασι; καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἡ μὲν ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ ἀσωτία, ἡ δὲ ἀπληστία, ἡ δὲ κολακεία. τί οὖν ὧδε ἑστήκασιν αὗται; παρατηροῦσιν, ἔφη, τοὺς εἰληφότας τι παρὰ τῆς τύχης. εἶτα τί; ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδὺν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπάθειαν ἔχοντα οὐδεμίαν. ἐὰν οὖν τις πεισθῇ ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβὴ, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον, εἶτ' οὐκ ἔστιν. ὅταν γὰρ ἀνανήψῃ, αἰσθάνεται ὅτι οὐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κατησθίετο, καὶ ὑβρίζετο. διὸ καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάντα, ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς τύχης, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, προδιδόναι, λῄζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παραπλήσια. ὅταν οὖν πάντα δ' αὐτοῖς ἀπολείπῃ, παραδίδονται τῇ τιμωρίᾳ. ποία δὲ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς ὀπίσω τί αὐτῶν, ἔφη, ὥσπερ θύριον μικρὸν, καὶ τόπον στενόν τινα, καὶ σκοτεινόν; οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖναι. καὶ μάλα. αὗται τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται τιμωρία. ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, λύπη. ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλλουσα ἑαυτῆς, ὀδύνη. ὁ δ' ἄλλος οὗτος ὁ παρεστηκὼς αὐταῖς, δυσειδής τις, καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ μετὰ ταῦτά τις ὁμοία αὐτῷ αἰσχρὰ, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν; ὁ μὲν ὀδυρμὸς καλεῖται ἔφη, ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀθυμία. τούτοις οὖν παραδίδοται

καὶ με-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

& cum his uiuens cruciatur. Tum rursus hinc in aliam domum abijcitur ad infortunium, et ibi reliquam uitam traducit in omni infelicitate, nisi pœnitentia ei à fortuna occurrat. Tum quid fit? Si pœnitentia ei occurrat, eripit ipsum à malis, & imprimit ipsi aliam opinionem & desiderium, quod ad ueram disciplinam ducat. simul uero & ad eam, quæ falsa disciplina uocatur. Tum quid fit? Si, inquit, opinionem hanc susceperit, quæ ducit ipsum ad ueram doctrinam, purgatus ab ea, saluus fit, & beatus, & felix fit in omni uita, nisi rursus decipitur à falsa opinione. O' Hercules, quàm magnum periculum aliud hoc? Sed falsa disciplina, quænam est, inquam ego? Non uides aliud septum illud? Ac ualde, inquam ego. Igitur extra septum, apud ingressum, mulier quædam aßistit, quæ uidetur multum munda, & bene morata esse, atque apprime. Hanc igitur plerique, & stulti homines, Disciplinam uocant. Non est autem, sed falsa disciplina, inquit. Qui sane salui fiunt, cum uolunt ad ueram disciplinam proficisci, huc primum ueniunt. Num itaque alia uia non est, ad ueram doctrinam adducens? Est, inquit. Hi uero homines intra septum declinantes, qui sunt? Falsæ disciplinæ, inquit, amatores, decepti, & opinati cum uera disciplina familiaritatem habere. Qui igitur uocantur hi? alij poetæ, inquit, alij oratores, alij dialectici, alij musici, alij arithmetici, alij geometræ, alij astrologi, alij uoluptuarij, alij peripatetici, alij critici, & quicunque alij his sunt similes. mulieres autem

illæ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ τιμωρούμενος. εἶτα πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται εἰς τὴν κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ μετάνοια αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν ἡ μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαιρεῖ αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέραν δόξαν, καὶ ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδίαν ἄγουσαν. ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν ψευδοπαιδίαν καλουμένην. εἶτα τί γίγνεται; ἐὰν μέν φησι τὴν δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καθαρεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. εἰ δὲ μή, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τῆς ψευδοξίας. ὦ ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος οὗτος. ἡ δὲ ψευδοπαιδία, ποία ἐστιν, ἔφην ἐγώ; οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον περίβολον ἐκεῖνον; καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου παρὰ τὴν εἴσοδον γυνή τις ἕστηκεν, ἣ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ, καὶ εὔτακτος εἶναι; καὶ μάλα. ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, παιδίαν καλοῦσιν. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ ψευδοπαιδεία ἔφη. οἱ μέντοι σωζόμενοι ὁπόταν βούλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον παραγίγνονται. πότερον οὖν ἄλλη ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα; ἔστιν, ἔφη. οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔσω τοῦ περιβόλου ἀνακάμπτοντες, τίνες εἰσίν; οἱ τῆς ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταὶ, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς παιδείας συνομιλεῖν. τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι; οἱ μὲν ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ ῥήτορες, οἱ δὲ διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ μουσικοὶ, οἱ δὲ ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ γεωμέτραι, οἱ δὲ ἀστρολόγοι, οἱ δὲ ἡδονικοὶ, οἱ δὲ περιπατητικοὶ, οἱ δὲ κριτικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι. αἱ δὲ γυναῖκες

ἐκεῖναι

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Illæ quæ uidētur circumcurrere similes primis, in quibus ais esse incontinentiã, & aliæ cum ipsis, quæ sunt? Ipsæ illæ sunt, inquit. Nũ igitur & huc ingrediuntur? Per Iouem & huc. raro aũt, & nõ uelut in primo ambitu. Nunquid igitur & hæ opiniones? Næ, inquit. Imo enim & in his poculũ, quod ebiberunt à deceptione ac ignorantia, manet per Iouem, & cũ ea Insipientia: ac nõ discedet ab ipsis, neq; opinio, neq; reliqua malitia, donec obliti falsæ disciplinæ, ingrediãtur in uerã uiam, & bibant huius purgatoriã uirtutẽ, & abiecerint mala omnia quæ habent, & opiniones & ignorantiã, & reliquã omnem prauitatẽ. Tunc sic salui fient. hic aũt manentes apud falsam Eruditionẽ, non unquã absoluentur, neq; deerit ipsis malum ullum gratia horum studiorum. Quæ igitur hæc uia est, ducens ad ueram Disciplinam? Vides, inquit, supra locum illum, ubi nemo inhabitat, sed desertus uidetur esse? Video. Igitur & ianuam quandam paruam, & uiam quandam ante ianuam, quæ non multum frequentatur, sed perpauci eunt: quod tanquam difficilis ascensu, et aspera & saxosa esse uideatur? Et ualde, inquam ego. Igitur & collis quidam excelsus uidetur esse, & ascensus angustus ualde. et præcipitia habens hinc inde profunda? Video. Hæc igitur est uia, inquit, ducens ad ueram Disciplinam, & sane quàm difficilis uisu. Itaque & supra circum collem uides petram magnam, circumcirca præruptã? Video, inquam. Vides igitur & mulieres duas insistentes supra petram splendidas, & bona habitudine corporis, & quomodo extenderunt manus alacriter? Video, sed quæ uocantur, inquam,

hæ?

ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιτρέχειν ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τὴν ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσίν; αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. πότερον οὖν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; νὴ δία καὶ ὧδε, σπανίως δὲ, καὶ οὐχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. πότερον οὖν καὶ αἱ δόξαι; ναὶ ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ ἡ ἄγνοια μένει νὴ δία, καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ ἀφροσύνη, καὶ οὐ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν, οὐθ' ἡ δόξα, οὐθ' ἡ λοιπὴ κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆς ψευδοπαιδίας εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τούτου καθαρτικὴν δύναμιν. καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, καὶ τὰς δόξας, καὶ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. τότε ἂν οὕτω σωθήσονται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῇ ψευδοπαιδείᾳ, οὐδέποτε ἀπολυθήσονται, οὐδὲ ἐλλείψει αὐτοὺς κακὸν οὐδὲν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων. ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν; ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοκεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι; ὁρῶ. οὐκοῦν καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδόν τινα πρὸς τῆς θύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, ὥσπερ δυσανόδου τινὸς, καὶ τραχείας καὶ πετρώδους εἶναι δοκούσης; καὶ μάλα, ἔφην. οὐκοῦν καὶ βουνός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ, καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν κἀκεῖθεν, βαθεῖς; ὁρῶ. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἔφη, ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καὶ μάλα γε χαλεπὴ προσιδεῖν. οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τὸν βουνὸν ὁρᾷς πέτραν μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, κύκλῳ ἀπόκρημνον; ὁρῶ, ἔφην. ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς, καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας προθύμως; ὁρῶ. ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην,

hæc? altera quidem Continētia appellatur, inquit: altera, Constantia. sunt autem germanæ. Cur igitur manus extenderunt sic alacriter? Hortātur, inquit, aduenientes in locum confidere, & non timere, dicentes breui adhuc oportere tolerare ipsos, dein uenturos in uiā bonam. Cum igitur peruenerint ad petram, quomodo ascendunt? uideo enim uiam ferentē nullam ad ipsam. Ipsæ à præcipitio descendunt, & trahunt ipsos supra ad seipsas. hinc iubent eos quiescere, & paulopost contribuunt fortitudinem, & audaciam, & promittunt eos constituere in ueram eruditionem, & ostendunt eis uiam esse pulchramq; et planam, & permeabilem, & puram omni malo, ut uides. Ostendit per Iouem. Vides igitur, inquit, etiam ante lucum illum locum quendam, qui uidetur pulcherq; esse, & prati specie, & lumine multo splendentem? & ualde. Animaduertis itaq; etiam in medio prati ambitū aliū, & portam aliā? est ita. sed quis uocatur locus hic? Fortunatorum domiciliū, inquit. hic enim uersantur uirtutes omnes, & felicitas. Esto, inquā ego perpulchrum locum esse. Igitur apud portam uides, inquit, mulierem quandam esse pulchrā, & constanti facie, mediaq; , et manifesta iam ætate, habitumq; habentē simplicem, & ornamentum. consistit autem non semper rotundo lapide, sed quadrato tute posito. & cum ea aliæ duæ sunt, filiæ quædam uidentur esse. Apparet ita. Harum igitur, quæ in medio, Eruditio est. alia uero Veritas, alia Persuasio. Cur uero constitit super lapide quadrato hæc? Signū, inquit, quod securaq; & firma, quæ ad eā

uia

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

αὗται; ἡ μὲν ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη. ἡ δὲ, καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκτετάκασιν οὕτω προθύμως; παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς παραγινομένους ἐπὶ τὸν τόπον θαρρεῖν, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτούς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. ὅταν οὖν παραγένονται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτήν. αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι, καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς ἄνω πρὸς ἑαυτάς. εἶτα κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι, καὶ μετὰ μικρὸν διδόασιν ἰσχὺν καὶ θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτοὺς καταστῆσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἐστὶ καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς. ἐμφαίνει νὴ Δία. ὁρᾷς οὖν ἔφη, καὶ ἔμπροσθε τοῦ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινά, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος; καὶ μάλα. κατανοεῖς οὖν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος περίβολον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν; ἔστιν οὕτως. ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος οὗτος; εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη. ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ εὐδαιμονία. εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. οὐκοῦν παρὰ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνὴ τίς ἐστι καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, στολὴν δ' ἔχουσα ἁπλῆν, καὶ καλλωπισμόν; ἕστηκε δὲ οὐκ ἐπὶ στρογγύλου λίθου, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνου, ἀσφαλῶς κειμένου. καὶ μετὰ ταύτης, ἄλλαι δύο εἰσὶ θυγατέρες, τινὲς δοκοῦσιν εἶναι; ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, παιδεία ἐστίν. ἡ δὲ, ἀλήθεια. ἡ δὲ, πειθώ. τί δὲ ἕστηκεν ἐπὶ λίθου τετραγώνου αὕτη; σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε, καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν

uia est accedentibus, & datorum secura donatio accipientibus. Et quæ sunt, quæ tribuit hæc? Confidentia, & Intrepiditas, inquit ille. Hæc autem quæ sunt? Scientia, inquit, nihil unquam graue patiendi in uita. O' Hercules quàm pulchra, inquam, dona: sed quare extra ambitũ consistit ita? Vt accedentes, inquit, curet, & bibere faciat purgatoriam uim: inde ubi purgati fuerint, sic eos introducat ad uirtutes. Quomodo hoc, inquam ego? non enim intelligo. Sed intelliges, inquit, quemadmodum si quis grauiter ægrotans ad medicum profectus, primum purgatorijs exegit omnia morbificantia: deinde si ipsum medicus in conualescentiam & sanitatem constituit. Si uero non paruit ijs quæ iusserat, merito repulsus, peremptus est morbo. Hæc intelligo, inquam ego. Eodem modo igitur, inquit, & ad Disciplinam cum quis peruenerit, curat ipsum, et bibere facit suam uirtutem: ut purget primũ, & eijciat mala omnia, quæ habens uenerat. Quæ hæc? Ignorantiam, & Errorem quem ebiberat à Deceptione, & Arrogantiam & Concupiscentiam, & Intemperantiam, & Furorem, & Auaritiam, & reliqua omnia, quibus oppletus fuerat in primo ambitu. Cum igitur purgatus fuerit, quo ipsum mittit? Intro, inquit, ad Scientiam, & ad alias uirtutes. Ad quasnã? Non uides, inquit, intra portam cœtũ mulierum, quàm bonæ indolis uidentur esse, & bene institutæ, & quod habitum incultum & simplicẽ habent. Etiamq; quod incomptæ sunt, & non accurate ornatæ, ut aliæ? Video, inquam. Sed quæ hæ appellantur? Prima Scientia, inquit, appellatur. Aliæ autem huius sorores,

fortitudo

ὁδός ἐστι τοῖς ἀφικνουμένοις, καὶ τῶν διδομένων ἀσφα-
λὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν
αὕτη; θάρσος, καὶ ἀφοβία, ἔφη ἐκεῖνος. ταῦτα δὲ τίνα
ἐστίν; ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν
τῷ βίῳ. ἡράκλεις ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. ἀλλὰ τίνος
ἕνεκεν, ἔξω τοῦ περιβόλου ἕστηκεν οὕτως; ὅπως τοὺς πα-
ραγενομένους, ἔφη, θεραπεύῃ, καὶ ποτίζῃ τὴν καθαρτι-
κὴν δύναμιν, εἶθ᾽ ὅταν καθαρθῶσιν, οὕτως αὐτοὺς εἰσά-
γῃ πρὸς τὰς ἀρετάς. πῶς τοῦτο, ἔφην ἐγώ; οὐ γὰρ συνίη-
μι. ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη, ὡς ἂν εἴ τις φιλοτίμως κάμνων
ἐτύγχανε, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἂν δήπου γινόμενος, πρότε-
ρον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, εἶτα
οὕτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέ-
στηκεν, εἰ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέταττεν, εὐλόγως ἂν δήπου
ἀποθεὶς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου. ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ.
τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν παιδείαν, ὅ-
ταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τῇ
ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ
κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. ποῖα ταῦτα; τὴν ἄγνοιαν,
καὶ τὸν πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς ἀπάτης, καὶ τὴν
ἀλαζονείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὸν
θυμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνε-
πλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. ὅταν οὖν καθαρθῇ, ποῦ
αὐτὸν ἀποστέλλει; ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν ἐπιστήμην, καὶ
πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετάς. ποίας ταύτας; οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω
τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ
εὔτακτοι, καὶ στολὴν ἄτρυφερον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν, ἔτι τε
ὡς ἄπλαστοί εἰσι, καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ
ἄλλαι; ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται; ἡ μὲν πρώ-
τη ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

fortitudo & iustitia, probitas, temperantia, modestia, liberalitas, continentia, mansuetudo. O' optime, inquam ego, quàm in magna spe sumus. Si intellexeritis, inquit, & habitum acquiretis eorum quæ auditis. Sed attendemus quàm maxime, inquam ego. Igitur, inquit, salui eritis. Cum igitur acceperint ipsum hæc, quo abducunt? Ad matrem, inquit. Hæc autem, quæ nam est? Felicitas, inquit. Quæ uero est hæc? Vides uiam illam ducentem in altum illud, quæ arx ambituũ omniũ? Video. Igitur in uestibulo mulier astans bonæ cuiusdam indolis, sedet in throno alto, ornata libere & inaccurate, & coronata corona florida perpulchre? Videtur sic habere. Hæc igitur est Felicitas, inquit. Cum igitur huc quis peruenerit, quid facit? Coronat ipsum, inquit, sua potentia felicitas, & aliæ omnes uirtutes, sicut eos qui uicerunt maxima certamina. Et quæ certamina uicit, inquam ego? Maxima, inquit, & maximas feras, quæ prius ipsum absumebant, & affligebant, & faciebant seruum, has omnes uicit. Et expulit à se, & dominatus est sibi: quapropter illæ nunc huic seruiunt, quemadmodum ipse illis prius. Quas dicis has feras? ualde enim cupio audire. Primum, inquit, Ignorantiam, & Deceptionem. An non uidentur tibi feræ hæ esse? Et malæ quidem, inquam ego. Hinc dolorem & luctum, & auaritiam & intemperantiam, & reliquam omnem malitiam, omnibus his dominatur, & non imperatur, ut prius. O pulchra opera, inquam ego, & pulcherrimam uictoriam. Sed illud etiam mihi dic, quæ potentia coronæ, qua inquis coronare ipsum? Beatifica, ò iuuenis.

nim

ἀνδρεία, καὶ δικαιοσύνη, καλοκαγαθία, σωφροσύνη, εὐταξία, ἐλευθερία, ἐγκράτεια, πραότης. ὦ κάλλισται, ἔφην ἔγωγε, ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν. ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν περιποιήσεσθ' ὧν ἀκούετε. ἀλλὰ προσέξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. ὅταν οὖν παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, ποῦ ἀπάγουσιν; πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. αὕτη δὲ τίς ἐστιν; εὐδαιμονία, ἔφη. ποία δέ ἐστιν αὕτη; ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις τῶν περιβόλων πάντων; ὁρῶ. οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ προπυλαίου γυνὴ καθεστηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπεριέργως, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς; ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία, ἔφη. ὅταν οὖν ὧδε τίς παραγένηται, τί ποιεῖ; στεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτὸς, ἔφην ἐγώ; τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρότερον αὐτὸν κατήσθιε, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον. ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύουσι, καθάπερ οὗτος ἐκείνοις πρότερον. ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι; καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. εἶτα τὴν λύπην, καὶ τὸν ὀδυρμὸν, καὶ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν, πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ οὐ κρατεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον. ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγὼ, καὶ καλλίστης νίκης. ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι μοι εἰπὲ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν; εὐδαιμονικὴ, ὦ νεανί

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

nam coronatus hac potentia felix fit, & beatus. & nō habet in alijs spes felicitatis, sed in se. Quàm pulchrā uictoriam dicis? Cum uero coronatus fuerit, quid facit, uel quo uadit? Ducunt ipsum accipientes Virtutes ad locum illum, unde uenit prius: & ostendunt illi, qui illic uersantur, quàm male & misere uiuant, & quonam modo periclitantur in uita, & errant, & ducuntur uicti, sicut ab inimicis. Aliqui quidem ab intemperantia, aliqui à superbia, aliqui ab auaritia, aliqui quidē ab inani gloria, aliqui ab alijs malis, ex quibus non possunt soluere se à celamitatibus, quibus deuincti fuerant, ut salui sint, & perueniant huc. Sed perturbantur per omnem uitam: hoc uero patiuntur, quia non possunt, huc uiam inuenire. Obliti enim sunt quod à Genio mandatum. Recte mihi uideris dicere. sed & de hoc rursus dubito, quare ostendūt ei locum Virtutes, unde uenit prius? Non exacte nouerat, neque sciebat, inquit, aliquid eorum quæ ibi, sed dubitabat, & propter ignorantiam, & errorem quem ebiberat, quæ non sunt bona, putabat bona esse, & quæ non sunt mala, mala: ideo & uiuebat male, ut alij illic commemorantes. Nunc autem assumpta scientia conducibilium, ipseq; bene uiuit, & alios speculatur male uiuere. Cum igitur speculatus fuerit omnia, quid facit, uel quo uadit? Quo uoluerit, inquit, ubique eum est ei securitas, sicut Corycium antrum habitanti: & ubique quo accesserit, in omnibus bene uiuit, cum omni securitate. suscipient enim ipsum libenter omnes, sicut medicum patientes. Nunquid igitur & illas fœminas, quas dicis bestiolas esse,

non

ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλπίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ἄγουσιν αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅθεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ διατρίβοντας, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατακεκρατημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων. οἱ μὲν ὑπ' ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ φυλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε, ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα. ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ ἀρεταὶ, ὅθεν ἥκει τὸ πρότερον; οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει, οὐδὲ ἠπίστατο, ἔφη, οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε, καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸν πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. διὸ καὶ ἔζη κακῶς ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατρίβοντες. νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην τῶν συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν. ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; ὅπου ἂν βούληται, ἔφη, πανταχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχοῦ οὗ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. πότερον οὖν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι,

non etiam timet, nequid patiatur ab ipsis? Nihil, non perturbabitur, neq; à dolore, neq; à mœstitia, neq; ab intemperantia, neq; ab auaritia, neq; à paupertate, neque ab alio malo ullo. Omnibus enim dominatur, et supra omnia est prius ipsum mœstificantia, sicut à uipera morsi. Nam bestiolæ certe omnibus alijs malefacientes usque ad mortem, illos non mœstificant, quod habent remedium ipsi hoc. Et hunc nihil mœstificat, quia habet remedium. Bene mihi uideris dicere. Sed adhuc hoc mihi dic, qui sunt hi qui uidentur illinc à colle proficisci, & qui eorum coronati sunt, præ se ferunt lætitiam quandam: sed qui incoronati sunt, hi quidem desperata re & tibias & capita uidentur attriti, tenentur enim à mulieribus quibusdam. Qui coronati sunt, salui facti sunt à Disciplina, & exultant assecuti ipsam: sed qui incoronati sunt, hi quidem quia desperarunt à Disciplina, redeunt, male & misere affecti. Hi uero interiti, & profecti ad Constantiam, rursus reflectunt, & errant uia. Sed mulieres post eos sequentes, quæ sunt hæ? Tristitiæ, inquit, & dolores, & anxietates, & ignominiæ, & ignorantiæ. Omnia mala dicis eos sequi. Ita per Iouem, inquit, sequuntur. Cum igitur hi peruenerint ad primum ambitum, ad Voluptatem, & Incontinentiam, non seipsos accusant, sed statim male dicũt, & de Disciplina, & de illuc accedentibus, quod calamitosi & miseri sunt, & infelices, qui uita quæ apud ipsos est relicta, male uiuunt, & non fruuntur quæ apud ipsos sunt, bonis. Quæ autem dicunt bona esse? Luxuriam, & intemperantiam: ut dixerit

οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ᾽ αὐτῶν; οὐδὲν, οὐ μὴ διο-
χληθήσεται, οὔτε ὑπὸ ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπ᾽
ἀκρασίας, οὔτε ὑπὸ φιλαργυρίας, οὔτε ὑπὸ πενίας, οὔτε ὑπ᾽
ἄλλου κακοῦ οὐδενός. ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπά-
νω πάντων ἐστὶ τῶν πρότερον αὐτὸν λυπούντων, καθά-
περ οἱ ἐχιόδηκτοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλ-
λους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, ἐκείνους οὐ λυπεῖ, διὰ τὸ
ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. καὶ τοῦτον οὐθὲν λυπεῖ,
διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ᾽
ἔτι τοῦτό μοι εἰπὲ, τίνες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ
τοῦ βουνοῦ παραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι,
ἔμφασιν ποιοῦσιν εὐφροσύνης τινὸς, οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι οἱ μὲν
ἀπεγνωσμένοι καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι
τετρῖφθαι, κατέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινων; οἱ μὲν ἐστε-
φανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν παιδείαν, καὶ εὐφραί-
νονται τετυχηκότες αὐτῆς. οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπε-
γνωσμένοι ὑπὸ τῆς παιδείας ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀ-
θλίως διακείμενοι. οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκό-
τες πρὸς τὴν καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλα-
νῶνται ἀνοδίᾳ. αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μετ᾽ αὐτῶν ἀκολουθοῦ-
σαι, τίνες εἰσὶν αὗται; λῦπαι, ἔφη, καὶ ὀδύναι, καὶ ἀθυμίαι,
καὶ ἀδοξίαι, καὶ ἄγνοιαι. πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκο-
λουθεῖν. νὴ δία πάντα, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν. ὅταν δὲ οὗτοι
παραγένωνται εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν ἡδυπά-
θειαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, οὐχὶ αὑτοὺς αἰτιῶνται, ἀλλ᾽
εὐθὺς κακῶς λέγουσι καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τοὺς ἐκεῖσε βα-
δίζοντας, ὡς ταλαίπωροι, καὶ ἄθλιοί εἰσι, καὶ κακοδαίμο-
νες, οἱ τὸν βίον τὸν παρ᾽ αὐτοῖς ἀπολιπόντες, κακῶς ζῶσι,
καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ᾽ αὐτοῖς ἀγαθῶν. ποῖα δὲ λέγου-
σιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὴν ἀκρασίαν, ὡς εἴποι

ἄν τις

quiſpiam in ſumma. nam cõuiuari pecudum more, frui tionem maximorum bonorum exiſtimant eſſe. ſed aliæ mulieres illuc accedentes, lætæq; & ridentes, quæ uocantur? Opiniones, inquit, & ductis ad Diſciplinam ingreſsis, ad uirtutes redeunt, ut alios adducant, & annunciẽt, quod felices iam facti ſunt, quos olim adduxerant. Nunquid igitur, inquam ego, hæ intro ad uirtutes ingrediuntur? Inquit, non. non licet enim Opinionem ingredi ad Scientiam, ſed Diſciplinæ tradunt eos: hinc cum Diſciplina accepit, retrocedunt hæ rurſus, alios adductura: Sicut naues oneribus exoneratæ rurſus redeunt, & alijs quibuſdam implentur. Hæc quidem bene mihi uideris, inquam, expoſuiſſe. ſed illud nondum nobis declaraſti, quid iubet numẽ ingredientibus in uitam, facere? Confidere, inquit: quare & uos confidite, omnia enim exponam, & nihil relinquam. Bene dicis, inquam ego. Extenſa igitur manu, iterum uidete, inquit, muliere illam, quæ uidetur cæca quædam eſſe, & in lapide rotundo inſiſtere, quam & nuper uobis dixi, quod Fortuna uocatur? Videmus. Huic iubet, inquit, non credere, & firmum nihil credere, neque tutum habere, quod ab ea acceperit quis: neque ut propria exiſtimare. nihil enim prohibet hæc rurſus auferre, & alij tradere. Sæpe enim hoc ſolet facere, & ob hanc igitur cauſam, iubet eius munera paruipendenda eſſe, & neque gaudere cum tradiderit, neque triſtari cum abſtulerit, & neq; uituperare ſe, neque laudare. nihil enim facit cũ ratione, ſed temere: & ut contigit omnia, ut prius uobis dixi. Ob hoc igitur numen iubet, non admirati, quidnam

faciat

ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου. τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τρό-
πον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι. αἱ δὲ ἕτε
ραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι ἱλαραί τε, καὶ γε-
λῶσαι, τίνες καλοῦνται; δόξαι, ἔφη. καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν
παιδείαν τοὺς εἰσελθόντας πρὸς τὰς ἀρετὰς, ἀνακάμπτου-
σιν, ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι. καὶ ἀναγγείλωσιν, ὅτι εὐδαίμο
νες ἤδη γεγόνασιν, οὓς τότε ἀπήγαγον. πότερον οὖν, ἔφην ἐ-
γώ. αὗται εἴσω πρὸς τὰς ἀρετὰς εἰσπορεύονται; ἔφη, οὔ. οὐ γὰρ
θέμις δόξαν εἰσπορεύεσθαι πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ
παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα ὅταν ἡ παιδεία παρα
λαβῇ, ἀνακάμπτουσιν αὗται πάλιν ἄλλους ἄξουσαι. ὥσπερ
αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ
ἄλλων τινῶν γεμίζονται. ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δο-
κεῖς, ἔφην, ἐξηγεῖσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐδέπω ἡμῖν δεδήλωκας.
τί προστάττει τὸ δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον
ποιεῖν; θαῤῥεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαῤῥεῖτε, πάντα γὰρ ἐξη
γήσομαι, καὶ οὐδὲν παραλείψω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ.
ἐκτείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐ-
κείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λίθου στρογγύλου
ἑστάναι, ἣν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον, ὅτι τύχη καλεῖται; ὁρῶ-
μεν. ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν, καὶ βέβαιον μη-
δὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λα-
βῇ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι. οὐδὲν γὰρ κωλύει ταῦ-
τα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι. πολλάκις γὰρ
τοῦτο εἴωθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν
κελεύει πρὸς τὰς ἑαυτῆς δόσεις ἥττους γίγνεσθαι, καὶ μήτε
χαίρειν, ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν, ὅταν ἀφέληται, καὶ μή
τε ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογι
σμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε πάντα ὥσπερ πρότερον ὑμῖν ἔλε
ξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸ δαιμόνιον κελεύει μὴ θαυμάζειν, ὅ, τι ἂν
πράττ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

faciat ipsa, neq; esse similes malis nũmularijs. nã illi, cum acceperint argentum ab hominibus, gaudent, & suum esse arbitrantur. Cum uero repetuntur, ægre ferunt, & mala putant se passos: non memores, quod ob id susceperunt depositum, quo nihil probiberet eum qui deposuit, rursus auferre pari modo. Igitur iubet affectos esse genius ad eius etiam munus: & meminisse, quòd talem habet natura Fortuna, ut quæ tradidit transferat: & statim rursum præbeat multiplicia: Interdum autem solum auferat quæ dedit, non solum etiam, sed & quæ prius erant. Quæ igitur dederit, iubet accipere ab ipsis, et breuiter abire habentem ad firmum & tutum donum. Quodnam hoc, inquam ego? Quod acceperint ab Eruditione, si salui fuerint illic. Ipsa ergo, quænam est? Vera scientia, inquit, conducibilium, & securum donum, & firmum, & immutabile. fugere igitur iubet confestim ad ipsam. & cum ierint ad mulieres illas, quas & prius dixi, quod Incontinentia & Voluptas uocantur, & hinc iubet statim discedere, et nõ credere ipsis aliquid, donec ad falsam Disciplinã uenerint. Iubet itaq; ipsis tempus quoddã immorari, et accipere quicquid uoluerint ab ipsa, tanquam uiaticum. Deinde hinc abire ad ueram Eruditionem illico. Hæc sunt quæ iubet Genius. quicunq; igitur præter hæc aliquid facit, uel obaudit, perit malus male. Fabula tamen, ò hospites, quæ in tabula, talis nobis est. Si autem oportet aliquid percunctari è singulis his, nulla inuidia. Ego enim uobis dicam. Bene dicis, inquam ego. Sed quid iubet ipsos

πράττῃ αὐτῇ, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, οὐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ᾽ ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ᾽ αὐτῆς δόσιν, καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ τύχη, ὥστε ἃ δέδωκεν ἀφελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια. αὖθις δὲ μόνον ἀφελέσθαι, ἃ δέδωκεν. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὰ προϋπάρχοντα. ἃ γοῦν δίδωσι κελεύει λαμβάνειν παρ᾽ αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ δόσιν. ποίαν ταύτην, ἔφην ἐγώ; ἣν λήψονται παρὰ τῆς παιδείας, ἢν διασωθῶσιν ἐκεῖ. αὕτη οὖν τίς ἐστιν; ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβλητος. φεύγειν οὖν κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην, καὶ ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι ἀκρασία καὶ ἡδυπάθεια καλοῦνται. καὶ ἐντεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν ψευδοπαιδείαν ἀφίκονται. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι, καὶ λαβὼν ὅ, τι ἂν βούλωνται παρ᾽ αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον. εἶτα ἐντεῦθεν ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν συντόμως. ταῦτ᾽ ἐστὶν ἃ προστάσσει τὸ δαιμόνιον. ὅστις τοίνυν παρ᾽ αὐτὰ τί ποιεῖ ἢ παρακούει, ἀπόλλυται κακὸς κακῶς. ὁ μὲν δὴ λίθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστιν. εἰ δεῖ τι προσπυθέσθαι περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν φράσω. καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐτοὺς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Genius accipere à falſa Diſciplina? Hæc quæ uidentur uſu digna eſſe. Hæc igitur quæ ſunt? Literæ, inquit, & aliæ diſciplinæ, quas & Plato dicit, ſicut freni cuiuſpiã poteſtatẽ habere iuuenibus, ne ad alta uertantur. Vtrum autem neceſſe hæc accipere, ſi debet quis ire ad ueram Diſciplinam, an non? Neceßitas quidem nulla, inquit: utilia tamẽ ſunt, ſed ut meliores fiant, nihil conferunt hæc. Nihil ergo ais hæc utilia eſſe, ut in meliores euadant uiros? Licet enim & ſine ipſis meliores euadere: tamen non inutilia et illa ſunt. ſicut enim per interpretem conijcimus dicta aliquando, tamen non inutile erat & noſipſos uocem diligentiorem habere, ſiquidem perceperimus: ſic & ſine his mathematicis, nihil prohibebit fieri. Nũquid nihil excellunt iſti mathematici, ut meliores fiant alijs homini bus? Quonam modo poſſunt excellere, cum uideãtur decepti de bonis & malis, ſicut & alij: & etiam deten ti ab omni prauitate. nihil enim prohibet, ſcire quidem literas, & tenere diſciplinas omnes: ſimiliter autem ebrium, & intemperantem eſſe, & auarum, & iniuſtũ, & proditorem, & tandem incipientẽ. Profecto multos tales licet uidere. Quomodo igitur hi excellũt, inquit, ut meliores uiri fiant, gratia harum diſciplinarum? Non uidetur ex hac ratione. Sed quæ eſt, inquã ego, cauſa? Quia in ſecundo ambitu uerſantur, tanquam appropinquantes ad ueram Diſciplinam. Et quid hoc iuuat ipſos, inquã? Cũ ſæpe licet uidere peruenię̃tes ex primo ambitu ab Incõtinentia, & alia ma litia ad tertium ambitum ad Diſciplinã uerã, qui hos

mathe-

τὸ δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ τῆς ψευδοπαιδείας; ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι. ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί; γράμματα, ἔφη, καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων, ἃ καὶ πλάτων φησὶν, ὡσανεὶ χαλινοῦ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται. πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τὶς ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, ἢ οὔ; ἀνάγκη μὲν οὐδεμία, ἔφη. χρήσιμα μέν τοι ἐστί. πρὸς δὲ τὸ βελτίους γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας; ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι. ὅμως δὲ οὐκ ἄχρηστα κἀκεῖνά ἐστιν, ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά ποτε, ὅμως μέν τοι γε οὐκ ἄχρηστον ἦν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν ἄν τι συνήκαμεν, οὕτω ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύσει γενέσθαι. πότερον οὐδὲν προέχουσιν οὗτοι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠπατημένοι, περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας. οὐδὲν γὰρ κωλύει εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ κατέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φυλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ προδότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐστὶν ἰδεῖν. πῶς οὖν οὗτοι προέχουσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων; οὐδαμῶς φαίνεται ἐκ τούτου τοῦ λόγου. ἀλλὰ τί ἐστιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ αἴτιον; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διατρίβουσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτοὺς, ἔφην; ὅταν πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν παραγιγνομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας εἰς τὸν τρίτον περίβολον, πρὸς τὴν παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἳ τούτους τοὺς

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

mathematicos prætereunt. Igitur quomodo etiam excellunt, utiq; uel immobiliores, uel indociliores sunt. Quomodo, inquam, hoc ego? Quoniam in secundo ambitu si nihil aliud, quod simulant scire, nesciunt: donec habent hanc opinionem, immobiles eos necesse est esse, ut proruant ad uerã Disciplinã. Deinde aliud non uides? quod & opiniones ex primo ambitu ingrediũtur ad ipsos similiter. quare nihil hi illis meliores sunt, nisi & his insit pœnitentia: & persuadeantur, quod non disciplinã habent, sed falsam doctrinam, ob quam decipiuntur: sic affecti, nunquam salui essent. Et uos igitur, ò hospites, inquit, nisi sic feceritis, & immorati fueritis dictis, donec habitum acceperitis: sed de ipsis sæpe oportet considerare, & non intermittere, alia autem præter rem existimare. sin minus, nulla utilitas erit eorum quæ nunc auditis. Faciemus: hoc autem expone, quomodo non sunt bona, quæ accipiunt homines à Fortuna, ut uiuere, sanum esse, ditescere, gloriosum esse, filios habere, uincere, & reliqua quæcunq; his similia: uel rursus contraria, quomodo non sunt mala? ualde enim nobis præter opinionem, & incredibile uidetur dictum. Age igitur enitere, inquit, respondere quod uidetur de quibus te interrogabo. Sed faciã hoc, inquam ego. Nunquid igitur, si male quis uiuat, bonũ illi uiuere? Mihi non uidetur, sed malum, inquam ego. Quomodo igitur bonũ est uiuere, inquit, si ei est malũ? quoniam male quidem uiuẽtibus, malum mihi uidetur esse: bene autẽ, bonũ. Et malũ igitur dicis, uiuere, et bonũ esse? Ego equidẽ. Ne igitur absurde loquere. Impossibile enim eandẽ rẽ & malã & bonã esse. sic enim &

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

μαθηματικοὺς παραλλάττουσιν. ὥστε πῶς ἔτι προέχουσιν, ἄρα ἢ ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. πῶς, ἔφην τοῦτο ἐγώ; ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, ὃ προσποιοῦνταί γε ἐπίστασθαι, οὐκ οἴδασιν, ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι, πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν. εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσπορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως. ὥστε οὐθὲν οὗτοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ μεταμέλεια, καὶ πεισθῶσιν ὅτι οὐ παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ ψευδοπαιδείαν, δι' ἣν ἀπατῶνται. οὕτω διακείμενοι, οὐκ ἄν ποτε σωθεῖεν. καὶ ὑμεῖς τοίνυν ὦ ξένοι, ἔφη, ἐὰν μὴ οὕτω ποιῆτε, καὶ ἐνδιατρίβητε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν, τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὧν νῦν ἀκούετε. ποιήσομεν. τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς τύχης, οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις παραπλήσια; ἢ πάλιν τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά; πάνυ γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην, ἐγώ. πότερον οὖν κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ; οὔ μοι δοκεῖ, ἀλλὰ κακὸν, ἔφην ἐγώ. πῶς οὖν ἀγαθόν ἐστι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐστὶ κακὸν, ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι. τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; ἔγωγε. μὴ οὖν ἀπιθάνως λέγε. ἀδύνατον γὰρ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω μὲν γὰρ καὶ

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

utilis & noxia fuerit, et eligenda, & fugienda simul semper. Absurdũ quidem. Sed quomodo, si male uiuere cui affuerit, malum quoddam in est ipsi, malum ipsum uiuere est? sed nõ idem inquit est uiuere, quod male uiuere. An non tibi uidetur? quippe neque mihi uidetur idem esse. ipsum igitur uiuere, non malum est: quoniã si esset malum, uiuẽtibus bene malũ sane inesset, quia uiuere ipsis inesset, quod est malum. Vera mihi uideris dicere. Quoniam igitur utrisque cõtingit ipsum uiuere, & uiuentibus male, & bene: non utique poterit neque bonum esse uiuere, neque malum, sicut neque secare, & urere in ægrotantibus est morbosum & sanum: igitur sic in ipso uiuere sunt hæc. Tu igitur contemplare, utrum uelis uiuere male, an mori bene & fortiter? Mori ego quidem bene. Igitur neque mori malum est, cum eligibilius sit sæpenumero mori, quàm uiuere. Sunt hæc. Igitur eadem ratio & de ipso ualere, & ægrotare. sæpe enim non conducit ualere, sed contrarium, cum fuerit casus talis. Vera dicis. Age igitur consideremus & de diuitijs sic, siquidem contemplari licet, ut sæpenumero est uidere, inesse cuipiã diuitias, male aũt uiuere hũc et misere. Per Iouem multos quidẽ. Igitur nihil his diuitiæ auxilio sunt ad bene uiuendum. Nõ uidetur. ipsi enim praui sunt. Igitur studiosos esse, nõ diuitiæ faciũt, sed eruditio. Verisimile quidẽ. Ex hac igitur ratione ubi diuitiæ bonũ sunt, si non iuuãt habẽtes ipsas ut meliores sint? Videtur ita. neq; cõfert igitur nõnullis ditescere, cũ nesciũt diuitijs uti. Videtur mihi. Quomodo igitur id quispiam iudicabit

bonum

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ὠφέλιμον, καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν, καὶ φευ-
κτὸν ἅμα ἀεὶ, ἀπίθανον μέν. ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν,
ᾧ ἂν ὑπάρχοι κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν
ἐστιν; ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν.
ἢ οὔ σοι φαίνεται; ἀμέλει οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. τὸ
τοίνυν ζῆν, οὐ κακόν ἐστιν, ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶ-
σι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρ-
χεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν. ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. ἐπεὶ τοί-
νυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι,
καὶ τοῖς καλῶς, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, οὔτε
κακόν. ὥσπερ οὐδὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, ἐν τοῖς ἀῤῥωστοῦ-
σίν ἐστι νοσερὸν, καὶ ὑγιεινόν. οὐκοῦν οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν
ἐστὶ ταῦτα. σὺ τοίνυν οὕτω θεώρησον, πότερον ἂν βούλοιο
ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρίως; ἀποθανεῖν
ἔγωγε καλῶς. οὐκοῦν οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ
αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. ἐστὶ ταῦ-
τα. οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τῶν ὑγιαίνειν, καὶ νο-
σεῖν. πολλάκις γὰρ οὐ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τοὐναν-
τίον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη. ἀληθῆ λέγεις. ἄγε δὴ σκε-
ψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν οὕτως, εἴγε θεωρεῖν ἐστιν ὡς
πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ
ζῶντα τοῦτον καὶ ἀθλίως. νὴ Δία πολλούς γε. οὐκοῦν οὐ-
δὲν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς. οὐ φαίνε-
ται, αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν. οὐκοῦν τὸ σπουδαίους εἶναι,
οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ παιδεία. εἰκός γε. ἐκ τούτου
ἄρα τοῦ λόγου ποῦ ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ οὐ βοηθεῖ
τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βελτίους εἶναι; φαίνεται. οὕτως
οὐδὲ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστανται τῷ
πλούτῳ χρῆσθαι. δοκεῖ μοι. πῶς οὖν τοῦτο ἄν τις κρινεῖ

bonum esse, quod sæpenumero non cōducit inesse? Minime. Igitur *si quis sciat diuitijs uti bene & experte, bene uiuet: sin minus, male?* Verißime *mihi uideris hoc dicere.* Et *in uniuersum uero colere hæc, ut bona existentia, aut spernere ut mala: hoc est quod perturbat homines, et lædit: cum colantq́; ipsa, & existimēt per hæc sola esse, felicem esse, & omnia consequenter agunt gratia horum, & quæ impijßima uidentur esse. hæc autem patiuntur propter boni ignorantiam.*

FINIS CEBETIS
Tabulæ.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν οὐδαμῶς. ἀκουῶ· εἰ μέν τις ἐπίσταται πλούτῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται. εἰ δὲ μὴ κακῶς; ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. καὶ τὸ σύνολον δέ, τὸ τιμᾷν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν ὡς κακὰ, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττον τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτον, ὅταν τιμῶσί τε αὐτὰ, καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εὐδαιμονεῖν. καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττουσι ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι. ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν.

ΤΕΛΟΣ ΚΕΒΗΤΟΣ
πίνακος.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ALDVS MANVTIVS ROMANVS Studiosis adolescentulis S. P. D.

n

Ihil prætermittere est animus, quod utile credamus futurum ijs qui græce discere concupiscunt, optimeq́; scire latine. Quamobrem græcas literas, ac diphthõgos, earumq́; nomina, et potestatem, ac quemadmodum in latinum transferantur cum exemplis ad id accommodatis annotauimus. addidimus etiam abbreuiationes, ut facilius græca legere perdiscatis. Et quia operæpretium existimauimus scire uos græce, Salutationem angeli ad Beatißimam Virginem, exulumq́; filiorũ Euæ ad eandem: nec non diui Ioannis Euangelium, In principio erat uerbum: item Symbolum Apostolorum, hæc omnia cum latina interpretatione imprimenda curauimus. Addidimus carmina Pythagoræ, cognomento, ob ipsorum excellentiam, & diuinas admonitiones, Aurea. Phocylidis item præcepta sanctiß. quem antiquis Ethographis annumerat Isocrates. quæ si placuisse cognouero, habeo longe meliora, maioraq́;, quæ postea Deo fauente condonabuntur. Omnem enim uitam decreuimus ad hominum utilitatem consumere. Deus est mihi testis, nihil me magis desiderare, quàm prodesse hominibus, quod & anteacta uita nostra ostendit ubicunque uiximus, & ostensuram speramus (quando uolumus) in dies magis, quandiu in hanc lachrymarũ ualle, & plena miseriæ uiuimus. Dabo igitur operam, ut quantum in me est, semper prosim. nam etsi quietã

ac

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ac tranquillam agere uitam possumus, negociosam tamen eligimus, & plenam laboribus. Natus est enim homo non ad uoluptates, bono & docto uiro indignas, sed ad laborem, et ad agendum semper aliquid uiro dignum. Non torpeamus igitur, non uitã in ocio, uentri, somnoq;, & reliquis uoluptatib. indulgentes, transigamus ueluti pecora. Nam (ut inquit Cato) Vita hominis prope uti ferrum est. ferrum si exerceas, conteritur: si non exerceas, tamẽ rubigo interficit. ita si se homo exerceat, consumitur: si non exerceat, torpedo plus detrimenti affert, quàm exercitatio. Valete.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

ALPHABETVM GRAECVM.

LITERAE APVD GRAECOS SVNT *quatuor & uiginti.*

Α	α	ἄλφα	*Alpha*	*a.*	Ξ	ξ	Ξῖ	*Xi.*	*x.*
Β	ϐ	Βῆτα	*Vita*	*b.*	Ο	ο	ὀμικρόν.	*omicron*	*o.*
Γ	γ	Γάμμα	*Gãma*	*g.*	Π	π	Πῖ	*Pi*	*p.*
Δ	δ	Δέλτα	*Delta*	*d.*	Ρ	ρ	Ρῶ	*Rho*	*r.*
Ε	ε	ἐψιλὸν	*Epſilõ*	*e.*	Σ	σ ς	Σῖγμα,	*Sigma*	*ſ.*
Ζ	ζ	Ζῆτα	*Zita*	*z.*	Τ	τ	Ταῦ	*Taf.*	*t.*
Η	η	Ητα	*Ita e lõgũ.*		Υ	υ	ὖψιλὸν,	*ypſilon*	*y.*
Θ	θ	Θῆτα	*Thita*	*th.*	Φ	φ	Φῖ	*Phi*	*ph.*
Ι	ι	Ιῶτα	*Iota*	*i.*	Χ	χ	Χῖ	*Chi*	*ch.*
Κ	κ	Κάππα	*Cappa*	*c.*	Ψ	ψ	Ψῖ	*Pſi*	*pſ.*
Λ	λ	Λάμϐδα	*Lãbda*	*l.*	Ω	ω	ὠμέγα	*Omega o magnum.*	
Μ	μ	Μῦ	*My*	*m.*					
Ν	ν	Νῦ	*Ny*	*n.*					

DE DIVISIONE LITERARVM græcarum.

Diuiduntur hæc quatuor & uiginti literæ in duas parteis, in uocaleis & conſonanteis.

Vocales ſunt ſeptem.

Α α, Ε ε, Η η, Ι ι, Υ υ, Ο ο, Ω ω.

Diuiduntur ſeptem uocaleis in treis parteis, in ſemper longas, ſemper breueis, & communeis.

Vocales ſemper longæ duæ,

η ω.

Vocales ſemper breues duæ,

ε ο.

Vocales communes tres,

α υ ι.

De

DE DIPHTHONGIS PROPRIE ET IMPROPRIE.

Diphthongi ex uocalib. fiũt. ſunt autem diphthongi proprie & improprie.

Diphthongi proprie ſunt ſex.

Αι αι, ἄλφα ἰῶτα, *Alpha iota.* ΑΥ αυ, ἄλφα υ ψιλὸν, *Alpha ypſilon.* Ει ει, ε ἰῶτα, *e iota.* Ευ ευ ψιλὸν, *e pſilon y.* Οι, οι, ο ἰῶτα, *o iota.* Ου, ου ψιλὸν, *o ypſilon.*

Diphthongi improprie item ſex.

Αλφα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου, *id eſt, alpha cũ iota ſubſcripto* ᾳ. ἦτα μετὰ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, *id eſt ita cũ iota ſubſcripto ſic,* ῃ. ω μέγα μετὰ τοῦ ἰῶτα ὑπογεγραμμένου, *id eſt o mega cũ iota ſubſcripto ſic,* ῳ. υ ψιλὸν μετὰ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου, *id eſt y pſilon cũ iota adſcripto ſic,* υι. ω μέγα υ ψιλὸν, *id eſt o mega ypſilon ſic,* ωυ. ἦτα υ ψιλὸν, *ita ypſilon, ſic,* ηυ.

De conſonantibus.

Conſonantes ſunt decem & ſeptem. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ. *Quæ diuiduntur in duas parteis, in ſemiuocaleis & mutas.*

Semiuocales ſunt octo, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Rurſus ſemiuocales diuiduntur in duas parteis, in duplices & in immutabileis.

Duplices ſunt tres, ζ ξ ψ.

Immutabiles quatuor, λ μ ν ρ. *Sigma uero remanet ſemiuocalis.*

Mutæ ſunt nouem β γ δ, κ π τ, θ φ χ. *quæ ſecantur in treis parteis, in tenuis, aſpiratas, & medias.*

Tenues ſunt tres, κ π τ.

Mediæ item tres, β γ δ. *Rurſus aſpiratæ tres,* θ φ χ.

Et ſcien-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

Et sciendum treis tenuis, κ π τ. habere suas aspiratas, θ φ χ. Medias uero, β γ δ.

Habet enim κ suam aspiratam, χ, & mediam γ. π uero habet suam aspiratam, φ, & mediam β. τ habet suam aspiratam, θ, mediam uero δ. Constituantur autem sic.

Te	κ	Me	γ	Aspi	χ
nu-	π	di-	β	ra-	φ
es.	τ	æ.	δ.	tæ.	θ.

Quæ tantam habent inter se cognationẽ, ut tenuis sæpe transeat in suam aspiratã & mediam. item aspirata in tenuem mediamq;. rursus media in tenuẽ atq; aspiratã. quod facile patet exemplis. κ transit in suam aspiratam χ, in fine dictionis sequẽte uocali aspirata, ut οὐχ οὗτως ἐστὶν, pro οὐκ ἔστιν οὕτως. primum οὐχ habet χ, quia supra ο est aspiratio. secundum uero κ, quia sequitur ε cum tenui. & πεποίηχ᾽ ὅπερ ἐκέλευσας, pro πεποίηκα ὅπερ ἐκέλευσας.

τ transit in θ, ut αἰδεῖσθαί θ᾽ ἱερῆα, pro αἰδεῖσθαί τε ἱερῆα. sic in καθέδρα, κατὰ καὶ ἕδρα, abijcitur alpha κατὰ θλῖψιν, & τ transit in θ, quia inuenit supra ε aspirationem. Idem fit in καθέζομαι καθὸ, ex κατὰ καὶ ἕζομαι, κατὰ καὶ ὅ.

π transit in φ, sic ὑφ᾽ ἓν, integrum est ὑπὸ ἓν, sed κατὰ θλῖψιν fit ὑφ᾽ ἕν. quia π inuenit supra ε aspirationem, transit in suam aspiratam φ, & fit ὑφ᾽ ἕν. Sic ἐφίππια, ἐξ ἐπὶ καὶ ἵππος. ἐφ᾽ ᾧ, ἐξ ἐπὶ καὶ ᾧ. ἐφοράω, ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ ὁράω. sic perquam multa alia. Hanc transmutationem pulchrum est deprehendere in cõiugationibus. Nam idcirco prima coniugatio barytonorum

habet

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

habet φ aspiratam ante α in præterito, quia in præsenti est uel π tenuis, uel β media, uel πτ, uel ipsum φ, ut λείπω λέλειφα, λείβω λέλειφα, τύπτω τέτυφα, γράφω γέγραφα. in futuro uero ψ, quæ est π σ, ἀ, π, φ, πτ. in præsenti, ut τύψω pro τύπσω. Eodem modo secunda coniugatio barytonorũ ideo habet in præterito χ, quia in præsenti est γ media, κ tenuis, uel κτ, uel ipsum χ. ut λέγω λέλεχα, πλέκω πέπλεχα, τίκτω τέτεχα, λέχω λέλεχα. In futuro uero transeunt in ξ, quia idem est quod κ tenue & σ. est enim ξ κσ, ut λέξω pro λέκσω. Mutantur etiam aspiratæ in suas tenues, in præteritis geminantibus primam. sic, φύω πέφυκα, χαλέπτω κεχάλεφα, θαυμάζω τεθαύμασα, quod fit ad euitandum cacophoniam, id est dissonantiam. Præterea in præteritis passiuis mediæ pro aspiratis ponuntur ante μαι. γ enim ponitur pro χ, ut λέλεχα λέλεγμαι. β pro φ, ut τέτυφα deberet esse passiuum præteritũ τέτυβμαι: sed quia ante μ non admittitur β, transmutatum est β in μ, ut τέτυμμαι pro τέτυβμαι, γέγραμμαι pro γέγραβμαι. Rursus mediæ trãseunt in aspiratas sic, λέλεγμαι ἐλέχθην, γ in χ. τέτυμμαι pro τέτυβμαι ἐτύφθην, β in φ. Item in tenues, ut λέλεγμαι λέλεκται, γ in κ. τέτυμμαι pro τέτυβμαι, τέτυπται, β in π. Quod & nos facimus græcas literas in nostras commutantes. quod paulo post, ubi quonam modo græcæ literæ in nostras transeunt ostendemus.

DE POTESTATE LITERARVM OMNIVM, & diphthongorum.

A α facit a, ut ΑΛΛΑ, ἀλλὰ, *alla.* ΑΓΑΘΟΣ, ἀγαθὸς, *Agathos.*

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

agathos. B ϐ facit u, ut ΒΑΡΒΑΡΟΣ, ϐάρβαρος, uaruaros. ΒΑΒΑΙ, ϐαϐαὶ, uauæ. Γ γ facit g, ut ΓΕΓΡΑΦΑ, γέγραφα, gegrapha. Δ δ facit d, ut ΔΑΙΔΑΛΟΣ, δαίδαλος, dædalos. Ε ε facit e, ut ΕΓΩ, ἐγὼ, ego. Ζ ζ facit ʒ, ut ΖΑΘΕΟΣ, ζάθεος, ʒatheos. Η η facit i longum, ut ΦΗΝΗ, φήνη, phini. Θ ϑ facit th, ut ΘΑΝΑΤΟΣ, ϑάνατος, thanatos. Ι ι facit i, ut ΙΑΚΧΟΣ, ἴακχος, iacchos. Κ κ facit c, ut ΚΟΡΥΔΩΝ, κορύδων, corydon. Λ λ facit l, ut ΛΑΛΟΣ, λάλος, lalos. Μ μ facit m, ut ΜΟΡΜΩ μορμὼ, mormo. Ν ν facit n, ut ΝΑΙ, ναὶ, næ. Ξ ξ facit x, ut ΞΑΝΘΟΤΡΙΞ, ξανϑότριξ, xanthotrix. Ο ο facit o paruum, ut ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ, ὀϐελίσκος, oueliſcos. Π π facit p, ut ΠΑΠΠΑ, πάππα, pappa. Ρ ρ facit r, ut ΡΩΜΗ, ῥώμη, rhomi. Σ σ facit ſ, ut ΣΑΡΞ, σὰρξ, ſarx. Τ τ facit t, ut ΤΑΛΑΝΤΟΝ, τάλαντον, talanton. Υ υ facit y, ut ΥΜΝΟΣ, ὕμνος, hymnos. Φ φ facit ph, ut ΦΙΛΟΣ, φίλος, philos. Χ χ facit ch, ut ΧΡΙΣΤΟΣ, χριστὸς, Chriſtos. Ψ ψ facit pſ, ut ΨΙΞ, ψὶξ, pſix. ΨΕΛΛΙΖΟΜΑΙ, ψελλίζομαι, pſelliʒomæ. ΨΕ, ψε, pſe. Ω ω facit o longum, ut ΩΚΑ, ὦκα, oca. ΧΙΤΩΝ, χιτὼν, chiton.

De poteſtate diphthongorum.

ΑΙ αι facit æ, ut ΑΙΓΙΣ, αἰγὶς, ægis. ΑΥ αυ facit af, ut mediū inter b et f, ut ΑΥΤΙΚΑ, αὐτίκα, autica. ΑΥΛΗ, αὐλὴ, auli. ΕΙ ει facit i longum, ut ΕΙΣ, εἰς, is. ΕΙΚΩΝ, εἰκὼν, icon. ΧΕΙΡ, χεὶρ, chir. ΕΥ ευ facit ef, mediū inter b et f, ut ΕΥΓΕ, εὖγε, euge. ΘΗΣΕΥΣ, θησεὺς, theſeus.

ΟΙ οι facit i longum, ut ΟΙΜΟΙ, οἶμοι, imi. ΟΥ ου facit ut uocalem longam, ut ΟΥΚΟΥΝ, οὐκοῦν, ucun.

De

De poteſtate diphthongorum improprie.

ᾳ cum ι ſubſcripto facit a, ut ἐν τᾀθιοπίᾳ, en tathiopia. ᾄδω, ado. ῃ cum ι ſubſcripto facit i longum, ut τῇ μούσῃ ti muſi, νηρῇδες nerides. ῳ cum ι ſubſcripto facit o longum, ut ἡ παλινῳδία, hi palinodia. τῷ ἀνθρώπῳ, to anthropo. ueteres uero non ſubſcribebãt iota, ſed aſcribebãt ſic, τῶι αἰνείαι, to ænia. τῆι μούσηι, ti muſi. τραγωιδίαι, tragodia. quod in codicibus antiquis licet uidere: minore tamen ι α η ω literis, quibus adſcribitur, & eiuſdem fere quantitatis, cuius eſt apud nos quod ſubſcribitur, quæ antiqua ſcribendi cõſuetudo adhuc quoque remanet in grandioribus literis, ſic ΤΩι ΛΟΓΩι, to logo. ΤΗι ΜΟΥΣΗι, ti muſi, ΜΑΙΑι, mæa. Υι ųι, facit i lõgũ, ut ΑΡΠΥΙΑ, ἅρπυια, harpyia. ΜΥΙΑ, μυῖα, myia. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας, i tetiphyia, tis tetiphyias. Ηυ ηυ facit iſ, mediũ inter b & u conſonantem, ut ΗΥΔΑ, ΠΡΟΣΗΥΔΑ, ibda, proſibda. αὐλέω, ηὔλεον, ηὔληκα, ηὐλήκειν, ηὔλησα. ableo, ibleon, iblica, iblicin, ibliſa. ΩΥ ωυ facit of medium inter b & u conſonãtem. ΩΥΤΟΣ, ὠυτὸς, oftos pro αὐτὸς. & θωυμαστὸς, thofmaſtos pro θαυμαστὸς, qua diphthongo iones utuntur pro αυ.

Quemadmodum literæ ac diphthongi græcæ in latinum transferantur.

Α α mutatur in a, ut κάλαθος calathus. interdũ in e, ut τάλαντον talentũ. item in i, ut κάναστρον caniſtrum. item in o, ut μάρμαρον marmor, κάρυλος corylus. et in u, ut Ηρακλῆς Hercules, ὑπερθέσει τοῦ κ. & in æ diphthongum, ut ἀσκληπιὸς æſculapius. Β ϐ mutatur frequentiſſime in b, ut φοῖβος phœbus, ϐάρβαρος barbarus. aliquando

aliquando in p, ut βαβαὶ papæ, quanquam παπαὶ etiã græci dicunt. item in ph, ut θρίαμβος triumphus. Γ γ mutatur in g, ut γαλάτεια galatea, γίγας gigas, γένος genus. uertitur etiam in n, in ijs dictionibus quæ apud græcos cõmutantur ν in γ, sequẽtibus γ κ χ ξ. ut ἄγγελος angelus, δίφθογγος diphthongus, ἄγκυρα ancora, ἀγχίσης anchises, σφίγξ sphinx. Quoniã igitur ante γ κ χ ξ non admittitur ν apud græcos, mutatum est ν in γ, quod Romani rursus in n commutarunt. etsi antiqui græcam orthographiam obseruantes, Aggelus, diphthoggus scribebant per duplex gg. Δ δ commutatur in d, ut διδὼ dido, δαίμων dæmon. interdũ in b, ut δὶς bis. & in l, ut ὀδυσσεὺς ulysses. sicut apud nos, ut sedes sella: nam d & l inuicem sibi cedunt. E psilon mutatur in e breue, ut ἐγὼ ego, γένεσις genesis. Z remanet, ut ζάκυνθος zacynthus, ζέφυρος zephyrus. interdum mutatur in geminũ ss, ut μᾶζα massa, πατρίζω patrisso. H est e longum, ut πηνελόπη penelope, πηνελόπης penelopes, Ηρακλῆς Hercules. interdum mutatur in a longum, ut μήτηρ mater, νηὶς nais, φήμη fama, σίνηπι sinapi, θρῄκη thrace. Item in æ diphthongum, ut κηρὸς cæra, σκηνὴ scena, σκηνοπήγια scenopegia, ἠθικὴ ethica. Θ θ mutatur in th aspiratum, ut θρήκη thrace, θυρσὸς thyrsus. interdum in suam tenuem, id est t, ut θρίαμβος triumphus. item in suam mediam, id est d, ut θεὸς Deus, θεὰ dea. I mutatur in i, modo longum, modo breue, ut ἀγχίσης anchises, νεστορίδης nestorides. K mutatur in c, ut κάκος cacus, κωκυτὸς cocytus. interdum in suam mediam g, ut κώβιος gobius, κύκνος cygnus, quanquam &

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

quam & cycnus dicimus. item in p, ut λύκος lupus. Λ λ mutatur in l, ut πάλλας pallas, λὺγξ lynx, λύρα lyra, λὺξ lux, λωτὸς lotus. μ mutatur in m. ut γραμματικὸς grammaticus, ςέμμα stemma, μέμνημι memini, μελπομένη melpomene. ν uertitur in n, ut ναῦς nauis, νηὶς nais, νὺξ nox, νυκτέλιος nyctelius. ξ uertitur in x, ut ξενοφῶν xenophon, ξένιον xenium. o micron uertitur in o breue, ut ὄλυμπος olympus. item in u, ut ὀδυσσεὺς ulysses, πόρφυρα purpura, συρακόσιος syracusius δωρικῶς. nam κοινῶς συρακούσιος dicitur, sed frequens mutatio est o in u in fine dictionis, ut κύπρος cyprus, ὅμηρος homerus, πήλιον pelium, ἴλιον ilium. interdum in e, γόνυ genu. πὸς αἰολικῶς pes, nam κοινῶς ποῦς dicitur. ἀλέξανδρος alexander, κάπρος caper. π mutatur in p, ut πασιφάη pasiphae, πάπποι pappi, πάππα pappa. interdum in suam aspiratam, quæ est apud nos ph, ut τρόπαιον trophæum, λαπίθαι laphithæ, ὑψιπύλη hypsiphyle. Item in suam mediam, quæ est apud nos b, ut πύξυς buxus, ἄψυρτος absyrtus. nam ψ est ps, ut ἄραψ arabs. ρ uertitur in r, ut ῥήτωρ rhetor. Vbi sciendum omnem dictionem quæ apud græcos scribitur per ρ, in principio dictionis, transferri à nostris in r cum aspiratione, ut ῥέα rhea, ῥητορικὴ rhetorica. σ mutatur in s, ut σίσυφος Sisyphus. interdum in x, ut αἴας aiax, πίςρις pistrix: ubi imitamur dores, qui pro σύμμαχος ξύμμαχος, pro σὺν ξὺν dicunt. item in τ, ut σὺ tu, σὲ te. quod item doricum est. Dores enim pro θάλασσα θάλαττα dicunt, τήμερον pro σήμερον, τὺ pro σὺ. unde Lucianus iocans composuit dialogum, ubi inducit à Sigma

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17

accusari tas corā septē uocalibus, quod in dictiónibus scribendis geminū s s excludatur a duplici ττ, ut pro γλῶσσα γλῶττα, θετταλία pro θεσσαλία. Dicit enim sigma, ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; θεσσαλίας μὲ ἐξέβαλεν ὅλης, θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. hoc est, Sed cur dico hæc? eiecit me ex thessalia tota, et ab omni me mari exclusit. τ uertitur in t, ut τροία troia, τάνταλος tantalus. Inuenitur etiam mutatū in s, sigma præcedente, ut ὀστᾶ ossa. υ plerūque remanet, ut Ιερώνυμος hieronymus, συνώνυμον synonymum. Transit etiam in u, ut Ρωμύλος Rhomulus. μῦς mus, οὖς sus, θύλη thule, κῦμαι cumæ, πύξος buxus, πορφύρεος purpureus, δύω duo, κυβερνήτης gubernator, φυγὴ fuga, βότρυς botrus, γόνυ genu. φ uertitur in ph, ut φιλόσοφος philosophus. aliquando etiam in f, ut φυγὴ fuga, φήμη fama. item in suam tenuem, ut σφαῖρα spæra. & in suam mediam, ut ἄμφω ambo. χ mutatur in c cum aspiratione sic, ch, Χρύσης Chryses, Χρυσόστομος Chrysostomus, Χριστὸς Christus: quæ litera, quia figurā habet x nostri, sunt qui putant cum sic scribitur ΧΡΣ per x & per p scribi latinas literas, cum ea quæ x uidetur sit χ, & quæ uidetur p sit ρ. & quanquam fere semper legimus in sacris literis Christus sic scriptum ΧΡΣ, græce tamen scribatur, cum sic scribitur. latine enim scribendum est per ch aspiratum sic, Christus. Eodem modo decipiuntur in Iesus, cum sic scribitur IHS credentes hanc literam H aspirationem esse, cum ἦτα sit græca uocalis, quæ e productū est tam apud nos, quàm apud Græcos, ut IHΣΟΥΣ IESVS Item quia à Græci ἦτα sic etiam scribunt,

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Ald.2.2.17